

Έκτος τόμος: Μέρος Ι του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 181 έως 220

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ 181 – 200

Αυτό είναι το μόνο σημείο στο βιβλίο εργασιών, όπου ο Ιησούς κάνει μια ειδική εισαγωγή σ' αυτή τη σειρά μαθημάτων. Αυτά είναι τα τελευταία είκοσι μαθήματα στο Μέρος Ι, τα οποία όπως θυμάστε από την Εισαγωγή στο βιβλίο εργασιών, έχουν ως σκοπό την αναίρεση της ψευδούς αντίληψης. Το Μέρος ΙΙ επικεντρώνεται στην απόκτηση πραγματικής αντίληψης. Ο Ιησούς μας το επιβεβαιώνει αυτό εδώ στη σύντομη εισαγωγή του.

(1:1) Τα επόμενα μαθήματά μας επικεντρώνονται στο να σταθεροποιήσουν την προθυμία σου να κάνεις την αδύναμη αφοσίωσή σου ισχυρή · τους σκόρπιους στόχους σου να αναμειχθούν σε μία πρόθεση.

Ο Ιησούς μας λέει ξεκάθαρα: «Ξέρω ότι ξεχνάς και είσαι απρόθυμος και φοβισμένος. Ο σκοπός αυτών που λέω δεν είναι να σε κάνει να νιώθεις ένοχος, αλλά να σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις πόσο φοβισμένος είσαι, έτσι ώστε να ζητήσεις τη βοήθειά μου για να αφήσεις τον φόβο».

(1:2) Δεν σου ζητείται ακόμα η απόλυτη αφοσίωσή σου όλη την ώρα.

Όλοι ανακουφίζονται με την ανάγνωση αυτών των λέξεων. Ο Ιησούς δεν ζητά κάτι που ακόμα φοβάστε να δεχτείτε, αλλά θέλει να αναγνωρίσετε την απροθυμία σας για να αφοσιωθείτε πλήρως. Είναι επιτακτικό να κατανοήσετε το πόσο δεν θέλετε να σκέφτεστε τον Θεό κάθε μέρα όλη την ώρα ή να κρατάτε συνεχώς το χέρι του Ιησού. Μπορεί να το κάνετε μερικά λεπτά εδώ και εκεί, όταν σας ταιριάζει, αλλά πρέπει να αναγνωρίσετε το πόσο πολύ θέλετε βοήθεια λόγω των όρων που εσείς βάζετε, όχι των δικών του. Ο σκοπός που έχουν τα λόγια του Ιησού δεν είναι να μας επιβάλει την ενοχή, αλλά να μας πει απλά: «Καταλάβετε πόσο αφοσιωμένοι είστε στο να διατηρήσετε το εγώ σας και πόσο φοβισμένοι είστε από την αγάπη μου. Εάν δεν αναγνωρίσετε αυτόν τον φόβο, δεν θα μπορούσατε να ζητήσετε τη βοήθειά μου για να τον αφήσετε να φύγει». Τα λόγια του έχουν ως σκοπό να μας καταπραΰνουν, διότι δεν ζητούν την πλήρη αφοσίωση, μόνο μια ελάχιστη προθυμία:

... Δεν είναι απαραίτητο να κάνεις κάτι περισσότερο · μάλιστα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτε περισσότερο. Μην επιχειρείς να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα αυτό που δεν σου ζητά, ειδικά, θα προσθέσεις σε Αυτό το εγώ, και θα προκαλέσεις σύγχυση των δύο. Το Άγιο Πνεύμα δεν ζητά παρά μόνο λίγα. Είναι Αυτό που προσθέτει το μεγαλείο και την δύναμη... Η συνειδητοποίησή σου ότι χρειάζεται να κάνεις τόσο λίγα, είναι που Του δίνει την δυνατότητα να δώσει τόσο πολλά. (Κ-18. ΙV.1:5-8, 10).

(1:3) Αλλά σου ζητείται να ασκηθείς τώρα για να αποκτήσεις την αίσθηση της ειρήνης που σου χαρίζουν οι ενοποιημένες προθέσεις, έστω κι αν είναι ασυνεχείς.

Ο Ιησούς θέλει να καταλάβουμε ότι όταν στραφούμε σε αυτόν και ασκήσουμε αυτά τα μαθήματα, θα νιώσουμε καλύτερα. Όπως κάθε θεωρητικός, θέλει να καταλάβουμε ότι θα μάθουμε περισσότερα μέσω της ανταμοιβής παρά μέσω της τιμωρίας. Η αγάπη του μας λέει: «Η ανταμοιβή θα είναι η αίσθηση της ειρήνης που έχεις όταν στρέφεις σε μένα για βοήθεια. Άσχετα με το αν πάρεις ή όχι το συγκεκριμένο πράγμα που θέλεις · θα είσαι ευτυχής απλά έχοντας ζητήσει να σε βοηθήσω. Το να αισθάνεσαι καλύτερα επομένως θα ενισχύει το αίτημά σου, όπως και το να αναγνωρίσεις το μέρος σου που αντιστέκεται». Και σχολιάζει παρακάτω στο κείμενο για το πρόγραμμα των ανταμοιβών και της τιμωρίας:

Μου έχεις ακόμα πολύ λίγη εμπιστοσύνη, αλλά θα αυξάνει καθώς θα στρέφεσαι προς εμένα όλο και περισσότερο για καθοδήγηση αντί για το εγώ σου. Τα αποτελέσματα θα σε πείθουν σταδιακά όλο και περισσότερο ότι αυτή είναι η μόνη υγιής επιλογή που μπορείς να κάνεις. Κανένας που να έχει μάθει από την εμπειρία του ότι κάποια επιλογή φέρνει γαλήνη και χαρά ενώ η άλλη φέρνει χάος και καταστροφή δεν χρειάζεται περαιτέρω πειθώ. Το να μαθαίνεις μέσα από ανταμοιβές είναι πιο αποτελεσματικό από το να μαθαίνεις μέσα από τον πόνο, διότι ο πόνος είναι μία ψευδαίσθηση του εγώ, και ποτέ δεν μπορεί να προκαλέσει κάτι παραπάνω από ένα προσωρινό αποτέλεσμα. Οι ανταμοιβές του Θεού, όμως, αναγνωρίζονται αμέσως ως αιώνιες. Εφόσον αυτή η αναγνώριση γίνεται από σένα [δηλ. τον λήπτη των αποφάσεων] και όχι από το εγώ, η ίδια η αναγνώριση διασφαλίζει ότι εσύ και το εγώ δεν μπορεί να είστε ταυτόσημοι. (Κ-4. VI.3:1-6)

(1:4) Αυτή η εμπειρία διασφαλίζει ότι θα δώσεις την ολοκληρωτική σου προθυμία να ακολουθήσεις τον δρόμο που σου δείχνουν αυτά τα μαθήματα.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να τον επιλέγουμε συνεχώς, αλλά λέει: «Παρακαλώ δώστε μου μια ευκαιρία και θα δείτε ότι είμαι πολύ καλύτερος δάσκαλος - σοφότερος, ευγενέστερος και πιο στοργικός - απ' ό,τι ήσασταν εσείς». Θυμηθείτε την συχνά παρατιθέμενη πρότασή μας:

Παρατήρησου τώρα από την θέση του δασκάλου του εαυτού σου... γιατί δε διδάχτηκες σωστά. (Κ-12.V.8:3 · Κ-28.I.7:1)

(2:1) Τα μαθήματά μας τώρα κινητοποιούνται συγκεκριμένα στο να διευρύνουν ορίζοντες, και άμεσες προσεγγίσεις προς τα ειδικά εμπόδια που κρατούν την όρασή σου στενή, και πολύ περιορισμένη να σε αφήσει να δεις την αξία του στόχου μας.

Ο Ιησούς επαναλαμβάνει τα λόγια του στην Εισαγωγή του κειμένου: ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν είναι να μας διδάξουν για την αγάπη, αλλά να μας βοηθήσουν να αφαιρέσουμε τα εμπόδια για την επίγνωση της παρουσίας της (Κ-εισ.1:6-7). Μας λέει λοιπόν, ότι αυτά δεν είναι μαθήματα για την αγάπη, αλλά για να αναιρέσουμε την ιδιαιτερότητα που στέκεται εμπόδιο στο δρόμο για να θυμηθούμε την αγάπη. Καθώς τα εμπόδια αυτά αναιρούνται μέσω της συγχώρεσης, η αγάπη μέσα στους νόες μας είναι ικανή να επεκταθεί, αγκαλιάζοντας ολοένα και περισσότερο την Υιότητα που είχαμε προσπαθήσει να αποκλείσουμε. Η διαδικασία είναι η γενίκευση ή η μετάδοση της εκπαίδευσης, και ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτό το απόσπασμα από την εισαγωγή στο βιβλίο εργασιών - ο παιδαγωγικός στόχος των Μαθημάτων:

Επομένως, οι μόνοι γενικοί κανόνες που μπορούμε να τηρηθούν είναι: Πρώτον, οι ασκήσεις θα πρέπει να εκτελούνται πολύ εξειδικευμένα όπως υποδεικνύεται. Αυτό θα σε βοηθήσει να γενικεύσεις τις ιδέες που περιλαμβάνονται στις ασκήσεις σε κάθε κατάσταση που βρίσκεσαι και σε όλους και όλα που εμπλέκονται σε αυτή. Δεύτερον, βεβαιώσου ότι δεν αποφασίζεις από μόνος σου ότι υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι, καταστάσεις ή πράγματα στους οποίους αυτές οι ιδέες δεν είναι εφαρμόσιμες. Αυτό θα είναι παρέμβαση στη μετάδοση της εκπαίδευσης. Η πραγματική φύση της ορθής αντίληψης είναι ότι δεν έχει όρια. Είναι το αντίθετο από τον τρόπο που βλέπεις τώρα.

Ο συνολικός στόχος των ασκήσεων είναι να αυξήσει την ικανότητά σου να επεκτείνεις τις ιδέες στις οποίες ασκείσαι, ώστε να περιλαμβάνουν τα πάντα. (Εργ.εισ.6:1-7:1)

(2:2) Επιχειρούμε τώρα να σηκώσουμε αυτά τα εμπόδια, έστω και για λίγο.

Ο Ιησούς λέει ότι δεν θα σηκώσουμε αυτά τα εμπόδια μια για πάντα, επειδή ακόμα είμαστε πολύ φοβισμένοι ότι θα χάσουμε την ταυτότητά μας. Όμως θέλει να βιώσουμε το πόσο ωραία νιώθουμε όταν απελευθερώνουμε την ιδιαιτερότητά μας και την επένδυσή μας να έχουμε δίκιο. Αυτά τα δύο

γνωστά αποσπάσματα είναι χρήσιμες υπενθυμίσεις της ευγενικής και μη απειλητικής καθοδήγησής του:

Μην φοβάσαι ότι θα σηκωθείς απότομα και θα εκτοξευθείς μέσα στην πραγματικότητα. Ο χρόνος είναι ευγενικός, και αν τον χρησιμοποιείς για χάρη της πραγματικότητας, θα κάνει την μετάβασή σου γλυκιά και ανάλαφρη. (Κ-16.VI.8:1-2)

... Τίποτα πιο τρομακτικό από ένα μάταιο όνειρο δεν έχει τρομοκρατήσει τον Υιό του Θεού, και τον έχει κάνει να νομίζει ότι έχει χάσει την αθωότητά του, ότι έχει αρνηθεί τον Πατέρα του, και έχει κηρύξει πόλεμο ενάντια στον εαυτό του. Τόσο φοβερό είναι το όνειρο, τόσο φαινομενικά πραγματικό, που αυτός δεν θα μπορούσε να ξυπνήσει στην πραγματικότητα χωρίς να ιδρώσει από τρόμο και να μην βγάλει μια κραυγή θανάσιμου φόβου, εκτός κι αν ένα ηπιότερο όνειρο έχει προηγηθεί του ξυπνήματός του, και έχει επιτρέψει στον καθησυχασμένο νου του να καλωσορίσει, όχι να φοβηθεί, την Φωνή που τον καλεί με αγάπη για να τον ξυπνήσει · ένα πιο γλυκό όνειρο, στο οποίο τα μαρτύριά του έχουν θεραπευτεί και όπου ο αδελφός του είναι φίλος του. Ο Θεός θέλει ο Υιός Του να ξυπνήσει γλυκά και με χαρά, και του έδωσε τα μέσα να ξυπνήσει χωρίς φόβο. (Κ-27.VII.13:3-5)

Σημειώστε την έμφαση στο γλυκά σε αυτή τη διαδικασία αφύπνισης. Το τέταρτο χαρακτηριστικό των προχωρημένων δασκάλων του Θεού [Η Πραότητα] (Εγχ-4.IV) που εκφράζει την στοργική καλοσύνη του δασκάλου μας και ένα παράδειγμα για το πώς θέλει να είμαστε μεταξύ μας.

(2:3-4) Τα λόγια μόνο δεν μπορούν να μεταφέρουν την αίσθηση απελευθέρωσης που φέρνει αυτό το ανασήκωμα. Αλλά η εμπειρία της ελευθερίας και της ειρήνης που έρχεται καθώς παραιτείσαι από τον στενό έλεγχο των όσων βλέπεις, μιλάει από μόνη της.

Αυτά τα λόγια δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν τα εφαρμόσετε στην πράξη. Δεν αρκεί το να κάνετε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών επαναλαμβάνοντας τα μαθήματα και τα λόγια. Πρέπει να εφαρμόσετε την καθημερινή διδασκαλία κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό να ξεχνάτε. Όταν εφαρμόζετε αυτά τα λόγια στην καθημερινή σας ζωή, και μαζί με τη βοήθεια του Ιησού απελευθερώνετε την επένδυσή σας στην ιδιαιτερότητα, θα αισθάνεσθε καλύτερα. Ο Ιησούς μας εκφράζει την ίδια σκέψη στην αρχή του κειμένου στο πλαίσιο του να παραιτηθούμε από την κρίση. Θυμίζουμε συχνά το ακόλουθο απόσπασμα, το οποίο κάνουμε σε αυτό το βιβλίο, για να επιταχύνουμε την εμπειρία της ελευθερίας και της ειρήνης:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3.VI.3:1)

Το να πω ότι είμαι χαρούμενος που κάνω λάθος είναι το ίδιο με το να πω ότι χαίρομαι που παραιτήθηκα από τον έλεγχο της ζωής μου, που συμπεριλαμβάνει το να προσπαθώ να ελέγξω τους άλλους. Αυτό περιλαμβάνει την προσπάθεια να ελέγξω τον Ιησού λέγοντάς του τι χρειάζομαι, όπως εξήγησε στην Helen όταν του ζήτησε συγκεκριμένη βοήθεια. Ο Ιησούς απάντησε ότι η ίδια προσπαθούσε να κάνει διαχειρίσιμο το μη διαχειρίσιμο και να μετατρέψει την εμπειρία της μη συγκεκριμένης αγάπης του σε κάτι συγκεκριμένο που θα μπορούσε να χειριστεί χωρίς φόβο.* Όταν βιώνουμε την ειρήνη που έρχεται αφήνοντας το εγώ να φύγει, θα γίνει πιο δύσκολο να εμμένουμε στις κρίσεις και την ανάγκη να ελέγχουμε το μέλλον.

(2:5) Το κίνητρό σου θα ενταθεί τόσο που οι λέξεις θα γίνουν μικρής σημασίας.

Ο Ιησούς θέλει να θέλουμε να μάθουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Κάθε δάσκαλος γνωρίζει ότι οι μαθητές δεν θα μάθουν ποτέ αν δεν έχουν κίνητρο να το κάνουν, έτσι ο Ιησούς μας λέει ότι θα νιώσουμε καλύτερα αν ασκούμε τα μαθήματά του. Το μάθημα 181, που ακολουθεί, τονίζει

ιδιαίτερα το θέμα των κινήτρων. Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε πεισθεί ότι το να ακολουθήσουμε τον Ιησού θα μας κάνει ευτυχισμένους. Πράγματι, πιστεύουμε ακριβώς το αντίθετο - ότι για εμάς θα λειτουργήσει η ιδιαιτερότητα του εγώ μας, και είμαστε τόσο πεπεισμένοι γι' αυτό που για να αλλάξουμε και να έχουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας ότι χρειάζεται να πειστούμε. Είμαστε απρόθυμοι να παραδεχτούμε ότι έχουμε κάνει τις ζωές μας ένα χάος, και θέλουμε απεγνωσμένα να πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει πολύ καλή δουλειά. Αν την είχαμε κάνει όμως, θα είχαμε επίγνωση του Ουρανού, όχι του κόσμου.

(2:6) Θα είσαι σίγουρος γι' αυτό που θέλεις, και γι' αυτό που δεν έχει αξία.

Στην αρχή της παραγράφου ο Ιησούς μίλησε για την αξία του στόχου του, που είναι σε αντίθεση με το δικό μας που δεν έχει αξία. Ο ίδιος κάνει αυτή τη διάκριση σε όλο το βιβλίο εργασιών, συγκεκριμένα στο Μάθημα 133, «Δεν θα δίνω αξία σε ό,τι δεν έχει αξία». Στην πραγματικότητα, η ώθηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να διδάξουν το σύστημα σκέψης του εγώ που δεν έχει αξία και του Ιησού που έχει αξία, το οποίο είναι εμφανές λόγω της ειρήνης που φέρνει. Αυτό το σημαντικό θέμα συζητείται επίσης στο εγχειρίδιο για δασκάλους, όπου ο Ιησούς περιγράφει τα πρώτα τρία στάδια για την ανάπτυξη της εμπιστοσύνης όσον αφορά να μάθουμε τη φύση του κόσμου που δεν έχει αξία, και της εγγενούς αξίας που έχει να μάθουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης. Ακολουθούν τα σχόλιά του για το δεύτερο στάδιο, «μια περίοδος ξεδιαλέγματος»:

... Αυτό [το στάδιο] είναι πάντα κάπως δύσκολο διότι, έχοντας μάθει ότι οι αλλαγές στην ζωή του είναι πάντα χρήσιμες, πρέπει τώρα να αποφασίζει για όλα τα πράγματα για το αν αυξάνουν την χρησιμότητα ή την παρεμποδίζουν. Θα βρει ότι πολλά, αν όχι τα πιο πολλά από τα πράγματα στα οποία έδινε αξία πριν, απλά εμποδίζουν την ικανότητά του να μεταφέρει αυτά που έχει μάθει σε νέες καταστάσεις καθώς αυτές προκύπτουν. Επειδή έχει δώσει αξία σε αυτό που είναι πραγματικά χωρίς αξία, δεν θα γενικεύει το μάθημα για τον φόβο της απώλειας και της θυσίας. Χρειάζεται μεγάλη μάθηση για να καταλάβει ότι όλα τα πράγματα, τα γεγονότα, οι συναντήσεις και οι περιστάσεις είναι χρήσιμες. Είναι μόνο στον βαθμό στον οποίο αυτές είναι χρήσιμες που θα έπρεπε να τους αποδοθεί ο οποιοσδήποτε βαθμός πραγματικότητας σε αυτόν τον κόσμο της ψευδαίσθησης. Η λέξη «αξία» δεν μπορεί να αποδοθεί σε τίποτα άλλο. (Εγχ-4.1-Α.4:2-7)

(3:1) Κι έτσι αρχίζουμε το ταξίδι μας πέρα από τις λέξεις επικεντρώνοντας την προσοχή μας σε ό,τι εμποδίζει ακόμα την πρόοδό σου.

Ο Ιησούς επιστρέφει στην πρωταρχική εστίαση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: την αναίρεση του εγώ, την διαδικασία που μας φέρνει στην εστία. Είναι σαν να βρισκόμαστε σε ένα βαρύ αερόστατο που είναι δεμένο στη γη, και ο σκοπός μας είναι να κάνουμε το αερόστατο να ανυψωθεί. Έτσι πρέπει να αφαιρέσουμε - μέσω της συγχώρεσης - το βάρος της ιδιαιτερότητας που μας ριζώνει στο έδαφος και εμποδίζει την πρόοδό μας στο ταξίδι.

(3:2) Η εμπειρία αυτού που υπάρχει πέρα από την αμυντικότητα παραμένει πέρα από την επίτευξη όσο το αρνείσαι.

Όσο φοβάσαι την αγάπη και αρνείσαι την παρουσία της, πόσο πιθανόν είναι να μπορεί να επιτευχθεί αυτή; Όσο αμύνεσαι ενάντια στην αγάπη, πώς μπορείς να επιστρέψεις σε αυτήν; Όσο φοβάσαι τον Ιησού, πώς μπορείς να κρατήσεις το χέρι του και να ξυπνήσεις από το όνειρο του εγώ; Επομένως, μας ζητά να έχουμε επίγνωση αυτών των εμποδίων ώστε να μας βοηθήσει να περάσουμε μέσα από αυτά.

(3:3-6) Μπορεί να βρίσκεται εκεί, αλλά εσύ δεν μπορείς να αποδεχτείς την παρουσία του. Επομένως τώρα επιχειρούμε να πάμε πέρα από όλες τις άμυνες κάθε μέρα από λίγο. Δεν μας

ζητείται τίποτα περισσότερο από αυτό, διότι τίποτα περισσότερο από αυτό δεν χρειάζεται. Θα είναι αρκετό να εγγυηθούμε ότι τα υπόλοιπα θα έρθουν.

Η Αγάπη του Θεού είναι ήδη παρούσα στο νου σας, αλλά εξακολουθείτε να την φοβάστε. Έτσι δεν εκτοξεύετε από τους εφιάλτες σας στην Αγκαλιά Του, αλλά προχωράτε βήμα προς βήμα, αργά και απαλά, καθώς μαθαίνετε να συγχωρείτε. Όταν δεν επιθυμείτε να αφήσετε κάποιο παράπονο, δεν είναι επειδή έλκεστε απ' αυτό καθαυτό, αλλά φοβάστε το που θα σας οδηγήσει η απελευθέρωση απ' αυτό. Το εγώ σας καταλαβαίνει ότι αν συνεχίσετε να συγχωρείτε και παραιτηθείτε το παρελθόν, θα εξαφανιστείτε μέσα στην Καρδιά του Θεού. Ο φόβος αυτός σας εμποδίζει να κάνετε αυτά τα μικρά βήματα συγχώρεσης. Όμως καθώς τα κάνετε, θα αισθανθείτε πολύ καλύτερα γιατί παίρνετε ώθηση να συνεχίσετε το ταξίδι σας. Όμως θα προχωρήσετε με υπομονή, σεβόμενοι τον φόβο σας και εμπιστευόμενοι τον Έναν ο Οποίος περπατά μαζί σας, γιατί γνωρίζετε ότι το αποτέλεσμα είναι σίγουρο:

Αυτοί που είναι σίγουροι για το αποτέλεσμα μπορούν να περιμένουν, και περιμένουν χωρίς άγχος. Η υπομονή είναι φυσική για τον δάσκαλο του Θεού. Το μόνο που βλέπει είναι σίγουρο αποτέλεσμα, σε κάποια στιγμή ίσως άγνωστη γι' αυτόν ακόμα, αλλά όμως χωρίς καμιά αμφιβολία. (Εγχ-4.VIII.1:1-3)

Είμαστε έτοιμοι να προχωρήσουμε στα επόμενα είκοσι μαθήματα, την τελευταία σειρά πριν από το Μέρος II.

* Δείτε το Absence from Felicity, σελ. 445-46.

ΜΑΘΗΜΑ 181

Εμπιστεύομαι τους αδερφούς μου, που είναι ένα μαζί μου.

Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω δηλώνοντας ότι αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να εμπιστευέστε το εγώ του αδελφού σας. Για παράδειγμα, θα ήταν ανόητο να προσκαλέσετε έναν κλεπτομανή στο σπίτι σας και μετά να φύγετε, να μην κλειδώνετε το σπίτι σας το βράδυ σε μια περιοχή με υψηλή εγκληματικότητα ή το αυτοκίνητό σας όταν παρκάρετε στο κέντρο μιας μεγάλης πόλης. Θυμάμαι μια κατάσταση που όταν ένας φίλος μου, επί χρόνια μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ήρθε σε μένα γιατί είχε κάποιο πρόβλημα. Είχε κάνει μια επαγγελματική συμφωνία με έναν άλλο μαθητή των Μαθημάτων και ήταν προφανές ότι ο συνεργάτης του τον έκλεβε. Μιλώντας μου γι' αυτό, ο φίλος μου προσπάθησε θαρραλέα να δει την κατάσταση «πνευματικά» και να μιλήσει γι' αυτήν μόνο με μη επικριτικούς όρους, αλλά ήταν προφανές ότι ο πόνος και ο θυμός του τον είχαν παρασύρει. Τελικά του είπα: «Κοίτα - στα μάτια του Ουρανού αυτό το άτομο είναι Υιός του Θεού · στα μάτια του κόσμου είναι απατεώνας. Δεν είναι χρήσιμο να αρνούμαστε τα γεγονότα που συμβαίνουν στον κόσμο».

Θα γίνει ξεκάθαρο καθώς προχωράμε, ότι θέτουμε την εμπιστοσύνη μας στο αναμάρτητο του Χριστού, όχι στις αμαρτίες των άλλων που αντιλαμβανόμαστε. Έχουμε εμπιστοσύνη ότι η αμαρτία που γίνεται αντιληπτή δεν μπορεί να επηρεάσει την ειρήνη του Θεού μέσα μας, και ότι τα εγώ των άλλων δεν έχουν περισσότερη δύναμη από ό,τι το δικό μας να τους κρατήσει μακριά από τον Ουρανό. Ο Ιησούς το συζητά αυτό στην ενότητα «Η Διόρθωση του Σφάλματος», όπου λέει ότι ο αδελφός μας μπορεί πράγματι να έχει άδικο, αλλά ότι παρ' όλα αυτά έχει δίκιο λόγω του Ποιός

είναι. Η διόρθωση - με το οποίο ο Ιησούς εννοεί του *περιεχομένου*, όχι της *μορφής* - πρέπει πάντα να γίνεται με το Άγιο Πνεύμα, που διασφαλίζει την απουσία κρίσης και καταδίκης, ακόμη και όταν διορθώνει τη συμπεριφορά:

Για το εγώ είναι καλό και σωστό να υποδεικνύεις τα σφάλματα και να τα «διορθώνεις». Αυτό είναι λογικό για το εγώ, το οποίο δεν γνωρίζει τι είναι τα σφάλματα και ποια είναι η διόρθωσή τους. Τα σφάλματα είναι από το εγώ, αλλά η διόρθωση των σφαλμάτων βρίσκεται στην παραίτηση από το εγώ. Όταν διορθώνεις έναν αδελφό, του λες ότι έχει άδικο. Μπορεί εκείνη την στιγμή να μην βγαίνει κανένα νόημα από αυτά που λέει, και είναι σίγουρο ότι έτσι θα είναι αν μιλά από το εγώ του. Αλλά το δικό σου έργο εξακολουθεί να είναι να του πεις ότι έχει δίκιο. Δεν του το λες αυτό λεκτικά, αν αυτός μιλάει ανόητα. Χρειάζεται διόρθωση σε ένα άλλο επίπεδο, διότι το σφάλμα του είναι σε ένα άλλο επίπεδο. Εξακολουθεί να έχει δίκιο, διότι είναι ένας Υιός του Θεού. Το εγώ του πάντα κάνει λάθος, άσχετα με το τι κάνει ή λέει. (Κ-9.III.2)

Επομένως, ο Ιησούς δεν λέει να εμπιστευτούμε τους ανθρώπους γιατί είναι πάντα στοργικοί, αλλά μόνο να εμπιστευτούμε ότι πέρα από το σκοτάδι του εγώ το φως του Χριστού εξακολουθεί να λάμπει - μέσα σε όλους. Θα επανέλθουμε σε αυτή τη σημαντική διδασκαλία καθώς θα εξετάζουμε αυτό το μάθημα.

Άλλο ένα βασικό θέμα που υπάρχει εδώ είναι το κίνητρο. Αυτό που μας επιτρέπει να πιστέψουμε ότι το φως του Χριστού λάμπει στον αδελφό μας είναι να κατανοήσουμε ότι μόνο έτσι θα θυμηθούμε το φως που επίσης λάμπει μέσα μας. Να θυμάστε ότι ο Ιησούς απευθύνεται στα ιδιοτελή μας κίνητρα, λέγοντας: «Κάντε αυτό που διδάσκω γιατί θα νιώσετε καλύτερα. Δεν θα νιώσετε καλά επιμένοντας ότι είστε ένα εγώ, ούτε επιμένοντας ότι ο κόσμος και το σώμα είναι το σπίτι σας. Θα βρείτε ειρήνη μόνο όταν συνειδητοποιήσετε ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι το μέρος που ανήκετε και ότι το σώμα σας δεν είναι η ταυτότητά σας». Η συγχώρεση μας διδάσκει αυτή την αλήθεια για τους εαυτούς μας, και αποτελεί το κίνητρο για να εφαρμόσετε στην πρακτική αυτό το μάθημα και όλα τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών.

(1:1) Η εμπιστοσύνη στους αδελφούς σου είναι πολύ βασική για να σταθεροποιήσεις και να κρατήσεις την πίστη σου στην ικανότητά σου να υπερβαίνεις την αμφιβολία και την έλλειψη αυτοπεποίθησης.

Αν θέλω να ξεπεράσω την αμφιβολία και να θυμηθώ ποιος είμαι ως Υιός του Θεού, πρέπει να μάθω να εμπιστεύομαι τον αδελφό μου. Ο τρόπος μέσω του οποίου θα θυμηθώ ότι είμαι ένα με τον Θεό είναι να συγχωρήσω τον αδελφό μου, γιατί απλά συγχωρώ ένα κομμάτι του εαυτού μου που έχει διαχωριστεί. Θυμηθείτε ότι ο Ιησούς μας διδάσκει τον τρόπο που θυμόμαστε τον Θεό:

... δεν μπορείς να θυμηθείς τον Θεό μόνος. Αυτό είναι που έχεις ξεχάσει. Το να αντιλαμβάνεσαι την θεραπεία του αδελφού σου ως θεραπεία του εαυτού σου είναι λοιπόν ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. Διότι ξέχασες και τους αδελφούς σου μαζί με Αυτόν, και η Απάντηση του Θεού στην λησμονιά σου δεν είναι άλλη από τον τρόπο να θυμηθείς. (Κ-12.II.2:7-10)

(1:2-4) Όταν επιτίθεσαι σε έναν αδελφό, διακηρύσσεις ότι είναι περιορισμένος από αυτό που εσύ αντιλαμβάνεσαι γι' αυτόν. Δεν κοιτάς πέρα από τα σφάλματα του. Μάλλον, αυτά μεγεθύνονται και γίνονται εμπόδια στην επίγνωση του Εαυτού που βρίσκεται πέρα από τα δικά σου λάθη, και πέρα από τις φαινομενικές του αμαρτίες καθώς και από τις δικές σου.

Αυτό είναι το κίνητρο που υποβόσκει και ο λόγος που δεν συγχωρούμε: Δεν θέλω να έχω την επίγνωση του Εαυτού μου, γιατί προτιμώ αυτόν που έχω. Ακόμα κι αν πιστεύω ότι τον μισώ, είναι ο εαυτός μου και δεν θέλω να πάψω να υπάρχω. Το εγώ μου με δίδαξε ότι αν θέλω να κρατήσω τη

μνήμη του Χριστού μακριά μου, το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να κρατήσω εσάς μακριά μου, γιατί ο Χριστός είναι ένας. Έτσι, κρατώντας σας διαχωρισμένους μέσω της επίθεσης και της κρίσης, η ιδιαίτερη ταυτότητα του εγώ μου είναι ασφαλής και δεν χρειάζεται να ανησυχώ ποτέ μήπως εξαφανιστώ στην Καρδιά του Θεού. Έτσι το εγώ μου ταξιδεύει με την ελπίδα να βρει κάποιον που κάνει λάθος · ακόμα κι αν υπάρχει ένα αθώο λάθος, το μετατρέπω γρήγορα σε αμαρτία. Αυτό σημαίνει ότι θέλω να με προδώσετε και να με εγκαταλείψετε, να με πληγώσετε και να με κλέψετε, να κάνετε το ένα ασυνείδητο πράγμα μετά το άλλο - που όλα αποδεικνύουν ότι είμαστε διαχωρισμένοι, και ότι εγώ είμαι το αθώο θύμα της δικής σας αμαρτίας. Σε εκείνο το σημείο, η μνήμη του Ποιος είμαι υποχωρεί κι απομακρύνεται - αυτό είναι το κίνητρο για να αγαπήσω την επίθεση, την ασθένεια και την ιδιαιτερότητα που επικυρώνουν την ταυτότητα του εγώ μου, για την οποία κάποιος άλλος και κάτι άλλο είναι υπεύθυνο και θα λογοδοτήσει. Αυτό είναι το νόημα αυτών των σύντομων αλλά ισχυρών δηλώσεων:

... Εάν μπορείς να πληγωθείς από οτιδήποτε, τότε βλέπεις μια εικόνα των κρυφών σου επιθυμιών. Τίποτα περισσότερο από αυτό. Και στα δεινά οποιασδήποτε μορφής, βλέπεις την δική σου καλυμμένη επιθυμία να σκοτώσεις. (Κ-31.V.15:8-10)

Όμως ο Ιησούς διδάσκει ότι οι επιθετικές μας σκέψεις δεν θα μας κάνουν ευτυχισμένους · και ότι αν τις αφήσουμε να φύγουν και πιστέψουμε πως το φως του Χριστού λάμπει στους άλλους όπως λάμπει μέσα μας, θα νιώθουμε καλύτερα, αυτή τη χαρούμενη αλήθεια τη μαθαίνουμε με το να κοιτάζουμε πέρα από τις προβολές των αμαρτιών μας. Στο τέλος, θα καταλάβουμε ότι συγχωρούμε μια ψευδαίσθηση που αρχικά κάναμε πραγματική στο νου και μετά σε κάποιον άλλον. Ωστόσο, δεν θα φτάσουμε σε αυτό το σημείο μέχρι να δώσουμε πρώτα ιδιαίτερη προσοχή στα παράπονα που κρατάμε ενάντια στους άλλους - το έργο που έχουμε να κάνουμε ξεκινά από εκεί.

(2:1-3) Η αντίληψη έχει μια εστίαση. Αυτή είναι που της δίνει συνέπεια σε αυτό που βλέπεις. Όταν αλλάξεις αυτή την εστίαση, αυτό που βλέπεις αλλάζει ανάλογα.

Ότι αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά η αντίληψη έχει μια συγκεκριμένη εστίαση και έναν συγκεκριμένο σκοπό, που καθορίζεται από το νου. Αυτό λειτουργεί τόσο για τον ορθό όσο και για τον εσφαλμένο νου. Η συνέπεια στην εσφαλμένα νοούμενη όρασή μου είναι ότι αντιλαμβάνομαι την αμαρτία παντού, αλλά όχι σ' εμένα. Αν όντως βλέπω την αμαρτία σ' εμένα, αυτή βρίσκεται στο σώμα μου ή στην προσωπικότητά μου - που προκλήθηκε από κάποιον άλλον - όχι στο νου μου. Η ορθά νοούμενη όρασή μου, από την άλλη πλευρά, βλέπει με συνέπεια εκφράσεις αγάπης ή εκκλήσεις για αυτήν. Επομένως, ότι αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα αυτού που έχουμε αντιληφθεί μέσα μας, και το αντιλαμβανόμαστε επειδή το έχουμε επιλέξει:

... Η αντίληψη δεν φαίνεται ότι είναι ένα μέσον. Και αυτό είναι που κάνει δύσκολο να συλλάβεις όλη την έκταση στην οποία πρέπει να στηρίζεται αυτό που βλέπεις ότι είναι ο σκοπός του. Η αντίληψη φαίνεται ότι σε διδάσκει τι βλέπεις. Ωστόσο δεν είναι παρά μάρτυρας αυτού που δίδαξες. Είναι η εξωτερική εικόνα μιας επιθυμίας · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή. (Κ-24.VII.8:6-10)

... Αυτό συμβαίνει σε συμφωνία με τον θεμελιώδη νόμο της αντίληψης: Βλέπεις αυτό που πιστεύεις ότι υπάρχει, και πιστεύεις ότι είναι εκεί επειδή εσύ το θέλεις εκεί. Η αντίληψη δεν έχει κανέναν άλλο νόμο εκτός από αυτόν. Οι υπόλοιποι απλώς προκύπτουν από αυτόν, για να τον δικαιώνουν και να τον στηρίζουν. (Κ-25.III.1:3-5)

Όταν κάνω την αλλαγή από τον εσφαλμένα νοούμενο δάσκαλό μου προς τον ορθά νοούμενο, αντιλαμβάνομαι τις αμαρτίες των άλλων ως δικά μου λάθη, αφού είμαστε ένα μέσα στο απατηλό λάθος του διαχωρισμού. Ο Ιησούς λοιπόν μας μιλάει για μια αλλαγή στην εστίαση, η οποία προέρχεται από την αλλαγή των δασκάλων.

(2:4) Η όρασή σου τώρα μεταβάλλεται, για να στηρίξει την πρόθεση που έχει αντικαταστήσει αυτήν που είχες πριν.

Η πρόθεση που είχα πριν ήταν να βρω αμαρτίες σε κάποιον άλλον - ένα εξωτερικό πρόβλημα που δεν ήταν δικό μου. Αυτό με αναστατώνει, όχι επειδή εγώ επέλεξα να είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό ή από τον Ιησού, αλλά εξαιτίας αυτού που είχε κάνει κάποιος άλλος. Συνειδητοποιώ ότι αυτό δεν με κάνει ευτυχισμένο - υπάρχει ένας άλλος τρόπος να τα βλέπω όλα - καθώς έχω επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλό μου. Μοιραζόμενος την όρασή του, κοιτάζω την ίδια κατάσταση όπως και πριν, αλλά την αντιλαμβάνομαι διαφορετικά, συνειδητοποιώντας ότι όλα είναι η τάξη μου στην οποία μαθαίνω από τον Ιησού ότι ο πόνος είναι στο νου μου. Συνεπώς μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό.

(2:5) Απόσπασε την εστίασή σου από τις αμαρτίες του αδελφού σου, και βιώνεις την γαλήνη που έρχεται από την πίστη στην αθωότητα.

Αυτό που με παρακινεί να συγχωρώ και να κοιτάζω διαφορετικά τον κόσμο γύρω μου είναι η ειρήνη μου. Γιατί πως αλλιώς θα επέλεγα να στραφώ ενάντια στον ιδιαίτερο εαυτό που πιστεύω ότι είμαι, του οποίου την ταυτότητα λατρεύω, εκτός από το να αναγνωρίσω τον πόνο που φέρνει και την ειρήνη που κοστίζει; Το ακόλουθο απόσπασμα μιλά για την αξία της άγιας σχέσης - το να βλέπουμε τον αδελφό μας αναμάρτητο - ενισχύοντας αυτό το σημαντικό θέμα:

Δεν θέλεις να ξέρεις την δική σου Ταυτότητα; Δεν θα αντάλασσε με χαρά τις αμφιβολίες σου με την βεβαιότητα; Δεν θα ελευθερωνόσουν πρόθυμα από την μιζέρια, και να μάθεις πάλι την χαρά; Η άγια σχέση σου τα προσφέρει όλα αυτά... να δεις τον αδελφό σου αναμάρτητο... Η αθωότητα του αδελφού σου σου δίδεται μέσα σε λαμπερό φως, για να κοιτάς με την όραση του Αγίου Πνεύματος και να χαίρεσαι μαζί Του. Διότι η ειρήνη θα έρθει σε όλους όσους την ζητούν με πραγματικό πόθο και ειλικρίνεια σκοπού, που μοιράζονται με το Άγιο Πνεύμα και είναι ένα μαζί Του σε αυτό που είναι η σωτηρία. Να είσαι πρόθυμος, λοιπόν, να δεις τον αδελφό σου αναμάρτητο, έτσι ώστε ο Χριστός να μπορέσει να εμφανιστεί στην όρασή σου και να σου δώσει χαρά. (Κ-20.VIII.2:1-4,8· 3:1-3)

(2:6-8) Αυτή η πίστη λαμβάνει την μόνη βέβαιη στήριξή της από αυτό που βλέπεις στους άλλους πέρα από τις αμαρτίες τους. Γιατί τα λάθη τους, αν εστιάζεις πάνω σε αυτά, γίνονται μάρτυρες των αμαρτιών μέσα σου. Και δεν θα υπερβείς την θέασή τους και δεν θα βλέπεις την αθωότητα που βρίσκεται πέρα από αυτές.

Μαθαίνω ότι αυτό που βλέπω σε σας είναι μια υπενθύμιση αυτού που έχω δει αρχικά στον εαυτό μου - το κύριο θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αν σας βλέπω ως αμαρτωλούς, είναι γιατί δεν θέλω να αναγνωρίσω την αμαρτία στον εαυτό μου. Αν βλέπω τις αμαρτίες σας ως απλά λάθη και εκκλήσεις για αγάπη, συνειδητοποιώ ότι αυτή είναι επίσης δική μου έκκληση. Έτσι δεν υπάρχει καμία κατηγορία, χωρίς την οποία το σύστημα σκέψης του εγώ εξαφανίζεται, γιατί η κατηγορία είναι αυτή που το συντηρεί και το διατηρεί ισχυρό. Θυμηθείτε αυτό το σημαντικό απόσπασμα που μιλά για την εγγενή ομοιότητα που υπάρχει μεταξύ της ενοχής και της αυτοκατηγορίας:

Αν οι αδελφοί σου είναι μέρος από σένα κι εσύ τους κατηγορείς για τις απώλειες σου, κατηγορείς τον εαυτό σου. Και δεν μπορείς να κατηγορείς τον εαυτό σου δίχως να κατηγορείς τους αδελφούς σου. Γι' αυτό η κατηγορία πρέπει να εξαλειφθεί, και να μην την βλέπεις πουθενά. Αν την θέσεις επάνω σου, τότε δεν μπορείς να γνωρίσεις τον εαυτό σου, διότι μόνο το εγώ κατηγορεί. Η αυτοκατηγορία επομένως, είναι ταύτιση με το εγώ, και μία άμυνα του όπως και με το να κατηγορείς τους άλλους. Δεν μπορείς να εισέλθεις στην Παρουσία του Θεού αν επιτίθεται στον Υιό Του. (Κ-11.IV.5:1-6)

(3:1) Γί' αυτό, στην σημερινή άσκηση, πρώτα αφήνουμε όλες αυτές τις μικρές εστιάσεις να υποχωρήσουν μπροστά στην μεγάλη μας ανάγκη να αφήσουμε την αθωότητα να γίνει ολοφάνερη.

Το σημείο που θα πρέπει να δίνεται έμφαση είναι σε αυτές τις «μικρές εστιάσεις»: την ανάγκη του εγώ να βλέπει την αμαρτία ως πραγματική. Οι επιθετικές σκέψεις είναι αυτό που πρέπει να απελευθερώσω, γιατί όταν το κάνω, αντιλαμβάνομαι την αθωότητα που βρίσκεται κάτω από αυτές, που μέχρι τώρα ήταν προστατευμένη από το μίσος.

(3:2) Κατευθύνουμε το νου μας στο ότι αυτό είναι το μόνο που αναζητούμε, και μόνο αυτό, για λίγο ακόμη.

Δεν χρειάζεται να το κάνετε αυτό αιώνια, ούτε όλη την ώρα - μόνο για λίγο. Θυμηθείτε αυτό που είπε ο Ιησούς στην Εισαγωγή των συγκεκριμένων μαθημάτων: χρειάζεται να το κάνετε μόνο για μικρό χρονικό διάστημα κάθε μέρα. Δεν ζητά «απόλυτη αφοσίωση» · όμως, να έχετε επίγνωση της πρακτικής σας, και το γιατί σας κάνει να αισθάνεστε καλύτερα, καθώς και ότι είναι ανόητο να μην συνεχίζετε να ασκείστε πιο συχνά, ειδικά γνωρίζοντας το πόσο χαρούμενους σας κάνει το να παραιτείστε από τις πικρίες.

(3:3-6) Δεν νοιαζόμαστε για τους μελλοντικούς μας στόχους. Και αυτό που βλέπαμε πριν από μια στιγμή δεν μας ενδιαφέρει σε αυτό το διάλειμμα του χρόνου όπου ασκούμαστε στο να αλλάξουμε την πρόθεσή μας. Αναζητούμε την αθωότητα και τίποτα άλλο. Την αναζητούμε χωρίς καμιά άλλη έννοια από το τώρα.

Αυτή είναι η άγια στιγμή, το θέμα του μαθήματος. Το εγώ χρησιμοποιεί το χρόνο για να κάνει τις αμαρτίες του παρελθόντος πραγματικές, που θεσπίζουν το φόβο της μελλοντικής τιμωρίας. Όταν σας κατηγορώ για την αμαρτία σας, κάνω πραγματικό το αμαρτωλό παρελθόν μου και επιδιώκω να αποφύγω την τιμωρία για ό,τι έχω κάνει. Στην άγια στιγμή ωστόσο, βγαίνουμε έξω από το χρόνο στην άχρονη διάσταση που είναι το μέρος που διαμένει το Άγιο Πνεύμα. Δεν βλέπουμε το παρελθόν, ούτε φοβόμαστε το μέλλον, αλλά βιώνουμε μόνο το παρόν. Σε αυτόν τον «προάγγελο της αιωνιότητας» (Κ-20.V), όλοι φαίνονται διαφορετικοί, γιατί δεν υπάρχει παρελθόν, μέλλον ή σώμα · μόνο μια εμπειρία της Αγάπης και της ειρήνης Του - η αθωότητα στην οποία δεν υπάρχει κρίση για αμαρτία σε εσάς ή σε εμένα:

Η άγια στιγμή είναι το πιο χρήσιμο διδακτικό μέσον του Αγίου Πνεύματος για να σε διδάξει το νόημα της αγάπης. Διότι ο σκοπός της είναι να αναστείλει την κρίση ολοκληρωτικά. Η κρίση πάντα βασίζεται στο παρελθόν, διότι οι εμπειρίες του παρελθόντος είναι η βάση πάνω στην οποία κρίνεις... Στην άγια στιγμή κανένας δεν είναι ξεχωριστός, διότι οι προσωπικές σου ανάγκες δεν εισβάλλουν σε κανέναν για να κάνουν τους αδελφούς σου να φαίνονται διαφορετικοί. Δίχως τις αξίες από το παρελθόν, θα τους έβλεπες όλους το ίδιο και σαν τον εαυτό σου. Και δεν θα έβλεπες κάποιο διαχωρισμό ανάμεσα σε σένα κι αυτούς. Στην άγια στιγμή, σε κάθε σχέση βλέπεις τι θα είναι όταν αντιλαμβάνεσαι μόνο το παρόν. (Κ-15.V.1:1-3· 8:2-5)

Σχεδόν όλοι έχουν πέσει θύμα αυτού που πρόκειται να περιγράψει ο Ιησούς:

(4) Ένα μεγάλο εμπόδιο στην επιτυχία έχει σταθεί η ενασχόλησή σου με περασμένους και μελλοντικούς στόχους. Έχεις απασχολήσει αρκετά το μυαλό σου με το πόσο υπερβολικά διαφορετικοί είναι οι στόχοι που υπερασπίζονται αυτά τα Μαθήματα, από αυτούς που είχες παλαιότερα. Και έχεις επίσης καταπτοηθεί από την απογοητευτική και περιοριστική σκέψη ότι, ακόμα κι αν πετύχεις, αναπόφευκτα θα χάσεις πάλι τον δρόμο σου.

Πολλοί άνθρωποι οδύρονται: «Δεν θα μάθω ποτέ αυτά τα Μαθήματα. Πώς μπορώ να χάσω τον τεράστιο εγώ μου; Ίσως κάποιες σύντομες στιγμές, αλλά μετά επιστρέφει - και με το παραπάνω!» Ωστόσο, το μόνο που πραγματικά καταφέρνουν είναι ότι κάνουν πραγματικό το εγώ, λέγοντας κατάμουτρα στον Ιησού ότι έχει άδικο και ότι αυτοί έχουν δίκιο, και πως η διδασκαλία του δεν λειτουργεί. Μπορεί να πουν, «Ίσως λειτουργεί για όλους τους άλλους, αλλά για μένα σίγουρα δεν λειτουργεί». Ίσως έχουν προχωρήσει πέρα από το να κατηγορούν άλλους ανθρώπους, αλλά αυτό δεν έχει σημασία αν τους μισούν ή αν μισούν τον εαυτό τους. Είναι σημαντικό επομένως, να αναγνωρίσουν αυτό που κάνουν με τα Μαθήματα: ότι επιμένουν πεισματικά ότι δεν λειτουργούν · ότι ο Ιησούς έχει άδικο και αυτοί έχουν δίκιο. Αυτή η ιδέα που είναι βασική για το εγώ είναι το θεμέλιο του κόσμου που φτιάξαμε: να αποδείξουμε ότι ο Θεός κάνει λάθος και ότι προτιμούμε να έχουμε δίκιο παρά να είμαστε ευτυχισμένοι (Κ-29.VII.1:9).

(5:1) Πως θα μπορούσε κάτι τέτοιο να έχει σημασία;

Στην άγια στιγμή συνειδητοποιείτε την ανοησία του εγώ. Όταν λέτε ότι δεν μπορείτε να μάθετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* γιατί είναι πολύ δύσκολα, δηλώνετε ότι το εγώ ζει και βασιλεύει, και ότι ο χρόνος είναι πραγματικός: «Ίσως μπορώ να μάθω τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά σίγουρα όχι σε αυτή τη ζωή γιατί δεν υπάρχει αρκετός χρόνος για να αναιρέσω την ενοχή μου». Μόλις φιλοξενήσετε αυτές τις σκέψεις, να ξέρετε ότι έχετε ταυτιστεί με το εγώ, επειδή το δικό του σύστημα σκέψης του διαχωρισμού εκδηλώνεται πάντα ως χρόνος. Η άγια στιγμή ωστόσο, βρίσκεται έξω από το χρόνο, στην οποία κάνετε ένα βήμα πίσω και κοιτάζετε μαζί με τον Ιησού το πόσο τεράστιο φαινόταν να είναι το εγώ σας, συνειδητοποιώντας από τη νέα πλεονεκτική σας θέση ότι το εγώ είναι πραγματικά τίποτα. Αναμφίβολα, το εγώ εδώ μπορεί πράγματι να μας φαίνεται τεράστιο. Ωστόσο, μέσα στην άγια στιγμή δεν είναι παρά μια ονειρική σκέψη, που δεν έχει κάποια πραγματικότητα πέρα από αυτήν. Στη συνέχεια, προσέξτε το πόσο αντιστέκεστε να βγείτε έξω από το όνειρο, το πόσο αντιστέκεστε να απομακρυνθείτε από προβλήματα, ανησυχίες και ιδιαίτερες προσκολλήσεις - πραγματικά, από κάθε σωματική εμπειρία. Όμως, κοιτάζοντας τον εαυτό μας μαζί με τον Ιησού, μπορούμε να πούμε: «Αυτό το κάνει η ονειρική μορφή που αποκαλώ εαυτό μου», και σαν παρατηρητής αυτής της μορφής, δεν μπορεί να είστε αυτή η μορφή.

(5:1-4) Πως θα μπορούσε κάτι τέτοιο να έχει σημασία; Αφού το παρελθόν έχει πια φύγει · και το μέλλον βρίσκεται μόνο στην σφαίρα της φαντασίας. Αυτές οι έγνοιες δεν είναι παρά άμυνες ενάντια στην τωρινή αλλαγή εστίασης της αντίληψης. Τίποτα περισσότερο.

Και πάλι, να έχετε υπόψη ότι οι έγνοιες σας για αποτυχία - είτε είναι κάποιου άλλου είτε δικές σας - αμύνονται ενάντια στην άγια στιγμή κατά την οποία η ταυτότητα του δικού σας εγώ θα εξαφανιστεί. Ο φόβος μας παίρνει την παρακάτω μορφή: Ποιος θα ήμουν χωρίς τα προβλήματα, τα παράπονα ή την ασθένειά μου; Ποιος θα ήμουν χωρίς όλα αυτά που με έχουν καθορίσει από το παρελθόν μου; Θα το πω με άλλο τρόπο, ποιος θα ήμουν χωρίς έναν χωροχρονικό εαυτό, που ορίζεται από ένα αμαρτωλό παρελθόν, από την παρούσα ενοχή, και από ένα μέλλον που είναι γεμάτο με το φόβο της τιμωρίας; Αυτό το απόσπασμα που το επαναλαμβάνουμε επεξηγεί αυτό το φόβο, στο πλαίσιο της πίστης του εγώ στην κόλαση:

Πόσο αποκαρδιωτική και απελπιστική είναι η χρήση του χρόνου από το εγώ! Και πόσο τρομακτική! Διότι κάτω από την φανατική επιμονή του ότι το παρελθόν και το μέλλον είναι τα ίδια, κρύβεται μια πολύ πιο ύπουλη απειλή προς την ειρήνη. Το εγώ δεν διαφημίζει την τελική απειλή του, διότι θέλει όλοι του οι πιστοί να εξακολουθούν να πιστεύουν ότι μπορεί να τους προσφέρει τρόπο διαφυγής. Αλλά η πίστη στην ενοχή οδηγεί πάντα στην πίστη στην κόλαση, και πάντα το κάνει. Ο μόνος τρόπος που το εγώ επιτρέπει στον φόβο της κόλασης να βιωθεί είναι να φέρει την κόλαση εδώ, αλλά πάντα σαν μια πρόγευση του μέλλοντος. Διότι κανένας που θεωρεί ότι αξίζει την κόλαση δεν μπορεί να

πιστέψει ότι η τιμωρία θα καταλήξει σε ειρήνη... Δεν υπάρχει διαφυγή από τον φόβο με την χρήση του χρόνου από το εγώ. Διότι ο χρόνος, σύμφωνα με την διδασκαλία του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα διδακτικό τέχνασμα για να επαυξάνει την ενοχή μέχρι που αυτή να συμπεριλάβει τα πάντα, απαιτώντας εκδίκηση για πάντα. (Κ-15.Ι.6· 7:6-7)

Όμως το Άγιο Πνεύμα μπορεί να αναιρέσει αυτό το ζεύγος των ανίερων τριάδων - αμαρτία-ενοχή-φόβος, παρελθόν-παρόν-μέλλον - αν επιλέξουμε την άγια στιγμή: «την τωρινή αλλαγή εστίασης της αντίληψης»:

Το Άγιο Πνεύμα θέλει να τα καταργήσει όλα αυτά **τώρα**. Ο φόβος δεν είναι για το παρόν, αλλά μόνο για το παρελθόν και το μέλλον, τα οποία δεν υπάρχουν. Δεν υπάρχει φόβος στο παρόν όταν η κάθε στιγμή στέκει καθαρή και χωρισμένη από το παρελθόν, χωρίς η σκιά του να φτάνει στο μέλλον. Η κάθε στιγμή είναι μια καθαρή, άσπιλη γέννηση, κατά την οποία ο Υιός του Θεού αναδύεται από το παρελθόν στο παρόν. Και το παρόν επεκτείνεται παντοτινά. Είναι τόσο όμορφο και τόσο καθάριο κι ελεύθερο από την ενοχή ώστε τίποτα άλλο εκτός από την ευτυχία δεν υπάρχει εκεί. Δεν υπάρχει ανάμνηση του σκότους, και η αθανασία και η χαρά είναι τώρα. (Κ-15.Ι.8)

(5:5-7) Αφήνουμε κατά μέρος για λίγο αυτούς τους ανούσιους περιορισμούς. Δεν προσβλέπουμε σε περασμένες πεποιθήσεις, και αυτό που θα πιστέψουμε δεν θα εισβάλλει σε μας τώρα. Εισερχόμαστε στον χρόνο της άσκησης με μια πρόθεση · να κοιτάζουμε στην αθωότητα μέσα μας.

Μας ζητείται αυτούς τους ανούσιους περιορισμούς να τους αφήσουμε κατά μέρος μόνο για «λίγο», όχι για πάντα, και όταν εισερχόμαστε στην άγια στιγμή, είμαστε στην ευτυχή θέση να δούμε την αθωότητα μέσα μας.

(6:1) Αναγνωρίζουμε ότι έχουμε χάσει αυτόν τον στόχο αν ο θυμός μπλοκάρει τον δρόμο μας σε οιαδήποτε μορφή.

Στο κεφάλαιο «Τι είναι η Ειρήνη του Θεού;» (Εγχ-20), ο Ιησούς εξηγεί ότι ο πιο σίγουρος τρόπος για να απαλλαγούμε από την ειρήνη είναι να θυμώσουμε, γι' αυτό ακριβώς θυμώνουμε. Ο θυμός δεν αναβλύζει από μέσα μας, απρόσκλητος. Είναι μια απάντηση που επιλέγουμε ενεργά για να κρατήσουμε μακριά μας την απειλή της ειρήνης του Θεού:

... Η ειρήνη του Θεού δεν μπορεί να έρθει ποτέ εκεί που βρίσκεται ο θυμός, διότι ο θυμός αρνείται ότι υπάρχει ειρήνη. Όποιος βλέπει τον θυμό ως δικαιολογημένο με οποιοδήποτε τρόπο, ή σε οποιαδήποτε περίπτωση διακηρύσσει ότι η ειρήνη δεν έχει νόημα, και πιστεύει ότι είναι αδύνατον να υπάρχει. Με αυτή την προϋπόθεση, η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί. Επομένως, η συγχώρεση είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να βρεις την ειρήνη του Θεού. (Εγχ-20.3:3-5)

(6:2) Και αν έρθει στο μυαλό μας η αμαρτία κάποιου αδερφού, η στενή εστίασή μας περιορίζει την όραση, και μας στρέφει το βλέμμα πάνω στα δικά μας λάθη, τα οποία θα μεγεθύνουμε και θα τα αποκαλέσουμε αμαρτίες.

Όταν στρεφόμαστε στη στενή εστίαση του εγώ, βλέπουμε απλά την αμαρτία ως πραγματική, και τελικά τη βλέπουμε στον εαυτό μας, επειδή είναι «ακριβώς το ίδιο πράγμα». Τα ακόλουθα αποσπάσματα που προηγούνται από το σημαντικό απόσπασμα που παραθέσαμε παραπάνω μιλούν για την κοινή δυναμική της ευθύνης και της αυτοκατηγορίας:

... Οι αρχικές φάσεις αυτής της μεταστροφής είναι συχνά αρκετά οδυνηρές, διότι καθώς αποσύρεις τις κατηγορίες σου απέξω, υπάρχει μια ισχυρή τάση να τις φιλοξενείς μέσα σου. Είναι δύσκολο στην

αρχή να συνειδητοποιήσεις ότι αυτό είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, διότι δεν υπάρχει καμία διάκριση ανάμεσα στο μέσα και στο έξω. (Κ-11.ΙV.4:5-6)

(6:3-5) Γι' αυτό, για λίγο, χωρίς έγνοια για το παρελθόν ή το μέλλον, σε περίπτωση που προκύψουν τέτοια εμπόδια θα τα ξεπεράσουμε με οδηγίες στο νου μας να αλλάξει την εστίασή του, καθώς λέμε:

- Δεν είναι αυτό που επιθυμώ να δω.

- Εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου, που είναι ένα μαζί μου.

Δεν εστιάζω στο να σε εμπιστευτώ επειδή είσαι τόσο καλός άνθρωπος, αλλά στο να συνειδητοποιήσω ότι αλλάζοντας την αντίληψή μου για σένα, αντικατοπτρίζω μια αλλαγή της αντίληψης μέσα μου. Αναγνωρίζω λοιπόν την άλλη οπτική, η οποία συμβαίνει με χαρά όταν κρατώ το χέρι του Ιησού και εισέρχομαι στην άγια στιγμή.

(7:1-2) Και επίσης, θα χρησιμοποιήσουμε αυτή την σκέψη για να μας κρατά ασφαλείς όλη την διάρκεια της ημέρας. Δεν αναζητούμε μακροπρόθεσμους στόχους.

Όπως είπε ο Ιησούς, δεν χρειάζεται να σκέφτεστε για το πως θα επιστρέψετε στον Ουρανό. Εστιάστε μόνο στο να αλλάξετε την αντίληψή σας για σύντομες στιγμές κατά τη διάρκεια της ημέρας. Κάνουμε μικρά βήματα, επιλέγοντας καθημερινά τα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος που μας οδηγούν απαλά στην εστία.

(7:3) Όταν κάποιο εμπόδιο φαίνεται πως μπλοκάρει την αθωότητά μας από την θέασή μας, δεν ζητούμε παρά να διακόψουμε για μία στιγμή από την δυστυχία που θα επιφέρει η εστίασή μας πάνω στην αμαρτία, και θα παραμείνει δίχως διόρθωση.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων δίνουν έμφαση στο να έχουμε επίγνωση των εμποδίων - βλέποντας κάποιον, ακόμη και τον Ιησού, ως διαχωρισμένο από εμάς - και να θυμόμαστε ότι η ιδιαιτερότητα δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους. Όμως, ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού καθώς κοιτάζουμε μαζί του τα σημεία που εμποδίζουν την όρασή μας. Θυμόμαστε:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.ΙV.6:1-2)

(8:1-2) Ούτε ζητούμε φαντασιώσεις. Διότι αυτό που αναζητούμε να δούμε είναι πραγματικά εκεί.

Το σκεπτικό δεν είναι να βλέπετε ότι οι άλλοι έχουν φωτοστέφανα στα κεφάλια τους ή να λούζονται με φως - δεν χρειάζεται να επινοείτε ιστορίες. Να έχετε επίγνωση μόνο ότι όταν θεωρείτε κάποιον άλλον ως υπεύθυνο για τη δυστυχία σας είναι γιατί έχετε την πρόθεση να αποδείξετε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος. Προσπαθήστε να μην κάνετε «άγιες» σκέψεις, ούτε να επιβάλλετε ένα όραμα αγιότητας στον εαυτό σας ή σε κάποιον άλλον. Αντίθετα, αφήστε τον Ιησού να σας καθοδηγήσει μέσα στο νου σας μέσα από τα σύννεφα που σας εμποδίζουν, οδηγώντας σας απαλά πέρα από αυτά στην ειρήνη που βρίσκεται πραγματικά εκεί.

(8:3-6) Και καθώς η εστίαση μας πηγαίνει πέρα από τα σφάλματα, θα δούμε ένα εξ ολοκλήρου αναμάρτητο κόσμο. Όταν αυτό το θέαμα είναι το μόνο που θέλουμε να βλέπουμε, όταν αυτό είναι το μόνο που αναζητούμε στο όνομα της ορθής αντίληψης, τότε τα μάτια του Χριστού είναι αναπόφευκτά δικά μας. Και η Αγάπη την Οποία νιώθει Αυτός για μας, γίνεται και δική μας. Και αυτό θα είναι το μόνο πράγμα που θα βλέπουμε να αντανακλάται στον κόσμο και στους εαυτούς μας.

Ο πραγματικός κόσμος - «ένας εξ ολοκλήρου αναμάρτητος κόσμος» - δεν είναι ένα υλικό μέρος, αλλά η συνολική μετατόπιση του νου από το φόβο στην αγάπη, που επιτυγχάνεται όταν η άγια στιγμή γίνεται η μόνη μας στιγμή. Καθώς αφήνουμε σιγά σιγά τον Ιησού να είναι τα μάτια μας, τη βλέπουμε φευγαλέα · μόνο φευγαλέα, γιατί είμαστε ακόμα πολύ φοβισμένοι. Όμως μαθαίνουμε ότι η αμαρτία που βλέπουμε σε κάποιον άλλον αντανακλά την αμαρτία που αντιλαμβανόμαστε στον εαυτό μας. Αναγνωρίζοντας ότι όλες οι ερωτήσεις που αφορούν την αμαρτία είναι ίδιες, οδηγούμαστε στην αληθινή αντίληψη του Αγίου Πνεύματος:

... Διότι η κάθε μια [ερώτηση] ρωτά αν είσαι πρόθυμος να ανταλλάξεις τον κόσμο της αμαρτίας με αυτόν που βλέπει το Άγιο Πνεύμα, εφόσον αυτό είναι που αρνείται ο κόσμος της αμαρτίας. Κι επομένως εκείνοι που εστιάζουν στην αμαρτία βλέπουν την άρνηση του πραγματικού κόσμου. Ωστόσο... η επιθυμία σου να δεις τον πραγματικό κόσμο... γίνεται η μοναδική που έχεις. (Κ-21.VII.11:2-4)

(9:1) Ο κόσμος που κάποτε διακήρυσσε τις αμαρτίες μας γίνεται η απόδειξη ότι είμαστε αναμάρτητοι.

Ο κόσμος γίνεται μια τάξη, που μας υπενθυμίζει μας Ποιοι είμαστε πραγματικά. Στον πραγματικό κόσμο η αντίληψή μας διέπεται αποκλειστικά από το απαλό φως που έχουμε επιλέξει ως πραγματικότητά μας, όπως αποτυπώνεται γλυκά σε ένα από τα αρχικά ποιήματα της Helen, «Ο Πραγματικός Κόσμος»:

Εκεί που τα αστέρια δεν έχουν μορφή όμως το φως τους παραμένει,

Και για πάντα λάμπει · εκεί που ο ήλιος έχασε

Τη θερμότητα του, και όμως ακόμα διατηρεί

Μια απαλή και αιώνια λάμψη που κρατάει

Όλα τα πράγματα σε ειρήνη και απαλότητα, και οι ακτίνες

Κάθε ζωντανού πλάσματος επεκτείνονται να βρουν

Όλα τα άλλα ζωντανά πλάσματα, και από αυτά επεκτείνονται

Στον Δημιουργό τους · εκεί που, όταν τα πέταλα πέφτουν

Και τα φύλλα αποσυντίθενται, το άρωμα και το χρώμα

Των λουλουδιών έρχεται, διατηρούνται για πάντα φρέσκα

Και υπέροχα, και το τραγούδι των πουλιών παραμένει

Παρόλο που τα φτερά τους δεν κινούνται · εδώ που όλοι

Θα έρθουν να ξεκουραστούν, σχεδόν τελειώνει το ταξίδι του,

Και ακούει τη Φωνή του Θεού που αναγνωρίζει τον Υιό Του.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 9)

(9:2-5) Και η αγάπη μας για όλους όσους αντικρίζουμε καταθέτει την θύμηση του ιερού Εαυτού που δεν γνωρίζει αμαρτία, και δεν θα μπορούσε ποτέ να διανοηθεί τίποτα χωρίς την αθωότητά Του. Αυτή την θύμηση αναζητούμε καθώς στρέφουμε το νου μας στην άσκηση της σημερινής ημέρας. Δεν κοιτάζουμε ούτε μπροστά ούτε πίσω. Κοιτάμε κατευθείαν στο παρόν.

Δεν εμμένουμε στις αμαρτίες του παρελθόντος ή σε ένα τρομερό μέλλον, γιατί η άγια στιγμή έχει ξεπεράσει τον χρόνο. Η αγάπη του Ιησού παραμένει το σημείο που εστιάζω, γιατί μόνο αυτή είναι σημαντική για μένα. Από την αγάπη του κοιτάζω έναν κόσμο που φαίνεται μεταμορφωμένος. Τα μάτια μου βλέπουν όπως πριν, αλλά η εμπειρία μου έχει αλλάξει. Άλλο ένα από τα αρχικά ποιήματα της Helen, «Το Εσωτερικό Φως», απεικονίζει το πως αντιλαμβανόμαστε το ακτινοβόλο φως της αγάπης καθώς κοιτάμε το παρελθόν στο αιώνιο παρόν:

*Θα έρθει η στιγμή που ο χρόνος δεν θα έχει νόημα,
Και το μέρος του θα είναι στο πουθενά. Όλες οι ιδέες μας περιμένουν
Απλά το καθορισμένο τέλος τους. Υποστηρίζουν
Ένα όνειρο χωρίς διαστάσεις. Στην πύλη
Του Ουρανού απλά παραμερίζονται,
Εμπρός στο φλεγόμενο φως που υπάρχει μέσα.
(Τα δώρα του Θεού, σελ. 23)*

(9:6-8) Και δίνουμε την εμπιστοσύνη μας στην εμπειρία που ζητούμε τώρα. Η αθωότητά μας δεν είναι παρά η Θέληση του Θεού. Αυτή την στιγμή η θέλησή μας είναι ένα με την δική Του.

Όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού στην άγια στιγμή, αντικατοπτρίζουμε την ενιαιότητά μας με τον Θεό, και αυτή η εμπειρία ειρήνης και ελευθερίας από το άγχος έρχεται όταν εγκαταλείπουμε τα παράπονά μας: που είναι η ουσία της σχέσης μας μαζί του.

ΜΑΘΗΜΑ 182

Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα πάω στο σπίτι μου

Το μάθημα 182 είναι ζευγάρι με το προηγούμενο μάθημα, καθώς και τα δύο μοιράζονται το θέμα της άγιας στιγμής. Τα πλαίσια που κινούνται όμως, είναι αρκετά διαφορετικά. Θα μπορούσαμε να δώσουμε στο Μάθημα 181 τον τίτλο «Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα συγχωρέσω», επειδή επικεντρώνεται στην παραίτηση από τα παράπονα. Στο Μάθημα 182 το πλαίσιο είναι ευρύτερο, με τον Ιησού να μιλάει για την αφύπνιση από το όνειρο και επιστροφή στην εστία. Παρεμπιπτόντως, βρίσκουμε άλλο ένα παράδειγμα της ελεύθερης χρήσης του λόγου από τον Ιησού - η άγια στιγμή εμφανίζεται στο Μάθημα 181 ως εφόδιο στο ταξίδι, ενώ στο Μάθημα 182 σηματοδοτεί το τέλος του ταξιδιού.

Αυτό το υπέροχο μάθημα έχει δύο μέρη, το πρώτο επικεντρώνεται στον κόσμο που δεν είναι το σπίτι μας, και το δεύτερο το πιο ποιητικό, επικεντρώνεται στο Παιδί μέσα μας το Οποίο μας οδηγεί στην εστία.

(1:1-2) Αυτός ο κόσμος που φαίνεται ότι ζεις δεν είναι το σπίτι σου. Και κάπου μέσα στο νου σου γνωρίζεις ότι αυτό είναι αλήθεια.

Ο Ιησούς μιλά για την εμπειρία που έχει ο καθένας στον κόσμο, είτε είναι συνειδητός είτε όχι. Ο στόχος που έχουν για εμάς τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι το να είμαστε ευτυχισμένοι εδώ - η μορφή μέσα στο όνειρο - γιατί ο σκοπός τους είναι να μας καθοδηγήσουν στο μονοπάτι που μας ξυπνά από το όνειρο, να καταλάβουμε ότι τίποτα εδώ δεν έχει αξία επειδή εδώ δεν υπάρχει τίποτα. Σε αυτές τις πρώτες παραγράφους, λοιπόν, ο Ιησούς απευθύνεται σε μας που πιστεύουμε ότι υπάρχουμε σ' ένα σώμα, γνωρίζοντας κάπου μέσα μας ότι δεν ανήκουμε εδώ. Το άγχος και ο τρόμος μας προέρχονται από αυτό. Δεν γνωρίζουμε το πώς ή πού να επιστρέψουμε, αλλά αναγνωρίζουμε τουλάχιστον ότι ο υλικός κόσμος δεν είναι σπίτι μας. Η απελπισία είναι το ατυχές επακόλουθο του να είμαστε περιορισμένοι, όπως θα δούμε, για να κάνουμε καλύτερη την ήδη άθλια κατάσταση της ζωής στο σώμα.

(1:3-6) Κάποια ανάμνηση του σπιτιού σου συνεχώς σε ακολουθεί, σαν να υπήρχε κάποιος τόπος που σε καλεί να επιστρέψεις παρόλο που δεν αναγνωρίζεις την φωνή, ή τι σου θυμίζει αυτή η Φωνή. Και όμως, αισθάνεσαι ξένος εδώ, από κάποιο μέρος άγνωστο. Όχι κάτι τόσο συγκεκριμένο που να μπορείς να πεις με βεβαιότητα ότι βρίσκεσαι εδώ εξόριστος. Απλά κάποιο επίμονο συναίσθημα, μερικές φορές κάποια ανεπαισθητη δόνηση, που κάποιες φορές μόλις που τον θυμάσαι, άλλες αντιδράς και τον απορρίπτεις, αλλά σίγουρα επιστρέφει στο νου σου ξανά.

Από καιρό σε καιρό αισθανόμαστε να μας βασανίζει μια σκέψη ότι κάτι δεν πάει καλά με τη ζωή μας, και αυτό δεν έχει καμία σχέση με το άτομο που αποκαλούμε εαυτό. Είναι μια αίσθηση «λάθους» που είναι πολύ μεγαλύτερη από ό,τι μπορεί να αντιληφθεί ο μικρός μας εαυτός · ένα συναίσθημα ότι πήραμε τη λάθος στροφή και καταλήξαμε στον κόσμο. Δεν γνωρίζουμε πού έγινε το λάθος ή τι να κάνουμε. Όμως μας στοιχειώνει μια ανάμνηση του σπιτιού, όπως μας περιγράφει ο Ιησούς τόσο συγκινητικά σε αυτό το γνωστό απόσπασμα από το «Ξεχασμένο Τραγούδι»:

Άκουσε, -- ίσως συλλάβεις τον απόηχο μια αρχαίας κατάστασης όχι εντελώς ξεχασμένης · αμυδρά, ίσως, αλλά όχι εντελώς άγνωστη, σαν ένα τραγούδι που το όνομά του το έχεις ξεχάσει εδώ και πολύ καιρό, και οι περιστάσεις κατά τις οποίες το άκουσες έχουν φύγει εντελώς από την μνήμη σου. Δεν έχει μείνει μαζί σου ολόκληρο το τραγούδι, παρά μόνο μια μικρή αύρα από την μελωδία του, που δεν είναι συνδεδεμένη με κάποιο πρόσωπο ή τόπο ή κάτι ιδιαίτερο. Αλλά θυμάσαι από αυτό το μικρό κομμάτι και μόνο, πόσο όμορφο ήταν το τραγούδι, πόσο υπέροχο ήταν το σκηνικό όπου το άκουσες, και πόσο αγαπούσες εκείνους που ήταν εκεί και άκουγαν μαζί σου. (Κ-21.Ι.6)

(2:1) Δεν υπάρχει κανένας που να μην γνωρίζει για τι πράγμα μιλάμε.

Είναι μια σημαντική πρόταση διότι πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* θα έλεγαν ότι δεν γνωρίζουν για τι πράγμα μιλάει ο Ιησούς, ισχυριζόμενοι ότι είναι χαρούμενοι και ότι εδώ όλα είναι υπέροχα. Όμως ο Ιησούς μας λέει: «Κάπου μέσα σας, γνωρίζετε ότι αυτό που λέω είναι αλήθεια. Μην προσποιείστε ότι δεν είναι έτσι, γιατί αν συνεχίσετε να προσποιείστε ότι είστε ευτυχισμένοι εδώ, ή ότι υπάρχει ακόμα ελπίδα να είστε ευτυχισμένοι εδώ, δεν θα μπορέσω ποτέ να σας οδηγήσω στην εστία γιατί θα νομίζετε ότι είστε στην εστία. Θα προσπαθούσατε ακόμα και να με σύρετε στο σπίτι σας πιστεύοντας ότι μπορώ να το κάνω καλύτερο για εσάς. Όμως η επιθυμία μου είναι να σας οδηγήσω από αυτόν εδώ τον κόσμο, εκεί από όπου ήρθατε». Μετά από τη συζήτηση των πέντε νόμων του χάους (Κ-23.ΙΙ), ο Ιησούς επαναλαμβάνει την ίδια διαβεβαίωση - μπορεί να προσποιήστε ότι αυτοί οι νόμοι είναι άγνωστοι σε σας, όμως είναι δικοί σας:

*Θα ήθελες να ισχυριστείς, και να νομίζεις ότι είναι αλήθεια, ότι δεν πιστεύεις σε αυτούς τους παράλογους νόμους, και ότι δεν ενεργείς σύμφωνα με αυτούς. Και όταν κοιτάξεις τι λένε, δεν μπορεί να είναι πιστευτοί. Αδελφέ μου, **όντως** τους πιστεύεις. (Κ-23.ΙΙ.18:1-3)*

Λόγω της ατομικής μας ταυτότητας, αντικατοπτρίζουμε ήδη την πίστη μας στο εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, μαζί με τα ασυνείδητα συναισθήματα της ενοχής, του τρόμου και του πόνου.

(2:2) Και όμως, κάποιοι προσπαθούν να ανακουφίσουν τα βάσανά τους παίζοντας παιχνίδια για να περνούν την ώρα τους, που θα τους αποσπούν από την λύπη τους.

Εδώ αναφέρεται σε οποιονδήποτε ενδίδει στις ιδιαίτερες σχέσεις. Θυμηθείτε ότι οι όροι *ιδιαιτέρη σχέση* και *ιδιαιτερότητα* δεν εμφανίζονται ποτέ στο βιβλίο εργασιών, αν και αποτελούν το βασικό σημείο που αναφέρεται ο Ιησούς όταν εξετάζει την εγωική δυναμική της ενοχής και του μίσους. Προσπαθούμε να κρύψουμε τον πόνο της ενοχής μας μέσα σε παιχνίδια ιδιαιτερότητας στα οποία προσποιούμαστε ότι υπάρχει κάποιος και κάτι έξω από μας που μπορεί να μας φέρει την αγάπη και την ευτυχία, ακόμη και την σωτηρία:

*...Το να πιστεύεις ότι οι **ιδιαιτερες** σχέσεις, με **ιδιαιτερη** αγάπη, μπορούν να σου προσφέρουν την σωτηρία είναι η πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι η σωτηρία. (Κ-15.Υ.3:3)*

Αλλά η ιδιαιτερότητα ποτέ δεν θα λειτουργήσει:

Έτσι, λοιπόν, σε όλη σου την αναζήτηση για την αγάπη... δεν βρίσκεις την αγάπη. Είναι αδύνατον να αρνείσαι αυτό που είναι η αγάπη και να μπορείς να την αναγνωρίσεις. (Κ-15.ΧΙ.6:1-3)

Το ακόλουθο αφορά εκείνους στους οποίους αναφερόμαστε ως αφελείς υπεραισιόδοξους:

(2:3) Κάποιοι άλλοι αρνούνται ότι είναι λυπημένοι, και δεν αναγνωρίζουν τα δάκρυά τους καθόλου.

Οι αφελείς υπεραισιόδοξοι πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι τέλειος, και ότι ο Ιησούς μας αγαπά τόσο πολύ που έστειλε αυτά τα Μαθήματα έτσι ώστε να είμαστε ευτυχισμένοι εδώ μαζί του. Αυτός ο τύπος ανθρώπων είναι πολύ δύσκολο να βοηθηθεί από τον Ιησού, επειδή δεν πιστεύουν ότι χρειάζονται τη βοήθειά του. Θυμηθείτε, η βοήθεια που χρειαζόμαστε πραγματικά είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο κόσμος είναι ένα όνειρο και να μάθουμε το γιατί τον επινοήσαμε. Αυτή η συνειδητοποίηση μας βοηθά να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας που το κάναμε, και μας βοηθά να ξυπνήσουμε και να επιστρέψουμε στην Πηγή που ποτέ δεν αφήσαμε πραγματικά.

(2:4) Και άλλοι υποστηρίζουν ότι όλα αυτά που λέμε τώρα είναι αυταπάτες, ένα απλό όνειρο και τίποτα άλλο.

Εκτός από τον γενικό πληθυσμό που θα το πίστευε, πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* θα έλεγαν ότι ο Ιησούς δεν εννοεί πραγματικά αυτά τα λόγια. Για παράδειγμα, πως δεν σημαίνει ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο, αλλά ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον πόνο, τον καρκίνο ή τα αεροπλάνα. Ωστόσο, ο Ιησούς σε αυτό το μάθημα καθιστά σαφές ότι εννοεί ακριβώς αυτό που λέει. Αυτός ο κόσμος δεν είναι ούτε στο ελάχιστο το σπίτι μας. Το να προσποιούμαστε ότι είναι, ή να προσπαθήσουμε να τον βελτιώσουμε, ενισχύει μόνο τη στρατηγική του εγώ που μας κρατά στην χωρίς νου κατάσταση εστιασμένους στον απατηλό και εξωτερικό κόσμο.

(2:5) Όμως, ποιος θα μπορούσε ν' αρνηθεί με το χέρι στην καρδιά, χωρίς άμυνες και χωρίς να ξεγελά τον εαυτό του, ότι καταλαβαίνει τα λόγια που λέμε τώρα;

Ο Ιησούς μας λέει πάλι ότι κάπου μέσα ξέρουμε ότι τα λόγια του είναι αληθινά. Αυτή η αλήθεια προσέλκυσε αρχικά τους ανθρώπους στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, είτε τα καταλάβαιναν πλήρως είτε όχι, συνειδητοποίησαν ότι εδώ υπήρχε κάτι διαφορετικό από οτιδήποτε είχαν δει ποτέ. Στη συνέχεια όμως, εισήλθε ο φόβος και τρομοκρατήθηκαν από αυτήν την αλήθεια, προσπαθώντας

συχνά να συμβιβάζουν την αγνότητά της για να την κάνουν πιο εύγευστη και λιγότερο απειλητική. Όμως υπάρχει εκείνο το βαθύτερο μέρος μέσα μας το οποίο γνωρίζει ότι ο Ιησούς λέει την αλήθεια. Δανειζόμαστε μια αρχή που χρησιμοποιείται σε άλλο πλαίσιο, δεν θα χρειαζόταν να αρνηθούμε αυτό που λένε τα Μαθήματα αν δεν αναγνωρίζαμε πρώτα την αλήθεια τους. Η άρνηση βασίζεται πάντα στο να κάνεις πρώτα κάτι αληθινό και μετά να προσποιείσαι ότι δεν υπάρχει εκεί. Αυτός είναι ο διαχωρισμός, η δυναμική του εγώ να διαχωρίζει αυτό που θεωρεί πως είναι μη αποδεκτό και μετά να το ξεχνά:

Αν πρώτα δεν γνωρίσεις κάτι δεν μπορείς να διαχωριστείς από αυτό. Η γνώση πρέπει να προηγείται του διαχωρισμού, έτσι ώστε ο διαχωρισμός να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια απόφαση να λησμονήσεις. (Κ-10.ΙΙ.1:1-2)

Για άλλη μια φορά, τα λόγια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ξεκάθαρα και η ανάγκη που έχουμε να διαστρεβλώσουμε το νόημά τους προέρχεται από τον φόβο της αλήθειας που εμπεριέχουν, η οποία θα μας έλεγε ότι δεν είμαστε το άτομο που πιστεύουμε ότι είμαστε.

(3:1) Σήμερα μιλάμε για τον καθένα που πορεύεται σε αυτό τον κόσμο, διότι δεν βρίσκεται σπίτι του.

Μπορείτε να δείτε ότι ο Ιησούς δεν κάνει εξαιρέσεις. Παρεμπιπτόντως, όταν λέει «για τον καθένα που πορεύεται σε αυτό τον κόσμο», μιλά για εκείνους που πιστεύουν ότι είναι εδώ, όχι για κάποιον όπως αυτός που φαινόταν μόνο να είναι εδώ. Απευθύνεται λοιπόν σε όλους όσους ταυτίζονται με το σώμα τους και πιστεύουν ότι περπατούν σε αυτόν τον κόσμο - τόσο στους καλούς όσο και στους κακούς.

(3:2) Βαδίζει με αβεβαιότητα, σε μια ατέρμονη έρευνα, αναζητώντας στο σκοτάδι αυτό που δεν μπορεί να βρει · μην αναγνωρίζοντας τι είναι αυτό που αναζητά.

Από όλα τα βιβλικά αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* το εδάφιο «αναζήτησε και θα βρεις» από την Επί του Όρους Ομιλία (Κατά Ματθαίο 7:7β, 8β) είναι το πιο συχνά αναφερόμενο. Πάντα ψάχνουμε εδώ, ο βασικός σκοπός του οποίου είναι ότι ποτέ δεν θα βρούμε. Ενώ νομίζουμε ότι αναζητούμε την ευτυχία και την ειρήνη, κοιτάζουμε σε λάθος μέρος - έξω από το νου μας - αντί να κοιτάζουμε στο μόνο μέρος όπου μπορεί να βρεθεί η ειρήνη: στη δύναμη που έχει ο λήπτης των αποφάσεων να επιλέγει. Ακολουθεί ένα παράδειγμα «αναζήτησε και θα βρεις» το οποίο αναφέρθηκε προηγουμένως, που δείχνει την πραγματική πηγή της απογοήτευσής μας:

*Το εγώ είναι βέβαιο ότι η αγάπη είναι επικίνδυνη και αυτό είναι πάντα η κεντρική του διδασκαλία. Ποτέ δεν το θέτει με αυτό τον τρόπο · αντίθετα, όλοι όσοι πιστεύουν ότι το εγώ είναι η σωτηρία φαίνεται πως είναι πολύ έντονα απασχολημένοι με την αναζήτηση της αγάπης. Ωστόσο, αν και το εγώ, ενθαρρύνει έντονα την έρευνα για την αγάπη, θέτει έναν όρο · να μην την βρεις. Οι υπαγορεύσεις του, λοιπόν, μπορούν να συνοψιστούν απλά ως: «Αναζήτησε και **μην** βρεις.»... Διότι το εγώ δεν μπορεί να αγαπά, και μέσα στην μανιώδη του έρευνα για αγάπη αναζητά αυτό που φοβάται να βρει. Η έρευνα είναι αναπόφευκτη, διότι το εγώ είναι μέρος του νου σου... Διότι ο νους σου είναι που πιστεύει σε αυτό και του δίνει ύπαρξη. Όμως, πάλι ο νους σου είναι που έχει την δύναμη να αρνηθεί την ύπαρξη του εγώ και σίγουρα θα το κάνεις αυτό όταν συνειδητοποιήσεις ακριβώς προς τα πού πηγαίνει το ταξίδι στο οποίο σε οδηγεί το εγώ. (Κ-12.ΙV.1:1-4· 2:3-6)*

(3:3-5) Χίλια σπίτια φτιάχνει, όμως κανένα δεν ικανοποιεί τον ανήσυχο νου του. Δεν καταλαβαίνει ότι κτίζει μάταια. Το σπίτι που αναζητά δεν μπορεί να φτιαχτεί από αυτόν.

Τα «χίλια σπίτια» αντιπροσωπεύουν τις διαφορετικές μορφές που λαμβάνει η ιδιαιτερότητα - μια σχέση, ένα υλικό ή ένα αντικείμενο - που πιστεύουμε ότι θα μας έκανε να αισθανόμαστε άνετα και

ασφαλείς. Όμως το πραγματικό σπίτι που αναζητούμε δεν το φτιάξαμε εμείς, και δεν μπορεί ποτέ να βρεθεί στο σπίτι που πεθαίνει το σώμα. Σημειώστε αυτό το αντίστοιχο απόσπασμα από το κείμενο:

Η παρατεταμένη ψευδαίσθηση θα τον παρακινεί να αναζητά χιλιάδες είδωλα, και να αναζητά πέρα από αυτά για χιλιάδες ακόμα. Και κάθε ένα θα τον απογοητεύει, όλα εκτός από ένα · επειδή θα πεθάνει, και δεν καταλαβαίνει ότι το είδωλο που αναζητά δεν είναι παρά ο θάνατός του. Η μορφή του φαίνεται να υπάρχει έξω από τον εαυτό του. (Κ-29.VII.3:1-3)

(3:6–4:1-2) Δεν υπάρχει υποκατάστατο για τον Ουρανό. Αυτό που έφτιαξε δεν ήταν παρά η κόλαση.

Ίσως να νομίζεις ότι θα βρεις το σπίτι της παιδικής σου ηλικίας. Η παιδική ηλικία του σώματός σου και ο τόπος που την στέγασε τώρα πια είναι μια ανάμνηση τόσο διαστρεβλωμένη που απλά κρατάς μια εικόνα από το παρελθόν που ποτέ δεν συνέβη.

Ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτούς που εξιδανικεύουν το παρελθόν τους. Πολλοί φαντάζονται ότι τα παιδικά τους χρόνια ήταν υπέροχα, αλλά ότι μετά κάτι συνέβη και προκάλεσε τη σημερινή τους δυστυχία. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει ότι τα παιδικά μας χρόνια δεν ήταν το μέρος που θα μπορούσαμε να βρούμε την ευτυχία. Κάνουμε ρομαντικό το παρελθόν για να αποδείξουμε πόσο άσχημα μας φέρονται οι άνθρωποι στο παρόν, γεγονός που δικαιολογεί την οργή μας. Ωστόσο, οι περισσότεροι άνθρωποι, αν ήταν ειλικρινείς, θα θυμόντουσαν ότι στην παιδική τους ηλικία τα πράγματα δεν ήταν και τόσο υπέροχα.

Εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος του μαθήματος και το δεύτερο μισό επικεντρώνεται στο Παιδί μέσα μας. Εφόσον το *Παιδί* γράφεται με κεφαλαία, εννοεί ξεκάθαρα τον Χριστό και το να Τον βλέπουμε με αυτόν τον τρόπο αντιπροσωπεύει την αρχή του πνευματικού μας ταξιδιού. Περιττό να πούμε ότι ο Χριστός δεν είναι παιδί - δεν γεννάει ούτε αλλάζει και σίγουρα δεν είναι σώμα. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολλά σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς χρησιμοποιεί την εικόνα των νηπίων. Όπως, είμαστε «πολύ άπειροι στους δρόμους της σωτηρίας» (Κ-17.V.9:1). Αργότερα μιλά για τα «πρώτα βήματα της σωτηρίας» (Κ-19.IV-Γ.9:3· 10:4) και λέει επίσης: «Εδώ το μωρό της Βηθλεέμ ξαναγεννιέται» (Κ-19.IV-Γ.10:8). Όταν μετατοπιζόμαστε από μια ιδιαίτερη σε μια άγια σχέση, είναι σαν να αρχίζουμε ξανά ως παιδιά. Εδώ είναι άλλο ένα απόσπασμα, που εξισώνει τη συγχώρεση με το νεογέννητο - τον ευγενικό Σωτήρα που φτιάχνει το σπίτι Του μέσα μας ως Παιδί:

Μέχρι που η συγχώρεση να ολοκληρωθεί, ο κόσμος έχει πραγματικά κάποιο σκοπό. Γίνεται το σπίτι όπου γεννιέται η συγχώρεση, και εκεί όπου αναπτύσσεται και δυναμώνει και περιλαμβάνει τα πάντα όλο και περισσότερο. Εδώ καλλιεργείται, διότι εδώ χρειάζεται. Ένας ευγενικός Σωτήρας, γεννημένος εκεί όπου φτιάχτηκε η αμαρτία και η ενοχή φάνταζε αληθινή. Εδώ είναι το σπίτι Του, διότι εδώ υπάρχει πραγματικά ανάγκη γι' Αυτόν. (Εγχ-14.2:1-5)

(4:3-6) Όμως, υπάρχει ένα Παιδί μέσα σου το Οποίο αναζητά το σπίτι του Πατέρα Του, και γνωρίζει ότι είναι ξένο εδώ. Αυτή η παιδική ηλικία είναι αιώνια, με μια αθωότητα που διαρκεί για πάντα. Όπου πηγαίνει αυτό το Παιδί είναι έδαφος άγιο. Είναι η αγιότητά Του που φωτίζει τον Ουρανό, και φέρνει στην γη την καθαρή αντανάκλαση εκείνου του φωτός από ψηλά, εκεί όπου γη και Ουρανός γίνονται ένα.

Είναι άλλη μια αναφορά στον πραγματικό κόσμο, η αντανάκλαση της αλήθειας του Ουρανού μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού. Είναι μια ψευδαίσθηση, και όμως ο πραγματικός κόσμος παραμένει όσο πιο κοντά μπορείτε να φτάσετε μέσα στο όνειρο. Όταν βρίσκεστε σ' αυτόν - «την καθαρή

αντανάκλαση εκείνου του φωτός από ψηλά» - βρίσκεστε έξω από το όνειρο του μίσους, της αμαρτίας και της ενοχής, αλλά εξακολουθείτε να έχετε επίγνωση γι' αυτό. Σε εκείνο το σημείο εσείς - όπως ο Ιησούς - γίνεστε η αντανάκλαση της αλήθειας. Και πάλι, ένα μέρος μας πάντα γνώριζε ότι δεν ανήκουμε εδώ, γιατί ο νους μας κρατάει τη μνήμη της Ταυτότητάς μας. Το πρόβλημα είναι ότι φοβηθήκαμε τόσο πολύ να θυμηθούμε, που θάψαμε αυτόν τον Εαυτό κάτω από στρώματα ενοχής και ιδιαιτερότητας. Το ποίημα της Helen, «Η ελπίδα των Χριστουγέννων», παρουσιάζει το ρόλο του Παιδιού για να εισαχθεί στον πραγματικό κόσμο της ελπίδας και του φωτός - «τη γη που έγινε νέα και λάμπει στην ελπίδα/της αγάπης και της συγγνώμης»:

Ο Χριστός δεν γεννιέται αλλά ούτε και πεθαίνει,

Κι όμως ξαναγεννιέται μέσα σε όλους.

Η ανάσταση και η γέννηση είναι ένα σ' Αυτόν,

Διότι στην έλευση του Υιού του Θεού

Γεννιέται το φως της ανάστασης.

Ο Ουρανός δεν χρειάζεται γέννηση. Και όμως

Ο Υιός του Ουρανού χρειάζεται τον κόσμο να είναι

Ο τόπος που γεννιέται, διότι ο κόσμος ξεπερνιέται

Επειδή ένα Παιδί γεννιέται. Και Αυτός είναι

Ο Οποίος φέρνει την υπόσχεση του Θεού για την αιωνιότητα.

Είναι η γέννησή Του που δίνει τέλος στο όνειρο του θανάτου,

Διότι σε Αυτόν ο θάνατος γίνεται ζωή. Δες

Τη γη που έγινε νέα και λάμπει μέσα στην ελπίδα

Της αγάπης και της συγχώρεσης. Τώρα τα Χέρια του Θεού αγκαλιάζουν

Τις καρδιές που έτρεμαν στο κρύο του χειμώνα.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 98)

(5) Αυτό το Παιδί μέσα σου αναγνωρίζει για δικό Του Υιό ο Πατέρας σου. Αυτό είναι το Παιδί το Οποίο γνωρίζει τον Πατέρα Του. Έχει τέτοιο διακαή πόθο να πάει σπίτι Του, τόσο ασταμάτητα, που η φωνή Του σε εκλιπαρεί να Το αφήσεις να ξεκουραστεί για λίγο. Δεν ζητά τίποτα περισσότερο από μερικές στιγμές ανάπαυσης · μόνο ένα διάλειμμα κατά το οποίο να μπορέσει να επιστρέψει για να αναπνεύσει και πάλι τον άγιο αέρα που γεμίζει το σπίτι του Πατέρα Του. Και εσύ είσαι το σπίτι Του. Θα επιστρέψει. Αλλά δώσε Του λίγο χρόνο να είναι ο Εαυτός Του, μέσα στην Ειρήνη που είναι το σπίτι Του, να ξεκουραστεί με ησυχία, ειρήνη και αγάπη.

Αυτή είναι η άγια στιγμή, ο Ιησούς μας λέει ότι δεν μας ζητείται να κάνουμε ένα άλμα από την κόλαση στον Ουρανό. Κάνουμε μικρά βήματα, γι' αυτό ο Χριστός εμφανίζεται σε μας ως Παιδί για να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι η συγχώρεση είναι μια διαδικασία. Ο Ιησούς εξηγεί ότι αφού είμαστε εκείνο το Παιδί, ένα μέρος μας είναι δυστυχώς δυστυχισμένο και ασφυκτικά μέχρι

θανάτου. Αυτό είναι το μέρος στο οποίο απευθύνεται. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, επομένως, είναι να μας κάνουν να νιώθουμε τόσο άβολα με την ανισότητα που υπάρχει μεταξύ του εαυτού μας και του Εαυτού μας, του οποίου η μνήμη βρίσκεται στο νου μας, ώστε να παρακινηθούμε και να πούμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος για να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Επομένως, είναι η αυξανόμενη ανησυχία για το πώς βιώνουμε τη ζωή μας που μας ωθεί να επιλέξουμε για δάσκαλό μας τον Ιησού. Χωρίς αυτή τη δυσφορία δεν θα υπήρχε κίνητρο να αλλάξουμε, γιατί δεν θα πιστεύαμε ότι χρειαζόμαστε κάποιον δάσκαλο. Ο σκοπός του Ιησού δεν είναι να υποφέρουμε, αλλά να συνειδητοποιήσουμε ότι *ήδη* υποφέρουμε. Έτσι θα παρακινηθούμε επιτέλους να αναζητήσουμε τον δρόμο για την εστία, μαζί με τον δάσκαλο που γνωρίζει τον δρόμο.

(6:1) Αυτό το Παιδί χρειάζεται την προστασία σου.

Απαιτείται συνεχής δουλειά και επαγρύπνηση εάν θέλουμε να αναιρέσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ. Βρίσκουμε την ίδια ιδέα να εκφράζεται στο τρίτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος - «Να είστε σε εγρήγορση μόνο για τον Θεό και τη Βασιλεία Του» - να είμαστε άγρυπνοι για το εγώ μας, με αυτόν τον τρόπο «προστατεύουμε» αυτό που είμαστε:

... [το Άγιο Πνεύμα] Ξεχωρίζει το σωστό από το λανθασμένο μέσα στο νου σου, και σε διδάσκει πως να κρίνεις κάθε σκέψη που αφήνεις να εισέρχεται με την βοήθεια του φωτός που ο Θεός έβαλε εκεί. Ότι είναι σύμφωνο με αυτό το φως το κρατάει για να ενδυναμώνει την Βασιλεία μέσα σου. Ότι βρίσκεται εν μέρει σε συμφωνία με αυτό το δέχεται και το εξαγνίζει. Αλλά ό,τι βρίσκεται σε απόλυτη ασυμφωνία το αποβάλλει κρίνοντας το ακατάλληλο. Έτσι κρατά τη Βασιλεία απόλυτα συνεπή και τέλεια ενοποιημένη... Εν τούτοις, μια πραγματική αίσθηση ύπαρξης δεν μπορεί να είναι δική σου όσο έχεις αμφιβολίες για το τι είσαι. Γι' αυτό η επαγρύπνηση είναι βασική. Αμφιβολίες για την ύπαρξη δεν θα πρέπει να εισέρχονται στο νου σου, διότι δεν θα μπορείς να γνωρίσεις τι είσαι με βεβαιότητα. Η βεβαιότητα είναι του Θεού για σένα. Η επαγρύπνηση δεν είναι αναγκαία για την αλήθεια, αλλά είναι αναγκαία για να αντιμετωπιστούν οι ψευδαισθήσεις. (Κ-6.Υ-Γ.1:2-6· 8:5-9)

(6:2-3) Είναι μακριά από το σπίτι Του. Είναι τόσο μικρό που πολύ εύκολα το κλείνεις απέξω, η μικροσκοπική φωνούλα Του κρύβεται τόσο εύκολα, τα καλέσματά Του για βοήθεια σχεδόν δεν ακούγονται ανάμεσα στους βάρβαρους ήχους και τους τραχείς και εκκωφαντικούς θορύβους αυτού του κόσμου.

Ο λόγος για τον οποίο υπάρχει ένας κόσμος που είναι γεμάτος με τέτοια κακοφωνία είναι για να εμποδίσει να ακούσουμε τη «μικροσκοπική φωνούλα» του Παιδιού, την ακόμα μικρή φωνή του Αγίου Πνεύματος που μας καλεί πίσω στον λήπτη των αποφάσεων του νου για να επιλέξουμε ξανά. Έχουμε δει στο παρελθόν αυτή την ξεκάθαρη δήλωση του ρόλου που παίζουν οι τραχείς ήχοι της ιδιαιτερότητας του εγώ:

... Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Το μόνο που ακούς είναι η μικρή της απάντηση, που στέκεται χωρίς ήχο μέσα στην μελωδία που αναβλύζει από τον Θεό προς εσένα υμνώντας με αγάπη αιώνια αυτό που είσαι. Και αυτό το μεγαλειώδες τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βουβή φωνή της, και το Κάλεσμα του Θεού του Ίδιου δεν το ακούς. (Κ-24.ΙΙ.4:3-6)

(6:4-6) Και όμως, γνωρίζει ότι μέσα σου ακόμα ενοικεί η ασφαλής προστασία Του. Δεν θα Το απογοητεύσεις. Θα πάει σπίτι Του, και εσύ θα πας μαζί Του.

Καθώς διαβάζετε αυτό το υπέροχο μάθημα, να γνωρίζετε ότι το Παιδί δεν είναι ένα εξωτερικό ον. *Το Παιδί είσαι εσύ*. Επομένως, όπως λέει ο Ιησούς: «Θα πάει σπίτι του, και εσύ θα πας μαζί Του». Πρέπει να είναι έτσι γιατί εσύ και το Παιδί είστε ένα. Δεν είναι μια ξένη οντότητα στο νου σας που σας καλεί - όσο θεϊκό κι αν είναι Αυτό. Όλοι είμαστε αυτό το θεϊκό Όν, όμως Τον κάναμε επίσης έναν ξένο, που έχει ως συνέπεια να είμαστε επίσης ξένοι. Με άλλα λόγια, καλούμε τον ένα Εαυτό να μας βοηθήσει - όχι κάποιον ατομικό εαυτό ή κάποια συνείδηση - καθώς Αυτός μας καλεί.

(7:1) Αυτό το Παιδί είναι η μη αμυντικότητα σου · η δύναμή σου.

Δεν χρειάζεται να αναζητήσετε δύναμη έξω από τον εαυτό σας · ούτε να αμύνεστε ενάντια σε ό,τι αντιλαμβάνεστε ως επιθέσεις των ανθρώπων. Η ίδια η παρουσία του Παιδιού - η αλήθεια του Εαυτού σας - διασφαλίζει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν καμία δύναμη πάνω σας.

(7:2-5) Σε εμπιστεύεται. Ήρθε επειδή γνωρίζει ότι δεν θα προδώσεις την εμπιστοσύνη Του. Σου ψιθυρίζει ασταμάτητα για το σπίτι Του. Γιατί επιθυμεί να σε πάρει πίσω μαζί Του, ώστε κι Αυτό το Ίδιο να μείνει και να μην επιστρέψει εκεί όπου δεν ανήκει και όπου ζει σαν ένας απόκληρος σε ένα κόσμο από ξένες σκέψεις.

Τελικά, είμαστε οι απόκληροι σε έναν κόσμο ξένων σκέψεων. Είμαστε το Παιδί Χριστός, εκτός κι αν έχουμε αποφασίσει ότι είμαστε κάτι άλλο. Ανατρέχουμε και πάλι σε ένα από τα ποιήματα της Helen - «Η Ανάσταση και η Ζωή» - για να τονίσουμε την έκφραση της ζωής του νεογέννητου Παιδιού μέσα μας, τον συμβολισμό που υιοθετήθηκε από τα Χριστούγεννα και το Πάσχα. Εδώ είναι η δεύτερη και η έβδομη στροφή:

Άρα ακόμα δεν κατάλαβες τη γέννηση

Αυτού που ήρθε για σένα. Μπροστά στα τρομαγμένα μάτια σου

Ο Κύριος του φωτός και της ζωής φαίνεται να αποτυγχάνει

Στις υποσχέσεις που έδωσε για τη χάρη του Ουρανού, και πεθαίνει

Για πάντα σ' ένα σταυρό. Και δεν μπορείς να δεις

Το Παιδί της ελπίδας το Οποίο βρίσκεται σε μια φάτνη.

.....

Μην βλέπεις ένα τέλος όπου βρίσκεται η αρχή,

Ούτε τη σκοτεινιά στο φως του ήλιου. Εσύ που ήρθες να θρηνήσεις,

Θυμήσου τώρα το αρχαίο τραγούδι της γέννησης,

Και άφησε στην άκρη τα σημάδια του πένθους που έχουν φθαρεί

Από άτεκνες μητέρες. Ανύψωσε την καρδιά σου προς Αυτόν,

Γιατί για άλλη μια φορά σε σένα ένα Παιδί γεννιέται.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 100, 101)

Το Παιδί της ελπίδας, που αναγεννήθηκε στην άγια στιγμή, είναι η αντανακλώμενη Παρουσία του Εαυτού μας, που μας καλεί να επιστρέψουμε από τον σκοτεινό κόσμο του θανάτου στον φωτεινό κόσμο της αιώνιας ζωής.

(7:6-7) Η υπομονή Του είναι απεριόριστη. Θα σε περιμένει μέχρι ν' ακούσεις την απαλή φωνή Του μέσα σου, που σε καλεί να Το αφήσεις να πάει ειρηνικά, μαζί σου, εκεί όπου βρίσκεται το σπίτι Του, και εσύ μαζί Του.

Είδαμε αυτή την ιδέα να εκφράζεται στο τέλος της παραγράφου 6. «Η υπομονή Του είναι απεριόριστη» γιατί δεν υπάρχει χρόνος. Το όγδοο χαρακτηριστικό των δασκάλων του Θεού, η υπομονή γεννιέται από την ιδέα ότι ο γραμμικός χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση (Εγγ-4.VIII). Κανείς λοιπόν, δεν μας βιάζει να επιστρέψουμε στην εστία. Το μόνο που ωθεί την απόφασή μας να επιστρέψουμε είναι η επίγνωση της ταλαιπωρίας που έχουμε εδώ.

(8:1) Όταν ησυχάσεις για μια στιγμή, όταν ο κόσμος αποτραβηχτεί από τα μάτια σου, όταν οι χωρίς αξία ιδέες πάψουν να έχουν αξία στον ανήσυχο νου σου, τότε θα ακούσεις την Φωνή Του.

Ο Ιησούς επιστρέφει και πάλι στην αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτό δεν έχει αξία και αυτό που έχει αξία, και ότι χρειάζεται να αναγνωρίσουμε τη διαφορά. Η ταλαιπωρία, ο πόνος και το άγχος έρχονται όταν έχουμε δώσει αξία στο ανάξιο, συμπεριλαμβάνοντας τον ατομικό μας εαυτό. Τα καλά νέα ωστόσο, είναι ότι μια άλλη επιλογή είναι διαθέσιμη στο νου μας, και περιμένει υπομονετικά τη διορθωμένη απόφασή μας.

(8:2-3) Σε καλεί τόσο σπαρακτικά που δεν θα Του αντισταθείς άλλο πια. Εκείνη την στιγμή, θα σε πάρει σπίτι Του, και θα μείνεις μαζί Του με απόλυτη ησυχία, σιωπηλός και με γαλήνη, πέρα από όλες τις λέξεις, ανέγγιχτος από τον φόβο και την αμφιβολία, θεσπέσια βέβαιος ότι βρίσκεσαι σπίτι σου.

Όπως είδαμε στην Εισαγωγή από την πέμπτη ανακεφαλαίωση, σκοπός μας είναι να πάμε πέρα από τις λέξεις - τη μορφή - στο περιεχόμενο της αγάπης. Η άγια στιγμή μας φέρνει εκεί.

(9) Ξεκουράσου μαζί Του σήμερα, όσο μπορείς πιο συχνά. Γιατί Αυτός ήταν πρόθυμος να γίνει ένα μικρό Παιδί ώστε να μπορέσεις να μάθεις από Αυτόν πόσο δυνατός είναι αυτός που έρχεται χωρίς άμυνες, προσφέροντας μόνο μηνύματα αγάπης σε εκείνους που τον θεωρούν εχθρό τους. Κρατά την ισχύ του Ουρανού στο χέρι Του και τους αποκαλεί φίλους, και δίνει την δύναμή Του σε αυτούς για να δουν ότι επιθυμεί να είναι Φίλος τους. Το μόνο που τους ζητά είναι να Τον προστατέψουν, γιατί το σπίτι Του είναι μακριά, και δεν θα επιστρέψει σε αυτό μόνος Του.

Επιστρέφουμε στο θέμα που έχουμε διερευνήσει πολλές φορές: η λειτουργία μας να υπενθυμίζουμε στους άλλους ότι την επιλογή που κάναμε υπέρ του Αγίου Πνεύματος - σε αυτή την περίπτωση υπέρ του Παιδιού Χριστό - είναι η επιλογή που οι ίδιοι μπορούν να κάνουν. Περιττό να πούμε ότι ο όρος *εκείνους* περιλαμβάνει όλους τους συντρόφους της ιδιαίτερης αγάπης και του ιδιαίτερου μίσους. Το ακόλουθο απόσπασμα της άγιας στιγμής τονίζει αυτήν την πτυχή της συγχώρεσης που περιλαμβάνει τα πάντα, την πηγή της δύναμής μας, γιατί αντικατοπτρίζει τη δύναμη του Χριστού:

Η άγια στιγμή είναι πραγματικά η ώρα του Χριστού. Διότι σ' αυτή την απελευθερωτική στιγμή δεν υπάρχει καμιά ενοχή πάνω στον Υιό του Θεού, κι έτσι η απεριόριστη δύναμή του αποκαθίσταται σε αυτόν... Όταν είσαι πρόθυμος να δεχτείς την σχέση μας [τη δική σου και του Ιησού] ως πραγματική, η ενοχή δεν θα σε ελκύει πλέον. Διότι μέσα από την ένωσή μας θα δεχτείς όλους τους αδελφούς μας. Το δώρο της ένωσης είναι το μόνο δώρο που γεννήθηκα να δώσω. Δώσε το σε μένα, για να

μπορείς να το έχεις. Η ώρα του Χριστού είναι η ώρα η ορισμένη για το δώρο της ελευθερίας, που προσφέρεται σε όλους. Και με την αποδοχή αυτής, το προσφέρεις σε όλους. (Κ-15.Χ.2:1-2· 3:2-7)

(10:1) Ο Χριστός ξαναγεννιέται μόνο σαν ένα μικρό Παιδί κάθε φορά που ένας περιπλανώμενος θέλει να αφήσει το σπίτι του.

Κάθε φορά που επιλέγουμε ενάντια στη σχέση μας με τον Ιησού και περιπλανιόμαστε στον κόσμο του εγώ, αρχίζουμε ένα ταξίδι. Αρχικά κατεβήκαμε την κλίμακα στην κόλαση και τώρα αρχίζουμε το ταξίδι για το σπίτι. Αυτό είναι το νόημα του ότι ο Χριστός ξαναγεννιέται σαν ένα μικρό Παιδί.

(10:2) Γιατί αυτός πρέπει να μάθει ότι δεν έχει τίποτα άλλο να προστατέψει, εκτός από αυτό το Παιδί, που έρχεται χωρίς άμυνες και προστατεύεται από αυτή την μη αμυντικότητα Του.

Αυτό δεν είναι το σύστημα σκέψης του εγώ - το δικό του παιδί - που πρέπει να προστατεύσουμε, αλλά το αληθινό Παιδί. Αυτό μας υπενθυμίζει τα προηγούμενα μαθήματα που αφορούν τις άμυνες - τα Μαθήματα 135 και 153. Το ποίημα της Helen που συμβολίζει την Παναγία ως «Μητέρα του Κόσμου», αντανakλά τη στοργική προστασία που παρέχεται στο Παιδί μέσα μας:

*Η ειρήνη είναι μια γυναίκα, η μητέρα του κόσμου,
Την οποία ο Θεός έστειλε να απλώσει ένα απαλό χέρι
Σε χίλια παιδικά εμπύρετα μέτωπα.
Στη σιγουριά της δεν υπάρχει φόβος,
Και από τα στήθη της πηγάζει μια ησυχία
Για να ακουμπούν και να ησυχάζουν.*

*Φέρνει ένα μήνυμα στις τρομαγμένες καρδιές τους
Από Αυτόν ο Οποίος την έστειλε. Άκουσε τώρα
Εκείνη την οποία είναι η μητέρα σου που έρχεται στο Όνομα του Πατέρα σου:
«Μην ακολουθείς τις φωνές του κόσμου.
Μην επιχειρήσεις να σταυρώσεις ξανά
Τον πρωτότοκο Υιό μου, και που ακόμα είναι αδερφός σου».*

*Ο Ουρανός είναι στα μάτια της, γιατί αυτή κοίταξε
Πάνω σε αυτόν τον Υιό που ήταν ο πρώτος. Και τώρα
Αυτή κοιτάζει σε σένα για να τον βρει άλλη μια φορά.
Μην αρνηθείς στη μητέρα του κόσμου
Το μόνο πράγμα που θέλει να δει,
Γιατί αυτό είναι όλα όσα θέλεις να βρεις.*

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 84)

(10:3-4) Πήγαινε σπίτι μαζί Του κάποιες φορές, σήμερα. Είσαι το ίδιο ξένος εδώ, όσο κι Εκείνος.

Αυτό συμβαίνει γιατί το Παιδί και εγώ είμαστε το ίδιο. Όμως, όσο ταυτίζομαι με τον ατομικό, προσωπικό μου εαυτό, όταν βιώνω το Άγιο Πνεύμα, τον Ιησού ή τον Χριστό, θα είναι σαν να βιώνω Κάποιον που είναι διαχωρισμένος από εμένα, με τον Οποίο χρειάζεται να ενωθώ. Μόνο στο τέλος μπορώ να συνειδητοποιήσω ότι απλά ενώνομαι με τον Εαυτό μου. Η έκκληση που κάνει Ιησούς προς εμάς είναι ότι καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας μαθαίνουμε ποιο παιδί επιλέγουμε: του εγώ ή του Θεού.

(11:1) Αφιέρωσε χρόνο σήμερα για να αφήσεις την ασπίδα σου, από την οποία δεν κερδίζεις τίποτα, και κατέβασε το σπαθί και το ξίφος που έχεις υψώσει ενάντια σε έναν εχθρό που δεν υπάρχει.

Παρόλο που η γλώσσα είναι ποιητική, ο Ιησούς μας διδάσκει αδιαμφισβήτητα ότι εδώ δεν υπάρχει κόσμος, γιατί όλα είναι μια ψευδαίσθηση, «που δεν υπάρχει». Όπως στον Δον Κιχώτη, που κονταροχτυπιόταν με τους ανεμόμυλους, πολεμάμε ενάντια σε ανύπαρκτους εχθρούς, πιστεύοντας ότι ένας στρατός είναι έτοιμος να μας επιτεθεί. Όμως, όλα είναι επινοημένα, και έτσι η ασπίδα που καλούμαστε να αφήσουμε στην άκρη - το σχέδιο άμυνας του εγώ - με το δόρυ και το σπαθί - που είναι η συγκεκριμένη ανάγκη μας να επιτεθούμε για να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας - είναι περιττά και δεν μας ωφελούν σε τίποτα.

(11:2-5) Ο Χριστός σε έχει ονομάσει φίλο και αδερφό. Ήρθε, ακόμα και για να σου ζητήσει την βοήθειά σου να Του επιτρέψεις να πάει σπίτι Του ολοκληρωμένος. Έχει έρθει, όπως έρχεται ένα μικρό παιδί που πρέπει να ικετέψει τον πατέρα του για προστασία και αγάπη. Κυβερνά το σύμπαν, και όμως, ακατάπαυστα σου ζητά να επιστρέψεις μαζί Του, και να μην έχεις τις ψευδαισθήσεις ως θεούς σου άλλο πια.

Στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς μας παρακαλεί να δεχθούμε τη διδασκαλία του και να τον καλωσορίσουμε όχι στο απατηλό παχνί της μικρότητας, αλλά στο αληθινό μεγαλείο της αγιότητάς μας:

... Το μόνο που θέλω να σε διδάξω είναι αυτό που είναι δικό σου, έτσι ώστε μαζί να μπορέσουμε να αντικαταστήσουμε την άθλια μικρότητα που δένει τον οικοδεσπότη του Θεού στην ενοχή και την αδυναμία, με την χαρούμενη επίγνωση της δόξας που βρίσκεται μέσα σε αυτόν. Η γέννησή μου μέσα σου είναι η αφύπνισή σου στο μεγαλείο. Καλωσόρισέ με όχι σε ένα παχνί, αλλά μέσα στον βωμό προς την αγιότητα, εκεί όπου κατοικεί η αγιότητα μέσα σε τέλεια ειρήνη. Το Βασίλειό μου δεν είναι αυτού του κόσμου διότι είναι μέσα σου. Κι εσύ προέρχεσαι από τον Πατέρα σου. Ας ενωθούμε για να τιμήσουμε εσένα, που πρέπει να παραμένεις παντοτινά πέρα από την μικρότητα. (Κ-15.III.9:4-9)

Παρεμπιπτόντως, η αναφορά εδώ γίνεται στο σύμπαν του πνεύματος. Ωστόσο, αλλού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* η λέξη *σύμπαν* χρησιμοποιείται για να δηλώσει τον υλικό κόσμο.

(12:1-2) Δεν έχεις χάσει την αθωότητά σου. Αυτήν λαχταράς.

Ίσως θυμάστε μια πρόταση από το βιβλιαράκι της Ψυχοθεραπείας: «Και ποιος θρηνεί για κάτι άλλο εκτός από την αθωότητά του;» (Ψ-2.IV.1:7). Όλη η θλίψη μας και τα δάκρυά μας έρχονται γιατί νιώθουμε ότι πετάξαμε την αθωότητά μας και δεν θα την ξαναπάρουμε ποτέ. Αυτή την αθωότητα είναι που λαχταρούμε, όπως λαχταρούμε να αποδειχθεί ότι κάνουμε λάθος για το εγώ, γνωρίζοντας το πόσο μίζερους μας έχει κάνει. Το ότι πιστέψαμε πως είχαμε δίκιο για την αμαρτία του διαχωρισμού ήταν η αρχή της ενοχής, και μόνο συνειδητοποιώντας το λάθος μας μπορούμε να

δεχτούμε ότι η αθωότητα του Χριστού δεν έχει φύγει, αλλά μας περίμενε υπομονετικά μέσα στη βεβαιότητα της επιστροφής μας.

(12:3-7) Αυτή είναι η επιθυμία της καρδιάς σου. Αυτή είναι η Φωνή που ακούς, και αυτό είναι το Κάλεσμα που δεν μπορείς να αρνηθείς. Το άγιο Παιδί παραμένει μαζί σου. Το σπίτι Του είναι και δικό σου. Σήμερα, σου παραδίδει την μη αμυντικότητα Του, και εσύ την δέχεσαι σε αντάλλαγμα όλων των πολεμικών παιχνιδιών που έχεις φτιάξει.

Η αθωότητά μας είναι αυτό που πραγματικά επιθυμούμε, όχι αυτά που προσφέρονται στον κόσμο. Όλα τα πράγματα με τα οποία έχουμε εμπλακεί εδώ είναι απλώς «πολεμικά παιχνίδια», το σπίτι της άμυνας και του πολέμου - ο πυρήνας των τρελών ονείρων του εγώ:

... Πώς θα ενεργούσε ένας στρατός στα όνειρα; Με οποιοδήποτε τρόπο. Θα μπορούσε να φανεί ότι επιτίθεται εναντίον οποιουδήποτε με οτιδήποτε. Τα όνειρα δεν έχουν καμία απολύτως λογική. Ένα λουλούδι μεταμορφώνεται σε ένα δηλητηριώδες ξίφος, ένα παιδί γίνεται γίγαντας και ένα ποντίκι βρυχάται σαν λιοντάρι. Και η αγάπη μεταμορφώνεται σε μίσος το ίδιο εύκολα. Αυτός δεν είναι στρατός, αλλά τρελοκομείο. Αυτό που φαίνεται σαν οργανωμένη επίθεση δεν είναι παρά μια κατάσταση σύγχυσης και παραλογισμού. (Κ-21.VII.3:7-14)

(12:8-9) Και τώρα ο δρόμος είναι ανοιχτός, και το ταξίδι έχει ένα τέλος που φαίνεται στον ορίζοντα επιτέλους. Ησύχασε για μια στιγμή και πήγαινε σπίτι μαζί Του, και μείνε για λίγο στην ειρήνη.

Μόλις ξεφορτωθούμε τα παιχνίδια του μίσους μας, ο δρόμος προς την αγάπη είναι ανοιχτός. Ο Ιησούς μας παρακαλεί να σκεφτούμε αυτό το μικρό Παιδί καθώς περνάμε την ημέρα μας, όχι σαν ένα εξωγήινο ον, αλλά σαν τον Εαυτό που λαχταρούμε να ενώσουμε, να ενωθούμε και να είμαστε. Όμως, εξακολουθεί να είναι ένας Εαυτός που μας φοβίζει. Η ένωση με τον Ιησού και τους αδελφούς μας στις άγιες στιγμές της συγχώρεσης φέρνει το τέλος του ταξιδιού όλο και πιο κοντά, έχουμε όλο και περισσότερο ως χαρούμενη συντροφιά μας την ειρήνη καθώς ο φόβος αντικαθίσταται απαλά από την αγάπη.

ΜΑΘΗΜΑ 183

Επικαλούμαι το Όνομα του Θεού και το δικό μου.

(1:1-2) Το Όνομα του Θεού είναι άγιο, αλλά όχι αγιότερο από το δικό σου. Το να επικαλείσαι το Όνομά Του δεν είναι παρά να επικαλείσαι το δικό σου.

Σε πολλές θρησκείες το Όνομα (ή τα Ονόματα) του Θεού θεωρείται ιερό. Στον Ιουδαϊσμό, για παράδειγμα, το Όνομα του Θεού - *Γιαχβέ* - ταυτίζεται με την Ύπαρξή Του και έτσι θα ήταν βλάσφημο για τους Εβραίους να επικαλεστούν τον Θεό με το Όνομά Του, πόσο μάλλον να το προφέρουν, καθώς αυτό προϋποθέτει μια μορφή ισότητας με τον Δημιουργό. Ο διαχωρισμός ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο θεωρείται επομένως ιερός, που συμβολίζεται από την κιπά που φορούν οι Εβραίοι. Εδώ όμως, ο Ιησούς αλλάζει αυτή την ιδέα, λέγοντάς μας όχι μόνο δεν είναι βλάσφημο να επικαλεστούμε το Όνομα του Θεού, αλλά είναι το μόνο ιερό πράγμα που μπορούμε να κάνουμε: Το Όνομα του Θεού είναι το δικό μας, διότι μοιραζόμαστε έναν Εαυτό - Αυτός είναι η

Πηγή, εμείς είμαστε το Αποτέλεσμα. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, παραμένουμε ένα μέσα σ' Αυτόν, διότι δύο διαχωρισμένα όντα θα ήταν κάτι το αδιανόητο στην τέλεια Ενιαιότητα του Ουρανού. Αυτό διορθώνει τη δήλωση του εγώ ότι είμαστε διαχωρισμένοι από την Πηγή μας, που είναι ο πυρήνας του συστήματος σκέψης της ατομικότητας. Αυτή είναι η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος: «Δεν είσαι διαχωρισμένος από τον Θεό, του Οποίου το Όνομα είναι το δικό σου, γιατί μοιράζεσαι μια Ύπαρξη και μια πραγματικότητα».

(1:3-4) Ένας πατέρας δίνει στο παιδί του το όνομά του, άρα ταυτίζει το παιδί με αυτόν. Τα αδέρφια του μοιράζονται το όνομά του, άρα είναι ενωμένα με ένα δεσμό στον οποίο στρέφονται για την ταυτότητά τους.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί την οικογένεια που απαρτίζεται από τον πατέρα και τα παιδιά ως σύμβολο της οικογένειας του Θεού.

(1:5) Το Όνομα του Πατέρα σου, σου υπενθυμίζει ποιος είσαι, ακόμα και μέσα σε ένα κόσμο που δεν γνωρίζει · παρόλο που εσύ δεν το έχεις θυμηθεί.

Στον Ουρανό δεν θυμόμαστε το Όνομα του Θεού - είμαστε το Όνομα του Θεού. Ο Ιησούς επομένως μιλά για μια διόρθωση μέσα στην ψευδαίσθηση: ο εαυτός που έχει ξεχάσει τον Θεό χρειάζεται ένα σύστημα σκέψης έξω από το όνειρο για να του υπενθυμίσει το Ποιος είναι.

(2:1) Το Όνομα του Θεού δεν μπορεί να ακουστεί χωρίς ανταπόκριση · ούτε να ειπωθεί χωρίς να αφήσει μια αντήρηση μέσα στο νου, που σε καλεί να θυμηθείς.

Θα δούμε καθώς θα μελετάμε αυτό το μάθημα ότι ο Ιησούς δεν μιλάει για μαγικά ξόρκια, ιεροτελεστίες ή κενές προσευχές, αλλά για τη διαδικασία να επιλέξουμε το σύστημα σκέψης της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Όταν επικαλούμαστε το Όνομα του Θεού - που είναι το νόημα του να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα - αποσυρόμαστε από τις σκέψεις του μίσους, της ασθένειας και της κρίσης του εγώ. Μιλώντας στο τρίτο πρόσωπο στο εγχειρίδιο, ο Ιησούς μας λέει να καλέσουμε το όνομά του:

Το όνομα Ιησούς Χριστός από μόνο του δεν είναι παρά ένα σύμβολο. Αλλά αντιπροσωπεύει την αγάπη που δεν είναι αυτού του κόσμου. Είναι ένα σύμβολο που χρησιμοποιείται με ασφάλεια ως αντικατάσταση των πολλών ονομάτων όλων των θεών στους οποίους προσεύχεσαι. Γίνεται το λαμπερό σύμβολο του Λόγου του Θεού, τόσο κοντά με αυτό που αντιπροσωπεύει, που η μικρή απόσταση ανάμεσα στα δύο χάνεται, την στιγμή που καλείς το όνομά του στο νου σου. (Εγχ-23.4:1-4)

(2:2) Πες το Όνομά Του, και προσκαλείς τους αγγέλους να περιβάλλουν το έδαφος που πατάς, και να σου τραγουδήσουν καθώς απλώνουν τα φτερά τους για να σε κρατήσουν ασφαλή, και να σε προφυλάξουν από κάθε εγκόσμια σκέψη που θα μπορούσε να εισβάλλει στην αγιότητά σου.

Για να είμαστε σαφείς, ο Ιησούς δεν μιλάει κυριολεκτικά για αγγέλους: τα φτερωτά ουράνια όντα που μας προστατεύουν όπως κάνουν οι μικροί ήρωες της όπερας του Humperdink, Hansel και Gretel. Στα Μαθήματα Θαυμάτων, οι άγγελοι συμβολίζουν τις στοργικές σκέψεις του ορθού νου, τις οποίες όταν επιλέγουμε να είναι η πραγματικότητά μας, μας «προστατεύουν» από το σύστημα σκέψης του εγώ. Δεν είναι ότι χρειαζόμαστε έναν εξωτερικό παράγοντα για να μας προστατεύει, γιατί αν συνέβαινε αυτό, ο Θεός θα έπρεπε να πιστεύει ότι οι ψευδαισθήσεις μας ήταν αληθινές και επιβλαβείς για εμάς, επομένως θα απαιτούσαν προστασία. Αυτά τα σύμβολα μας βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε ότι η προστασία μας προέρχεται από το να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Θυμόμαστε αυτό το σύντομο απόσπασμα που μιλάει για τους αγγέλους της συγχώρεσης:

Τριγύρω σου άγγελοι πετούν στοργικά, για να κρατήσουν μακριά όλες τις σκοτεινές σκέψεις της αμαρτίας, και να κρατήσουν μέσα το φως εκεί όπου έχει εισέλθει. Τα χνάρια από τα βήματά σου φωτίζουν τον κόσμο, γιατί όπου περπατάς η συγχώρεση πηγαίνει μαζί σου χαρούμενα. (Κ-26.ΙΧ.7:1-2)

Ένα από τα μικρά ποιήματα της Helen, «Αυτοί Περιμένουν», απεικονίζει την αγαπημένη υπομονή των αγγέλων:

Δεν αναγνώρισα τη Φωνή Σου. Και αυτό που άκουσα
Δεν το κατάλαβα. Υπήρχε ένας Λόγος
Στον οποίο υπήρχαν τα πάντα. Όμως το μόνο που βρήκα
Στην απεραντοσύνη του ήταν μόνο ο ήχος
Της διαμάχης που δεν έχει νόημα. Πέρασα δίπλα από
Χίλιους αγγέλους που περίμεναν. Και καθώς
Περπατούσα βιαστικά στους μάταιους δρόμους δεν είδα
Τα πρόσφορα της αγιότητας που με περιβάλλουν.
Όμως θα επιστρέψω σίγουρα. Γιατί Εσύ
Έχεις υποσχεθεί πως οτιδήποτε κι να κάνω,
Οι άγγελοι και τα άγια πρόσφορα θα περιμένουν · ο Λόγος
Θα αιωρείται από πάνω μου μέχρι να ακουστεί.
(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 33)

(3:1) Επανάλαβε το Όνομα του Θεού και όλος ο κόσμος ανταποκρίνεται αφήνοντας τις ψευδαισθήσεις.

«Όλος ο κόσμος ανταποκρίνεται» επειδή υπάρχει μόνο ένας κόσμος στο νου του ενός Υιού του Θεού. Όταν αναγνωρίζω το Όνομα του Θεού ως δικό μου, θυμάμαι ότι είμαι αυτός ο Υιός. Σε εκείνη την άγια στιγμή είμαι έξω από το όνειρο και ο κόσμος του διαχωρισμού θεραπεύεται και αναιρείται.

(3:2) Κάθε όνειρο που κρατά αγαπητό ο κόσμος ξαφνικά αποσύρεται, και εκεί όπου φαινόταν ότι ήταν, τώρα βρίσκεις ένα αστέρι · ένα θαύμα χάριτος.

Στα Μαθήματα, το αστέρι συμβολίζει τον Χριστό ή την ορθά νοούμενη θύμησή Του. Κοντά στο τέλος του Κεφαλαίου 15 είναι αυτές οι λέξεις που γνωρίζουμε τόσο καλά: «Το σύμβολο των Χριστουγέννων είναι ένα αστέρι, ένα φως στο σκοτάδι» (Κ-15.ΧΙ.2:1). Είναι μια υπενθύμιση ότι το φως της αλήθειας μπορεί να συνεχίσει να αντικατοπτρίζεται στον κόσμο του σκότους. Θυμηθείτε τη δεύτερη στροφή από το ποίημα της Helen «Η δεύτερη ευκαιρία», το οποίο χρησιμοποιεί τόσο όμορφα το σύμβολο του αστεριού που σημαίνει το τέλος του μίσους και την θύμηση της αγάπης:

Τα μάτια του Χριστού με κοιτάζουν διαρκώς
Σαν Αυτός να μην είχε δει το κρυφό μου μίσος.
Το αγκάλιαζα σφιχτά και το έκρυβα στην καρδιά μου,

Και συνέχισα να το κρατώ μακριά από την Αγάπη Του.

Μέχρι που μια μέρα τα μάτια μου συνάντησαν τα δικά Του, και έπειτα

Τα δάχτυλά μου και η καρδιά μου άνοιξαν. Και όταν

Κοίταξα μακριά ένα αστέρι ήταν στο χέρι μου ·

Άλλο ένα στην καρδιά μου. Άκουσα, και

Η φωνή Του μου είπε ήρεμα: «Πήγαινε τώρα

Και μην μισείς πια». Και είπα, «Ας γίνει έτσι».

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 45)

(3:3-4) Οι άρρωστοι σηκώνονται, θεραπευμένοι από τις αρρωστημένες σκέψεις τους. Οι τυφλοί βλέπουν · οι κουφοί ακούν.

Αυτό το απόσπασμα προέρχεται από τις γνωστές δηλώσεις του Ησαΐα (26:19 · 35: 5-6), οι οποίες στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκαν στην Καινή Διαθήκη ως σημάδια της έλευσης της Βασιλείας (κατά Ματθαίο 10:1,8α · 11:5). Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όμως, ο Ιησούς δεν εννοεί πως αυτό αφορά κυριολεκτικά το τέλος των σωματικών συμπτωμάτων, αλλά ως το τέλος του ψεύτικου συστήματος σκέψης που φτιάξαμε, το οποίο δημιούργησε την ψευδαίσθηση της ασθένειας. Έτσι λέει στην αρχή του κειμένου:

Τα θαύματα σου δίνουν την ικανότητα να θεραπεύεις τους ασθενείς και να ανασταίνεις τους νεκρούς διότι εσύ είσαι αυτός που έφτιαξε την ασθένεια και τον θάνατο, κι έτσι μπορείς να τα καταργήσεις και τα δύο. Εσύ είσαι ένα θαύμα, ικανό να δημιουργεί καθ' ομοίωσιν του Δημιουργού σου. Όλα τα άλλα είναι δικός σου εφιάλτης, και δεν υπάρχουν. Μόνο οι δημιουργίες του φωτός είναι αληθινές. (Κ-1.Ι.24)

Το υπέροχο τέλος στο «Ξεχασμένο Τραγούδι» απεικονίζει το τέλος της τύφλωσης και την αποκατάσταση της επίγνωσης του οράματος του αδιαίρετου Υιού του Θεού:

Και τώρα οι τυφλοί μπορούν να δουν, διότι αυτό το ίδιο τραγούδι που τραγουδούν προς τιμήν του Δημιουργού τους υμνεί και τους ίδιους. Η τύφλωση που έφτιαξαν δεν θα αντέξει στην θύμηση αυτού του τραγουδιού. Και θα κοιτάξουν αυτό το όραμα του Υιού του Θεού, και θα θυμηθούν ποιος είναι αυτός για τον οποίο τραγουδούν. Τι άλλο μπορεί να είναι το θαύμα εκτός από αυτή την ενθύμηση; Και ποιος υπάρχει που να μην έχει μέσα του αυτή την ανάμνηση; Το φως σε έναν, το αφυπνίζει σε όλους. Και όταν το βλέπεις στον αδελφό σου, θυμάσαι για λογαριασμό όλων. (Κ-21.Ι.10)

(3:5) Οι θλιμμένοι απαλλάσσονται από τον θρήνο τους, και τα δάκρυα του πόνου στεγνώνουν καθώς το χαρούμενο γέλιο έρχεται να ευλογήσει τον κόσμο.

Θα επιστρέψουμε στο θέμα του γέλιου, το οποίο έχει επίσης βιβλικές αναφορές:

... Αλλά ο Κύριος τώρα αφαίρεσε την δύναμιν του θανάτου, τον κατήργησε και εξάλειψε τα δάκρυα από κάθε πρόσωπο. (ΗΣΑΪΑΣ 25:8)

... Και ο Θεός θα εξαλείψει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους, και ο θάνατος δεν θα υπάρχει πλέον · ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θα υπάρχουν πλέον · επειδή, τα πρώτα παρήλθαν. (Αποκάλυψη 21:4)

Αυτά είναι τα χαρούμενα δάκρυα της συγχώρεσης που αναιρούν τον πόνο της ενοχής και του φόβου μας και γελάμε απαλά καθώς αυτά περνάνε.

(4:1) Επανάλαβε το Όνομα του Θεού, και τα μικρά ονόματα χάνουν την σημασία τους.

Τα «μικρά ονόματα», όπως θα δούμε στο επόμενο μάθημα, είναι οι ιδιαίτερές μας σχέσεις. Αυτά υποχωρούν στο τίποτα που ήταν πάντα όταν συνειδητοποιούμε ότι το μόνο που θέλαμε είναι η Αγάπη του Θεού, και που ήταν πάντα εκεί. Ποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι οτιδήποτε εδώ συγκρίνεται με την ειρήνη και τη χαρά που έρχεται όταν θυμόμαστε ότι εμείς κάνουμε λάθος και ο Θεός έχει δίκιο;

(4:2) Δεν μένει ούτε ένας πειρασμός που να μην γίνει ένα ανώνυμο και ανεπιθύμητο πράγμα μπροστά στο Όνομα του Θεού.

Καθετί που μας βάζει σε πειρασμό σ' αυτόν τον κόσμο απλά θα εξαφανιστεί, γιατί αν χάσει το όνομά του, χάνει την ταυτότητά του. Ο βασικός τρόπος να αναγνωρίσουμε την πραγματικότητα στα πράγματα εδώ είναι να τα ονομάσουμε, άλλο ένα σημαντικό θέμα που θα αναπτυχθεί στο επόμενο μάθημα. Ο πειρασμός είναι η πεποίθηση ότι είμαστε ένα σώμα, το «χωρίς όνομα και ανεπιθύμητο πράγμα» που επιλέξαμε για να αντικαταστήσουμε τον ένδοξο Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός. Γνωρίζουμε ήδη αυτά τα δύο σχετικά αποσπάσματα:

Να επαγρυπνείς ενάντια στον πειρασμό, λοιπόν, ενθυμούμενος ότι δεν είναι παρά μια επιθυμία, παράλογη και χωρίς νόημα, να κάνεις τον εαυτό σου κάτι που δεν είσαι. Και αντί αυτού σκέψου καλύτερα αυτό που θα ήθελες να είσαι. Είναι ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου · ένα πράγμα προδοσίας και μαύρης απελπισίας, αποτυχημένων ονείρων και δίχως καμία ελπίδα να απομένει εκτός από το να πεθάνεις και να δώσεις τέλος στο όνειρο του φόβου. Αυτό είναι ο πειρασμός, και τίποτα περισσότερο. (Κ-31.VII.14:1-4)

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. Αυτό θέτει τα όρια στο τι μπορεί αυτός να κάνει · η ισχύς του είναι η μόνη δύναμη που έχει · αυτό που μπορεί να φτάσει δεν ξεπερνά το μικρό του πεδίο. (Κ-31.VIII.1:1-3)

(4:3-5) Επανάλαβε το Όνομα του Θεού, και δες πόσο εύκολα θα ξεχάσεις τα ονόματα όλων των θεών στους οποίους έδινες αξία. Έχουν χάσει το όνομα του Θεού που τους έχεις δώσει. Γίνονται ανώνυμοι και χωρίς αξία για σένα, παρόλο που πριν αφήσεις το Όνομα του Θεού να αντικαταστήσει τα μικρά τους ονόματα, στεκόσουν μπροστά τους λατρεύοντάς τους και τους ονόμαζες θεούς.

Φέρνοντας τα ονόματά μας στο Όνομα του Θεού, συνειδητοποιούμε ότι η ιδιαιτερότητά μας, μας φέρνει πόνο, όχι ευτυχία. Αυτή η συνειδητοποίηση μας παρακινεί να στραφούμε στην αληθινή πηγή της ευτυχίας: τη σκέψη της Επανόρθωσης στο νου μας. Ο Ιησούς κρατά αυτή τη διόρθωση για μας, λέγοντας: «Απομακρυνθείτε από αυτά που δεν έχουν αξία και επιτρέψτε μου να σας διδάξω την αναξίότητα κάθε κοσμικού πράγματος. Γυρίστε αντ' αυτού σε ό,τι έχει αξία μόνο: μένοντας έξω από το όνειρο μαζί μου και κοιτάζοντας τα "μικρά ονόματα" των ειδώλων της ιδιαιτερότητας του εγώ». Έτσι ο ίδιος διδάσκει στο κείμενο:

Όλα τα είδωλα αυτού του κόσμου φτιάχτηκαν για να εμποδίσουν την αλήθεια μέσα σου από το να γίνει γνωστή σε σένα, και για να διατηρήσεις την πίστη σου στο όνειρο ότι πρέπει να βρεις αυτό που είναι έξω από σένα για να είσαι ολοκληρωμένος και ευτυχισμένος. Είναι μάταιο να λατρεύεις είδωλα με την ελπίδα της ειρήνης. Ο Θεός κατοικεί εντός σου, και η ολοκλήρωσή σου βρίσκεται σε

Αυτόν. Κανένα είδωλο δεν παίρνει τη θέση Του. Μην κοιτάξεις τα είδωλα. Μην ψάχνεις έξω από τον εαυτό σου. (Κ-29.VII.6)

(5:1-2) Επανάλαβε το Όνομα του Θεού, και επικαλείσαι τον Εαυτό σου, του Οποίου το Όνομα είναι το δικό Του. Επανάλαβε το Όνομά Του, και όλα τα μικρά, ανώνυμα πράγματα στην γη θα μπουν στην σωστή τους οπτική.

Η «σωστή οπτική» βλέπει τον κόσμο σαν μια αίθουσα διδασκαλίας. Δεν μου ζητείται να αφήσω τα πάντα, αλλά απλώς να μεταβάλω την προοπτική μου - τη μετατόπιση figure-ground [μορφής-φόντου] που μιλήσαμε προηγουμένως. Κάνοντας αυτή τη μετατόπιση σημαίνει ότι ο κόσμος δεν είναι πια κάτι που επιθυμώ ή θέλω, αλλά μια τάξη στην οποία επιλέγω έναν διαφορετικό δάσκαλο, ο οποίος θα με βοηθήσει να αντιληφθώ πιο σωστά «τα μικρά πράγματα του Θεού», όπως εκφράζει τρυφερά το «μικρό» ποίημα της Helen «τα μικρά πράγματα του Θεού» - το παιδικό όραμα που έρχεται όταν παραμερίζουμε τα «μικροσκοπικά, ανώνυμα πράγματα [του διαχωρισμού] στη γη»:

*Οι κήποι είναι γεμάτοι με τα μικρά πράγματα του Θεού
Που τραγουδούν και κελαηδούν με μια μικροσκοπική φωνή,
Και αστράφτουν από φύλο σε φύλο σε όλο το χορτάρι.
Λάμπουν το πρωί και ακτινοβολούν τη νύχτα,
Και μέσα από τον άνεμο της αυγής σιγοτραγουδούν και γυρίζουν,
Περιστρεφόμενα ανάμεσα στα λουλούδια καθώς ζουν
Τις μικρές ζωές τους, και στη συνέχεια εξαφανίζονται.
Όμως όταν εισέρχονται στην αιωνιότητα,
Θα είναι μέρος του Θεού μαζί με εμένα.
(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 14)*

(5:3-4) Εκείνοι που επικαλούνται το Όνομα του Θεού δεν γίνεται να συγχέουν αυτό που δεν έχει όνομα με το Όνομα, ούτε την αμαρτία με την χάρη, ούτε τα σώματα με τον Άγιο Υιό του Θεού. Και αν ενωθείς με έναν αδερφό και καθίσεις μαζί του με ησυχία, και επαναλάβεις το Όνομα του Θεού μαζί του μέσα στον ήσυχο νου σου, τότε έχεις ιδρύσει εκεί ένα ιερό βωμό ο οποίος φτάνει τον Θεό τον Ίδιο και τον Υιό Του.

Για να το καταλάβουμε καλά, ο Ιησούς δεν αναφέρεται σε μάντρας ή σε ανούσιες τελετουργίες. Όταν είστε με κάποιον, μην πείτε το Όνομα του Θεού - δεν γνωρίζετε καν το Όνομα! Ο Ιησούς εννοεί ότι όταν αντιληφθείτε την ανάγκη να κάνετε ένα δώρο στην ιδιαιτερότητά σας και να προσκυνήσετε στο βωμό της, πηγαίνετε στο νου σας και ζητήστε βοήθεια για να δείτε διαφορετικά αυτό το άτομο. Αυτό είναι το νόημα του να επαναλάβετε το Όνομα του Θεού. Εάν χάσετε αυτό το νόημα, το βιβλίο εργασιών θα γίνει μια απλή σειρά ασκήσεων, που αναπόφευκτα σας απογοητεύει όταν δεν έρχονται τα αποτελέσματα που περιμένατε. «Η επίκληση του Ονόματος του Θεού» συμβολίζει τη διόρθωση των ονομάτων της ιδιαιτερότητας που έχετε επιλέξει. Ο «βωμός» για τον οποίο ο Ιησούς μιλάει - όπως κάνει σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - είναι στο νου μας. Είχε ματώσει στο παρελθόν επειδή επιλέξαμε για οδηγό μας το εγώ, αλλά τώρα είναι διάσπαρτος με τα κρίνα της συγχώρεσης - ο βωμός της χάρης στον οποίο φέρνουμε ό,τι δεν έχει όνομα στο Όνομα, το σώμα στο νου:

Η χάρις δεν δίδεται σε ένα σώμα, αλλά σε ένα νου. Και ο νους που την λαμβάνει κοιτάζει αμέσως πέρα από το σώμα, και βλέπει τον άγιο τόπο όπου θεραπεύτηκε. Εκεί είναι ο βωμός όπου δόθηκε η χάρις, μέσα στην οποία βρίσκεται. Πρόσφερε, λοιπόν, την χάρη και την ευλογία στον αδελφό σου, διότι στέκεσαι στον ίδιο βωμό όπου η χάρις τοποθετήθηκε και για τους δυο σας. Και ως θεραπευτείτε από την χάρη μαζί, έτσι ώστε να μπορείτε να θεραπεύετε μέσω της πίστης. (Κ-19.Ι.13)

(6:1-4) Ασκήσου σε αυτό μόνο σήμερα · επαναλάμβανε το Όνομα του Θεού αργά και πάλι ξανά. Ξέχασε όλα τα άλλα ονόματα εκτός από το δικό Του. Μην ακούς τίποτα άλλο. Άφησε όλες σου οι σκέψεις να αγκυροβοληθούν σε αυτό.

Μπορούμε να δούμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί το «επαναλάμβανε το όνομα του Θεού» όπως ένας συνθέτης θα έκανε με μια μουσική φράση. Εδώ γίνεται το μέσο για να μας ζητήσει να φέρουμε τις δικές μας σκέψεις ιδιαιτερότητας στο Όνομα, έτσι τις απελευθερώνουμε.

(6:5-6) Δεν χρησιμοποιούμε καμία άλλη λέξη παρά μόνο στην αρχή, όταν λέμε την ιδέα του σημερινού μαθήματος μόνο μια φορά. Και έπειτα το Όνομα του Θεού γίνεται η μοναδική μας σκέψη, η μόνη μας λέξη, το μόνο πράγμα που καταλαμβάνει το νου μας, η μόνη επιθυμία που έχουμε, ο μόνος ήχος με νόημα, και το μοναδικό Όνομα όλων όσων επιθυμούμε να δούμε · όλων όσων θα θέλαμε να αποκαλέσουμε δικά μας.

Αν το όνομά μου είναι του Θεού, δεν υπάρχει χώρος για προσωπική ταυτότητα ή για τα συγκεκριμένα ονόματα που ονομάζω και χρησιμοποιώ για τον καθένα και για οτιδήποτε άλλο. Και πάλι, ο Ιησούς δεν αναφέρεται στο όνομα το ίδιο, αλλά στο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και στη διόρθωση της εσφαλμένης νόησης με την οποία έχουμε ταυτιστεί. Το να συνειδητοποιήσω ότι είμαι ένα με τον Θεό σημαίνει ότι είμαι ενωμένος με την Υιότητα γιατί έχω καταλάβει τον διχασμό του προηγούμενου τρόπου που σκεφτόμουν και αντιλαμβανόμουν.

(7:1) Έτσι δίνουμε μια πρόσκληση, που ποτέ δεν γίνεται να μην γίνει αποδεκτή.

Προσκαλούμε τον Θεό μέσα. Αυτός δεν μπορεί να αρνηθεί γιατί είναι μέσα στους νόες μας. Ωστόσο, η πρόσκληση είναι πραγματικά στους εαυτούς μας, η οποία επίσης δεν μπορεί να απορριφθεί επειδή είμαστε μέσα στο Νου του Θεού.

(7:2-5) Και ο Θεός θα έρθει, και θα απαντήσει ο Ίδιος. Μην νομίζεις ότι ακούει τις μικρές προσευχές εκείνων που Τον καλούν με ονόματα ειδώλων που αγαπά ο κόσμος. Δεν μπορούν να Τον φτάσουν έτσι. Αυτός δεν μπορεί να ακούσει αιτήματα που Του ζητούν να μην είναι ο Εαυτός Του, ή ο Υιός Του να λάβει άλλο όνομα από το δικό Του.

Η παράγραφος αυτή αξίζει κάποια συζήτηση. Είναι σημαντικό το γεγονός ότι υπογραμμίζει τα διαφορετικά επίπεδα στα οποία ο Ιησούς μας μιλάει στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η μη κατανόηση αυτών των επιπέδων οδηγεί αναπόφευκτα σε εσφαλμένη ερμηνεία και παραμόρφωση των διδασκαλιών του, και στη συνέχεια εξίσου σίγουρα στην κακή εφαρμογή τους. Ο Ιησούς δηλώνει ξεκάθαρα ότι ο Θεός δεν ακούει τις «μικρές προσευχές» μας. Αλλού δηλώνει ότι ο Θεός δεν καταλαβαίνει τα λόγια, καθώς έγιναν για να μας κρατήσουν διαχωρισμένους από Αυτόν (Εγχ. 21,1:7). Ωστόσο, το Μέρος II του βιβλίου εργασιών αποτελείται από προσευχές από εμάς προς τον Θεό, τον Πατέρα. Ο Ιησούς δεν αντιφάσκει, ούτε προσπαθεί να μας μπερδέψει. Απλά διδάσκει σε διαφορετικά επίπεδα, που αντιστοιχούν σε διαφορετικά επίπεδα μάθησης. Το Ίδρυμα δημοσιεύει πολλά βιβλία και ταινίες που απευθύνονται σε αυτό το θέμα, κι έτσι θα το συζητήσω εν συντομία εδώ. *

Η διόρθωση για την παρερμηνεία της προσευχής βρίσκεται στο *Τραγούδι της Προσευχής*, που είναι ο λόγος για τον οποίο γράφτηκε. Στην αρχή της «Αληθινής Προσευχής» (Τρ.-1.Ι.2), ο Ιησούς

αναφέρει ότι μερικές φορές μας λέει πως υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα και μια απάντηση, και άλλες φορές πολλά προβλήματα και πολλές απαντήσεις. Και επιπλέον, ότι το Άγιο Πνεύμα θα δώσει τις συγκεκριμένες απαντήσεις που χρειαζόμαστε. Στη συνέχεια εξηγεί ότι αυτό δεν είναι αντιφατικό στην προσευχή, εννοώντας ότι όταν σκεφτόμαστε το ταξίδι στην εστία ως μια διαδικασία που ανεβαίνουμε μια κλίμακα, θα καταλάβουμε ότι μας μιλάει διαφορετικά - στα διαφορετικά σκαλοπάτια της κλίμακας - σε διαφορετικές χρονικές στιγμές. Συνεπώς, οι δηλώσεις του δεν είναι αντιφατικές, επειδή ο σκοπός του παραμένει ο ίδιος: να μας βοηθήσει να ανεβούμε την κλίμακα και να επιστρέψουμε στην εστία. Στο βαθμό που ταυτιζόμαστε με το σώμα - στα κατώτερα σκαλοπάτια της κλίμακας - θα πιστέψουμε ότι είμαστε τα συγκεκριμένα άτομα που έχουν συγκεκριμένες ανάγκες και επομένως πιστεύουμε ότι ο Θεός, ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα απαντούν σε συγκεκριμένα αιτήματα. Επειδή αυτό είναι που πιστεύουμε, ορισμένα αποσπάσματα αντικατοπτρίζουν τη γλώσσα αυτής της σωματικής - δηλαδή ιδιαίτερης - ταύτισης. Ωστόσο, αν αυτό είναι που πιστεύετε και έτσι δεν ανεβαίνετε τη κλίμακα, αυτό που γίνεται είναι ότι «ζητάτε να καταστραφεί». Όπως εξηγεί ο Ιησούς:

... Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς. (Τρ.-1.1.4:2)

Δεν είναι επομένως λάθος ή αμαρτωλό να ζητάτε κάτι συγκεκριμένο, αλλά σας δείχνει ότι απλώς βρίσκεστε στα χαμηλότερα σκαλοπάτια της κλίμακας, μαζί με όλους τους άλλους. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι γραμμένα για πνευματικούς γίγαντες, αλλά για τους μαθητές που βρίσκονται στο κάτω μέρος της κλίμακας και έτσι ταυτίζονται με τον κόσμο και το σώμα του εγώ. Το θέμα αυτών των αποσπασμάτων του βιβλίου εργασιών, καθώς και πολλά άλλα, είναι να καταλάβουμε ότι ο Ιησούς μας οδηγεί στην κλίμακα. Καθώς σταδιακά ανεβαίνουμε, συνειδητοποιούμε ότι το να ζητάμε συγκεκριμένα πράγματα μας ριζώνουν στο κάτω μέρος, αντί να μας βοηθήσουν να φτάσουμε στην κορυφή. Πρέπει όμως να ξεκινήσουμε. Έτσι, το βιβλίο εργασιών - που απευθύνεται σε μαθητές οι οποίοι βρίσκονται στην αρχή της εργασίας τους με τα Μαθήματα - δηλώνει ότι πρέπει να ζητήσετε από το Άγιο Πνεύμα συγκεκριμένα πράγματα. Θυμόμαστε ένα προγενέστερο μάθημα όπου - παραδόξως - ο Ιησούς λέει να ζητήσουμε από τον Πατέρα μας να μας πει τι να κάνουμε (Μάθημα 71), ενώ εδώ στο Μάθημα 183 μας λέει ο Θεός δεν ακούει τις προσευχές μας. Η ομορφιά των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι ο Ιησούς μας συναντά εκεί που νομίζουμε ότι είμαστε. Αλλά η αγάπη του είναι τέτοια που δεν θέλει να παραμείνουμε εκεί. Χρειάζεται να κρατήσουμε το χέρι του και να του ζητήσουμε τα συγκεκριμένα πράγματα που θέλουμε, όπως έκανε η Helen - αλλά να θυμόμαστε, όπως υπενθύμισε στην γραφέα του, ότι εάν συνεχίσουμε έτσι επ' αόριστον αυτό θα μας βλάψει. Η αποδοχή της Helen ήταν το ερέθισμα για τη διορθωτική διδασκαλία που βρέθηκε στο βιβλιαράκι. Ο Ιησούς της είπε - όπως περιέγραψα στο *Απουσία από την Ευτυχία* (σελ. 441-55) - δεν κάνετε λάθος όταν ζητάτε, αλλά μαζί μπορούμε καλύτερα. Συνέχισε λέγοντας ότι θα υπάρξει μια σειρά από μαθήματα που θα παρουσίαζαν τον «καλύτερο» τρόπο να ζητάμε. Αυτή η σειρά των μαθημάτων εξελίχθηκε στο βιβλιαράκι.

Επομένως δεν είναι λάθος να ζητάτε από τον Ιησού συγκεκριμένα πράγματα. Στην πραγματικότητα, θα ήταν ανόητο να μην το κάνετε, αν αυτό είναι που χρειάζεστε. Πράγματι, η ανάγκη του καθενός στην αρχή είναι να ζητά συγκεκριμένα πράγματα, και μόνο αλαζονικό θα ήταν να σκεφτεί κάποιος ότι το έχει ξεπεράσει αυτό. Όσο κοιτάζετε στον καθρέφτη και βλέπετε κάποιον να σας κοιτάζει, χρειάζεται να ζητάτε συγκεκριμένη βοήθεια. Ωστόσο, το θέμα αυτού του αποσπάσματος είναι ότι μαθαίνετε να μην είστε ικανοποιημένοι με την μικρότητα του εγώ, όταν μπορείτε να έχετε τα πάντα. Να μην είστε ικανοποιημένοι με λίγα ψίχουλα για να ικανοποιήσετε στιγμιαία την πείνα σας, όταν μπορείτε να έχετε όλο το γεύμα και να μην πεινάσετε ποτέ ξανά:

... Εδώ [στον κόσμο] ο Υιός του Θεού δεν ζητάει πάρα πολλά, αλλά πάρα πολύ λίγα. (Κ-26.VII.11:7)

Και πάλι, λέγοντας ότι να μην ζητάτε από τον Ιησού συγκεκριμένα πράγματα, δεν έχει ως σκοπό να επιβάλει την ενοχή όταν το κάνετε, ούτε να αρνηθείτε τις εμπειρίες σας. Το θέμα είναι να συνειδητοποιήσετε πόσα πολλά προσφέρουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Δέστε τον εαυτό σας σαν ένα μικρό παιδί, γλυκά και με αγάπη να οδηγείται στην κλίμακα από τον μεγαλύτερο αδελφό του για να μπορέσει να επιστρέψει στο σπίτι του - θυμηθείτε το προηγούμενο μάθημα που μιλούσε για τον Χριστό που εμφανίζεται ως μικρό Παιδί. Τα μικρά παιδιά χρειάζονται συγκεκριμένα πράγματα από τους γονείς τους. Ωστόσο, πρέπει να μεγαλώσουν. Εάν ζητάτε πάντοτε συγκεκριμένα πράγματα, αντικατοπτρίζετε την εικόνα του εαυτού σας σαν ένα παιδί που χρειάζεται συνεχώς έναν μεγαλύτερο αδερφό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η εικόνα του Ιησού (ή ένα ανάλογο σύμβολο) ως οδηγός, είναι απαραίτητη για οποιονδήποτε στο πνευματικό μονοπάτι. Εάν ωστόσο, παραμείνετε ο *μικρός* αδελφός, ποτέ δεν θα ξυπνήσετε. Ο Ιησούς μας λέει τόσο συχνά ότι είμαστε όμοιοι, και ζητώντας συγκεκριμένα πράγματα αναιρούμε αυτή την ομοιότητα, επιβεβαιώνοντας αντ' αυτού: «Εσύ και εγώ είμαστε διαφορετικοί. Σε παρακαλώ μην με αφήσεις ποτέ γιατί πάντα θα σε χρειάζομαι». Αυτός δεν θα σας αφήσει ποτέ, αλλά εσείς επίσης ποτέ δεν θα αφήσετε το γήινο σπίτι σας.

Για άλλη μια φορά, μην αισθάνεστε ένοχοι επειδή ζητάτε συγκεκριμένα πράγματα, αλλά αντιληφθείτε ότι αυτή είναι απλά η αρχή του ταξιδιού. Εάν θέλετε πραγματικά να ξυπνήσετε από το όνειρο του κόσμου, πρέπει να προχωρήσετε πέρα από την μικρότητα της παιδικής ηλικίας στην ωριμότητα, έτσι δεν θα χρειάζεστε πλέον τον Ιησού ως δάσκαλο (Κ-4.1.6:3). Τότε θα συνειδητοποιήσετε ότι είστε ο πνευματικός ενήλικας που είναι αυτός - στην πραγματικότητα, ο *ίδιος* Ενήλικας, όπως είναι οποιοσδήποτε άλλος. Σκοπός αυτού και του επόμενου μαθήματος λοιπόν, είναι να καταλάβουμε - όπως είπα στην αρχή - ότι εμείς και ο Θεός είμαστε ένα. Να το πω άλλη μία φορά, το να ζητάς συνεχώς από τον Θεό τα μικρά συγκεκριμένα πράγματα είναι να βλέπεις μια διαφορά και μόνο μια διαφορά, ενισχύοντας έτσι τη διαφοροποίηση, το σύστημα σκέψης του εγώ. Ο στόχος της εργασίας μας με τα Μαθήματα είναι να μας οδηγήσει ο Ιησούς στην χαρούμενη συνειδητοποίηση ότι είμαστε ένας, γιατί ο διαχωρισμός από την Πηγή μας δεν συνέβη στην πραγματικότητα ποτέ.

(8:1-2) Επανάλαβε το Όνομά του Θεού, και Τον αναγνωρίζεις ως μοναδικό Δημιουργό της πραγματικότητας. Και αναγνωρίζεις επίσης ότι ο Υιός Του είναι μέρος από Αυτόν, και δημιουργεί στο Όνομά Του.

Εδώ για άλλη μια φορά αναφέρεται η ιδέα ότι είμαστε μέρος του Θεού, όχι διαχωρισμένοι από Αυτόν. Ωστόσο, όταν ζητάτε από Αυτόν ή από το Άγιο Πνεύμα συγκεκριμένη βοήθεια, επιβεβαιώνετε τον διαχωρισμό σας. Ο Ιησούς θυμίζει ότι είμαστε ένα με την Πηγή μας, «δημιουργούμε στο Όνομά Του». Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

... Ο Πατέρας και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι σαν Ένα, όπως όλοι οι αδελφοί σου ενώνονται σαν ένας στην αλήθεια. Ο Χριστός και ο Πατέρας Του ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένοι, και ο Χριστός διαμένει μέσα στην κατανόησή σου, σε αυτό το μέρος σου που μοιράζεται την Θέληση του Πατέρα Του. (Κ-25.1.5:3-4)

Αυτή η κατανόηση όμως, δεν μπορεί να έρθει σε μας ως μικρά παιδιά, που είμαστε μακριά από την εστία, αλλά μόνο ως ενήλικες, όταν ξυπνάμε από το όνειρο και καταλαβαίνουμε ότι η Ταυτότητά μας είναι ο Χριστός.

(8:3-5) Κάθισε ήσυχα, και άφησε το Όνομά Του να γίνει η ιδέα που περιλαμβάνει τα πάντα και κρατά ολοκληρωτικά το νου σου. Άφησε όλες τις σκέψεις εκτός από αυτή να ησυχάσουν. Και σε όλες τις άλλες σκέψεις απάντησε με αυτή, και δες το Όνομα του Θεού να αντικαθιστά τα χιλιάδες

μικρά ονόματα που έδωσες στις σκέψεις σου, μη συνειδητοποιώντας ότι υπάρχει ένα Όνομα για όλα όσα υπάρχουν, και όλα όσα θα υπάρξουν.

Η λειτουργία μας είναι να σιωπήσουμε το εγώ · ο Ιησούς δεν μπορεί να το κάνει αυτό για μας. Το να επικαλεστούμε το Όνομα του Θεού είναι η ορθά νοούμενη διόρθωση, για τη δική μας εσφαλμένα νοούμενη σκέψη. Όμως, δεν μπορούμε να διορθώσουμε τις εσφαλμένα νοούμενες σκέψεις, εκτός αν καταλάβουμε ότι τις έχουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, για να θέσουμε το θέμα ακόμα μια φορά, αυτά δεν είναι μαθήματα για την αγάπη, την αλήθεια και την πραγματικότητα, αλλά για να αναιρέσουμε την ενοχή, το φόβο και την ιδιαιτερότητα, να επιλέξουμε τον Ιησού στη σιωπή της άγιας στιγμής, φέρνοντας τις μικρές μας σκέψεις του μίσους στη μοναδική του σκέψη της αγάπης:

... Έπειτα ας περιμένουμε μια στιγμή και ας ησυχάσουμε, ξεχνώντας όλα όσα νομίζαμε ότι ακούσαμε · ενθυμούμενοι πόσα δεν ξέρουμε... Ησύχασε και άκου. Μην φέρνεις στο νου σου αρχαίες σκέψεις... Έλα χωρίς τις σκέψεις για όλα όσα έμαθες στο παρελθόν, και βάλε στην άκρη όλες τις εικόνες που έφτιαξες. Το παλιό αποσύρεται μπροστά στο νέο χωρίς την αντίσταση ή την πρόθεσή σου... Τίποτα δεν θα σε πληγώσει σε αυτό το άγιο μέρος, στο οποίο έρχεσαι να ακούσεις σιωπηλά και να μάθεις την αλήθεια για το τι θέλεις πραγματικά. Τίποτα περισσότερο από αυτό δεν θα σου ζητηθεί να μάθεις. Αλλά καθώς το ακούς, θα καταλάβεις ότι χρειάζεσαι μόνο να έρθεις χωρίς τις σκέψεις που δεν ήθελες, και που ποτέ δεν ήταν αληθινές. (Κ-31.ΙΙ.6:4 · 7:2-3 · 8:2-3, 6-8).

(9:1-3) Σήμερα μπορείς να πετύχεις μία κατάσταση στην οποία θα βιώσεις το δώρο της χάριτος. Μπορείς να διαφύγεις από όλα τα δεσμά του κόσμου, και να δώσεις στον κόσμο την ίδια απελευθέρωση που βρήκες. Μπορείς να θυμηθείς αυτό που ο κόσμος ξέχασε, και να του προσφέρεις την δική σου θύμηση.

Αυτό που έχει ξεχάσει ο κόσμος μπορούμε τώρα να το θυμηθούμε: την αγάπη που είναι γεμάτη με την ειρήνη που προσφέρουμε στους άλλους από την ίδια την παρουσία της μέσα μας. Το θέμα να ξεχάσουμε το εγώ και να θυμηθούμε τον Θεό - μέσω της συγχώρεσης - μας το θυμίζουν αυτά τα αποσπάσματα από το κείμενο:

... Εσύ Τον [Θεό] έχεις λησμονήσει, αλλά το Άγιο Πνεύμα καταλαβαίνει ότι η λησμονιά σου πρέπει να μεταφραστεί σε ένα τρόπο ενθύμησης. (Κ-7. IV.4:4)

... Τα όνειρα της συγχώρεσης είναι ευγενικά στον καθένα που εμφανίζεται στο όνειρο. Και έτσι φέρνουν στον ονειρευτή πλήρη απελευθέρωση από τα όνειρα του φόβου. Αυτός δεν φοβάται την κρίση του γιατί δεν έχει κρίνει κανέναν... Και εν τω μεταξύ θυμάται αυτό που ξέχασε, όταν η κρίση φαινόταν πως είναι ο τρόπος για να σωθεί από την τιμωρία της. (Κ-29. IX.10:3-6)

(9:4-5) Σήμερα μπορείς να δεχτείς το ρόλο που παίζεις στην σωτηρία του, και στην δική σου επίσης. Και τα δύο μπορούν να επιτευχθούν ολοκληρωτικά.

Ο δικός μας ρόλος, βέβαια, είναι η συγχώρεση.

(10:1-2) Στρέψου στο Όνομα του Θεού για την απελευθέρωσή σου, και θα σου δοθεί. Καμία άλλη προσευχή από αυτή δεν είναι απαραίτητη, διότι αυτή τις περιλαμβάνει όλες μέσα της.

Είναι το θέμα που συζητήσαμε παραπάνω σχετικά με το *Τραγούδι της Προσευχής*, είναι παρόμοιο με την ακόλουθη γνωστή δήλωση στο κείμενο:

Η προσευχή είναι ο μόνος τρόπος για να ζητήσεις κάτι... Αλλά η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα. Μόλις γίνει αποδεκτή η συγχώρεση, η προσευχή με την συνηθισμένη έννοια, είναι εντελώς χωρίς νόημα. Η προσευχή για

συγχώρηση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτό που ήδη έχεις. (Κ-3.Υ.6:1, 3-5)

Στο βιβλιαράκι, ο Ιησούς αναφέρει το περίφημο απόσπασμα από την επί του Όρους Ομιλία: «Ζητείτε δε κατά πρώτον και κύριο λόγο την βασιλεία του Θεού... και όλα αυτά τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζί με τα ανεκτίμητα αγαθά της βασιλείας των ουρανών». (Κατά Ματθαίο 6,33)

... Στην αληθινή προσευχή ακούς μόνο το τραγούδι. Όλα τα υπόλοιπα απλά προστίθενται. Πρώτα αναζητήσεις την Βασιλεία των Ουρανών, και όλα τα άλλα σου έχουν πραγματικά δοθεί. (Τρ.-1.Ι.3:4-6)

Εάν εστιάζετε σε συγκεκριμένα πράγματα, ποτέ δεν θα δώσετε προσοχή στη μη συγκεκριμένη αγάπη που πραγματικά θέλετε. Ταυτιζόμενοι με το τραγούδι της αγάπης αντί των συγκεκριμένων τμημάτων της, οι ανάγκες σας θα απαντηθούν και δεν χρειάζεται να ζητηθούν. Πώς μπορείς να έχεις ανάγκες όταν ταυτιστείς με την Αγάπη του Θεού; Όλα τα συγκεκριμένα αιτήματα, οι μικρές ερωτήσεις και επίμονες ανάγκες εξαφανίζονται στην εμπειρία της αγάπης του Ιησού, της αντανάκλασης του Ουρανού. Θυμόμαστε αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

Το μυστικό της σωστής προσευχής είναι να ξεχάσεις τα πράγματα που νομίζεις πως χρειάζεσαι. Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς. Ακόμα, με τον ίδιο τρόπο, στην προσευχή παραβλέπεις της εξειδικευμένες ανάγκες σου έτσι όπως τις βλέπεις, και τις αναθέτεις στα Χέρια του Θεού. Εκεί γίνονται τα δώρα σου σ' Αυτόν, διότι Του λένε ότι δεν επιθυμείς να έχεις άλλους θεούς εκτός από Αυτόν · ούτε Αγάπη άλλη εκτός από την δική Του. Ποια άλλη, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η απάντησή Του από την επιστροφή Του στην μνήμη σου; Μπορείς αυτό να το ανταλλάξεις για μια ασήμαντη συμβουλή για ένα πρόβλημα που διαρκεί μόνο μια στιγμή; Ο Θεός απαντά μόνο για την αιωνιότητα. Αλλά και όλες οι μικρές απαντήσεις περιέχονται μέσα σε αυτό. (Τρ.-1.Ι.4)

Το να στραφούμε στο Όνομα του Θεού σημαίνει ότι στρεφόμαστε στον Ιησού ως σύμβολό του. Είδαμε τη συζήτηση του Ιησού για το τι σημαίνει να επικαλούμαστε το όνομα του Ιησού Χριστού (Εγχ-23.4). Εδώ επισημαίνει το ίδιο σημείο για να συμβολίσει την αγάπη που δεν είναι αυτού του κόσμου. Το να επικαλούμαστε το όνομά του δεν είναι κάποιο μάντρα ή μια συνταγή επιτυχίας, αλλά αυτό καλεί ένα σύστημα σκέψης που αντικατοπτρίζει την Αγάπη του Θεού, το απόλυτο αντίθετο από ό,τι προσφέρει αυτός ο κόσμος.

Ο Ιησούς συνεχίζει:

(10:3) Οι λέξεις είναι ασήμαντες, και όλα τα αιτήματα αχρείαστα όταν ο Υιός του Θεού επικαλείται το Όνομα του Πατέρα του.

Να ανακεφαλαιώσουμε, όταν ξεκινάτε στο ταξίδι ζητώντας συγκεκριμένα πράγματα είναι σημαντικό ως ένας τρόπος ενίσχυσης της σχέσης σας με τον Ιησού. Παραμένοντας σε αυτό το στάδιο ωστόσο, δεν θα προχωρήσετε ώστε να μάθετε την ολότητα του ορθά νοούμενου συστήματος σκέψης του. Ενδέχεται να βιώσετε ότι λαμβάνετε συγκεκριμένη βοήθεια σε συγκεκριμένες ερωτήσεις, αλλά υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να μην επιστρέψετε στην αφηρημένη αγάπη του Ουρανού. Επομένως, χρησιμοποιήστε το συγκεκριμένο αίτημα στην αρχή του ταξιδιού, αλλά μην σταματήσετε εκεί.

(10:4-6) Οι Σκέψεις του Πατέρα του γίνονται δικές του. Αυτός διεκδικεί όλα όσα του έδωσε Πατέρας του, εξακολουθεί να του δίνει, και θα δίνει για πάντα. Καλεί Αυτόν για να αφήσει όλα τα πράγματα που νόμιζε ότι έφτιαξε να γίνουν ανώνυμα τώρα, και στην θέση τους το άγιο Όνομα του Θεού γίνεται η κρίση της αναξιότητάς τους.

Όλα τα πράγματα που πιστεύαμε ότι ήταν πραγματικά έχουν μείνει χωρίς όνομα, το οποίο σημαίνει ότι δεν είναι πλέον σημαντικά για εμάς. Αλλά μην το παίρνετε κυριολεκτικά. Για παράδειγμα, ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να ξεχνάμε τα ονόματα των μελών της οικογένειας ή των φίλων μας. Αναφέρεται σε μια μετατόπιση της προοπτικής, όπου τα πράγματα του κόσμου δεν έχουν σημασία γιατί έχουμε αναγνωρίσει την εγγενή αναξιοτήτά τους. Καθώς αυτή η προοπτική μετατοπίζεται όλο και περισσότερο, έχοντας χάσει την αξία τους όχι μόνο τα εγκόσμια πράγματα, θα συνειδητοποιήσουμε ότι ήταν απλά φιγούρες σε ένα όνειρο. Κοιτάζουμε λοιπόν τα ιδιαίτερα είδωλα και συνειδητοποιούμε ότι δεν έχουν αξία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο από μια προοπτική που γεννήθηκε έξω από το όνειρο, πάνω από το πεδίο μάχης του εγώ. Διαφορετικά, παραμένουμε σε άρνηση και επιρρεπείς στην προβολή, επιδιώκοντας να καταστήσουμε ως υπεύθυνους τους άλλους για τη δική μας προσωπική αίσθηση αναξιοτήτας.

(11) Όλα τα μικρά πράγματα σιωπούν. Οι μικροί ήχοι είναι άηχοι τώρα. Τα μικρά πράγματα της γης έχουν εξαφανιστεί. Το σύμπαν δεν αποτελείται από τίποτα άλλο εκτός από τον Υιό του Θεού, που καλεί τον Πατέρα του. Και η Φωνή του Πατέρα του δίνει απάντηση με το άγιο Όνομα του Πατέρα. Μέσα σε αυτήν την αιώνια, ασάλευτη σχέση, στην οποία η επικοινωνία υπερβαίνει κατά πολύ τον κόσμο, και ακόμα υπερβαίνει σε βάθος και ύψος και ό,τι οι λέξεις θα μπορούσαν ποτέ να μεταφέρουν, βρίσκεται η αιώνια ειρήνη. Με το Όνομα του Πατέρα μας, βιώνουμε αυτή την ειρήνη σήμερα. Και με το Όνομά Του θα μας δοθεί.

Όταν επιλέγουμε τον Ιησού για δάσκαλο μας, επικαλούμαστε το όνομα του Θεού, και σε εκείνη την άγια στιγμή τα «μικρά πράγματα» είναι ήσυχα - τα συγκεκριμένα πράγματα της ζωής παύουν να απαιτούν και επομένως μένουν ακίνητα. Δεν έχουν εξαφανιστεί από την επίγνωση, αλλά η αξία και η σημασία που δώσαμε σ' αυτά έχει εξαφανιστεί.

Κλείνουμε με άλλο ένα από τα μικρά ποιήματα της Helen. «Οι Καθρέφτες του Χριστού» που απεικονίζει γλυκά την μετατόπιση της αντίληψης που έχουμε περιγράψει, η οποία μας οδηγεί από την αναστάτωση στην ειρήνη, από το πικρό παρελθόν στο ήσυχο παρόν, από τα ονόματα των ψευδαισθήσεων στο αιώνιο Όνομα που μοιραζόμαστε με τον Θεό:

Έρχεται ένα αεράκι. Μια μικρή λίμνη αναπηδά,

Μια λαμπερή στιγμή αφρίζει και μένει ακίνητη.

Ένα ρυάκι προσπερνά την πλαγιά του λόφου, και κρατιέται

Μέσα στο κύπελλο που γεμίζουν τα ενωμένα βουνά.

Μια λιμνούλα αναταράσσεται για μια στιγμή καθώς

Μια θύελλα ταραάζει την απαλότητά της, και επιστρέφει

Στη συνηθισμένη ησυχία της. Η θάλασσα

Καταδύεται στροβιλιζόμενη βαθιά προς τα κάτω, και ανεβαίνει

Για να πιάσει το φεγγάρι. Έτσι όλα τα πράγματα έρχονται σε ειρήνη,

Μακριά από την αστάθεια και από το παρελθόν,

Ενωμένα στη σωτηρία, για να γίνουν

Τελικά οι σιωπηλοί καθρέφτες του προσώπου του Χριστού.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 22)

* Tape albums: "Duality as Metaphor in A Course in Miracles," "Jesus: Symbol and Reality"; book: The Message of A COURSE IN MIRACLES, Vol. Two: Few Choose to Listen.

ΜΑΘΗΜΑ 184

Το Όνομα του Θεού είναι η κληρονομιά μου.

Είναι το δεύτερο μάθημα που ασχολείται συγκεκριμένα με το Όνομα του Θεού και, για να θυμηθούμε τη συζήτησή μας για το Μάθημα 183, ο όρος *Όνομα του Θεού* δεν πρέπει να ληφθεί κυριολεκτικά - όπως δηλώνεται στο τέλος του μαθήματος, «Ο Θεός δεν έχει όνομα». Η φράση χρησιμοποιείται μόνο σαν διόρθωση του εσφαλμένου τρόπου σκέψης του εγώ, συγκεκριμένα για την πίστη στο διαχωρισμό: το όνομα της αμαρτίας, της επίθεσης, της τιμωρίας και του θανάτου του εγώ. Έτσι, το *Όνομα του Θεού* είναι ένα σύμβολο που μας θυμίζει την ενιαιότητά μας ως Υιός του Θεού και την Ενιαιότητα του Χριστού με τον Θεό. Το κύριο θέμα του μαθήματος, επομένως, είναι ότι επικαλούμενοι το Όνομα του Θεού μας βοηθά να θυμόμαστε ότι ο κόσμος του διαχωρισμού είναι ψευδαίσθηση, ο οποίος επινοήθηκε για να αρνηθεί την πραγματικότητα της τέλει ενότητας του Θεού. Εδώ απεικονίζεται λοιπόν, το δίπολο της δυαδικότητας και της μη-δυαδικότητας, της αντίληψης και της γνώσης, του διαχωρισμού και της ενιαιότητας - που όλα αντανakλούν το διαχωρισμό από τον Θεό.

Το πρώτο μέρος του μαθήματος μιλά για την πεποίθηση του εγώ ότι πράγματι κατάφερε το αδύνατο: το διαχωρισμό από τον Θεό τον Δημιουργό.

(1:1-4) Ζεις με σύμβολα. Έχεις επινοήσει ονόματα για όλα όσα βλέπεις. Το κάθε ένα γίνεται μια ξεχωριστή οντότητα, που ταυτίζεται με το όνομά της. Με αυτό τον τρόπο χαράσσεις με ακρίβεια τον διαχωρισμό σου από την ενότητα.

Ο Υιός του Θεού είναι τέλεια ενιαιότητα, αλλά πιστεύουμε ότι έχουμε διαλύσει την τελειότητά του, που έχει ως αποτέλεσμα τα δισεκατομμύρια θραύσματα της αρχικής Υιότητας. Κάθε θραύσμα είναι μια ψευδαίσθηση, είτε του *homo sapiens* είτε οποιουδήποτε μέλους του ζωικού, φυτικού ή ορυκτού βασιλείου. Οτιδήποτε φαίνεται να έχει σχήμα και μορφή, που μπορεί μεμονωμένα να αναγνωριστεί ως ξεχωριστό από κάτι άλλο είναι μέρος της παραμόρφωσης που δίνει το εγώ στην ενοποιημένη Υιότητα. Να θυμάστε, όταν ο Ιησούς αναφέρεται στον Υιό του Θεού, δεν μιλάει για ανθρώπινα όντα. Ο Υιός του Θεού είναι μια Σκέψη στο Νου του Θεού και, μέσα στη δική του διαχωρισμένη κατάσταση, μια σκέψη στο διχασμένο νου που υπερβαίνει τις συγκεκριμένες μορφές - έμψυχες ή άψυχες - που προσδιορίζουμε και τις δίνουμε ονόματα. Από το κείμενο θυμόμαστε αυτή την προσευχή του Ιησού:

Σε ευχαριστώ, Πατέρα, διότι γνωρίζω ότι Εσύ θα έρθεις να κλείσεις κάθε μικρό χάσμα που βρίσκεται μεταξύ των σπασμένων κομματιών του Αγίου Υιού Σου. Η Αγιότητά Σου, ολοκληρωμένη και τέλεια, βρίσκεται σε κάθε ένα από αυτά. Και είναι ενωμένα γιατί ό,τι βρίσκεται σε ένα βρίσκεται σε όλα. Πόσο άγιος είναι και ο παραμικρός κόκκος άμμου, όταν αναγνωρίζεται ότι αποτελεί κομμάτι της ολοκληρωμένης εικόνας του Υιού του Θεού! Οι μορφές που τα σπασμένα κομμάτια φαίνονται

να παίρνουν δεν σημαίνουν τίποτα. Γιατί το όλο είναι στο κάθε ένα. Και κάθε όψη του Υιού του Θεού είναι ακριβώς η ίδια όπως και σε κάθε άλλο κομμάτι. (Κ-28.IV.9)

(1:5-6) Με αυτό τον τρόπο καθορίζεις τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, και την διαχωρίζεις από άλλα πράγματα τονίζοντας το διάστημα που την περιβάλλει. Αυτό το διάστημα το τοποθετείς ανάμεσα σε όλα τα πράγματα στα οποία δίνεις διαφορετικό όνομα · σε όλα τα συμβάντα σε σχέση με τον χώρο και τον χρόνο · σε όλα τα σώματα τα οποία χαιρετάς με κάποιο όνομα.

Μια υπέροχη περιγραφή του αντιληπτού κόσμου. Να επαναλάβουμε αυτό το σημείο, όταν ο Ιησούς μας λέει ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο, το εννοεί κυριολεκτικά. Δεν δημιούργησε έναν αντιληπτό, διαχωρισμένο κόσμο στον οποίο υπάρχουν ατομικές διαφορές - στην πραγματικότητα στον οποίο να υπάρχει ατομικότητα οποιουδήποτε είδους. Εφόσον ο Θεός δεν αναγνωρίζει άτομα, δεν γνωρίζει το διαχωρισμένο εαυτό μας που υπάρχει έξω από το Νου Του, που σημαίνει ότι αυτός ο εαυτός δεν είναι πραγματικός. Βεβαιωθείτε ότι δεν συγχέετε τις διδασκαλίες των *Μαθημάτων Θαυμάτων* με εκείνες από άλλες πνευματικές διδασκαλίες, οι οποίες λένε ότι το υλικό σύμπαν είναι μέρος του Θεού.

(2:1) Αυτό το διάστημα που βλέπεις ως διαχωριστικό ανάμεσα σε όλα τα πράγματα είναι το μέσο με το οποίο επιτυγχάνεται η αντίληψη αυτού του κόσμου.

Αυτό ισχύει τόσο για τη ορθά νοούμενη όσο και για την εσφαλμένα νοούμενη αντίληψη. Το ίδιο το γεγονός ότι μπορείτε να αντιληφθείτε - αναγνωρίζοντας ότι ένα αντικείμενο ή ένα άτομο ξεχωρίζει από ένα άλλο - σας λέει ότι αυτός ο κόσμος είναι ένα όνειρο, και ότι δεν είναι ο κόσμος της ενιαιότητας που ο Θεός δημιούργησε ως εστία του Υιού Του.

(2:2) Βλέπεις κάτι εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτα, και δεν βλέπεις τίποτα εκεί όπου υπάρχει ενότητα · ένα διάστημα ανάμεσα σε όλα τα πράγματα, ανάμεσα σε σένα και όλα τα πράγματα.

Το μόνο που βλέπουμε είναι μια προβολή των απατηλών μας σκέψεων, επομένως βλέπουμε «κάτι εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτα», όμως πιστεύουμε ότι υπάρχουν πραγματικά πράγματα έξω από εμάς - οι όψεις του διαχωρισμένου και κατακερματισμένου Υιού. Ταυτόχρονα, δεν βλέπουμε τίποτα εκεί που υπάρχει η αληθινή ενότητα του Υιού του Θεού. Αυτά τα δύο αποσπάσματα εκφράζουν την απατηλή φύση του διαχωρισμένου κόσμου, όμως έναν κόσμο που μας φαίνεται τόσο αληθινός:

Όμως μέσα σε αυτό το στρώμα από σύννεφα [της ενοχής] είναι εύκολο να δεις ένα ολόκληρο κόσμο να αναδύεται. Μια συμπαγή οροσειρά, μια λίμνη, μια πόλη, όλα αναδύονται μέσα στην φαντασία σου, και από τα σύννεφα οι αγγελιαφόροι της αντίληψής σου επιστρέφουν σε σένα, διαβεβαιώνοντας σε ότι όλα αυτά υπάρχουν. Φιγούρες σηκώνονται και περπατούν, πράξεις φαίνονται πραγματικές, κι εμφανίζονται μορφές που εναλλάσσονται από όμορφες σε άσχημες. Και μπρος πίσω πηγαίνουν, για όσο εσύ θέλεις να παίζεις το παιχνίδι της προσποίησης που παίζουν τα παιδιά. (Κ-18.IX.7:1-4)

... Ο κόσμος που βλέπεις δεν υπάρχει, επειδή το μέρος όπου τον αντιλαμβάνεσαι δεν είναι πραγματικό. Το χάσμα [του διαχωρισμού] είναι προσεχτικά κρυμμένο στην ομίχλη, και ομιχλώδεις εικόνες αναδύονται για να το καλύψουν με αόριστες αβέβαιες μορφές και μεταβαλλόμενα σχήματα, παντοτινά ανούσια και αβέβαια. Ωστόσο μέσα στο χάσμα δεν υπάρχει τίποτα. (Κ-28.V.7:2-4)

(2:3-4) Και έτσι νομίζεις ότι έχεις δώσει ζωή στον διαχωρισμό. Με αυτή τη διάσπαση νομίζεις ότι καθιερώνεσαι ως ενότητα που λειτουργεί με ανεξάρτητη θέληση.

Ο σκοπός που έχει το σώμα είναι να φέρνει μηνύματα που μιλούν για την πραγματικότητα του κόσμου, που αντανακλά την πίστη μας στην πραγματικότητα της σκέψης του διαχωρισμού του εγώ. Επειδή πιστεύουμε ότι βλέπουμε έναν εκπληκτικό κόσμο, πιστεύουμε ότι είναι αληθινός, και επομένως πιστεύουμε ότι εδώ υπάρχει ζωή. Όμως χρειάζεται πάντα να θυμόμαστε το απόσπασμα που μας λέει πως οτιδήποτε έξω από την τέλεια ενότητα όχι μόνο δεν έχει ζωή, αλλά και δεν υπάρχει, παρά τις έξυπνες προσπάθειες που κάνουμε τα άβια να ζουν και να αναπνέουν:

... Μπορείς να ζωγραφίσεις τριανταφυλλένια χείλη πάνω σε ένα σκελετό, να τον ντύσεις όμορφα, να τον χαϊδέψεις, να του κάνεις όλα τα χατίρια, και να τον ζωντανέψεις; Και μπορείς να είσαι ικανοποιημένος με μια ψευδαίσθηση ότι ζεις;

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαίσθηση... Η ζωή εκτός του Ουρανού είναι αδύνατη, και ό,τι δεν είναι στον Ουρανό δεν είναι πουθενά. Έξω από τον Ουρανό, βρίσκεται μόνο η σύγκρουση των ψευδαισθήσεων · ανούσια, αδύνατη και πέρα από κάθε λογική, και όμως αντιληπτή ως ένα αιώνιο εμπόδιο προς τον Ουρανό. Οι ψευδαισθήσεις δεν είναι παρά μορφές. Το περιεχόμενό τους δεν είναι ποτέ αληθινό. (Κ-23.II.18:8-19:3,6-9)

(3:1-2) Τι είναι αυτά τα ονόματα με τα οποία ο κόσμος γίνεται μία σειρά από ξεχωριστά γεγονότα, από πράγματα ασύνδετα, ή σώματα χωριστά που έχουν κομματάκια νου ως διαχωρισμένες επιγνώσεις; Εσύ έδωσες ονόματα σε αυτά, εδραιώνοντας την αντίληψη έτσι όπως την θέλεις.

Θέλουμε να αποδείξουμε ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, αλλά και να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό, είμαστε τα αθώα θύματα από όλα αυτά που μας έχει κάνει ο κόσμος. Έχουμε δει να εκφράζεται πολλές φορές στο παρελθόν αυτή την ιδέα, και αυτό το απόσπασμα που ήδη παραθέσαμε και έχουμε αναφερθεί εν μέρει ότι εκφράζει πειστικά το σκοπό που έχει η αντίληψη για να πραγματοποιήσουμε την κρυμμένη επιθυμία μας:

... Είναι ουσιαστικό να κρατηθεί στο νου ότι όλη η αντίληψη εξακολουθεί να είναι αντεστραμμένη μέχρις ότου ο σκοπός της γίνει κατανοητός... Η αντίληψη φαίνεται ότι σε διδάσκει τι βλέπεις. Ωστόσο δεν είναι παρά μάρτυρας αυτού που δίδαξες. Είναι η εξωτερική εικόνα μιας επιθυμίας · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή. (Κ-24.VII.8:5,8-10)

(3:3-4) Δόθηκαν ονόματα στα ανώνυμα πράγματα, επομένως τους δόθηκε και πραγματικότητα. Διότι ό,τι αποκτά όνομα, αποκτά και νόημα και έπειτα θεωρείται ουσιαστικό · μία αιτία πραγματικού αποτελέσματος, με αποτελέσματα έμφυτα μέσα στην ίδια.

Όπως είχαμε συζητήσει στο προηγούμενο μάθημα, αυτά τα πράγματα δεν έχουν όνομα επειδή δεν υπάρχουν, και έτσι αντιλαμβανόμαστε τη μη σπουδαιότητά τους και την αναξιοτήτά τους. Τα ονόματα που τους δίνουμε είναι μέρος της ίδιας της ψευδαισθήσης. Σε αυτό το απόσπασμα, ο Ιησούς διδάσκει ότι από τη στιγμή που πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι πραγματικός και έχουμε δώσει ονόματα στις μορφές του - που σημαίνει ότι πιστεύουμε και καταλαβαίνουμε τη φύση τους - φαίνεται να είναι αυτές η αιτία του. Για παράδειγμα, φαίνεται να μας επηρεάζουν τα σώματα των ανθρώπων · φαίνεται ότι αρρωσταίνουμε από τις τοξίνες και τους ιούς. Είναι μια αιτία που έχει αληθινό αποτέλεσμα, μας λέει το εγώ, το οποίο είναι το βάσανό μας. Όμως το αποτέλεσμα είναι μια ψευδαίσθηση, επειδή η αιτία του είναι ψευδαίσθηση, και τα «αποτελέσματα [που είναι] έμφυτα μέσα στην ίδια» δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα από την αιτία τους. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς στον κόσμο, τίποτα εδώ δεν μπορεί να είναι η αιτία, και έτσι δεν μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα - αυτό που βιώνουμε επομένως είναι επινοημένο. Ωστόσο, το εγώ υποστηρίζει το δικό του απατηλό σύστημα σκέψης με το να μας πείθει για το αντίθετο: ότι

αυτό που νιώθουμε οφείλεται σε κάτι που βρίσκεται έξω από εμάς. Αυτό το σημαντικό απόσπασμα αντιπαραθέτει το αναίτιο με την αληθινή Αιτία:

Αυτό που εσύ θυμάσαι ποτέ δεν υπήρξε. Προήλθε από το αναίτιο το οποίο εσύ μπερδεύεις με την αιτία. Το μόνο που μπορεί να του αξίζει είναι το γέλιο, όταν μάθεις ότι έχεις θυμηθεί συνέπειες που ήταν αναίτιες και που ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι αποτελέσματα. Το θαύμα σου υπενθυμίζει μια Αιτία παντοτινά παρούσα, τέλεια ανέπαφη από τον χρόνο και τις παρεμβάσεις. Πάντα αμετάβλητη από αυτό που είναι. Και εσύ είσαι το Αποτέλεσμά Της, τόσο αναλλοίωτος και τόσο τέλειος όσο και η Ίδια. (Κ-28.Ι.9:1-6)

(4:1) Αυτός είναι ο τρόπος που φτιάχνεται η πραγματικότητα από την μερική όραση, σκόπιμα τοποθετημένη ενάντια στην αλήθεια που έχει δοθεί.

Αυτή είναι η τρίτη φορά που βλέπουμε τον Ιησού να κάνει λογοπαίγνιο με τη λέξη *μερική*, και έχει την ίδια διπλή σημασία κάθε φορά: όταν βλέπουμε μερικώς, βλέπουμε μόνο εν μέρει - ένα διαχωρισμένο κομμάτι, όχι ολόκληρο - *μερικό* σημαίνει επίσης μεροληπτικό, και έχει έναν κρυφό σκοπό να καθορίζει τις αντιλήψεις μας. Ο Ιησούς εδώ συμπεριλαμβάνει και τις δύο έννοιες. Η «μερική όραση» αντανακλά τις τρεις πρώτες παραγράφους, ότι δεν βλέπουμε το σύνολο, αλλά μόνο ένα μέρος. Όμως το γεγονός ότι ο σκοπός της είναι να αντιταχθεί στην αλήθεια αποκαλύπτει ότι η αντίληψη του εγώ δεν είναι αμερόληπτη μαρτυρία. Θέλει να την μεταδώσει: να αποδείξει ότι έχει δίκιο για τον διαχωρισμό και ότι ο Θεός κάνει λάθος.

(4:2-4) Ο εχθρός της είναι η ολότητα. Επινοεί μικρά πράγματα και τα κοιτάζει. Και η έλλειψη διαχωριστικού διαστήματος, η αίσθηση ενότητας ή η όραση που βλέπει διαφορετικά, γίνεται απειλή που πρέπει να ξεπεραστεί, να αντικρουστεί και να απορριφθεί.

Βρίσκουμε άλλη μια ξεκάθαρη περιγραφή της κρυφής ατζέντας του εγώ για όλους όσους έρχονται σε αυτόν τον κόσμο: να επιτεθούμε στην ενότητα και να πούμε στον Ιησού ότι αυτό που πιστεύει είναι λάθος, γιατί εμείς γνωρίζουμε καλύτερα. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν ότι όλα αυτά που αντιλαμβανόμαστε είναι μια ψευδαίσθηση - «Τίποτα δεν τυφλώνει όσο η αντίληψη της μορφής» (Κ-22.ΙΙΙ.6:7) - και γνωρίζουμε ότι η αντίληψη είναι απατηλή επειδή βλέπουμε αποσπασματικά και όχι ολοκληρωτικά. Πιστεύουμε ότι ο Υιός του Θεού είναι πολλοί, και ότι έχουν διαφορές που τους χαρακτηρίζουν. Αυτοί είτε γίνονται πηγές ευχαρίστησης, στις οποίες ικανοποιούμε τις δικές μας ανάγκες της ιδιαίτερης αγάπης, ή ότι αποδεικνύουν πως κάποιος έχει τη δύναμη να μας πληγώσει, που σε αυτή την περίπτωση ικανοποιούν το ιδιαίτερο μίσος μας. Είναι επομένως αναπόφευκτο ότι ο Ιησούς, καθώς και το μήνυμά του - τότε, και τώρα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - να εκληφθεί ως απειλή. Εφόσον ταυτιζόμαστε με το σώμα και πιστεύουμε ότι οι σκέψεις και οι συγκεκριμένες εμπειρίες μας είναι πραγματικές, πρέπει να πιστεύουμε ότι η διδασκαλία του είναι επικίνδυνη και δεν θα έχουμε άλλη επιλογή από το να της επιτεθούμε, να την διαστρεβλώσουμε ή να την αρνηθούμε. Θυμόμαστε αυτά που είπε ο Ιησούς για τον εαυτό του:

... Πολλοί πίστεψαν ότι τους επιτέθηκα, παρόλο που ήταν ολοφάνερο ότι δεν το έκανα... Αυτό που πρέπει ν' αναγνωρίσεις είναι ότι όταν δεν μοιράζεσαι ένα σύστημα σκέψης το αποδυναμώνεις. Αυτοί λοιπόν που πιστεύουν σ' αυτό, το αντιλαμβάνονται σαν επίθεση εναντίον τους. Αυτό συμβαίνει διότι ο κάθε ένας ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του, και κάθε σύστημα σκέψης επικεντρώνεται σε αυτό που νομίζεις ότι είσαι. (Κ-6.Υ-Β.1:5,7-9)

(5:1) Και όμως, αυτή η όραση ακόμα παραμένει μία φυσική κατεύθυνση για να διοχετεύσει ο νους την αντίληψή του.

Παρόλο που εξακολουθούμε να διαστρεβλώνουμε ή να διαφωνούμε με τις διδασκαλίες του Ιησού, το να αρνούμαστε την παρουσία του στον ορθό μας νου δεν σημαίνει ότι αυτή έχει χαθεί. Η όρασή του παραμένει και περιμένει την απόφασή μας. Όταν τελικά αποφασίσουμε να αποδεχτούμε την αγάπη του, θα καθοδηγήσει απαλά τις αντιλήψεις μας μέχρι να αντιληφθούμε την ολότητα του σκοπού και όχι τις διαχωρισμένες ανάγκες.

(5:2-3) Είναι δύσκολο να διδάξεις το νου χίλια νέα ονόματα, και έπειτα άλλα χίλια ακόμα. Ωστόσο, εσύ πιστεύεις ότι αυτό σημαίνει η μάθηση · ότι αυτός είναι ο μόνος βασικός της στόχος με τον οποίο επιτυγχάνεται η επικοινωνία, και με τον οποίο γίνεται με νόημα το μοίρασμα των ιδεών.

Είναι η ίδια σκέψη για την οποία μιλά ο Ιησούς στην αρχή του Κεφαλαίου 31 (Κ-31.Ι), όπου απευθύνθηκε στην Helen που παραπονιόταν για τη δυσκολία των Μαθημάτων και ότι δεν μπορούσε να τα μάθει. Η απάντηση του Ιησού σε αυτήν και σε όλους εμάς ήταν απλή και ξεκάθαρη: «Μη μου λες ότι δεν μπορείς να διδαχθείς. Κοίταξε τη δύναμη του νου σου και την ικανότητα για μάθηση που έχεις. Έχεις διδάξει στον εαυτό σου χιλιάδες ξένα ονόματα και χιλιάδες άλλα - ένα πολύ δύσκολο έργο σε σχέση με την πραγματικότητα που είναι τέλεια ενιαιότητα». Ο νους είναι επομένως τόσο ισχυρός που μπορούμε να κοιμόμαστε και να ονειρευόμαστε ένα όνειρο, πιστεύοντας ότι ο κόσμος της πολλαπλότητάς του είναι αληθινός. Έτσι ο Ιησούς αρνείται τους ισχυρισμούς μας ότι δεν μπορούμε να μάθουμε την απλή διδασκαλία του, γιατί δεν χρειάζεται παρά να πούμε: «Κάνω λάθος σε όλα». Η αρχή είναι απλή, και μόλις γίνει κατανοητή, δεν θα πάρουμε ποτέ ξανά τόσο σοβαρά τις σκέψεις μας, αναγνωρίζοντας ότι οι επιθέσεις του εγώ μας είναι σαν την έκρηξη θυμού ενός μικρού παιδιού που φωνάζει: «Έτσι το θέλω!» (Κ-18.ΙΙ.4:1). Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας ζητά να μην του διαμαρτυρόμαστε ότι δεν μπορούμε να μάθουμε ή να ασκήσουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - η μαθησιακή μας εμπειρία διαψεύδει τα λόγια μας.

(6:1) Αυτό είναι το σύνολο της κληρονομιάς που αφήνει ο κόσμος.

Η αντίθεση που παρουσιάζεται σε αυτό το μάθημα είναι ανάμεσα στη δική μας κληρονομιά ως πραγματικός Υιός του Θεού, μέρος της ζωντανής Ενιαιότητάς Του, και στην κληρονομιά μας του διαχωρισμού ως υιός του εγώ. Ο κόσμος μας χαρίζει αυτή την κληρονομιά γιατί επινοήσαμε να το κάνουμε · και μόλις ξεχάσουμε το ρόλο μας, δεν υπάρχει τρόπος να θυμηθούμε την ευθύνη που έχουμε γι' αυτό. Το ακόλουθο απόσπασμα, μέρος του οποίου έχουμε δει προηγουμένως, αντιπαραβάλλει τη διπλή κληρονομιά μας και την υιότητα - την ιδιαιτερότητα του εγώ και την Αγάπη του Θεού:

... Αυτός είναι ο υιός σου [η ιδιαιτερότητα], αγαπητός σε σένα όπως εσύ στον Πατέρα σου. Ωστόσο στέκεται στην θέση των δημιουργημάτων σου, τα οποία είναι υιός σε σένα, για να μπορέσεις να μοιραστείς την Πατρότητα του Θεού, και όχι να την αρπάξεις από Αυτόν. Τι είναι αυτός ο υιός που έχεις φτιάξει για να είναι η δύναμή σου; Τι είναι αυτό το παιδί της γης στο οποίο χαρίζεις πλουσιοπάροχα τέτοια αγάπη; Τι είναι αυτή η παρωδία της δημιουργίας του Θεού που παίρνει την θέση των δικών σου δημιουργιών;... η ιδιαιτερότητά σου ψιθυρίζει «Εδώ είναι ο δικός μου αγαπητός υιός, με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος». Έτσι ο «υιός» γίνεται το μέσον για να υπηρετήσει τον σκοπό του «πατέρα του»... Αυτή είναι η παρωδία της δημιουργίας του Θεού. Γιατί όπως η δημιουργία του Υιού Του, Του έδωσε χαρά και μαρτυρία για την Αγάπη Του και μοιράστηκε τον σκοπό Του, έτσι και το σώμα δίνει μαρτυρία για την ιδέα που το έφτιαξε, και μιλάει για την πραγματικότητα και την αλήθεια της. (Κ-24. VII.1:7-11· 10:6-7,9-10)

(6:2) Και όλοι όσοι μαθαίνουν να σκέφτονται ότι έτσι είναι δέχονται τα σημάδια και τα σύμβολα που επιβεβαιώνουν ότι ο κόσμος είναι αληθινός.

Αυτά τα σημάδια και τα σύμβολα είναι όλα όσα ενισχύουν το διαχωρισμό, την επίθεση, τον πόνο, το θάνατο ή την ιδιαιτερότητα. Ωστόσο, θυμόμαστε τα λόγια που μας λέει ο Ιησούς προειδοποιώντας μας:

... Θυμήσου, τότε, ότι κανένα σημάδι ούτε σύμβολο δεν θα πρέπει να συγχέεται με την πηγή, διότι αυτά πρέπει να αντιπροσωπεύουν κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό τους. Το νόημά τους δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε αυτά, αλλά πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό που αντιπροσωπεύουν. (Κ-19.IV-Γ.11:2-3)

Με άλλα λόγια, το πρόβλημα είναι η πηγή, το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, όχι τα αποτελέσματα της εσφαλμένης απόφασης που πήραμε.

(6:3-4) Αυτό εκπροσωπούν. Δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για το ότι αυτό που έχει όνομα βρίσκεται εκεί.

Στην πραγματικότητα πιστεύουμε ότι καθόμαστε σε ένα δωμάτιο με θρανία, στυλό και ένα βιβλίο μπροστά μας, χωρίς να γνωρίζουμε ότι αυτό είναι ένα όνειρο και πως εμείς απλά είμαστε οι φιγούρες μέσα σ' αυτό. Ποιος θα μπορούσε να ξεχάσει αυτά τα συχνά αναφερόμενα λόγια;

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες; (Κ-20.VIII.7:3-7)

(6:5) Είναι ορατό, έτσι όπως είναι αναμενόμενο.

Ο στόχος της επιστημονικής προσπάθειας είναι η κατανόηση και η πρόβλεψη του φυσικού σύμπαντος. Πιστεύουμε στους νόμους της επιστήμης, μέχρι που κάνει την εμφάνισή της μια νέα έμπνευση η οποία αλλάζει τα «γεγονότα που ήταν προηγουμένως αποδεκτά». Αλλά σε κάθε δεδομένη στιγμή είμαστε σίγουροι ότι έχουμε δίκιο σχετικά με αυτό που αντιλαμβανόμαστε και βιώνουμε επειδή το αντιλαμβανόμαστε και το βιώνουμε.

(6:6-7) Ό,τι αρνείται ότι αυτό είναι αληθινό δεν είναι παρά ψευδαίσθηση, διότι αυτή είναι η τελεσίδικη πραγματικότητα. Το να την αμφισβητείς είναι τρέλα · το να δέχεσαι την παρουσία της είναι η απόδειξη της σωφροσύνης.

Ο κόσμος και η ύλη επιβεβαιώνονται ως η απόλυτη πραγματικότητα, και οτιδήποτε το αρνείται - για παράδειγμα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - χαρακτηρίζεται ως λάθος ή παρανοϊκό, το οποίο εξηγεί τον πειρασμό που μπαίνουν τόσο πολλοί μαθητές των Μαθημάτων να αλλάξουν τον μη δυϊσμό τους με την οπτική ενός κόσμου που όντως δημιούργησε ο Θεός. Το να πούμε ότι ο Θεός δεν δημιούργησε το υλικό σύμπαν θεωρείται τρέλα, και επίσης ως η μεγαλύτερη απειλή για το εγώ. Εάν ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, ο ατομικός μου εαυτός είναι επίσης απατηλός, που αφήνει αναπάντητο το τρομακτικό ερώτημα: Ποιος είμαι;

(7:1-2) Αυτή είναι η διδασκαλία αυτού του κόσμου. Είναι μια φάση μάθησης από την οποία ο καθένας που έρχεται πρέπει να περάσει.

Όπως είδαμε στο Μάθημα 182, όσο πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε αυτόν τον κόσμο, θα ταυτιζόμαστε με τη διδασκαλία του επειδή ενισχύει το δικό μας σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ατομικότητας.

(7:3) Αλλά όσο πιο σύντομα καταλάβει πού βασίζεται, πόσο αμφισβητήσιμες είναι οι προϋποθέσεις της, πόσο αμφίβολα τα αποτελέσματά της, τόσο πιο γρήγορα θα αμφισβητήσει και τις επιδράσεις της.

Ο Ιησούς τώρα στρέφεται στον ορθά νοούμενο τρόπο να βλέπουμε τον κόσμο. Μόλις αναγνωρίσουμε πάνω σε τί βασίζεται η μάθηση του κόσμου, μπορούμε να πούμε στη συνέχεια: «Πρέπει να υπάρχει άλλος τρόπος να το δούμε αυτό». Έτσι αρχίζουμε να κατανοούμε τη φύση του κόσμου, από πού προήλθε, και τους δικούς μας ρόλους μέσα σε αυτόν, ανοίγουμε το νου μας στον Ιησού να μας διδάξει τον δρόμο του που είναι διαφορετικός.

(7:4) Η μάθηση που σταματά με αυτό που θέλει να διδάξει αυτός ο κόσμος χάνει το νόημα της.

Η ριζοσπαστικότητα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* έγκειται στο ότι ανατρέπουν αυτό που διδάσκει ο κόσμος πως είναι αληθινό. Ως αποτέλεσμα, οι άνθρωποι μπορεί να επιδιώξουν με φόβο να θολώσουν τις διδασκαλίες τους λέγοντας ότι είναι σαν κάποια άλλα πνευματικά μονοπάτια που αγαπά ο κόσμος. Εάν, ωστόσο, πέσετε σε αυτή την παγίδα, δεν θα καταλάβετε το νόημα και δεν θα κατανοήσετε τον ρόλο που έχει ο κόσμος στη σωτηρία σας, που θα περιγραφεί παρακάτω.

(7:5) Στην σωστή της θέση υπηρετεί μόνο σαν σημείο εκκίνησης από το οποίο ένα άλλο είδος μάθησης μπορεί να αρχίσει, μία νέα αντίληψη μπορεί να αποκτηθεί, και όλα τα αυθαίρετα ονόματα που δίνει αυτός ο κόσμος μπορούν να αποσυρθούν την στιγμή που θέτονται υπό αμφισβήτηση.

Μέσα από την καθοδήγηση του Ιησού φαίνεται καθαρά ότι ο κόσμος είναι μια τάξη στην οποία «μια νέα αντίληψη έρχεται σε μένα» (Εργ.313). Ο κόσμος δεν αλλάζει · αλλάζει η επιλογή του εσωτερικού δασκάλου μας. Όταν επιλέγουμε τα μάτια του Ιησού ως δικά μας, βλέπουμε τον κόσμο διαφορετικά - όλα γίνονται μια ευκαιρία να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Είναι σημαντικό να μην προσεγγίζετε τον κόσμο από την πνευματικότητα των *Μαθημάτων*. Εάν το κάνετε, δεν θα κατανοήσετε τη «σωστή θέση» του κόσμου, γιατί θα έχετε δει ότι από μόνος του έχει νόημα και πραγματικότητα, και όχι αυτό που του δίνει ο Ιησούς: μας διδάσκει ότι δεν υπάρχει κόσμος.

Ακολουθούν προτάσεις που πολύ συχνά παρεξηγούνται και χρησιμοποιούνται ως μέσο για να αντιπαρατεθούμε με όλα όσα μόλις είπαμε για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*:

(8:1-2) Μην νομίζεις ότι εσύ έφτιαξες τον κόσμο. Τις ψευδαισθήσεις, ναι!

Ως πραγματικός κόσμος νοείται - διότι εμείς φτιάξαμε τις ψευδαισθήσεις και το Άγιο Πνεύμα φτιάχνει τον πραγματικό κόσμο - το σύνολο της διδασκαλίας του Ιησού όπου ο κόσμος είναι μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε την απατηλή φύση του. Στο παρακάτω απόσπασμα, ο Ιησούς περιγράφει το Άγιο Πνεύμα ως τον Κατασκευαστή του πραγματικού κόσμου - όχι ως δημιουργό, αφού πραγματικός κόσμος, όπως και η συγχώρεση, είναι μια ψευδαίσθηση, αν και ευγενική:

Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που το σφάλμα έφτιαξε, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. Στην δική Του αντίληψη για τον κόσμο, όλα όσα γίνονται ορατά δικαιολογούν τη συγχώρεση και την θέαση της τέλει αναμαρτησίας. Τίποτα δεν προκύπτει που να μην αντιμετωπίζεται με άμεση και ολοκληρωτική συγχώρεση. Τίποτα δεν παραμένει ούτε μια στιγμή, για να κρύψει την αναμαρτησία που λάμπει αναλλοίωτη, πέρα από τις οικτρές προσπάθειες της ιδιαιτερότητας να την βγάλει από το νου, όπου πρέπει να βρίσκεται, για να φωτίζει το σώμα αντί γι' αυτόν... Ο Κατασκευαστής του κόσμου της πράξης έχει τέλεια δύναμη για να αντισταθμίσει τον κόσμο της βίας και του μίσους που φαίνεται ότι στέκεται ανάμεσα σε εσένα και στην πράξητά Του. Για τα μάτια Του που

συγχωρούν, αυτός ο κόσμος δεν υπάρχει. Επομένως, δεν χρειάζεται να υπάρχει και για τα δικά σου. (Κ-25.III.5:1-4· 8:1-3)

Έτσι, όταν ο Ιησούς λέει, «Μην νομίζεις ότι εσύ έφτιαξες τον κόσμο. Τις ψευδαισθήσεις, ναι», δεν αναφέρεται στην ψευδαίσθηση της συγχώρεσης. Το θέμα είναι να αναγνωρίσουμε ότι η αλλαγή στην αντίληψη η οποία μας επιτρέπει να δούμε τον κόσμο ως τάξη δεν προέρχεται από εμάς, αλλά από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο επιφέρει τη μετάβαση από την ψευδή στην αληθινή αντίληψη:

... Σε αυτό το σημείο είναι που συμβαίνει επαρκής ποσοτική αλλαγή ώστε να παράγει μία πραγματικά ποιοτική μετατροπή. (Κ-5.I.7:6)

(8:3-4) Αλλά ό,τι είναι αληθινό στην γη και στον Ουρανό βρίσκεται πέρα από τις ονομασίες που του δίνεις. Όταν καλείς έναν αδελφό, καλείς το σώμα του.

Δεν υπάρχει τρόπος να καταλάβουμε «ό,τι είναι αληθινό στην γη και στον Ουρανό», το νόημα που έχει το «πέρα από τις ονομασίες που του δίνεις». Αυτό που είναι αληθινό στον Ουρανό είναι η τέλεια Ενιαιότητα του Θεού, και αυτό που είναι αληθινό στον κόσμο είναι η αντανάκλασή Της - η άγια σχέση. Όταν έχουμε τη δική μας οπτική βλέπουμε ένα σώμα, κάποιον που είναι διαχωρισμένος από εμάς ο οποίος εξυπηρετεί τον σκοπό ώστε να εκπληρώσουμε τις ανάγκες που έχουμε για ιδιαίτερη αγάπη ή ιδιαίτερο μίσος. Όμως όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα να είναι τα μάτια μας, βλέπουμε εκφράσεις αγάπης ή εκκλήσεις για αγάπη, καθώς μαθαίνουμε το χαρούμενο μάθημά Του της συγχώρεσης που αναιρεί τις αντιλήψεις του εγώ που κρίνουν:

Η μόνη κρίση που υπάρχει είναι η διαίρεση από το Άγιο Πνεύμα σε δύο κατηγορίες · η μία είναι της αγάπης, και η άλλη το κάλεσμα για αγάπη. Εσύ δεν μπορείς να κάνεις με ασφάλεια αυτό τον διαχωρισμό, διότι είσαι πάρα πολύ μπερδεμένος είτε για να αναγνωρίσεις την αγάπη, είτε για να πιστέψεις ότι όλα τα άλλα δεν είναι παρά ένα κάλεσμα γι' αγάπη. Είσαι πολύ δεμένος με την μορφή, και όχι με το περιεχόμενο... Επειδή δεν ανταποκρίνεσαι σε αυτό που ένας αδελφός σου προσφέρει πραγματικά, αλλά μόνο στην συγκεκριμένη αντίληψη της προσφοράς του μέσω της οποίας το εγώ την κρίνει. (Κ-14.X.7:1-3,6)

(8:5) Αυτό που πιστεύεις ότι είναι πραγματικά σου κρύβει την αληθινή του Ταυτότητα.

Η αληθινή Ταυτότητα του αδελφού μας είναι πνεύμα. Όμως πιστεύουμε ότι είναι ένα σώμα, σκοπός του οποίου είναι να καλύψει τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Έτσι η κατακερματισμένη μας αντίληψη εμποδίζει τη μνήμη της κοινής μας πραγματικότητας. Η αληθινή αντίληψη ωστόσο, βλέπει μέσα από τα εμπόδια της ενοχής στο φως που λάμπει μέσα σε όλους εμάς ως ένα:

Ο κόσμος στέκεται σαν εμπόδιο μπροστά από την όραση του Χριστού. Αλλά η σωστή αντίληψη τον βλέπει σαν ένα εύθραυστο πέπλο, που αποσύρεται τόσο εύκολα και δεν μπορεί να διαρκέσει πάνω από μια στιγμή. Επιτέλους τον βλέπει σαν αυτό που είναι πραγματικά. Και τώρα δεν γίνεται να μην εξαφανιστεί, γιατί τώρα υπάρχει ένα κενό μέρος που έχει καθαριστεί και ετοιμαστεί. Εκεί όπου γινόταν αντιληπτή η καταστροφή παρουσιάζεται το πρόσωπο του Χριστού, και εκείνη την στιγμή ο κόσμος ξεχνιέται, και ο χρόνος τελειώνει για πάντα καθώς ο κόσμος στροβιλίζεται μέσα στο τίποτα από το οποίο προήλθε. (Δ-4.4)

(8:6-7) Το σώμα του ανταποκρίνεται όταν τον καλείς, διότι ο νους του συγκατατίθεται να πάρει το όνομα που του αποδίδεις. Και έτσι αρνείσαι διπλά την ενότητά του, γιατί τον αντιλαμβάνεσαι ξεχωριστό από σένα, και αυτός δέχεται αυτό το ξεχωριστό όνομα ως δικό του.

Όταν σας βλέπω σαν αντικείμενο της ιδιαιτερότητας του εγώ μου, όχι μόνο ενισχύω τη δική μου πίστη στο διαχωρισμό, αλλά και τη δική σας. Λέω ότι έχετε δίκιο όταν θεωρείτε ότι ο εαυτός σας

είναι ένα εγώ, και κατά τη διαδικασία αυτή ενισχύω το εγώ στον εαυτό μου. Έτσι, αν είμαστε και οι δύο στον εσφαλμένο νου, ενισχύουμε ο ένας το εγώ του άλλου. Επομένως, «αρνούμαστε διπλά την ενότητά του» επειδή εσείς και εγώ το πιστεύουμε, και ενισχύουμε αυτή τη εσφαλμένη επιλογή μέσα μας και ο ένας για τον άλλον. Αν, όμως, είστε στην ορθά νοούμενη κατάσταση και εγώ στην εσφαλμένα νοούμενη κατάσταση, θα μείνετε ανεπηρέαστοι από τις επιθετικές μου σκέψεις και τις εσφαλμένες αντιλήψεις μου, αφού θα γνωρίζετε ότι δεν έχουν καμία σχέση με σας, δίνοντάς μου έτσι την ευκαιρία να επιλέξω ξανά.

Θα περάσω σχετικά γρήγορα τις επόμενες τρεις παραγράφους, καθώς τις έχω εξετάσει σε βάθος αλλού.* Οι επόμενες τρεις παράγραφοι δείχνουν τη λειτουργία μας μέσα σε έναν κόσμο ψευδαίσθησης, αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε την αντίληψη ή την εμπειρία του σώματος, αλλά τις δίνουμε έναν διαφορετικό σκοπό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο λέμε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γραμμένα σε δύο επίπεδα: το μεταφυσικό, που λέει ότι μόνο ο Ουρανός είναι πραγματικός και οτιδήποτε άλλο είναι απατηλό · και το πρακτικό, που περιγράφει τους δύο τρόπους για να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο της ψευδαίσθησης.

(9:1) Θα ήταν πραγματικά παράξενο αν σου είχε ζητηθεί να πας πέρα από όλα τα σύμβολα του κόσμου, ξεχνώντας τα για πάντα · ωστόσο σου έχει ζητηθεί να αναλάβεις διδασκαλική λειτουργία.

Ο Ιησούς μας λέει ότι θα ήταν πολύ περίεργο αν δίδασκε ότι αυτός ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, και παρόλα αυτά μας ενθάρρυνε να αποδεχτούμε τη λειτουργία μας εδώ. Ο ίδιος εξηγεί το πώς ενσωματώνουμε αυτά τα δύο επίπεδα:

(9:2-3) Είναι αναγκαίο να χρησιμοποιήσεις τα σύμβολα αυτού του κόσμου για λίγο. Αλλά μην τα αφήσεις να σε εξαπατούν.

Ο Ιησούς λέει λοιπόν: «Σας διδάσκω το πώς να ζείτε σε αυτόν τον κόσμο, όμως να αναγνωρίζετε ότι δεν είστε από αυτόν τον κόσμο. Όσο πιστεύετε ότι είστε σώμα, πρέπει να σχετίζεστε με τα σύμβολα του κόσμου. Όμως στο βαθμό που θα μου επιτρέψετε να γίνω δάσκαλός σας, θα σας βοηθήσω να συνειδητοποιήσετε πως ό,τι βιώνετε δεν είναι αυτό που φαίνεται. Τα πάντα στο όνειρο είναι ένα σύμβολο, που έχει μόνο δύο πηγές: τον εσφαλμένο και τον ορθό νου». Αυτό συνοψίζεται στη διευκρίνιση των όρων:

Ο νους μπορεί να είναι ορθός ή εσφαλμένος, ανάλογα με την φωνή την οποία ακούει. Ο ορθός νους ακούει το Άγιο Πνεύμα, συγχωρεί τον κόσμο, και μέσω της όρασης του Χριστού βλέπει τον πραγματικό κόσμο αντί αυτού... Ο εσφαλμένος νους ακούει το εγώ και φτιάχνει ψευδαισθήσεις · αντιλαμβάνεται αμαρτίες και δικαιολογεί τον θυμό, και βλέπει την ενοχή, την αρρώστια και τον θάνατο ως πραγματικά. (Δ-1.5:1-2· 6:1)

(9:4-5) Δεν εκπροσωπούν απολύτως τίποτα, και στην πρακτική σου αυτή είναι η σκέψη που θα σε απελευθερώσει από αυτά. Γίνονται μόνο τα μέσα με τα οποία μπορείς να επικοινωνήσεις με τρόπους που ο κόσμος μπορεί να καταλάβει, αλλά που εσύ αναγνωρίζεις ότι δεν είναι η πραγματική ενότητα στην οποία μπορεί να βρεθεί η αληθινή επικοινωνία.

Όλα εδώ είναι μια σκιά της σκέψης του εγώ, η οποία, ως ψευδαίσθηση, δεν σημαίνει τίποτα. Μέσω αυτής της αναγνώρισης μπορούμε να απελευθερωθούμε από τα σύμβολα του κόσμου. Άλλα μια τέτοια απελευθέρωση πρέπει να γίνει με τρόπο που μπορεί να γίνει κατανοητή και αποδεκτή. Θυμηθείτε το απόσπασμα από το κείμενο όπου ο Ιησούς λέει: «Η αξία της Επανόρθωσης δεν βρίσκεται στο τρόπο με τον οποίο εκφράζεται» (Κ-2.IV.5:1). Για να εκφραστεί με αγάπη η Επανόρθωση πρέπει να έχει σύμβολα που κάποιος μπορεί τα να καταλάβει χωρίς φόβο. Αυτό

εξηγεί γιατί τα *Μαθήματα Θαυμάτων* εντάσσονται σε ένα δυϊστικό πλαίσιο. Αν το μήνυμά τους δεν εκφραζόταν με σύμβολα, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να τα καταλάβουμε. Έτσι, ο Ιησούς αποτελεί παράδειγμα για μας στην δήλωσή του από το κείμενο η οποία αναφέρθηκε προηγουμένως που αφορά τη χρήση της δυϊστικής γλώσσας που μπορούμε να κατανοήσουμε, μέσα στη διαχωρισμένη κατάσταση στην οποία νομίζουμε ότι υπάρχουμε:

Όλο αυτό [η συγχώρεση] λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να είναι χωριστά, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας με τα πάντα να είναι Ένα δεν έχει νόημα. Είναι προφανές ότι ένας νους τόσο διχασμένος ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ο Δάσκαλος μιας Ενιαιότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Επομένως Αυτός που είναι μέσα σε αυτό το νου, και πράγματι ενώνει όλα τα πράγματα μαζί, πρέπει να είναι ο Δάσκαλός του. Όμως πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη την μάθηση για να μεταφέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, απομακρύνοντας όλες τις λανθασμένες ιδέες για το τι είσαι, και οδηγώντας σε πέρα από αυτές προς την αλήθεια που είναι πέρα από αυτές. (Κ-25.Ι.7:1-5)

Η βασική αιτία των περισσότερων προβλημάτων που έχουν οι μαθητές με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ότι συγχέουν τα σύμβολα με την πηγή. Οι λέξεις, οι φράσεις και η γλώσσα τους συμβολίζουν μια αγάπη που δεν είναι αυτού του κόσμου, μια αγάπη που είναι η πηγή των Μαθημάτων και το θεμέλιο για να κατανοήσουμε το νόημά τους. Ως δάσκαλοι του Θεού πρέπει να μάθουμε πώς να χρησιμοποιούμε τις λέξεις και τα σύμβολα αυτού του κόσμου, όχι επειδή πιστεύουμε ότι είναι αληθινά, αλλά επειδή είναι βοηθητικοί τρόποι για να εκφράσουμε η μη ιδιαίτερη αγάπη του Ιησού η οποία έρχεται έξω από το όνειρο. Πολλοί μαθητές και δάσκαλοι των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δυστυχώς παγιδεύονται στα σύμβολα και τα κάνουν πραγματικότητα, χωρίς να συνειδητοποιούν πως οποιοδήποτε δυϊστικό σύμβολο, φράση ή όρος σε αυτά τα Μαθήματα δεν πρέπει να λαμβάνεται κυριολεκτικά. Θα συζητήσουμε ξανά αυτό το σημαντικό θέμα στο επόμενο μάθημα. Προς το παρόν, διαβάζουμε από το εγχειρίδιο για δασκάλους τα γνωστά σχόλια του Ιησού ώστε να χρησιμοποιούμε τις λέξεις με «έναν νέο τρόπο»:

Να αποφεύγει, τότε, ο δάσκαλος του Θεού την χρήση λέξεων στην διδασκαλία του; Πραγματικά, όχι! Υπάρχουν πολλοί που πρέπει να τους πλησιάσει μέσω των λέξεων, εφόσον ακόμα δεν είναι ικανοί ν' ακούσουν μέσα στην ησυχία. Ο δάσκαλος του Θεού, όμως, πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί τις λέξεις με ένα νέο τρόπο. Σταδιακά, μαθαίνει πως ν' αφήνει να επιλέγονται οι λέξεις για λογαριασμό του παύοντας ν' αποφασίζει μόνος του το τι θα πει... Ο δάσκαλος του Θεού δέχεται τα λόγια που του προσφέρονται, και τα δίνει έτσι όπως τα λαμβάνει. Δεν ελέγχει αυτός την κατεύθυνση της ομιλίας του. Αφουγκράζεται, ακούει και μιλά... Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν τον Λόγο του Θεού πίσω από τα δικά τους σύμβολα. Και Αυτός ο Ίδιος δίνει στα λόγια που χρησιμοποιούν την δύναμη του Πνεύματός Του, εξυψώνοντάς τα από σύμβολα άνευ σημασίας σε Κάλεσμα του Ουρανού του ίδιου. (Εγχ-21.4:1-5, 7-9· 5:8-9)

(10:1) Επομένως αυτό που χρειάζεσαι είναι διαλείμματα κάθε μέρα κατά τα οποία η μάθηση αυτού του κόσμου θα γίνεται μία μεταβατική φάση · μία φυλακή από την οποία πηγαίνεις στο φως του ήλιου και ξεχνάς το σκοτάδι.

Ο Ιησούς αναφέρεται στην άγια στιγμή, όπου συνειδητοποιούμε πως υπάρχει κάποιο λάθος στις αντιλήψεις μας. Το να επιστρέψουμε στον Ιησού μέσα στο νου μας, μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάζουμε - μέσα από το φακό της άγιας στιγμής. Πιο συγκεκριμένα, ο Ιησούς εδώ μιλάει για τα διαλείμματα που μας ζητούν αυτά τα μαθήματα να κάνουμε κάθε μέρα, ώστε να περνάμε κάποιο χρόνο μαζί του.

(10:2) Εδώ κατανοείς τον Λόγο, το Όνομα που σου έδωσε ο Θεός · την μία Ταυτότητα την οποία μοιράζονται όλα τα πράγματα · την μία αναγνώριση αυτού που είναι αληθινό.

Η άγια στιγμή - η αντανάκλαση της Ενιαιότητας του Θεού - είναι η εστία του Λόγου του Θεού, η αρχή της Επανόρθωσης που δηλώνει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Επομένως διορθώνει όλες τις σκέψεις και τις αντιλήψεις του εγώ, φέρνοντάς τες στην αλήθεια της κατάστασης που μας ενώνει.

(10:3) Και έπειτα γυρίζεις στο σκοτάδι, όχι επειδή θεωρείς ότι είναι πραγματικό, αλλά μόνο για να διακηρύξεις την μη πραγματικότητά του με όρους που ακόμα έχουν νόημα στον κόσμο που κυβερνά το σκοτάδι.

Επομένως πρέπει να είμαστε παρόντες σε αυτόν τον κόσμο, σαν όλους τους άλλους, όπως μάθαμε στο Μάθημα 155. Έχουμε το ίδιο σώμα με τους άλλους, το οποίο ουσιαστικά λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο, αλλά τώρα εξυπηρετεί έναν διαφορετικό σκοπό από αυτόν που εξυπηρετούσε πριν. Δεν μας παροτρύνει να πάμε σε κάποιο μοναστήρι ή να αποσυρθούμε στην έρημο, γιατί ο Ιησούς θέλει να εξασκήσουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* στον κόσμο των σχέσεών μας. Έτσι μας διδάσκει το διαιρεμένο όραμά του: αφενός, εστιασμένο στις ιδιαιτερότητες του κόσμου · και αφετέρου, επικεντρωμένο στη γεμάτη φως παρουσία του μέσα στο νου. Μας ενημερώνει για τον ορθό σκοπό που έχουν όλοι εδώ, ο οποίος εκφράζεται με όρους που μπορούμε να δεχθούμε και να κατανοήσουμε. Η συμπεριφορά μας φαίνεται ως κοσμική, γιατί σκοπός της είναι να βοηθά, όμως δεν ταυτιζόμαστε με τις ερμηνείες του κόσμου. Θυμόμαστε αυτήν τη δήλωση από το εγχειρίδιο που αντικατοπτρίζει αυτό το διαιρεμένο όραμα:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει αφήσει τον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν και εκείνοι που φαίνεται ότι είναι «πιο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν την διαφορετική τους μορφή όπως και πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις βάζει όλες στην ίδια κατηγορία · δεν είναι πραγματικές. Αυτό είναι το δώρο του Διδασκάλου · η κατανόηση ότι μόνο δύο κατηγορίες έχουν νόημα για το ξεκαθάρισμα των μηνυμάτων που δέχεται ο νους από αυτό που φαίνεται σαν εξωτερικός κόσμος. Και από αυτές τις δύο, μόνο μία είναι αληθινή. Ακριβώς όπως η πραγματικότητα είναι απόλυτα αληθινή, ξέχωρα από μέγεθος, σχήμα, χώρο και χρόνο - διότι δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν διαφορές μέσα σε αυτήν - το ίδιο συμβαίνει και με τις ψευδαισθήσεις χωρίς καμία διάκριση. Η μόνη απάντηση στην ασθένεια οποιουδήποτε είδους είναι η θεραπεία. Η μόνη απάντηση σε όλες τις ψευδαισθήσεις είναι η αλήθεια. (Εγχ-8.6)

(11:1-2) Χρησιμοποίησε όλα τα μικρά ονόματα και τα σύμβολα που σκιαγραφούν τον κόσμο του σκότους. Ωστόσο μην τα δέχεσαι ως πραγματικότητά σου.

Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν εσφαλμένα ότι εάν εξασκήσουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πρέπει να επιδίδονται σε ορισμένες συμπεριφορές όπως πόλεμο, σεξ ή να παντρεύονται ή να έχουν σχέση με ορισμένες ομάδες όπως δικηγόρους ή γιατρούς, επειδή είναι του εγώ. Όντως, αλλά όλα είναι του εγώ! Είναι σημαντικός ο σκοπός που δίνουμε σε αυτό που κάνουμε, και γι' αυτό ο Ιησούς λέει: «Χρησιμοποιήστε όλα τα μικρά ονόματα» - όχι μερικά, όλα - που αποτελούν μέρος του κόσμου σας, αλλά «μην τα αποδέχεστε ως πραγματικότητά σας». Με άλλα λόγια, δεν τα προσδιορίζουμε ως αλήθεια, αλλά τα βλέπουμε ως ευκαιρίες για να ενισχύσουμε τη μάθησή μας και να μας βοηθήσουν να διδάξουμε τους άλλους. Και πάλι, πρόκειται για ένα θέμα σκοπού - για ποιο λόγο υπάρχουν τα σύμβολα;

... Ωστόσο μπορεί η αντίληψη να υπηρετήσει έναν άλλο στόχο. Δεν δεσμεύεται από την ιδιαιτερότητα παρά μόνο από δική σου επιλογή. Και σου δίδεται να κάνεις μια διαφορετική

επιλογή, και να χρησιμοποιήσεις την αντίληψη για έναν διαφορετικό σκοπό. Και αυτό που θα δεις θα υπηρετεί αυτό τον σκοπό καλά, και θα αποδεικνύει την δική του πραγματικότητα σε σένα. (Κ-24.VII.11:10-13)

(11:3-4) Το Άγιο Πνεύμα τα χρησιμοποιεί όλα, αλλά δεν ξεχνά ότι η δημιουργία έχει ένα Όνομα, ένα νόημα, και μία και μοναδική Πηγή που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Χρησιμοποίησε όλα τα ονόματα που δίνει ο κόσμος μόνο για την εξυπηρέτησή σου, όμως μην ξεχνάς ότι μοιράζονται το Όνομα του Θεού μαζί σου.

Το τελευταίο μέρος του μαθήματος εστιάζει στην ιδέα ότι όλα στον κόσμο είναι τα ίδια, γιατί όλα μοιράζονται ή τον σκοπό του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις, διαφορετικά θα προσχωρούσαμε στον πρώτο νόμο του εγώ του χάους: υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.II.2:3). Και πάλι, διαβάζουμε για τον σκοπό:

Οι ψευδαισθήσεις υπηρετούν τον σκοπό που έγιναν για να υπηρετήσουν. Και από τον σκοπό τους αντλούν το όποιο νόημα φαίνεται ότι έχουν. Ο Θεός έδωσε σε όλες τις ψευδαισθήσεις έναν άλλο σκοπό που θα δικαιολογούσε ένα θαύμα, όποια μορφή κι αν έπαιρναν. (Κ-26.VII.15:1-3)

(12:1-2) Ο Θεός δεν έχει όνομα. Και όμως το Όνομά Του γίνεται το τελικό μάθημα ότι όλα τα πράγματα είναι ένα, και σε αυτό το μάθημα λήγει όλη η μάθηση.

Όπως εξετάσαμε στο Μάθημα 183, το Όνομα του Θεού δεν πρέπει να ταυτίζεται με το Όνομά Του στον Ουρανό. Δεν έχει Όνομα. Αντίθετα, το Όνομα του Θεού θα πρέπει να θεωρείται ως ένα ορθά νοούμενο σύμβολο που διδάσκει το μάθημα - το τελευταίο μάθημα - να φέρουμε στην Επανόρθωση τις δικές μας σκέψεις του κατακερματισμού: τα ονόματα - που είναι ιερά για το εγώ - το διαχωρισμό, την αμαρτία και την ιδιαιτερότητα.

(12:3-4) Όλα τα ονόματα ενοποιούνται · όλος ο χώρος γεμίζει με την αντανάκλαση της αλήθειας. Κάθε κενό κλείνει, και ο διαχωρισμός θεραπεύεται.

Παρόλο που όλοι έχουμε ονόματα σε αυτόν τον κόσμο, μαθαίνουμε ότι παραμένουμε οι ίδιοι: μοιραζόμαστε το μοναδικό συμφέρον να ξυπνήσουμε από το όνειρο του μίσους και του θανάτου του εγώ. Αυτή η εγγενής ενότητα σημαίνει ότι οι δικές μας σκέψεις της κρίσης και της επίθεσης δεν είναι παρά αδύναμες προσπάθειες που κάνουμε να αρνηθούμε την ενότητα που μοιραζόμαστε ως Χριστός, καθώς και τη ορθά νοούμενη αντανάκλαση της συγχώρεσης.

(12:5-6) Το Όνομα του Θεού είναι η κληρονομία που έδωσε Αυτός σε εκείνους που διάλεξαν την διδασκαλία αυτού του κόσμου για να πάρει την θέση του Ουρανού. Στην πρακτική μας, σκοπός μας είναι να αφήσουμε το νου μας να δεχτεί αυτό που μας έχει δώσει ο Θεός ως απάντηση στην αξιολύπητη κληρονομιά που έφτιαξες εσύ ως κατάλληλο φόρο τιμής στον Υιό που Εκείνος αγαπά.

Δηλώνοντας ότι ο Θεός έδωσε μια απάντηση, ο Ιησούς χρησιμοποιεί ένα σύμβολο το οποίο δεν εννοεί να το εκλάβουμε κυριολεκτικά. Εάν ο Θεός πραγματικά έδωσε μια απάντηση, θα μπορούσε να το είχε κάνει μόνο μέσα σε ένα δυϊστικό πλαίσιο: ότι ο Θεός έδωσε μια απάντηση στον Υιό Του που αφορά το πραγματικό του πρόβλημα. Έτσι βλέπουμε άλλο ένα παράδειγμα του τρόπου που ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις λέξεις και τα σύμβολα του κόσμου μας, αλλά με ένα διαφορετικό περιεχόμενο. Ο Θεός δεν είναι πρόσωπο και δεν βλέπει προβλήματα και ούτε δίνει απαντήσεις, όμως το να βλέπουμε τον Θεό με αυτόν τον τρόπο είναι ένα χρήσιμο σύμβολο για εμάς τα μικρά παιδιά που πιστεύουμε ότι έχουμε εγκαταλειφθεί από την οργισμένη απάντηση που έδωσε ο πατέρας μας για την αμαρτία μας. Το να αποδεχθούμε αυτή τη συμβολική διόρθωση στο απατηλό

μας πρόβλημα μας επιτρέπει τελικά να αποδεχτούμε την αληθινή Απάντηση: την πανταχού παρούσα Αγάπη του Θεού, την αληθινή μας κληρονομιά ως αγαπημένου Υιού Του.

(13:1-2) Κανένας που αναζητά την σημασία του Ονόματος του Θεού δεν γίνεται να αποτύχει. Η εμπειρία πρέπει να έρθει να συμπληρώσει τον Λόγο.

Και πάλι εδώ, αυτό που είναι σημαντικό είναι η εμπειρία · όχι του σώματος, αλλά της ειρήνης του νου που δεν μοιάζει με τίποτα που μπορεί να προσφέρει αυτός ο κόσμος, όπως ξεκαθαρίζει ο Ιησούς στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

... Η ειρήνη του Θεού αναγνωρίζεται... από όλες τις απόψεις... εντελώς διαφορετική από όλες τις προηγούμενες εμπειρίες. Δεν καλεί στο νου τίποτα από αυτά που έχουν συμβεί στο παρελθόν. Δεν φέρνει καμία σύνδεση με τα περασμένα. Είναι ένα εντελώς νέο πράγμα. (Εγχ-20.2:2-5)

(13:3-5) Αλλά πρώτα πρέπει να αποδεχτείς το Όνομα ως μόνη πραγματικότητα, και να συνειδητοποιήσεις ότι τα πολλά ονόματα που έδωσες στις όψεις της έχουν παραμορφώσει αυτό που βλέπεις, αλλά δεν έχουν καθόλου ενοχλήσει την αλήθεια. Ένα Όνομα φέρνουμε στην πρακτική μας. Ένα Όνομα χρησιμοποιούμε για να ενοποιήσουμε την όρασή μας.

Πριν μπορέσουμε να αποδεχτούμε την αλήθεια του ενός Ονόματος του Θεού και του Ονόματός μας ως ενός Υιού Του, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσουμε τα λάθη μας, να αναγνωρίσουμε τις προσπάθειες που κάνει το εγώ να απολαύσουμε την ιδιαιτερότητά μας, να κάνουμε τις διαφορές πραγματικότητα και να δικαιολογήσουμε τις κρίσεις. Μόνο τότε μπορούμε να στραφούμε στο Όνομα του Θεού ως σύμβολο διόρθωσης του νου, συνειδητοποιώντας επιτέλους ότι τα λάθη μας δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Θυμηθείτε την πρώτη αρχή των θαυμάτων, το θεμέλιο για αυτή τη θεραπευτική διαδικασία:

Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Το ένα δεν είναι πιο «δύσκολο» ή «μεγαλύτερο» από το άλλο. Όλα είναι τα ίδια. Όλες οι εκφράσεις αγάπης είναι στον υπέρτατο βαθμό. (Κ-1.1.1:1-4)

(14:1-3) Και παρόλο που χρησιμοποιούμε και από ένα διαφορετικό όνομα για κάθε αντίληψη κάποιας όψης του Υιού του Θεού, καταλαβαίνουμε ότι δεν έχουν παρά ένα Όνομα, που τους έχει δώσει Εκείνος. Αυτό το Όνομα χρησιμοποιούμε στην πρακτική μας. Και μέσω της χρήσης Του, όλοι οι ανόητοι διαχωρισμοί που μας κρατούσαν τυφλούς, εξαφανίζονται.

Η εξάσκησή μας δεν συνίσταται στο να διαλογιζόμαστε συγκεκριμένα στο Όνομα του Θεού, αλλά στο να συνειδητοποιήσουμε τις διαφορές που έχουμε κάνει πραγματικές και σημαντικές και τις έχουμε χρησιμοποιήσει ως όπλο ενάντια στον Θεό και τον αληθινό Εαυτό μας.

(14:4-5) Και μας δίδεται δύναμη να δούμε πέρα από αυτούς. Τώρα η όρασή μας είναι ευλογημένη με ευλογίες που μπορούμε να δίνουμε καθώς λαμβάνουμε.

Η όρασή μας έχει την πηγή της στην παρουσία και την αγάπη του Ιησού, όχι στην ανάγκη του εγώ να διαχωρίσει και να αποδείξει ότι έχει δίκιο.

(15:1-3) Πατέρα, το Όνομά μας είναι δικό Σου. Μέσα σε Αυτό ενωνόμαστε με όλα τα ζωντανά πράγματα, και με Εσένα που είσαι ο ένας Δημιουργός τους. Ό,τι φτιάξαμε και αποκαλούμε με πολλά διαφορετικά ονόματα δεν είναι παρά μια σκιά που προσπαθήσαμε να ρίξουμε πάνω στην δική Σου πραγματικότητα.

Για άλλη μια φορά πρέπει να γνωρίζουμε το πώς χρησιμοποιήσαμε τις διαφορές που αντιλαμβανόμαστε ως όπλο ενάντια στους άλλους. Δεν αρνούμαστε τις διαφορές που βιώνουμε ή αντιλαμβανόμαστε, αλλά χρειάζεται μόνο να αρνηθούμε ότι κάνουν κάποια διαφορά. Αυτό δεν

μπορούμε να το κάνουμε χωρίς τη Βοήθεια που μετατοπίζει τον σκοπό μας από τον διαχωρισμό στην ενότητα.

Και τώρα μια από τις πιο σημαντικές προτάσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων*:

(15:4) Και χαιρόμαστε και είμαστε ευγνώμονες που κάναμε λάθος.

Μπορείτε να πείτε ότι έχετε προχωρήσει στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όταν είστε πραγματικά ευγνώμονες για το γεγονός ότι κάνατε λάθος για τα πάντα. Η γνήσια ταπεινοφροσύνη - που θα συζητηθεί ξανά στο Μάθημα 186 - αναιρεί την αλαζονεία του να πιστεύετε ότι γνωρίζετε αυτό που είναι καλύτερο για τον εαυτό σας και τον κόσμο. Έτσι θέλετε να είστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που κάνατε λάθος. Πρώτα, όμως να έχετε επίγνωση του πόσο «αχάριστοι» και «αγνώμονες» είστε, και πόσο θυμώνετε που ο Ιησούς, και όχι εσείς, έχει δίκιο. Είναι χρήσιμο να γνωρίζουμε πόσο εξοργιστικό είναι να συνειδητοποιούμε ότι αυτή η διδασκαλία είναι αληθινή - ότι κάθε λέξη, ακριβώς κάθε λέξη που έχετε σκεφτεί, προφέρει ή γράψει ήταν ψευδής. «Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;» (Κ-29.VII.1:9) απομένει η μόνη ερώτηση που χρειάζεται να απαντήσουμε.

(15:5-9) Όλα μας τα λάθη τα δίνουμε σε Σένα, ώστε να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από όλες τις συνέπειες που φαινομενικά είχαν τα σφάλματά μας. Και δεχόμαστε την αλήθεια που δίνεις Εσύ, στην θέση του κάθε ενός από αυτά. Το Όνομά Σου είναι η σωτηρία μας και η διαφυγή μας από αυτό που έχουμε φτιάξει. Το Όνομά Σου μας ενώνει μέσα στην ενιαιότητα που είναι η κληρονομιά και η ειρήνη μας. Αμήν.

Συνοψίζοντας, το να επικαλεστούμε το Όνομα του Θεού συμβολίζει το να καλέσουμε τον Ιησού να μας βοηθήσει για να αναιρέσουμε μέσα στην αντίληψη τα δικά μας λάθη του παρελθόντος. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει πρώτα να τα αναγνωρίσουμε ως λάθη, γεγονός που μας ελευθερώνει να διεκδικήσουμε ως Υιός του Θεού το νόμιμο Όνομα και την κληρονομιά μας.

* Δείτε, για παράδειγμα, *The Message of A Course in Miracles*, Vol. Two: *Few Choose to Listen*, Δεύτερη Έκδοση, σελ. 73-74, 146; CD: «Duality as Metaphor in A Course in Miracles» και «True Empathy».

ΜΑΘΗΜΑ 185

Θέλω την ειρήνη του Θεού

Αυτό το μάθημα αντιπαραβάλλει τις ιδιαίτερες με τις άγιες σχέσεις, αν και αυτές οι λέξεις δεν χρησιμοποιούνται. Η ιδιαίτερη σχέση λειτουργεί με βάση την αρχή του εγώ το ή ο ένας ή ο άλλος: εσείς και εγώ είμαστε διαφορετικοί, και αν θέλω να είμαι αθώος, πρέπει να είναι εις βάρος σας. Έτσι θέλω να δώσω όσο το δυνατόν λιγότερα για να πάρω αυτό που θέλω, και με αυτό τον τρόπο διαπραγματεύομαι μαζί σας, ενώ, φυσικά, και εσείς κάνετε το ίδιο σε μένα. Μια άγια σχέση είναι το αντίθετο, γιατί λειτουργεί με την αρχή ότι κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν · η ευτυχία μου δεν βασίζεται στην απώλειά σας, αλλά στη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος: «μαζί ή καθόλου» (Κ-19.IV-Δ.12:8). Η αληθινή ειρήνη, επομένως, έρχεται μόνο από την απελευθέρωση της επένδυσής μας στην ιδιαιτερότητα: κάποιος πρέπει να κάνει λάθος έτσι ώστε εγώ να έχω δίκιο · κάποιος

πρέπει να χάσει για να κερδίσω. Η βάση αυτής της αρχής είναι ότι για να μπορέσω να υπάρξω, ο Θεός έπρεπε να καταστραφεί.

(1:1-2) Το να λες αυτά τα λόγια δεν σημαίνει τίποτα. Αλλά το να εννοείς αυτά τα λόγια σημαίνει τα πάντα.

Έχουμε συζητήσει τη σημασία που έχει το να διακρίνουμε ανάμεσα στο να λέμε κάτι και στο να το βιώνουμε, ανάμεσα στη *μορφή* και το *περιεχόμενο*. Επομένως, το να λέμε απλώς «θέλω την ειρήνη του Θεού» δεν σημαίνει τίποτα αν δεν το εννοούμε. Χρειάζεται να θυμόμαστε συχνά ότι αυτή δεν είναι μια διδασκαλία με λόγια που δεν έχουν νόημα: δεν καταφέρνουμε να τα εφαρμόσουμε απλώς επειδή θυμόμασταν το μάθημα κάθε ώρα ή ακόμα και έξι φορές την ώρα. Το να λέμε τις λέξεις είναι ασήμαντο, όπως και το να επαναλαμβάνουμε το Όνομα του Θεού, αλλά η προθυμία να δούμε το σύστημα σκέψης μας, να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος και να αμφισβητήσουμε όλες τις αξίες που έχουμε (Κ-24.εισ.2:1) - αυτό είναι σημαντικό. Έτσι εγκαταλείπουμε την ιδιαίτερη επένδυση στο να διατηρούμε τον διαχωρισμένο μας εαυτό σε βάρος κάποιου άλλου.

(1:3-4) Αν μπορούσες μόνο να τα εννοήσεις έστω για μια στιγμή, δεν θα ήταν δυνατόν να νιώσεις λύπη ποτέ ξανά σε οποιαδήποτε μορφή - σε οποιοδήποτε τόπο ή χρόνο. Ο Ουρανός θα αποκαθίστατο στην πλήρη επίγνωσή σου, η θύμηση του Θεού θα επανερχόταν ολοκληρωτικά στην μνήμη σου, και θα αναγνώριζες πλήρως την ανάσταση όλης της δημιουργίας.

Όταν κατά την άγια στιγμή λέμε στον Ιησού, «Εγώ έκανα λάθος και εσύ είχες δίκιο, και χαίρομαι και είμαι ευγνώμων που είναι έτσι», το σύστημα σκέψης του εγώ εξαφανίζεται και μαζί του η θλίψη του κόσμου. Ο λόγος είναι προφανής: επιλέγουμε την ειρήνη στη θέση της ενοχής που είναι το να επιλέξουμε την Επανόρθωση στη θέση του διαχωρισμού. Κατά την άγια στιγμή, όταν γίνεται η επιλογή της συγχώρεσης, το εγώ - που κρατιέται στη θέση του μόνο από την πίστη μας σε αυτό - δεν μπορεί παρά να εξαφανιστεί στο φως της ανάστασης.

(2:1-2) Κανένας που εννοεί αυτές τις λέξεις δεν είναι δυνατόν να μην θεραπευτεί. Δεν γίνεται να παίζει με όνειρα, ούτε να θεωρεί ότι ο ίδιος βρίσκεται μέσα σε ένα όνειρο.

Το να είσαι στην άγια στιγμή σημαίνει να είσαι έξω από το όνειρο. Έτσι, το να μιλάμε για τη σωματική ζωή του Ιησού δεν έχει νόημα. Η σκέψη της αγάπης που είναι ο Ιησούς παραμένει στο θεραπευμένο νου, που είναι πέρα από το όνειρο. Αυτό που φαινόταν ως σώμα του απλά αντανakλούσε στη *μορφή* το *περιεχόμενο* της μη συγκεκριμένης αγάπης.

(2:3-8) Δεν μπορεί να φτιάχνει μια κόλαση και να την θεωρεί αληθινή. Θέλει την ειρήνη του Θεού, και του δίδεται. Γιατί αυτό είναι το μόνο που θέλει, και αυτό είναι όλο που θα λάβει. Πολλοί έχουν πει αυτά τα λόγια. Αλλά πολύ λίγοι είναι αυτοί που τα εννοούν πραγματικά. Δεν έχεις παρά να κοιτάξεις τον κόσμο γύρω σου για να σιγουρευτείς για το πόσο λίγοι είναι.

Οι άνθρωποι μιλούν για ειρήνη εδώ και χιλιετίες, ωστόσο δεν υπάρχει ειρήνη εδώ. Τα άτομα μιλούν για ειρήνη, αλλά δεν είναι ειρηνικοί. Και πάλι, ο Ιησούς μας λέει πόσο δύσκολη είναι η διδασκαλία του, γιατί αναιρεί όλα όσα έχουμε μάθει. Το να πούμε απλώς αυτές τις σκέψεις χωρίς να τις εννοούμε δεν αρκεί, γιατί αν τις εννοούσαμε αληθινά, θα του δίναμε όλες τις ψευδαισθήσεις μας, κοιτάζοντας χωρίς κρίση το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού μας: την ιδιαιτερότητα, το μίσος, τον πόνο και τον θάνατο. Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να πιστεύουμε ότι μπορούμε να φτιάξουμε μια κόλαση - τον κόσμο του εγώ το ή ο ένας ή ο άλλος - αλλά δεν μπορούμε να τον κάνουμε πραγματικό. Αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης:

... Ο διαχωρισμός δεν την έχει διακόψει [την δημιουργία]. Η δημιουργία δεν μπορεί να διακοπεί. Ο διαχωρισμός είναι απλά ένας λανθασμένος σχηματισμός της πραγματικότητας, χωρίς καμία απολύτως επίδραση. (Κ-13.VIII.3:3-5)

(2:9–3:1) Ο κόσμος θα άλλαζε εντελώς, στην περίπτωση που δύο συμφωνούσαν ότι αυτά τα λόγια εκφράζουν το μόνο πράγμα που θέλουν.

Δύο νόες με ένα σκοπό γίνονται τόσο ισχυροί ώστε αυτό που θέλουν γίνεται η Θέληση του Θεού.

Αυτά τα λόγια δεν έχουν επίσης κατανοηθεί ορθά. Η άγια σχέση δεν υπάρχει ανάμεσα σε δύο ανθρώπους. Για να αλλάξει ο κόσμος - για να θεραπευτεί ο νους μου - το μόνο που απαιτείται είναι να μην βλέπω εσάς και εμένα ως διαχωρισμένους. Όπως ξεκαθαρίζει αυτό το μάθημα, το άλλο άτομο δεν χρειάζεται καν να γνωρίζει γι' αυτό - μπορεί για παράδειγμα, να έχει πεθάνει - ούτε να συμφωνεί με αυτό που κάνω. Οι δύο νόες που ενώνονται είναι ο δικός μου που ενώνεται με το δικό σας, πράγμα που σημαίνει ότι αναιρώ την προηγούμενη πεποίθηση που λέει ότι κερδίζω την δική μου ευτυχία εις βάρος σας. Δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτα άλλο από το να αποδεχτείτε τη θεραπεία που έρχεται τη στιγμή που συνειδητοποιώ ότι εσείς και εγώ μοιραζόμαστε μια πρόθεση και έναν σκοπό.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μιλά για δύο ξεχωριστές προσωπικότητες ή δύο ξεχωριστά σώματα που ενώνονται. Αν ίσχυε αυτό, θα έθετε κάποιον όρο για τη σωτηρία μας: Δεν θα μπορούσα να σωθώ αν κάποιος άλλος δεν ενωνόταν μαζί μου, μ' αυτόν τον τρόπο θα έκανα το σώμα και το διαχωρισμό πραγματικότητα. Όμως, ο Ιησούς επικεντρώνεται μόνο στο να αναιρέσει το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού στο νου μου που λέει ότι για να μπορέσω να κερδίσω κάποιος άλλος πρέπει να χάσει. Όταν επιλέγω ενάντια σε αυτήν την αρχή ζητώντας βοήθεια από τον Ιησού, ο νους μου έχει ενωθεί με το νου ενός άλλου, επειδή ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αυτή λοιπόν, είναι η ουσία της άγιας στιγμής: η απομάκρυνση από την πίστη στα διαχωρισμένα συμφέροντα, μια απόφαση που αντανάκλα την ενότητα του Ουρανού. Είναι επίσης η ουσία της θεραπείας, όπως βλέπουμε σε αυτά τα δύο αποσπάσματα, το είναι ένα ήδη γνωστό σε εμάς, ότι χρειάζονται δύο για να δημιουργηθεί μια ασθένεια, αλλά μόνο ένας για να τη θεραπεύσει:

Κανένας νους δεν αρρωσταίνει μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι είναι διαχωρισμένοι. Άρα είναι κοινή τους απόφαση να είναι άρρωστοι. Εάν αρνηθείς να συμφωνήσεις και αποδεχτείς τον ρόλο που παίζεις στο να καταστήσεις την ασθένεια πραγματική, τότε ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την δική σου βοήθεια να τον αφήσεις να αντιληφθεί τον εαυτό του ως διαχωρισμένο και χωριστά από εσένα. Έτσι το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό σαν άρρωστο από τους νόες και των δύο σας από ξεχωριστές οπτικές γωνίες. Η ένωση με το νου κάποιου αδελφού σου εμποδίζει την αιτία της αρρώστιας και των αποτελεσμάτων που αντιλαμβάνεσαι. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νοών που ενώνονται, όπως η ασθένεια προέρχεται από νόες που διαχωρίζονται. (Κ-28.III.2)

Το να δέχεσαι την Επανόρθωση για τον εαυτό σου σημαίνει ότι δεν υποστηρίζεις κανενός το όνειρο της αρρώστιας και του θανάτου. Σημαίνει ότι δεν μοιράζεσαι την επιθυμία του για διαχωρισμό... Το Άγιο Πνεύμα είναι στο νου και των δυο σας, και Αυτό είναι Ένα επειδή δεν υπάρχει χάσμα που να διαχωρίζει την Ενιαιότητά Του από τον Εαυτό Του. Το κενό μεταξύ των σωμάτων σας δεν έχει σημασία, γιατί ό,τι ενώνεται στο Άγιο Πνεύμα είναι πάντοτε ένα. Κανείς δεν είναι άρρωστος εάν κάποιος άλλος αποδεχτεί την ενότητα του μαζί του. Η επιθυμία του να είναι ένας ασθενής και διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να παραμείνει χωρίς κάποιον μάρτυρα ή μίαν αιτία. Και τα δυο εξαφανίζονται εάν κάποιος θελήσει να ενωθεί μαζί του. (Κ-28.IV.1:1-2· 7:1-5)

Η θεραπεία λαμβάνει χώρα μέσα στο νου του κάθε μαθητή ξεχωριστά, και έτσι συμβαίνει στο νου του Υιού. Το εγχειρίδιο απαντά στην ερώτηση «Πόσοι Δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος;» με μία μόνο λέξη: ένας (Εγχ-12.1). Χρειαζόμαστε μόνο έναν δάσκαλο του Θεού για να σώσουμε τον κόσμο, επειδή υπάρχει μόνο ένας δάσκαλος - ο Υιός του Θεού. Αυτό δεν σημαίνει κυριολεκτικά τον Ιησού, που παρεμπιπτόντως, δεν είναι παρά μια έκφραση του θεραπευμένου νου του Υιού. Ο μόνος δάσκαλος του Θεού που σώζει τον κόσμο είστε *εσείς*, όταν στην άγια στιγμή επιλέγετε το Άγιο Πνεύμα για δάσκαλό σας. Καθώς ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, η θεραπεία σας είναι η θεραπεία της Υιότητας.

Αυτές οι ιδέες δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές από την οπτική γωνία του κόσμου, διότι μπορούν να γίνουν γνωστές μόνο μέσω της εμπειρίας του νου - όχι του εγκεφάλου. Στην άγια στιγμή - όταν ο νους σας είναι έξω από το όνειρο του χρόνου και του χώρου - η ειρήνη και η αγάπη που νιώθετε σας λένε ότι αυτά τα λόγια είναι αληθινά. Θυμηθείτε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο που δηλώνει ξεκάθαρα την αδυναμία κατανόησης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* (την αλήθεια) από την οπτική γωνία του κόσμου (τη φαντασίωση):

Νομίζεις ότι μπορείς να φέρεις την αλήθεια στις φαντασιώσεις, και να μάθεις τι σημαίνει η αλήθεια από την οπτική των ψευδαισθήσεων; Η αλήθεια δεν έχει κανένα νόημα μέσα στην ψευδαισθήση. Το πλαίσιο αναφοράς για το νόημά της πρέπει να βρίσκεται στην ίδια την αλήθεια. Όταν προσπαθείς να φέρεις την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις, προσπαθείς να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικότητα, και να τις κρατήσεις δικαιολογώντας την πίστη σου σε αυτές. (Κ-17.1.5:1-4)

Επομένως, τα λόγια των Μαθημάτων από μόνα τους δεν σημαίνουν τίποτα. Αυτό που έχει σημασία είναι εκεί που σας οδηγούν. Όταν ο νους σας αναιρεί την πίστη του στα διαχωρισμένα συμφέροντα, αποκαθίσταται στην ενιαιότητά του με το Θέλημα του Θεού.

(3:2-5) Διότι οι νόες μπορούν να ενωθούν μόνο στην αλήθεια. Στα όνειρα, ποτέ δύο δεν μπορούν να μοιραστούν την ίδια πρόθεση. Για τον καθένα τους, ο ήρωας του ονείρου είναι διαφορετικός - και το επιθυμητό αποτέλεσμα ποτέ δεν είναι το ίδιο και για τους δύο. Ο χαμένος και ο κερδισμένος εναλλάσσουν τους ρόλους τους, καθώς η αναλογία από την απώλεια στο κέρδος και από το κέρδος στην απώλεια αλλάζει πλευρά ή μορφή.

Ο Ιησούς περιγράφει το εγωικό όνειρο της ιδιαιτερότητας, όπου η δυναμική που υποβόσκει είναι πάντα ότι ένα σώμα κερδίζει και κάποιο άλλο χάνει. Συνήθως λοιπόν, κάποιες μέρες νομίζετε ότι κερδίζετε το παιχνίδι των ιδιαίτερων σχέσεων · κάποιες μέρες νομίζω ότι κερδίζω εγώ. Ωστόσο, στο τέλος χάνουμε και οι δύο, αφού μόνο όταν και οι δύο πλευρές κερδίζουν μπορεί να υπάρξει πραγματικό κέρδος.

(4:1-6) Ωστόσο, μόνο συμβιβασμό μπορεί να φέρει ένα όνειρο. Μερικές φορές παίρνει την μορφή ενότητας, αλλά μόνο την μορφή. Η ουσία διαφεύγει από το όνειρο, διότι ο στόχος των ονείρων είναι ο συμβιβασμός. Οι νόες δεν μπορούν να ενωθούν στα όνειρα. Απλά κάνουν δοσοληψίες. Και ποια δοσοληψία είναι δυνατόν να τους δώσει την ειρήνη του Θεού;

Στην ιδιαιτερότητα δίνεται έμφαση πάντα στη *μορφή* και απορρίπτεται το *περιεχόμενο*. Είδαμε ότι η διαπραγμάτευση είναι ο πυρήνας των σχέσεων του εγώ: Πληρώνω όσο το δυνατόν λιγότερα και ελπίζω ως αντάλλαγμα να πάρω όσα περισσότερα μπορώ. Ωστόσο, το πραγματικό νόημα της σχέσης - η στοργική ενιαιότητα του Υιού του Θεού - δεν έχει καμία σχέση με την ιδιαιτερότητα. Θυμόμαστε την ενδεικτική περιγραφή αυτής της διαπραγμάτευσης - δηλαδή, τη θυσία - την πτυχή της ιδιαίτερης σχέσης:

Πιο περίεργη από όλα είναι η αντίληψη του εαυτού που το εγώ καλλιεργεί στην ιδιαίτερη σχέση. Αυτός ο «εαυτός» αναζητά την σχέση για να ολοκληρωθεί. Όμως όταν βρίσκει την ιδιαίτερη σχέση στην οποία νομίζει ότι μπορεί να το πετύχει αυτό εγκαταλείπει τον εαυτό του, και προσπαθεί να τον «ανταλλάξει» με τον εαυτό κάποιου άλλου. Αυτό δεν είναι ένωση, διότι δεν υπάρχει ούτε αύξηση, ούτε επέκταση. Ο κάθε σύντροφος προσπαθεί να θυσιάσει τον εαυτό που δεν θέλει για κάποιον που νομίζει ότι θα προτιμούσε... Ο «καλύτερος» εαυτός που αναζητεί το εγώ είναι πάντα κάποιος που είναι πιο ιδιαίτερος. Και όποιον του φαίνεται ότι κατέχει έναν ιδιαίτερο εαυτό τον «αγαπά» γι' αυτό που μπορεί να πάρει από αυτόν. Εκεί όπου και οι δύο σύντροφοι βλέπουν αυτόν τον ιδιαίτερο εαυτό ο ένας στον άλλον, το εγώ βλέπει «μια ένωση φτιαγμένη στον Ουρανό». (Κ-16.V.7:1-5· 8:1-3)

Η ειρήνη του κόσμου έρχεται όταν παίρνω αυτό που θέλω: η ανησυχία μου φεύγει επειδή ικανοποιήσατε την ανάγκη που έχω να ανακουφιστώ. Όταν αισθάνεστε το ίδιο, έχουμε την εγωική «ένωση φτιαγμένη στον Ουρανό».

(4:7-8) Οι ψευδαισθήσεις έρχονται να πάρουν την δική Του θέση. Και αυτό που εννοεί Εκείνος χάνεται μέσα στην πρόθεση συμβιβασμού των νόων που κοιμούνται, ο κάθε ένας αποσκοπώντας στο δικό του όφελος και στην απώλεια κάποιου άλλου.

Η έννοια του Θεού - Η Ενιαιότητά Του και η Αγάπη Του που περιλαμβάνει τα πάντα - χάνεται όταν πιστεύετε ότι είστε διαχωρισμένοι και χρειάζεστε κάτι από τους άλλους. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να νιώθετε ενοχές λόγω της ιδιαιτερότητάς σας, αλλά ότι δεν την δικαιολογείτε. Αντίθετα, δώστε την ιδιαιτερότητα σε Αυτόν που μπορεί να σας διδάξει έναν άλλο τρόπο να την δείτε. Αυτό διορθώνει το σύστημα σκέψης της θυσίας του εγώ - ή ο ένας ή ο άλλος - το οποίο έχει αντικαταστήσει την ενιαιότητα της δημιουργίας του Θεού:

Στην «δυναμική» της επίθεσης η θυσία είναι η ιδέα κλειδί. Είναι ο άξονας επάνω στον οποίο όλοι οι συμβιβασμοί, όλες οι απελπισμένες προσπάθειες να κλείσεις κάποια συμφωνία, και όλες οι συγκρούσεις επιτυγχάνουν μια φαινομενική ισορροπία. Είναι το σύμβολο του κεντρικού θέματος **ότι κάποιος πρέπει να χάσει**. (Κ-26.I.1:1-3)

(5:1) Το να εννοείς ότι θέλεις την ειρήνη του Θεού σημαίνει ότι αποκηρύσσεις όλα τα όνειρα.

Γι' αυτό το να λέτε αυτά τα λόγια δεν σημαίνει τίποτα. Ο Ιησούς δεν λέει να απαρνηθούμε κάποια όνειρα, αλλά όλα τα όνειρα. Εάν πραγματικά εννοείτε ότι θέλετε την ειρήνη του Θεού και να επιστρέψετε στην εστία, πρέπει να είστε εξίσου σοβαροί να φέρετε τις ψευδαισθήσεις σας στην αλήθεια. Δεν χρειάζεται να τις αφήσετε να φύγουν, αλλά μπορείτε τουλάχιστον να προσπαθήσετε να μην τις δικαιολογείτε.

Ο Ιησούς συνεχίζει στο ίδιο πνεύμα:

(5:2-3) Γιατί κανένας που εννοεί αυτά τα λόγια δεν θέλει τις ψευδαισθήσεις, και επομένως δεν αναζητά τα μέσα γι' αυτές. Τις έχει κοιτάξει και τις βρήκε ελλιπείς.

Είναι δύο σημαντικές προτάσεις. Για να είστε ειλικρινείς ότι επιθυμείτε την ειρήνη του Θεού, πρέπει να κοιτάξετε τα όνειρά σας - με την αγάπη του Ιησού δίπλα σας - και να πείτε: «Τι ανόητο είναι να πιστεύω ότι η ιδιαιτερότητά μου θα μπορούσε να μου δώσει αυτό που θέλω!» Θα πάψετε έτσι να αναζητάτε «τα μέσα που φέρνουν ψευδαισθήσεις». Δηλαδή, δεν θα καλλιεργείτε πλέον σχέσεις με σκοπό την ικανοποίηση των αναγκών σας. Αυτή η αλλαγή είναι το θεμελιώδες συστατικό της συγχώρεσης: να αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας (Κ-12.II.1:5), με το να πούμε όχι στην άρνηση του εγώ προς τον Θεό (Κ-21.VII.12).

(5:4-6) Τώρα αναζητά να πάει πέρα από αυτές, αναγνωρίζοντας ότι άλλο ένα όνειρο δεν θα προσφέρει τίποτα περισσότερο από τα άλλα. Τα όνειρα είναι όλα ίδια γι' αυτόν. Και έχει μάθει ότι η μόνη τους διαφορά είναι στην μορφή, διότι το ένα θα φέρνει την ίδια απελπισία και την δυστυχία όπως τα υπόλοιπα.

Αρχίζετε να γενικεύετε τη μάθησή σας, συνειδητοποιώντας ότι σε αυτόν τον κόσμο δεν θα βρείτε ποτέ αυτό που θέλετε: δεν θα το βρείτε ποτέ σε μια πιο ικανοποιητική σχέση, σ' ένα καλύτερο αυτοκίνητο, σ' ένα μεγαλύτερο σπίτι ή σε μία πιο προσοδοφόρα δουλειά. Θα κατανοήσετε ότι το μόνο που κάνετε είναι να ανταλλάξετε το ένα όνειρο με ένα άλλο, πιστεύοντας αλαζονικά ότι γνωρίζετε αυτό που είναι καλύτερο για σας. Όμως ό,τι δεν είναι του Θεού δεν μπορεί να είναι πραγματικό, και δεν μπορεί παρά να φέρει την απόγνωση και τη δυστυχία που αναπόφευκτα ακολουθεί για να διαχωριστεί από τη μοναδική μας Χαρά. Έτσι, όλα τα όνειρα θεωρούνται ως μια ψευδαίσθηση, τα οποία αντανακλούν τον μοναδικό κόσμο που αντιλαμβανόμαστε ο οποίος επινοήθηκε για να πάρει τη θέση της γνώσης του Ουρανού. Ο θεραπευμένος νους βλέπει πέρα από τις πολυάριθμες μορφές του κόσμου - όπως είναι η αρρώστια - το μοναδικό, απατηλό περιεχόμενό τους, και μετά πέρα από αυτό προς την αλήθεια, όπως υπενθυμίζουμε τώρα στους εαυτούς μας:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει αφήσει τον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν και εκείνοι που φαίνεται ότι είναι «πιο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν την διαφορετική τους μορφή όπως και πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις βάξει όλες στην ίδια κατηγορία · δεν είναι πραγματικές. Αυτό είναι το δώρο του Διδασκάλου · η κατανόηση ότι μόνο δύο κατηγορίες έχουν νόημα για το ξεκαθάρισμα των μηνυμάτων που δέχεται ο νους από αυτό που φαίνεται σαν εξωτερικός κόσμος. Και από αυτές τις δύο, μόνο μία είναι αληθινή. (Εγχ-8.6:1-6)

(6:1) Ο νους που εννοεί ότι το μόνο που θέλει είναι η ειρήνη πρέπει να ενωθεί με άλλους νόες...

Ο Ιησούς δεν λέει «με άλλα σώματα» ή «με άλλα άτομα» · λέει «με άλλους νόες». Ο νους σας είναι φαινομενικά παγιδευμένος στη υλική κόλαση που ονομάζουμε κόσμο, όπως είναι και ο δικός μου, γιατί μοιραζόμαστε την ίδια ψευδαίσθηση και ανάγκη, και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε χωρίς τον άλλον. Επομένως τα συμφέροντά μας είναι ένα. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να ενωθώ μαζί σας κυριολεκτικά, όπως έχουμε συζητήσει, αλλά ότι στο νου μου δεν μπορώ να ενωθώ χωρίς εσάς - γιατί εγώ κι εσείς είμαστε ένα. Από *Το Τραγούδι της Προσευχής*:

... Τώρα μπορείς να λες τα εξής σε όλους όσους έρχονται να προσευχηθούν μαζί σου:

Δεν γίνεται να πορευτώ χωρίς εσένα, διότι είσαι μέρος από μένα.

Και έτσι είναι στα αλήθεια. (Τρ-1.Υ.3:8-10)

(6:1-2) Ο νους που εννοεί ότι το μόνο που θέλει είναι η ειρήνη πρέπει να ενωθεί με άλλους νόες, διότι έτσι επιτυγχάνεται η ειρήνη. Και όταν η επιθυμία για ειρήνη είναι γνήσια, το μέσο για να βρεθεί δίδεται με τέτοια μορφή, που ο νους που την αναζητά ειλικρινά να μπορεί να την καταλάβει.

Θα το επαναλάβουμε, όταν ο Ιησούς λέει ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα μας δίνει μαθήματα, μας στέλνει ανθρώπους ή έχει ένα σχέδιο, μιλάει μεταφορικά. Το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος, όπως είδαμε στο Μάθημα 135, είναι η Επανόρθωση: Η στοργική Παρουσία Του μέσα στο νου μας. Αν πιστεύουμε ότι έχει συγκεκριμένη μορφή, είναι επειδή έχουμε πάρει το αφηρημένο σχέδιο της Επανόρθωσης και το μεταφράσαμε σε κάτι που μπορούμε να αποδεχτούμε και να κατανοήσουμε. Επομένως, να μην συγχέουμε τα σύμβολα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* με την πηγή τους.

Το μέσο για να βρούμε την ειρήνη είναι μια σχέση. Όμως η σχέση δεν μας δίνεται - είμαστε ήδη σε σχέσεις. Όταν είναι γνήσια η επιθυμία μου για ειρήνη και ζητώ ειλικρινά τη βοήθεια του Ιησού, βλέπω συνέχεια τις ευκαιρίες που υπήρχαν. Πριν, τις έβλεπα ως ευκαιρίες για φόνο: είτε για να με σκοτώσετε ή για να σας σκοτώσω - όμως ο ένας θα επιβιώσει. Τώρα γίνονται η ευκαιρία μου να μάθω ότι δεν μπορώ να επιβιώσω μόνος μου. Τα εγωιστικά μου συμφέροντα δεν φέρνουν τίποτα, αλλά τα ανιδιοτελή μου συμφέροντα φέρνουν τα πάντα. Το να μαθαίνουμε από αυτές τις ευκαιρίες είναι η ιδιαίτερη λειτουργία μας, όπως βλέπουμε στο παρακάτω απόσπασμα. Το περιεχόμενό του είναι να μάθουμε ότι προτιμάμε τη λογική του Θεού - την τέλεια Εναισιότητα Του - από την παραφροσύνη του διαχωρισμού του εγώ. Οι μορφές αυτής της τρέλας διαφέρουν πολύ, αλλά το λογικό περιεχόμενο της συγχώρεσης παραμένει σταθερό όταν βλέπεται μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος:

Η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι η ιδιαίτερη μορφή στην οποία το γεγονός ότι ο Θεός δεν είναι παράφρων φαίνεται πιο λογική και με περισσότερο νόημα για σένα. Το περιεχόμενο είναι το ίδιο. Η μορφή ταιριάζει στις ιδιαίτερες ανάγκες σου, και στον ιδιαίτερο χρόνο και τόπο στον οποίο νομίζεις ότι βρίσκεσαι, και όπου μπορείς να είσαι ελεύθερος από τον τόπο και τον χρόνο, και όλα όσα πιστεύεις ότι σε περιορίζουν... Επειδή ο Θεός δεν είναι τρελός όρισε Έναν τόσο σώφρονα όσο και ο Ίδιος να αναδείξει έναν πιο λογικό κόσμο προς τον καθένα που επέλεξε την παράνοια ως την σωτηρία του... Το Άγιο Πνεύμα του δείχνει μια εναλλακτική λύση, να κοιτάζει με έναν άλλο τρόπο αυτό που έβλεπε πριν, και το αναγνωρίζει ως τον κόσμο που ζει, και προηγουμένως νόμιζε ότι καταλάβαινε. (Κ-25.VII.7:1-3· 8:2,4)

(6:3-4) Όποια μορφή και να πάρει το μάθημα είναι σχεδιασμένο γι' αυτόν με τέτοιο τρόπο που δεν γίνεται να μην το αναγνωρίσει, αν το ζητά αληθινά. Αλλά αν ζητά χωρίς ειλικρίνεια, δεν υπάρχει μορφή με την οποία να αποδεχτεί το μάθημα και να το μάθει αληθινά.

Να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει σχέδια για εμάς. Εμείς είμαστε αυτοί που έχουμε κάνει το σχέδιο - ένα σχέδιο θανάτου. Όμως όταν συνειδητοποιούμε το λάθος μας, το σχέδιο της ιδιαιτερότητας του εγώ γίνεται μια ευκαιρία μάθησης για να οδηγηθούμε στη ζωή με τέτοιο τρόπο που δεν μπορούμε να τον μπερδέψουμε - εάν αυτό που ζητάμε είναι ειλικρινές. Ο Ιησούς έτσι μας καλεί να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, να αναγνωρίσουμε την έλλειψη ειλικρίνειας και αυθεντικότητας για το ότι επιθυμούμε την ειρήνη. Το να θέλουμε αληθινά την ειρήνη σημαίνει την προθυμία να εγκαταλείψουμε τον πόλεμο, με το να δούμε ότι οι ζωές μας δεν ήταν παρά μια σειρά από μάχες - χωρίς την ειλικρίνεια, πρέπει να αντιλαμβανόμαστε ότι μας φέρονται άδικα, ώστε από την πλευρά μας να δικαιολογήσουμε τις επιθέσεις μας.

(7:1-3) Σήμερα ας αφιερώσουμε την πρακτική μας στο να αναγνωρίσουμε τι σημαίνουν πραγματικά αυτές οι λέξεις που λέμε. Θέλουμε την ειρήνη του Θεού. Αυτή δεν είναι κενή επιθυμία.

Ο Ιησούς απευθύνεται ξανά στο μικρό παιδί μέσα μας που θέλει να επιστρέψει στο σπίτι, το οποίο συνειδητοποιεί ότι αυτός ο κόσμος είναι άγνωστος σε αυτό. Στο μάθημα 73 είδαμε τον Ιησού να κάνει διάκριση μεταξύ της επιθυμίας και της θέλησης, όπως εξηγείται εκτενέστερα στο κείμενο. Ακολουθεί ένα αντιπροσωπευτικό απόσπασμα που υπογραμμίζει τη δύναμη της ορθά νοούμενης επιθυμίας μας - το να ενωθούμε με τον Ιησού - που αντικατοπτρίζει την ένωση της θέλησής μας με του Θεού:

*... Πιστεύεις ότι κάνοντας το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού θα είναι καλύτερα για σένα. Επίσης πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να **κάνεις** το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού... Αυτός δεν επιθυμεί. Η δική σου θέληση είναι το ίδιο ισχυρή με την δική Του διότι **είναι** δική Του. Μπορεί να επιθυμείς το*

αδύνατον, αλλά μπορείς να βούλευσαι μόνο μαζί με τον Θεό. Αυτή είναι η αδυναμία του εγώ και η δική σου δύναμη... Είπα και προηγουμένως ότι εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού. Το Θέλημά Του δεν είναι μια ανόητη επιθυμία, και η ταύτισή σου με το Θέλημά Του δεν είναι προαιρετική, εφόσον είναι αυτό που είσαι. Το να μοιράζεσαι το Θέλημά Του μαζί μου, στην πραγματικότητα δεν είναι κάτι που έχεις να το επιλέξεις, παρόλο που μπορεί να φαίνεται έτσι. (Κ-7.Χ.4:3-4,6-9· 6:4-6)

(7:4–8:1) Αυτά τα λόγια δεν ζητούν να μας δοθεί άλλο ένα όνειρο. Δεν ζητούν συμβιβασμό, ούτε προσπαθούν να κάνουν άλλη μία δοσοληψία με την ελπίδα ότι μπορεί να υπάρχει κάποιο όνειρο ακόμα που μπορεί να πετύχει εκεί που τα άλλα απέτυχαν. Το να εννοείς αυτά τα λόγια αναγνωρίζει ότι οι ψευδαισθήσεις είναι μάταιες, και ζητά το αιώνιο στην θέση των εναλλασσόμενων ονείρων που φαίνεται σαν ν' αλλάζουν ως προς αυτό που προσφέρουν, αλλά είναι το ίδιο τιποτένια.

Σήμερα αφιέρωσε όλες τις ασκήσεις σου στην προσεκτική έρευνα του νου σου, για να βρεις τα όνειρα που ακόμα περιθάλπεις.

Αυτά τα αποσπάσματα μας λένε το γιατί είναι σημαντικό να μην φέρνουμε τον Ιησού στο όνειρο για να ζητήσουμε συγκεκριμένη βοήθεια. Όταν το κάνουμε, ζητάμε να γίνει το όνειρό μας καλύτερο, και έτσι το έχουμε κάνει πραγματικότητα. Όπως είδαμε, είναι σημαντικό να του ζητήσουμε αυτή τη βοήθεια καθώς κάνουμε τα αρχικά μας βήματα στο ταξίδι. Ωστόσο, αυτό το επίπεδο σχέσης δεν θα πρέπει να διαρκέσει · διαφορετικά θα ζητάμε μόνο ένα πιο χαρούμενο όνειρο, όχι την απελευθέρωση από αυτό, που είναι το θέλημα του Ιησού για εμάς.

Δεν έχουμε δει την ιδέα της «προσεκτικής έρευνας του νου σου» για πολλά, πολλά μαθήματα, αλλά θυμηθείτε ότι στις αρχές του βιβλίου εργασιών ο Ιησούς τόνισε αυτή τη σημαντική πτυχή της εκπαίδευσής μας - την ειλικρίνεια που ο ίδιος μας διδάσκει ότι είναι τόσο σημαντική για τη συγχώρεσή μας. Πρέπει να έχουμε επίγνωση για την επιδεξιότητα που έχουν οι επενδύσεις μας στην ιδιαιτερότητα - ώστε να χρησιμοποιούμε τις συγκεκριμένες ανάγκες μας για να ικανοποιούν τα διάφορα είδωλα που το εγώ μας δίδαξε να αγαπάμε στον γεμάτο μίσος κόσμο της δικής του ψευδαίσθησης:

Όλα τα είδωλα αυτού του κόσμου φτιάχτηκαν για να εμποδίσουν να γνωρίσεις την αλήθεια εντός, και για να παραμένεις υποταγμένος στο όνειρο ότι πρέπει να βρεις αυτό που βρίσκεται έξω από σένα για να είσαι ολοκληρωμένος και ευτυχισμένος. Είναι μάταιο να λατρεύεις είδωλα με την ελπίδα της ειρήνης. Ο Θεός κατοικεί εντός σου, και η ολοκλήρωσή σου βρίσκεται σε Αυτόν. Κανένα είδωλο δεν παίρνει τη θέση Του. Μην στηρίζεσαι στα είδωλα. Μην ψάχνεις έξω από τον εαυτό σου. (Κ-29.VII.6)

Δεν χρειάζεται να αισθάνεστε ένοχοι όταν αναζητάτε είδωλα, αλλά είναι σημαντικό να γνωρίζετε «τα όνειρα που ακόμα περιθάλπετε», γιατί θα εμποδίσουν τη μάθησή σας.

(8:2-4) Τι είναι αυτό που ζητάς μέσα από την καρδιά σου; Ξέχνα τα λόγια που χρησιμοποιείς όταν κάνεις το αίτημά σου. Σκέψου μόνο αυτό που θεωρείς ότι θα σε ενθαρρύνει, και θα σου φέρει ευτυχία.

Βλέπουμε πάλι τον Ιησού να μας προτρέπει να προχωρήσουμε πέρα από τη μορφή που έχουν τα λόγια μας στο περιεχόμενό τους, όπως στο παρακάτω απόσπασμα. Θυμηθείτε, μας ζητά να καταλάβουμε ότι μόνο η συγχώρεση, το δικό του σύστημα σκέψης, θα μας φέρει ειρήνη και ευτυχία:

Αυστηρά μιλώντας, οι λέξεις δεν παίζουν κανένα απολύτως ρόλο στην θεραπεία. Ο κινητήριος παράγοντας είναι η προσευχή, ή το να ζητάς. Αυτό που ζητάς αυτό λαμβάνεις. Αλλά αυτό

αναφέρεται στην προσευχή της καρδιάς, και όχι στα λόγια που χρησιμοποιείς όταν προσεύχεσαι. (Εγχ-21.1:1-4)

(8:5) Αλλά μην αυταπατάσαι από τυχόν ψευδαισθήσεις που απομένουν, γιατί η μορφή τους δεν είναι αυτό που έχει σημασία τώρα.

Ο Ιησούς μας ζητά να μην ταραζόμαστε αν εξακολουθούμε να βρίσκουμε ψευδαισθήσεις ιδιαιτερότητας στο νου μας. Έτσι μας παρηγορεί στο εγχειρίδιο: «Μην απελπίζεσαι, λοιπόν, από τους περιορισμούς» (Εγχ-26.4:1), και στο κείμενο:

... Συγκεντρώσου μόνο σε αυτήν [την προθυμία σου], και μην ενοχλείσαι που την περιβάλλουν σκιές. Γι' αυτό ήρθες. Αν μπορούσες να έρθεις χωρίς αυτές δεν θα χρειαζόσουν την άγια στιγμή. (Κ-18.IV.2:4-6)

Και πάλι, δεν πρέπει να νιώθουμε ένοχοι γιατί εξακολουθούμε να κρατάμε τα δικά μας όνειρα της ιδιαιτερότητας. «Μην τα κρύβετε όμως από εμένα», μας λέει ο Ιησούς, «και σας παρακαλώ να μην τα εκθειάζετε ούτε να τα δικαιολογείτε. Πάνω απ' όλα, μην πιστεύετε ότι σας διδάσκω ότι είστε ιδιαίτεροι - αυτό θέλετε να σας διδάξω. Αντίθετα, σας διδάσκω να αφήσετε πίσω αυτόν τον ιδιαίτερο κόσμο. Όμως δεν μπορώ να βοηθήσω αν κρατήσετε τις ψευδαισθήσεις σας κρυφές από εμένα». Η έκκληση του Ιησού τονίζεται σε αυτήν την προτροπή από το κείμενο:

Η απαραίτητη προϋπόθεση για την άγια στιγμή δεν απαιτεί να μην έχεις καθόλου σκέψεις που να μην είναι αγνές. Απαιτεί, όμως, να μην έχεις καμία που να θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου... Δεν θα υπήρχε η Επανάρθωση αν δεν υπήρχε ανάγκη γι' αυτήν. Δεν θα μπορούς να δέχεσαι τέλεια επικοινωνία όσο διάστημα θέλεις να την κρύβεις από τον εαυτό σου. Διότι αυτό που θέλεις να κρύψεις είναι κρυμμένο και για σένα. Στην εξάσκησή σου, λοιπόν, προσπάθησε μόνο να επαγρυπνείς ενάντια στην πλάνη, και μην επιδιώκεις να προστατέψεις τις σκέψεις που θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου. Αφησε την αγνότητα του Αγίου Πνεύματος να τις σκορπίσει με την λάμψη της, και να φέρει την επίγνωση σου στην κατάσταση ετοιμότητας για την αγνότητα που σου προσφέρει. (Κ-15.IV.9:1-2,5-9)

(8:6-7) Μην αφήσεις κάποια όνειρα να είναι πιο αποδεκτά από κάποια άλλα, ενώ για άλλα κρατάς την ντροπή και την μυστικότητα. Όλα είναι ένα.

Ο Ιησούς μας ζητά να του δώσουμε όλα τα όνειρά μας, ιδιαίτερα εκείνα για τα οποία ντρεπόμαστε περισσότερο. Σε τελική ανάλυση, οι ψευδαισθήσεις είναι ψευδαισθήσεις - το να νιώθουμε ένοχοι έστω και για μια ψευδαίσθηση τις κάνει όλες αληθινές - και ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας διδάξουν αυτή την αλήθεια.

(8:8) Και όντας ένα, μια ερώτηση πρέπει να γίνει για όλα, «Αυτό είναι που θα ήθελα να έχω αντί για τον Ουρανό και την ειρήνη του Θεού;»

Αυτή είναι η τελική ερώτηση που ο Ιησούς μας προτρέπει να σκεφτούμε: «Θέλω την ιδιαιτερότητα που έχω φτιάξει εγώ και συνεχίζω να τη δικαιολογώ και να την απολαμβάνω; Πράγματι, γιατί να το κάνω, γνωρίζοντας ότι δεν με κάνει ευτυχισμένο;» Στο κείμενο, θα θυμάστε, ο Ιησούς θέτει το τελευταίο από τα τέσσερα ερωτήματα, αυτό που δεν έχουμε απαντήσει ακόμη: «Και θέλω να δω αυτό που αρνήθηκα επειδή αυτό είναι η αλήθεια;» (Κ-21.VII.5:14).

(9:1-4) Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις. Μην έχεις αυταπάτες ότι είναι διαφορετικά. Δεν είναι δυνατός κανένας συμβιβασμός σε αυτό. Ή διαλέγεις την ειρήνη του Θεού, ή τα όνειρα.

Αυτή είναι η επιλογή, όχι οι μυριάδες πιθανότητες που προσφέρει ο κόσμος. Επιλέγουμε ανάμεσα στην ευτυχία και τη δυστυχία, τον ορθά νοούμενο τρόπο για να κατανοήσουμε ή το ένα ή το άλλο.

(9:5-6) Και τα όνειρα θα έρθουν όπως τα ζήτησες. Ωστόσο, η ειρήνη του Θεού θα έρθει το ίδιο βέβαια, και για να παραμείνει μαζί σου για πάντα.

Όπως μας λέει το Μάθημα 253, είμαστε οι κυβερνήτες του σύμπαντος των εσφαλμένων και των ορθών νόων και έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε το τι θα βιώσουμε: την ευτυχία ή τη δυστυχία, την ειρήνη ή τον πόνο.

(9:7) Δεν θα φεύγει σε κάθε στροφή και ελιγμό του δρόμου, για να ξαναεμφανιστεί, μη αναγνωρίσιμη, σε μορφές που συνεχώς αλλάζουν σε κάθε σου βήμα.

Ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει στη ζωή μας, η ειρήνη του Θεού είναι σταθερή. Για παράδειγμα, θα μπορούσατε να είστε στο Άουσβιτς και να είστε σε ειρήνη, γιατί η ειρήνη του Θεού δεν θα αλλάξει ποτέ. Η σταθερότητα αυτή είναι που καθορίζει την αξία της:

... Στον Ουρανό βρίσκονται όλα όσα δίνει αξία ο Θεός, και τίποτα άλλο... Τα πάντα εκεί είναι ξεκάθαρα και φωτεινά, και προκαλούν μία ανταπόκριση. Δεν υπάρχει καθόλου σκοτάδι, ούτε αντίθεση. Δεν υπάρχει καμία διαφοροποίηση. Δεν υπάρχει καμία διακοπή. Υπάρχει μια αίσθηση ειρήνης τόσο βαθιά για την οποία κανένα όνειρο σε αυτό τον κόσμο δεν έχει φέρει ούτε την πιο αμυδρή φαντασία για το τι είναι. (Κ-13.ΧΙ.3:7,9-13)

(10:1-3) Θέλεις την ειρήνη του Θεού. Το ίδιο και όλοι όσοι φαίνεται ότι αναζητούν τα όνειρα. Γι' αυτούς, αλλά και για τον εαυτό σου, μόνο αυτό ζητάς όταν κάνεις αυτό το αίτημα με βαθιά ειλικρίνεια.

Όλοι χρειάζονται το ίδιο πράγμα, και το να μοιραζόμαστε την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού μας ενώνει στο επίπεδο του εγώ. Ομοίως, είμαστε ένα στο ορθά νοούμενο επίπεδο, μοιραζόμενοι την επιθυμία να απελευθερωθούμε από το όνειρο. Το νόημα της ένωσής μας είναι ότι - μέσα στο νου - δεν βλέπουμε τον εαυτό μας διαχωρισμένο από κανέναν άλλον. Στο τέλος βέβαια, είμαστε ενωμένοι στον Ουρανό ως Χριστός.

(10:4) Γιατί έτσι φτάνεις σε αυτό που θέλουν πραγματικά, και ενώνεις την δική σου πρόθεση με αυτό που αναζητούν πάνω από όλα τα πράγματα, ίσως άγνωστο γι' αυτούς, αλλά βέβαιο για σένα.

Όπως συζητήθηκε προηγουμένως, το να ενωθούμε με κάποιον άλλον δεν σημαίνει ότι αυτό το άτομο συνδέεται άμεσα μαζί σας, διότι η διαδικασία συμβαίνει μόνο στο νου. Γι' αυτό οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν πρέπει ποτέ να αφήνουν τη μεταφυσική τους να τους παρασέρνει· διαφορετικά, η σύγχυση μεταξύ νου και σώματος, πηγής και συμβόλου είναι αναπόφευκτη. Το να ενωθούμε σημαίνει να παραμερίσουμε την πίστη του νου στα διαχωρισμένα συμφέροντα, ταυτιζόμενοι αντ' αυτού με την πεποίθηση του Ιησού ότι όλα τα συμφέροντα είναι ένα. Στην ενότητα «Πέρα από το Σώμα», ο Ιησούς περιγράφει την κατάσταση της ειρήνης: το να ενωθείς με κάτι που γίνεται αντιληπτό ότι είναι διαχωρισμένο από σένα. Η σημασία αυτού του μοναδικού αποσπάσματος που διευκρινίζει ότι η ένωση συμβαίνει στο νου και όχι στο σώμα, δικαιολογεί μια πιο εκτενή αναφορά από ότι συνήθως:

Ο καθένας έχει βιώσει αυτό που θα ονόμαζε μια αίσθηση μετάβασης πέρα από τον εαυτό του. Αυτό το αίσθημα απελευθέρωσης υπερβαίνει κατά πολύ το όνειρο της ελευθερίας που μερικές φορές ελπίζεις να βρεις στις ιδιαίτερες σχέσεις. Είναι μια αίσθηση πραγματικής διαφυγής από τους περιορισμούς. Αν αναλογιστείς τι περιλαμβάνει πραγματικά αυτή η «μετάβαση», θα συνειδητοποιήσεις ότι είναι μια ξαφνική απώλεια επίγνωσης του σώματος, και μια ένωση του εαυτού σου με κάτι άλλο μέσα στο οποίο ο νους σου μεγεθύνεται για να το περιβάλει. Αυτό γίνεται μέρος από σένα, καθώς ενώνεσαι μαζί του. Και τα δύο γίνονται όλον, εφόσον κανένα δεν γίνεται

αντιληπτό ως διαχωρισμένο. Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι έχεις ελευθερωθεί από την ψευδαίσθηση της περιορισμένης επίγνωσης, κι έχασες τον φόβο της ένωσης. Η αγάπη που αμέσως τον αντικαθιστά επεκτείνεται προς αυτό που σε έχει απελευθερώσει, και ενώνεται μαζί του. Και όσο αυτό διαρκεί δεν είσαι αβέβαιος για την Ταυτότητά σου, και δεν θέλεις να την περιορίσεις. Έχεις ξεφύγει από τον φόβο προς την ειρήνη, χωρίς να αμφισβητείς πια την πραγματικότητα, αλλά απλά να την αποδέχεσαι. Την έχεις δεχτεί αντί για το σώμα, και έχεις επιτρέψει στον εαυτό σου να είναι ένα με κάτι πιο πέρα από αυτόν, απλά με το να μην επιτρέπεις στο νου σου να περιοριστεί από το σώμα.

Αυτό μπορεί να συμβεί άσχετα με την φυσική απόσταση που φαίνεται πως υπάρχει ανάμεσα σε σένα και σε αυτό με το οποίο ενώνεσαι · άσχετα με την αντίστοιχη θέση σας μέσα στον χώρο · και άσχετα με τις διαφορές στο μέγεθος και την φαινομενική ποιότητα. Ο χρόνος δεν έχει σχέση · μπορεί να συμβεί με κάτι από το παρελθόν, το παρόν ή το μέλλον. Αυτό το «κάτι» μπορεί να είναι οτιδήποτε και οπουδήποτε · ένας ήχος, μια εικόνα, μία σκέψη, μία ανάμνηση, ακόμα και μια γενική ιδέα χωρίς ειδική αναφορά. Όμως σε κάθε περίπτωση, ενώνεσαι με αυτό χωρίς επιφυλάξεις διότι το αγαπάς, και θέλεις να είσαι μαζί του. Κι έτσι σπεύδεις να το συναντήσεις, αφήνοντας τους περιορισμούς σου να λιώσουν, αναστέλλοντας όλους τους «νόμους» που υπακούει το σώμα σου και παραμερίζοντάς τους ευγενικά. (Κ-18.VI.11-12)

Οι νόμοι του σώματος - οι νόμοι του διαχωρισμού του εγώ - εξαφανίζονται επειδή ενωνόμαστε έξω από τον εαυτό μας. Ανεξάρτητα από τη μορφή που παίρνει η ένωση, η θεραπεία έχει συμβεί, γιατί η άγια στιγμή δεν γνωρίζει το μέγεθος ή τη σημασία: δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα (Κ-1.I.1:1).

(10:5-7) Κάποιες φορές υπήρξες αδύναμος, αβέβαιος για τον σκοπό σου, και χωρίς σιγουριά γι' αυτό που θέλεις, για το που να το αναζητήσεις, και που να στραφείς για βοήθεια σ' αυτή σου την προσπάθεια. Η βοήθεια σου έχει δοθεί. Δεν θέλεις να επωφεληθείς από αυτή με το να την μοιραστείς;

Δεν μπορώ να λάβω την αγάπη του Ιησού και να την κρατήσω για τον εαυτό μου, γιατί η αγάπη του πρέπει να αγκαλιάζει ολόκληρη την Υιότητα. Το να αποκλείσω οποιονδήποτε από την αγάπη του αρνείται την αγάπη του, και το κάνω μόνο επειδή έχω φοβηθεί τη διδασκαλία του, ήθελα οι κρίσεις μου να τον κρατήσουν μακριά. Έτσι ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι παραπαύουμε: «κάποιες φορές υπήρξαμε αδύναμοι, αβέβαιοι για τον σκοπό [μας]».

(11) Κανένας που αναζητά την ειρήνη του Θεού δεν γίνεται να μην μπορέσει να την βρει. Γιατί απλά ζητά να μην τρέφει πια αυταπάτες αρνούμενος στον εαυτό του αυτό που είναι η Θέληση του Θεού. Ποιος είναι δυνατόν να μείνει ανικανοποίητος αφού ζητά αυτό που ήδη έχει; Ποιος θα μείνει χωρίς απάντηση αν ζητήσει μίαν απάντηση που είναι δική του για να την δώσει; Η ειρήνη του Θεού είναι δική σου.

Η ειρήνη δεν είναι κάτι που πρέπει να μας δώσει ο Θεός · είναι κάτι που αποδεχόμαστε, επιλέγοντας να μην βλέπουμε ότι τα συμφέροντα κάποιου είναι διαχωρισμένα από τα δικά μας. Αυτή είναι η ευτυχής αντανάκλαση της Θέλησης του Θεού: η Ενιαιότητα με τον Υιό Του.

(12:1-3) Για σένα δημιουργήθηκε η ειρήνη, σου δόθηκε από τον Δημιουργό της, και εδραιώθηκε ως αιώνιο δώρο Του. Πώς είναι δυνατόν να αποτύχεις, όταν δεν ζητάς παρά αυτό που Εκείνος θέλει για σένα; Και πώς θα μπορούσε το αίτημά σου να περιορίζεται μόνο για σένα;

Εάν επιθυμείτε πραγματικά την Αγάπη του Θεού, πρέπει να δείτε ότι όλοι είναι ένα μαζί σας. Αυτό δεν μπορεί παρά να λέγεται πολύ συχνά, και ο Ιησούς μας ζητά στο *Τραγούδι της Προσευχής* να δούμε τον σύντροφο του ιδιαίτερου μίσους μας σαν τον αδελφό μας, τον Υιό που μοιραζόμαστε:

... Άπλωσε το χέρι σου. Αυτός ο εχθρός έχει έρθει για να σε ευλογήσει. Πάρε αυτή την ευλογία, και νιώσε πόσο ανυψώνεται η καρδιά σου και απελευθερώνεται ο φόβος σου. Μην κρατιέσαι σε αυτόν, ούτε στον αδερφό σου. Είναι Υιός του Θεού, μαζί με σένα. Δεν είναι δεσμοφύλακας · είναι μόνο αγγελιαφόρος του Χριστού. Στάσου έτσι απέναντί του ώστε να μπορέσεις να τον δεις έτσι. (Τραγ-1.III.5:3-9)

(12:4-5) Κανένα δώρο του Θεού δεν γίνεται να μην μοιράζεται. Αυτή η ιδιότητα είναι που κάνει τα δώρα του Θεού να ξεχωρίζουν από κάθε όνειρο που φαινομενικά πήρε ποτέ την θέση της αλήθειας.

Κάθε όνειρο σε αυτόν τον κόσμο έχει έναν νικητή και έναν ηττημένο. Θυμηθείτε ξανά ότι δεν μιλάμε για τη *μορφή*. Ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να αγαπάτε τους πάντες με τον ίδιο τρόπο, αλλά ότι η αγάπη σας δεν πρέπει να αποκλείει κανέναν άλλον - στο *περιεχόμενο*: η αγάπη που έχετε για τον ένα δεν πρέπει να είναι μια επιλογή ενάντια στον άλλον. Η αγάπη - αφού είναι μία - μπορεί μόνο να μοιραστεί, αν είναι ο εαυτός της. Έτσι το Άγιο Πνεύμα μας ζητά να μοιραστούμε την κρίση Του, ζητώντας μας να φέρουμε σε Αυτό τις κρίσεις που αποκλείουν:

Τίποτα σε αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να δώσει αυτή την ειρήνη, διότι τίποτα σε αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να μοιραστεί ολοκληρωτικά. Η τέλεια αντίληψη μπορεί απλά να σου δείξει αυτό που είναι ικανό να μοιραστεί ολοκληρωτικά. Μπορεί επίσης να σου δείχνει τα αποτελέσματα του μοιράσματος, όσο εσύ ακόμα θυμάσαι τα αποτελέσματα του μη μοιράσματος. Το Άγιο Πνεύμα δείχνει σιωπηλά την σύγκριση, γνωρίζοντας ότι τελικά θα Το αφήσεις να κρίνει την διαφορά για σένα, επιτρέποντάς Του να σου δείξει ποιο πρέπει να είναι αληθινό. Αυτό έχει τέλεια πίστη στη τελική σου κρίση, διότι γνωρίζει ότι θα την κάνει για λογαριασμό σου. (Κ-13.XI.4:1-5)

(13:1) Κανένας δεν γίνεται να χάσει και όλοι πρέπει να ωφελούνται όποτε κάποιο δώρο του Θεού ζητείται και γίνεται αποδεκτό από οποιονδήποτε.

Αυτή είναι η απάντηση του Ιησού στην αρχή του εγώ ή ο ένας ή το άλλος. Στο κείμενο, αναφέρεται σε αυτό ως «ο βράχος στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία» (Κ-25.VII.12:7): όλοι κερδίζουν και κανείς δεν χάνει. Θυμηθείτε αυτή την ξεκάθαρη δήλωση από το βράχο της σωτηρίας, στο πλαίσιο της συγχώρεσης, της ιδιαίτερη λειτουργίας μας:

Η σωτηρία είναι η αναγέννηση της ιδέας ότι κανείς δεν κερδίζει εις βάρος κάποιου άλλου. Για να είναι κάποιος κερδισμένος πρέπει όλοι να κερδίζουν... Αυτός είναι ο βράχος επάνω στον οποίο η σωτηρία στηρίζεται, το πλεονεκτικό σημείο από το οποίο το Άγιο Πνεύμα δίνει νόημα και κατεύθυνση στο σχέδιο στο οποίο η ιδιαίτερη λειτουργία σου έχει τον ρόλο της. Γιατί εδώ η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι ολοκληρωμένη επειδή μοιράζεται την λειτουργία του συνόλου. (Κ-25.VII.12:1-2,7-8)

(13:2-3) Ο Θεός δίνει μόνο για να ενώσει. Η στέρηση δεν έχει κανένα νόημα γι' Αυτόν.

Αυτή είναι η απάντηση του Ιησού για τον τρίτο νόμο του χάους του εγώ:

... [Ο Θεός] πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του σχετικά με τον εαυτό του [ότι είναι ένας αμαρτωλός], και να τον μισήσει γι' αυτό. Δες πως ενισχύεται ο φόβος για τον Θεό από αυτή την τρίτη αρχή. Τώρα γίνεται αδύνατον να στραφείς σε Αυτόν για βοήθεια στην δυστυχία. Διότι τώρα έχει γίνει ο «εχθρός» που την προκάλεσε, και κάθε έκκληση σε Αυτόν είναι μάταιη... Δεν μπορεί να

υπάρξει καμιά απελευθέρωση και καμιά διαφυγή. Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι το Θέλημα του Θεού. Από εκεί όπου όλα αυτά αρχίζουν, δεν βρίσκεται καμιά βοήθεια που να μπορεί να πετύχει. Μόνο η καταστροφή μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Και ο Θεός ο Ίδιος φαίνεται να παίρνει το μέρος της, για να ξεπεράσει τον Υιό Του. (Κ-23.ΙΙ.6:6-7:3· 8:1-5)

Τα καλά νέα, φυσικά, είναι ότι η Αγάπη του Θεού ποτέ δεν αφαιρεί. Απλά αγαπά.

(13:4-5) Και όταν αυτό είναι εξίσου χωρίς νόημα και για σένα, τότε μπορείς να είσαι σίγουρος ότι μοιράζεσαι την ίδια Θέληση με Αυτόν, και Αυτός μαζί σου. Και ακόμα θα γνωρίζεις ότι μοιράζεσαι την ίδια Θέληση με όλους τους αδελφούς σου, των οποίων η πρόθεση είναι και δική σου.

Και πάλι, ο Ιησούς εκφράζει τον απώτερο στόχο της διδασκαλίας του - την επίγνωση της ενιαιότητάς μας, όπως θυμόμαστε:

... Η Βασιλεία των Ουρανών είναι η κατοικία του Υιού του Θεού, που δεν εγκατέλειψε τον Πατέρα του και δεν κατοικεί χωριστά από Αυτόν. Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλει Ενιαιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο · τίποτα έξω από αυτή την Ενιαιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18.ΥΙ.1:4-6)

Αυτή η επίγνωση επιστρέφει σε εμάς όταν επιλέγουμε ενάντια στη θυσία και την απώλεια του εγώ.

(14:1) Αυτή τη μοναδική πρόθεση αναζητούμε σήμερα, ενώνοντας τις επιθυμίες μας με την ανάγκη κάθε καρδιάς, το κάλεσμα κάθε νου, την ελπίδα που βρίσκεται πέρα από την απελπισία, την αγάπη που η επίθεση ήθελε να κρύψει, την αδελφосύνη που το μίσος επιζήτησε να διχάσει, αλλά αυτή παραμένει όπως ο Θεός την δημιούργησε.

Να το ξαναπούμε, δεν ενωνόμαστε με το σώμα ενός αδελφού, αλλά με το κάλεσμα του νου του που αντηχεί το κάλεσμα στο νου μας. Αυτή είναι η «μοναδική πρόθεση» που κάνει μια σχέση άγια - η οποία μετατοπίζεται από την πίστη των διαχωρισμένων συμφερόντων, στην αποδοχή ότι όλα τα συμφέροντα είναι ίδια.

(14:2) Με τέτοια βοήθεια δίπλα μας, γίνεται ν' αποτύχουμε σήμερα που ζητάμε να μας δοθεί η ειρήνη του Θεού;

Όταν αισθάνεστε αναστατωμένοι, είναι μόνο γιατί διαχωρίσατε τον εαυτό σας από τη Βοήθεια που βρίσκεται μέσα σας. Η αιτία της αναστάτωσης είναι ο φόβος της αγάπης μέσα στο νου σας, που δίνει τέλος στην ατομική σας ταυτότητα. Για να προστατεύσετε αυτόν τον διαχωρισμένο εαυτό, αρνείστε τον Ιησού απομακρύνοντάς τον, για να αποδώσετε την απώλεια της ειρήνης σε κάποιον εξωτερικό παράγοντα. Όμως ποτέ δεν τον απομακρύνετε πραγματικά, γιατί η αγάπη του παραμένει μαζί σας, όπως εκφράζεται σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που αναφέραμε νωρίτερα. Και φέρνει τη συζήτηση του μαθήματός μας σε ένα γλυκό, παρήγορο και γεμάτο ελπίδα τέλος:

Πώς γίνεται εσύ που είσαι τόσο άγιος να υποφέρεις; Όλο σου το παρελθόν έχει φύγει εκτός από την ομορφιά του, και δεν έχει μείνει τίποτα άλλο από μία ευλογία. Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. Είναι πέρα από την καταστροφή και πέρα από την ενοχή. Προήλθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτά που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνια. Μπορείς στ' αλήθεια ν' αναχωρήσεις γαλήνια διότι σε αγάπησα όπως αγάπησα τον εαυτό μου. Πορεύσου με την ευλογία μου και για την ευλογία μου. Κράτησέ την και μοίρασέ την, έτσι ώστε να είναι πάντα δική μας. Εναποθέτω την ειρήνη του Θεού μέσα στην

καρδιά σου και μέσα στα χέρια σου, για να την κρατάς και να την μοιράζεσαι. Η καρδιά είναι αγνή για να την κρατήσεις, και τα χέρια είναι δυνατά για να την δίνουν. Δεν γίνεται να χάσουμε. Η κρίση μου είναι τόσο ισχυρή όσο η σοφία του Θεού, στου Οποίου την Καρδιά και τα Χέρια έχουμε την ύπαρξη μας. Τα ήσυχα παιδιά Του είναι οι ευλογημένοι Υιοί Του. Οι Σκέψεις του Θεού είναι μαζί σου. (Κ-5.IV.8)

ΜΑΘΗΜΑ 186

Η σωτηρία του κόσμου βασίζεται σε μένα.

(1) Εδώ βρίσκεται η δήλωση που απομακρύνει κάθε αλαζονεία από κάθε νου. Εδώ είναι η σκέψη της αληθινής ταπεινοφροσύνης, που δεν κρατά καμιά λειτουργία ως δική σου, αλλά σαν κάποια που σου έχει δοθεί. Σου προσφέρει αποδοχή του ρόλου που σου έχει ανατεθεί, χωρίς να επιμένει σε κανέναν άλλον. Δεν κρίνει τον κατάλληλο ρόλο σου. Αναγνωρίζει μόνο ότι το Θέλημα του Θεού έχει γίνει και στην γη όπως και στον Ουρανό. Ενώνει όλες τις θελήσεις πάνω στην γη μέσα στο σχέδιο του Ουρανού να σώσει τον κόσμο, επαναφέροντας την ειρήνη του Ουρανού.

Θέλω να επισημάνω για άλλη μια φορά ότι η γλώσσα που χρησιμοποιείται εδώ, όπως σε πολλά άλλα σημεία, δεν πρέπει να λαμβάνεται κυριολεκτικά. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι ένα Άτομο το Οποίο γράφει ένα σενάριο, που μας αναθέτει συγκεκριμένους ρόλους ή μας δίνει ευκαιρίες. Όταν ο Ιησούς μιλάει με ανθρωπομορφικούς όρους, όπως κάνει καθ' όλη τη διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, χρησιμοποιεί σύμβολα για μια πραγματικότητα και μια διαδικασία την οποία δεν θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε διαφορετικά. Έτσι, λέγοντας ότι στον καθένα μας έχει ανατεθεί ένας ρόλος, ο Ιησούς μιλά συμβολικά για μια λειτουργία που κατά μία έννοια είναι αυτόματη. Θυμηθείτε τη συζήτησή μας για την οντολογική στιγμή, όπου το αρχαίο σενάριο του εγώ γράφτηκε μαζί με το σενάριο της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Επίσης αυτό που τέθηκε σε αυτή τη μια στιγμή ήταν ο «κατάλληλος ρόλος» μας να κατανοήσουμε την εσφαλμένη επιλογή μας και στη συνέχεια να τη διορθώσουμε.

Όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα, η συγχώρεση διορθώνει τη εσφαλμένη ταυτότητά μας με το εγώ. Παρόλο που αυτή η λειτουργία είναι κοινή σε όλους και επομένως είναι μη συγκεκριμένη, οι μορφές με τις οποίες την εκφράζουμε διαφέρουν αισθητά αφού ο καθένας μας βρίσκεται σε συγκεκριμένες σχέσεις. Όμως επειδή ο Υιός του Θεού είναι ένας και το περιεχόμενο της συγχώρεσης είναι το ίδιο, η θεραπεία κάθε νου θεραπεύει την Υιότητα. Έτσι ο κόσμος σώζεται, γιατί η σκέψη του διαχωρισμού που τον γέννησε έχει αναιρεθεί.

Η ταπεινοφροσύνη έρχεται όταν δεχόμαστε ότι κάναμε λάθος και ότι το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο, ενώ η αλαζονεία προκύπτει όταν υποστηρίζουμε το αντίθετο, η αρχική της δήλωση είναι ότι υπάρχω εγώ, ο Θεός δεν υπάρχει και ότι ο διαχωρισμός είναι όντως η πραγματικότητα. Μόλις βρεθούμε στο όνειρο, έχοντας επίγνωση το τεράστιο μέγεθος του εγώ, λέμε αλαζονικά στον Ιησού ότι έκανε λάθος που νόμιζε ότι θα μπορούσαμε να μάθουμε και να εφαρμόσουμε την διδασκαλία του. Είναι λίγοι αυτοί που αποτυγχάνουν να πέσουν σε αυτή την παγίδα. Καθώς συνειδητοποιείτε όλο και περισσότερο την ταύτιση με το εγώ σας και την αχαλίνωτη φύση της ιδιαιτερότητάς σας, γίνεται αδιανόητο ότι το φως του Χριστού λάμπει μέσα σας · ίσως σε κάποιους άλλους,

οπωσδήποτε στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά σίγουρα όχι σε εσάς. Έτσι διακηρύττουμε με ψεύτικη ταπεινοφροσύνη ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος.

Αναφέρθηκα προηγουμένως στην αρχή του Κεφαλαίου 31, όπου ο Ιησούς λέει ότι παραπονιόμαστε για το ότι είναι πολύ δύσκολο να μάθουμε αυτή τη διδασκαλία. Ο ίδιος εκθέτει τους μη πειστικούς ισχυρισμούς μας κάτω από το φως των όσων έχουμε ήδη μάθει, και η απάντησή του είναι η ακόλουθη: «Έχετε μάθει ένα τόσο απίστευτα περίπλοκο και τρελό σύστημα σκέψης και πιστέψατε ότι είναι πραγματικό. Πώς, λοιπόν, μπορείτε να μου λέτε ότι δεν μπορείτε να μάθετε την απλότητα της διδασκαλίας μου; Άλλωστε, απλά διδάσκω πως ό,τι είναι αληθινό είναι αληθινό και ό,τι είναι ψευδές είναι ψευδές». Είναι αλαζονικό όταν λέμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, το οποίο αντανakλά την απόλυτη αλαζονεία του να λέμε: «Δεν είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Ο νέος μου εαυτός είναι η πραγματικότητα, ενώ η αληθινή δημιουργία του Θεού ο Χριστός είναι η ψευδαίσθηση».

(2:1-5) Ας μην πολεμάμε την λειτουργία μας. Δεν την καθιερώσαμε εμείς. Δεν είναι δική μας ιδέα. Τα μέσα με τα οποία θα την επιτελέσουμε μας δίνονται. Το μόνο που μας ζητείται να κάνουμε είναι να αποδεχτούμε τον ρόλο μας με αληθινή ταπεινοφροσύνη, και να μην αρνούμαστε με αλαζονεία που μας οδηγεί στην αυταπάτη ότι δεν είμαστε άξιοι.

Για το εγώ είναι αλαζονικό να πιστεύετε ότι μπορείτε να μάθετε αυτή τη διδασκαλία και να επιλέξετε να ακούσετε την καθοδήγηση του Ιησού. Ωστόσο, είναι πραγματικά αλαζονικό να πιστεύετε ότι το εγώ έχει τόσο τεράστια δύναμη που δεν υπάρχει περίπτωση να το αφήσετε στην άκρη και να βιώσετε την Αγάπη του Θεού. Απλά λέτε ότι αυτό το φοβισμένο ποντίκι που είναι ο εαυτός σας, που βρυχάται στο σύμπαν, έχει τη δύναμη να κάνει το σύμπαν να τρέμει από φόβο. Όταν συνειδητοποιήσετε ότι αυτό είναι που λέτε, δεν θα μπορείτε παρά να γελάσετε με την αλαζονική ανοησία ότι σκεφτήκατε πως η μικρότητα του εγώ έχει τη δύναμη να αλλάξει το μεγαλείο του Θεού και την Απάντησή Του:

Είσαι εντελώς αναντικατάστατος μέσα στο Νου του Θεού... Η αποδοχή του εαυτού σου έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός δεν είναι αλαζονεία, επειδή είναι η άρνηση της αλαζονείας. Η αποδοχή της μικρότητας είναι αλαζονεία, επειδή σημαίνει ότι πιστεύεις ότι η δική σου αξιολόγηση για τον εαυτό σου είναι πιο αληθινή από την δική Του.

Αν όμως η αλήθεια είναι αδιαίρετη, η εκτίμηση του εαυτού σου πρέπει να είναι του Θεού... Αυτός θέλει να αντικαταστήσεις την πίστη του εγώ στην μικρότητα με την δική Του τιμητική Απάντηση σχετικά με αυτό που είσαι, έτσι ώστε να μπορέσεις να σταματήσεις να το αμφισβητείς και να το γνωρίζεις πραγματικά. (Κ-9.VIII.10:1,8-9· 11:1,9)

(2:6-7) Αυτό που μας έχει δοθεί να κάνουμε, έχουμε την δύναμη να το κάνουμε. Ο νους μας είναι απόλυτα κατάλληλος να πάρει τον ρόλο που του έχει ανατεθεί από τον Ένα ο Οποίος μας γνωρίζει καλά.

Έχουμε τη δύναμη να εκπληρώσουμε τη λειτουργία της συγχώρεσης επειδή το έχουμε ήδη κάνει - η Επανόρθωση έχει γίνει αποδεκτή και είναι πλήρως παρούσα στο νου μας. Όμως δεν αποδεχόμαστε ότι την αποδεχθήκαμε. Ο ρόλος που «μας ανέθεσε» το Άγιο Πνεύμα είναι ο ρόλος μας στη σωτηρία - η συχώρεση - που αποκαθιστά στην επίγνωση το δικό μας μεγαλείο ως Υιός του Θεού. Πώς θα μπορούσαμε να αποτύχουμε;

Μπορεί το μεγαλείο σου να είναι αλαζονικό όταν ο ίδιος ο Θεός είναι μάρτυρας του; Και τι μπορεί να είναι αληθινό όταν δεν έχει μάρτυρες;... Η μεγαλοσχημοσύνη είναι απατηλή, επειδή χρησιμοποιείται για να αντικαταστήσει το μεγαλείο σου. Εν τούτοις, αυτό που έχει δημιουργήσει ο

Θεός δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Ο Θεός είναι ατελής χωρίς εσένα επειδή το μεγαλείο Του είναι ολοκληρωτικό, και εσύ δεν είναι δυνατόν να λείπεις από αυτό. (Κ-9.VIII.9:1-2,6-8)

(3:1-2) Η σημερινή ιδέα μπορεί να φαίνεται υπερβολικά σοβαρή, μέχρι να καταλάβεις την σημασία της. Το μόνο που λέει είναι ότι ο Πατέρας σου σε θυμάται ακόμα, και σου προσφέρει την απόλυτη εμπιστοσύνη που έχει Εκείνος για σένα που είσαι ο Υιός Του.

Αυτή, λοιπόν, είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Η δήλωση «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από εμένα» φαίνεται ότι είναι μια αδύνατη πρόκληση να συμβεί μέχρι να συνειδητοποιήσεις ότι λέει μόνο: «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από σένα γιατί δεν υπάρχει κόσμος». Τα μέσα για την αναίρεση της πεποίθησης ότι ο κόσμος είναι πραγματικός είναι παρόντα μέσα σου · που στην πραγματικότητα είσαι εσύ. Απλά διαχωρίστηκες από αυτή καθορίζοντας ότι ο διαχωρισμός θα αντικαταστήσει την Επανόρθωση.

(3:3-5) Δεν σου ζητά να είσαι διαφορετικός με κανένα τρόπο από ό,τι είσαι. Τι άλλο εκτός από αυτό θα μπορούσε να ζητήσει η ταπεινοφροσύνη; Και τι άλλο θα μπορούσε να αρνηθεί η αλαζονεία, εκτός από αυτό;

Η αλαζονεία δηλώνει ότι δεν είστε αυτό που είστε - ο Χριστός που δημιουργήσε ο Θεός - αλλά το διαχωρισμένο εγώ και το σπίτι της δικής του μικρότητάς. Ο Ιησούς ρωτά, γιατί να επιλέξετε την μικρότητα όταν μέσω της συγχώρεσης μπορείτε να θυμηθείτε τη δική σας δόξα στον Ουρανό και όλων των αδελφών σας;

Μην ικανοποιείσαι με την μικρότητα... τη δική σου προσφορά προς τον εαυτό σου. Την προσφέρεις στην θέση του μεγαλείου, και την δέχεσαι... Σε όλους να καλείς μόνο την ενθύμηση του Θεού, και του Ουρανού που είναι μέσα τους. Διότι εκεί που θα ήθελες να βρίσκεται ο αδελφός σου, εκεί θα νομίζεις ότι βρίσκεσαι κι εσύ. Μην ακούς την έκκλησή του προς την κόλαση και την μικρότητα, αλλά μόνο το κάλεσμά του προς τον Ουρανό και την μεγαλοσύνη. Μην ξεχνάς ότι το κάλεσμά του είναι δικό σου, και απάντησέ του μαζί μου. Η δύναμη του Θεού βρίσκεται για πάντα στο πλευρό του οικοδεσπότη Του, διότι αυτή προστατεύει μόνο την ειρήνη μέσα στην οποία Αυτός κατοικεί. Μην εναποθέτεις την μικρότητα πάνω στον άγιο βωμό Του, ο οποίος ανυψώνεται πάνω από τα αστέρια και φτάνει ακόμα και μέχρι τον Ουρανό, χάρη σε αυτό που του έχει δοθεί. (Κ-15.III.1:1,3-4· 12)

(3:6-7) Σήμερα δεν θα αποφύγουμε την αποστολή μας με την ψευδή δικαιολογία της μετριοφροσύνης. Μόνο ο εγωισμός είναι αυτός που θα αρνιόταν το κάλεσμα του Θεού του ίδιου.

Ο Ιησούς αντιστρέφει τον ορισμό που δίνει το εγώ στην ταπεινότητα και την αλαζονεία, διδάσκοντάς μας το αληθινό τους νόημα. Θυμηθείτε αυτή την υπέροχη πρόταση και μετά την έκκληση να εκπληρώσουμε τη λειτουργία μας:

Να είσαι ταπεινός ενώπιον Του, αλλά σπουδαίος μέσα σε Αυτόν. Και μην δίνεις αξία σε κανένα σχέδιο του εγώ πιο πολύ από το σχέδιο του Θεού. Διότι με την απόφασή σου να ενωθείς με οποιοδήποτε άλλο σχέδιο εκτός από το δικό Του, αφήνεις κενό τον δικό σου χώρο στο σχέδιο Του, τον οποίο πρέπει να καλύψεις αν θέλεις να ενωθείς μαζί μου. Σε καλώ να εκπληρώσεις τον άγιο σου ρόλο στο σχέδιο που Εκείνος έχει δώσει στον κόσμο για την απελευθέρωσή του από την μικρότητα. (Κ-15.IV.3:1-4)

(4:1) Σήμερα αφήνουμε κατά μέρος κάθε ψεύτικη ταπεινότητα, ώστε να μπορέσουμε να ακούσουμε την Φωνή του Θεού να μας αποκαλύπτει τι θα ήθελε να κάνουμε.

Η «ψεύτικη ταπεινότητα» είναι η πεποίθηση ότι το εγώ είναι τόσο γιγάντιο που είναι αδύνατο να το αφήσουμε, γιατί δεν υπάρχει τίποτα άλλο παρά σκέψεις ιδιαιτερότητας που διατρέχουν το νου

μας. Όπως είδαμε, ο Ιησούς δεν μας ζητά να μην κάνουμε αυτές τις σκέψεις. Μας ζητά απλά να μην τις παίρνουμε στα σοβαρά, να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του και να παρακολουθούμε το εγώ σε δράση:

Η απαραίτητη προϋπόθεση για την άγια στιγμή δεν απαιτεί να μην έχεις καθόλου σκέψεις που να μην είναι αγνές. Απαιτεί, όμως, να μην έχεις καμία που να θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου... Στην εξάσκησή σου, λοιπόν, προσπάθησε μόνο να επαγρυπνείς ενάντια στην πλάνη, και μην επιδιώκεις να προστατέψεις τις σκέψεις που θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου. Άφησε την αγνότητα του Αγίου Πνεύματος να τις σκορπίσει με την λάμψη της, και να φέρει την επίγνωσή σου στην κατάσταση ετοιμότητας για την αγνότητα που σου προσφέρει. (Κ-15.IV.9:1-2,8-9)

Αυτό μπορούμε να κάνουμε, εκφράζοντας τη μικρή προθυμία που σηματοδοτεί την αρχή της εκπλήρωσης της δικής μας λειτουργίας, τη συγχώρεση που μας δόθηκε από το Άγιο Πνεύμα.

(4:2-5) Δεν αμφισβητούμε την επάρκειά μας για την λειτουργία που θα μας προσφέρει. Θα είμαστε μόνο σίγουροι ότι Εκείνος γνωρίζει τις δυνάμεις μας, την σοφία, και την αγιότητά μας. Κι αν Αυτός μας κρίνει άξιους, έτσι είμαστε. Μόνο η αλαζονεία θα μπορούσε να κρίνει διαφορετικά.

Αντιληφθείτε τις σκέψεις του εγώ σας, όποια κι αν είναι η μορφή τους, συνειδητοποιώντας ότι ο καθένας φτύνει στο πρόσωπο του Ιησού, όταν λέει: «Δεν γνωρίζεις για τι πράγμα μιλάς!» Αναγνωρίστε το πόσο θέλετε να επιμένετε ότι γνωρίζετε καλύτερα από εκείνον, και ότι σύντομα θα είναι δύσκολο να λάβετε σοβαρά υπόψη το τρελό σύστημα σκέψης του μίσους του εγώ. Η δική σας ελικοκρίνεια γι' αυτό το κρυφό κίνητρο θα αναιρέσει την αλαζονεία για την οποία μιλάει ο Ιησούς.

(5:1) Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να απελευθερωθείς από την αιχμαλωσία που σου έχει επιφέρει το δικό σου σχέδιο να αποδείξεις ότι το λανθασμένο είναι σωστό.

Υπάρχουν πολλά σημεία σε όλα τα Μαθήματα όπου ο Ιησούς περιορίζει το μήνυμά του και την εφαρμογή του με μια απλή δήλωση, όπως κάνει εδώ. Έτσι, το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι το εξής:

(5:2) Στην θέση του δέξου το σχέδιο που δεν έφτιαξες εσύ.

Χρειάζεται να πείτε ότι έχετε άδικο και ο Ιησούς έχει δίκιο. Αυτό είναι όλο: «Στην θέση του δέξου το σχέδιο που δεν έφτιαξες εσύ». Το σχέδιο που φτιάξατε καθιέρωσε την αμαρτία ως πραγματική, αρνήθηκε την παρουσία της στο νου και δημιούργησε έναν παραμορφωμένο κόσμο γεμάτο φιγούρες πάνω στις οποίες βασίζεται η προβολή των αμαρτιών σας: «Εγώ είμαι το αθώο θύμα και εσύ είσαι αυτός που είναι υπεύθυνος για τον δικό μου πόνο». Αυτή η στρατηγική του εγώ αναιρείται όταν πηγαίνετε στον Ιησού και παραδέχεστε το λάθος σας. Δεν αρνείστε τον φόβο σας, ούτε λέτε ότι είστε έτοιμοι να δεχτείτε το σχέδιό του. Απλά λέτε ότι κάνατε λάθος, κάτι που ξεκινά τη διαδικασία να αποδεχθείτε το σχέδιό του στη θέση του δικού σας. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η συγχώρεση που κοιτάζει χωρίς να κρίνει προς αυτό που έχει επιλέξει το εγώ. Όντας μια διαδικασία, η συγχώρεση δεν απαιτεί την τέλεια θεραπεία σας.

(5:3-5) Μην κρίνεις την αξία σου γι' αυτό. Αν η Φωνή του Θεού σε διαβεβαιώνει ότι η σωτηρία χρειάζεται τον δικό σου ρόλο, και ότι το σύνολο βασίζεται σε σένα, να είσαι σίγουρος ότι έτσι είναι. Οι αλαζόνες είναι αυτοί που προσκολλώνται στις λέξεις, και φοβούνται να πάνε πέρα από αυτές για να βιώσουν αυτό που μπορεί να προκαλέσει την μέχρι τώρα νοοτροπία τους.

Βλέπουμε ξανά την αναφορά στο θέμα *μορφής-περιεχομένου* - οι λέξεις είναι η μορφή, το περιεχόμενο η εμπειρία. Οι αλαζόνες προσκολλώνται στις λέξεις «η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται

από εμένα» και ρωτούν, με το εγώ: «Πώς μπορεί η σωτηρία του κόσμου να εξαρτάται από εμένα, έναν άθλιο που είναι αμαρτωλός και έχει σκέψεις που είναι γεμάτες με ιδιαιτερότητα και σκότος;» Όμως, οι ταπεινοί οδηγούνται πηγαίνοντας πέρα από τις λέξεις στη σημασία τους που είναι η Επανόρθωση: Δεν είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό, αλλά μέρος της δικής Του Αγιότητας και της Αγάπης Του. Έτσι, οι απατηλές σκέψεις και η ταύτιση του εγώ δεν έχουν καμία δύναμη. Αυτό μου το λέει η Φωνή Του, για το οποίο είμαι ευγνώμων:

... Και τώρα κάθισε με αληθινή ταπεινοφροσύνη, και συνειδητοποίησε ότι όλα όσα θέλει ο Θεός να κάνεις, μπορείς πραγματικά να τα κάνεις. Μην είσαι αλαζών και λες ότι δεν μπορείς να μάθεις τα δικά Του μαθήματα. Ο Λόγος Του λέει ότι μπορείς. Ας γίνει το Θέλημά Του. Δεν γίνεται διαφορετικά. Και να είσαι ευγνώμων που έτσι είναι. (Εγχ-14.5:10-15)

(5:6–6:1) Ωστόσο, οι ταπεινοί είναι ελεύθεροι ν’ ακούσουν την Φωνή του Θεού που τους λέει τι είναι, και τι να κάνουν.

Η αλαζονεία φτιάχνει μία εικόνα του εαυτού σου που δεν είναι αληθινή.

Η αλαζονεία δείχνει κατ' αρχάς στον Θεό και λέει: ο Εαυτός που δημιούργησες δεν μου αρκεί. Θέλω τον δικό μου. Αυτός ο νέος εαυτός - που αλλού ονομάζεται διακωμώδηση και αλλού παρωδία της δημιουργίας του Θεού (Κ-24.VII.1:11· 10:9) - ξεκινά με μια εικόνα ατομικότητας και εξελίσσεται γρήγορα σε μια εικόνα αμαρτίας, ενοχής και φόβου, που τελικά καταλήγει στην προβαλλόμενη εικόνα ενός σώματος. Επιπλέον, το σώμα του καθενός αποφασίζει ενάντια στο δικό μου - τον αθώο και θυματοποιημένο εαυτό.

(6:2) Αυτή είναι η εικόνα που οπισθοχωρεί τρομαγμένη, όταν η Φωνή του Θεού σε βεβαιώνει ότι έχεις την δύναμη, την σοφία και την αγιότητα να πας πέρα από όλες τις εικόνες.

Η δύναμη, η σοφία και η αγιότητα δεν βρίσκονται στον εσφαλμένο νου, και σίγουρα, ούτε στο σώμα - στον ατομικό εαυτό που πιστεύω ότι είμαι. Διαμένουν στον ορθό νου, το σπίτι του Αγίου Πνεύματος, και ο Ιησούς εδώ αναφέρεται στο θέμα στο οποίο επανειλημμένα επιστρέφει: κοιτάμε με τρόπο την εικόνα που εμείς δημιουργήσαμε και λέμε ότι δεν είμαστε αυτοί που είμαστε. Υποχωρώ λοιπόν, φοβούμενος μήπως χάσω την ταυτότητά μου, και εφόσον «οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς» (Κ-3.I.4:2), απαντώ προβάλλοντας άγρια και αδιάκριτα, βρίσκοντας λάθη σε όλους, συμπεριλαμβανοντας και τον εαυτό μου. Κοιτάζομαι στον καθρέφτη και αποσύρομαι με τρόπο από αυτό που βλέπω. Όμως αυτή η εικόνα, απλά αμύνεται στην υποβόσκουσα σκέψη ότι είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός, και ότι δεν είμαι ο άθλιος εαυτός που έφτιαξα. Ο Ιησούς με βοηθά να αναγνωρίσω αυτόν το φόβο της χαμένης ατομικότητάς μου, τον εαυτό που όρισα ως αυτό που είμαι: ένα κακοποιημένο παιδί με ένα τρομερό πρόβλημα, ένα παραμορφωμένο σώμα ή μια ασθένεια που απειλεί τη ζωή του · το οποίο δεν μπορεί να διατηρήσει μια σχέση, που εγκαταλείπεται και θυματοποιείται · και πάει λέγοντας. Χρειάζεται να δω πώς ταιριάζω σε αυτήν την εικόνα, την οποία υπερασπίζομαι μέχρι θανάτου ενάντια σε οποιοδήποτε σύστημα σκέψης ή δάσκαλο που μου λέει ότι κάνω λάθος.

(6:3-5) Δεν είσαι αδύναμος, όπως είναι η εικόνα του εαυτού σου. Δεν είσαι αδαής και αβοήθητος. Η αμαρτία δεν μπορεί να αμαυρώσει την αλήθεια μέσα σου, και η δυστυχία δεν μπορεί να πλησιάσει τον ιερό οίκο του Θεού.

Αυτή, λοιπόν, είναι η αρχή της Επανόρθωσης: τίποτα δεν συνέβη, διότι ο διαχωρισμός δεν είχε καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Στο ακόλουθο απόσπασμα, που γράφτηκε κατά την περίοδο των Χριστουγέννων, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει τη δική μας δόξα ως Υιός του Θεού, την οποία έχουμε θυσιάσει για τα άθλια και μικρά υποκατάστατα της αγάπης του εγώ:

Είναι θυσία να αφήσεις κάθε μικρότητα πίσω σου, και να μην περιπλανιέσαι μάταια; Δεν είναι θυσία να ξυπνήσεις μέσα στο μεγαλείο. Αλλά είναι θυσία να δεχτείς οτιδήποτε άλλο λιγότερο από τη δόξα. Μάθε ότι είσαι άξιος του Πρίγκιπα της Ειρήνης, του γεννημένου μέσα σε σένα προς τιμήν Εκείνου του Οποίου είσαι οικοδεσπότης. Δεν γνωρίζεις τι σημαίνει αγάπη διότι επιδίωξες να την εξαγοράσεις με μικρά δώρα, δίνοντάς της έτσι πολλή μικρή αξία για να καταλάβεις το μεγαλείο της. Η αγάπη δεν είναι μικρή και η αγάπη κατοικεί μέσα σου, διότι είσαι οικοδεσπότης του Θεού. Ενώπιον του μεγαλείου που ζει μέσα σου, η χαμηλή αυτοεκτίμηση και όλες οι μικρές σου προσφορές χάνονται στο τίποτα. (Κ-15.III.8)

(7:1-2) Όλα αυτά η Φωνή του Θεού σου τα λέει. Και καθώς Αυτός μιλά, η εικόνα τρέμει και επιδιώκει να επιτεθεί στην απειλή που δεν γνωρίζει, νιώθοντας να καταρρέει η βάση της.

Μπορούμε να δούμε τη σημασία που έχει αυτή η ιδέα, γιατί ο Ιησούς τη δηλώνει σε δύο διαδοχικές παραγράφους. Κατά την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, το μέρος του νου που ταυτίζεται με το εγώ τρομοκρατείται και προσπαθεί να επιτεθεί σε ό,τι το απειλεί. Όπως είδαμε, μερικοί εξέχοντες τρόποι να επιτεθεί κάποιος στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - το Λόγο του Αγίου Πνεύματος - περιλαμβάνουν τη διαστρέβλωση της διδασκαλίας τους με το να ισχυρίζονται ότι εννοούν κάτι διαφορετικό από αυτό που λένε, με το να τα κάνουν επίθεση στον αγγελιοφόρο τους ή σε οποιαδήποτε πτυχή του συστήματος σκέψης τους ή με το να τα κάνουν όλα αυτά μαζί. Μερικές φορές οι άνθρωποι επιτίθενται σε αυτά προσπαθώντας να αποδείξουν ότι δεν είναι αλήθεια · και ότι ακόμα κι αν είναι, δεν μπορεί να ισχύουν για αυτούς. Έτσι, ένας από τους καλύτερους τρόπους επίθεσης στον Ιησού και την διδασκαλία του είναι να αποδείξουν ότι δεν λειτουργούν: «Έχω μελετήσει ειλικρινά τα Μαθήματα για είκοσι πέντε χρόνια και ζητάω βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα όλη την ώρα - και τίποτα δεν έχει αλλάξει. Παραμένω ο ίδιος άθλιος εαυτός που ήμουν». Αυτοί οι μαθητές πρέπει να εξετάσουν την ταύτισή τους με αυτόν τον εαυτό και την ανάγκη που έχουν να αποδείξουν ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* κάνουν λάθος ώστε να προστατεύσουν αυτή την ταυτότητα.

(7:3) Άφησέ την να φύγει.

Με άλλα λόγια, αφήστε την άθλια εικόνα του εαυτού να φύγει. Σταματήστε να προσπαθείτε να προσποιήστε ότι έχετε δίκιο όταν ένα μέρος σας ξέρει ξεκάθαρα ότι δεν έχετε, και, επιπλέον, είστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που κάνετε λάθος.

(7:4) Η σωτηρία του κόσμου βασίζεται σε σένα, και όχι πάνω σε αυτό τον μικρό σωρό από χώμα.

Θυμηθείτε το πώς ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη λέξη *χώμα* στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως σύμβολο του σώματος, που έχει παρθεί από τη δήλωση της βίβλου όπου ο Θεός λέει: «γιατί χώμα είσαι · και στο χώμα θα επιστρέψεις» (Γένεσις: 3:19). Ο Θεός δημιουργεί τον Αδάμ από το χώμα επιφυλάσσοντας ζωή σε αυτό, και στη συνέχεια με την τιμωρία του πρώτου αμαρτωλού δημιουργώντας τον θάνατο. Όμως, ο Ιησούς διδάσκει ότι δεν είμαστε αυτό το σώμα · δεν είμαστε «αυτός ο μικρός σωρός από χώμα» - είμαστε ο ένδοξος Εαυτός του φωτός.

(7:5-6) Τι μπορεί να πει αυτή στον άγιο Υιό του Θεού; Τι ανάγκη έχει αυτός να ασχολείται με τέτοια πράγματα;

Το γεγονός είναι ότι μας απασχολεί πολύ το σώμα, το οποίο είναι απόδειξη της ισχυρής μας ταύτισης με αυτήν την ψεύτικη αυτο-εικόνα. Ο Ιησούς λέει απλά να μην υπερασπιζόμαστε, να μην δικαιολογούμε ούτε να πνευματοποιούμε το σώμα · να μην κάνουμε το σώμα ή τις δραστηριότητές του ιερές, γιατί το σώμα από μόνο του δεν είναι τίποτα - ένας «μικρός σωρός από χώμα». Είναι η σκέψη η οποία υπάρχει πίσω από το σώμα που είναι ή ιερή ή ανίερη.

(8:1-2) Και έτσι βρίσκουμε την ειρήνη μας. Θα δεχτούμε την λειτουργία που μας έχει δώσει ο Θεός, διότι όλες οι ψευδαισθήσεις βασίζονται στην παράδοση πεποίθηση ότι μπορούμε να φτιάξουμε μίαν άλλη λειτουργία για τον εαυτό μας.

Το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στη θεμελιώδη πεποίθηση ότι έχουμε καταφέρει το αδύνατο και τώρα υπάρχουμε ως διαχωρισμένα άτομα έξω από τον Θεό. Η ειρήνη θα έρθει σε μας όταν αναγνωρίσουμε ότι έχουμε άδικο και ότι έχει δίκιο ο Ιησούς. Πόσο συχνά μας παρακαλεί να δεχτούμε τη βοήθειά του, όπως σε αυτό το απόσπασμα που είναι γραμμένο τα Χριστούγεννα το οποίο είναι η συνέχεια αυτού που αναφέρθηκε παραπάνω; Εδώ βρίσκεται η γαλήνη μας:

Άγιο παιδί του Θεού, τότε θα μάθεις ότι μόνο η αγιότητα μπορεί να σε ικανοποιήσει και να σου δώσει ειρήνη;... Το μόνο που θέλω να σε διδάξω είναι αυτό που είναι δικό σου, έτσι ώστε μαζί να μπορέσουμε να αντικαταστήσουμε την άθλια μικρότητα που δένει τον οικοδεσπότη του Θεού στην ενοχή και την αδυναμία, με την χαρούμενη επίγνωση της δόξας που βρίσκεται μέσα σε αυτόν. Η γέννησή μου μέσα σου είναι η αφύπνισή σου στο μεγαλείο. Καλωσόρισέ με όχι σε ένα παχνί, αλλά μέσα στον θωμό προς την αγιότητα, εκεί όπου κατοικεί η αγιότητα μέσα σε τέλεια ειρήνη. (Κ-15.III.9:1,4-6)

Έτσι επιλέγουμε ενάντια στην ανίερη λειτουργία της ιδιαιτερότητας του εγώ, επιλέγοντας τη συγχώρεση ως τη μόνη λειτουργία που θέλουμε. Μόνο αυτό θα μας φέρει πίσω στην εστία.

(8:3-5) Οι ρόλοι που έχουμε φτιάξει εμείς αλλάζουν, και φαίνονται πως εναλλάσσονται από την θλίψη στην εκστατική ευδαιμονία αγάπης και στοργής. Μπορεί να γελάμε ή να θρηνούμε, και να χαιρετούμε τη μέρα είτε καλωσορίζοντάς την ή με δάκρυα. Η ίδια η ύπαρξή μας φαίνεται πως αλλάζει καθώς βιώνουμε χίλιες αλλαγές στην διάθεσή μας, και τα συναισθήματά μας είτε μας εξυψώνουν πραγματικά πολύ ψηλά, ή μας γκρεμίζουν στο έδαφος απελπισμένους.

Σε αυτήν και στις τρεις παραγράφους που ακολουθούν, ο Ιησούς μας δείχνει το πώς ο εαυτός που φτιάξαμε δεν μπορεί να είναι του Θεού, ο Οποίος Εαυτός - ο Χριστός - είναι αμετάβλητος: τέλειος και αιώνιος. Η αντίληψη του εαυτού μας αλλάζει συνεχώς. Ξυπνάμε το πρωί ανανεωμένοι ή κουρασμένοι · ξυπνάμε θυμωμένοι ή χαρούμενοι. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, η διάθεσή μας ανεβοκατεβαίνει σαν το τρενάκι του λούνα παρκ. Καθώς μεγαλώνουμε και το σώμα μας γίνεται όλο και πιο αδύναμο, η αντίληψη του εαυτού μας αλλάζει: ο εικοσάχρονος που μπορεί να κατακτήσει τον κόσμο αλλάζει και γίνεται εβδομήντα - με ογδόντα χρόνων που δεν φαίνεται ικανός σχεδόν για τίποτα. Υπάρχει κάποιος που δεν μπορεί να ταυτιστεί με αυτή την εμπειρία; Αυτή λοιπόν, είναι η απόδειξη του Ιησού ότι ο μεταβαλλόμενος εαυτός μας δεν μπορεί να είναι πραγματικότητα. Είναι αλαζονικό λέει, να πιστεύουμε ότι αυτό είμαστε · ότι οι αλλαγές της διάθεσής μας, για παράδειγμα, είναι πραγματικές και σημαντικές, και ότι δεν προκαλούνται από εμάς. Ωστόσο, μαθαίνουμε ότι όλα αυτά δεν είναι παρά οι διαφορετικές πτυχές ενός ονείρου που έχουμε ονειρευτεί, όμως στη συνέχεια ξεχάσαμε ότι οι ονειρευτές ήμασταν εμείς. Θυμίζουμε αυτό το απόσπασμα που μιλά για την αμετάβλητη φύση της πραγματικότητας έναντι της αρχής της αλλαγής που είναι εγγενής στον εαυτό του εγώ:

*Τα φαινόμενα απατούν, αλλά μπορούν να αλλάξουν. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Δεν εξαπατά καθόλου, και εάν δεν μπορείς να δεις πέρα από τα φαινόμενα **πλανάσαι**. Γιατί το καθετί που βλέπεις θα αλλάξει, αλλά ωστόσο το θεωρούσες πραγματικό πριν, και τώρα το θεωρείς πραγματικό ξανά. Η πραγματικότητα έτσι υποβιβάζεται σε μορφή, και θεωρείται ικανή να αλλάξει. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Αυτό είναι που την κάνει πραγματική, και την κρατάει χωριστά από όλα τα φαινόμενα. Πρέπει να υπερβεί κάθε μορφή για να είναι ο εαυτός της. Δεν μπορεί να αλλάξει. (Κ-30.VIII.1)*

Τα επιχειρήματα που παραθέτει ο Ιησούς για μας συνεχίζονται:

(9) Είναι αυτός ο Υιός του Θεού; Θα μπορούσε Αυτός να δημιουργήσει τέτοια αστάθεια και να την αποκαλεί Υιό; Αυτός ο Οποίος είναι αμετάβλητος μοιράζεται τις ιδιότητές Του με την δημιουργία Του. Όλες οι εικόνες που φαινομενικά φτιάχνει ο Υιός Του δεν έχουν καμία επίδραση σε αυτό που είναι πραγματικά. Περνούν σαν φύλλα παρασυρμένα από τον αέρα, μπορεί να σχηματίζουν κάποιο σχήμα στιγμιαία, έπειτα διασπώνται πάλι σε ομάδα, και διασκορπίζονται με ταχύτητα. Ή σαν οφθαλμαπάτες που εμφανίζονται πάνω από την έρημο, βγαίνοντας από την σκότη της.

Στην ενότητα «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας» ο Ιησούς εκφράζει την ίδια ιδέα, χρησιμοποιώντας την εικόνα των φτερών:

... Τα μικρά σου, ανούσια υποκατάστατα, παρασυρμένα από το άγγιγμα της παράνοιας και χορεύοντας ανάλαφρα σε μια τρελή πορεία όπως τα φτερά που χορεύουν τρελά στον άνεμο, δεν έχουν καμιά υπόσταση. Συγχωνεύονται και ανακατεύονται για να διαχωριστούν μετά από λίγο, σε εναλλασσόμενα και εντελώς ανούσια σχέδια που δεν χρειάζεται να κριθούν καθόλου... Άφησέ τα όλα να φύγουν, χορεύοντας στον άνεμο, στριφογυρίζοντας μέχρι να χαθούν από τα μάτια σου, όλο και πιο μακριά, έξω από σένα. (Κ-18.Ι.7:6-7· 8:1)

Σημειώστε τη συνοχή των θεμάτων που εκτυλίσσονται στους τρεις τόμους, υφαίνοντας μέσα και έξω από το συμφωνικό μωσαϊκό που είναι τα Μαθήματα Θαυμάτων.

(10:1) Αυτές οι ανυπόστατες εικόνες θα φύγουν, και θ' αφήσουν το νου σου ασυννέφιαστο και γαλήνιο, όταν δεχτείς την λειτουργία που σου έχει δοθεί.

Όταν λέω στον Ιησού «Εγώ κάνω λάθος και εσύ έχεις δίκιο. Έχω μια λειτουργία που είναι να συγχωρώ, την οποία εσύ με βοηθάς να εκπληρώσω», εξασθενεί η άθλια αντίληψη που έχω για τον εαυτό μου. Δεν θα εξαφανιστεί αμέσως, αλλά μειώνεται σε ισχύ καθώς κάνω πίσω και βλέπω τον σκοπό που εξυπηρετούσε. Πίσω από τα σύννεφα της ενοχής λάμπει το φως της ειρήνης, στο οποίο ο Ιησούς με οδηγεί απαλά:

Το ίδιο θα έπρεπε να είναι και με τα σκοτεινά σύννεφα της ενοχής, που δεν είναι ούτε πιο διαπεράστα ούτε πιο ουσιαστικά. Δεν θα πάθεις ούτε μια γρατζουνιά αν περάσεις μέσα από αυτά. Άφησε τον Οδηγό σου να σε διδάξει την ανούσια φύση τους καθώς θα σε οδηγεί να περνάς μέσα από αυτά, γιατί κάτω από αυτά υπάρχει ένας κόσμος φωτός όπου πάνω του δεν μπορούν να ρίξουν καμιά σκιά. Τις σκιές τους τις ρίχνουν στον κόσμο πέρα από αυτές, πιο μακριά από το φως. Όμως δεν μπορούν να ρίξουν την σκιά τους στον κόσμο του φωτός. (Κ-18.ΙΧ.8)

(10:2-3) Οι εικόνες που φτιάχνεις εσύ προκαλούν μόνο συγκρουόμενος στόχους, προσωρινούς και ασαφείς, αβέβαιους και διφορούμενους. Ποιος θα μπορούσε να είναι συνεπής στις προσπάθειές του, ή να κατευθύνει τις ενέργειές τους και τις κινήσεις του προς στόχους σαν αυτούς;

Οι στόχοι μας αλλάζουν συνεχώς - από στιγμή σε στιγμή, από μέρα σε μέρα, από μήνα σε μήνα, από χρόνο σε χρόνο. Όταν ήμασταν μικροί είχαμε συγκεκριμένους στόχους, και αυτοί άλλαζαν καθώς μεγαλώναμε. Έχουμε συγκεκριμένους στόχους κατά τη διάρκεια της ημέρας καθώς εξασκούμε αυτή τη διδασκαλία που αγαπάμε και πιστεύουμε, μέχρι που κάποιος «περπατάει σε ένα δωμάτιο γεμάτο με κόσμο». Όλοι καταλαβαίνουν την ιδιαίτερη σχέση και εύκολα, αν όχι αναγκαστικά, σχετίζονται με αυτήν. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν θέλει να νιώθουμε ένοχοι, αλλά μόνο για να αναγνωρίσουμε το τι συμβαίνει. Το δόλωμα της ιδιαιτερότητας είναι πράγματι ισχυρό, και το

ξόρκι του σπάει μόνο με την αφοσίωση να φέρουμε τους «συγκρουόμενους στόχους» μας στη σταθερότητα του σκοπού του Ιησού.

(10:4-5) Οι λειτουργίες που εκτιμά ο κόσμος είναι τόσο αβέβαιες που αλλάζουν δέκα φορές την ώρα το λιγότερο. Μπορεί η ελπίδα για κάποιο όφελος να βασιστεί σε στόχους σαν αυτούς;

Το βρίσκουμε αστείο λόγω της αλήθειας του που είναι προφανής. Υπάρχουν πολλά σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς περιγελά τις δραστηριότητες του σώματος. Για παράδειγμα, σημειώνουμε αυτό το απόσπασμα όπου περιγράφει τις «διαδοχικές περιπέτειες» του σώματος (Κ-27.VIII.3:1) και επισημαίνει ευγενικά την αξία που δίνουμε στις λωρίδες χαρτιού και τις στοίβες νομισμάτων:

... το σώμα αναζητά να αποδείξει με πολλούς τρόπους ότι είναι αυτόνομο και πραγματικό. Βάζει πράγματα πάνω του που τα έχει αγοράσει με μικρούς μεταλλικούς δίσκους ή λωρίδες χαρτιού που ο κόσμος τα ανακηρύσσει σαν πολύτιμα και πραγματικά. Εργάζεται για να τα αποκτήσει, κάνοντας ανόητα πράγματα, και τα ανταλλάσσει με ανόητα πράγματα που δεν χρειάζεται και ούτε καν τα θέλει. Προσλαμβάνει άλλα σώματα, για να το προστατέψουν και να συγκεντρώσουν περισσότερα ανόητα πράγματα που να μπορεί να αποκαλεί δικά του. (Κ-27.VIII.2:1-4)

Καθώς διαβάζουμε αποσπάσματα όπως αυτό, χαμογελάμε γιατί συνειδητοποιούμε την αλήθεια τους. Ακούγεται παράλογο στην περιγραφή του Ιησού, αλλά δεν είναι τόσο ανόητο όταν συνειδητοποιούμε το πόσο επενδύουμε σε αυτούς τους μεταβαλλόμενους στόχους, οι οποίοι επικεντρώνονται σε ανούσια σύμβολα που μας εμποδίζουν να επιστρέψουμε στην πραγματικότητα.

Και τώρα η άλλη πλευρά:

(11) Αντίθετα, η αληθινή σου λειτουργία ξεχωρίζει ξεκάθαρα, απόλυτα αναμφίβολη, βέβαιη όπως η επιστροφή του ήλιου κάθε πρωί για να διώξει την νύχτα. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για την αξιοπιστία της. Προέρχεται από Έναν ο Οποίος δεν γνωρίζει κανένα σφάλμα, και η Φωνή του είναι βέβαιη για τα μηνύματά Της. Αυτά δεν θ' αλλάξουν, ούτε θα συγκρουστούν. Όλα τους δείχνουν ένα στόχο, έναν που μπορείς να τον πετύχεις. Το δικό σου σχέδιο μπορεί να είναι αδύνατο, αλλά του Θεού ποτέ δεν μπορεί να αποτύχει διότι Αυτός είναι η Πηγή του.

Η λειτουργία μας εδώ αντανakλά την τέλεια ενότητα του Εαυτού μας. Ενώ στον κόσμο όλα αλλάζουν, ο σκοπός μας δεν χρειάζεται να αλλάξει. Πράγματι, αν παραμείνουμε με τον Ιησού, ο σκοπός δεν μπορεί να αλλάξει ποτέ. Επομένως, η πραγματικότητά μας ως Υιός του Θεού είναι η αμεταβλητότητα του Χριστού, που αντανakλάται εδώ μαθαίνοντας να αποδεχόμαστε έναν σκοπό για όλα. Η προσήλωση αυτή ενώνει την κάθε μέρα της ζωής μας, η οποία γίνεται μια τάξη στην οποία έχουμε έναν δάσκαλο που μας διδάσκει το δικό του ένα μάθημα της συγχώρεσης. Το πρόγραμμα σπουδών είναι συγκεκριμένο - οι ιδιαίτερες σχέσεις μας - όμως το μάθημα παραμένει το ίδιο. Η συγχώρεση - το μήνυμα που διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - είναι το μέσο του Ιησού για να ενοποιήσει τα ανόμοια όνειρα του φόβου μας στο μοναδικό, χαρούμενο όνειρο που μας οδηγεί «πέρα από όλα τα όνειρα, προς την ειρήνη της αιώνιας ζωής»:

Τέτοιος είναι ο πυρήνας του φόβου σε κάθε όνειρο που έχει κρατηθεί μακριά από την χρήση του Άγιου Πνεύματος το Οποίο βλέπει μια διαφορετική λειτουργία για το όνειρο. Όταν τα όνειρα μοιράζονται χάνουν την λειτουργία της επίθεσης και του διαχωρισμού, αν και κάθε όνειρο φτιάχτηκε γι' αυτό. Ωστόσο τίποτα στον κόσμο των ονείρων δεν μένει χωρίς την ελπίδα της αλλαγής και της θελτιώσης, γιατί δεν είναι αυτός ο τόπος όπου βρίσκεται η αμεταβλητότητα. Ας είμαστε πράγματι χαρούμενοι που είναι έτσι, και ας μην ζητάμε το αιώνιο σε αυτόν τον κόσμο. Τα όνειρα της

συγχώρεσης είναι τα μέσα για να βάλεις στην άκρη το ονείρεμα ενός κόσμου έξω από τον εαυτό σου. Και τελικά οδηγούν πέρα από όλα τα όνειρα, προς την ειρήνη της αιώνιας ζωής. (Κ-29.V.8)

(12:1) Πράξε όπως σε κατευθύνει η Φωνή του Θεού.

Καθώς διαβάζουμε αυτή και την επόμενη παράγραφο, μπορεί να φανεί ότι ο Ιησούς λέει ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει συγκεκριμένα πράγματα. Ωστόσο, όπως έχουμε συζητήσει, το μόνο που μας καθοδηγεί να κάνουμε Αυτό είναι να συγχωρούμε. Αυτή η προσταγή επομένως, δεν αφορά στο να κάνουμε συγκεκριμένα πράγματα, αλλά να έχουμε έναν συγκεκριμένο σκοπό για τα πράγματα που κάνουμε. Έτσι το Άγιο Πνεύμα μας καθοδηγεί να κοιτάξουμε μέσα από τα μάτια Του και να δούμε τον μοναδικό σκοπό που ενώνει τον κόσμο μας, στον οποίο κατευθύνεται η γλυκιά διδασκαλία Του.

(12:1-2) Πράξε όπως σε κατευθύνει η Φωνή του Θεού. Και αν Αυτή σου ζητήσει κάποιο πράγμα που θα σου φανεί αδύνατο, θυμήσου Ποιος είναι Αυτός που σου το ζητά, και ποιος είναι αυτός που θα το αρνιόταν.

Η συγχώρεση - ο ρόλος μας στο σχέδιο του Θεού - μπορεί να φαίνεται αδύνατη, όμως αυτή είναι η αξιολόγηση του εγώ. Δεν μας ζητείται να συγχωρήσουμε από μόνοι μας, αλλά να παροτρυνθούμε να ζητήσουμε βοήθεια για να συγχωρέσουμε, που σημαίνει να ζητήσουμε βοήθεια για να δούμε την ιδιαίτερη σχέση διαφορετικά. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τονίζουν ότι δεν συγχωρούμε μόνοι μας, και αυτό ακριβώς σημαίνει να έχουμε μια σχέση με το Άγιο Πνεύμα. Αυτό απλοποιεί ό,τι έχουμε κάνει να φαίνεται τόσο δύσκολο, όπως εξηγεί αυτό το απόσπασμα για την άγια στιγμή:

... Η προετοιμασία για την άγια στιγμή ανήκει σε Αυτόν που την δίνει. Ανάθεσε τον εαυτό σου σε Αυτόν του Οποίου η λειτουργία είναι η απελευθέρωση. Μην αναλαμβάνεις την δική Του λειτουργία αντί γι' Αυτόν. Δώσε Του μόνο αυτό που ζητά, ώστε να μπορέσεις να μάθεις πόσο μικρός είναι ο δικός σου ρόλος, και πόσο μεγάλος ο δικός Του.

Αυτό είναι που κάνει την άγια στιγμή τόσο εύκολη και τόσο φυσική. Εσύ την κάνεις δύσκολη, επειδή επιμένεις ότι πρέπει να υπάρχει κάτι περισσότερο που χρειάζεται να κάνεις. Το βρίσκεις δύσκολο να δεχτείς την ιδέα ότι χρειάζεται να δώσεις τόσο λίγα, για να λάβεις τόσα πολλά. Και σου είναι πολύ δύσκολο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν είναι προσωπικά προσβλητικό που η δική σου συνεισφορά και του Αγίου Πνεύματος είναι τόσο υπερβολικά δυσανάλογες. (Κ-18.IV.6:5-7:4)

(12:3-4) Και έπειτα σκέψου αυτό: ποιος είναι πιο πιθανό να έχει δίκιο; Η Φωνή που μιλά εκ μέρους του Δημιουργού των πάντων, Εκείνου που γνωρίζει όλα τα πράγματα έτσι όπως είναι πραγματικά, ή η παραμορφωμένη εικόνα του εαυτού σου, που βρίσκεται μέσα στην σύγχυση, την ασυνέπεια και την αβεβαιότητα για τα πάντα;

Αλαζονικά πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα από τον Δάσκαλό μας. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο: «Παραιτήσου τώρα από δάσκαλος του εαυτού σου... γιατί δεν διδάχτηκες σωστά» (Κ-12.V.8:3· Κ-28.I.7:1). Πρέπει να αποδεχτούμε ότι δεν έχουμε διδαχθεί σωστά - από εμάς - όμως έχουμε έναν άλλο Δάσκαλο που θα μας διδάξει διαφορετικά. Για να Τον καλέσουμε απαιτείται μόνο να παραδεχθούμε ότι κάναμε λάθος. Ο άθλιος εαυτός μας ποτέ δεν μπορεί να υποκαταστήσει τον ένδοξο Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός.

(12:5-13:1) Μην αφήνεις την φωνή αυτού του εαυτού να σε κατευθύνει. Στην θέση της άκου μια βέβαιη Φωνή που σου λέει για μια λειτουργία που σου έχει δοθεί από τον Δημιουργό σου ο Οποίος σε θυμάται, και σε παροτρύνει να Τον θυμηθείς κι εσύ.

Η απαλή Φωνή Του σε καλεί από το γνωστό προς το άγνωστο.

Το Άγιο Πνεύμα είναι η αφηρημένη θύμηση της Αγάπης στο νου μας, την οποία βιώνουμε μέσα στο άγνωστο όνειρο. Η Φωνή του μας καλεί συνεχώς, αλλά η εμπειρία θα έρθει σε οποιαδήποτε μορφή μπορούμε να δεχτούμε χωρίς φόβο, μια μορφή που καθορίζεται από τον ορθό νου.

(13:2-5) Θα σε παρηγορεί και θα σε ενθαρρύνει, παρότι δεν γνωρίζει θλίψη. Θα σε αποκαταστήσει, παρότι Αυτός είναι ολοκληρωμένος · ένα δώρο σε σένα, παρότι γνωρίζει ότι έχεις ήδη τα πάντα. Αυτός έχει Σκέψεις που απαντούν σε κάθε ανάγκη που αντιλαμβάνεται ο Υιός Του, παρόλο που Αυτός δεν τις βλέπει. Γιατί η Αγάπη πρέπει να δίνει, και ό,τι δίνεται στο Όνομά Του παίρνει την μορφή που είναι η πιο χρήσιμη στον κόσμο των μορφών.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς μας μιλάει με ανθρωπομορφικούς όρους, και απεικονίζει το Άγιο Πνεύμα ως Πρόσωπο που επικοινωνεί με βάση τις ανάγκες μας. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν μπορούμε να κατανοήσουμε μια διαδικασία που συμβαίνει σε έναν υπερ-ανθρώπινο νου, που είναι πέρα από τον εγκέφαλο του σώματος · μια διαδικασία που ξεκίνησε με τον λήπτη των αποφάσεων που είχε επιλέξει το εγώ. Τώρα συνειδητοποιούμε το λάθος μας και αποφασίζουμε υπέρ της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Η δική Του αφηρημένη αρχή της Επανόρθωσης μεταφράζεται από το νου σε μια μορφή που μπορούμε να αποδεχτούμε και να κατανοήσουμε, αν και η γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* το κάνει να ακούγεται σαν το Άγιο Πνεύμα να εμπλέκεται ενεργά στη διαδικασία. Η αγάπη απλά λάμπει · δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο. Το ποίημα της Helen «Ο Παράκλητος (Ο Παρηγορητής)» εκφράζει την παρηγοριά που μας δίνει η Φωνή του Θεού, η οποία μας θυμίζει γλυκά το σπίτι που είχαμε αρνηθεί και δεν σκεφτήκαμε ποτέ να γνωρίσουμε ξανά:

Κάνε πίσω, τέκνο Μου, και άφησε Αυτόν να είναι επικεφαλής στον δρόμο

Τον Οποίο έχω στείλει σε σένα. Κρατά το χέρι σου

Και σου μιλάει από Μένα. Η μνήμη του

Κρατάει στο νου σου το Όνομά Μου. Η ειρήνη Του περιβάλλει το

Τέκνο Μου με όλη την αγάπη που νιώθει ένας Πατέρας

Για αυτό που αγαπά πάνω από όλα

Στη γη και στον Ουρανό. Αυτόν που σου έστειλα

Έχει μοιραστεί την Καρδιά Μου και φέρνει τον Λόγο Μου μαζί Του

Για να ανακουφίσει και να παρηγορήσει όλο τον κόσμο

Που έχει ξεχάσει το Όνομά Μου. Άστεγοι είναι

Αυτοί που θα μείνουν μόνοι, χώρια από Μένα.

Όμως θα τους καλέσω στην εστία. Στέλνω τη Φωνή μου

Για να τραγουδήσει σε αθόρυβα μέρη. Άκουσε από Μένα

Το τραγούδι που ένας Πατέρας τραγουδά για σένα, το τέκνο Του ·

Μια μελωδία πολύ πέρα από τον κόσμο.

Κάνε πίσω και άκου, γιατί Αυτός έρχεται να σε ευλογήσει

Και να σου πει ότι δεν είσαι απαρηγόρητος.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 71)

(14:1-2) Αυτές είναι οι μορφές που ποτέ δεν θα εξαπατήσουν, διότι προέρχονται από την ίδια την Αμορφία. Η συγχώρεση είναι μια γήινη μορφή της αγάπης, η οποία όπως είναι στον Ουρανό δεν έχει μορφή.

Έχουμε δει στο παρελθόν ότι η συγχώρεση είναι απατηλή · μια έκφραση της Αγάπης του Θεού σε μορφή. Παρόλο που η συγχώρεση δεν είναι αγάπη, η οποία δεν έχει καμία θέση στην ψευδαίσθηση, η συγχώρεση δεν της αντιτίθεται. Απλά καταργεί τα εμπόδια για να θυμηθούμε τον Ουρανό, επιστρέφοντάς μας στην Αμορφία που μας δημιούργησε ως Εαυτόν. Ας διαβάσουμε ξανά αυτό το απόσπασμα από *Το Τραγούδι της Προσευχής*, που εκφράζει τον ρόλο της συγχώρεσης που μας οδηγεί στην άμορφη Αγάπη του Θεού:

Η συγχώρεση είναι το κάλεσμα προς την πνευματική υγεία, γιατί ποιος άλλος εκτός από έναν παράφρονα θα επιθυμούσε να κοιτά την αμαρτία όταν στην θέση της θα μπορούσε να δει το πρόσωπο του Χριστού; Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις · η πιο απλή, και όμως η μόνη που μπορείς να κάνεις. Ο Θεός σε καλεί να σώσεις τον Υιό Του από τον θάνατο προσφέροντάς του την Αγάπη του Χριστού. Αυτή είναι η ανάγκη σου, και ο Θεός σου προσφέρει αυτό το δώρο. Και όπως το δίνει Αυτός, έτσι πρέπει να το δίνεις κι εσύ. Και έτσι η προσευχή αποκαθίσταται στη άμορφη της κατάσταση, πέρα από όλα τα όρια μέσα στην αιωνιότητα, με τίποτα από το παρελθόν να την συγκρατεί για να μην ενωθεί και πάλι με το ατέρμονο τραγούδι που όλη η δημιουργία τραγουδάει στον Θεό της. (Τρ-2.1.8)

(14:3-4) Όμως εδώ μας δίνεται ό,τι μας χρειάζεται, έτσι όπως μας χρειάζεται. Με αυτή την μορφή μπορείς να εκπληρώσεις την λειτουργία σου ακόμα κι εδώ, παρόλο που αυτό που θα σημαίνει η αγάπη για σένα όταν θα έχει αποκατασταθεί η αμορφία, είναι κατά πολύ σπουδαιότερο.

Έτσι μαθαίνουμε το πώς να εξασκούμε τη συγχώρεση με συγκεκριμένες μορφές. Αυτές είναι οι σχέσεις που ξεκινούν με τις υποδειγματικές μας οικογένειες και συνεχίζονται σε όλη μας τη ζωή. Αυτό μας θυμίζει το Μάθημα 184, όπου ο Ιησούς συζήτησε τον τρόπο της ζωής μας μέσα σε έναν κόσμο συμβόλων, παρόλο που γνωρίζει ότι τα σύμβολα δεν είναι αληθινά. Όμως η δική μας λειτουργία, η συγχώρεση, χωριά μπροστά στο άμορφο φως της αγάπης που περιμένει την επιστροφή μας από τον κόσμο της μορφής. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο:

... Το μονοπάτι γίνεται εντελώς διαφορετικό καθώς κάποιος προχωρά. Όλη η μεγαλοπρέπεια και το μεγαλείο του σκηνικού και οι τεράστιες προοπτικές που ανοίγουν για να τον συναντήσουν καθώς το ταξίδι συνεχίζεται, δεν θα μπορούσαν να προβλεφθούν στο ξεκίνημα. Εν τούτοις, ακόμα κι αυτά, των οποίων η λαμπρότητα φτάνει σε απερίγραπτα ύψη όσο κάποιος προχωρά, χωριούν πραγματικά μπροστά σε όλο αυτό που περιμένει όταν το μονοπάτι φτάσει στο τέλος και ο χρόνος τελειώσει και αυτός μαζί του. (Εγχ-19.2:5-7)

(14:5-6) Η σωτηρία του κόσμου βασίζεται σε σένα που μπορείς να συγχωρείς. Αυτή είναι η λειτουργία σου εδώ.

Δεν μας ζητείται να θυμηθούμε τη λειτουργία μας στον Ουρανό. Μας ζητείται απλά να επιλέξουμε μια λειτουργία στη γη που θα μας επαναφέρει στον Ουρανό. Η συγχώρεση είναι λοιπόν το μέσο και η αγάπη το Τέλος.

ΜΑΘΗΜΑ 187

Ευλογώ τον κόσμο διότι ευλογώ τον εαυτό μου.

Το θέμα της *μορφής* και του *περιεχομένου* επιστρέφει, μέσα στο πλαίσιο του να δίνεις και να λαμβάνεις, που είναι άλλο ένα εξέχων θέμα στα Μαθήματα. Για το Άγιο Πνεύμα, το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο γιατί δεν υπάρχει κανένας έξω από το νου, και επομένως δίνω μόνο στον εαυτό μου: «... μπορείς να αλληλοεπιδράς παρά μόνο με τον εαυτό σου» (Κ-31.Υ.15:5). Για το εγώ, πλέον δεν έχω αυτό που δίνω, γιατί τώρα ανήκει σε κάποιον άλλον - το νόημα της θυσίας, όπως διδάσκει αυτό το μάθημα. Αν θέλω να λάβω από εσάς, πρέπει ως αντάλλαγμα να δώσω · και ελπίζω να δώσω λιγότερα και να λάβω περισσότερα. Αυτή είναι μια άλλη μορφή της αρχής του εγώ *ή ο ένας ή ο άλλος*. Εάν δώσω, εσείς έχετε αυτό που δεν έχω · εσείς κερδίσατε και εγώ έχασα. Ωστόσο, αν είμαι πιο έξυπνος από εσάς, θα δώσω κάτι που κρίνω ότι έχει μικρή αξία, και θα σας εξαπατήσω για να μου δώσετε κάτι που θεωρώ πιο πολύτιμο. Μπορεί να φαίνεται ότι κερδίσατε, αλλά στο νου μου φαίνεται το αντίθετο - ένας θρίαμβος που αποτελεί τον πυρήνα της ιδιαίτερης σχέσης. Με αυτόν τον τρόπο το μάθημα ενισχύει την ιδέα ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, και ότι η θυσία είναι αδύνατη.

(1:1-5) Κανένας δεν μπορεί να δώσει αν δεν έχει. Μάλιστα, η προσφορά είναι απόδειξη ότι έχεις. Έχουμε αναφερθεί και πάλι σε αυτό. Αυτό που φαίνεται ότι το κάνει δύσκολο να γίνει πιστευτό δεν είναι αυτό. Κανένας δεν αμφιβάλλει ότι πρέπει πρώτα να έχεις στην κατοχή σου αυτό που επιθυμείς να δώσεις.

Όλοι θα συμφωνήσουν ότι δεν μπορείτε να δώσετε κάτι εκτός αν το έχετε. Δεν μπορώ να σας δώσω χίλια δολάρια, για παράδειγμα, παρά μόνο αν τα έχω · δεν μπορώ να αγαπήσω παρά μόνο αν νιώθω ότι με αγαπούν. Οι άνθρωποι που είναι δυστυχισμένοι με τις σχέσεις τους συχνά δικαιολογούνται λέγοντας ότι δεν είναι δυνατόν να επεκτείνουν την αγάπη τους σε κάποιον άλλον, τη στιγμή που οι ίδιοι την στερούνται τόσο πολύ · δεν μπορούν να είναι ανιδιοτελείς όταν δεν εξυπηρετούνται οι ανάγκες τους.

(1:6-7) Είναι η δεύτερη φάση στην οποία διαφέρουν η αντίληψη του κόσμου με την ορθή αντίληψη. Μόλις έχεις και δώσεις, ο κόσμος ισχυρίζεται ότι έχεις χάσει αυτό που είχες στην κατοχή σου.

Εδώ αντικατοπτρίζεται ο τέταρτος νόμος του χάους, στον οποίο έχουμε αναφερθεί πολλές φορές:

Το εγώ δίνει αξία μόνο σε ό,τι παίρνει. Αυτό οδηγεί στον τέταρτο νόμο του χάους, ο οποίος, αν οι άλλοι γίνουν αποδεκτοί, πρέπει να είναι αληθινός. Αυτός ο φαινομενικός νόμος είναι η πεποίθηση ότι έχεις αυτό που έχεις πάρει. Σύμφωνα με αυτόν, η απώλεια κάποιου γίνεται δικό σου κέρδος... (Κ-23.ΙΙ.9:1-4)

Και πάλι, η δυναμική της θυσίας - ο ένας κερδίζει, ο άλλος χάνει - είναι το κεντρικό στοιχείο κάθε ιδιαιτερότητας.

Ο Ιησούς εξηγεί τώρα ότι το μόνο που μπορούμε να δώσουμε είναι μια ιδέα, μια αρχή που συζητείται συχνά στο κείμενο:

(1:8–2:5) Η αλήθεια υποστηρίζει ότι το να δίνεις θα αυξάνει αυτό που έχεις στην κατοχή σου.

Πώς είναι αυτό δυνατόν; Διότι είναι βέβαιο ότι αν δώσεις ένα πεπερασμένο πράγμα, τα μάτια του σώματός σου δεν θα το αντιλαμβάνονται ως δικό σου. Ωστόσο, έχουμε μάθει ότι τα πράγματα δεν αντιπροσωπεύουν παρά τις σκέψεις που τα φτιάχνουν. Και δεν σου λείπουν οι αποδείξεις ότι όταν δίνεις τις ιδέες, τις ισχυροποιείς μέσα στο νου σου. Ίσως η μορφή με την οποία εμφανιζόταν η σκέψη να αλλάζει όταν δίνεις.

Είναι ξεκάθαρο ότι αν έχω δύο χιλιάδες δολάρια και σου δώσω τα μισά, έχεις αυτά που μου λείπουν. Η μορφή - η οικονομική μου κατάσταση - έχει αλλάξει σίγουρα: «Αν μοιραστείς μία ιδιοκτησία, πραγματικά διαιρείς την κυριότητα της» (Κ-5.Ι.1:10). Αν όμως, το κάνω αυτό με τον Ιησού, η αγάπη μέσα μου δεν αλλάζει καθόλου. Γι' αυτό είναι σημαντικό για τους μαθητές των Μαθημάτων να θυμούνται τη μεταφυσική τους που διδάσκει ότι δεν υπάρχει κόσμος έξω από το νου, και έτσι δεν μπορεί να είναι το σώμα που δίνει - οι μαριονέτες δεν μπορούν να δώσουν τίποτα. Ο νους μου δίνει μόνο ένα σύστημα σκέψης, το οποίο είναι το νόημα των σχολίων που κάνει ο Ιησούς στο εγχειρίδιο όταν συζητά για τη διδασκαλία και τη μάθηση:

... η διδασκαλία είναι μια συνεχής διαδικασία · συνεχίζεται κάθε στιγμή της ημέρας, ακόμα και στις σκέψεις κατά την διάρκεια του ύπνου.

Το να διδάσκεις σημαίνει να δίνεις το παράδειγμα. Υπάρχουν δύο μόνο συστήματα σκέψης, κι εσύ επιδεικνύεις ότι πιστεύεις στο ένα ή στο άλλο, όλη την ώρα. Από το δικό σου παράδειγμα μαθαίνουν οι άλλοι, αλλά και εσύ. Το ερώτημα δεν είναι το αν θα διδάσκεις, γιατί σε αυτό δεν υπάρχει επιλογή. Ο σκοπός των μαθημάτων αυτών θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι να σου παρέχουν ένα μέσο επιλογής αυτού που θέλεις να διδάξεις στην βάση του τι θέλεις να μάθεις. Δεν γίνεται να δίνεις σε κάποιον άλλον, παρά μόνο στον εαυτό σου, και αυτό το μαθαίνεις μέσω της διδασκαλίας. (Εγχ-εισ.1:6–2:6)

Διδάσκετε αυτό που πιστεύετε ότι είστε: τον εσφαλμένα νοούμενο εαυτό σας, ενισχύοντας την πεποίθηση ότι εσείς έχετε δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος · ή τον ορθά νοούμενο εαυτό σας, ενισχύοντας τη διορθωμένη πεποίθηση ότι εσείς κάνετε λάθος και ότι ο Θεός έχει δίκιο. Έτσι διδάσκετε και δίνετε μία από τις δύο ιδέες: ενοχή-φόβο ή συγχώρεση-αγάπη. Ένα σύστημα σκέψης ενισχύεται όταν διδάσκεται, που είναι το νόημα του να το δίνεις. Διδάσκοντας αυτό που πιστεύω, ενισχύω την αλήθεια του μέσα μου. Για παράδειγμα, αν επεκτείνω την αγάπη σε σας, ενισχύω την παρουσία της στον εαυτό μου, όπως εξηγεί ο Ιησούς:

... Αν όμως μοιραστείς μία ιδέα, δεν την υποβαθμίζεις ούτε την ελαττώνεις. Εξακολουθεί να είναι ακόμα δική σου ολόκληρη παρόλο που έχει δοθεί. Ακόμα, αν αυτός στον οποίο την δίνεις την δεχτεί ως δική του, την ενισχύει μέσα στο νου σου κι έτσι την αυξάνει και την ενδυναμώνει. Αν μπορείς να δεχτείς την σκέψη ότι ο κόσμος αποτελείται από ιδέες, η όλη πίστη στην λανθασμένη σύνδεση που κατασκευάζει το εγώ ανάμεσα στο να δίνεις και να χάνεις φεύγει.

Ας αρχίσουμε την διαδικασία της αφύπνισής μας με μερικές μόνο απλές ιδέες:

Οι σκέψεις ενδυναμώνονται με το να δίνονται.

Όσο περισσότεροι πιστεύουν σ' αυτές, τόσο πιο ισχυρές γίνονται.

Τα πάντα είναι μία ιδέα.

Πως γίνεται, λοιπόν, να έχουν σχέση το να δίνεις με το να χάνεις; (Κ-5.Ι.1:11–2:5)

Η αρχή λειτουργεί και αντίστροφα: Αν πιστεύω ότι η πραγματικότητά μου είναι η ενοχή, το να την δώσω - μέσω της προβολής και της επίθεσης - με κάνει πιο ένοχο. «Οι άμυνες κάνουν αυτό που υπερασπίζονται» (Κ-17.ΙV.7:1) - αν ο νους μου είναι φοβισμένος και αν εγείρω άμυνες ως

προστασία, φοβάμαι περισσότερο καθώς οι άμυνες αυτές μου υπενθυμίζουν το δικό τους σκοπό που είναι να με προστατεύσουν από τον φόβο. Επιπλέον, όσο περισσότερο επιτίθεμαι, τόσο περισσότερο φοβάμαι την αντεπίθεση, όπως περιγράφει το ακόλουθο απόσπασμα:

... Αν ταυτίζεσαι με το εγώ, τότε πρέπει να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ένοχο. Όποτε ανταποκρίνεσαι στο εγώ σου θα βιώνεις ενοχή, και θα φοβάσαι την τιμωρία. Το εγώ είναι κυριολεκτικά μία τρομακτική σκέψη... Όταν ακούς την φωνή του εγώ σημαίνει πως πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να επιτεθείς στον Θεό, και ότι έχεις αποσπάσει ένα κομμάτι Του από Αυτόν. Ακολουθεί φόβος εκδίκησης, επειδή η δριμύτητα της ενοχής είναι τόσο έντονη που πρέπει να προβληθεί. (Κ-5.Υ.3:5-7,10-11).

Είναι αυτονόητο ότι αυτό δεν έχει να κάνει με το σώμα, αλλά μόνο με τις σκέψεις μας: την αγάπη ή το φόβο, τη συγχώρεση ή την ενοχή.

(2:6-8) Ωστόσο, πρέπει να επανέλθει σε αυτόν που δίνει. Ούτε μπορεί η μορφή που παίρνει να είναι λιγότερο αποδεκτή. Πρέπει να είναι ακόμα περισσότερο.

Κατά συνέπεια αυτές είναι οι απαιτήσεις της ιδιαίτερης σχέσης: αν σου δώσω χίλια δολάρια, υπάρχει μια κρυφή σκέψη που λέει ότι θέλω κάτι περισσότερο από αυτό που έδωσα - π.χ. την αιώνια ευγνωμοσύνη σου, ώστε όταν σε χρειάζομαι να είσαι πάντα εκεί για μένα. Αγοράζω την αγάπη σου για χίλια δολάρια και ως αντάλλαγμα λαμβάνω μια ζωή σκλαβιάς. Οι μορφές τέτοιων διαπραγματεύσεων διαφέρουν πολύ, αλλά το υποβόσκων περιεχόμενό τους είναι δεδομένο: να θέλεις περισσότερα και να δίνεις λιγότερα.

(3:1-2) Οι ιδέες πρέπει πρώτα ν' ανήκουν σε σένα, πριν τις δώσεις. Αν πρόκειται να σώσεις τον κόσμο, πρέπει πρώτα να δεχτείς την σωτηρία για τον εαυτό σου.

Είδαμε στο Μάθημα 154 - «Είμαι ένας από τους αποστόλους του Θεού» - ότι τα μηνύματα που δίνουμε στους άλλους τα δίνουμε πρώτα στον εαυτό μας. Πώς μπορώ να διδάξω αυτή τη διδασκαλία σε άλλους αν δεν τη βιώσω, γιατί θα διδάσκω λέξεις που δεν έχουν νόημα - τη μορφή - και η αγάπη που είναι τα Μαθήματα Θαυμάτων - το περιεχόμενο - θα χαθεί. Επομένως, εάν θέλετε πραγματικά να διδάξετε τη διδασκαλία του Ιησού, πρέπει να την διδάξετε με το παράδειγμά σας. Και πάλι, όταν διδάσκουμε δεν το κάνουμε μέσα από τις λέξεις, αλλά μέσα από το σύστημα σκέψης με το οποίο ταυτιζόμαστε. Έτσι ο Ιησούς λέει σε μας που είμαστε μαθητές του:

... Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα. (Κ-11.Υ.7:3-4)

(3:3-5) Αλλά δεν θα πιστέψεις ότι αυτό έχει γίνει μέχρι να δεις τα θαύματα που φέρνει σε όλους όσους βλέπεις. Εδώ ξεκαθαρίζεται η ιδέα της προσφοράς και αποκτά σημασία. Τώρα μπορείς ν' αντιληφθείς ότι με το να δίνεις αυξάνονται τα αποθέματά σου.

Ένας από τους τρόπους που γνωρίζουμε ποιον δάσκαλο έχουμε επιλέξει είναι να παρατηρήσουμε τα αποτελέσματα. Έτσι, για παράδειγμα, αυτό που με διδάσκει ότι έχω αποδεχτεί την αλήθεια των Μαθημάτων Θαυμάτων, είναι να συνειδητοποιήσω το πόσο διαφορετικός είμαι με τους άλλους. Βλέπω την αλλαγή τους όταν είναι γύρω μου: δεν κρύβομαι πια με φόβο όταν με βλέπουν, χαίρομαι ειλικρινά που βλέπουν ότι είμαι παρών ή εκεί που κάποτε ήταν χαρούμενοι που ήταν μαζί μου επειδή χάιδεα την ιδιαιτερότητά τους, τώρα είναι χαρούμενοι γιατί αντανακλώ την αγάπη. Ίσως θυμάστε αυτό το απόσπασμα από την ενότητα «Η Δοκιμή της Αλήθειας»:

Έχεις ένα τρόπο ελέγχου, τόσο σίγουρο όσο κι ο Θεός, με τον οποίο να αναγνωρίσεις αν αυτό που έμαθες είναι αληθινό. Αν είσαι απόλυτα ελεύθερος από φόβο οποιουδήποτε είδους, και αν όλοι

όσοι συναντάς, ή ακόμα και εκείνοι που απλά σε σκέφτονται μοιράζονται την απόλυτη γαλήνη σου, τότε μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχεις μάθει το μάθημα του Θεού, και όχι το δικό σου. (Κ-14.ΧΙ.5:1-2)

Και πάλι, βλέπετε τα θαύματα της ειρήνης που επιφέρει η αλλαγή του νου σας, και αυτό δείχνει πως ό,τι διδάσκετε είναι αληθινό.

(4:1) Προστάτεψε όλα τα πράγματα που εκτιμάς με το να τα δίνεις, και θα σιγουρευτείς ότι ποτέ δεν πρόκειται να τα χάσεις.

Ο Ιησούς μας διδάσκει να μην παρακρατάμε την αγάπη, ούτε να κρυβόμαστε πίσω από την ιδιοτελείά μας. Αντίθετα, μαθαίνουμε το πώς να είμαστε ανιδιοτελείς, όπως λέει, στην πράξη: «Αν θέλετε να μάθετε αυτή τη διδασκαλία, πρέπει να την εξασκήσετε προστατεύοντας όλα όσα εκτιμάτε». Στην πραγματικότητα, δίνουμε αξία μόνο στη ειρήνη η οποία έρχεται για να αναιρέσουμε την ενοχή της ιδιαιτερότητας, την οποία (ειρήνη) προστατεύουμε επεκτείνοντάς την στους άλλους. Θα ήταν πραγματικά καλύτερο να πούμε ότι την αφήνουμε να επεκταθεί μέσα μας, γιατί απελευθερώνοντας κάθε επένδυση στα ιδιοτελή συμφέροντα, αφήνουμε την ειρήνη του Αγίου Πνεύματος να ρέει φυσικά μέσα από τον θεραπευμένο νου μας. Έτσι είμαστε σίγουροι ότι δεν θα την χάσουμε ποτέ.

(4:2-6) Ό,τι νόμιζες ότι δεν είχες τώρα αποδεικνύεται δικό σου. Ωστόσο, μην δίνεις αξία στην μορφή του. Διότι αυτή θ' αλλάζει και θα γίνεται αγνώριστη με τον καιρό, όσο και να προσπαθείς να την κρατήσεις ασφαλή. Καμία μορφή δεν κρατά. Είναι η σκέψη πίσω από την μορφή των πραγμάτων που ζει χωρίς αλλαγές.

Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε μια πιο ξεκάθαρη δήλωση για το θέμα μας που είναι η *μορφή* και το *περιεχόμενο*, το οποίο είναι τόσο βασικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Οι ιδιαίτερες σχέσεις δίνουν αξία στη μορφή: τα δικά μας σώματα ή των άλλων. Θυμόμαστε αυτή τη διεξοδική συζήτηση για τη χρήση των *μορφών* της ιδιαιτερότητας από το εγώ, ώστε να θριαμβεύσει πάνω στο *περιεχόμενο* της αγάπης:

Όποτε κάποια μορφή ιδιαίτερης σχέσης σε βάλει στον πειρασμό να αναζητήσεις την αγάπη σε τελετουργίες, θυμήσου ότι η αγάπη είναι αυτάρκης, και όχι κάποια μορφή οποιουδήποτε είδους. Η ιδιαίτερη σχέση είναι μια τελετουργία μορφής, που στοχεύει στο να εξυψώσει την μορφή για να πάρει την θέση του Θεού εις βάρος του περιεχομένου. Δεν υπάρχει νόημα στην μορφή, και ποτέ δεν θα υπάρξει. Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία δύναμη αντλείται από τον θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει πάνω στο περιεχόμενο, και ότι η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. (Κ-16.Υ.12:1-4)

Τα πράγματα του κόσμου αλλάζουν, αλλά σκέψη της αγάπης του Ιησού που ενυπάρχει είναι αμετάβλητη. Έχοντας ως σταθερό στόχο αυτή τη συνειδητοποίηση ενοποιούνται οι καθημερινές μας εμπειρίες. Αυτό το απόσπασμα μας βοηθά επίσης να καταλάβουμε το γιατί ο Θεός δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει αυτόν τον κόσμο, ούτε να έχει καμία σχέση με αυτόν - όλες οι μορφές του κόσμου είναι του εγώ, για τον οποίο ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα.

(5:1-2) Δίνε με χαρά. Μόνο να κερδίσεις γίνεται με αυτό τον τρόπο.

Δίνουμε με χαρά και ευγνωμοσύνη γιατί συνειδητοποιούμε ότι αλλάζοντας την αντίληψή μας για τους άλλους, με το να είμαστε πιο στοργικοί και πιο ειρηνικοί, γινόμαστε πιο στοργικοί και πιο ειρηνικοί με τον εαυτό μας. Με το να είμαστε πιο ευγενικοί με τους άλλους, μαθαίνουμε για την ευγένεια του Ιησού · αν δεν είμαστε ευγενικοί, είναι επειδή προσπαθούμε να αποδείξουμε το πόσο

αγενής είναι μαζί μας, για να δικαιολογήσουμε τη δική μας έλλειψη καλοσύνης. Ο Ιησούς μας ζητά να ασκήσουμε τη διδασκαλία του και να μην εμποδίσουμε την αγάπη του που συγχωρεί. Αν την εμποδίσουμε, δεν θα έχουμε μάθει από αυτόν, γιατί η αγάπη πρέπει να επεκτείνεται, αν είναι αγάπη. Το έργο μας είναι να γνωρίζουμε το πόσο εμποδίζουμε αυτή τη φυσική επέκταση · το πόσο δεν αποκλείουμε την κρίση, αλλά παρακρατάμε την αγάπη. Επομένως, πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν δίνουμε πραγματικά στους άλλους, αλλά μόνο στον εαυτό μας - όταν βρίζουμε τους άλλους, βρίζουμε τον εαυτό μας · όταν ευλογούμε τους άλλους, ευλογούμε τον εαυτό μας.

(5:3-5) Η σκέψη παραμένει, και ενδυναμώνεται καθώς ενισχύεται με το δόσιμο. Οι σκέψεις επεκτείνονται καθώς μοιράζονται, γιατί δεν γίνεται να χαθούν. Δεν υπάρχει δότης και αποδέκτης με την έννοια που το εννοεί ο κόσμος.

Ο κόσμος δεν αντιλαμβάνεται ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, και η οπτική των Μαθημάτων για το να δίνεις είναι αυτό που κάνει τόσο δύσκολο να το κατανοήσεις. Στο μη δυϊστικό σύστημά τους, δεν υπάρχει δότης (Θεός) και δέκτης (Χριστός) στον Ουρανό - Αυτοί είναι Ένα, όπως είναι και η προσφορά, η αγάπη και η δημιουργία:

Οι δημιουργίες σου, σου ανήκουν, όπως κι εσύ ανήκεις στον Θεό. Είσαι μέρος του Θεού, όπως οι υιοί σου είναι μέρος των δικών Του Υιών. Το να δημιουργείς σημαίνει ν' αγαπάς. Η αγάπη επεκτείνεται προς τα έξω απλά και μόνο επειδή δεν είναι δυνατόν να περιορίζεται. Όντας απεριόριστη δεν σταματά... Το να θέλεις από κοινού με τον Θεό σημαίνει να δημιουργείς σαν Αυτόν. Ο Θεός δεν περιορίζει τα δώρα Του με κανένα τρόπο. Εσύ είσαι τα δώρα Του, κι επομένως τα δώρα σου πρέπει να είναι σαν τα δικά Του. Τα δώρα σου προς την Βασιλεία πρέπει να είναι όπως τα δικά Του δώρα προς εσένα. (Κ-7.Ι.3:1-5· 4:5-8)

Το να προσφέρουμε εδώ, αντανακλά την εγγενή ενότητα του Ουρανού - που είναι η βάση της δημιουργίας και η πηγή της ορθά νοούμενης προσφοράς μέσα στην ψευδαίσθηση.

(5:6-7) Υπάρχει ένας δότης που διασφαλίζει αυτό που έχει · και άλλος ένας που δίνει κι αυτός. Έτσι και οι δύο πρέπει να κερδίσουν από αυτή την ανταλλαγή, γιατί ο καθένας θα έχει την σκέψη με την μορφή που θα είναι χρήσιμη γι' αυτόν.

Αυτό το μοίρασμα του ενός συμφέροντος - «και οι δύο πρέπει να κερδίσουν από αυτή την ανταλλαγή» - αντανακλά την ενότητα του Ουρανού.

(5:8) Αυτό που φαίνεται πως χάνει είναι πάντα λιγότερης αξίας από αυτό που θα του επιστραφεί.

Αυτό που σίγουρα θα μας επιστραφεί είναι η αγάπη. Επειδή έχουμε δώσει περισσότερη αξία στα δώρα του εγώ από τα δώρα του Θεού, πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε αυτό που δεν έχει αξία και αυτό που έχει αξία. Το πρώτο μπορεί πάντα να δοθεί, γιατί δεν είναι τίποτα · αλλά το τελευταίο - το δώρο της Αγάπης του Θεού - δεν μπορεί ποτέ να χαθεί. Αυτό είναι το ποιοι είμαστε, μαζί με την Υιότητα. Είναι πέρα από ό,τι έχει αξία στη γη και, επειδή είναι του Θεού, δεν έχει κανένα κόστος. Σημειώστε καλά αυτή τη συζήτηση από το κείμενο, διότι μας βοηθά να καταλάβουμε γιατί θεωρούμε ότι έχουμε τόσο λίγα - διότι θεωρούμε ότι αυτή είναι η αξία μας!

Ποτέ μην ξεχνάς, λοιπόν, ότι ορίζεις την αξία αυτού που λαμβάνεις, και το κοστολογείς από αυτό που δίδεις. Το να πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να πάρεις πολλά με μικρό κόστος σημαίνει ότι πιστεύεις ότι μπορείς να κάνεις παζάρια με τον Θεό... Δίνοντας, λαμβάνεις. Αλλά το να λαμβάνεις σημαίνει ότι δέχεσαι, όχι ότι αποκτάς... Αυτό που δίνεις είναι... η αξία που αποδίδεις σε αυτό που έχεις, εφόσον είναι το ακριβές μέτρο της αξίας που του αποδίδεις. Και αυτό, με την σειρά του, είναι το μέτρο για το πόσο το θέλεις. (Κ-9.ΙΙ.11:1-2,4-5,8-9)

(6:1-3) Ποτέ μην ξεχνάς ότι δίνεις μόνο στον εαυτό σου. Όποιος καταλαβαίνει τι σημαίνει να δίνει γελά με την ιδέα της θυσίας. Ούτε μπορεί να μην αναγνωρίσει τις πολλές μορφές που μπορεί να πάρει η θυσία.

Ο Ιησούς μας λέει ότι είναι γελοίο να πιστεύουμε ότι κάποιος πρέπει να χάσει για να κερδίσει κάποιος άλλος. Είδαμε στα Μαθήματα 163 και 167 τις πολλές μορφές που παίρνει η σκέψη του θανάτου: λύπη, δυστυχία, μιζέρια, κ.λπ. Τώρα ο Ιησούς θα μας μιλήσει για τις διάφορες μορφές που παίρνει η θυσία:

(6:4) Επίσης, θα γελά με τον πόνο και την θυσία, με την αρρώστια και την θλίψη, την φτώχεια, την πείνα και τον θάνατο.

Αν την βγάλουμε από το πλαίσιο, η πρόταση αυτή φαίνεται σίγουρα τρομερή. Αυτοί που κρίνουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* θα μπορούσαν εύκολα να χρησιμοποιήσουν δηλώσεις όπως αυτή για να αποδείξουν ότι σας διδάσκουν να είστε αναισθητοι απέναντι στους άλλους, να γελάτε με τη δυστυχία, την ατυχία και τον πόνο τους. Όμως αυτό είναι ακριβώς το αντίθετο από τη διδασκαλία του Ιησού. Όταν ενώνεσαι μαζί του έξω από το όνειρο, συνειδητοποιείς ότι όλοι κερδίζουν και κανείς δεν χάνει · ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, όπως ισχυρίζεται το εγώ. Έχοντας αποδεχτεί αυτή την αλήθεια, επιστρέφετε στο όνειρο της θυσίας του εγώ με το ευγενικό γέλιο που αναφέρεται στην επόμενη πρόταση, που λέει ότι τίποτα από αυτά δεν είναι αλήθεια. Εάν πιστεύετε ότι είστε μια μορφή μέσα στο όνειρο, ένα γέλιο όπως αυτό θα ήταν αναπόφευκτα ειρωνικό και καθόλου ευγενικό. Είναι ευγενικό μόνο όταν στέκεσαι μαζί με τον Ιησού έξω από το όνειρο, συνειδητοποιώντας ότι αφού ο Υιός του Θεού δεν σταυρώθηκε ποτέ, ο Ιησούς δεν σταυρώθηκε ποτέ. Γι' αυτό, από την οπτική γωνία του Ιησού, η σταύρωση ήταν ένα μη γεγονός - τίποτα δεν συνέβη, και έτσι αυτός χαμογέλασε απαλά με την ανοησία του κόσμου που σκέφτηκε ότι έκανε κάτι. Για τις Χριστιανικές Εκκλησίες, που είχαν τις ρίζες τους στο σύστημα σκέψης της θυσίας του εγώ, ήταν επιτακτική ανάγκη να πιστέψουν ότι η σταύρωση ήταν ένα πραγματικό γεγονός με σοβαρό νόημα, που είναι δικαιολογημένο επειδή θεωρούνταν μέρος του σχεδίου του Θεού.

Για άλλη μια φορά, το γέλιο είναι αληθινά ευγενικό μόνο όταν ενώνεσαι με τον Ιησού και αποδέχεσαι την αλήθεια ότι το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο. Ο προαναφερθείς τέταρτος νόμος του χάους - η εκδοχή του εγώ για το δούναι και να λαβείν - είναι ένα ψέμα. Κοντά στο τέλος του Κεφαλαίου 27, ο Ιησούς επαναλαμβάνει το ίδιο και οικείο θέμα όταν λέει ότι αν δεν εξετάσετε την παράλογη αιτία - την πίστη στην αμαρτία - αυτό που συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο φαίνεται πράγματι τραγικό:

... Δεν είναι εύκολο να αντιληφθείς το αστείο όταν παντού γύρω σου τα μάτια σου βλέπουν τις βαριές του συνέπειες, αλλά χωρίς την μηδαμινή αιτία τους. Χωρίς την αιτία τα αποτελέσματά τους φαίνονται πράγματι σοβαρά και λυπηρά. Ωστόσο αυτά μόνο έπονται. Και είναι η αιτία τους αυτή που δεν ακολουθεί τίποτα και δεν είναι παρά μόνο ένα αστείο.

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το δικό σου λάθος, που έχεις παραβλέψει εντελώς την αιτία; Το Άγιο Πνεύμα σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό και να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσετε μαζί Του για λίγο. **Εσύ** κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά **Αυτό** έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την κρίση Του τα αποτελέσματα απομακρύνονται. Ίσως να έρθεις με δάκρυα. Αλλά άκουσε Το να λέει: «Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, δεξ το άσκοπο όνειρό σου, μέσα στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί». Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο το δικό σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.8:4-9:8)

Στην ίδια ενότητα, ο Ιησούς λέει «είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει και να κατατροπώσει την αιωνιότητα...» (Κ-27.VIII.6:5). Δεν είναι καθόλου αστείο όταν βρίσκεσαι στη μέση μιας κατάστασης · δεν είναι αστείο όταν ξεχάσεις την «ασήμαντη αιτία» - την άσκοπη αιτία της αμαρτίας. Αποδεχόμενοι την πραγματικότητα της αμαρτίας, πιστεύουμε ότι τα σώματα είναι αληθινά, όπως και τα βάσανα των ανθρώπων. Ο Ιησούς δεν μας ζητά - εφόσον νομίζουμε ότι είμαστε εδώ - να αδιαφορήσουμε για τον πόνο. Ωστόσο, λέει: «Ζητήστε τη βοήθειά μου για να τον δείτε διαφορετικά, και θα σας διδάξω ότι το σύστημα σκέψης στο οποίο στηρίζεται η ταλαιπωρία του κόσμου - η σκέψη της θυσίας το ή ο ένας ή ο άλλος - είναι εσφαλμένη. Και μετά θα γελάσουμε μαζί:»

... Ωστόσο μπορείς να του δείξεις [τον αδερφό σου] ότι η ταλαιπωρία του είναι άσκοπη και εντελώς χωρίς αιτία... Και το γέλιο θα αντικαταστήσει τους αναστεναγμούς σου, επειδή ο Υιός του Θεού θυμήθηκε ότι είναι ο Υιός του Θεού. (Κ-27.II.8:6,9)

Μέσα σ' αυτό το ανάλαφρο γέλιο θεραπευόμαστε μαζί από τη σοβαρότητα της αμαρτίας:

(6:5) Αναγνωρίζει ότι η θυσία παραμένει η μοναδική ιδέα που βρίσκεται πίσω από όλα αυτά, και με το ανάλαφρο γέλιο του θεραπεύονται όλα.

Πώς θεραπεύονται τα βάσανα; Όταν ο νους μου θεραπεύεται, θεραπεύεται ο Υιός του Θεού. Αυτό έχει πολύ μεγάλη σημασία - όταν θεραπεύομαι, συνειδητοποιώ ότι ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό: ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, και όλα εδώ δεν είναι παρά ένα κακό όνειρο. Έτσι σώζεται ο κόσμος από τις ψευδαισθήσεις του, όπως βλέπουμε τώρα:

(7:1) Η ψευδαίσθηση μόλις αναγνωριστεί εξαφανίζεται.

Η δήλωση αυτή αντανακλά το θέμα του να κοιτάζουμε. Όταν αναγνωρίζω την απατηλή φύση του εγώ, αυτό εξαφανίζεται. Όταν δεν κοιτάζω από που πηγάζει ο κόσμος - τη σκέψη του διαχωρισμού του νου - ξεχνάω ότι προήλθε από το τίποτα. Πιστεύω λοιπόν ότι αυτό που συμβαίνει εδώ είναι και αληθινό και σημαντικό, όπως είναι και η παρουσία μου εδώ · ότι πράγματι, είμαι αληθινός και σημαντικός. Μόλις παγιδευτώ στον ιστό του εγώ, αναπόφευκτα θα παρερμηνεύσω τις δηλώσεις των Μαθημάτων πως εννοούν ότι η λειτουργία μου είναι να σώσω τον ασυνείδητο κόσμο διδάσκοντας τα Μαθήματα Θαυμάτων, δωρίζοντας χρήματα για διάφορους λόγους ή βοηθώντας ανθρώπους που βρίσκονται σε κίνδυνο. Όμως όταν αποτραβιέμαι από το εγώ μου μαζί με τον Ιησού, αναγνωρίζω την απατηλή φύση του ονείρου. Στη συνέχεια βιώνω τον κόσμο να εξαφανίζεται, όπως βλέπουμε σε αυτήν την παρόμοια δήλωση από το κείμενο:

Οι παραισθήσεις εξαφανίζονται όταν αναγνωριστούν γι' αυτό που είναι. Αυτή είναι η θεραπεία και η λύση. Μην τις πιστεύεις και φεύγουν. Και το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι ν' αναγνωρίσεις ότι εσύ το έκανες αυτό. Μόλις δεχτείς αυτό το απλό γεγονός και πάρεις για σένα την δύναμη που τις έδωσες, τότε απελευθερώνεσαι από αυτές. (Κ-20.VIII.8:1-5)

(7:2) Μην δέχεσαι να υποφέρεις, κι έτσι διώχνεις την σκέψη των βασάνων.

Ο Ιησούς μας λέει στην ενότητα «Η Σπουδαιότερη Ένωση» να μην ενωθούμε με το όνειρο της ασθένειας του αδελφού μας, αλλά να σταθούμε μαζί του έξω από αυτό. Αν δεν μας παρασύρει το όνειρο, δεν θα ταυτιστούμε με τα βάσανα του αδελφού μας. Θα γνωρίζουμε ότι πιστεύει πως υποφέρει, και σίγουρα δεν θα ελαχιστοποιήσει ό,τι βιώνει, αλλά επίσης δεν θα ταυτιστούμε με αυτό. Αυτό συμβαίνει λόγω της ψευδούς ενσυναίσθησης που αντανακλά η διαχωριστική σύγχυση της μορφής και του περιεχομένου. Με την αληθινή ενσυναίσθηση συνειδητοποιούμε ότι η δύναμη του Χριστού - το αληθινό μας περιεχόμενο - βρίσκεται στον αδελφό μου και σε εμένα, γιατί είμαστε ένα. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από αυτήν την ενότητα, που υπογραμμίζει τη μάθησή μας για να

ταυτιστούμε με το νου - το περιεχόμενο του ονειρευτή - και όχι το σώμα - τη μορφή της φιγούρας του ονείρου · το περιεχόμενο μας ενώνει · η μορφή μας κρατά διαχωρισμένους:

... Αρνήσου να γίνεις μέρος τρομακτικών ονείρων όποια μορφή κι αν παίρνουν, γιατί θα χάσεις την ταυτότητά σου σε αυτά. Βρίσκεις τον εαυτό σου με το να μην αποδέχεται ότι αυτά είναι η αιτία σου, και ότι σου επιφέρουν αποτελέσματα. Βρίσκεσαι μακριά από αυτά, αλλά όχι χωριστά από αυτόν που τα ονειρεύεται. Έτσι διαχωρίζεις τον ονειρευτή από το όνειρο, και ενώνεσαι σε ένα, αλλά αφήνεις το άλλο να φύγει. Το όνειρο δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση στο νου. Και με το νου θα μπορούσες να ενωθείς, αλλά ποτέ με το όνειρο. (Κ-28.IV.2:2-7)

(7:3-5) Η ευλογία σου αναπαύεται σε όλους όσους υποφέρουν, όταν επιλέγεις να δεις τα βάσανα ως αυτό που είναι πραγματικά. Η σκέψη της θυσίας προκαλεί όλες τις μορφές που φαίνεται ότι παίρνουν τα βάσανα. Και η θυσία είναι μία ιδέα τόσο τρελή που η σωφροσύνη την διώχνει αμέσως.

Η θυσία είναι παρανοϊκή επειδή είναι ένα εγγενές μέρος του συστήματος σκέψης της παραφροσύνης του εγώ που λέει ότι έχω διαχωριστεί από τον Θεό, για το οποίο πρέπει να πληρωθεί ένα τίμημα - που ελπίζουμε να είναι από κάποιον άλλον. Δείτε αυτά τα αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα από το κείμενο:

Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από τον φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς. Η οποιαδήποτε είδους θυσία αποτελεί μια παραβίαση της νουθεσίας μου να είστε ελεήμονες όπως και ο Πατέρας σας στον Ουρανό είναι ελεήμων. (Κ-3.I.4:1-3)

... Δεν μπορείς να θυσιάσεις τον εαυτό σου μόνο. Γιατί η θυσία είναι ολοκληρωτική. Εάν ποτέ θα μπορούσε να συμβεί, θα περιλάμβανε όλη την δημιουργία του Θεού, και τον Πατέρα με την θυσία του πολυαγαπημένου Του Υιού.

Στην δική σου απελευθέρωση από την θυσία εκδηλώνεται και η δική του απελευθέρωση, και αποδεικνύεται ότι είναι η δική του. Αλλά κάθε πόνο που υποφέρεις τον βλέπεις σαν απόδειξη ότι αυτός είναι ένοχος επίθεσης. (Κ-27.I.1:7-2:2)

(8:1-3) Ποτέ μην πιστέψεις ότι μπορείς να θυσιάσεις. Δεν υπάρχει χώρος για θυσία σε ό,τι έχει πραγματική αξία. Αν έρθει κάποια τέτοια σκέψη, η παρουσία της και μόνο αποδεικνύει ότι έχει συμβεί σφάλμα και πρέπει να διορθωθεί.

Δεν πρέπει να πιστεύουμε στην αρχή ή ο ένας ή ο άλλος, ούτε ότι οι ιδιαίτερες σχέσεις θα μας δώσουν αυτό που θέλουμε. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να νιώθουμε ένοχοι όταν έχουμε τέτοιου είδους σκέψεις. Ο Ιησούς μας λέει πως όταν η ιδιαιτερότητα εμφανίσει το άσχημο πρόσωπό της, θα πρέπει να στραφούμε σε αυτόν και θα μας δείξει την πηγή της που δεν έχει αιτία, έτσι αναιρεί αυτή την τρελή παρουσία στο νου μας.

(8:4-5) Η ευλογία σου θα την διορθώσει. Αν δοθεί πρώτα σε σένα, είναι τώρα δική σου και για να την δώσεις.

Αν στεναχωριέμαι επειδή πονάς, είμαι τόσο άρρωστος όσο εσύ, και έτσι δεν θα βοηθήσω εσένα ή τους άλλους. Χρειάζεται επομένως να στραφώ στο Άγιο Πνεύμα για να δω την κατάσταση διαφορετικά, να μάθω ότι η απόφαση του νου μου είναι η αιτία της εσφαλμένης αντίληψής μου. Από την άγια στιγμή εκεί όπου ο νους μου θεραπεύεται, επιστρέφω στο σκοτάδι του σώματος με μια ευλογία. Μπορεί να συμπεριφερόμαι όπως ακριβώς ένα άτομο που βασίζεται στο εγώ, αλλά η

εσωτερική μου γαλήνη θα έχει ξεπεράσει την εμπειρία των βασάνων - που δείχνει ότι το φως που υπάρχει μέσα μου δεν έχει σβήσει λόγω το όνειρο του σκότους κάποιου άλλου:

Το να δέχεσαι την Επανόρθωση για τον εαυτό σου σημαίνει ότι δεν υποστηρίζεις κανέναν το όνειρο της αρρώστιας και του θανάτου. Σημαίνει ότι δεν μοιράζεσαι την επιθυμία του για διαχωρισμό, και δεν τον αφήνεις να στρέψει τις ψευδαισθήσεις εναντίον του εαυτού του. Ούτε επιθυμείς να στραφούν εναντίον σου αντί γι' αυτόν. Έτσι αυτές δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Κι ελευθερώνεσαι από τα όνειρα πόνου γιατί τον αφήνεις να είναι. (Κ-28.IV.1:1-5)

Έτσι, η αγάπη δεν μπορεί να επεκταθεί μέσα από εμένα αν δεν την αποδεχτώ πρώτα μέσα μου - η μόνη μου ευθύνη εξακολουθεί να είναι το να αποδεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου:

(8:6) Καμία μορφή θυσίας και βασάνων δεν μπορεί τώρα να διαρκέσει για πολύ μπροστά σε κάποιον που έχει συγχωρήσει και ευλογήσει τον εαυτό του.

Όταν απελευθερώσω το σύστημα σκέψης μου, δεν θα αντιλαμβάνομαι πια θυσίες και βάσανα. Τα μάτια μου μπορεί να τα βλέπουν μέσα σας, αλλά δεν θα έχω κάνει αληθινή για τον εαυτό μου αυτή την παραφροσύνη.

(9:1) Τα κρίνα που σου προσφέρει ο αδελφός σου βρίσκονται τώρα πάνω στον βωμό σου, μαζί με αυτά που του προσφέρεις εσύ δίπλα τους.

Τα κρίνα είναι το σύμβολο της συγχώρεσης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, που διδάσκει ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο: εσείς κι εγώ είμαστε και δότες και δέκτες. Αυτό δεν βγάζει νόημα από την οπτική των σωμάτων, στα οποία τέτοια δώρα είναι αδύνατα, αλλά ο θεραπευμένος νους του ενός Υιού το καταλαβαίνει:

Τα δώρα δεν φτιάχνονται μέσα από σώματα, αν δίνονται και λαμβάνονται πραγματικά... Μόνο ο νους μπορεί να δώσει αξία, και μόνο ο νους αποφασίζει για το τι θα λάβει και το τι θα δώσει... Μην ξεχνάς ότι στον σωτήρα σου είναι που προσφέρεται το δώρο. Πρόσφερε του αγκάθια και εσύ σταυρώνεσαι. Πρόσφερε του κρίνα και τον εαυτό σου απελευθερώνεις. (Κ-20.II.2:1,3· 3:7-9)

Έχεις την όραση που σε καθιστά ικανό να μην βλέπεις το σώμα. Και καθώς κοιτάς τον αδελφό σου, θα βλέπεις έναν βωμό προς τον Πατέρα σου, άγιο όπως ο Ουρανός, να λάμπει με ακτινοβολία αγνότητα και να σπινθηροβολεί με τα λαμπρά κρίνα που εναπόθεσες επάνω του. (Κ-20.VIII.4:3-4)

(9:2-3) Ποιος θα φοβόταν να κοιτάξει τέτοια υπέροχη αγιότητα; Η μεγάλη ψευδαίσθηση του φόβου του Θεού εκμηδενίζεται μπροστά στην αγνότητα που βλέπεις εδώ.

Όταν δεν βλέπω ότι είστε διαχωρισμένοι από εμένα αρνούμαι το σύστημα σκέψης του εγώ, το οποίο βασίζεται στην πεποίθηση ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό, και ως εκ τούτου είμαι αμαρτωλός, ένοχος και ότι μου αξίζει να τιμωρηθώ. Όταν συνειδητοποιώ ότι εσείς και εγώ μοιραζόμαστε τα ίδια συμφέροντα - ότι είμαστε και δότες και λήπτες της αγάπης - το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού εξαφανίζεται και πλέον δεν φοβάμαι να χάσω την ιδιαίτερη ταυτότητά μου. Συνειδητοποιώντας ότι το νόημα του ατομικού εαυτού είναι άνευ σημασίας, η απαραίτητη διαπραγμάτευση λόγω των συγκρουόμενων συμφερόντων μας εξαφανίζεται, αντικαθίσταται από τη χαρούμενη παραδοχή ότι είμαστε ίδιοι.

(9:4-5) Μην φοβάσαι να κοιτάξεις. Η ευλογίες που θα αντικρύσεις θα απομακρύνουν κάθε σκέψη φόβου, και θ' αφήσουν στην θέση τους το τέλειο δώρο για πάντα εκεί, να αυξάνει παντοτινά, και να είναι για πάντα δικό σου με το να το δίνεις.

Το εγώ μας λέει ότι δεν πρέπει να κοιτάζουμε ποτέ, γιατί τα μάτια μας θα φωτίσουν την αμαρτία και ο Θεός θα μας τυφλώσει (Κ-21.ΙV.2:3). Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει να μην φοβόμαστε, γιατί θα δούμε μόνο φως. Πουθενά δεν παρουσιάζεται πιο ξεκάθαρα αυτή η εικόνα όσο στην ενότητα «Οι Δυο Εικόνες». Έχουμε εξετάσει τα αποσπάσματα που αφορούν τον θάνατο, την εικόνα του εγώ, αλλά όχι το φως, την εικόνα του Αγίου Πνεύματος, αυτό που ο Ιησούς μας προτρέπει να κοιτάζουμε τώρα κατά την άγια στιγμή. Εδώ είναι τα λόγια του από την ενότητα:

... Η άγια στιγμή είναι μια μικρογραφία της αιωνιότητας... όπως ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ βρίσκεται μέσα στα δώρα του, έτσι και ολόκληρος ο Ουρανός βρίσκεται μέσα σε αυτή την στιγμή, την δανεισμένη από την αιωνιότητα και τοποθετημένη μέσα στον χρόνο για σένα.

Σου προσφέρονται δύο δώρα... Το κάθε ένα είναι μια εντελώς διαφορετική εικόνα όλων όσων μπορείς να έχεις, αλλά από πολύ διαφορετική οπτική... Κοίταξε τις εικόνες... Η εικόνα του Ουρανού και της αιωνιότητας γίνεται όλο και πιο πειστική καθώς την κοιτάξεις... Η εικόνα του φωτός, σε ξεκάθαρη και αλάνθαστη αντίθεση, μεταμορφώνεται σε αυτό που βρίσκεται πέρα από την εικόνα. Καθώς το κοιτάξεις, συνειδητοποιείς ότι δεν είναι εικόνα, αλλά η πραγματικότητα... Η κορνίζα της ξεθωριάζει απαλά και ο Θεός αναδύεται στην θύμησή σου, προσφέροντάς σου ολόκληρη την δημιουργία σε αντάλλαγμα για τη δική σου μικρή εικόνα, την εντελώς δίχως αξία και χωρίς απολύτως κανένα νόημα. (Κ-17.ΙV.11:4,8–12:1,3,8· 14:3· 15:1-2,5)

(10) Τώρα είμαστε ένα σε σκέψη, διότι ο φόβος έχει φύγει. Κι εδώ, ενώπιον του βωμού προς τον ένα Θεό, έναν Πατέρα, έναν Δημιουργό και μία Σκέψη, στεκόμαστε μαζί ως ένας Υιός του Θεού. Όχι διαχωρισμένοι από Αυτόν που είναι η Πηγή μας · όχι απόμακροι από κάποιον αδελφό που είναι μέρος από τον ένα μας Εαυτό του Οποίου η αθωότητα μας έχει ενώσει όλους ως ένα, εμείς στέκουμε ευλογημένοι, και δίνουμε καθώς λαμβάνουμε. Το Όνομα του Θεού είναι στα χείλη μας. Και καθώς κοιτάμε μέσα μας, βλέπουμε την αγνότητα του Ουρανού να λάμπει μέσα στην αντανάκλαση της Αγάπης του Πατέρα μας.

Σημειώστε την επανάληψη της λέξης ένα που δίνει έμφαση στην ενιαιότητά μας μεταξύ μας και με τον Θεό. Αυτή είναι η πραγματικότητά μας. Αν μέσα στο όνειρο μοιραζόμαστε ένα συμφέρον με ένα άτομο, η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος εξαφανίζεται, αφήνοντας μόνο έναν Υιό του Θεού, ενωμένο επιτέλους με τον Ένα. Ο Επίλογος στη διευκρίνιση των όρων εκφράζει με συγκινητικό τρόπο αυτό το χαρμόσυνο τέλος του ταξιδιού μας:

Ας περιμένουμε εδώ με ησυχία, και ας γονατίσουμε μια στιγμή με ευγνωμοσύνη προς Αυτόν που μας κάλεσε και μας βοήθησε να ακούσουμε το κάλεσμά Του. Και έπειτα ας σηκωθούμε να και ας πορευτούμε με πίστη προς Αυτόν. Τώρα είμαστε σίγουροι ότι δεν θα δίζουμε μόνοι. Γιατί ο Θεός είναι εδώ, και μαζί με Αυτόν όλα τα αδέλφια μας. (Δ-επ.4:1-4)

Αυτή είναι η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού που φαίνεται σε μια άγια σχέση: η ιδιαίτερη σχέση που μεταμορφώθηκε μέσα από το να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να αλλάξουμε το σκοπό της. Χωρίς να επικεντρώνεται πλέον στην πίστη της θυσίας, η σχέση αντικατοπτρίζει το κοινό μας συμφέρον να επιστρέψουμε στην εστία.

(11:1) Τώρα είμαστε ευλογημένοι, και τώρα ευλογούμε τον κόσμο.

Τώρα που ο νους μας έχει δεχτεί την ευλογία του Αγίου Πνεύματος στη θέση της κατάρας του εγώ, η ευλογία επεκτείνεται μέσα από εμάς, γιατί ό,τι είναι μέσα στο νου ρέει προς τα έξω. Αν αυτό είναι ενοχή, προβάλλουμε και κάνουμε επίθεση · αν είναι συγχώρεση, επεκτείνεται, αγκαλιάζοντας τον κόσμο στην ενοποιημένη αντίληψη της ειρήνης του Ιησού.

(11:2-3) Διότι ό,τι έχουμε δει το επεκτείνουμε, γιατί θέλουμε να το δούμε παντού. Θα θέλαμε να το δούμε να λάμπει με την χάρη του Θεού σε όλους.

Βλέπουμε τη λάμψη της χάρης του Θεού, ανεξάρτητα από τη μορφή. Στην πραγματικότητα, δεν μπορούμε παρά να τη δούμε παντού. Θα μπορούσα να κοιτάξω τους πιο μοχθηρούς δολοφόνους, και να γνωρίζω ότι πίσω από την παραφροσύνη του συστήματος σκέψης τους λάμπει ακόμα στο νου τους το φως του Χριστού. Αυτό είναι το νόημα του «εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου, που είναι ένα μαζί μου», όπως είδαμε στο Μάθημα 181. Σίγουρα, δεν εμπιστεύομαι τον εγωισμό τους, αλλά την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος που περιμένει την ορθά νοούμενη επιλογή τους.

(11:4) Δεν θα θέλαμε να το στερήσουμε από πουθενά.

Θα νιώθω γαλήνη ανεξάρτητα από το αν είναι μια ηλιόλουστη ή μια συννεφιασμένη μέρα, ανεξάρτητα αν βλέπω έναν κήπο με όμορφα λουλούδια ή έναν με αγριόχορτα, ανεξάρτητα αν βλέπω κάποιον που πιστεύω ότι είναι άγιος ή κάποιον που έχω κρίνει ότι είναι ένας στυγερός αμαρτωλός. Μπαίνω στον πειρασμό να παραθέσω τα ακόλουθα και γνώριμα λόγια σε κάθε μάθημα · τα οποία είναι τόσο σημαντικά:

... Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά αν δεν θα το βλέπεις. (Κ-31.VIII.8:4-5)

Στο όραμα του Ιησού που περιλαμβάνει τα πάντα βρίσκουμε την αναίρεση του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας.

(11:5-6) Και για να διασφαλίσουμε ότι αυτό το άγιο φως είναι δικό μας, το προσφέρουμε σε όλα όσα βλέπουμε. Γιατί εκεί όπου το βλέπουμε, θα επιστραφεί σ' εμάς με την μορφή κρίνων που αποθέτουμε στον βωμό μας, κάνοντάς τον οίκο της Ίδιας της Αθωότητας, η Οποία κατοικεί μέσα μας και μας προσφέρει την Αγιότητά Της ως δική μας.

Προσπαθήστε να δείτε το πόσο συχνά προσπαθείτε να αποκρύψετε αυτή την ευλογία. Παρατηρήστε το πώς το προσφέρετε στους «καλούς» και όχι στους «κακούς», στα «καλά πράγματα» που κάνετε και όχι στα «κακά πράγματα». Εάν η ευλογία της αγάπης του Ιησού είναι δική σας, πρέπει να επεκταθεί ώστε να αγκαλιάσει όλο το έργο σας, τις σχέσεις και τις σωματικές σας δραστηριότητες. Όσο περισσότερο γίνεται πρότυπο στη ζωή σας αυτό το όραμα, τόσο περισσότερο ενισχύει την παρουσία της αγάπης στο νου σας. Επομένως, εάν θέλετε πραγματικά να θυμάστε την Ταυτότητά σας ως Υιός του Θεού, πρέπει να μοιραστείτε την ενιαιότητά Του με όλους όσους βλέπετε. Έτσι ο βωμός του νου είναι σπαρμένος με κρίνα συγχώρεσης, τα οποία αφαιρούν απαλά τα αγκάθια της αμαρτίας που έκρυβαν την αθωότητα του πιο ιερού Υιού του Θεού.

Κλείνουμε αυτό το όμορφο μάθημα με ένα από τα πασχαλινά ποιήματα της Helen, «Ο Τόπος της Ανάστασης». Το μήνυμα του Ιησού που δίνει τέλος στο όνειρο της σταύρωσης του εγώ, εδώ παρουσιάζεται στο πλαίσιο του Πάσχα με τα θέματα της συγχώρεσης και της ανάστασης - της αφύπνισης από τον εφιαλτικό κόσμο της τιμωρίας και του θανάτου:

Υπάρχει ένας βωμός που αναζητώ. Γιατί εκεί

Και μόνο εκεί μπορεί να βρεθεί η σίγουρη ειρήνη.

Το λευκό φως της αγιότητας λάμπει επάνω

Στην δική του ήσυχη ακινησία που περιβάλλεται με κρίνα.

*Εδώ είναι ο τόπος όπου αυτοί που σκεφτόταν ότι ο θάνατος
Ήταν ο άρχοντας της ζωής πρέπει να έρθουν, για να μάθουν από τον Έναν
Ο Οποίος φαινόταν να πεθαίνει, ότι η ζωή είναι ο άρχοντας του θανάτου.*

*Δίπλα στα κρίνα φεύγουν τα όνειρα της ασθένειας,
Και η ακινησία απλώνει μια κουβέρτα πάνω σε όλους
Οι οποίοι φαινόταν να μην γνωρίζουν καμία ανάπαυση και να μην βρίσκουν ειρήνη,
Για να φέρουν τον ήσυχο και χωρίς όνειρα ύπνο
Στον οποίο τα όνειρά τους θα σταματήσουν για πάντα.*

*Εδώ ξυπνάμε, οι αδελφοί μου και εγώ,
Γιατί όλοι εμείς ερχόμαστε εδώ για να βρούμε τον δρόμο
Για να ξυπνήσουμε από το όνειρο της αμαρτίας που ο κόσμος
Φτιάχτηκε για να εκπροσωπήσει. Ερχόμαστε να αποθέσουμε
Την ενοχή μας δίπλα στο βωμό και κάνουμε πίσω,
Βάζοντας στη άκρη τις ψευδαισθήσεις και τα λάθη,
Και μπροστά από έναν άδειο τάφο μαθαίνουμε να βλέπουμε ότι,
Αυτός ο Οποίος σταυρώθηκε εδώ δεν έχει πεθάνει.*

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 99)

ΜΑΘΗΜΑ 188

Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα μου τώρα.

Τα Μαθήματα 188 και 189, μοιράζονται τον συμβολισμό του φωτός. Το πρώτο παρεμπιπτόντως, ήταν ένα από τα αγαπημένα του Bill Thetford. Το μάθημα ξεκινά με την έκκληση του Ιησού από το Μάθημα 131: «Γιατί να χρειάζεται να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Εργ.131.6:1). Γιατί, ρωτάει, να καθυστερείς την ειρήνη - τα χαρούμενα αποτελέσματα της συγχώρεσης - επιλέγοντας να πιστεύεις ότι πρέπει να υποφέρεις για να λάβεις την τελική σου ανταμοιβή; Η παραδοσιακή Χριστιανική οπτική είναι ότι αν σταυρωθείτε στη ζωή σας θα ανταμειφθείτε στη μετά θάνατον ζωή. Το μήνυμα της καθυστέρησης της σωτηρίας - που είναι στο επίκεντρο του συστήματος σκέψης της ενοχής και της τιμωρίας του εγώ - διορθώνεται από τον Ιησού στην ενότητα «Η Αμεσότητα της Σωτηρίας»:

Ένα πρόβλημα που εξακολουθείς να έχεις είναι ότι βλέπεις ένα διάλειμμα μεταξύ του χρόνου που συγχωρείς, και του χρόνου που θα λάβεις τα οφέλη της εμπιστοσύνης σου προς τον αδελφό σου... Το κενό διάστημα που νομίζεις ότι βρίσκεται μεταξύ του να δίνεις και να λαμβάνεις το δώρο,

φαίνεται ότι είναι κάποιο στο οποίο κάνεις θυσία και υποφέρεις από κάποια απώλεια. Βλέπεις κάποια ενδεχόμενη σωτηρία, αλλά όχι άμεσα αποτελέσματα. Η σωτηρία **είναι** άμεση... Γιατί το θαύμα είναι **τώρα**. Στέκεται ήδη εδώ, στην παρούσα ευλογία, μέσα στο μόνο διάστημα του χρόνου που η αμαρτία και ο φόβος έχουν παραβλέψει, αλλά που είναι το μόνο που υπάρχει για τον χρόνο.

Η διεκπεραίωση όλης της διόρθωσης δε χρειάζεται καθόλου χρόνο... Μην είσαι ευχαριστημένος με την μελλοντική ευτυχία. Δεν έχει νόημα, και δεν είναι η δίκαιη ανταμοιβή σου. Γιατί δικαιούσαι την ελευθερία **τώρα**... Ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος είναι τώρα δικός σου. Δεν πρέπει και η ευτυχία Του να γίνει δική σου; (Κ-26.VIII.1:1· 2:6-3:1· 5:8-6:1· 9:1-3, 9-10)

Και έτσι αρχίζει το μάθημα:

(1:1-4) Γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό; Αυτοί που ψάχνουν το φως απλά σκεπάζουν τα μάτια τους. Το φως βρίσκεται μέσα τους τώρα. Η φώτιση δεν είναι παρά μια αναγνώριση, και όχι κάποια αλλαγή.

Όταν πιστεύουμε ότι πρέπει να αναζητήσουμε το φως απλά καλύπτουμε τα μάτια μας, που είναι ένας τρόπος να εκφράσουμε ότι αρνούμαστε την όραση του Χριστού και επιλέγουμε να δούμε μέσα από τα μάτια του εγώ αντί από τα Δικά Του. Δεν χρειάζεται να ψάξουμε το φως, αλλά χρειάζεται μόνο να κοιτάξουμε μέσα μας, εκεί που είναι το φως. Ενθυμούμενοι την αλήθεια που υπάρχει ήδη σε εμάς, συνειδητοποιούμε ότι τίποτα δεν άλλαξε και έτσι τίποτα δεν χρειάζεται να αλλάξει. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας προτρέπει ακόμα μια φορά, να μην υπερβούμε τη μικρή προθυμία που μας ζητά το Άγιο Πνεύμα.

... Δεν είναι απαραίτητο να κάνεις κάτι περισσότερο · μάλιστα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτε περισσότερο. Μην επιχειρείς να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα αυτό που δεν σου ζητά, ειδικά να προσθέσεις σε Αυτό το εγώ, και θα προκαλέσεις σύγχυση των δύο. (Κ-18.IV.1:5-6)

Ο Ιησούς δεν θέλει να προσπαθήσουμε σκληρά, επειδή όταν αγωνιζόμαστε ενάντια στο εγώ, του δίνουμε μια πραγματικότητα που του λείπει. Η αναγνώριση του φωτός δεν είναι μια αλλαγή, γιατί δεν υπάρχει τίποτα να αλλάξει!

(1:5) Το φως δεν είναι του κόσμου, κι εσύ που φέρεις το φως μέσα σου είσαι κι εσύ ξένος εδώ.

Είναι ένα γνωστό θέμα. Είμαστε πραγματικά ξένοι εδώ, γιατί ο κόσμος των σωμάτων δεν είναι η εστία μας - ο εαυτός που πιστεύουμε ότι είμαστε δεν είναι ο Εαυτός μας.

(1:6-8) Το φως ήρθε μαζί σου από την πατρική σου οικία, και έμεινε μαζί σου διότι είναι δικό σου. Είναι το μόνο πράγμα που φέρνεις μαζί σου από Αυτόν που είναι η Πηγή σου. Λάμπει μέσα σου, επειδή φωτίζει την κατοικία σου και σε οδηγεί πίσω από εκεί που προήλθε και είσαι σπίτι σου.

Το φως συμβολίζει την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, τη μνήμη της Αγάπης του Θεού που πήραμε από την εστία μας. Είναι το μόνο πράγμα του Θεού που έχουμε μέσα στο όνειρο και άρα μας οδηγεί πίσω σ' Αυτόν. Θυμηθείτε αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα για το φως του πραγματικού κόσμου, το οποίο μας υπενθυμίζει το φως του Ουρανού, όπου κατοικεί ο Θεός και ο ένας Υιός Του:

Υπάρχει ένα φως που αυτός ο κόσμος δεν μπορεί να δώσει. Όμως, εσύ μπορείς να το δώσεις, έτσι όπως δόθηκε και σε σένα. Και καθώς το δίνεις, λάμπει προς τα έξω για να σε καλέσει από τον κόσμο να το ακολουθήσεις. Διότι αυτό το φως θα σε ελκύσει όσο τίποτε σε αυτό τον κόσμο. Και θα παραμερίσεις αυτό τον κόσμο για να βρεις έναν άλλο. Αυτός ο άλλος είναι ολόφωτος από αγάπη

που του έχεις δώσει εσύ. Κι εδώ τα πάντα θα σου θυμίσουν τον Πατέρα σου και τον άγιο Του Υιό. Το φως είναι απεριόριστο, και απλώνεται σε όλον αυτό τον κόσμο με σιωπηλή χαρά. Όλοι εκείνοι που έφερες μαζί σου θα λάμπουν πάνω σου, κι εσύ θα λάμπεις πάνω τους με ευγνωμοσύνη διότι σε έφεραν εδώ. Το φως σου θα ενωθεί με το δικό τους με τόσο ισχυρή δύναμη, που θα ελκύσει τους άλλους να βγουν από το σκοτάδι καθώς τους κοιτάς. (Κ-13.VI.11)

Έτσι το φως μας οδηγεί στην εστία, και μαζί με μας όλους τους αδελφούς μας.

(2:1-3) Αυτό το φως δεν γίνεται να χαθεί. Γιατί να περιμένεις να το βρεις στο μέλλον, ή να πιστεύεις ότι έχει χαθεί ήδη, ή ότι δεν ήταν ποτέ εκεί; Είναι τόσο εύκολο να το δεις που τα επιχειρήματα που προσπαθούν να αποδείξουν ότι δεν βρίσκεται εκεί καταντούν γελοία.

Μας έχει ειπωθεί ότι όταν χάνουμε κάτι δεν σημαίνει ότι έχει χαθεί · αυτό σημαίνει απλά ότι ξεχάσαμε πού είναι (Κ-3.VI.9). Το φως είναι στους νόες μας, αλλά έχουμε απομακρυνθεί μέσα στη μεγάλη προσπάθεια που κάναμε για να ξεχάσουμε την Ταυτότητά μας, εγείροντας μαζικές άμυνες για να αποτρέψουμε την επιστροφή μας στην εστία που δεν αφήσαμε ποτέ. Ωστόσο, είναι εύκολο να Την θυμηθούμε, καθώς μόνο ονειρευόμαστε ότι έχουμε εκδιωχτεί από το φως, το οποίο υπομονετικά περιμένει την αφύπνισή μας από το αυτο-υποβαλλόμενο όνειρο της εξορίας:

... Επομένως, ό,τι δημιουργήθηκε είναι απόλυτα ασφαλές, επειδή οι νόμοι του Θεού το προστατεύουν με την Αγάπη Του. Όποιο μέρος του νου σου δεν το γνωρίζει αυτό έχει αυτό-εξοριστεί από την γνώση, επειδή δεν εκπληρώνει τις προϋποθέσεις της. Ποιος άλλος θα μπορούσε να το έχει κάνει αυτό εκτός από σένα; Αναγνώρισέ το αυτό με χαρά, επειδή σε αυτή την αναγνώριση βρίσκεται η συνειδητοποίηση ότι η εξορία σου δεν προέρχεται από τον Θεό, και επομένως δεν υπάρχει. (Κ-10.I.1:4-7)

(2:4) Ποιος μπορεί να αρνηθεί την παρουσία αυτού που βλέπει μέσα του;

Αφού είναι ήδη μέσα σου, γιατί να θέλεις να το αρνηθείς; Θα μπορούσες να το αρνηθείς αν άφηνες για λίγο στην άκρη τις ψευδαισθήσεις της ψύχωσης,;

(2:5) Δεν είναι δύσκολο να κοιτάξεις μέσα σου, διότι εκεί ξεκινά όλη η όραση.

Το εγώ βεβαίως υποστηρίζει το αντίθετο, λέγοντας ότι είναι πολύ δύσκολο να κοιτάξεις μέσα σου, γιατί αν το κάνεις, όπως είδαμε πολλές φορές, «τα μάτια σου θα φωτίσουν στην αμαρτία, και ο Θεός θα σε τυφλώσει» (Κ-21.2:3), που είναι ένας τρόπος να πούμε ότι ο Θεός θα σε καταστρέψει γιατί αμάρτησες. Ωστόσο, στην πραγματικότητα δεν μπορεί να είναι δύσκολο να κοιτάξεις μέσα σου καθώς είσαι ήδη μέσα σου. Ο εαυτός σου βρίσκεται στο νου, αναλλοίωτος από την πεποίθησή σου ότι βρίσκεται στο σώμα. Ακολουθώντας το μονοπάτι του θαύματος, η προσοχή μας επανέρχεται από τον κόσμο πίσω στο νου, από το όνειρο στον ονειρευτή. Αυτή είναι η γνωστή δήλωση που συνοψίζει επιγραμματικά το ρόλο του θαύματος:

Τίποτα απολύτως δεν έχει συμβεί εκτός από το ότι έχεις βάλει τον εαυτό σου να κοιμηθεί, και ονειρεύτηκες ένα όνειρο στο οποίο ήσουν ένας ξένος για τον εαυτό σου, και μόνο ένα μέρος από κάποιου άλλου το όνειρο. Το θαύμα δεν σε ξυπνά, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευτής. (Κ-28.II.4:1-2)

(2:6-8) Δεν υπάρχει όραση, είτε είναι από όνειρα ή από μια πιο αληθινή Πηγή, που να μην είναι παρά η σκιά αυτών που βλέπεις μέσω της εσωτερικής όρασης. Εκεί ξεκινά η αντίληψη, κι εκεί τελειώνει. Δεν έχει άλλη πηγή από αυτή.

Είναι ένα επίσης γνωστό θέμα, το οποίο θα επανεμφανιστεί στο επόμενο μάθημα. Αρχικά κοιτάζουμε μέσα μας και αποφασίζουμε ποιον δάσκαλο θα ακολουθήσουμε, και στη συνέχεια θα

δούμε μέσα από τα μάτια του. Αν έχουμε επιλέξει το εγώ, βλέπουμε μέσα από τα μάτια του διαχωρισμού και της επίθεσης. Αν έχουμε επιλέξει τον Ιησού, βλέπουμε μέσα από τα μάτια της ενότητας και της συγχώρεσης. Η αντίληψη αρχίζει και τελειώνει στο νου μας. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, δεν βλέπουμε ούτε ακούμε ποτέ μέσα από τα μάτια και τα αυτιά του σώματος, αλλά τη βιώνουμε στη μορφή που ο νους μας την έκανε αρχικά πραγματική.

Βλέπουμε επανειλημμένα την έμφαση που δίνει ο Ιησούς ότι χρειάζεται να αναγνωρίσουμε πως τόσο το πρόβλημα όσο και η λύση είναι στο νου μας. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από το νου μας, εκεί όπου αρχίζει η αντίληψη - το φως ή το σκοτάδι - και όπου καταλήγει - στην αγάπη ή το φόβο. Όλα είναι προβολή. Η όραση του Χριστού είναι το να κατανοήσουμε το χαρακτηριστικού του διχασμένου νου, στην οποία μας οδηγεί ο Ιησούς και την οποία γνωρίζουμε καλά:

Η όραση βασίζεται στο φως. Δεν μπορείς να δεις στο σκοτάδι. Όμως στο σκοτάδι, στον ιδιωτικό κόσμο του ύπνου, βλέπεις μέσα στα όνειρα παρόλο που τα μάτια σου είναι κλειστά. Κι εδώ είναι που βλέπεις αυτό που έφτιαξες. Αλλά άφησε το σκοτάδι να φύγει και δεν θα βλέπεις πια όλα όσα έφτιαξες, διότι η θέα τους βασίζεται στην άρνηση της όρασης. Όμως, με το να αρνείσαι την όραση δεν έπεται ότι δεν μπορείς να δεις... Μην αναζητάς την όραση μέσω των ματιών σου, διότι έφτιαξες έτσι τον τρόπο που βλέπεις, ώστε να μπορείς να βλέπεις μέσα στο σκοτάδι, και σ' αυτό έχεις εξαπατηθεί. Πέρα από αυτό το σκοτάδι, κι όμως μέσα σου, βρίσκεται η όραση του Χριστού, ο Οποίος κοιτά τα πάντα μέσα στο φως. Η δική σου «όραση» προέρχεται από τον φόβο, όπως η δική Του από την αγάπη. (Κ-13.V.8:1-6 9:1-3)

(3:1-4) Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα σου τώρα, και από την καρδιά σου επεκτείνεται σε όλο τον κόσμο. Σταματά για να χαρίσει ένα χάδι σε κάθε ζωντανό πράγμα, και αφήνει στο κάθε ένα μια ευλογία που παραμένει στους αιώνες των αιώνων. Ό,τι δίνει πρέπει να είναι αιώνιο. Αφαιρεί όλες τις εφήμερες και ανάξιες σκέψεις.

Καθώς ο κόσμος είναι μια προβολή της ιδέας του διαχωρισμού και δεν έχει αφήσει την πηγή του στο νου του Υιού, το να επιλέξουμε το φως του Ιησού αντί για το σκοτάδι του εγώ, μας επιτρέπει επίσης να αντιλαμβανόμαστε σε αυτό το φως την Υιότητα. Όπως γνωρίζουμε, η όραση δεν έχει να κάνει με το να βλέπουμε το φως, όπως για παράδειγμα την αύρα, αλλά με την επέκταση του φωτός της αλήθειας όταν δεχόμαστε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλο μας. Σε εκείνο το σημείο, κάθε «εφήμερη και ανάξια» σκέψη εξαφανίζεται επειδή έχουμε συνειδητοποιήσει την ασημαντότητά της. Με το εγώ να έχει φύγει, η εσωτερική ειρήνη επεκτείνεται φυσικά μέσα απ' όλη την Υιότητα, ευλογώντας όλους τους νόες με την αντανάκλαση της αιώνιας ειρήνης του Θεού. Η Εισαγωγή της ενότητας «Τα Εμπόδια προς την Ειρήνη» περιγράφει αυτή την επέκταση:

Καθώς η ειρήνη επεκτείνεται από βαθιά μέσα σου για να αγκαλιάσει όλη την Υιότητα και να την αναπαύσει, θα συναντά πολλά εμπόδια... Όμως η ειρήνη θα τα καλύψει απαλά, επεκτεινόμενη προσπερνώντας τα ανεμπόδιση... Την ειρήνη που έθεσε βαθιά μέσα σε σένα και στον αδελφό σου, θα την επεκτείνει ήσυχα σε κάθε πλευρά της ζωής σου, περιβάλλοντας εσένα και τον αδελφό σου με φωτεινή ευτυχία και ήρεμη επίγνωση μιας ολοκληρωμένης προστασίας. Και θα φέρεις το μήνυμα της αγάπης, της ασφάλειας και της ελευθερίας στον καθένα που πλησιάζει στο ναό σου, εκεί όπου τον περιμένει η θεραπεία... Κι εσύ θα τον τραβήξεις μέσα και θα του χαρίσεις ανάπαυση, έτσι όπως δόθηκε και σε σένα. (Κ-19.IV.1:1, 4, 6-7, 9)

(3:5-6) Φέρνει την ανανέωση σε όλες τις κουρασμένες καρδιές, και φωτίζει όλη την όραση καθώς περνά. Όλα του τα δώρα δίνονται σε όλους, και όλοι ενώνονται σε ευχαριστίες προς εσένα που δίνεις, και σε σένα που έχεις λάβει.

Είναι άλλη μια έκφραση του θέματος να δίνεις και να λαμβάνεις. Αποφασίζοντας να αναπαυθούμε στην ειρήνη του Θεού, επιτρέπουμε το θεραπευτικό της φως να επεκταθεί στην Υιότητα ως ένα, αγκαλιάζοντάς το με παρηγοριά και αγάπη, όπως διαβάζουμε σε αυτά τα όμορφα λόγια από το κείμενο:

... Και στο ηλιόφως θα στέκεσαι με ηρεμία, με αθωότητα και εντελώς άφοβος. Και από εσένα, τα υπόλοιπα που βρήκες θα επεκταθούν, έτσι ώστε η ειρήνη σου ποτέ να μην απομακρυνθεί και να σε αφήσει άστεγο. Αυτοί που προσφέρουν ειρήνη στον καθένα έχουν βρει ένα σπίτι στον Ουρανό που ο κόσμος δεν μπορεί να καταστρέψει. Γιατί είναι αρκετά μεγάλο για να κρατήσει τον κόσμο μέσα στην ειρήνη του.

Μέσα σε σένα είναι όλος ο Ουρανός. Κάθε φύλλο που πέφτει παίρνει ζωή μέσα σου. Κάθε πουλί που τραγούδησε ποτέ, θα ξανατραγουδήσει μέσα σε σένα. Και κάθε λουλούδι που άνθησε ποτέ, έχει κρατήσει το άρωμά του και την ομορφιά του για σένα. Ποιος στόχος μπορεί να παραγκωνίσει τη Θέληση του Θεού και του Υιού Του, να αποκατασταθεί ο Ουρανός γι' αυτόν για τον οποίο δημιουργήθηκε για να είναι το μοναδικό σπίτι του; Τίποτα πριν και τίποτα μετά από αυτό. Κανένα άλλο μέρος · καμία άλλη κατάσταση ούτε χρόνος. Τίποτα μακρύτερα και τίποτα πλησιέστερα. Τίποτα άλλο. Σε καμία μορφή. Αυτό μπορείς να το μεταφέρεις σε όλο τον κόσμο, και σε όλες τις σκέψεις που εισήλθαν σε αυτόν και ήταν λανθασμένες για λίγο. Πώς θα μπορούσαν τα δικά σου λάθη να μεταφερθούν στην αλήθεια με καλύτερο τρόπο από την προθυμία σου να φέρεις το φως του Ουρανού μαζί σου, καθώς πορεύεσαι πέρα από τον κόσμο του σκότους προς το φως; (Κ-25.IV.4:7-5:12)

(4:1) Η λάμψη μέσα στο νου σου υπενθυμίζει στον κόσμο αυτό που έχει ξεχάσει, και ο κόσμος επανορθώνει την μνήμη και σε σένα.

Η λειτουργία μας σαν δάσκαλοι του Θεού είναι να έχουμε ειρήνη για να υπενθυμίζουμε στους άλλους ότι μπορούν να κάνουν την ίδια επιλογή που κάναμε κι εμείς. Καθώς το κάνουμε, ενισχύουμε τη δική μας απόφαση. Έτσι ενωνόμαστε με τον Ιησού και τον αδερφό μας που συγχωρούμε, γινόμαστε το φως του μεγαλύτερου αδελφού μας που λάμπει στο σκοτάδι του κόσμου σαν φάρος της λογικής και της αγάπης:

Μέσα στην σχέση σου έχεις ενωθεί μαζί μου στο να φέρουμε τον Ουρανό στον Υιό του Θεού, που κρύφτηκε στο σκοτάδι. Έδειξες προθυμία να φέρεις το σκοτάδι στο φως, και αυτή η προθυμία έχει δώσει δύναμη σε όλους όσους θα έμεναν στο σκοτάδι. Εκείνοι που θα θελήσουν να δουν, θα δουν. Και θα ενωθούν μαζί μου στο να φέρουν το φως τους στο σκοτάδι, όταν προσφέρουν το σκοτάδι που είναι μέσα τους στο φως, και αυτό απομακρύνεται για πάντα. (Κ-18.III.6:1-4)

(4:2-4) Από εσένα ακτινοβολεί η σωτηρία με δώρα ασύλληπτα, που δίνονται και επιστρέφονται. Σε σένα, τον δότη του δώρου, και ο Θεός ο Ίδιος δίνει τις ευχαριστίες Του. Και με την ευλογία Του το φως μέσα σου λάμπει φωτεινότερο, προσθέτοντας στα δώρα που έχεις να δώσεις στον κόσμο.

Άλλη μια δήλωση ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο. Όταν δίνουμε αγάπη, λαμβάνουμε την αγάπη που έχουμε δώσει, η οποία όχι μόνο υπενθυμίζει στους άλλους μια διαφορετική επιλογή, αλλά ενισχύει αυτή την επιλογή στον εαυτό μας. Ποιος θα μπορούσε να αντιταχθεί στο να διαβάσει ξανά τα υπέροχα λόγια που κλείνουν την ενότητα «Φως μέσα στο Όνειρο», και το οποίο αντηχεί το γεμάτο φως μήνυμα αυτού του μαθήματος;

Δεν υπάρχει ούτε ένα φως στον Ουρανό που να μην πηγαίνει μαζί σου. Κάθε Ακτίνα που λάμπει για πάντα στο Νου του Θεού, λάμπει κι επάνω σου. Ο Ουρανός ενώνεται μαζί σου στην πορεία σου προς τον Ουρανό. Όταν τέτοια σπουδαία φώτα έχουν ενωθεί μαζί σου για να δώσεις στον μικρό

σπινθήρα της επιθυμίας σου την δύναμη του Ίδιου του Θεού, είναι δυνατόν εσύ να παραμένεις στο σκοτάδι; Εσύ και ο αδελφός σου έρχεστε σπίτι μαζί, μετά από ένα μακροχρόνιο ταξίδι δίχως νόημα, που κάνατε χωριστά, και δεν οδηγούσε πουθενά. Έχεις βρει τον αδελφό σου, και θα φωτίζετε ο ένας τον δρόμο του άλλου. Και από αυτό το φως οι Μεγάλες Ακτίνες θα επεκτείνονται πίσω προς το σκοτάδι και μπροστά προς τον Θεό, για να διώξουν με την λάμψη τους μακριά το παρελθόν, και να κάνουν έτσι χώρο για την Αιώνια Παρουσία Του, μέσα στην οποία τα πάντα ακτινοβολούν στο φως. (Κ-18.III.8)

(5:1-2) Η ειρήνη του Θεού δεν γίνεται να περιοριστεί πουθενά. Όποιος την αναγνωρίζει μέσα του πρέπει να την δίνει.

Το κύριο χαρακτηριστικό του νου είναι πως οτιδήποτε είναι μέσα του πρέπει να προβληθεί ή να επεκταθεί. Αν υπάρχει ενοχή, την βλέπουμε σε όλους τους άλλους, κάνοντας επίθεση · αν υπάρχει η ειρήνη του Ιησού, αγαπάμε ό,τι βλέπουμε στους άλλους. Αναγνωρίζουμε την επιλογή μας με την παρατήρηση της στάσης μας προς τον κόσμο, η οποία βοηθά να καθορίσουμε το σκοπό του που αντικατοπτρίζει την απόφαση του νου: οι σκέψεις της ιδιαιτερότητας και της κρίσης είναι οι προβολές του συστήματος σκέψης του εγώ · η αναγνώριση ότι μοιραζόμαστε ένα συμφέρον, για όλους - χωρίς εξαίρεση - είναι μέρος του Χριστού.

(5:3-7) Και τα μέσα για να την δώσει θα είναι κατανοητά γι' αυτόν. Συγχωρεί διότι αναγνώρισε την αλήθεια μέσα του. Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα σου τώρα, και σε όλα τα ζωντανά πράγματα. Μέσα στην σιωπή αναγνωρίζεται σε όλο το σύμπαν. Διότι αυτό που κοιτά η εσωτερική όρασή σου είναι η αντίληψή σου για το σύμπαν.

Ό,τι έχουμε κάνει πραγματικό μέσα μας το αντιλαμβανόμαστε εσωτερικά. Έχοντας επιλέξει το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλο μας, η ειρήνη είναι το ευτυχές και αναπόφευκτο αποτέλεσμα στο οποίο το όνειρο του παρελθόντος και του μέλλοντος εξαφανίζεται μέσα στην άγια στιγμή - πρώτα μέσα στα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης, και στη συνέχεια στην ανυπαρξία, καθώς η Αγάπη του Θεού διώχνει με τη λάμψη της το όνειρο του διαχωρισμού:

Η ειρήνη του Θεού υπερβαίνει την κατανόησή σου μόνο στο παρελθόν. Και όμως, είναι εδώ, και μπορείς να την καταλάβεις τώρα. Ο Θεός αγαπά τον Υιό Του παντοτινά, και ο Υιός Του επιστρέφει στην Αγάπη του Πατέρα του παντοτινά... Πρώτα θα ονειρευτείς την ειρήνη, κι έπειτα θα ξυπνήσεις μέσα σ' αυτήν. Η πρώτη σου ανταλλαγή αυτού που έφτιαξες εσύ με αυτό που θέλεις είναι η ανταλλαγή των εφιαλτών με τα χαρούμενα όνειρα αγάπης. Σε αυτά βρίσκονται οι ορθές αντιλήψεις σου, διότι το Άγιο Πνεύμα διορθώνει τον κόσμο των ονείρων, εκεί όπου βρίσκεται όλη η αντίληψη. (Κ-13.VII. 8:1-3· 9:1-3)

(6:1-2) Κάθισε ήσυχα και κλείσε τα μάτια σου. Το φως μέσα σου είναι αρκετό.

Δεν είναι απαραίτητο να βλέπουμε μέσα από τα φυσικά μάτια - που όπως έχουμε μάθει δεν βλέπουν. Η πραγματική όραση προκύπτει μέσα από την εσωτερική ησυχία.

(6:3-6) Από μόνο του έχει την δύναμη να σου δώσει το δώρο της όρασης. Απόκλεισε τον έξω κόσμο, και άφησε τις σκέψεις σου να πετάξουν προς την ειρήνη μέσα σου. Αυτές ξέρουν τον δρόμο. Διότι οι ειλικρινείς σκέψεις, οι αμόλυντες από το όνειρο των εγκόσμιων πραγμάτων έξω από σένα, γίνονται οι άγιοι αγγελιαφόροι του Θεού του Ίδιου.

Ο Ιησούς μιλάει για τις ορθά νοούμενες σκέψεις μας της συγχώρεσης, τα κοινά συμφέροντα και την ειρήνη, που αντικατοπτρίζουν τη Σκέψη του Θεού. Ο Ιησούς απευθύνεται στον δικό μας λήπτη των αποφάσεων να αντιστρέψει την εσφαλμένη επιλογή με το να φύγει από εγώ και τον κόσμο που

προέκυψε από αυτό, και να επιστρέψει στην αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος - την όραση του Χριστού - να την μοιραστεί με εκείνους που δεν μπορούν να δουν:

... [Το Άγιο Πνεύμα] Είναι μια Σκέψη του Θεού, και ο Θεός Το έχει δώσει σε σένα διότι Αυτός δεν έχει καμία Σκέψη που να μην Την μοιράζεται. Το μήνυμά Του μιλάει μέσα στον χρόνο για την αιωνιότητα, κι αυτός είναι ο λόγος που η όραση του Χριστού κοιτάζει τα πάντα με αγάπη... Κάθε θαύμα που προσφέρεις στον Υιό του Θεού δεν είναι παρά η ορθή αντίληψη μια όψης του όλου... Έτσι, ο κάθε ένας που βλέπεις δίχως το παρελθόν σε φέρνει πιο κοντά στο τέλος του χρόνου φέρνοντας την θεραπευμένη και θεραπευτική όραση στο σκοτάδι, και κάνοντας τον κόσμο ικανό να δει. Διότι το φως πρέπει να έρθει στον σκοτεινιασμένο κόσμο για να κάνει την όραση του Χριστού δυνατή ακόμα κι εδώ. Βοήθησέ Τον να δώσει το δώρο του φωτός σε όλους όσους νομίζουν ότι περιπλανώνται μέσα στο σκοτάδι, κι άφησέ Τον να τους συγκεντρώσει μέσα στην ήσυχη ματιά Του που τους κάνει ένα. (Κ-13.VIII.4:3-4· 5:2,4-6)

(7) Αυτές τις σκέψεις τις κάνεις μαζί με Εκείνον. Αναγνωρίζουν την κατοικία τους. Και δείχνουν με ασφάλεια προς την Πηγή τους, εκεί Όπου ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα. Η ειρήνη του Θεού λάμπει σε αυτές, αλλά πρέπει να παραμείνουν και μαζί σου, διότι γεννήθηκαν μέσα στο νου σου, όπως και οι δικές σου γεννήθηκαν μέσα στο Νου του Θεού. Σε οδηγούν πίσω στην ειρήνη, από την οποία προήλθαν μόνο και μόνο για να σου υπενθυμίσουν το πώς πρέπει να επιστρέψεις.

Οι ειλικρινείς σκέψεις μας αντανakλούν τον Νου μέσα στον οποίο ο Θεός και ο Χριστός είναι ένας. Ο Ιησούς περιγράφει ξανά την διαδικασία του λήπτη των αποφάσεων που αντιστρέφει την εσφαλμένη του επιλογή, επιλέγοντας τώρα να ταυτιστεί με τις ορθά νοούμενες σκέψεις που οδηγούν πίσω στο Θεό.

(8:1) Προσέχουν την Φωνή του Πατέρα σου όταν εσύ αρνείσαι ν' ακούσεις.

Όταν οι ορθά νοούμενες σκέψεις της συγχώρεσης - οι οποίες είναι πάντα παρούσες στο νου μας - απειλούν την ατομικότητά μας, τις απορρίπτουμε αρνούμενοι να ακούσουμε.

(8:2) Και σε προτρέπουν γλυκά να δεχτείς τον Λόγο Του γι' αυτό που είσαι, αντί για τις φαντασιώσεις και τις σκιές.

Αυτές είναι οι σκέψεις της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, τις οποίες προβάλλουμε στο σώμα.

(8:3-4) Σου υπενθυμίζουν ότι είσαι συν-δημιουργός όλων των ζώντων πραγμάτων. Διότι έτσι όπως η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα σε σένα, πρέπει να λάμπει και σε αυτά.

Το «όλα τα ζωντανά πράγματα» αναφέρεται στο σύμπαν του πνεύματος. Μέσα στο όνειρο δεν συν-δημιουργούμε με τον Θεό, αλλά αντικατοπτρίζουμε αυτήν την ικανότητα βλέποντας τα κοινά συμφέροντα. Έτσι, μέσω της συγχώρεσης, αναιρούμε τις σκέψεις που μας εμποδίζουν να θυμόμαστε ότι είμαστε ένα με τον Θεό, και συνεπώς συν-δημιουργοί μαζί Του: Ο Θεός δημιούργησε τον Χριστό, ο οποίος στη συνέχεια επεκτείνει την Αγάπη του Δημιουργού Του - οι «δημιουργίες» του Χριστού. Αυτό το απόσπασμα εξηγεί:

Οι δημιουργίες σου, σου ανήκουν, όπως κι εσύ ανήκεις στον Θεό. Είσαι μέρος του Θεού, όπως οι υιοί σου είναι μέρος των δικών Του Υιών. Το να δημιουργείς σημαίνει ν' αγαπάς. Η αγάπη επεκτείνεται προς τα έξω απλά και μόνο επειδή δεν είναι δυνατόν να περιορίζεται... Οι δημιουργίες του Θεού υπήρχαν από πάντα, διότι Αυτός υπήρχε από πάντα. Οι δικές σου δημιουργίες υπήρχαν από πάντα, διότι μπορείς να δημιουργείς μόνο όπως δημιουργεί ο Θεός. (Κ-7.I.3:1-4,6-8)

(9) Σήμερα ασκούμαστε στο να πλησιάσουμε το φως μέσα μας. Παίρνουμε τις περιπλανώμενες σκέψεις μας, και απαλά τις φέρνουμε πίσω εκεί όπου ευθυγραμμίζονται με όλες τις σκέψεις που

μοιραζόμαστε με τον Θεό. Δεν θα τις αφήσουμε να παραστρατήσουν. Αφήνουμε το φως μέσα στο νου μας να τις καθοδηγήσει να επιστρέψουν στην κατοικία τους. Τις έχουμε προδώσει, διατάζοντάς τις να αποχωριστούν από εμάς. Και τώρα τις καλούμε πίσω, και τις καθαρίζουμε από τις παράξενες επιθυμίες και τις παραπλανημένες ευχές. Τις επαναφέρουμε στην αγιότητα της κληρονομιάς τους.

Ο Ιησούς μας παροτρύνει ευγενικά να επιλέξουμε ξανά · να πάρουμε τις περιπλανήσεις του νου μας - τις προβαλλόμενες σκέψεις - και να τις φέρουμε πίσω εκεί όπου επιλέξαμε λανθασμένα. Έτσι είμαστε ελεύθεροι να δεχτούμε την αγιότητα της κληρονομιάς μας - την αθωότητα του Υιού του Θεού - και απορρίπτουμε τη μικρότητα των άθλιων προσφορών του εγώ:

Μην αφήσεις το μικρό να σε τραβά στην μικρότητα... Σκέψου σε τι ευτυχισμένο κόσμο πορεύεσαι, με την αλήθεια δίπλα σου! Μην παρατήσεις αυτό τον κόσμο της ελευθερίας για χάρη ενός μικρού αναστεναγμού φαινομενικής αμαρτίας, ούτε για χάρη ενός ασήμαντος ανασαλέματος της έλξης της ενοχής. Θα ήθελες να παρατήσεις τον Ουρανό για χάρη όλων αυτών των ανούσιων περισπασμών; Ο προορισμός σου και ο σκοπός σου είναι πέρα από όλα αυτά, στην καθαρή θέση όπου η μικρότητα δεν υπάρχει... Με ευγενή καλοσύνη ο κόσμος θα αστράφτει και θα λάμπει, και το καθετί που κάποτε θεωρούσες αμαρτωλό τώρα θα ερμηνεύεται εκ νέου ως μέρος του Ουρανού. Πόσο ωραίο είναι να περπατάς, καθαρός και λυτρωμένος και ευτυχής, μέσα από ένα κόσμο που χρειάζεται απεγνωσμένα την λύτρωση που του χαρίζει η αθωότητά σου! Σε τι μπορεί να δώσεις μεγαλύτερη αξία από αυτό; Διότι εδώ είναι η σωτηρία σου και η ελευθερία σου. Και πρέπει να είναι ολοκληρωτική αν θέλεις να την αναγνωρίσεις. (Κ-23.εισ.4:1,3-6· 6:4-8)

(10:1) Κι έτσι επαναφέρεται και ο νους μας μαζί τους, και αναγνωρίζουμε ότι η ειρήνη του Θεού λάμπει ακόμα μέσα μας, και από εμάς σε όλα τα ζωντανά πλάσματα που μοιράζονται την ζωή μας.

Ο Ιησούς δεν μιλά για την σάρκα και τα οστά - τα σώματα - αλλά για το νου του κατακερματισμένου Υιού. Θυμηθείτε τη δήλωση στην ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους» ότι εδώ δεν υπάρχει ζωή (Κ-23.ΙΙ.19: 1) - η ορθά νοούμενη αντανάκλαση της ζωής που μοιραζόμαστε, ναι · όμως η αληθινή ζωή παραμένει στον Ουρανό, ως πνεύμα.

(10:2) Θα τα συγχωρέσουμε όλα, απαλλάσσοντας όλο τον κόσμο από ό,τι νομίζαμε ότι μας έκανε.

Έτσι, ο Ιησούς με διδάσκει να συγχωρώ τους αδελφούς μου για όσα δεν έχουν κάνει. Ο κόσμος δεν έκανε τίποτα σε μένα, διότι εγώ τον επινόησα να είναι μοχθηρός και να θυματοποιεί · έτσι εγώ είμαι αυτός που θα τον αθώσω.

(10:3-7) Διότι εμείς είμαστε αυτοί που φτιάχνουμε τον κόσμο έτσι όπως τον θέλουμε. Τώρα επιλέγουμε να είναι αθώος, χωρίς αμαρτία και ανοιχτός στην σωτηρία. Και αποθέτουμε την σωτηρία ευλογία μας πάνω σε αυτόν, καθώς λέμε:

Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα μου τώρα.

Όλα τα πράγματα ας λάμπουν πάνω μου μέσα σ' αυτή την ειρήνη,

Και ας τα ευλογώ με το φως μέσα μου.

Το κλειδί για την πρακτική μας είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι όλοι είναι μέρος της Υιότητας. Χρειάζεται να παρακολουθούμε τις κρίσεις και τις ιδιαίτερες προσκολλήσεις του νου μας, κατανοώντας ότι προέρχονται από μια απόφαση, αν και καταπιεσμένη, για να πιστέψουμε ότι το σκοτάδι του εγώ είναι πραγματικότητα και ότι το φως του Χριστού μια ψευδαίσθηση.

Χρησιμοποιούμε τις εμπειρίες της ημέρας για να διακρίνουμε την απόφαση του νου, αναγνωρίζοντας ότι η λανθασμένη επιλογή μας έκανε δυστυχισμένους, ενώ η ευτυχία έρχεται ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού για να διορθώσουμε το λάθος. Έτσι, η φωνή μας ενώνεται με το τραγούδι «Το Τραγούδι της Ειρήνης» στον εαυτό μας και σε όλους τους αδελφούς μας:

Η μελωδία της ειρήνης είναι πάντα εκεί.

Δεν πεθαίνει ούτε αμφιταλαντεύεται. Παραμένει

Ένας ήρεμος, απαλός ήχος, πιο ακίνητος από τη σιωπή, και

Μια αιώνια ανάμνηση στο νου που

Ο Θεός δημιούργησε. Ακούγεται ξεκάθαρα να τραγουδά

Σε όλο τον κόσμο, ότι Τον θυμάται.

Οι ήχοι της γης ησυχάζουν μπροστά σ'

Αυτή την αρχαία μελωδία, που μιλά για αγάπη

Σε απεριόριστες διαστάσεις. Πού είναι ο φόβος,

Όταν ο Θεός έχει εγγυηθεί ότι Αυτός είναι εδώ;

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 10)

ΜΑΘΗΜΑ 189

Νιώθω την Αγάπη του Θεού μέσα μου, τώρα.

Όπως ανέφερα στην αρχή του Μαθήματος 188, το μάθημα αυτό επίσης εστιάζει στο φως. Τον πραγματικό κόσμο - την αντανάκλαση του φωτός του Ουρανού - που είναι επίσης μια σημαντική εστίαση της συζήτησης.

(1:1-3) Υπάρχει ένα φως μέσα σου που ο κόσμος δεν μπορεί να αντιληφθεί. Και με τα μάτια του δεν θα μπορείς να δεις αυτό το φως, γιατί είσαι τυφλωμένος από τον κόσμο. Και όμως, έχεις μάτια για να το δεις.

Ποτέ δεν θα δούμε την αλήθεια μέσα από τα μάτια του σώματος. Αντιλαμβανόμαστε το φως της όταν ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης του Ιησού αντί για το δικό μας, διότι η όρασή του είναι ανεξάρτητη από την σωματική όραση. Στο προηγούμενο μάθημα, ανέφερα ένα απόσπασμα που είναι η πηγή αυτών των αρχικών προτάσεων, και επαναλαμβάνω τις πέντε πρώτες προτάσεις που περιγράφουν το φως του πραγματικού κόσμου, όπως το βλέπουν μόνο τα μάτια του θεραπευμένου νου:

Υπάρχει ένα φως που αυτός ο κόσμος δεν μπορεί να δώσει. Όμως, εσύ μπορείς να το δώσεις, έτσι όπως δόθηκε και σε σένα. Και καθώς το δίνεις, λάμπει προς τα έξω για να σε καλέσει από τον κόσμο να το ακολουθήσεις. Διότι αυτό το φως θα σε ελκύσει όσο τίποτε σε αυτό τον κόσμο. Και θα παραμερίσεις αυτό τον κόσμο για να βρεις έναν άλλο. (Κ-13. VI.11:15)

Πράγματι, ο σκοπός που έχουν μάτια του σώματος δεν είναι να δουν το φως της συγχώρεσης που προμηνύει τον πραγματικό κόσμο, το οποίο μπορεί να βρεθεί μέσα από την όραση του Χριστού.

(1:4-7) Βρίσκεται εκεί για να το βλέπεις. Δεν τοποθετήθηκε μέσα σου για να κρατηθεί κρυμμένο από την θέασή σου. Αυτό το φως είναι μια αντανάκλαση της σκέψης στην οποία ασκούμαστε τώρα. Το να νιώσεις την Αγάπη του Θεού μέσα σου σημαίνει να δεις τον κόσμο εκ νέου, να λάμπει μέσα στην αθωότητα, ζωντανό με ελπίδα, και ευλογημένο με απόλυτη ευσπλαχνία και αγάπη.

Το εγώ κρύβει το φως κάνοντας πραγματικότητα το σκοτάδι της ενοχής. Όταν ζητάμε βοήθεια για να επιλέξουμε ενάντια στο μη πραγματικό, δίνουμε τη δυνατότητα στους εαυτούς μας να «δούμε τον κόσμο εκ νέου» και να φθάσουμε τον πραγματικό κόσμο. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ξανά ότι αυτό το επίτευγμα δεν έχει σχέση με συμπεριφορές, γιατί προκύπτει απλά με το να απελευθερώσουμε το νου από τις σκέψεις του εγώ. Κοιτάζοντας τον κόσμο έξω από το όνειρο, συνειδητοποιούμε ότι αυτό που βλέπαμε πριν ήταν μια ψευδαίσθηση. Έτσι, ο πραγματικός κόσμος έρχεται μέσα από το να αποδεχθούμε τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος - το δικό Του όραμα για την αιώνια αθωότητά μας - για την δική μας όραση του λήθαργου, που βλέπει μόνο το εφήμερο:

Η διόρθωση είναι για όλους όσους δεν μπορούν να δουν. Η αποστολή του Αγίου Πνεύματος είναι να ανοίγει τα μάτια των τυφλών, διότι Αυτό γνωρίζει ότι αυτοί δεν έχουν χάσει την όρασή τους, αλλά απλά κοιμούνται. Θέλει να τους αφυπνίσει από τον ύπνο της λήθης στην θύμηση του Θεού. Τα μάτια του Χριστού είναι ανοιχτά, και Αυτός θα κοιτάξει αυτό που βλέπεις εσύ με αγάπη αν δεχτείς την όρασή Του ως δική σου... Αυτός κοιτάζει σιωπηλά τον πραγματικό κόσμο, τον οποίον θέλει να μοιραστεί μαζί σου διότι γνωρίζει την Αγάπη του Πατέρα γι' Αυτόν. Και γνωρίζοντας αυτό, θέλει να σου δώσει ό,τι είναι δικό σου. (Κ-12.VI.4:1-4· 5:6-7)

(2:1-2) Ποιος θα μπορούσε να νιώσει φόβο μέσα σε ένα τέτοιο κόσμο; Σε καλωσορίζει, αγαλλιάζει με τον ερχομό σου, και σου τραγουδά ύμνους κρατώντας σε ασφαλή από κάθε μορφή κινδύνου και πόνου.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος δεν μπορεί να σας επιτεθεί σωματικά ή φραστικά. Σημαίνει απλά ότι αυτό που θα δεχτεί επίθεση είναι η μορφή μέσα στο όνειρο, όχι αυτός που ονειρεύεται. Πώς λοιπόν, θα μπορούσες να πληγωθείς; Αντίστοιχα, ονειρεύεσαι τη νύχτα ότι είσαι τραυματισμένος και μετά ξυπνάς και νιώθεις υπέροχα. Ενώ κοιμόσουν ένιωθες πόνο, προσβολή και οργή, αλλά έξω από το όνειρο, εσύ - ο λήπτης των αποφάσεων - συνειδητοποιείς ότι η μορφή που υποφέρει δεν ήσουν εσύ, και έτσι, ασφαλής μέσα στη σώφρονα αγάπη του Θεού, δεν βιώνεις πόνο, κίνδυνο ή φόβο κανενός είδους:

Είναι το Θέλημα του Θεού τίποτα να μην αγγίζει τον Υιό Του εκτός από τον Ίδιο, και τίποτε άλλο να μην τον πλησιάζει. Αυτός είναι τόσο ασφαλής από τον πόνο όσο ο Θεός ο Ίδιος, ο Οποίος τον προστατεύει στο καθετί. Ο κόσμος γύρω του λάμπει με αγάπη διότι ο Θεός τον τοποθέτησε μέσα στον Εαυτό Του όπου δεν υπάρχει πόνος, και η αγάπη τον περιβάλλει δίχως τέλος και ψεγάδι. Η ειρήνη του δεν μπορεί να διαταραχθεί ποτέ. Κοιτάζει την αγάπη με τέλεια πνευματική υγεία διαύγεια, διότι είναι παντού γύρω του και μέσα του. Πρέπει να αρνηθεί τον κόσμο του πόνου την στιγμή που θ' αντιληφθεί ότι βρίσκεται στην αγκαλιά της αγάπης. Και από αυτό το σημείο ασφάλειας κοιτάζει ήσυχα γύρω του και αναγνωρίζει ότι ο κόσμος είναι ένα με αυτόν. (Κ-13.VII.7)

(2:3-6) Σου προσφέρει μια ζεστή και όμορφη κατοικία για να μείνεις για λίγο. Σε ευλογεί όλη την ημέρα, και σε προσέχει την νύχτα σαν σιωπηλός φρουρός του ιερού σου ύπνου. Βλέπει την σωτηρία μέσα σε σένα, και προστατεύει το φως μέσα σου. Σου προσφέρει τα λουλούδια και το χιόνι του, ευγνωμονώντας σε για την ευεργεσία σου.

Αυτός ο κόσμος - ο πραγματικός κόσμος - είναι το σπίτι που προηγείται της αφύπνισης μας στον Ουρανό, στο οποίο το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί απαλά και αθόρυβα:

Όποτε μπαίνεις στον πειρασμό να καταπιαστείς με ένα άχρηστο ταξίδι που θα σε οδηγούσε μακριά από το φως, θυμήσου τι θέλεις πραγματικά, και πες:

Το Άγιο Πνεύμα με οδηγεί στον Χριστό, και που αλλού θα ήθελα να πάω; Τι ανάγκη έχω εκτός από το να αφυπνιστώ μέσα σε Αυτόν;

Έπειτα, ακολούθησέ Το με χαρά, με πίστη και θα σε οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από όλους τους κινδύνους που μπορεί να έχει στήσει μπροστά σου αυτός ο κόσμος, προς την γαλήνη του νου σου... Να είσαι ικανοποιημένος με αυτό που σίγουρα θα διατηρήσεις, και να μην είσαι ανήσυχος, διότι κάνεις ένα ήσυχο ταξίδι προς την ειρήνη του Θεού, εκεί όπου το Άγιο Πνεύμα θέλει να είσαι μέσα στην ησυχία. (Κ-13. VII.14:1-15:1,3)

(3:1-4) Αυτός είναι ο κόσμος που αποκαλύπτει η Αγάπη του Θεού. Είναι τόσο διαφορετικός από τον κόσμο που βλέπεις μέσα από τα σκοτεινιασμένα μάτια της κακίας και του φόβου, ώστε ο ένας διαψεύδει τον άλλον. Μόνο ο ένας μπορεί να γίνει αντιληπτός. Ο άλλος είναι εξ ολοκλήρου χωρίς νόημα.

Όταν βρίσκομαι σε μια κατάσταση όπου επικρατεί το εγώ, ο πραγματικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση και δεν σημαίνει τίποτα. Στον πραγματικό κόσμο, ωστόσο, η αγάπη είναι η μόνη μου ταυτότητα και ο κόσμος του εγώ δεν έχει νόημα. Αυτές είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις - δεν μπορείτε να βρίσκεστε ταυτόχρονα στο φως και στο σκοτάδι. Έτσι η όραση του εγώ βλέπει κάτι που δεν υπάρχει, ενώ η όραση του Χριστού αποκαλύπτει αυτό που υπάρχει πραγματικά:

Όταν έκανες ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που είναι αληθινό έγινε αόρατο για σένα. Όμως, δεν μπορεί να είναι αόρατο πραγματικά, διότι το Άγιο Πνεύμα το βλέπει με τέλεια καθαρότητα. Είναι αόρατο για σένα διότι εσύ κοιτάζεις κάτι άλλο. Ωστόσο, δεν εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις τι είναι ορατό και τι αόρατο, όπως δεν εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις ποια είναι η πραγματικότητα. Αυτό που μπορεί να γίνει ορατό είναι αυτό που βλέπει το Άγιο Πνεύμα... Αυτό που δεν είναι πραγματικό δεν μπορεί να είναι ορατό και δεν έχει αξία... Έχεις κάνει αόρατη την μόνη αλήθεια που κρατά αυτός ο κόσμος... Και κάνοντας το τίποτα πραγματικό για σένα, το είδες. Αλλά δεν είναι εκεί. Και ο Χριστός είναι αόρατος σε σένα εξαιτίας αυτών που έκανες ορατά για τον εαυτό σου... Ο πραγματικός κόσμος σου δόθηκε από τον Θεό σε μια ανταλλαγή γεμάτη αγάπη για τον κόσμο που έφτιαξες και που βλέπεις. Πάρε τον μόνο από το χέρι του Χριστού και κοίταξέ τον. Η πραγματικότητά του θα κάνει όλα τα άλλα αόρατα, διότι η ολοκληρωμένη αντίληψη είναι να τον βλέπεις. Και καθώς τον κοιτάζεις θα θυμάσαι ότι πάντα ήταν έτσι. Το τίποτα θα γίνει αόρατο, διότι επιτέλους θα έχεις δει αληθινά. (Κ-12. VIII.3:1-5· 6:2,7,9-11· 8:1-5)

(3:5) Ένας κόσμος στον οποίο η συγχώρεση λάμπει πάνω στο καθετί, και η ειρήνη προσφέρει το ευγενικό της φως στους πάντες, είναι ασύλληπτος για εκείνους που βλέπουν έναν κόσμο μίσους να σηκώνεται έτοιμος για επίθεση, σε θέση εκδίκησης, για να δολοφονήσει και να καταστρέψει.

Μια τόσο φοβερή αντίληψη είναι αναπόφευκτη όταν πιστεύεις ότι είσαι διαχωρισμένος. Η ενοχή από την πεποίθηση ότι κατέστρεψες τον Ουρανό πρέπει να προβληθεί έξω, με αποτέλεσμα να βλέπεις αμαρτία και φόνο παντού γύρω σου, αλλά όχι στον εαυτό σου. Αυτό γεννά το πρόσωπο της αθωότητας, όπως διαβάζουμε εδώ:

... Δεν μπορείς να κατηγορηθείς για αυτό που είσαι, ούτε μπορείς να αλλάξεις τα πράγματα που σε ωθεί να κάνεις. Ο αδελφός σου, λοιπόν, είναι το σύμβολο των αμαρτιών σου για σένα που σιωπηλά,

αλλά ωστόσο με ακατάπαυστη πίεση, εξακολουθείς να τον καταδικάζεις για το μισητό πράγμα που είσαι. (Κ-31.V.6:7-8)

(4) Όμως αυτός ο κόσμος του μίσους είναι εξίσου αόρατος και αδιανόητος για εκείνους που νιώθουν την Αγάπη του Θεού μέσα στους. Ο δικός τους κόσμος αντανakλά την ησυχία και την γαλήνη που λάμπει μέσα τους · την ευγένεια και την αθωότητα που βλέπουν να τους περιβάλλει · την χαρά με την οποία κοιτάζουν μέσα από τις ανεξάντλητες πηγές χαράς μέσα τους. Ό,τι έχουν νιώσει μέσα τους το κοιτάζουν, και βλέπουν την βέβαιη αντανάκλασή του παντού.

Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς μιλάει μόνο για τον εσωτερικό μας κόσμο. Το μόνο ζήτημα είναι ο δάσκαλος που επιλέγουμε, και ο πραγματικός κόσμος είναι το αποκορύφωμα του να επιλέξουμε το σωστό δάσκαλο. Εάν βλέπετε τον εαυτό σας ευάλωτο σε έναν εχθρικό κόσμο που περιβάλλεται από κακούς ανθρώπους, ξέρετε ότι έχετε επιλέξει το εγώ και έχετε κρίνει τον εαυτό σας ως άξιο μίσους. Αλλά ο Χριστός σκέφτεται διαφορετικά, καθώς μας οδηγεί ήσυχα στο σπίτι:

Έσφαλles για τον κόσμο διότι έκρινες λανθασμένα τον εαυτό σου. Από ένα τόσο διαστρεβλωμένο σημείο αναφοράς, τι θα μπορούσες να δεις; Όλη η όραση αρχίζει από αυτόν που αντιλαμβάνεται, ο οποίος κρίνει τι είναι σωστό και τι λάθος. Και αυτό που κρίνει λάθος δεν το βλέπει... Ο Χριστός είναι ακόμα εκεί, παρόλο που δεν Τον γνωρίζεις. Η Υπαρξή Του δεν εξαρτάται από την δική σου αναγνώριση. Αυτός μένει μέσα σου μέσα στο σιωπηλό παρόν, και σε περιμένει να αφήσεις το παρελθόν πίσω σου και να εισέλθεις μέσα στον κόσμο που σου προσφέρει με αγάπη... Η αγάπη οδηγεί με τόση χαρά! Καθώς Τον ακολουθείς, θα χαίρεσαι που έχεις βρει την συντροφιά Του, και που έμαθες από Αυτόν το χαρούμενο ταξίδι προς το σπίτι σου. (Κ-13.VII.5:1-4,7-9· 6:3-4)

Η αξία του κόσμου έγκειται στο ότι είναι μια σχολική τάξη που αντανakλά τη λανθασμένη επιλογή μας, ώστε τώρα να μπορέσουμε να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Για να το πετύχουμε αυτό, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε το πόσο δεν θέλουμε να επιλέξουμε σωστά και μετά να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας.

(5) Εσύ τι θα ήθελες να δεις; Σου έχει δοθεί η επιλογή. Αλλά μάθε και μην αφήνεις το νου σου να ξεχάσει τον νόμο της όρασης: Θα βλέπεις αυτό που νιώθεις μέσα σου. Αν το μίσος βρίσκει θέση μέσα στην καρδιά σου, θα αντιλαμβάνεσαι ένα κόσμο τρομακτικό, που ο θάνατος τον κρατά με σκληρότητα με τα μυτερά, κοκαλιάρικα δάχτυλά του. Αν νιώθεις την Αγάπη του Θεού μέσα σου, θα βλέπεις ένα κόσμο ελέους και αγάπης.

Μπορεί να θυμάστε ότι ο Ιησούς είπε κάτι παρόμοιο στην ενότητα «Η Απλότητα της Σωτηρίας» - υπάρχουν μόνο δύο μαθήματα που μπορούμε να μάθουμε, το καθένα καταλήγει σε έναν διαφορετικό κόσμο:

... Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Ούτε υπάρχει ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν. Δεν υπάρχει σχέδιο για ασφάλεια που να μπορείς να κάνεις και να οδηγήσει ποτέ στην επιτυχία. Δεν υπάρχει χαρά που μπορείς να αναζητήσεις εδώ και ελπίδα για να βρεις....

Η έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος είναι ένας κόσμος στον οποίο δεν υπάρχει φόβος, τα πάντα είναι φωτισμένα με ελπίδα και αστράφτουν με απαλή φιλικότητα. (Κ-31.I.7:4-8· 8:1)

Αυτό το σημαντικό θέμα αντικατοπτρίζει μια από τις βασικές αρχές των Μαθημάτων Θαυμάτων, η οποία είναι αρκετά οικεία πλέον σε εμάς: η προβολή φτιάχνει την αντίληψη.

(6) Σήμερα προσπερνάμε τις ψευδαισθήσεις, καθώς αναζητούμε να φτάσουμε σε αυτό που είναι αληθινό μέσα μας, και να νιώσουμε την τρυφερή αγκαλιά του που περιλαμβάνει τα πάντα, την Αγάπη του που μας γνωρίζει τέλεια όπως και τον εαυτό της, την όρασή του που είναι το δώρο που μας χαρίζει η Αγάπη του. Μαθαίνουμε τον τρόπο σήμερα. Είναι τόσο βέβαιος όσο και η Αγάπη η ίδια, προς την οποία μας πηγαίνει. Διότι η απλότητά του αποφεύγει τις παγίδες που οι περίπλοκοι ελιγμοί της φαινομενικής λογικής του κόσμου το μόνο που καταφέρνουν είναι να κρύβουν.

Ξεπερνάμε τις ψευδαισθήσεις του εγώ εμπιστευόμενοι τον Οδηγό, ο Οποίος θα μας οδηγήσει στην εστία. Έτσι ακολουθούμε τον σιωπηλό τρόπο, που είναι ο τίτλος αυτού του υπέροχου ποιήματος της Helen:

*Επίλεξε ξανά. Γιατί σου δίνεται
Να ακολουθήσεις την ειρήνη του Θεού σε όλο τον κόσμο
Χωρίς εξαίρεση. Κάθε παιδί λαμβάνει
Τα δώρα που φέρνεις, και έρχονται άντρες και γυναίκες
Σε σένα με ευγνωμοσύνη. Με χαρά γίνεσαι
Αποδεκτός παντού. Γιατί ήρθες
Μόνο για να φέρεις την έκκληση του Απείρου
Σε αυτούς που είναι τόσο άπειροι όσο Αυτός.
Έρχεσαι με τη μνήμη του Θεού μέσα σου,
Για να ξυπνήσεις την ίδια μνήμη σε αυτούς
Στους οποίους φαίνεται ότι κοιμούνται. Ο κόσμος θα πέθαινε
Χωρίς τους σωτήρες του. Μην αρνηθείς, λοιπόν,
Η σωστή θέση σου. Γιατί ο Χριστός σε κάλεσε
Να Τον ακολουθήσεις και να επιλέξεις τον σιωπηλό τρόπο
Που σε φέρνει στην αιωνιότητα σήμερα.
(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 29)*

Ο τρόπος που επιτρέπει στη μία Σκέψη να έρθει είναι η σιγή των σκέψεών μας:

(7) Απλά κάνε αυτό: Ησύχασε, και άφησε κατά μέρος όλες τις σκέψεις για το τι είσαι και το τι είναι ο Θεός · όλες τις αντιλήψεις που έχεις μάθει για τον κόσμο · όλες τις εικόνες που αποδίδεις στον εαυτό σου. Άδειασε το νου στο από όλα όσα θεωρεί ότι είναι σωστά ή λανθασμένα, καλά ή κακά, από κάθε σκέψη που κρίνεις άξια, και από όλες τις ιδέες για τις οποίες ντρέπεσαι. Μην κρατιέσαι από τίποτα. Μην φέρνεις μαζί σου ούτε μια σκέψη που έχει διδάξει το παρελθόν, ούτε μια πεποίθηση που έχεις μάθει από παλιά για οτιδήποτε. Ξέχνα αυτόν τον κόσμο, ξέχνα αυτά τα μαθήματα, και έλα με εντελώς άδεια χέρια στον Θεό σου.

Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε τις ψευδαισθήσεις, ξεκινάμε ξεχνώντας όλα όσα πιστεύουμε, και αφήνουμε τον Ιησού να μας διδάξει εκ νέου. Μας ζητάει να ξεχάσουμε τα πάντα γιατί έχουμε κάνει λάθος για όλα. «Μόνο τότε», λέει ουσιαστικά, «θα συνειδητοποιήσεις πόσο δίκιο έχω και πόσο

δίκιο θα έχεις όταν έρθεις μαζί μου. Άσε το παρελθόν και έλα σε μένα με εντελώς άδεια χέρια. Μη μου ζητάς να αφαιρέσω ένα πρόβλημα που έχεις κάνει αληθινό, αλλά επίτρεψέ μου να σου δείξω το πρόβλημα και τη λύση του. Άσε με να σε οδηγήσω στην εστία και μην αποφασίσεις μόνος σου το μονοπάτι. Πάνω απ' όλα, άφησε στην άκρη όλα όσα έμαθες για το Θεό και την αλήθεια Του - όσα σου έχουν διδάξει η Βίβλος, οι Συναγωγές ή οι Εκκλησίες - και άκουσε μόνο εμένα». Θυμηθείτε την παρόμοια αναφορά που γίνεται προς στο τέλος του κειμένου:

Ας ησυχάσουμε για μια στιγμή, και ας ξεχάσουμε όλα τα πράγματα που μάθαμε ποτέ, όλες τις σκέψεις που κάναμε, και κάθε προκατάληψη που έχουμε για το τι σημαίνουν τα πράγματα και ποιος είναι ο σκοπός τους. Και ας μην θυμόμαστε τις δικές μας ιδέες για τον σκοπό του κόσμου. Δεν ξέρουμε. Ας αφήσουμε κάθε εικόνα που έχουμε για τον καθένα στο νου μας να απαγκιστρωθεί και να διαλυθεί. (Κ-31.Ι.12)

Αυτό το θέμα επαναλαμβάνεται από εδώ μέχρι το τέλος του μαθήματος. Παρεμπιπτόντως, ενώ τα λόγια του Ιησού λένε ότι ο Θεός μας οδηγεί, στην πραγματικότητα το Άγιο Πνεύμα είναι ο Οδηγός μας.

(8:1-3) Αυτός δεν είναι που ξέρει τον δρόμο για σένα; Εσύ δεν χρειάζεται να ξέρεις τον δρόμο προς Αυτόν. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να αφήσεις όλα τα εμπόδια που έχεις παρεμβάλλει ανάμεσα στον Υιό και τον Θεό τον Πατέρα να αφαιρεθούν ήσυχα μια για πάντα.

Ο Ιησούς μας λέει πολλές φορές ότι η μόνη μας ευθύνη είναι να δεχτούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας · να επιλέξουμε τη διόρθωση αντί για αυτό που κάναμε αληθινό. Δεν χρειάζεται να γνωρίζουμε τι είναι ο Θεός, ούτε η αγάπη, ούτε το δρόμο προς την εστία. Το μόνο που χρειάζεται να γνωρίζουμε είναι ότι η μοναδική μας λειτουργία είναι να παρατηρούμε το εγώ και να ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού για να το αφήσουμε. Έτσι φέρνουμε τα εμπόδια μας - που είναι όλα βασισμένα στο φόβο - στην αγάπη του, όπως βλέπουμε σε αυτή τη συνοπτική δήλωση από τα τέσσερα εμπόδια στην ειρήνη:

Κάθε εμπόδιο το οποίο πρέπει να προσπεράσει η ειρήνη ξεπερνιέται ακριβώς με τον ίδιο τρόπο · ο φόβος που το προκάλεσε υποχωρεί στην αγάπη που υπάρχει πέρα από αυτό, κι έτσι ο φόβος χάνεται... Πίσω από κάθε εμπόδιο προς την αγάπη, καλεί η Ίδια η Αγάπη. Και το κάθε ένα από αυτά ξεπερνιέται από την δύναμη της έλξης αυτού που βρίσκεται πέρα από αυτά. Ο εκούσιος φόβος σου φαινόταν πως τα κρατούσε στην θέση τους. Όμως όταν άκουσες την Φωνή της Αγάπης πέρα από αυτά, απάντησες και εξαφανίστηκαν. (Κ-19.IV-Δ.5:1,6-9)

(8:4-8) Ο Θεός θα αναλάβει τον δικό του ρόλο με χαρμόσυνη και άμεση ανταπόκριση. Ζήτησε και θα λάβεις. Αλλά μην έχεις απαιτήσεις, ούτε να δείχνεις τον δρόμο στον Θεό από τον οποίο θα πρέπει να σου εμφανιστεί. Ο τρόπος για να Τον φτάσεις είναι απλά να Τον αφήσεις να είναι. Γιατί με αυτόν τον τρόπο διακηρύσσεις και την δική σου πραγματικότητα.

Όλοι απαιτούν από τον Ιησού: «Αυτό θέλω από σένα» ή, «Έχω μελετήσει τη διδασκαλία σου και ήμουν πιστός μαθητής, αλλά δεν είμαι ευτυχισμένος. Κάνε κάτι!» Η σχέση μας με τον Ιησού θα περιέχει τη σχέση που έχουμε με οποιαδήποτε άλλη εξουσία: μνησικακία ή ίσως σεβασμό, αλλά και αγανάκτηση επειδή οι αρχές δεν κάνουν πάντα αυτό που θέλουμε να κάνουν. Σε οποιαδήποτε σχέση με μια αρχή υπάρχει μια υποκείμενη απαίτηση: ο σκοπός που πρέπει να έχετε είναι να μας κάνει ευτυχισμένους και να ικανοποιεί τις ανάγκες μας - στην περίπτωση του Ιησού, να μας φέρει στην εστία. Έτσι, μας προτρέπει να δούμε τις απαιτήσεις που θα είχαμε από αυτόν ή από τον Θεό και μετά να τις απελευθερώσουμε. Δεν μας ζητά να αλλάξουμε - κάτι που κάναμε στην αρχή αλλάζοντας την πραγματικότητά μας, και συνεπώς του Θεού - αλλά να αποδεχτούμε την αλήθεια

για τον εαυτό μας και τον Δημιουργό μας. Αυτό σημαίνει να απελευθερωθούμε από την επένδυση στα υποκατάστατα που επινοήσαμε.

Το υποβόσκον θέμα εδώ είναι η ταπεινότητα. Ο Ιησούς θέλει να προσεγγίσω ταπεινά τη δουλειά που κάνω με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και μαζί του. Η αλαζονεία λέει ότι ξέρω τι είναι η σωτηρία. Ξέρω τι χρειάζομαι, τι θα με βοηθήσει, τι λέει αυτή η διδασκαλία και τι πρέπει να κάνει ο Ιησούς για μένα. Η ταπεινότητα λέει ότι δεν καταλαβαίνω τίποτα, που συμπεριλαμβάνει και τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, για τα οποία είμαι χαρούμενος και ευγνώμων. Έτσι, η αλαζονεία μας παίρνει τη μορφή του να ζητάμε *συγκεκριμένη* βοήθεια για *συγκεκριμένα* προβλήματα έτσι ώστε να καλύψουμε *συγκεκριμένες* ανάγκες μας, λες και μπορούμε να καταλάβουμε ποιες είναι - οι απαιτήσεις μας επικεντρώνονται στο σώμα, το οποίο, όπως έχουμε επανειλημμένα δει, έγινε για να κρατήσουμε το πρόβλημα του διαχωρισμού μακριά από τη λύση της Επανάρθωσης στο νου. Έχουμε ήδη εξετάσει ένα απόσπασμα από το *Τραγούδι της Προσευχής* που καταπιάνεται με το πρόβλημα του να ζητάς *συγκεκριμένη* βοήθεια. Ακολουθεί μια παρόμοια ανάλυση που εμφανίζεται αργότερα στο *Τραγούδι της Προσευχής*, που αφορά δύο ανθρώπους που προσεύχονται μαζί:

... Ακόμα και μαζί με άλλους μπορεί να ζητάς πράγματα, κι έτσι να κατασκευάζεις μόνο μια ψευδαίσθηση του στόχου που μοιράζεσαι... Ακόμα και η ένωση στην προσευχή, λοιπόν, δεν είναι αρκετή, αν αυτοί οι οποίοι προσεύχονται μαζί δεν ρωτούν πάνω από όλα τα άλλα, ποιο είναι το Θέλημα του Θεού. Από αυτή την Αιτία μόνο μπορεί να έρθει και η απάντηση με την οποία ικανοποιούνται όλα τα συγκεκριμένα, όλες οι ξεχωριστές επιθυμίες ενωμένες σε μία. Η προσευχή για συγκεκριμένα (πράγματα) πάντα ζητά κατά κάποιο τρόπο την επανάληψη του παρελθόντος... Ο στόχος της προσευχής είναι ν' απελευθερώσει το παρόν από τις αλυσίδες των ψευδαισθήσεων του παρελθόντος · να την επιλέξεις να θεραπεύσει ελεύθερα κάθε λανθασμένη επιλογή. Αυτό που μπορεί να προσφέρει τώρα η προσευχή υπερβαίνει κατά πολύ όλα όσα ζητούσες παλιά και είναι κρίμα να ικανοποιείσαι με κάτι λιγότερο... Μην περιορίζεις τα αιτήματά σου. Η προσευχή μπορεί να φέρει την ειρήνη του Θεού. Ποιο άλλο πράγμα δεσμευμένο από τον χρόνο [δηλ. η ιδιαιτερότητα] μπορεί να σου δώσει περισσότερα από αυτό, στο μικρό χρονικό διάστημα, που κρατάει, μέχρις να διαλυθεί σε σκόνη; (Τρ.-1.IV.2:5; 3:1-3, 5-6· 4:3-5)

Με άλλα λόγια, παραμερίζοντας τις συγκεκριμένες απαιτήσεις μας, επιτρέπουμε στην Αγάπη Του να έρθει. Ποιος λογικός θα μπορούσε ποτέ να θέλει κάτι περισσότερο από τα Πάντα;

(9:1-3) Γι' αυτό σήμερα δεν επιλέγουμε εμείς τον τρόπο με τον οποίο πηγαίνουμε προς Εκείνον. Αλλά επιλέγουμε να Τον αφήσουμε να έρθει. Και με αυτή την επιλογή αναπαυόμαστε.

«Επιλέγουμε να Τον αφήσουμε να έρθει» αναγνωρίζοντας ότι κάναμε λάθος όταν αποδεχθήκαμε το εγώ ως δάσκαλό μας. Αυτή η αναγνώριση είναι το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε. Είναι η βάση του Ιησού που μας λέει ότι η διδασκαλία του μας προσφέρει τόσα πολλά, ενώ ζητά τόσα λίγα:

... Αυτά τα μαθήματα δεν απαιτούν σχεδόν τίποτα από σένα. Είναι αδύνατον να φανταστείς κάτι που να ζητά τόσο λίγα, ή που να μπορούσε να προσφέρει περισσότερα. (Κ-20.VII.1:7-8)

(9:4-8) Και μέσα στις ήσυχες καρδιές μας και στον ανοιχτό νου μας, η Αγάπη Του θα φωτίσει από μόνη της το πέρασμα της. Αυτό που δεν σου έχει αρνηθεί βρίσκεται σίγουρα εκεί, αν είναι σίγουρα αληθινό και μπορείς σίγουρα να το φτάσεις. Ο Θεός γνωρίζει τον Υιό Του, και ξέρει τον δρόμο προς αυτόν. Δεν χρειάζεται ο Υιός Του να Του δείξει πώς να βρει τον δρόμο Του. Μέσα από κάθε ανοιχτή πόρτα η Αγάπη Του λάμπει προς τα έξω από την εστία της εκ των ένδον, και φωτίζει τον κόσμο με αθωότητα.

Ο δεύτερος και ο τρίτος νόμος του χάους περιγράφουν πώς λέμε στο Θεό τι πρέπει να πιστεύει και να σκέφτεται (Κ-23.II.4-6). Αυτό μας θυμίζει την προηγούμενη συζήτησή μας σχετικά με το ότι απαιτούμε από το Θεό αυτό που θέλουμε. Είναι σημαντικό να έχουμε επίγνωση των δολοπλοκιών με τις οποίες εκδηλώνεται η αλαζονεία του εγώ στη ζωή μας. Πιστεύουμε πραγματικά ότι ξέρουμε τι είναι καλύτερο για εμάς όσον αφορά το σώμα μας - πού πρέπει να ζούμε, τι δουλειά πρέπει να κάνουμε κ.λπ. και σίγουρα πιστεύουμε ότι ξέρουμε τι χρειάζεται για τη σωτηρία μας. Ωστόσο, επιδεικνύουμε μόνο την αλαζονεία όταν ρωτάμε το μόνο πράγμα στο σύμπαν που δεν γνωρίζει (Κ-20.III.7:6) · σε αυτή την περίπτωση τον εγκέφαλό μας, που νομίζει ότι σκέφτεται και νομίζει ότι γνωρίζει και κατανοεί τις ανάγκες μας:

... Γιατί θεωρείς πως το σώμα είναι καλύτερο σπίτι, πιο ασφαλές καταφύγιο για τον Υιό του Θεού; Γιατί να προτιμάς να κοιτάξεις αυτό αντί για την αλήθεια; Πως είναι δυνατόν να προτιμάς την μηχανή της καταστροφής, και να την επιλέγεις για να αντικαταστήσει τον άγιο οίκο που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα, όπου θα κατοικεί εκεί μαζί σου;

Το σώμα είναι το σημάδι της αδυναμίας, της τρωτότητας και της απώλειας δύναμης. Μπορεί να σε σώσει ένας τέτοιος σωτήρας; Θα παρέδιδες την θλίψη σου και την ανάγκη σου για βοήθεια σε αυτό που είναι ανήμπορο; Αυτό που είναι αξιολύπητα μικρό είναι η τέλεια επιλογή να στραφείς για δύναμη; (Κ-20.VI.11.4:6-5:4)

Όταν αφήσουμε την αλαζονική παραφροσύνη του εγώ να φύγει, οι καρδιές μας θα είναι ήσυχες και ο νους μας ανοιχτός, και δεν θα αρνούμαστε πλέον την Αγάπη που ήταν πάντα εκεί, και που διώχνει μακριά με τη λάμψη της το σκοτάδι της αμαρτίας και της ενοχής.

Το μάθημα κλείνει με αυτή την υπέροχη προσευχή:

(10) Πατέρα, εμείς δεν γνωρίζουμε τον δρόμο προς τα Σένα. Αλλά έχουμε καλέσει, και Εσύ μας απάντησες. Δεν θα αναμειχθούμε. Οι τρόποι της σωτηρίας δεν είναι δικοί μας, διότι ανήκουν σε Σένα. Και σε Σένα τους αναζητούμε. Τα χέρια μας είναι ανοιχτά για να λάβουν τα δώρα Σου. Δεν έχουμε σκέψεις που να σκεφτόμαστε ξέχωρα από Σένα, και δεν περιθάλπουμε καμία πεποίθηση για το τι είμαστε, ή Ποιος μας δημιούργησε. Δικός σου είναι ο δρόμος που θα θέλαμε να βρούμε και ν' ακολουθήσουμε. Και δεν ζητούμε παρά το Θέλημά Σου, το οποίο είναι και δικό μας, να γίνει σε μας και στον κόσμο, ώστε αυτός να γίνει ένα κομμάτι του Ουρανού τώρα. Αμήν.

Αυτά τα όμορφα λόγια δεν απευθύνονται πραγματικά προς τον Θεό, αλλά είναι μια έκκληση προς τους λήπτες των αποφάσεων μέσα μας να γίνουν λογικοί και να παραδεχθούμε ταπεινά με ευγνωμοσύνη ότι κάναμε λάθος · μια έκκληση προς τους εαυτούς μας να απομακρύνουμε τους εαυτούς μας και να αφήσουμε την Αγάπη του Θεού να μας οδηγήσει.

ΜΑΘΗΜΑ 190

Επιλέγω την χαρά του Θεού αντί για τον πόνο.

Το σημερινό μας μάθημα μπορεί να μην είναι τόσο όμορφο όσο τα δυο προηγούμενα, αλλά η εξέτασή του για τον ρόλο που διαδραματίζει ο πόνος στο σύστημα σκέψης του εγώ, το κάνει να είναι ανάμεσα στα πιο σημαντικά μαθήματα στο βιβλίο εργασιών. Στην ενότητα «Οι Μάρτυρες της Αμαρτίας» ο πόνος καθορίζεται ως ένας από τους πιο πειστικούς μάρτυρες της αμαρτίας του εγώ, και αυτό το μάθημα λέει το ίδιο πράγμα, αντικατοπτρίζοντας την μεταφυσική αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ότι ή ο Θεός είναι πραγματικός ή το εγώ, δεν υπάρχει κανένας συμβιβασμός ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Έτσι επιλέγω τη χαρά του Θεού ή τον πόνο του εγώ. Ο τίτλος μας υπενθυμίζει επίσης ότι αυτή είναι μια επιλογή - ανάμεσα στην ορθά νοούμενη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος, την πηγή της χαράς, και την εσφαλμένα νοούμενη αμαρτία του εγώ, την ενοχή και το φόβο, την αιτία του πόνου. Θα δούμε επίσης μια συζήτηση για τη σχέση νου-κόσμου.

(1:1-4) Ο πόνος είναι μια λάθος οπτική. Όταν βιώνεται σε οιαδήποτε μορφή, είναι μια απόδειξη αυταπάτης. Δεν είναι καθόλου πραγματικότητα. Δεν υπάρχει μορφή που παίρνει που να μην εξαφανιστεί αν ειπωθεί ορθά.

Ο πόνος δεν προέρχεται από το σώμα, αλλά είναι προφανές ότι υπάρχει εκεί. Προέρχεται από την εσφαλμένη μας πεποίθηση ότι η αμαρτία είναι πραγματική. Όταν αλλάξει αυτή η πεποίθηση, η πηγή του πόνου αναιρείται. Μη ταυτιζόμενοι πλέον με το σώμα, και συνειδητοποιώντας ότι είμαστε έξω από το όνειρο, δεν μπορούμε να αισθανθούμε πόνο. Την ενοχή που δεν θέλουμε να αναγνωρίσουμε στο νου - την εστία του πόνου - την βιώνουμε στο σώμα, γιατί αυτός είναι ο εαυτός που πιστεύουμε ότι είμαστε. Δεν πιστεύουμε ότι είμαστε ένας αμαρτωλός νους, αλλά ένα αμαρτωλό σώμα, η αποθήκη της ενοχής που εκδηλώνεται ως πόνος. Αυτή η εσφαλμένη προοπτική - που ο Ιησούς αποκαλεί «σύγχυση των επιπέδων» στο κείμενο - εξηγείται σε αυτό το απόσπασμα που έχει ήδη αναφερθεί:

Ένα πολύ σημαντικό βήμα στο σχέδιο της Επανόρθωσης είναι να καταργήσεις το σφάλμα σε όλα τα επίπεδα. Η ασθένεια ή η «εσφαλμένη κατάσταση του νου» είναι το αποτέλεσμα της σύγχυσης επιπέδων υπό την έννοια ότι πάντα συνεπάγεται την πεποίθηση ότι αυτό που είναι λανθασμένο σε ένα επίπεδο [το σώμα] μπορεί να επηρεάσει αρνητικά ένα άλλο [το νου]. Επανειλημμένα έχουμε αναφερθεί στα θαύματα ως μέσο διόρθωσης της σύγχυσης επιπέδων επειδή όλα τα λάθη πρέπει να διορθωθούν στο επίπεδο το οποίο συμβαίνουν. Μόνο ο νους είναι ικανός να διαπράξει σφάλμα. Το σώμα μπορεί να ενεργήσει εσφαλμένα [δηλ. να αισθανθεί πόνο] μόνο όταν ανταποκρίνεται σε εσφαλμένη σκέψη. (Κ-2.IV.2:1-5)

Όπως βλέπουμε τώρα, το εγώ χρησιμοποιεί τη σύγχυση των επιπέδων για να μας διδάξει ότι ο πόνος είναι αυτό που μας αξίζει λόγω της αμαρτίας μας ενάντια στο Θεό - δηλαδή ότι αξίζουμε την τιμωρία Του:

(1:5-7) Γιατί ο πόνος ανακηρύσσει τον Θεό σκληρό. Πώς θα μπορούσε να είναι αληθινός σε οποιαδήποτε μορφή; Αποδεικνύει το μίσος του Θεού Πατέρα προς τον Υιό Του, την αμαρτία που βλέπει σ' αυτόν, και την παρανοϊκή επιθυμία Του για εκδίκηση και θάνατο.

Περιττό να πούμε ότι αυτός δεν είναι ο πραγματικός Θεός, αλλά το τελικό προϊόν του συστήματος σκέψης του εγώ της ενοχής και του πόνου: Ο πόνος είναι η σκιά της ενοχής, το αποτέλεσμα της πίστης του εγώ στον διαχωρισμό. Η αιτία του βρίσκεται στην επιβεβαίωση της αμαρτίας μου εναντίον του Δημιουργού, για να υπάρχω ως ένας ιδιαίτερος εαυτός. Η ενοχή που αισθάνομαι γι' αυτήν την αμαρτία με οδηγεί να την προβάλλω στον Θεό, κάνοντας Αυτόν δολοφόνο και όχι εμένα: Ο δικός Του Νους είναι γεμάτος μίσος · δική Του είναι η εκδίκηση για τον αθώο εαυτό μου. Έτσι ο

πόνος διακηρύσσει τη σκληρή τιμωρία του Θεού για τις αμαρτίες μας, όπως βλέπουμε σε αυτά τα γνωστά αποσπάσματα:

... Η αμαρτία ζητά τιμωρία... Η αμαρτία είναι η διακήρυξη ότι η επίθεση είναι πραγματική και ότι η ενοχή είναι δικαιολογημένη. Υποθέτει ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, κι έτσι έχει πετύχει να χάσει την αθωότητά του και να κάνει τον εαυτό του κάτι που ο Θεός δεν δημιούργησε. Έτσι η δημιουργία δεν θεωρείται αιώνια, και η Θέληση του Θεού είναι ανοιχτή στην αντίθεση και στην ήττα... αυτή είναι η «αλήθεια» από την οποία η διαφυγή θα είναι πάντα αδύνατη... Διότι κατά κάποιο τρόπο έχει κατορθώσει να διαφθείρει τον Πατέρα του, και να αλλάξει το Νου Του ολοκληρωτικά. Θρήνησε, λοιπόν, τον θάνατο του Θεού, τον Οποίο έχει σκοτώσει η αμαρτία! (Κ-19.ΙΙ.1:6· 2:3-5· 7:3,5-6)

Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά απελευθέρωση και καμιά διαφυγή. Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι το Θέλημα του Θεού. Από εκεί όπου όλα αυτά αρχίζουν, δεν βρίσκεται καμιά βοήθεια που να μπορεί να πετύχει. Μόνο η καταστροφή μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Και ο Θεός ο Ίδιος φαίνεται να παίρνει το μέρος της, για να ξεπεράσει τον Υιό Του. (Κ-23.ΙΙ.8:1-5)

(2:1-4) Πώς γίνεται να επιβεβαιωθούν τέτοιες προβολές; Τι άλλο μπορεί να είναι εκτός από ολοκληρωτικά λανθασμένες; Ο πόνος δεν είναι παρά μια απόδειξη των σφαλμάτων του Υιού ως προς το τι νομίζει ότι είναι. Είναι ένα όνειρο βίαιης εκδίκησης για ένα έγκλημα που δεν θα μπορούσε να έχει διαπραχθεί ποτέ · μίας επίθεσης σε κάτι που είναι απόλυτα απρόσβλητο.

Μπορούμε να επιβεβαιώσουμε πραγματικά την πεποίθηση ότι αμαρτήσαμε εναντίον του Θεού, αφήνοντάς Τον άσπλαχνο και μισητό; Όμως αυτό είναι που προσπαθεί να κάνει ο πόνος, λέγοντάς μας ότι διαπράξαμε την ανείπωτη αμαρτία της καταστροφής του Θεού και του Χριστού, οι Οποίοι Δύο, στην πραγματικότητα, είναι αδιάβλητοι και άτρωτοι. Οι παράφρονες πεπονηθείς μας προχωρούν παραπέρα, καθώς φοβόμαστε τα δικαιολογημένα αντίποινα του Θεού. Έτσι ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι ο πόνος δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που βιώνει το σώμα, καθώς είναι μόνο ο εσφαλμένος εφιάλτης του νου, και συνεχίζει:

(2:5) Είναι ένας εφιάλτης εγκατάλειψης από μία Αιώνια Αγάπη, που δεν θα μπορούσε να εγκαταλείψει τον Υιό που Αυτή δημιούργησε από αγάπη.

Προβάλλοντας τη σκέψη ότι εγκατέλειψα τον Θεό, πιστεύω ότι ο Θεός με έχει εγκαταλείψει. Η αλήθεια της αρχής της Επανόρθωσης είναι ότι αυτό είναι ένα ανούσιο όνειρο διότι η εγκατάλειψη είναι αδύνατη, όπως τελειώνει το «Τραγούδι προς τον Εαυτό Μου» της Helen:

Δεν έφυγα ποτέ από την εστία του Πατέρα μου. Χρειάζεται

Να ταξιδέψω πάλι πίσω σ' Αυτόν;

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 38)

Και αυτή είναι η ξεκάθαρη δήλωση ότι η εγκατάλειψη είναι προβολή:

Όλοι όσοι πιστεύουν στον διαχωρισμό έχουν ένα βασικό φόβο εκδίκησης και εγκατάλειψης... Αυτές οι παρανοϊκές ιδέες είναι ξεκάθαρα αποτελέσματα αποσύνδεσης (διαχωρισμού) και προβολής. (Κ-6.V-B.1:1,3)

Τώρα η αλήθεια της Επανόρθωσης:

Χάρη στην Αγάπη του Πατέρα σου δεν μπορείς ποτέ να Τον ξεχάσεις, διότι κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει αυτό που ο Ίδιος ο Θεός έβαλε στην μνήμη του. Μπορεί να το αρνηθείς, αλλά δεν μπορείς να το χάσεις... Ο Θεός θέλει να σε επανασυνδέσει με τον εαυτό σου και δεν σε εγκατέλειψε στην

δυστυχία σου... Όμως, η δική Του θύμηση λάμπει μέσα στο νου σου και δεν μπορεί να σβηστεί. (Κ-12.VIII.4:1-2,5,7)

(3:1-2) Ο πόνος είναι ένα σημάδι ότι οι ψευδαισθήσεις κυριαρχούν εκτοπίζοντας την αλήθεια. Διαδηλώνει ότι αρνείσαι τον Θεό, συγχέοντάς Τον με τον φόβο, θεωρώντας Τον τρελό και προδότη προς τον Εαυτό Του.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε μια αντανάκλαση του δεύτερου και του τρίτου νόμου του χάους (Κ-23.II.4-8), που απεικονίζουν αυτό το τρελό συστατικό του παρανοϊκού συστήματος σκέψης του εγώ.

(3:3-4) Αν ο Θεός είναι αληθινός, δεν υπάρχει πόνος. Αν ο πόνος είναι αληθινός, δεν υπάρχει Θεός.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό παράδειγμα για το ότι ισχύει ή το ένα ή το άλλο, το οποίο χαρακτηρίζει τον μη δυϊσμό των Μαθημάτων. Εάν ο Θεός είναι πραγματικός, ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ - δεν συνέβη καμία αμαρτία, ενοχή ή τιμωρία, και επομένως κανένας πόνος. Εάν, από την άλλη, ο πόνος είναι πραγματικός, ο Θεός έχει δολοφονηθεί, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει Θεός. Έτσι φτιάξαμε ένα σώμα που νιώθει τον πόνο ο οποίος είναι καθοριστικής σημασίας στην ύπαρξη όλων: τον ψυχολογικό πόνο της κατάθλιψης ή του άγχους επειδή δεν πήραμε αυτό που θέλαμε, ή τον σωματικό πόνο ενός σώματος που δεν λειτουργεί σωστά. Θυμηθείτε, αυτό είναι το δικό μας όνειρο και όλα μέσα σε αυτό είναι σκόπιμα. Φτιάξαμε ένα σώμα που είναι πολύ ευάλωτο στον πόνο το οποίο αποδεικνύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος · ότι εμείς ζούμε και ο Θεός δεν ζει. Παρόλο που ο πόνος είναι τρομερός, ο εσφαλμένος νους μας ευδοκιμεί μέσα του γιατί ενισχύει τους ισχυρισμούς μας: «Πώς μπορεί το σώμα μου να είναι μια ψευδαισθήση; Πώς μπορεί αυτή η διδασκαλία να έχει δίκιο; Δες πόσο πονάμε εγώ και τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Δες το κακό σε αυτόν τον κόσμο». Ξεχνάμε ότι όλα αυτά είναι φιγούρες μέσα σε ένα όνειρο που προσπαθούν να κατανοήσουν το όνειρο, όμως πώς μπορεί μια ψευδαισθήση να καταλάβει οτιδήποτε; Έτσι ο Ιησούς μας ζητά να σκεφτούμε γιατί ικετεύουμε το εγώ, το οποίο δεν γνωρίζει τίποτα για την πραγματικότητα, να μας διδάξει γι' αυτή. Είμαστε πάντα τόσο βέβαιοι ότι έχουμε δίκιο, αλλά μόνο το εγώ είναι βέβαιο, κάνοντας το σώμα να αποδείξει ότι μόνο αυτό μπορούμε να εμπιστευτούμε για να πει την αλήθεια. Σημειώστε αυτό το απόσπασμα που εξηγεί τον σκοπό του πόνου και του σώματος τα οποία χρησιμεύουν για να σιγήσουν τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος:

Ο πόνος δείχνει ότι το σώμα πρέπει να είναι πραγματικό. Είναι μια θορυβώδης, ασαφής φωνή της οποίας οι διαπεραστικές κραυγές θα αποσιωπήσουν αυτό που λέει το Άγιο Πνεύμα, και θα κρατήσουν τα λόγια Του μακριά από την επίγνωσή σου. Ο πόνος εξαναγκάζει την προσοχή, αποσπώντας την από Αυτό και εστιάζοντάς την επάνω του. (Κ-27.VI.1:1-3)

(3:5-7) Διότι η εκδίκηση δεν είναι μέρος της αγάπης. Και ο φόβος, αρνούμενος την αγάπη και χρησιμοποιώντας τον πόνο για να αποδείξει ότι ο Θεός είναι νεκρός, έχει δείξει ότι ο θάνατος είναι ο νικητής της ζωής. Το σώμα είναι ο Υιός του Θεού, φθαρτό στον θάνατο, τόσο θνητό όσο ο Πατέρας που έχει δολοφονήσει.

Θα πρέπει να μας βάλει σε σκέψεις όταν αναγνωρίζουμε αυτό που επιτυγχάνει το σώμα, να κατανοήσουμε το σύστημα σκέψης που κρύβεται πίσω από την εμμονή μας με το σώμα και ότι επενδύουμε να διατηρήσουμε την πραγματικότητά του. Είναι σημαντικό να δούμε τον σκοπό του σώματος, όχι μόνο μεταφυσικά, αλλά και από την οπτική της προσωπικής μας ζωής. Η σχεδόν αποκλειστική εστίαση στο σώμα μας και στα σώματα των άλλων είναι σκόπιμη, γιατί τίποτα δεν συμβαίνει τυχαία. Επιλέξαμε το σώμα, αλλά για κάποιο σκοπό κρυφτήκαμε από τον εαυτό μας. Όπως υπονοεί αυτό το απόσπασμα από το δεύτερο εμπόδιο για την ειρήνη, η ευχαρίστηση και ο

πόνος εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό να κάνουν το σώμα αληθινό, δείχνοντας έτσι την αμαρτωλή πραγματικότητα του διαχωρισμού:

... Το σώμα δεν μπορεί να σου φέρει ούτε ειρήνη ούτε αναταραχή · ούτε χαρά ούτε πόνο. Είναι ένα μέσο, και όχι ένας σκοπός. Δεν έχει κανένα σκοπό από μόνο του, αλλά μόνο αυτόν που του δίδεται. Το σώμα θα φαίνεται πως είναι οτιδήποτε αποτελεί το μέσον προς αναζήτηση του στόχου που του αποδίδεις. Μόνο ο νους μπορεί να θέσει ένα σκοπό, και μόνο ο νους μπορεί να δει το μέσον για την επίτευξή του και να δικαιολογήσει την χρήση του...

Είναι αδύνατον να αναζητάς την ευχαρίστηση μέσω του σώματος και να μην βρίσκεις πόνο. Είναι βασικό αυτή η σχέση να γίνει κατανοητή, διότι είναι μια σχέση που το εγώ βλέπει ως απόδειξη της αμαρτίας... Δεν είναι παρά το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ταύτισης του εαυτού σου με το σώμα, που... γίνεται ο υπηρέτης του πόνου, αναζητώντας τον πιστά και υπακούοντας την ιδέα ότι ο πόνος είναι ευχαρίστηση. Αυτή είναι η ιδέα που υποβόσκει σε όλες τις ισχυρές επενδύσεις του εγώ στο σώμα. Και αυτή την παρανοϊκή σχέση είναι που κρατά κρυμμένη, και όμως την τρέφει. (Κ-19.IV-B.10:4-8· 12:1-2,4· 13:4-6)

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας που μανιωδώς ασχολείστε με το σώμα, μην αισθάνεστε ενοχές ούτε να αλλάξετε αυτό που σκέφτεστε · απλά να έχετε επίγνωση για το σκοπό του εγώ και το πόσο έξυπνα τον υπηρετεί το σώμα.

(4:1-2) Ας ειρηνέψουν πια αυτές οι ανοησίες! Η ώρα έχει έρθει να γελάσουμε με τέτοιες παρανοϊκές ιδέες.

Η ανοησία μας εντοπίζεται στο ότι νομίζουμε πως είμαστε σώματα που μπορούν να πεθάνουν, αφού πρώτα έχουμε σκοτώσει τον Θεό. Μπορούμε να γελάσουμε με αυτό, όμως, μόνο όταν στεκόμαστε έξω από το όνειρο. Μέσα στο όνειρο, η ζωή του σώματος είναι τραγική, επώδυνη και σοβαρή, όμως όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού μπορούμε να χαμογελάμε γλυκά στις δραστηριότητες του σώματος. Θυμόμαστε αυτό το πολύ σημαντικό απόσπασμα σχετικά με την ανάγκη να γελάσουμε με την αρχική τρελή ιδέα του διαχωρισμού:

*... Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εισχώρησε ανεπαίσθητα μια μικρή, τρελή ιδέα, στην οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει. Μέσα στην λησμονιά του αυτή η σκέψη έγινε μια σοβαρή ιδέα ικανή και για τα δύο: εκπλήρωση και πραγματικά αποτελέσματα. Μαζί, μπορούμε να τα αποδιώξουμε γελώντας και τα δυο, και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει και να κατατροπώσει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:2-5)*

(4:3-4) Δεν χρειάζεται να τις θεωρούμε σοβαρά αδικήματα, ή μυστικές αμαρτίες με βαριές συνέπειες. Ποιος άλλος εκτός από ένα τρελό θα μπορούσε να τις θεωρεί ως την αιτία για οτιδήποτε;

Τρέφουμε κρυφά την πεποίθηση ότι σκοτώσαμε τον Θεό για να μπορέσουμε να ζήσουμε. Ο Ιησούς μας ζητά τώρα να φέρουμε στην επιφάνεια αυτήν την παράλογη σκέψη της αμαρτίας, και να αναρωτηθούμε το πώς θα μπορούσε ποτέ να προκαλέσει κάτι. Νομίζουμε ότι αυτή η μικροσκοπική, τρελή ιδέα προκάλεσε το σώμα και τον πόνο του, αλλά αν εξετάσουμε τη σκέψη - το οποίο μας επιτρέπει να κάνουμε η σχέση που έχουμε με τον Ιησού - συνειδητοποιούμε την ανικανότητά της να προκαλέσει οτιδήποτε. Ποιος θα μπορούσε να ξεχάσει αυτό το υπέροχο απόσπασμα για το πόσο ασήμαντο είναι το φοβισμένο ποντίκι του εγώ;

Πόσο αδύναμος είναι ο φόβος · πόσο μικρός και πόσο ανούσιος. Πόσο ασήμαντος μπροστά στην σιωπηλή δύναμη εκείνων που η αγάπη έχει ενώσει! Αυτός είναι ο «εχθρός» σου, -- ένα φοβισμένο

ποντίκι που θέλει να επιτεθεί στο σύμπαν. Πόσες πιθανότητες έχει να πετύχει; Είναι άραγε δύσκολο να αγνοήσεις τα αδύναμα σκουξίματά του που σου λένε για την παντοδυναμία του, και θέλουν να καταπνίξουν τον ύμνο προς τον Δημιουργό της που κάθε καρδιά σε όλο το σύμπαν τραγουδά παντοτινά σαν μια; Ποιο είναι δυνατότερο; Είναι αυτό το μικροσκοπικό ποντικάκι ή όλα όσα δημιούργησε ο Θεός;... Μην πλανάσαι από τις ψευδαισθήσεις μεγέθους, πυκνότητας, βάρους, στερεότητας και σταθερότητας των θεμελίων που παρουσιάζουν. Ναι, στα μάτια του σώματος φαίνεται σαν ένα τεράστιο συμπαγές σώμα, ακλόνητο όπως είναι το βουνό. Ωστόσο, μέσα σου είναι μια Δύναμη την οποία καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να της αντισταθεί. Αυτό το σώμα είναι ακλόνητο μόνο φαινομενικά · αυτή η Δύναμη είναι ακαταμάχητη στ' αλήθεια. Τι μπορεί, λοιπόν, να συμβεί αν αυτά συναντηθούν; Μπορεί η ψευδαίσθηση του αμετακίνητου να αμύνεται για πολύ καιρό ακόμη ενάντια σε αυτό που ήσυχια την διαπερνά και συνεχίζει παρά πέρα; (Κ-22.Υ.4:1-7· 5:2-7)

Η παραφροσύνη της ψευδαίσθησης, όταν φέρνεται στην αλήθεια, μπορεί μόνο να εξαφανιστεί στη δική της ανυπαρξία.

(4:5) Ο μάρτυράς τους, ο πόνος, είναι τρελός όπως αυτές, και δεν προκαλεί περισσότερο φόβο από τις παρανοϊκές ψευδαισθήσεις που προστατεύει, και προσπαθεί να αποδείξει ότι είναι ακόμα αληθινές.

Εδώ βλέπουμε να γίνεται άλλη μια νύξη στη διπλή ασπίδα. Ο πόνος του σώματος είναι η ασπίδα που χρησιμοποιεί το εγώ για να μας προστατεύσει από τον πόνο της ενοχής του νου. Αυτή η ενοχή είναι απατηλή, και επομένως οι σκιές της - το σώμα και ο πόνος - πρέπει να είναι επίσης απατηλές. Ωστόσο, αυτό δεν μπορούμε να το γνωρίσουμε μέχρι να βγούμε έξω από το όνειρο με τον Ιησού και να το δούμε. Αναγνωρίζοντας ότι η ιδιαιτερότητά μας δεν λειτουργεί, μας ωθεί να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού. Όλα όσα πιστεύαμε πως θα μας έδιναν ευτυχία, ευχαρίστηση και ικανοποίηση μας έχουν απογοητεύσει, ενώ η συγχώρεση από μόνη της έχει τη δύναμη να αναιρέσει τη φαινομενική σταθερότητα του εγωϊκού ονείρου του διαχωρισμού και του πόνου:

Όποτε νιώσεις την ανάγκη να αμυνθείς για κάτι, μην ξεχνάς ότι έχεις ταυτιστεί με μια ψευδαίσθηση. Επομένως νιώθεις ότι είσαι αδύναμος επειδή είσαι μόνος. Αυτό είναι το τίμημα όλων των ψευδαισθήσεων. Όλες βασίζονται στην πεποίθηση ότι είσαι διαχωρισμένος. Όλες φαίνονται πως στέκουν, βαριές, συμπαγείς και ακλόνητες, ανάμεσα σε σένα και τον αδελφό σου. Και δεν υπάρχει ούτε μια που η αλήθεια να μην την προσπερνά ανάλαφρα, και τόσο εύκολα ώστε να έχεις σιγουρευτεί ότι δεν είναι τίποτα, παρά το ό,τι νόμιζες ότι ήταν. Αν συγχωρέσεις τον αδελφό σου, αυτό **πρέπει** να συμβεί. Διότι είναι η απροθυμία σου να παραβλέψεις αυτό που φαίνεται πως στέκει ανάμεσα σε σένα και τον αδελφό σου που το κάνει να φαίνεται αδιαπέραστο, και υπερασπίζεται την ψευδαίσθηση ότι είναι αμετακίνητο. (Κ-22.Υ.6)

Στις επόμενες παραγράφους υπογραμμίζεται τη σημαντική σχέση που υπάρχει μεταξύ του νου και του κόσμου:

(5:1-6) Μόνο οι σκέψεις σου προκαλούν πόνο. Τίποτα έξω από το νου σου δεν μπορεί να σε βλάψει ή να σε πληγώσει με οποιοδήποτε τρόπο. Δεν υπάρχει αιτία πέρα από σένα που να μπορεί να σε φτάσει και να σε τυραννήσει. Κανένας άλλος εκτός από σένα τον ίδιο δεν μπορεί να έχει επίδραση επάνω σου. Δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να έχει την δύναμη να σε καταστήσει ασθενή ή λυπημένο, αδύναμο ή εύθραυστο. Αλλά εσύ είσαι που έχεις την δύναμη να κυριαρχείς σε όλα τα πράγματα που βλέπεις απλά με το ν' αναγνωρίσεις τι είσαι.

Έχουμε δει αυτή τη σκέψη να εκφράζεται πολλές φορές στο παρελθόν. Εάν νιώθετε πόνο σε οποιαδήποτε μορφή, να ξέρετε ότι επιλέξατε το εγώ ως δάσκαλό σας, καθώς και την δική του

ερμηνεία ότι ευθύνονται οι άλλοι: αυτοί είναι που σας απογοήτευσαν, σας πρόδωσαν, σας πλήγωσαν, σας είπαν ψέματα ή σας αρρώστησαν. Σας άξιζε να καλυφθούν οι ανάγκες σας · όμως, δεν καλύφθηκαν και γι' αυτό είστε δυστυχημένοι. Μόνο όταν συνειδητοποιήσετε ότι είστε οι ονειρευτές του δικού σας ονείρου, όλα θα φαίνονται διαφορετικά. Ωστόσο, πρέπει να σταματήσετε να νομίζετε ότι έχετε δίκιο όσον αφορά τις αντιλήψεις σας. Διαφορετικά, το να επικαλείστε τον Ιησού χρησιμεύει για να ενισχύσει την ερμηνεία του ονείρου σας, γι' αυτό δεν είναι χρήσιμο μακροπρόθεσμα να του ζητάτε συγκεκριμένα πράγματα (ιδιαιτερότητες). Αντί να ενδυναμώνετε τη ζωή σας ως φιγούρα σε ένα όνειρο, χρειάζεται να επιστρέψετε στο νου που είναι η πηγή του ονείρου. Θυμόμαστε αυτά τα λόγια που είναι γνωστά:

... Όποια κι αν φαίνεται ότι είναι η αιτία του πόνου και της ταλαιπωρίας που αισθάνεσαι, αυτό εξακολουθεί να είναι αληθινό. Γιατί δεν θα αντιδρούσες καθόλου στις φιγούρες ενός ονείρου που θα γνώριζες ότι ονειρευόσουν. Άφησέ τες να είναι όσο μισητές και όσο διεφθαρμένες μπορούν, δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία επίδραση επάνω σου αν μπορούσες να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το δικό σου όνειρο. (Κ-27.VIII.10:4-6)

(5:7-8) Έτσι καθώς αντιλαμβάνεσαι ότι είναι ακίνδυνα, αυτά θα δέχονται την άγια θέλησή σου ως δική τους. Και αυτό που πριν το έβλεπες ως τρομακτικό τώρα γίνεται πηγή αθωότητας και αγιότητας.

Καθώς γίνεστε σώφρονες, η λογική σας απλώνεται, καλώντας τους άλλους να επιλέξουν ξανά. Να θυμάστε ότι η λειτουργία σας ως δάσκαλος του Θεού δεν έχει να κάνει με τα λόγια ή τη συμπεριφορά, αλλά μόνο με την ειρήνη που νιώθετε μέσα σας. Αφού οι νόες είναι ενωμένοι, αυτή η ειρήνη αγκαλιάζει όλα τα ζωντανά πράγματα, καλώντας τα στην αθωότητα και την αγιότητα που τώρα επιδεικνύετε.

(6:1-3) Άγιε αδελφέ μου, σκέψου αυτό για λίγο: Ο κόσμος που βλέπεις δεν κάνει τίποτα. Δεν έχει καθόλου επιδράσεις. Απλά αντιπροσωπεύει τις σκέψεις σου.

Οι σκέψεις μας είναι η αιτία των πάντων σε αυτόν τον κόσμο - στο μεταφυσικό επίπεδο του ενός Υιού που επινοεί τον κόσμο, όπως και στο επίπεδο των ατομικών μας ονείρων. Οι ακόλουθες προτάσεις που αφορούν την απατηλή αιτία η οποία έχει απατηλά και επομένως ανύπαρκτα αποτελέσματα, δεν είναι άγνωστες σε μας:

... Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου εκείνου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. Το θαύμα δεν δείχνει παρά μόνο ότι το παρελθόν έχει φύγει, και ότι αυτό που αληθινά έχει φύγει δεν έχει επιπτώσεις. Η ενθύμηση κάποιας αιτίας, μόνο ψευδαισθήσεις της παρουσίας της μπορεί να παράγει, όχι αποτελέσματα.

Όλες οι επιπτώσεις της ενοχής δεν υπάρχουν πια. Γιατί η ενοχή έχει φύγει. Στο πέρασμά της έφυγαν και οι συνέπειές της, καθώς έμειναν χωρίς την αιτία τους. (Κ-28.I.1:6-2:3)

(6:4) Και θ' αλλάξει ολοκληρωτικά καθώς επιλέγεις ν' αλλάξεις το νου σου, και διαλέξεις την χαρά του Θεού ως αυτό που πραγματικά θέλεις.

Ο κόσμος δεν αλλάζει κυριολεκτικά, όπως και ο φυσικός κόσμος δεν άλλαξε επειδή ο Ιησούς εμφανίστηκε εδώ. Ο κόσμος ήταν το ίδιο μισητός και σκληρός όταν έφυγε όσο ήταν πριν έρθει. Είναι η αντίληψη του κόσμου που αλλάζει, που σημαίνει το πώς τον ερμηνεύει ο νους. Όταν ο νους μας έχει αλλάξει εντελώς, έχουμε φτάσει στον πραγματικό κόσμο. Δεν είναι ένα μέρος όπου όλο το χρόνο το γρασίδι είναι καταπράσινο και η θερμοκρασία είναι σταθερά ιδανική, αλλά μια κατάσταση του νου που ένα φως λάμπει συνεχώς, ανεξάρτητα από το σκοτάδι του εγώ που περιβάλλει τον κόσμο:

Αυτός ο κόσμος του φωτός, αυτός ο κύκλος της λαμπρότητας είναι ο πραγματικός κόσμος, όπου η ενοχή συναντιέται με την συγχώρεση. Εδώ ο εξωτερικός κόσμος γίνεται ορατός εκ νέου, δίχως την σκιά της ενοχής επάνω του. Εδώ συγχωρείσαι, διότι εδώ έχεις συγχωρήσει τους πάντες. Εδώ είναι η νέα αντίληψη, όπου τα πάντα είναι φωτεινά και λάμπουν με αθωότητα, εξαγνισμένα στο ύδωρ της συγχώρεσης, και καθαρά από κάθε κακιά σκέψη που έθεσες ποτέ πάνω τους. Εδώ δεν υπάρχει καμία επίθεση εναντίον του Υιού του Θεού, και είσαι καλοδεχούμενος. Εδώ είναι η αθωότητά σου, που περιμένει να σε ντύσει και να σε προστατέψει, και να σε ετοιμάσει για το τελικό βήμα του ταξιδιού προς τα μέσα. Εδώ αφήνεις τα σκοτεινά και βαριά ενδύματα της ενοχής, και τα αντικαθιστάς ευγενικά με την αγνότητα και την αγάπη. (Κ-18.ΙΧ.9)

(6:5) Ο Εαυτός σου ακτινοβολεί με αυτή την άγια χαρά, αναλλοίωτος μέσα στην αιωνιότητα.

Στην πραγματικότητα τίποτα δεν αλλάζει · μόνο η πίστη μας στο εγώ. Ο Εαυτός που είμαστε ως Σκέψη του Θεού παραμένει αμετάβλητος και αιώνιος, όπως βλέπουμε σε αυτό το συχνά αναφερόμενο και όμορφο απόσπασμα:

Οι Σκέψεις του Θεού είναι πολύ πιο πέρα από κάθε αλλαγή, και λάμπουν παντοτινά. Δεν περιμένουν να γεννηθούν. Περιμένουν το καλωσόρισμα και την ενθύμηση. Η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα είναι όπως ένα αστέρι, αμετάβλητο σε έναν αιώνιο ουρανό. Τόσο ψηλά στους Ουρανούς είναι τοποθετημένο που αυτοί που είναι έξω από αυτούς δεν γνωρίζουν ότι βρίσκεται εκεί. Ωστόσο ακίνητο και λευκό και όμορφο θα λάμψει μέσα σε όλη την αιωνιότητα. Δεν υπήρξε εποχή που να μην ήταν εκεί · και καμία στιγμή που το φως του να εξασθένησε ή να έγινε λιγότερο τέλειο. (Κ-30.ΙΙΙ.8)

(6:6) Θα ήθελες, λοιπόν, να αρνηθείς έστω και σε μία μικρή γωνιά του νου σου την δική της κληρονομιά, και να την διατηρήσεις σαν ένα νοσοκομείο για τον πόνο · ένα αρρωστημένο μέρος όπου τα ζώντα πράγματα πρέπει να έρθουν τελικά για να πεθάνουν;

Ο κόσμος είναι ένα μέρος στο οποίο το σώμα υπάρχει σαν ένα «νοσοκομείο για τον πόνο». Ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς: «Είναι αυτό το περιφραγμένο μέρος στο νου σας αυτό που θέλετε να είναι το σπίτι σας; Είναι το σώμα το βασίλειο που θα επιλέγατε, όταν αντ' αυτού μπορείτε να συμμετέχετε στην κληρονομιά του Ουρανού;»

... Το σώμα είναι ένας μικροσκοπικός φράχτης γύρω από ένα μικρό κομμάτι μιας μεγαλειώδους και ολοκληρωμένης ιδέας. Χαράσσει έναν κύκλο, άπειρα μικρό, γύρω από ένα πολύ μικρό κομμάτι του Ουρανού, αποσπασμένο από το όλον, διακηρύσσοντας ότι εκεί μέσα βρίσκεται το δικό σου βασίλειο, όπου ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει.

Μέσα σε αυτό το βασίλειο κυβερνά το εγώ, και κυβερνά με σκληρότητα. Και για να υπερασπιστείς αυτό το μικρό κόκκο σκόνης σε προτρέπει να πολεμήσεις ενάντια σε ολόκληρο το σύμπαν... Τέτοια είναι η παράξενη θέση στην οποία φαίνονται πως βρίσκονται εκείνοι που νομίζουν πως βρίσκονται σε ένα κόσμο κατοικημένο από σώματα. Το κάθε σώμα φαίνεται πως στεγάζει ένα ξεχωριστό νου, μια αποσυνδεδεμένη σκέψη, που ζει μόνη της, με κανένα τρόπο ενωμένη με την Σκέψη από την οποία δημιουργήθηκε. (Κ-18.ΙΙΙ.2:5-3:2· 5:1-3)

(7:1-2) Ο κόσμος μπορεί να φαίνεται ότι σου προκαλεί πόνο. Και όμως ο κόσμος, ως άνευ αιτίας, δεν έχει καμία δύναμη να προκαλεί οτιδήποτε.

Ο Ιησούς μιλά γι' αυτές τις σημαντικές ιδέες της αιτίας και του αποτελέσματος πολύ εκτεταμένα στις τελευταίες ενότητες του Κεφαλαίου 27 και στις εναρκτήριες ενότητες του Κεφαλαίου 28. Μάλιστα, αποτελούν κύριο θέμα σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων και κατέχουν κεντρική θέση στο δικό τους σύστημα σκέψης της συγχώρεσης. Η αιτία αυτού του κόσμου είναι η πίστη μας στην

πραγματικότητα της αμαρτίας, αλλά όντας απατηλή, η αμαρτία δεν υπάρχει και έτσι δεν μπορεί να είναι η αιτία, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει κόσμος. Όντας έτσι, ο κόσμος δεν προκαλεί πόνο. Έξω από το όνειρο, ενωμένοι με την αγάπη του Ιησού, αναιρούμε το διαχωρισμό που προκάλεσε τον κόσμο του πόνου. Όμως ο πόνος υπάρχει μόνο μέσα στην ψευδαίσθηση, και χάνεται την άγια στιγμή όταν μοιραζόμαστε το χαρούμενο χαμόγελο της σωφροσύνης του Ιησού:

Όλη η ασθένεια προέρχεται από τον διαχωρισμό. Όταν αρνηθείς τον διαχωρισμό, αυτή φεύγει. Γιατί φεύγει αμέσως μόλις θεραπευτεί η ιδέα που την έφερε, και αντικατασταθεί από την σωφροσύνη. Η ασθένεια και η αμαρτία βλέπονται σαν αποτέλεσμα και αιτία, σε μια σχέση που κρατιέται κρυφή από την επίγνωση, για να κρατηθεί με προσοχή μακριά από το φως της λογικής. (Κ-26.VII.2)

Με αυτόν τον τρόπο φέρνουμε το σκοτάδι του πόνου μας στο φως της αλήθειας και θεραπευόμαστε.

(7:3-5) Σαν αποτέλεσμα δεν μπορεί να έχει επιδράσεις. Σαν ψευδαίσθηση, είναι αυτό που εσύ επιθυμείς. Οι ανώφελες ευχές σου εκπροσωπούν τους πόνους του.

Ο κόσμος αντιπροσωπεύει την ανώφελη ευχή μας να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Υιό του Θεού, η οποία μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα που μπορούν να υποφέρουν από πόνο. Η ευχή είναι «ανώφελη» γιατί δεν έχει κανένα στόχο και δεν κάνει τίποτα, άλλη μια δήλωση της αρχής της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

(7:6-7) Οι παράξενες επιθυμίες σου του φέρνουν τα άσχημα όνειρά του. Οι σκέψεις θανάτου τον τυλίζουν με φόβο, ενώ με την ευγενική σου συγχώρεση, ζει.

Τίποτα στον κόσμο δεν έχει πραγματικότητα. Λέγοντας ότι «με την ευγενική μας συγχώρεση, ζει», ο Ιησούς δεν εννοεί ότι η συγχώρεση εμποτίζει τον κόσμο με ζωή · αλλά ότι, ο συγχωρεμένος ή ο πραγματικός κόσμος αντανakλά τη Ζωή του Θεού. Η παρουσία μας στον πραγματικό κόσμο αντικατοπτρίζει κατά συνέπεια τη ζωή μας ως Χριστός, καθώς τα δικά μας όνειρα του θανάτου εξαφανίζονται απαλά.

(8:1) Ο πόνος είναι η σκέψη του κακού που παίρνει μορφή, και δημιουργεί όλεθρο στον άγιο νου σου.

Η εμπειρία του σωματικού πόνου εκφράζει σε μορφή τη σκέψη του κακού που είναι στο νου μου: την πεποίθηση ότι για να μπορέσω να ζήσω αμάρτησα εναντίον του Θεού καταστρέφοντάς Τον.

(8:2) Ο πόνος είναι τα λύτρα που έχεις πληρώσει με ευχαρίστηση για να μην είσαι ελεύθερος.

Εδώ μας λέει ότι με ευχαρίστηση υποφέρουμε τον πόνο για να αποδείξουμε ότι υπάρχουμε, με ευχαρίστηση πληρώνουμε αυτό το τίμημα γιατί σημαίνει ότι ο Θεός κάνει λάθος και εμείς έχουμε δίκιο. Σε ένα άλλο πλαίσιο, ο Ιησούς λέει: «Ο θάνατος φαίνεται σαν ένα εύκολο τίμημα, αν μπορούν να πουν, "Κοίταξέ με, αδελφέ, πεθαίνω στα χέρια σου"» (Κ-27.I.4:6). Με χαρά υποφέρουμε τον πόνο, την αρρώστια, ακόμη και το θάνατο, αποδεικνύοντας με αυτόν τον τρόπο ότι υπάρχουμε και πως κάποιος άλλος ευθύνεται γι' αυτό. Ωστόσο, κάνοντάς το αυτό εκφράζουμε την προθυμία να φυλακίσουμε τους εαυτούς μας στο σύστημα σκέψης της ενοχής και του πόνου του εγώ, πιστεύοντας τρελά ότι αυτό μας «ελευθερώνει» και εξασφαλίζει την ανεξαρτησία μας από τον Θεό. Έτσι μπερδεύουμε τη φυλάκιση με την ελευθερία, όπως διαβάζουμε σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

Το εγώ προσπαθεί να σε διδάξει ότι θέλεις να αντιτεθείς στο Θέλημα του Θεού. Δεν μπορείς να μάθεις αυτό το αφύσικο μάθημα, και η προσπάθεια να το μάθεις είναι μία παραβίαση της ίδιας σου της ελευθερίας... Το Άγιο Πνεύμα αντιτίθεται σε οποιαδήποτε αιχμαλωσία της θέλησης ενός Υιού

του Θεού, γνωρίζοντας ότι η Θέληση του Υιού του Θεού είναι και του Πατέρα... Έχουμε πει ότι το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά. Αυτό είναι το ίδιο με το να λέγαμε ότι σου διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στην φυλάκιση και την ελευθερία. Δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση χωρίς Αυτό διότι έχεις διδάξει στον εαυτό σου ότι η φυλάκιση είναι ελευθερία. Πιστεύοντας ότι αυτά είναι το ίδιο, πώς μπορείς να τα ξεχωρίσεις; Μπορείς να ζητήσεις από το κομμάτι του νου σου που σε δίδαξε να πιστεύεις ότι είναι τα ίδια, να σε διδάξει ότι είναι και διαφορετικά; (Κ-8.ΙΙ.4:1-3· 5)

(8:3-5) Με τον πόνο ο Θεός αρνείται τον Υίο που αγαπά. Με τον πόνο ο φόβος φαίνεται πως θριαμβεύει πάνω στην αγάπη, και ο χρόνος αντικαθιστά την αιωνιότητα και τον Ουρανό. Και ο κόσμος γίνεται ένα σκληρό και δυσάρεστο μέρος, όπου κυβερνά η θλίψη και οι μικρές χαρές υποχωρούν μπροστά στην σφοδρότατη επίθεση του άγριου πόνου που περιμένει να δώσει τέλος σε όλη την χαρά με την δυστυχία.

Όλοι έχουμε τις δικές μας «μικρές χαρές» στη ζωή μας, αλλά στο τέλος πρέπει να αντιμετωπίσουμε «την σφοδρότατη επίθεση του άγριου πόνου» - όλοι πεθαίνουμε. Ο Ιησούς μας ρωτά συχνά γιατί να θέλαμε ποτέ να το κάνουμε πραγματικότητα και αλήθεια. Ο Ιησούς επισημαίνει, «Εκτός από το γεγονός ότι δεν είναι αλήθεια, σας κάνει πολύ δυστυχισμένους. Αλλά αν επιλέξετε να διαχωρίσετε τον εαυτό σας από την ιδιαιτερότητα, εγγυώμαι την ευτυχία σας. Πρώτα, όμως, πρέπει να αναγνωρίσετε ότι δεν θυσιάζετε τίποτα για να είσαι ευτυχισμένοι». Όλοι έχουμε μάθει, είτε σε θρησκευτικό πλαίσιο είτε όχι, ότι για να είμαστε ευτυχισμένοι πρέπει να θυσιαζόμαστε και να χάνουμε - χωρίς πόνο, δεν υπάρχει κανένα κέρδος όπως λέει η παροιμία. Ο Ιησούς μας ζητά να αμφισβητήσουμε την εγκυρότητα αυτής της παράλογης αρχής.

(9:1) Άφησε τα όπλα σου, και έλα χωρίς άμυνες μέσα στον ήσυχο τόπο όπου η ειρήνη του Ουρανού κρατά όλα τα πράγματα γαλήνια επιτέλους.

Το ήσυχο μέρος είναι ο ορθός μας νους, όπου ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα κάνουν την εστία Τους - «ο τόπος ανάπαυσης» και «το ήσυχο κέντρο» που περιγράφει στο κείμενο (Κ-18.VII.7-8). Το να αφήσουμε τα όπλα μας σημαίνει να αφήσουμε τις άμυνές μας: τις δίδυμες ασπίδες της ιδιαιτερότητας και της αμαρτίας.

(9:2-4) Άφησε όλες τις σκέψεις κινδύνου και φόβου. Μην αφήσεις καμία επίθεση να εισέλθει μαζί σου. Άφησε το ανελέητο σπαθί της κρίσης που κρατάς απειλητικά προς τον λαιμό σου, και άφησε κατά μέρος όλες τις αξιολύπητες προσβολές με τις οποίες αναζητάς να κρύψεις την αγιότητά σου.

Με άλλα λόγια, μπορεί να φαίνεται ότι κρίνουμε τους άλλους και ότι κρατάμε ένα σπαθί στο λαιμό τους, όμως τελικά καταδικάζουμε τον εαυτό μας. Για να συνειδητοποιήσουμε αυτό το γεγονός, αρκεί να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να πούμε: «Δόξα τω Θεώ έκανα λάθος, και δόξα τω Θεώ υπάρχει ένας Δάσκαλος που ξέρει την αλήθεια και με βοηθά τρυφερά να δω τη δυστυχία που έφερα στον εαυτό μου. Με χαρά και ευγνωμοσύνη φέρνω τα δικά μου λάθη του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητάς μου στη θεραπευτική Του αγάπη».

(10) Εδώ θα καταλάβεις ότι δεν υπάρχει πόνος. Εδώ σου ανήκει η χαρά του Θεού. Αυτή είναι η μέρα που σου δίνεται να συνειδητοποιήσεις το μάθημα που περιέχει όλη την δύναμη της σωτηρίας. Είναι αυτό: ο πόνος είναι ψευδαισθήση · η χαρά πραγματικότητα. Ο πόνος δεν είναι παρά ύπνος · η χαρά είναι αφύπνιση. Ο πόνος είναι αυταπάτη · η χαρά μόνο είναι αλήθεια.

Επιστρέφοντας στο μέρος του νου μας που λαμβάνει τις αποφάσεις κατά την άγια στιγμή, επιλέγουμε ενάντια στα ψέματα του εγώ, καταλαβαίνοντας ότι δεν υπάρχει πόνος καθώς

αναγνωρίζουμε ότι η επιλογή του απατηλού και εσφαλμένου νου δεν μας κάνει ευτυχισμένους. Ωστόσο, πριν μπορέσουμε να επιλέξουμε τη χαρά του Θεού, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε ότι επιλέγουμε τον πόνο ως μέσο για να παραμείνουμε κοιμισμένοι και να εξαπατήσουμε τους εαυτούς μας για το Ποιοι είμαστε, διότι ο πόνος μας κρατά μακριά από τον Ουρανό και τον Εαυτό μας. Χρειάζεται να είμαστε όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαροι με τους εαυτούς μας σχετικά με αυτό, και μετά να ρωτήσουμε αν αυτό είναι πραγματικά αυτό που θέλουμε. Η απάντηση του εγώ φυσικά είναι: Ναι, αυτό ακριβώς θέλουμε! Η ήσυχη απάντηση του Ιησού είναι το θαύμα - η επιλογή υπέρ της χαράς και όχι του πόνου:

Τα θαύματα βρίσκονται σε συμφωνία με το Θέλημα του Θεού, του Οποίου το Θέλημα δεν το γνωρίζεις διότι βρίσκεσαι σε σύγχυση για το τι θέλεις εσύ. Αυτό σημαίνει ότι βρίσκεσαι σε σύγχυση για το τι είσαι. Αν είσαι το Θέλημα του Θεού και δεν το δέχεσαι, τότε αρνείσαι την χαρά. Το θαύμα είναι επομένως ένα μάθημα για το τι είναι η χαρά. Όντας ένα μάθημα στο μοίρασμα είναι ένα μάθημα στην αγάπη, η οποία είναι χαρά. Άρα κάθε θαύμα είναι ένα μάθημα στην αλήθεια, και προσφέροντας την αλήθεια μαθαίνεις την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά. (Κ-7.Χ.8)

(11) Κι έτσι κάνουμε πάλι την μόνη επιλογή που θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε · επιλέγουμε ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και την αλήθεια, ή τον πόνο και την χαρά, ή την κόλαση και τον Ουρανό. Ας αφήσουμε την ευγνωμοσύνη προς τον Δάσκαλό μας να πλημμυρίσει την καρδιά μας, διότι είμαστε ελεύθεροι να διαλέξουμε την χαρά αντί για τον πόνο, την αγιότητά μας στην θέση της αμαρτίας, την ειρήνη του Θεού αντί για την σύγκρουση, και το φως του Ουρανού αντί για το σκοτάδι του κόσμου.

Πρέπει να δείτε τη σαφήνεια της επιλογής: ή τον Θεό ή το εγώ, χωρίς να υπάρχει περιθώριο για συμβιβασμούς. Καθώς η μέρα σας προχωρά, προσπαθήστε να παραμείνετε σε επίγνωση για το πώς επιλέγετε ενεργά ενάντια στην ειρήνη και τη χαρά του Θεού, διότι θέλετε να έχετε δίκιο. Προσπαθήστε να φτάσετε στο εσωτερικό μέρος της ταπεινότητας που λέει, ξανά: «Δόξα τω Θεώ έκανα λάθος και υπάρχει κάποιος που θα με διορθώσει και θα με οδηγήσει στην εστία». Είναι δύσκολο να είμαστε ειλικρινείς για την επίμονη αλαζονεία που έχουμε, αλλά κάποια στιγμή πρέπει να βιώσουμε την ευγνωμοσύνη ότι κάναμε λάθος που αποδείχθηκε από Αυτόν του Οποίου η αλήθεια δεν άλλαξε ποτέ. Κλείνουμε το μάθημα με αυτή τη χαρμόσυνη αναφώνηση της ευγνωμοσύνης του Ιησού, η οποία μας καλεί να συμμετάσχουμε στην δική του χορωδία για την Αγάπη του Θεού που περικλείει τα πάντα:

Σε χαρούμενο καλωσόρισμα το χέρι μου απλώνεται προς κάθε αδελφό που θέλει να ενωθεί μαζί μου για να προσπεράσει τον πειρασμό, και κοιτάζει με ακλόνητη αποφασιστικότητα προς το φως που λάμπει με τέλεια σταθερότητα πιο πέρα. Δώσε μου τους δικούς μου, γιατί ανήκουν σε Σένα. Και μπορεί Εσύ να αποτύχεις σε ό,τι είναι μόνο το Θέλημα Σου; Σ' ευχαριστώ για αυτό που είναι οι αδελφοί μου. Και καθώς ο καθένας επιλέγει να ενωθεί μαζί μου, το τραγούδι της ευχαριστίας από τη γη στους Ουρανούς εξελίσσεται από μικρά σκόρπια κομμάτια μελωδίας σε μια χορωδία από ένα κόσμο λυτρωμένο από την κόλαση που προσφέρει ευχαριστίες σε Σένα. (Κ-31.VIII.11)

Είμαι ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου

Είναι χρήσιμο περιστασιακά να κάνουμε μια παύση και να σκεφτούμε τον σκοπό που έχει το βιβλίο εργασιών: που είναι να μάθουμε ότι έχουμε ένα νου που ελέγχει αυτό που σκέφτονται, κάνουν και λένε τα σώματά μας. Αυτός ο νους είναι διχασμένος ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα, και έχει τη δύναμη να επιλέγει ανάμεσά τους. Η ικανότητα να λαμβάνουμε αποφάσεις ώστε να ταυτιζόμαστε με οποιοδήποτε από τα δύο συστήματα σκέψης είναι ο στόχος που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και καθώς ασκούμεστε καθημερινά, είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε ότι επιλέγουμε συνεχώς για δάσκαλό μας το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το θέμα όλων όσων διαβάζουμε σε αυτά τα μαθήματα. Συγκεκριμένα στο Μάθημα 191, ο Ιησούς αντιπαραθέτει την αληθινή μας Ταυτότητα ως Χριστός - που κρατείται για μας στους ορθούς νόες μας από τη μνήμη του Αγίου Πνεύματος - με το υποκατάστατο της ταυτότητας του εγώ. Μας δίνεται λοιπόν άλλη μια ξεκάθαρη υπενθύμιση να επιλέξουμε είτε να είμαστε ο άγιος Υιός του Θεού, ή ο ανίερος υιός του εγώ.

(1:1-2) Εδώ βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσής σου από τα δεσμά αυτού του κόσμου. Κι εδώ, επίσης, απελευθερώνεται και όλος ο κόσμος.

Ο κόσμος απελευθερώνεται όταν ο νους απελευθερώνεται, επειδή αυτοί είναι ένα. Επιλέγοντας να ταυτιστούμε με το εγώ γινόμαστε υιός του, και φαινομενικά παραμένουμε σκλαβωμένοι στον κόσμο. Όμως, ενθυμούμενοι ότι είμαστε ο Υιός του Θεού - η αρχή της Επανόρθωσης - μας απελευθερώνει από την πραγματική μας σκλαβιά στο νου. Θυμόμαστε αυτή τη δήλωση της δικής μας διακήρυξης της ανεξαρτησίας και της απελευθέρωσης:

... Η Βασιλεία των Ουρανών είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν θα επικρατήσει αντί αυτής. Αμήν.

Αυτό είναι γραμμένο σε μορφή προσευχής διότι είναι χρήσιμο σε στιγμές πειρασμού. Είναι μια διακήρυξη ανεξαρτησίας... Ο δικός μου ρόλος [του Ιησού] είναι να διαχωρίσω το αληθές από το ψευδές, και έτσι η αλήθεια να μπορεί να εισχωρήσει μέσα από τα εμπόδια που έχει στήσει το εγώ και να μπορέσει να λάμψει μέσα στο νου σου. Μπροστά στην ενωμένη δύναμή μας το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει. (Κ-4.III.1:12-2:2, 5-6)

Μέσα στο νου σου, αν και το εγώ το αρνείται, βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσης σου. Ο Θεός σου έχει δώσει τα πάντα. Αυτό και μόνο το γεγονός σημαίνει ότι το εγώ δεν υπάρχει, και αυτό το κάνει να νιώθει βαθύ φόβο. (Κ-4.III.9:1-3)

(1:3) Δεν καταλαβαίνεις τι έχεις κάνει δίνοντας στον κόσμο τον ρόλο του δεσμοφύλακα του Υιού του Θεού.

Ο Ιησούς αναφέρεται στη δυναμική της προβολής. Είμαστε αυτοί που φυλακίσαμε τους εαυτούς μας - στο σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - αλλά, αρνούμενοι κάθε ευθύνη μέσω της προβολής, πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι που μας φυλακίζει. Έτσι έχουμε ξεχάσει τον ρόλο του νου ως ονειρευτή του ονείρου, και αντίθετα πιστεύουμε ότι το όνειρο ονειρεύεται εμάς. Ωστόσο, η αλήθεια παραμένει ότι ο νους είναι ο δεσμοφύλακάς μας, ο δικτάτορας για όλα όσα κάνει το σώμα:

... Μπορείς να σκλαβώσεις ένα σώμα, αλλά μια ιδέα είναι ελεύθερη, ανίκανη να κρατηθεί μέσα σε μια φυλακή ή να περιοριστεί κατά οποιοδήποτε τρόπο εκτός από το νου που την σκέφτηκε. Διότι παραμένει ενωμένη με την πηγή της, η οποία είναι ή ο δεσμοφύλακας ή ο απελευθερωτής της, ανάλογα με το ποιο σκοπό θα διαλέξει για τον εαυτό της. (Κ-19.I.16:4-5)

(1:4) Τι άλλο θα μπορούσε να είναι εκτός από μοχθηρός και φοβισμένος, τρομοκρατημένος από τις σκιές, εκδικητικός και άγριος, χωρίς καμία λογική, τυφλός, παράφρων από μίσος;

Είναι μια παραστατική περιγραφή του νου που βασίζεται στο εγώ: γεμάτος μίσος, μοχθηρός, παράλογος και φοβισμένος από τον σκιερό κόσμο των ψευδαισθήσεων του εγώ. Βασισμένοι σε αυτό το σύστημα σκέψης επιδιώκουμε να τιμωρήσουμε, αλλά ξεχνώντας τον ρόλο μας, υποστηρίζουμε ότι ο κόσμος είναι ο φορέας της τιμωρίας. Έτσι, ο αντιληπτός μας κόσμος προσλαμβάνει τα χαρακτηριστικά του συστήματος σκέψης του εγώ, της γεμάτης μίσος και χαοτικής παραφροσύνης:

... Αυτός είναι ένας παρανοϊκός κόσμος, και μην υποτιμάς το μέγεθος της παραφροσύνης του. Δεν υπάρχει περιοχή της αντίληψής σου που να μην την έχει αγγίξει... (Κ-14.Ι.2:6-7)

Ο κόσμος που αντιλαμβάνεσαι είναι ένας κόσμος διαχωρισμού... Ο κόσμος που έφτιαξες είναι επομένως απόλυτα χαοτικός, και κυβερνάται από αυθαίρετους και παράλογους «νόμους», και χωρίς κανένα νόημα. Διότι είναι φτιαγμένος από αυτό που δεν θέλεις, και προβάλλεται από το νου σου επειδή τον φοβάσαι. Ωστόσο, αυτός ο κόσμος βρίσκεται μόνο μέσα στο νου του κατασκευαστή του, μαζί με την πραγματική του σωτηρία. (Κ-12.ΙΙΙ.9:1,6-8)

(2:1-2) Τι έχεις κάνει ώστε να είναι αυτός ο κόσμος σου; Τι έχεις κάνει ώστε να βλέπεις κάτι τέτοιο;

Ο Ιησούς απαντά σε αυτές τις ερωτήσεις με τη μορφή μιας επαναλαμβανόμενης φράσης, που είναι αντίστοιχη με την επαναλαμβανόμενη χρήση ενός μουσικού θέματος ή ενός μοτίβου ενός συνθέτη. Το μοτίβο είναι «Αρνήσου την Ταυτότητά σου», το οποίο αντηχεί την αρχική στιγμή που αρνηθήκαμε την Ταυτότητά μας ως Χριστός, επιλέγοντας αντ' αυτού να ταυτιστούμε με τον διαχωρισμένο εαυτό του εγώ. Εδώ λοιπόν, είναι η απάντηση του συνθέτη μας:

(2:3-6) Αρνήσου την Ταυτότητά σου, και αυτό είναι που απομένει. Βλέπεις το χάος και το ανακηρύσσεις εαυτό σου. Δεν θα υπάρχει θέαμα που δεν θα σου αποδείξει αυτό. Δεν υπάρχει ήχος που να μην σου μιλά για το πόσο εύθραυστος είσαι μέσα σου αλλά και έξω · ούτε μία ανάσα που να μην σε φέρνει όλο και πιο κοντά στο θάνατο · καμία ελπίδα που να μην διαλύεται σε δάκρυα.

Μόλις αρνηθούμε Ποιοι είμαστε, βυθιζόμαστε στο χάος, έχουμε αρνηθεί τη Θεία Τάξη και καθίσταται αδύνατο να τη θυμηθούμε (Κ-1.Ι.37:4). Έτσι έχουμε αποδεχθεί τη αταξία του εγώ, η οποία όταν προβάλλεται, είναι το μόνο που βλέπουμε γύρω μας. Αυτή λοιπόν, είναι η ασταθής και επικίνδυνη ιδιαιτερότητα που έχει σφυρηλατήσει ο κόσμος:

Δεν είσαι εσύ που είσαι τόσο ευάλωτος και ανοιχτός σε επίθεση που μόνο μια λέξη, ένα μικρός ψίθυρος που δεν σου αρέσει, μια περίπτωση που δεν σε βολεύει ή ένα γεγονός που δεν πρόβλεψες ταραξεί τον κόσμο σου, και τον εκτοξεύει στο χάος. Η αλήθεια δεν είναι εύθραυστη. Οι ψευδαισθήσεις την αφήνουν απόλυτα ακλόνητη και ανενόχλητη. Αλλά η ιδιαιτερότητα δεν είναι η αλήθεια μέσα σου. Αυτή μπορεί να χάσει την ισορροπία της από οτιδήποτε. Αυτό που βασίζεται στο τίποτα δεν μπορεί να είναι σταθερό. Όσο μεγάλο και παραφουσκωμένο να φαίνεται πως είναι, εξακολουθεί να σείεται, να στριφογυρίζει και να παρασύρεται από το πιο μικρό αεράκι. (Κ-24.ΙΙΙ.3)

Όλα αυτά, και ακόμα περισσότερα, είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της άρνησης της Ταυτότητάς μας ως παιδιά της Αγάπης, γιατί επιλέξαμε στη θέση Της την ιδιαιτερότητα του εγώ ως θεό και παιδί.

(3:1) Αρνήσου την Ταυτότητά σου, και δεν θα ξεφύγεις από την τρέλα που προκάλεσε αυτή την αλλόκοτη, αφύσικη και στοιχειωμένη σκέψη που περιγελά την δημιουργία και γελά με τον Θεό.

Το σύστημα σκέψης του εγώ - η ατομική μας ταυτότητα και ο κόσμος - κοροϊδεύει κατά πρόσωπο τον Θεό με την αλαζονική του δήλωση: «Σου είπα ότι ήμουν πιο ισχυρός. Κοίτα τι έχω κάνει». Είμαστε τόσο ερωτευμένοι με αυτό το παιδί που περιγελά και δεν ακούμε την απαλή φωνή του θάύματος:

... Το «Ο Θεός δεν εμπαιζεται» δεν είναι προειδοποίηση αλλά επιβεβαίωση. Ο Θεός θα μπορούσε να εμπαιχθεί αν κάποια από τις δημιουργίες Του στερείτο αγιότητας. Η δημιουργία είναι πλήρης, και η απόδειξη της πληρότητας είναι η αγιότητα. Τα θαύματα είναι επιβεβαιώσεις της Υιότητας, η οποία είναι μια κατάσταση πληρότητας και αφθονίας.

Ό,τι είναι αληθινό είναι αιώνιο, και δεν μπορεί να αλλάξει ή να υποστεί αλλαγές. (Κ-1.Υ.4:3-5:1)

Με άλλα λόγια, ξεφεύγουμε από την τρέλα της κοροϊδίας αποδεχόμενοι την Επανόρθωση, η οποία μας λέει ότι η αληθινή μας Ταυτότητα δεν έχει αλλάξει ποτέ.

(3:2) Αρνήσου την Ταυτότητά σου, και επιτίθεσαι μόνος σου σε όλο το σύμπαν, χωρίς ούτε έναν φίλο, ένα μικροσκοπικό μόριο από χώμα ενάντια στις λεγεώνες των εχθρών σου.

Η λέξη *χώμα* και πάλι συμβολίζει το σώμα, αυτό που πιστεύουμε ότι είμαστε. Δανειζόμαστε τη γνώριμη εικόνα από το κείμενο, δεν είμαστε παρά τα μικρά ποντίκια που βρυχώνται στο σύμπαν, ολομόναχοι φοβισμένοι (Κ-22.Υ.4:3). Αυτός είναι ο πυρήνας του ονείρου του εγώ της μοναξιάς και του χαμηλού επιπέδου, που τόσο εύκολα διαλύεται από την αλήθεια της φωτισμένης δόξας μας ως Υιός του Θεού:

Δοξασμένος να είσαι εσύ που κάνεις τον Πατέρα Ένα με τον δικό Του Υιό. Ο καθένας μόνος του βρίσκεται χαμηλά, αλλά μαζί λάμπουμε με φως τόσο έντονο που κανένας μας μόνος του δεν μπορεί να διανοηθεί. Ενώπιον της λαμπρής ακτινοβολίας της Βασιλείας η ενοχή λιώνει και απομακρύνεται, και μεταμορφωμένη σε καλοσύνη δεν θα είναι ποτέ ξανά αυτό που ήταν. (Κ-13.Χ.14:1-3)

(3:3) Αρνήσου την Ταυτότητά σου, και κοιτάς το κακό, την αμαρτία και τον θάνατο, και παρατηρείς την απελπισία να αρπάζει από τα δάχτυλά σου κάθε θρύψαλο ελπίδας, μην αφήνοντάς σου τίποτα άλλο εκτός από την επιθυμία να πεθάνεις.

Η αναζήτησή μας για τα είδωλα της ιδιαιτερότητας είναι τελικά μάταιη, γιατί όλοι θα πεθάνουμε. Ακολουθήσαμε τη συμβουλή του εγώ και αρνηθήκαμε το κακό του νου, την αμαρτία και τον θάνατο, το οποίο το προβάλλαμε και μετά το είδαμε στον κόσμο, αλλά ποτέ μέσα μας. Το προβαλλόμενο σώμα υποτίθεται ότι θα μας έσωζε, όμως αυτός ο πειρασμός του εγώ δεν κατάφερε τίποτα. Κάνοντας τους εαυτούς μας κάτι που δεν είμαστε δεν μας έφερε απλώς πόνο και απόγνωση, καθώς κάθε είδωλο στο οποίο εναποθέσαμε την ελπίδα μας τελικά μας απογοήτευσε. Ευτυχώς, μπορούμε να επιλέξουμε ξανά - την κόλαση του σώματος ή τον Ουρανό του πνεύματος:

*Να επαγρυπνείς ενάντια στον πειρασμό, λοιπόν, ενθυμούμενος ότι δεν είναι παρά μια επιθυμία, παράλογη και χωρίς νόημα, να κάνεις τον εαυτό σου κάτι που δεν είσαι. Και αντί αυτού σκέψου καλύτερα αυτό που θα ήθελες να είσαι. Είναι ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου · ένα πράγμα προδοσίας και μαύρης απελπισίας, αποτυχημένων ονείρων και δίχως καμία ελπίδα να απομένει εκτός από το να πεθάνεις και να δώσεις τέλος στο όνειρο του φόβου. Αυτό είναι ο πειρασμός, και τίποτα περισσότερο. Μπορεί να είναι δύσκολο να επιλέξεις **εναντίον** του; Αναλογίσου τι είναι ο πειρασμός, και δες τις πραγματικές εναλλακτικές για να επιλέξεις ανάμεσά τους... Υπάρχει η κόλαση ή ο Παράδεισος, και από αυτά επιλέγεις μόνο ένα. (Κ-31.Υ.14:1-6,9)*

(4:1) Ωστόσο, τι άλλο είναι αυτό εκτός από ένα παιχνίδι που παίζεις στο οποίο μπορείς να αρνείσαι την Ταυτότητά σου;

Το εγώ μας λέει ότι ο διαχωρισμός ήταν μια σοβαρή ιδέα με καταστροφικές συνέπειες. Αλλά για τον Ιησού ήταν μόνο ένα παιχνίδι. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα που περιγράφει τον φανταστικό κόσμο ενός παιδιού στον οποίο τα πράγματα φαίνονται τόσο αληθινά, που είναι το αντίστοιχο με το δικό μας παιχνίδι της σωματικής ζωής που φαίνεται επίσης τόσο αληθινό, όπου δημιουργήσαμε μια ψευδή ταυτότητα στη θέση της πραγματικότητας πίσω από τα σύννεφα της ανυπαρξίας του εγώ:

Όμως μέσα σε αυτό το στρώμα από σύννεφα είναι εύκολο να δεις ένα ολόκληρο κόσμο να αναδύεται. Μια συμπαγή οροσειρά, μια λίμνη, μια πόλη, όλα αναδύονται μέσα στην φαντασία σου, και από τα σύννεφα οι αγγελιαφόροι της αντίληψής σου επιστρέφουν σε σένα, διαβεβαιώνοντας σε ότι όλα αυτά υπάρχουν. Φιγούρες σηκώνονται και περπατούν, πράξεις φαίνονται πραγματικές, κι εμφανίζονται μορφές που εναλλάσσονται από όμορφες σε άσχημες. Και μπρος πίσω πηγαίνουν, για όσο εσύ θέλεις να παίζεις το παιχνίδι της προσποίησης που παίζουν τα παιδιά. (Κ-18.ΙΧ.7:1-4)

(4:2-6) Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Αν πιστεύεις οτιδήποτε άλλο, είναι αυταπάτη. Με αυτή την μοναδική σκέψη οι πάντες απελευθερώνονται. Με αυτή την μοναδική αλήθεια φεύγουν οι ψευδαισθήσεις. Με αυτό το γεγονός και μόνο η αθωότητα όλων διακηρύσσεται αιώνια, ο κεντρικός πυρήνας της ύπαρξής της και η εγγύηση της αθανασίας της.

Ο αληθινός μας Εαυτός είναι αναμάρτητος, και ο Ιησούς μας καλεί να επιλέξουμε ενάντια στον πειρασμό να μην είμαστε όπως μας δημιούργησε ο Θεός, το οποίο αποκαθιστά στην επίγνωσή μας τη χαρούμενη αλήθεια: Είμαστε ο ένας Υιός του Θεού. Όλα τα άλλα είναι μη πραγματικά κι επομένως αναληθή:

Οι εικόνες που φτιάχνεις δεν μπορούν να επικρατήσουν ενάντια σε αυτό που ο Θεός ο Ίδιος θέλει να είσαι. Ποτέ, λοιπόν, μην φοβάσαι τον πειρασμό, παρά δες τον όπως είναι · άλλη μια ευκαιρία για να διαλέξεις ξανά... Σε κάθε πειρασμό που αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αδύναμο και δυστυχή απόκτησε την χαρούμενη συνήθεια να αποκρίνεσαι με αυτά τα λόγια:

Είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Ο Υιός Του δεν μπορεί να υποφέρει τίποτα. Κι εγώ είμαι ο Υιός Του. (Κ-31.VIII.4:1-2· 5:1-4)

(5:1-2) Άφησε την σημερινή ιδέα να βρει μια θέση ανάμεσα στις σκέψεις σου και θα ανυψωθείς ψηλά, πάνω από τον κόσμο, και όλες τις εγκόσμιες σκέψεις που σε κρατούν αιχμάλωτο. Και από αυτή την θέση της ασφάλειας και διεξόδου θα επιστρέψεις και θα τον απελευθερώσεις.

Ο Ιησούς μας παρακαλεί πάλι να ενωθούμε μαζί του στην άγια στιγμή του νου - πάνω από το πεδίο της μάχης και έξω από το όνειρο - στην οποία βρίσκουμε τη μνήμη του Εαυτού μας. Το να θυμόμαστε αυτή την Ταυτότητα είναι ο λόγος που τον χρειαζόμαστε, γιατί ο Ιησούς δεν είναι στο σώμα αλλά στο νου - «πάνω από τον κόσμο». Ο Ιησούς εδώ επαναλαμβάνει επίσης το Μάθημα 184, όπου μας ζήτησε να αφήσουμε τον κόσμο του σκότους για τον τόπο του φωτός στο νου μας, μετά να επιστρέψουμε στο σκοτάδι, η προσοχή μας τώρα βασίζεται στο φως και την αλήθεια, όχι στην ιδιαιτερότητα. Αυτή είναι η εκδοχή της σκέψης αυτής στο κείμενο:

*Ανυψώσου, και από ένα ψηλότερο μέρος κοίταξε κάτω προς αυτό. Από εκεί η προοπτική σου θα είναι εντελώς διαφορετική... Όταν αναδύεται ο πειρασμός για επίθεση για να κάνει το νου σκοτεινό και φονικό, θυμήσου ότι **μπορείς** να δεις την μάχη από ψηλά... Όταν συμβαίνουν, μην αφήνεις την θέση σου εκεί ψηλά, παρά γρήγορα διάλεξε ένα θαύμα αντί για τον φόνο. Και ο Θεός ο Ίδιος και όλα τα φώτα του Ουρανού θα σκύψουν ευγενικά σε σένα, και θα σε σηκώσουν.*

Σκέψου τι δίδεται σε εκείνους που μοιράζονται τον σκοπό του Πατέρα τους [τη συγχώρεση], και που γνωρίζουν ότι είναι δικός τους. Δεν τους λείπει τίποτα. Η θλίψη σε οποιαδήποτε μορφή είναι αδιανόητη. Μόνο το φως που αγαπούν είναι στην επίγνωση τους, και μόνο η αγάπη λάμπει πάνω τους παντοτινά... μια τέλεια ηρεμία, και μια αίσθηση αγάπης τόσο βαθιά και σιωπηλή ώστε κανένα άγγιγμα αμφιβολίας να μην μπορεί ποτέ να διαταράξει την βεβαιότητά [τους]. (Κ-23.IV.5:1-2· 6:1,5-6· 8:1-4,8)

Αυτό το δώρο ασφάλειας, σιγουριάς και αγάπης το δίνουμε σε όλους όσους παραμένουν ακόμη στο πεδίο της μάχης της φυλάκισης και της απόγνωσης:

(5:3-4) Διότι αυτός που δέχεται την πραγματική του Ταυτότητα σώζεται πραγματικά. Και η σωτηρία του είναι το δώρο που δίνει σε όλους, με ευγνωμοσύνη προς Εκείνον που του έδειξε τον δρόμο προς την ευτυχία που του άλλαξε ολόκληρη την οπτική αυτού του κόσμου.

Σημειώστε ότι εδώ δεν μιλάει για την αλλαγή του κόσμου, μόνο για την οπτική μας για τον κόσμο: το πώς τον βλέπουμε. Οι λέξεις εδώ είναι υψίστης σημασίας. Όταν βρισκόμαστε παγιδευμένοι στο κυνήγι της ιδιαιτερότητας - την αγάπη ή το μίσος - εκείνη ακριβώς τη στιγμή χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε εμπιστευτεί ένα είδωλο. Αυτό μας δίνει τη δυνατότητα να επιστρέψουμε στο νου μας και να ζητήσουμε βοήθεια. Μοιραζόμενοι την όραση του Ιησού, θα κοιτάξουμε πίσω στον κόσμο και θα τον δούμε διαφορετικά. Καθώς ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, ο κόσμος αλλάζει ανάλογα - στο πώς τον αντιλαμβάνεται ο νους μας.

(6:1) Μόνο μια άγια σκέψη σαν αυτή και είσαι ελεύθερος: Είσαι ο άγιος Υιός του Θεού του ίδιου.

Αυτή, και πάλι, είναι η αρχή της Επανόρθωσης: ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Είναι η διακήρυξη της ανεξαρτησίας μας - ο δρόμος της επιστροφής στον Εαυτό που δεν αφήσαμε ποτέ.

(6:2-5) Και με αυτή την άγια σκέψη μαθαίνεις ότι έχεις απελευθερώσει και τον κόσμο. Δεν χρειάζεται να τον χρησιμοποιήσεις με σκληρότητα, κι έπειτα ν' αντιληφθείς αυτή την άγρια ανάγκη μέσα σ' αυτόν. Τον απελευθερώσες από την αιχμαλωσία του. Δεν θα βλέπεις μία ολέθρια εικόνα του εαυτού σου να περπατά στον κόσμο τρομαγμένη, με τον κόσμο να σφίγγεται από αγωνία επειδή οι δικοί σου φόβοι έχουν θέσει το σημάδι του θανάτου πάνω στην καρδιά του.

Βρισκόμαστε και πάλι αντιμέτωποι με την προβολή: εμείς είμαστε αυτοί που χρησιμοποιούμε τον κόσμο σκληρά, θέλουμε να σκοτώσουμε τους πάντες στον κόσμο, και να κάνουμε τους άλλους να ευθύνονται γι' αυτό, αναζητούμε να αποδείξουμε την αθωότητά μας. Αυτό είναι το πρόσωπο που υποβόσκει στην «Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» (Κ-31.V.4:3-5:3). Το πρόσωπο που βιώνουμε, από το οποίο επιδιώκουμε να πείσουμε τους άλλους, ότι είναι η αθωότητα που βλέπει τη σκληρότητα στον κόσμο, όχι το ίδιο. Στο τέλος όμως, μαθαίνουμε ότι ο κόσμος δεν μας έχει φυλακίσει, γιατί η δέσμευση του νου από αυτό το μοχθηρό και ανελέητο σύστημα σκέψης ήταν ο πράκτορας της φυλάκισης. Αναγνωρίζοντας αυτό, εμείς και οι αδελφοί μας ελευθερωνόμαστε, γιατί έχει επιλεγεί η ζωή του ενός Υιού του Θεού έναντι της «ζωής» που αγοράστηκε με τον θάνατό τους. Η αμαρτία του σώματος έχει επιστρέψει στην πηγή της - τον παράφρονα νου του Υιού - όπου διαλύεται απαλά μέσα στο φως της συγχώρεσης:

*... Εάν είσαι αμαρτία κλειδώνεις το νου μέσα στο σώμα, και δίνεις τον σκοπό του στη φυλακή του, η οποία δρα αντί αυτού... Ωστόσο το **σώμα** είναι ο φυλακισμένος, και όχι ο νους... Ο νους που νομίζει ότι είναι αμαρτία δεν έχει παρά μόνο ένα σκοπό · το σώμα να είναι η πηγή της αμαρτίας, για να τον κρατήσει στη φυλακή που διάλεξε και φρουρεί και κρατείται απομονωμένος, ένας κοιμισμένος φυλακισμένος στα οργισμένα σκυλιά του μίσους και του κακού, της αρρώστιας και της επίθεσης,*

του πόνου και των γηρατειών, της θλίψης και των δεινών... Η αμαρτία συντηρείται στο θάνατο, κι εκείνοι που νομίζουν ότι είναι αμαρτία πρέπει να πεθάνουν γι' αυτό που νομίζουν ότι είναι... Απελευθέρωσε το σώμα σου από την αιχμαλωσία, και δεν θα βλέπεις κανέναν σαν φυλακισμένο σε αυτό από το οποίο έχεις διαφύγει. Δεν θα θέλεις να κρατάς στην ενοχή τους επιλεγμένους εχθρούς σου, ούτε να κρατάς αλυσοδεμένους αυτούς που θεωρείς ότι είναι φίλοι, στη ψευδαίσθηση μιας μεταβαλλόμενης αγάπης. (Κ-31.III.3:10· 4:1· 5:1,4· 6:5-6)

Η φυλάκιση είναι η υποβόσκουσα εμπειρία όλων όσων νομίζουν ότι είναι εδώ, όπως ακριβώς η ελευθερία ανήκει σε αυτούς που συγχωρούν.

(7:1-4) Σήμερα να είσαι χαρούμενος που η κόλαση ακυρώνεται τόσο εύκολα. Δεν χρειάζεται παρά να πεις στον εαυτό σου:

Είμαι ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου. Δεν γίνεται να υποφέρω, ούτε να πονάω · δεν γίνεται να υποφέρω από απώλειες, ούτε να μην μπορέσω να κάνω αυτό που ζητά η σωτηρία.

Όταν μετατοπίζομαι έχοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μου, μετατοπίζω την εμπειρία της ταυτότητάς μου, μαθαίνοντας ότι ένας Υιός του Θεού δεν μπορεί να πληγωθεί. Το σώμα μου μπορεί να φαίνεται ότι είναι τραυματισμένο, αλλά λέγοντας τα παραπάνω λόγια, που είναι παρμένα από τη δήλωση του κειμένου που παρέθεσα νωρίτερα, τώρα συνειδητοποιώ ότι η πραγματικότητά μου είναι έξω από το όνειρο. Μόλις η κόλαση γίνει κατανοητή σαν μια λανθασμένη απόφαση που έχει πάρει ο νους μας, ότι δεν είναι ένα πραγματικό μέρος που τα αποτελέσματά της να είναι πέρα από τον έλεγχό μας, εύκολα αναιρείται.

(7:5) Και με αυτή την σκέψη όλα όσα βλέπεις αλλάζουν ολοκληρωτικά.

Η αλλαγή είναι στην αντίληψή μου, δεν είναι απαραίτητα εμφανής στα μάτια που είναι ακόμα προσκολλημένα στον κόσμο. Θυμηθείτε, δεν υπάρχει κόσμος. Η αντιληπτική μου εμπειρία είναι η μόνη πραγματικότητα μέσα στο όνειρο, αλλά μόνο μέσα στο όνειρο. Με άλλα λόγια, ο κόσμος του θανάτου είναι επινοημένος, όπως βλέπουμε σε αυτό το απόσπασμα:

... Εσύ το έχεις επινοήσει αυτό. Είναι μια εικόνα αυτού που νομίζεις ότι είσαι · ή του πως βλέπεις τον εαυτό σου. Ένας δολοφόνος είναι τρομαγμένος, και αυτοί που σκοτώνουν φοβούνται τον θάνατο. Όλα αυτά δεν είναι παρά οι τρομακτικές σκέψεις εκείνων που θα ήθελαν να προσαρμοστούν σε ένα κόσμο που έχει γίνει τρομακτικός από τις δικές τους διευθετήσεις. Κοιτάζουν προς τα έξω με θλίψη από αυτό που είναι μέσα τους, και βλέπουν εκεί την δυστυχία. (Κ-20.III.4:3-7)

Ευτυχώς, υπάρχει ένας άλλος τρόπος να αντιληφθούμε τον κόσμο, γιατί υπάρχει ένας άλλος τρόπος να αντιληφθούμε τον εαυτό μας, όπως μας λέει τώρα ο Ιησούς:

(8:1) Ένα θαύμα έχει φωτίσει όλα τα σκοτεινά και αρχαία λαγούμια, όπου οι τελετουργίες του θανάτου ηχούσαν από τότε που άρχισε ο χρόνος.

Σε άλλο σημείο, ο Ιησούς μιλά για «σκοτεινούς τάφους από όπου ο τρόμος αναδύεται από τα οστά του θανάτου» (Κ-28.V.7:5), περιγράφοντας εύστοχα αυτό που έχουμε φτιάξει με το νου: ένα σπίτι θανάτου για το φοβερό σύστημα σκέψης της ενοχής του εγώ. Όμως ο νους παραμένει σκοτεινός από τις ενοχές μόνο αν παρακρατήσουμε την ασθένειά του από το φως:

Η αρρωστημένη έλξη της ενοχής πρέπει να αναγνωρίζεται γι' αυτό που είναι. Διότι έχοντας γίνει πραγματική για σένα, είναι σημαντικό να την κοιτάξεις καθαρά, και αποσύροντας την επένδυσή σου σε αυτή, να μάθεις να την αφήνεις να φύγει... Οστούσο, η έλξη της ενοχής έχει αξία για σένα μόνο και μόνο επειδή δεν κοίταξες αυτό που είναι πραγματικά, και την έχεις αξιολογήσει εντελώς στα τυφλά.

Καθώς την φέρνουμε στο φως, το μόνο σου ερώτημα θα είναι το γιατί την θέλησες ποτέ. Δεν έχεις να χάσεις τίποτα με το να ανοίξεις τα μάτια σου να δεις, διότι τέτοια ασχήμια δεν ανήκει στον άγιο νου σου. (Κ-15.VII.3:1-2,4-6)

(8:2) Διότι ο χρόνος έχει χάσει την κυριαρχία του πάνω στον κόσμο.

Ο χρόνος και ο χώρος φτιάχτηκαν από το εγώ για να προστατεύσουν τη φυλάκιση του νου. Πηγαίνουν χέρι-χέρι για να αποδείξουν ότι το εγώ έχει δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος, καθώς είναι, όπως λέει το κείμενο, «μία ψευδαίσθηση, που παίρνει διαφορετικές μορφές» (Κ-26.VIII.1:3). Ωστόσο, όταν αλλάζουμε δασκάλους ο χρόνος εξυπηρετεί έναν διαφορετικό σκοπό, γίνεται ένα όργανο απελευθέρωσης από τον κόσμο της ενοχής, αντίθετο με τον πράκτορά του που φυλακίζει· γίνεται φίλος μας αντί για εχθρός μας:

Ο χρόνος είναι φίλος σου, αν τον αφήσεις στο Άγιο Πνεύμα για να τον χρησιμοποιήσει... Αυτό που υπερβαίνει τον χρόνο για λογαριασμό σου κατανοεί τον σκοπό του χρόνου... Δεν υπήρξε ποτέ στιγμή κατά την οποία ο Υιός του Θεού να μπορεί να χάσει την αγνότητά του... Ο χρόνος στέκει ακίνητος μέσα στην αγιότητά του, και δεν αλλάζει. Κι έτσι δεν είναι πια καθόλου χρόνος. Διότι θρισκόμενος μέσα στην μοναδική στιγμή της αιώνιας ιερότητας της δημιουργίας του Θεού, μεταμορφώνεται σε αιωνιότητα. (Κ-15.I.15:1,3,5,7-9)

(8:3) Ο Υιός του Θεού έχει έρθει με δόξα να λυτρώσει τους χαμένους, να σώσει τους αβοήθητους, και να δώσει στον κόσμο το δώρο της συγχώρεσής του.

Εδώ γίνεται μια αναφορά στη βιβλική οπτική του Ιησού ως Υιός του Θεού που συγχωρεί, ο οποίος έρχεται με δόξα για να λυτρώσει τους χαμένους και να σώσει τους αβοήθητους. Εδώ ο Ιησούς, όπως κάνει σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, μας λέει: «Ναι, αυτό ισχύει για μένα, αλλά ισχύει και για σας, γιατί είμαστε όλοι μέρος του ενός Υιού του Θεού. Άρα δεν είμαι ξεχωριστός, διότι ό,τι μπορώ να κάνω, μπορείτε και εσείς».

(8:4) Ποιος θα μπορούσε να βλέπει τον κόσμο σκοτεινό και αμαρτωλό, όταν ο Υιός του Θεού έχει έρθει ξανά για να τον απελευθερώσει;

Όταν ο νους μας θεραπεύεται, ο κόσμος δεν αντιμετωπίζεται πλέον ως σκοτεινός και αμαρτωλός, αλλά ως ένα ανόητο παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά, χωρίς να έχει καμία επίδραση στην αλήθεια. Στη συνέχεια είμαστε οι χαρούμενοι μαθητές οι οποίοι ενώνουμε τις ελευθερωμένες φωνές σε αυτό το χαρούμενο τραγούδι της ελευθερίας:

Κοίταξε τους αδελφούς σου μέσα στην ελευθερία τους, και μάθε από αυτούς πώς να ελευθερώνεσαι από το σκοτάδι. Το φως μέσα σου θα τους ξυπνήσει, κι αυτοί δεν θα σε αφήσουν κοιμισμένο. Η όραση του Χριστού δίδεται ακριβώς την στιγμή που το αντιλαμβάνεσαι... Η ηρεμία της απλότητάς του είναι τόσο επιβλητική που θα συνειδητοποιήσεις ότι είναι αδύνατον να αρνηθείς την απλή αλήθεια. Διότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Ο Θεός είναι παντού, και ο Υιός Του είναι μέσα σε Αυτόν μαζί με το κάθε τι. Μπορεί λοιπόν να τραγουδήσει το μοιρολόι της θλίψης όταν αυτή είναι η αλήθεια; (Κ-14.II.8:1-3,5-8)

(9:1) Εσύ που αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αδύναμο και εύθραυστο, με μάταιες ελπίδες και κατεστραμμένα όνειρα, γεννημένος για να πεθάνεις, να θρηνήσεις και να πονέσεις άκου αυτό:

Πριν διαβάσω το συμπέρασμα αυτής της πρότασης, θέλω να υπογραμμίσω τη σημασία που έχει ο τρόπος με τον οποίο εδώ απευθύνεται σε μας ο Ιησούς. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας έχουν δοθεί για τον συγκεκριμένο λόγο της διόρθωσης. Εάν δεν νομίζετε ότι είστε «αδύναμοι και εύθραυστοι,

με μάταιες ελπίδες και κατεστραμμένα όνειρα, γεννημένοι για να πεθάνετε, να θρηνήσετε και να πονέσετε», δεν πρέπει να μελετάτε αυτή τη διδασκαλία. Ο Ιησούς θέλει να ταυτιστεί με την ιδέα που έχει το εγώ γι' αυτόν τον εαυτό, διαφορετικά δεν θα πιστέψετε ότι χρειάζεστε τη βοήθειά του. Θυμηθείτε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι η αλήθεια, αλλά η διόρθωση του ψέματος, το οποίο στη συνέχεια ανοίγει τον δρόμο για την αλήθεια. Εάν νομίζετε ότι έχετε ήδη θεραπευτεί, τα Μαθήματα δεν είναι για εσάς. Ο Ιησούς λοιπόν απευθύνει τα λόγια του σε όσους δεν αρνούνται αυτό το άσχημο πορτρέτο του εγωικού εαυτού. Μόλις αποδεχτείτε ότι πιστεύετε πως η πραγματικότητά σας είναι «το σπίτι του κακού, του σκότους και της αμαρτίας» (Εργ.93.1:1), είστε έτοιμοι για τη διόρθωση.

(9:1-2) Όλη η δύναμη στην γη και στον Ουρανό σου έχει δοθεί. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορείς να κάνεις.

Είναι μια πρόταση που έβαλαν στο στόμα του Ιησού οι ευαγγελιστές. Στο τέλος στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, για παράδειγμα, λέει ότι «όλη η δύναμη στην γη και στον Ουρανό μου έχει δοθεί» (28:18). Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς μας λέει: «Ναι, μου δόθηκε επειδή είμαι ο Υιός του Θεού, αλλά δόθηκε και σε σας. Η μόνη διαφορά μεταξύ μας είναι ότι γνωρίζω ότι είμαι αυτή η δύναμη και εσείς δεν γνωρίζετε, γιατί έχετε υποκαταστήσει την αληθινή δύναμη του Χριστού με ένα είδωλο». Θυμόμαστε αυτό από τις πρώτες σελίδες του κειμένου:

... Δεν έχω τίποτα που να μη μπορείς κι εσύ να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που να μην προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο. Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει και σαν δυνατότητα μέσα σου.

Το «Κανένας άνθρωπος δεν έρχεται στον Πατέρα εκτός μέσω εμού» δεν σημαίνει πως με οποιοδήποτε τρόπο είμαι ξεχωριστός ή διαφορετικός από σένα παρά μόνο μέσα στον χρόνο, και ο χρόνος δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. (Κ-1.II.3:10-4:1)

Η δύναμη στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς είναι η δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει:

Η δύναμη της απόφασης είναι η μόνη ελευθερία που σου έχει απομείνει ως φυλακισμένος αυτού του κόσμου. (Κ-12.VII.9:1)

Ο Ουρανός απλά περιμένει την επιλογή μας, μέσα από τη δύναμη που έχουμε να επιλέξουμε τώρα.

(9:3-4) Παίζεις το παιχνίδι του θανάτου, και ότι είσαι αβοήθητος, και αξιοθρήνητα καταδικασμένος σε αποσύνθεση μέσα σε ένα κόσμο που δεν σου δείχνει κανένα έλεος. Και όμως, όταν εσύ του αποδώσεις έλεος, τότε το έλεός του θα λάμψει επάνω σου.

Όλος ο πόνος και η θυματοποίηση είναι μια στολή που έχουμε φορέσει, ένα παιχνίδι αθώας θυματοποίησης μέσα στο οποίο μας κακοποιούν, δεν νοιάζονται για μας, μας απορρίπτουν, μας εγκαταλείπουν και μας προδίδουν. Όμως ο Ιησούς μας λέει: «Δεν πρέπει να το παίρνετε αυτό στα σοβαρά γιατί εγώ δεν το παίρνω». Πόσο προσβλητικό είναι αυτό για εμάς που έχουμε μεγαλώσει με το να αγαπάμε τις αξιοθρήνες ιστορίες της θυματοποίησής μας - αυτές τις ιστορίες θέλουμε να τις αναλύσουμε και να τις κατανοήσουμε, να μην τις πάρουν από εμάς · απαιτούμε να δείχνουν συμπάθεια για τη δυστυχία μας, να μην μας λένε ότι είναι μια στολή. Ωστόσο, όταν τελικά αλλάξουμε το νου μας, αυτή η ασπλαχνία μεταμορφώνεται σε έλεος:

... Τέτοιος είναι ο κόσμος που βλέπεις · μια κρίση για τον εαυτό σου, φτιαγμένη από σένα. Αυτή η αρρωστημένη εικόνα του εαυτού σου διατηρείται προσεχτικά από το εγώ, του οποίου εικόνα είναι και την αγαπά, και τοποθετείται έξω από σένα στον κόσμο. Και σε αυτόν τον κόσμο πρέπει εσύ να προσαρμοστείς όσο πιστεύεις ότι αυτή η εικόνα βρίσκεται έξω, και σε έχει στο έλεός της. Αυτός ο

κόσμος είναι δίχως έλεος, κι αν βρισκόταν έξω από σένα, τότε πραγματικά θα έπρεπε να φοβάσαι. Όμως εσύ είσαι που τον έφτιαξες έτσι, και αν φαίνεται τώρα πως επιστρέφει την έλλειψη ελέους σου, αυτό μπορεί να διορθωθεί. (Κ-20.III.5:5-9)

Και διορθώνεται, μόλις ζητήσουμε τον Έναν ελεήμων να είναι τα μάτια μας.

(10:1-3) Άφησε, λοιπόν, τον Υιό του Θεού να ξυπνήσει από τον ύπνο του, και ανοίγοντας τα άγια του μάτια, να επιστρέψει και να ευλογήσει τον κόσμο που έφτιαξε. Άρχισε εσφαλμένα, αλλά θα τελειώσει με την αντανάκλαση της αγιότητάς του. Και δεν θα κοιμάται πια και δεν θα ονειρεύεται τον θάνατο.

Είναι ένα παιχνίδι, αλλά όχι το παιχνίδι του κόσμου - είναι το δικό μας. Στο ακόλουθο απόσπασμα, ο Ιησούς μας λέει για το πόσο χαρούμενοι θα είμαστε να ξυπνήσουμε από αυτό το όνειρο του θανάτου και να θυμηθούμε τη λειτουργία μας στη γη - που αντανakλά την άγια αλήθεια του Ουρανού:

Ο κόσμος θα τελειώσει μέσα στην χαρά, διότι είναι ένας τόπος θλίψης... Ο κόσμος θα τελειώσει ειρηνικά, διότι είναι ένας τόπος πολέμου... Ο κόσμος θα τελειώσει με γέλια, διότι είναι ένας τόπος δακρύων... Και μόνο η απόλυτη συγχώρεση τα φέρνει όλα αυτά για να ευλογήσει τον κόσμο. Με ευλογίες φεύγει, διότι δεν θα τελειώσει έτσι όπως άρχισε. Η λειτουργία των δασκάλων του Θεού είναι να μετατρέψουν την κόλαση σε Παράδεισο, διότι αυτό που διδάσκουν είναι τα μαθήματα στα οποία αντανakλάται ο Παράδεισος. (Εγχ-14.5:1,3,5,7-9)

(10:4) Έλα, λοιπόν, μαζί μου σήμερα.

Αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία στο βιβλίο εργασιών όπου ο Ιησούς μιλάει σε πρώτο πρόσωπο και εννοεί αυτές τις λέξεις κυριολεκτικά. Ακούστε αυτά τα λόγια κατά τη διάρκεια της ημέρας σας και προσέξτε ότι μπαίνετε στον πειρασμό να τον αποκλείσετε. Θα γνωρίζετε ότι επιχειρείτε να μπείτε στον πειρασμό όταν οι σκέψεις σας γεμίσουν με ιδιαιτερότητα, κρίση, θυματοποίηση και πόνο.

(10:5-8) Η δόξα σου είναι το φως που σώζει τον κόσμο. Μην αναχαιτίζεις την σωτηρία άλλο πια. Κοίταξε γύρω σου στον κόσμο, και δεξ αυτούς που υποφέρουν εκεί. Η καρδιά σου δεν είναι πρόθυμη να φέρει την ανάπαυση στους εξαντλημένους αδερφούς σου;

Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι η δόξα δεν είναι μόνο δική μας · είναι η δόξα του Υιού του Θεού, μέρος του οποίου είναι ο κάθε ένας από μας. Τα βάσανα που μας ζητά να δούμε δεν είναι τα σωματικά ή ψυχικά βάσανα που βιώνουν κάποιοι και άλλοι δεν τα βιώνουν. Είναι ο πόνος όλων όσων πιστεύουν, καθώς διαβάζουμε στην παράγραφο 9, ότι είναι «αδύναμοι και εύθραυστοι, με μάταιες ελπίδες και κατεστραμμένα όνειρα, γεννημένοι για να πεθάνουν, να θρηνούν και να πονούν». Όλοι όσοι ταυτίζονται με το σώμα υποφέρουν, και έτσι όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, είμαστε σε αυτή την ομάδα που είναι δυστυχισμένη. Επομένως, για να επεκτείνουμε την καλοσύνη και την ευσπλαχνία στους άλλους, τα προσφέρουμε μόνο στον εαυτό μας.

(11:1-5) Αυτοί περιμένουν την δική σου απελευθέρωση. Μένουν αλυσοδεμένοι μέχρι να ελευθερωθείς εσύ. Δεν μπορούν να δουν το έλεος του κόσμου μέχρι να το βρεις εσύ μέσα σου. Αυτοί πονούν μέχρι να αρνηθείς εσύ την αιχμαλωσία σου σ' αυτόν. Πεθαίνουν μέχρι να δεχτείς εσύ την αιώνια ζωή σου.

Οι δηλώσεις αυτές εκφράζουν την ενιαιότητά μας. Ωστόσο, όσο ταυτιζόμαστε με το εγώ, θα αντιλαμβανόμαστε τους άλλους ανθρώπους να υποφέρουν και όχι τον εαυτό μας. Όμως η αντίληψη βρίσκεται μόνο στο νου, και όχι σε ό,τι πιστεύουμε πως βρίσκεται εξωτερικά. Γι' αυτό, και

πάλι, είναι σημαντικό να έχετε κατά νου τη μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* καθώς διαβάσετε και εξασκείτε τις διδασκαλίες τους. Εάν δεν συνειδητοποιήσετε ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος εκτός από εσάς και ότι όλοι δεν είναι παρά μια φιγούρα στο όνειρό σας, θα καταλάβετε ότι αυτές οι δηλώσεις λένε κάτι τελείως διαφορετικό από τη σημασία που έχουν. Παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να αισθάνεστε ένοχοι επειδή παρακρατάτε την αγάπη. Αυτό θα ήταν πράγματι σκληρό. Ωστόσο, είστε υπεύθυνοι για τον τρόπο που αντιλαμβάνεστε τις επιλογές των άλλων ανθρώπων, παρόλο που δεν είστε υπεύθυνοι για ό,τι επιλέγουν. Ο Ιησούς αυτό το εξηγεί νωρίς στο κείμενο, το οποίο αφορά τις επιπτώσεις που υπάρχουν με το να διατηρούμε την πίστη μας στο διαχωρισμό, λόγω της αφοσίωσής μας στο εγώ:

... Όταν αυτό [την άστοχη ή την εσφαλμένη αφοσίωση] το προβάλλεις στους άλλους τους φυλακίζεις, αλλά μόνο στον βαθμό στον οποίο ενισχύεις τα σφάλματα που έχουν κάνει. Αυτό τους καθιστά επιρρεπείς στις διαστρεβλώσεις και άλλων, εφόσον η δική τους αντίληψη για τον εαυτό τους είναι διαστρεβλωμένη. Ο εργάτης των θαυμάτων μπορεί μόνο να τους ευλογεί, και αυτό καταργεί τις διαστρεβλώσεις τους και τους απελευθερώνει από την φυλακή. (Κ-1.III.5:9-11)

Έτσι καθρεφτίζουμε για τους άλλους την επιλογή της ζωής, τη μόνη διέξοδο από τις κολασμένες φυλακές την ενοχής μας.

(11:6-8) Είσαι ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου. Να το θυμάσαι αυτό, και όλος ο κόσμος απελευθερώνεται. Να το θυμάσαι αυτό, και η γη και ο Ουρανός γίνονται ένα.

Όταν θυμόμαστε ότι ο Ιησούς έχει δίκιο και το εγώ κάνει λάθος, ελευθερώνουμε τον κόσμο. Αντανακλώντας την αγάπη του Ουρανού εδώ στη γη, φέρνουμε την Υιότητα πιο κοντά στο να θυμηθούμε ότι δεν υπάρχει καμία άλλη αγάπη παρά μόνο του Θεού. Ολοκληρώνουμε το μάθημα με αυτό το όμορφο συμπέρασμα από την προτελευταία ενότητα του κειμένου:

Μην αφήσεις το φως του κόσμου, που σου έχει δοθεί, να είναι κρυφό από τον κόσμο. Χρειάζεται το φως, γιατί είναι πράγματι σκοτεινός, και οι άνθρωποι απελπίζονται γιατί η όραση του σωτήρα κατακρατείται και αυτό που βλέπουν είναι ο θάνατος. Ο σωτήρας τους στέκεται, άγνωστος και μη γνωρίζοντας, τους κοιτά με μάτια κλειστά. Και δεν μπορούν να δουν μέχρι αυτός να τους κοιτάξει με μάτια που βλέπουν, και να τους προσφέρει την συγχώρεση μαζί με τη δική του. Μπορείς εσύ στον οποίον ο Θεός λέει «Απελευθέρωσε τον Υιό Μου!» να μπει στον πειρασμό να μην ακούσεις, όταν μαθαίνεις ότι είσαι εσύ αυτός για τον οποίο Αυτός ζητάει απελευθέρωση; Και τι άλλο θα δίδασκαν αυτά τα μαθήματα εκτός από αυτό; Και τι άλλο υπάρχει για να μάθεις εκτός από αυτό; (Κ-31.VII.15)

ΜΑΘΗΜΑ 192

Έχω μια λειτουργία που ο Θεός θα ήθελε να εκπληρώσω.

Περιττό να πούμε ότι η λειτουργία που ο Θεός θα ήθελε να εκπληρώσουμε είναι η συγχώρεση. Όπως πάντα, το θέμα εδώ είναι το *περιεχόμενο*, όχι η *μορφή*. Η λειτουργία μας δεν είναι να κάνουμε συγκεκριμένα πράγματα με τους άλλους ή να διδάσκουμε συγκεκριμένα πράγματα στον

κόσμο, αλλά μόνο να αλλάξουμε το νου μας για τις σχέσεις και τον κόσμο. Έτσι, όλοι μοιραζόμαστε το ίδιο περιεχόμενο της συγχώρεσης.

(1:1) Είναι το Άγιο Θέλημα του Πατέρα σου να Τον ολοκληρώσεις, και ο Εαυτός σου να είναι ο ιερός Του Υιός, για πάντα αγνός όπως Εκείνος, δημιουργημένος από αγάπη και προστατευμένος μέσα στην αγάπη, επεκτείνοντας την αγάπη, δημιουργώντας στο όνομά της, για πάντα ένα με τον Θεό και με τον Εαυτό σου.

Εδώ περιγράφεται την αληθινή μας Ταυτότητα, την οποία έχουμε αρνηθεί. Η λειτουργία μας στον Ουρανό ως Χριστός είναι να ολοκληρώνουμε τη Θεότητα μέσω της επέκτασης της Αγάπης του Θεού, όπως Αυτός την επέκτεινε κατά τη δημιουργία μας:

Η δική σου λειτουργία είναι να προσθέτεις στον θησαυρό του Θεού δημιουργώντας τον δικό σου. Η Θέλησή Του προς εσένα είναι η Θέλησή Του για εσένα. Αυτός δεν θα σου στερούσε την δημιουργία διότι η χαρά Του βρίσκεται σε αυτή... Η χαρά Του γεννήθηκε όταν σε δημιούργησε, και επεκτείνει την Πατρότητά του σε σένα έτσι ώστε να μπορέσεις κι εσύ να επεκτείνεις τον εαυτό σου όπως Αυτός... Η δημιουργία είναι η Θέληση του Θεού. Η Θέλησή Του σε δημιούργησε για να δημιουργείς. Η θέλησή σου δεν δημιουργήθηκε ξέχωρα από την δική Του, άρα πρέπει να βούλεσαι όπως βούλεται Αυτός. (Κ-8. VI.6:1-3,5,8-10)

(1:2) Και όμως, τι θα μπορούσε να σημαίνει μια τέτοια λειτουργία μέσα σε ένα κόσμο φθόνου, μίσους και επίθεσης;

Τα λόγια του Ιησού για την Ουράνια λειτουργία μας είναι υπέροχα, αν όχι αφυπνιστικά, όμως δεν σημαίνουν τίποτα για εμάς που ζούμε μέσα στο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού του εγώ - πώς μπορούμε να κατανοήσουμε ως σώματα τη μη δυϊστική έννοια της αγάπης και της δημιουργίας; Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι άγνωστο φυσικά, γιατί ο Ιησούς το λέει συχνά · το να αποδεχούμε τους περιορισμούς μας του επιτρέπει να μας διδάξει πώς να θυμόμαστε την αλήθεια.

(2:1) Επομένως έχεις μια λειτουργία σύμφωνα με τους όρους αυτού του κόσμου.

Έχουμε δύο λειτουργίες: Στον Ουρανό, η λειτουργία μας είναι να δημιουργούμε ή να επεκτείνουμε την αγάπη · μέσα στο όνειρο, είναι να συγχωρούμε ή να θεραπεύουμε. Όπως θα δούμε σύντομα, η συγχώρεση είναι ό,τι πλησιέστερο στην Ουράνια λειτουργία μας, η οποία την αντικατοπτρίζει, καθώς οι διαχωρισμένοι νόες χρειάζεται να διδαχθούν «στην γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται» (Κ-25. I.7:4). Η συγχώρεση έρχεται με αυτόν τον τρόπο στην γλώσσα του διαχωρισμού, στην κατάσταση μέσα στην οποία πιστεύουμε ότι υπάρχουμε.

(2:2) Γιατί ποιος μπορεί να καταλάβει μια άγνωστη σε αυτόν γλώσσα;

Σε αυτή τη δήλωση ο Ιησούς μας λέει τον λόγο που οι διδασκαλίες του εκφράζονται δυϊστικά. Όπως έχουμε συζητήσει, δεν θέλει να πάρουμε τα λόγια του κυριολεκτικά, αλλά να τα χρησιμοποιήσουμε ως μέσα για να φτάσουμε στην αγάπη που υπάρχει πίσω από αυτά. Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, θα πιστεύουμε ότι απευθύνεται σε μας ως σώματα, και αναμφίβολα, η γλώσσα του Ιησού παρουσιάζεται με αυτόν τον τρόπο. Ωστόσο, η παραπάνω δήλωση μας υπενθυμίζει ότι δεν μπορούμε να καταλάβουμε άμεσα την αλήθεια, κι έτσι ο Ιησούς μας μιλάει με σύμβολα που αντικατοπτρίζουν αυτήν την αλήθεια. Επομένως οι διδασκαλίες του διδάσκονται εύκολα, όπως μας θυμίζουν τα λόγια της Δυσδαιμόνας από τον Οθέλλο:

Όταν κανείς μωρό παιδί έχει να δασκαλεύσει,

Με εύκολα μαθήματα, με το καλό αρχίζει. (IV,ii)

(2:3-4) Η συγχώρεση αντιπροσωπεύει την λειτουργία σου εδώ. Δεν είναι δημιουργία του Θεού, διότι είναι το μέσον με το οποίο μπορεί να ακυρωθεί το αναληθές.

Άλλη μια απλή και ξεκάθαρη δήλωση. Όπως έχουμε παρατηρήσει πολλές φορές στο παρελθόν, αυτά δεν είναι μαθήματα για την αλήθεια, αλλά για να αναιρέσουμε το αναληθές. Αυτή ακριβώς είναι η λειτουργία της συγχώρεσης, αποκαθιστά σε μας τη μνήμη για το Ποιοι πραγματικά είμαστε.

(2:5-6) Και ποιος θα ήταν δυνατόν να συγχωρήσει τον Ουρανό; Όμως στην γη, χρειάζεσαι το μέσον για να αφήσεις τις ψευδαισθήσεις να φύγουν.

Η συγχώρεση δεν χρειάζεται στον Ουρανό, διότι ο Θεός και ο Χριστός δεν συγχωρούν. Χρειάζεται όμως στον κόσμο γιατί νομίζουμε ότι είμαστε εδώ. Ωστόσο, καθώς η πραγματικότητά μας δεν είναι εδώ, η συγχώρεση αναιρεί αυτό που δεν υπήρξε ποτέ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, να αναφέρουμε ξανά αυτή τη δήλωση, ο Ιησούς μιλά για αυτήν ως «ευχάριστο παραμύθι... μια ψευδαίσθηση βοήθειας επειδή είμαστε αβοήθητοι». (Δ-3.2:1- 3:1)

(2:7) Η δημιουργία απλά περιμένει την επιστροφή σου για να αναγνωριστεί, όχι για να ολοκληρωθεί.

Στο επίπεδο της μορφής, αυτή η πρόταση έρχεται σε αντίθεση με άλλες δηλώσεις, όπως θα δούμε παρακάτω. Μένοντας στο θέμα μας που αφορά την απατηλή φύση της συγχώρεσης, για να μην πούμε τις λέξεις που χρησιμοποιούνται για να την περιγράψουν, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι η γλώσσα του Ιησού δεν είναι πάντα δεδομένη. Θυμηθείτε τις δηλώσεις του από την Εισαγωγή στη διευκρίνιση των όρων:

... Μία συμπαντική θεολογία είναι αδύνατη, αλλά μία συμπαντική εμπειρία όχι μόνο είναι δυνατή αλλά απαραίτητη. Είναι αυτή η εμπειρία προς την οποία αυτά τα μαθήματα κατευθύνονται. Μόνο εδώ η συνέπεια καθίσταται δυνατή επειδή μόνο εδώ τελειώνει η αβεβαιότητα.

Αυτά τα μαθήματα παραμένουν μέσα στο πλαίσιο του εγώ, όπου και χρειάζονται... Τα μαθήματα είναι απλά. Έχουν μία λειτουργία και ένα στόχο. Μόνο ως προς αυτό παραμένουν πλήρως συνεπή, επειδή μόνο αυτό μπορεί να είναι συνεπές. (Δ-εισ.2:5-3:1,8-10)

Με άλλα λόγια, παρόλο που η μορφή των Μαθημάτων είναι ασυνεπής, το περιεχόμενό τους παραμένει συνεπές καθ' όλη τη διάρκεια. Για παράδειγμα, ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο ότι ο Ουρανός είναι μοναχικός και δεν είναι ολοκληρωμένος χωρίς εμάς (Κ-2.III.5:11· Κ-9.VII.8:2). Εδώ, αντίθετα, μας λέει ότι η δημιουργία δεν χρειάζεται να είμαστε ολοκληρωμένοι γιατί είναι ήδη ολοκληρωμένη · χρειάζεται μόνο να αναγνωριστεί ή να θυμηθεί. Ο λόγος που φαίνεται να υπάρχει ασυνέπεια είναι ότι ο Ιησούς επισημαίνει ένα θέμα εδώ και ένα διαφορετικό θέμα στο κείμενο, όπου μιλάει για τον Θεό σαν να μιλούσε σε μικρά παιδιά στα οποία θα ήταν παρήγορο να τους πουν ότι λείπουν από τον Πατέρα τους που είναι στον Ουρανό. Αυτό προφανώς δεν σημαίνει ότι πρέπει να το λάβουμε κυριολεκτικά, αλλά να μας βοηθήσει να προχωρήσουμε πέρα από τις λέξεις στην εμπειρία της αγάπης. Αν θέλετε να βρείτε ασυνέπειες και ελαττώματα με τη συγγραφή αυτών των Μαθημάτων, δεν θα δυσκολευτείτε. Η πρόταση 7 εδώ είναι απλά άλλο ένα παράδειγμα. Ωστόσο, όταν διακρίνετε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο περιεχόμενο και τη μορφή, η κριτική σας για τον Ιησού και την διδασκαλία του θα εξαφανιστεί απαλά.

(3:1-2) Αυτός ο κόσμος δεν μπορεί ούτε καν να συλλάβει με το νου του την δημιουργία. Δεν έχει κανένα νόημα εδώ.

Για άλλη μια φορά, είναι αδιανόητο να συλλάβει ο νους μας τη δημιουργία, γι' αυτό ο Ιησούς μιλάει τόσο συχνά γι' αυτήν με όρους που είναι οικείοι, αλλά δεν σημαίνει ότι πρέπει να

εκλαμβάνονται κυριολεκτικά. Εδώ είναι ένα παράδειγμα του Ιησού που μπορεί να θυμάστε όταν μας είπε πως δεν μπορούμε να καταλάβουμε ό,τι δεν μπορεί να γίνει κατανοητό εδώ:

... Ο Θεός είναι Μέσον αλλά και Σκοπός. Στον Ουρανό, μέσον και σκοπός είναι ένα, και ένα με Αυτόν. Αυτή είναι η κατάσταση της αληθινής δημιουργίας, που δεν βρίσκεται μέσα στον χρόνο, αλλά στην αιωνιότητα. Σε κανέναν εδώ δεν μπορεί να περιγραφεί αυτό. Ούτε υπάρχει κανένας τρόπος να μάθεις τι σημαίνει αυτή η κατάσταση. Όχι μέχρι να πας πέρα από την μάθηση προς Αυτό που έχει δοθεί · δεν θα είναι κατανοητή μέχρι να φτιάξεις πάλι έναν άγιο οίκο για τις δημιουργίες σου. (Κ-24.VII.6:5-10)

(3:3) Η συγχώρεση είναι ό,τι πλησιέστερο σε αυτήν (την δημιουργία) που μπορεί να έρθει στην γη.

Στον Ουρανό, ο Θεός και ο Χριστός επεκτείνουν τους Εαυτούς τους αιώνια - ο Εαυτός επεκτείνει τον Εαυτό - και η επέκταση αυτής της αγάπης είναι η δημιουργία. Όταν συγχωρούμε και απελευθερώνουμε τα εγώ μας, η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος εκτείνεται μέσα μας, αντανakλώντας τη δημιουργία - το οποίο είναι «ό,τι πλησιέστερο σε αυτήν που μπορεί να έρθει στη γη».

(3:4) Γιατί όντας γεννημένη στον Ουρανό, δεν έχει καθόλου μορφή.

Η δημιουργία δεν έχει μορφή, κάτι που επαναβεβαιώνει άλλες δηλώσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που διδάσκουν ότι ο Θεός δεν δημιούργησε αυτό τον κόσμο των σωμάτων, και πράγματι δεν γνωρίζει τίποτα για αυτά. Όντας γεννημένη στον Ουρανό κι μη έχοντας καθόλου μορφή, η δημιουργία δεν μπορεί να γίνει κατανοητή σε έναν κόσμο μορφών και ορίων, παρόλο που, το περιεχόμενο της αγάπης μπορεί να αντικατοπτρίζεται εδώ. Θυμηθείτε αυτή τη δήλωση για τη συγχώρεση ως την απατηλή μορφή που αντανakλά το αιώνιο περιεχόμενο της αγάπης:

... [ο Θεός] Δεν νοιάζεται καθόλου για την μορφή, αλλά έχοντας δώσει το περιεχόμενο είναι Θέλημά Του να γίνει κατανοητός... Η μορφή προσαρμόζεται στην ανάγκη · το περιεχόμενο δεν αλλάζει, όντας αιώνιο σαν τον Δημιουργό Του. (Δ-3.3:3,5)

(3:5) Όμως ο Θεός δημιούργησε Έναν ο Οποίος έχει την δύναμη να μεταφράζει σε μορφή το άμορφο.

Ο Ιησούς εδώ μιλά για το Άγιο Πνεύμα, εδώ βρίσκουμε άλλο ένα παράδειγμα που χρησιμοποιεί σύμβολα. Ο Θεός δεν μπορεί να δημιουργήσει το Άγιο Πνεύμα ως απάντηση στη δική μας σκέψη του διαχωρισμού, γιατί αυτό θα έκανε το διαχωρισμό πραγματικό. Το θέμα εδώ είναι ότι η διαρκής αλήθεια του Θεού μέσα στην αιωνιότητα αντανakλάται στους νόες μας που ονειρεύονται από αυτή τη διαμεσολαβητική μνήμη - το Άγιο Πνεύμα - το Ποιοι είμαστε πραγματικά:

Έχω τονίσει επανειλημμένα ότι το ένα επίπεδο του νου δεν είναι κατανοητό στο άλλο. Το ίδιο συμβαίνει και με το εγώ και το Άγιο Πνεύμα · με τον χρόνο και την αιωνιότητα... Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Μεσολαβητής ανάμεσα στις ερμηνείες του εγώ και της γνώσης του πνεύματος. Η ικανότητά Του να χειρίζεται τα σύμβολα Του δίνει την ικανότητα να δουλέψει με τις πεποιθήσεις του εγώ στην δική του γλώσσα. Η ικανότητα Του να κοιτά πέρα από τα σύμβολα προς την αιωνιότητα Το καθιστά ικανό να καταλαβαίνει τους νόμους του Θεού, για τους οποίους μιλά. Επομένως μπορεί να επιτελεί την λειτουργία της εκ νέου ερμηνείας αυτών που φτιάχνει το εγώ... (Κ-5.III.6:1-2· 7:1-4)

(3:6) Αυτά που φτιάχνει είναι μεν όνειρα, αλλά ενός είδους που βρίσκονται τόσο κοντά στην αφύπνιση ώστε το φως της ημέρας λάμπει ήδη σε αυτά, και μάτια ήδη ανοίγουν για να δουν τα χαρμόσυνα θεάματα που περιέχουν οι προσφορές τους.

Οι διορθώσεις του Αγίου Πνεύματος είναι τα χαρούμενα όνειρα των κοινών συμφερόντων, που διορθώνουν τους εφιάλτες του εγώ, τα αντικρουόμενα συμφέροντα. Αυτά τα όνειρα δεν είναι η αλήθεια, όμως δεν αντιτίθενται σ' αυτή. Η συγχώρεση είναι το περιεχόμενό τους, όπως βλέπουμε σε αυτή την υπέροχη περιγραφή του ρόλου που έχει για να μας οδηγήσει από το σκοτάδι του θανάτου στο ευχάριστο και γεμάτο χαρά φως της αφύπνισης:

Μέσα στο όνειρο των σωμάτων και του θανάτου βρίσκεται ακόμα ένα θέμα αλήθειας · όχι περισσότερο ίσως, από ένα μικρό μόνο σπινθήρα, ένα χώρο φωτός δημιουργημένο μέσα στο σκοτάδι, όπου ο Θεός εξακολουθεί να λάμπει. Εσύ δεν μπορείς να ξυπνήσεις τον εαυτό σου. Ωστόσο μπορείς να επιτρέψεις στον εαυτό σου να ξυπνήσει... Κάνε χώρο για την αγάπη, την οποία δεν δημιουργήσες εσύ, αλλά την οποία μπορείς να επεκτείνεις. Στη γη αυτό σημαίνει να συγχωρείς τον αδελφό σου, ώστε το σκοτάδι να μπορέσει να διαλυθεί από το νου σου. Όταν το φως έρθει σε αυτόν μέσα από τη συγχώρεσή σου, δεν θα ξεχάσει τον σωτήρα του, αφήνοντάς τον χωρίς να τον σώσει... Και τώρα το φως μέσα σου πρέπει να είναι το ίδιο λαμπερό όπως αυτό που λάμπει μέσα του. Αυτός είναι ο σπινθήρας που λάμπει μέσα στο όνειρο · ώστε να μπορείς να τον βοηθήσεις να ξυπνήσει, και να είσαι σίγουρος ότι τα αφυπνισμένα του μάτια θα αναπαυτούν επάνω σου. Και με την δική του χαρούμενη σωτηρία σώζεσαι κι εσύ. (Κ-29.III.3:1-3· 4:1-3· 5:5-7)

(4:1) Η συγχώρεση ρίχνει την ματιά της πάνω σε όλα τα πράγματα που είναι άγνωστα στον Ουρανό, τα βλέπει να εξαφανίζονται, και αφήνει στον κόσμο μια καθαρή και άγραφη πλάκα πάνω στην οποία ο Λόγος του Θεού μπορεί τώρα να αντικαταστήσει τα ανούσια σύμβολα που ήταν γραμμένα εκεί πριν.

Μια υπέροχη περίληψη της συγχώρεσης, που κοιτάζει απαλά την ψευδαίσθηση - «τα πράγματα που είναι άγνωστα στον Ουρανό» - χωρίς κρίση, ενοχές ή φόβο. Δεν κάνει τίποτα άλλο από το να κοιτάζει όλα όσα έκανε το εγώ μέσα από τα μάτια του Ιησού και, χαμογελώντας γλυκά, αναγνωρίζει ότι δεν είναι η αλήθεια. Όταν απελευθερώνουμε την ενοχή που έκανε αυτές τις αμαρτίες πραγματικές, αυτές εξαφανίζονται. Ο νους - όχι ο κόσμος, ο οποίος είναι μόνο η προβολή του νου - μένει έτσι καθαρός από όλα εκτός από την Επανόρθωση. Με την αποδοχή της αλήθειας της, η λειτουργία μας έχει εκπληρωθεί. Παρεμπιπτόντως, μπορεί να θυμάστε ότι ο Ιησούς εξέφρασε την ίδια σκέψη πριν: καθαρίζουμε το νου μας, ώστε ο Λόγος του Θεού να μπορεί να γραφτεί πάνω του (Εργ.12.5).

(4:2) Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο ξεπερνιέται ο φόβος του θανάτου, διότι τώρα πια δεν ασκεί καμία μοιραία έλξη και η ενοχή έχει φύγει.

Στην ενότητα «Τα Εμπόδια προς την Ειρήνη», ο Ιησούς μιλά για την έλξη του θανάτου που επικαλύπτεται από το φόβο του θανάτου. Εδώ και στο προηγούμενο μάθημα, αναφέρεται στο φόβο του νου που έχει αρνηθεί την Πηγή του και την Ταυτότητά του. Όμως μέσω της συγχώρεσης, η έλξη αυτή κι ο φόβος ξεπερνιούνται, γιατί συνειδητοποιούμε ότι η Αγάπη του Θεού είναι αυτό που θέλουμε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Με την ενοχή για την δική μας ιδιαιτερότητα να αναιρείται, ο φόβος της αναμενόμενης τιμωρίας - η σημασία που έχει ο θάνατος στο σύστημα σκέψης του εγώ - επίσης αναιρείται, αφήνοντας την αγάπη που έκρυβαν η ενοχή και ο θάνατος. Η συγχώρεση έχει εκπληρώσει τη λειτουργία της.

(4:3) Η συγχώρεση αφήνει το σώμα να γίνει αντιληπτό ως αυτό που είναι · ένα απλό βοήθημα διδασκαλίας, το οποίο θα αφεθεί κατά μέρος όταν η μάθηση έχει ολοκληρωθεί, χωρίς ν' αλλάξει καθόλου αυτός που μαθαίνει.

Το σώμα φαίνεται ότι είναι μη πραγματικό, και επομένως δεν αποτελεί αντικείμενο επίθεσης ούτε μέσο αντεπίθεσης. Αλλά παραμένει ένα διδακτικό βοήθημα στην τάξη της ζωής μας. Το σώμα

δημιουργήθηκε, όπως περιγράφει η επόμενη παράγραφος, για να εξυπηρετήσει το διαχωρισμό, το σκοπό του εγώ. Επομένως, όταν επιλέγουμε το σώμα να υπηρετήσει το σκοπό του Αγίου Πνεύματος που είναι να συγχωρέσει το διαχωρισμό, ο νους μας θεραπεύεται και δεν παραμένει κανένας σκοπός για αυτόν. Όντας απατηλό, το σώμα δεν έχει καμία δύναμη να μας αλλάξει · πράγματι, δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Εξυπηρετεί όμως το δάσκαλο του νου - το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα - και το ποιο επιλέγουμε εξαρτάται από το μάθημα που θέλουμε να μάθουμε: τον διαχωρισμό ή την επικοινωνία · την επίθεση ή τον Θεό:

Όταν το σώμα πάψει να ασκεί έλξη πάνω σου, και όταν δεν θα δίνεις πια καμιά αξία σε αυτό ως μέσο για να αποκτήσεις οτιδήποτε, τότε δεν θα υπάρχει καμία παρεμβολή στην επικοινωνία και οι σκέψεις σου θα είναι τόσο ελεύθερες όσο και του Θεού. Καθώς επιτρέπεις στο Άγιο Πνεύμα να σε διδάξει πώς να χρησιμοποιείς το σώμα μόνο για σκοπούς επικοινωνίας, και να αποκηρύσσεις την χρήση του για τον διαχωρισμό και την επίθεση που βλέπει το εγώ σε αυτό, θα μάθεις ότι δεν χρειάζεσαι καθόλου το σώμα. Μέσα στην άγια στιγμή δεν υπάρχουν καθόλου σώματα, και βιώνεις μόνο την έλξη του Θεού. (Κ-15.ΙΧ.7:1-3)

(5:1-4) Ο νους χωρίς το σώμα δεν μπορεί να κάνει λάθη. Δεν μπορεί να νομίζει ότι θα πεθάνει, ούτε ότι θα γίνει το θύμα κάποιας ανηλεούς επίθεσης. Ο θυμός γίνεται αδύνατος, και πού είναι τότε ο τρόμος; Ποιοι φόβοι θα μπορούσαν ακόμα να επιτεθούν σε εκείνους που έχουν χάσει την πηγή κάθε επίθεσης, τον πυρήνα του άγχους και την έδρα του φόβου;

Αυτές οι προτάσεις επαναδιατυπώνουν τη θεμελιώδη στρατηγική του εγώ. Σκεφτείτε ξανά το Μάθημα 161, όπου ο Ιησούς μιλά για τον λόγο για τον οποίο το εγώ έφτιαξε το σώμα: «Έτσι φτιάχτηκαν οι εξειδικεύσεις» (3:1) - το μίσος απαιτεί να υπάρχει κάτι εξειδικευμένο για να μισείς. Στην ουσία, δεν είναι αλήθεια ότι ο νους δεν κάνει λάθη χωρίς το σώμα - ο διχασμένος νους ήταν ήδη ένα λάθος πριν δημιουργηθεί ο κόσμος των σωμάτων. Ο Ιησούς αντίθετα λέει ότι το εγώ χρειάζεται ένα σώμα, έτσι ώστε το λάθος της ενοχής του να φαίνεται εκεί, ειδικά αν το σώμα ανήκει σε κάποιον άλλο, στον οποίο στη συνέχεια κάνουμε επίθεση με δικαιολογημένο θυμό. Το εγώ επομένως χρειάζεται το σώμα να εφαρμόσει τη στρατηγική του, που είναι να διατηρήσει την ύπαρξη που πιστεύει ότι έκλεψε από τον Θεό, χωρίς να είναι υπεύθυνος για αυτό. Πάνω απ' όλα, χρειάζεται το σώμα για να μας κρατά χωρίς νου. Το μάθημα 161, πάλι, αναλύει αυτό που είπε συνοπτικά ο Ιησούς εδώ, και το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο περιγράφει ότι το εγώ χρειάζεται το σώμα να πραγματοποιήσει τις φαντασιώσεις του διαχωρισμού και του μίσους, και την ευγενική και απαλή χρήση της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος για το ίδιο σώμα :

... Μόνο αν αποδώσεις στο νου τις ιδιότητες του σώματος φαίνεται δυνατός ο διαχωρισμός. Και είναι ο νους που φαίνεται πως είναι κατακερματισμένος και ιδιωτικός και μόνος. Η ενοχή του, που τον κρατά διαχωρισμένο, προβάλλεται στο σώμα, το οποίο υποφέρει και πεθαίνει διότι υπόκειται σε επίθεση για να κρατήσει τον διαχωρισμό στο νου, και να μην τον αφήσει να γνωρίσει την Ταυτότητά του. Ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί, αλλά μπορεί να φτιάξει φαντασιώσεις και να κατευθύνει το σώμα να τις υλοποιήσει... Μπορεί να προβάλλει την ενοχή, αλλά δεν θα την χάσει μέσα από την προβολή. Και παρόλο που προφανώς μπορεί να παρερμηνεύει την λειτουργία του σώματος, δεν μπορεί να αλλάξει την λειτουργία του από αυτή που του έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα. Το σώμα δεν φτιάχτηκε από αγάπη. Και όμως η αγάπη δεν το καταδικάζει και μπορεί να το χρησιμοποιεί με αγάπη, από σεβασμό για αυτό που έχει φτιάξει ο Υιός του Θεού και αξιοποιώντας το για να τον σώσει από τις ψευδαισθήσεις. (Κ-18. VI.3:2-5· 4:5-8)

(5:5) Μόνο η συγχώρεση μπορεί να απαλλάξει το νου από την σκέψη ότι το σώμα είναι η κατοικία του.

Αυτό αναιρεί τη στρατηγική του εγώ που μας κάνει να πιστεύουμε ότι το σώμα είναι το σπίτι μας, όπου δεν υπάρχει νους. Η προβολή του εγώ μας πήγε από το νου στο σώμα, ενώ η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος μας επιστρέφει στο νου, στην πηγή του προβλήματος και στην απάντησή Του.

(5:6-7) Μόνο η συγχώρεση μπορεί να επανορθώσει την ειρήνη που ο Θεός προόριζε για τον άγιο Του Υιό. Μόνο η συγχώρεση μπορεί να πείσει τον Υιό του Θεού να δει και πάλι την αγιότητά του.

Η συγχώρεση είναι η διαδικασία κατά την οποία συνειδητοποιούμε ότι κάναμε λάθος και ότι ο Ιησούς είχε δίκιο συνεχώς, γιατί ο Ιησούς υπάρχει στο νου, έξω από τον κόσμο και το σώμα. Όταν επιστρέφουμε μαζί του στο νου, την προέλευση κάθε αντίληψης, κοιτάμε διαφορετικά τα πάντα εδώ. Έτσι η μνήμη της αγιότητας του Υιού του Θεού αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας.

(6:1) Όταν έχει φύγει ο θυμός, τότε πραγματικά θα αντιληφθείς ότι δεν απαιτείται καμία θυσία για την θέαση του Χριστού και το δώρο της όρασης, και ότι μόνο ο πόνος είναι αυτός που αφαιρείται από έναν αρρωστημένο και βασανισμένο νου.

Το εγώ μας λέει ότι ο θυμός προέρχεται από το σώμα, και ως εκ τούτου, όταν τον φέρνουμε στο νου μας και τον αφήνουμε να φύγει, αφήνουμε επίσης την πίστη ότι το σώμα είναι η ταυτότητά μας. Αντίστοιχα, η αντίληψή μας για τον κόσμο δεν διέπεται πλέον από την κυρίαρχη αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος. Δίνοντάς την στο Άγιο Πνεύμα, ο κόσμος χρησιμεύει ως τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι τα συμφέροντά μας δεν είναι ξεχωριστά από των άλλων. Επιπλέον, με χαρά ανακαλύπτουμε ότι δεν θυσιάζουμε τίποτα, καθώς αναγνωρίζουμε ότι ο πόνος που πιστεύαμε ότι υπήρχε στο σώμα μας ήταν μια σκέψη που πλέον δεν επιλέγουμε να την κάνουμε πραγματικότητα.

(6:2-4) Αυτό δεν είναι ευπρόσδεκτο; Μήπως πρέπει να το φοβάσαι; Ή μήπως πρέπει να το ελπίζεις, και να το δέχεσαι με χαρά και ευγνωμοσύνη;

Την όραση μπορούμε να «τη δεχθούμε με χαρά και ευγνωμοσύνη» μόνο όταν ξεκινήσουμε τη διαδικασία για να απελευθερωθούμε από την επένδυσή μας να έχουμε δίκιο για την ατομική μας ύπαρξη. Διαφορετικά, θα πιστεύουμε ότι μας ζητείται να θυσιάσουμε τον εαυτό μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο εαυτός δεν έχει καμία αξία πριν μπορέσουμε με χαρά να καλωσορίσουμε αυτή την απελευθέρωση του τίποτα.

(6:5-6) Είμαστε ένα, άρα δεν χάνουμε τίποτα. Και πράγματι μας έχουν δοθεί τα πάντα από τον Θεό.

Στην άγια στιγμή συνειδητοποιούμε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Δεν είναι ή ο ένας ή ο άλλος, αλλά μαζί, ή καθόλου (Κ-19.IV-Δ.12:8). Αυτό σηματοδοτεί το τέλος της θυσίας, η οποία θεμελιώθηκε στην αρχή ότι αν θέλω να υπάρχω, κάποιος άλλος πρέπει να υποφέρει. Αυτό εξελίχθηκε στον πυρήνα της ιδιαίτερης αγάπης: «Αν θέλω να πάρω αυτό που θέλω από σένα, πρέπει να σου δώσω ως αντάλλαγμα κάτι, να πληρώσω για αυτό που χρειάζομαι». Και πάλι, όταν αναγνωρίζουμε την ενιαιότητά μας, συνειδητοποιούμε «ότι δεν αφήσαμε τίποτα για όλο αυτό» (Κ-16.VI.11:4). Και ότι πράγματι, σε όλους μας - ως ένας Υιός - έχουν δοθεί τα πάντα από τον Θεό.

(7) Ωστόσο, χρειαζόμαστε την συγχώρεση για να μπορέσουμε ν' αντιληφθούμε ότι έτσι είναι. Χωρίς το απαλό της φως ψάχνουμε στα τυφλά μέσα στο σκοτάδι, χρησιμοποιώντας την λογική για να δικαιολογήσουμε την οργή και την επίθεσή μας. Η κατανόησή μας είναι τόσο περιορισμένη ώστε αυτό που νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε δεν είναι παρά η σύγχυση γεννημένη από σφάλμα. Είμαστε χαμένοι μέσα σε ομίχλες εναλλασσόμενων ονείρων και τρομακτικών σκέψεων, με τα μάτια μας ερμητικά κλειστά προς το φως · ενώ ο νους μας είναι απασχολημένος λατρεύοντας κάτι που δεν βρίσκεται εκεί.

Χρειάζεται να περάσουμε μέσα από τη διαδικασία να εφαρμόζουμε αυτές τις αρχές κάθε μέρα, και η μάθησή μας θα προχωρήσει στο βαθμό που μπορούμε με συνέπεια και ταπεινότητα να αναγνωρίσουμε τους περιορισμούς της κατανόησής μας. Δεν αναγνωρίζουμε ακόμη τα συμφέροντά μας ή τα συμφέροντα οποιουδήποτε άλλου, επειδή έχουμε χαθεί στο σκοτάδι του εγώ - «την ομίχλη των εναλλασσόμενων ονείρων». Ο ρόλος της συγχώρεσης να μας οδηγήσει από το σκοτάδι στο φως, αποτυπώνεται όμορφα στο ακόλουθο απόσπασμα:

Πόσο άγιος είσαι, που ο Υιός του Θεού μπορεί να γίνει σωτήρας σου αναμεσής των ονείρων της ερήμωσης και της καταστροφής. Δες πόσο πρόθυμα αυτός έρχεται, παραμερίζοντας τις βαριές σκιές που τον είχαν κρύψει, και λάμπει επάνω σου με ευγνωμοσύνη και αγάπη. Είναι ο εαυτός του, αλλά όχι μόνο αυτός. Και όπως ο Πατέρας του δεν έχασε κανένα μέρος του εαυτού του κατά την δημιουργία σου, έτσι το φως μέσα του είναι ακόμα πιο λαμπρό γιατί εσύ του έδωσες το δικό σου, για να τον σώσεις από το σκοτάδι. Και τώρα το φως μέσα σου πρέπει να είναι το ίδιο λαμπερό όπως αυτό που λάμπει μέσα του. Αυτός είναι ο σπινθήρας που λάμπει μέσα στο όνειρο · ώστε να μπορείς να τον βοηθήσεις να ξυπνήσει, και να είσαι σίγουρος ότι τα αφυπνισμένα του μάτια θα αναπαυτούν επάνω σου. Και με την δική του χαρούμενη σωτηρία σώζεσαι κι εσύ. (Κ-29.III.5)

(8:1) Ποιος άλλος μπορεί να αναγεννηθεί μέσα στον Χριστό εκτός από αυτόν που έχει συγχωρέσει όλους όσους βλέπει, σκέφτεται ή φαντάζεται;

Ο Ιησούς παρουσιάζει συχνά ένα βιβλικό εδάφιο, δίνοντάς του διαφορετικό νόημα. Εδώ παίρνει τη γνωστή φράση από το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (3:3,7) και τη συσχετίζει με το δικό του σύστημα σκέψης της συγχώρεσης. Κατά συνέπεια «αναγεννιόμαστε» όταν επιλέγουμε έναν διαφορετικό δάσκαλο. Αντί να θεωρούμε ότι ο εαυτός μας γεννήθηκε από το εγώ, θυμόμαστε τη «γέννησή» μας στον Θεό. Ακολουθεί άλλη μια αναφορά, στο πλαίσιο της άγιας στιγμής, αν και ο όρος δεν χρησιμοποιείται σε αυτό το σημείο του κειμένου:

... Το να αναγεννιέσαι σημαίνει να αφήνεις το παρελθόν να φύγει, και να κοιτάς δίχως κατάκριση το παρόν... Το θαύμα σου δίνει την ικανότητα να βλέπεις τον αδελφό σου δίχως το παρελθόν του, κι έτσι να τον αντιλαμβάνεσαι ως αναγεννημένο. (Κ-13.VI.3:5· 5:1)

(8:2-6) Ποιος θα μπορούσε να απελευθερωθεί ο ίδιος όσο κρατά ακόμα αιχμαλώτους; Ένας δεσμοφύλακας δεν είναι ελεύθερος, διότι είναι δεμένος μαζί με τον φυλακισμένο του. Πρέπει να βεβαιωθεί ότι αυτός δεν θα διαφύγει, έτσι περνάει τον χρόνο του προσέχοντάς τον. Τα σίδερα που τον περιορίζουν γίνονται ο κόσμος στον οποίο ζει και ο δεσμοφύλακας μαζί με τον φυλακισμένο του. Και μόνο με την απελευθέρωσή του ανοίγει ο δρόμος για την ελευθερία και των δύο.

Ποιος είναι ο δεσμοφύλακας και ποιος ο κρατούμενος; Και οι δύο. Παρόλο που ο κρατούμενος κρατείται μέσα στα κάγκελα και ο δεσμοφύλακας είναι έξω από αυτά, είναι συνδεδεμένοι, γιατί ο καθένας εξαρτάται από τον άλλον για τον αντίστοιχο ρόλο του. Σε αυτό το επίπεδο, λοιπόν, δεν έχει σημασία σε ποια πλευρά βρίσκεται ο καθένας - είναι αδιανόητο να υπάρχει ο ένας χωρίς τον άλλον. Είναι παρόμοιο όταν είσαι θυμωμένος με κάποιον και προσπαθείς να τον κρατήσεις στη φυλακή του μίσους σου. Δεν γνωρίζεις ότι είσαι και εσύ φυλακισμένος, γιατί όταν προσπαθείς να κατηγορήσεις κάποιον άλλον για τις αμαρτίες σου, απλά ενισχύεις τη φυλακή των δικών σου αμαρτιών.

(9:1-2) Γι' αυτό, μην κρατάς κανέναν αιχμάλωτο. Απελευθέρωνε και μην δεσμεύεις, γιατί έτσι απελευθερώνεσαι.

Είναι μια από τις πολλές αναφορές μέσα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* στα γνωστά εδάφια από τα ευαγγέλια κατά Ματθαίο και κατά Ιωάννη, όπου ο Ιησούς καλεί τους αποστόλους να απελευθερώνουν αντί να δεσμεύουν:

Ό,τι κρατήσετε ασυγχώρητο στη γη θα είναι ασυγχώρητο και στους ουρανούς · και ό,τι συγχωρήσετε στη γη θα είναι συγχωρημένο και στους ουρανούς. (κατά Ματθαίον 16:19)

Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες · σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι. (κατά Ιωάννην 20:23)

Με άλλα λόγια, έχουμε τη δύναμη να κρατάμε τους ανθρώπους φυλακισμένους ή να τους απελευθερώνουμε. Η Εκκλησία χρησιμοποίησε αυτή την αρχή ως θεμέλιο για το μυστήριο της μετάνοιας (εξομολόγησης), αλλά ο Ιησούς της δίνει ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Δεν μιλάει για κάτι που είναι εξωτερικό ή τελετουργικό, αλλά για την κοινή μας φυλάκιση στη φυλακή της αμαρτίας και την κοινή μας απελευθέρωση καθώς απομακρυνόμαστε από το να βλέπουμε τα δικά μας συμφέροντα διαχωρισμένα από τα συμφέροντα των άλλων. Ο τρόπος που σας αντιλαμβάνομαι αντανακλά τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου, γιατί ο τρόπος που αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου καθορίζει τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι εσάς. Εδώ είναι η πρώτη αναφορά στο κείμενο πάνω σε αυτό το βιβλικό απόσπασμα, που αναλύει το θέμα που μόλις αναφέραμε:

... Όποτε είσαι με έναν αδελφό, μαθαίνεις τι είσαι διότι διδάσκεις αυτό που είσαι. Αυτός θα ανταποκριθεί είτε με πόνο είτε με χαρά, ανάλογα με το ποιον δάσκαλο ακολουθείς. Αυτός θα φυλακιστεί ή θα απελευθερωθεί ανάλογα με την δική σου απόφαση, το ίδιο και εσύ. Ποτέ μην ξεχνάς την ευθύνη σου προς αυτόν, διότι είναι ευθύνη προς τον εαυτό σου. Δώσε σε αυτόν την θέση του στην Βασιλεία κι έτσι θα έχεις και την δική σου. (Κ-8.III.5:8-12)

(9:3-4) Ο τρόπος είναι απλός. Κάθε φορά που νιώθεις μια ξαφνική αίσθηση θυμού, συνειδητοποίησε ότι κρατάς ένα σπαθί πάνω από το κεφάλι σου.

Αυτό είναι χρήσιμο να το θυμόμαστε. Όλοι μπορούμε να επιβεβαιώσουμε το γεγονός ότι σπάνια, έως ποτέ, περνάμε μια μέρα χωρίς μια αίσθηση θυμού ή ακόμα και κάποιο είδος ελαφριάς ενόχλησης. Ο Ιησούς μας ζητά όταν βιώνουμε αυτή την αίσθηση θυμού ή την ενόχληση, να επιστρέψουμε στο νου και να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε ότι καταδικάζουμε μόνο τον εαυτό μας. Ανεξάρτητα από το πόσο δικαιολογημένος μπορεί να φαίνεται ο θυμός μας, αν μπορούσαμε να καταλάβουμε ότι όταν κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλο κρατάμε τον εαυτό μας μακριά από τον Ουρανό, θα σταματούσαμε την επίθεση. Το πρόβλημα είναι ότι δεν το πιστεύουμε, αντίθετα πιστεύουμε ότι όταν κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλο διασφαλίζουμε ότι θα παραμείνουμε στον Ουρανό, γιατί ο Ουρανός είναι η κατάσταση ή ο ένας ή ο άλλος: εγώ κερδίζω και εσύ χάνεις. Ωστόσο, όπως έχει ειπωθεί πολλές φορές, όταν αγανακτείς είναι σαν να παίρνεις εσύ το δηλητήριο και να περιμένεις να πεθάνει ο άλλος.

Θα το ξαναπούμε, είναι σημαντικό να ασκούμε αυτή τη διδασκαλία όσο πιο συγκεκριμένα γίνεται, και να αναγνωρίσουμε ότι όταν κρίνουμε αποκλείουμε τον εαυτό μας από την αγάπη. Χρειάζεται να σταματήσουμε και να ρωτήσουμε: «Είναι πραγματικά αυτό που θέλω για τον εαυτό μου; Μισώ τον Ιησού και τον εαυτό μου τόσο πολύ που θέλω να τον αποκλείσω από την καρδιά μου;» Όταν ξεκαθαρίσουμε την αλήθεια της κατάστασης, δεν θα χρειάζεται πλέον να δικαιολογούμε τις ενοχλήσεις μας - είτε είναι ασήμαντες ή μη.

(9:5) Και αυτό [το σπαθί] είτε θα πέσει ή θα απομακρυνθεί, ανάλογα με το αν διαλέξεις να καταδικαστείς ή να απελευθερωθείς.

Και πάλι, η επιλογή για τον δάσκαλό σας - το εγώ ή τον Ιησού - θα καθορίσει πώς αντιλαμβάνεστε τον εαυτό σας και όλους τους άλλους: φυλακισμένους ή ελεύθερους, στην κόλαση ή στον Ουρανό.

(9:6-7) Άρα όποιος φαίνεται ότι σε βάζει σε πειρασμό να θυμώσεις εκπροσωπεί τον σωτήρα σου από την φυλακή του θανάτου. Επομένως του χρωστάς ευγνωμοσύνη αντί για πόνο.

Δεν είστε ευγνώμονες για το εγώ του, αλλά για την ευκαιρία που προσφέρει για να δείξει σε σας την εσφαλμένη σας απόφαση. Θυμηθείτε αυτή τη σημαντική δήλωση από το κείμενο για την ιερή συνάντηση:

Να θυμάσαι ότι όποιον και να συναντάς είναι μια ιερή συνάντηση. Όπως τον βλέπεις θα βλέπεις και τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι, θα συμπεριφέρεσαι και στον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι γι' αυτόν, έτσι θα σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, διότι μέσα σε αυτόν θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Κάθε φορά που συναντιούνται δύο Υιοί του Θεού, τους δίνεται άλλη μια ευκαιρία σωτηρίας. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την δέχεσαι ο ίδιος. (Κ-8.III.4:1-7)

(10:1-4) Να είσαι ελεήμων σήμερα. Ο Υιός του Θεού αξίζει το έλεός σου. Αυτός είναι τώρα που ζητά να δεχτείς τον δρόμο προς την ελευθερία. Μην του το αρνηθείς.

Ο Υιός του Θεού είναι μέσα στον αδελφό μου, και αυτός είναι ο Υιός που μέσα μου ζητά την απελευθέρωση. Σύμφωνα με τα λόγια του Μαθήματος 182, το Παιδί μέσα μου φωνάζει για να πάει στην εστία και να ελευθερωθεί από τη σκληρή φυλακή μέσα μας στην οποία προσπαθούσαμε να υποδουλώσουμε Αυτόν και την Υιότητα.

(10:5-9) Η Αγάπη του Πατέρα του γι' αυτόν ανήκει σε σένα. Η λειτουργία σου πάνω στην γη είναι μόνο να τον συγχωρέσεις, ώστε να μπορέσεις να τον δεχτείς πίσω ως Ταυτότητά σου. Αυτός είναι έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Και εσύ είσαι αυτό που είναι αυτός. Συγχώρεσέ του τώρα τις αμαρτίες του, και θα δεις ότι είσαι ένα μαζί του.

Έτσι συνοψίζεται η συγχώρεση. Απαραίτητη εδώ είναι η επίγνωση ότι αυτό που βλέπετε σε κάποιον άλλο αντικατοπτρίζει αυτό που βλέπετε στον εαυτό σας, αναγνωρίζοντας ότι ο βαθμός με τον οποίο κρίνετε τους άλλους αντανακλά τη δική σας κρίση για τον εαυτό σας. Διαβάστε τα παρακάτω και δείτε πώς ο δικός μας κόσμος του μίσους και του θανάτου συγκρίνεται με τον κόσμο που έχει συγχωρεθεί και μετά ρωτήστε: Πώς θα μπορούσα να μην επιλέξω να συγχωρώ;

Όλη αυτή η ομορφιά θα ανυψωθεί για να ευλογήσει την όρασή σου καθώς κοιτάς τον κόσμο με μάτια που συγχωρούν. Γιατί η συγχώρεση κυριολεκτικά μεταμορφώνει την όραση, και σε αφήνει να δεις τον πραγματικό κόσμο να φτάνει ήσυχα και ευγενικά διασχίζοντας το χάος, και αφαιρώντας όλες τις ψευδαισθήσεις που είχαν παραμορφώσει την αντίληψή σου και την είχαν καθηλώσει στο παρελθόν. Ακόμα και το πιο μικρό φύλλο γίνεται κάτι άξιο θαυμασμού, και ένα φυλλαράκι χλόης γίνεται σημάδι της τελειότητας του Θεού.

Από τον κόσμο που έχει συγχωρεθεί ο Υιός του Θεού ανασηκώνεται εύκολα και οδηγείται στο σπίτι του. Και εκεί γνωρίζει ότι πάντα αναπαυόταν εκεί με ειρήνη. Ακόμα και η σωτηρία θα γίνει ένα όνειρο, και θα εξαφανιστεί από το νου του. Γιατί η σωτηρία είναι το τέλος των ονείρων, και με την λήξη του ονείρου δεν θα έχει κανένα νόημα. Ποιος θα μπορούσε να ονειρευτεί ότι υπάρχει καθόλου ανάγκη σωτηρίας ενώ είναι ήδη αφυπνισμένος στον Ουρανό; (Κ-17.II.6-7)

ΜΑΘΗΜΑ 193

Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω.

Το μήνυμα της συγχώρεσης συνεχίζεται στο Μάθημα 193. Όπως και στο προηγούμενο μάθημα, η χρήση της γλώσσας από τον Ιησού είναι ένας σημαντικός παράγοντας για να κατανοήσουμε την διδασκαλία του. Κάποια αντίφαση θα γίνει εμφανής, και θα κάνουμε πάλι διάκριση μεταξύ του μεταφορικού και του κυριολεκτικού νοήματος. Η αρχή αυτού του μαθήματος καθιστά σαφές ότι ο Θεός δεν διδάσκει, διότι δεν γνωρίζει τη μάθηση η οποία έχει νόημα μόνο σε ένα δυαδικό και εσφαλμένο κόσμο που χρειάζεται να διορθωθεί. Επιπλέον, εδώ όπως και σε κάποια άλλα σημεία στο βιβλίο εργασιών, η λέξη Θεός σημαίνει το Άγιο Πνεύμα. Έτσι, για παράδειγμα, όταν ο Ιησούς λέει ότι «Ο Θεός είναι σε όλα όσα βλέπω επειδή ο Θεός είναι στο νου μου» (Εργ-30) αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα, στη μνήμη του Θεού που κρατά το σκοπό της συγχώρεσης στο νου μας. Πράγματι, σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δάσκαλός μας είναι το Άγιο Πνεύμα, και όταν κατανοήσουμε το *περιεχόμενο* πίσω από τη *μορφή*, τα προβλήματα σε αυτό το επίπεδο διαλύονται και είμαστε σε θέση να πορευόμαστε με την αγάπη που είναι πέρα από τα λόγια. Τέλος, το μάθημα αυτό είναι σημαντικό διότι απεικονίζει τον σκοπό του κόσμου: να είναι μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία ο Δάσκαλός μας, μας εκπαιδεύει στο νόημα της συγχώρεσης.

(1:1) Ο Θεός δεν γνωρίζει για την μάθηση.

Και πάλι, αυτή η αρχική δήλωση φαίνεται να έρχεται σε αντίθεση με τη δήλωση το τίτλου. Ωστόσο, όταν το *περιεχόμενο* είναι κατανοητό, η φαινομενική αντίφαση εξαφανίζεται.

(1:2-4) Και όμως, η Θέλησή Του επεκτείνεται σε κάτι που Αυτός δεν καταλαβαίνει, διότι επιθυμεί η ευτυχία που έχει κληροδοτήσει στον Υιό Του, να μην διαταράσσεται από τίποτα · να παραμένει αιώνια και η εμβέλειά της να αυξάνει παντοτινά, αιώνια επεκτεινόμενη μέσα στην χαρά της ολοκληρωμένης δημιουργίας, και αιώνια ανοιχτή και απόλυτα απεριόριστη μέσα σ' Αυτόν. Αυτή είναι η Θέλησή Του. Και επομένως η Θέλησή Του παρέχει τα μέσα για να εγγυηθεί ότι θα γίνει.

Είδαμε στο προηγούμενο μάθημα ότι δεν έχουμε τρόπο να κατανοήσουμε την αιώνια φύση της δημιουργίας. Όμως μπορούμε να κατανοήσουμε την αντανάκλασή της: το σύστημα σκέψης της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Αυτή είναι η επέκταση της Θέλησης του Θεού «σε κάτι που Αυτός δεν καταλαβαίνει». Όταν, μέσω της συγχώρεσης, τα εμπόδια που τοποθετήσαμε στο νου μας έχουν φύγει, θα καταλάβουμε μέσω της άμεσης εμπειρίας ότι είμαστε για πάντα μέρος της Θέλησης του Θεού. Η κατανόησή μας, ωστόσο, περιμένει να ξεμάθουμε το σύστημα σκέψης του εγώ με το οποίο έχουμε ταυτιστεί, αλλά παραμένει κρυμμένη στο νου μας. Η μόνη μας πρόσβαση σε αυτό το καταπιεσμένο σύστημα σκέψης είναι να διδαχτούμε από το Άγιο Πνεύμα ώστε να βλέπουμε τη σκιά του στον κόσμο που αντιλαμβανόμαστε. Στην όρασή Του ο κόσμος γίνεται μια στοργική τάξη, όχι λόγω κάποιας εγγενούς αξίας, αλλά επειδή του δόθηκε ο σκοπός να αντανakλά τον εσωτερικό κόσμο για τον οποίο δεν γνωρίζαμε. Τώρα αναγνωρίζουμε ότι το μίσος που κατευθύναμε στους άλλους προήλθε από το δικό μας μίσος για τον εαυτό μας, και ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό. Μέχρι να καταλάβουμε ότι είχαμε ένα νου που υποστήριζε αυτό το σύστημα σκέψης, δεν γινόταν να υπάρχει καμία σημαντική αλλαγή. Αυτό είναι το θεραπευτικό μήνυμα του μαθήματος.

(2:1-2) Ο Θεός δεν βλέπει αντιθέσεις. Όμως, ο Υιός Του πιστεύει ότι τις βλέπει.

Πιστεύουμε ότι υπάρχει φως και σκοτάδι, αγάπη και φόβος, και πάνω από όλα, ζωή και θάνατος. Όμως αυτά είναι αντιφατικά. Στον Ουρανό δεν υπάρχουν αντίθετα: υπάρχει φως, αγάπη και ζωή, και τίποτα άλλο:

Δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα. Αυτό είναι που πρέπει τελικά να μάθεις, διότι είναι η συνειδητοποίηση ότι η Βασιλεία των Ουρανών αποκαθίσταται σε σένα. Διότι ο Θεός δημιούργησε μόνο αυτή, και δεν έφυγε από εκεί ούτε την εγκατέλειψε διαχωρισμένη από τον Εαυτό Του. Η Βασιλεία των Ουρανών είναι η κατοικία του Υιού του Θεού, που δεν εγκατέλειψε τον Πατέρα του και δεν κατοικεί χωριστά από Αυτόν. Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλει Ενιαιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο · τίποτα έξω από αυτή την Ενιαιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18.VI.1)

Σε αυτή την κατάσταση της τέλει Ενιαιότητας δεν υπάρχει διαφοροποίηση, και επομένως δεν υπάρχουν αντίθετα και αντιφάσεις.

(2:3) Άρα χρειάζεται Έναν που να μπορεί να διορθώσει την εσφαλμένη όρασή του, και να του δώσει την όραση που θα τον οδηγήσει πίσω, εκεί όπου τελειώνει η αντίληψη.

Αυτός είναι ο νους. Επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, ο κόσμος που πιστεύουμε ότι είναι έξω από εμάς αποκτά έναν νέο σκοπό. Η αντίληψη επανέρχεται στο νου μας, από πού ξεκίνησε και όπου μπορεί να αλλάξει. Επομένως, ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος είναι να βλέπει για εμάς, το οποίο δεν μπορεί να κάνει εάν αρνηθούμε να φέρουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας στην θεραπευτική Του όραση:

... Βλέπει για σένα, και μόνο αν κοιτάξεις μαζί Του μπορεί να δει. Η όραση του Χριστού δεν είναι μόνο για το Άγιο Πνεύμα, αλλά και για σένα. Φέρε, λοιπόν, όλες σου τις σκοτεινές και κρυφές σου σκέψεις στο Άγιο Πνεύμα, και κοίταξέ τες μαζί Του... Η συμμετοχή μαζί Του στην όραση είναι ο τρόπος με τον οποίο μαθαίνεις να μοιράζεσαι μαζί Του την ερμηνεία της αντίληψης που οδηγεί στην γνώση... Το να βλέπεις μαζί Του θα σου δείξει ότι όλο το νόημα, συμπεριλαμβανομένου και του δικού σου, δεν προέρχεται από διπλή όραση, αλλά από την γλυκιά συγχώνευση του κάθε τι μέσα σε ένα νόημα, ένα συναίσθημα και ένα σκοπό... Η μία όραση που σου προσφέρει το Άγιο Πνεύμα θα σου φέρει αυτή την ενιαιότητα στο νου σου με τέτοια διαύγεια και τόσο έντονη φωτεινότητα που δεν θα επιθυμούσες, για τίποτε στον κόσμο, να αρνηθείς αυτά που ο Θεός θα ήθελε να έχεις. (Κ-14.VII.6:6-8· 7:1,5,7)

Το να μοιραζόμαστε τον μοναδικό σκοπό της συγχώρεσης με το Άγιο Πνεύμα και τους αδελφούς μας είναι το μέσο με το οποίο επιστρέφουμε στην Ενιαιότητα του Ουρανού, με την αληθινή αντίληψη να έχει συνενωθεί στη γνώση.

(2:4) Ο Θεός δεν αντιλαμβάνεται καθόλου.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με το δυϊστικό σύμπαν της αντίληψης. Πώς μπορεί η Τέλεια Ενιαιότητα να γνωρίζει οτιδήποτε άλλο εκτός από τον Εαυτό της; Επομένως, η αντίληψη, η κατάσταση της συνείδησης μετά τον διαχωρισμό - ο κόσμος του υποκειμένου και του αντικειμένου - δεν υπάρχει. Το αποτέλεσμα της ψευδαίσθησης μπορεί να είναι μόνο η ψευδαίσθηση:

... Η αντίληψη δεν υπήρχε πριν ο διαχωρισμός εισάγει διαβαθμίσεις, απόψεις και παύσεις. Το πνεύμα δεν έχει επίπεδα... Η συνειδητότητα, το επίπεδο αντίληψης, ήταν η πρώτη διάσπαση που εισήχθη μέσα στο νου μετά από τον διαχωρισμό, κάνοντας τον νου περισσότερο να αντιλαμβάνεται παρά να δημιουργεί. Η συνειδητότητα πολύ σωστά ορίζεται ως τομέας του εγώ. Το εγώ είναι μια

λανθασμένη προσπάθεια του νου σου, να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου έτσι όπως επιθυμείς να είσαι, αντί για το πως είσαι πραγματικά. (Κ-3.IV.1:5-6· 2:1-3)

(2:5-6) Και όμως, είναι Αυτός που παρέχει το μέσον με το οποίο η αντίληψη να γίνει αρκετά όμορφη και ορθή, ώστε να αφήσει το φως του Ουρανού να λάμψει επάνω της. Αυτός είναι που απαντά σε αυτό που ο Υιός Του θέλει να αντικρούσει, και κρατά την αθωότητά του για πάντα ασφαλή.

Ο Θεός, μέσω του Αγίου Πνεύματος, είναι η Πηγή αυτής της νέας αντίληψης. Και πάλι, ο Θεός δεν κάνει τίποτα. Ωστόσο, ο Ιησούς περιγράφει τη θεραπεία των δικών μας εσφαλμένων αντιλήψεων με αυτούς τους όρους επειδή είναι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να κατανοήσουμε τη διαδικασία που βρίσκεται πέρα από την κατανόησή μας.

(3:1-2) Αυτά είναι τα μαθήματα που θα ήθελε να μάθεις ο Θεός. Η Θέλησή Του αντανakλά όλα αυτά, και αυτά αντανakλούν την στοργική Του καλοσύνη προς τον Υιό που αγαπά.

Το μάθημα είναι η συγχώρεση, η αντανάκλαση της στοργικής Θέλησης του Θεού. Να επαναλάβουμε αυτό το σημείο, η Αγάπη του Θεού είναι πέρα από τον κόσμο, όμως η μνήμη της έχει μείνει μαζί μας για να μας διδάξει την Επανόρθωση, που συμβολίζεται στο νου μας από το Άγιο Πνεύμα.

(3:3-5) Κάθε μάθημα έχει μια κεντρική σκέψη, που είναι η ίδια σε όλα. Μόνο η μορφή αλλάζει, με διαφορετικές περιστάσεις και γεγονότα · με διαφορετικούς χαρακτήρες και διαφορετικά θέματα, φαινομενικά προφανή, αλλά όχι αληθινά. Είναι τα ίδια στο βασικό τους περιεχόμενο.

Η αρχή που υπάρχει στον Ουρανό είναι η τέλεια Ενιαιότητα, που αντικατοπτρίζεται με το να βλέπουμε την ενότητα σε όλα τα μαθήματα. Θυμηθείτε το Μάθημα 99, όπου ο Ιησούς χρησιμοποίησε πολλές από τις ίδιες λέξεις για να διδάξει την ίδια σκέψη: το Άγιο Πνεύμα βλέπει το μοναδικό περιεχόμενο της συγχώρεσης πίσω από κάθε μορφή. Καθώς κατανοούμε αυτή την ενότητα του σκοπού, αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι μέσα στο όνειρο είμαστε το ίδιο. Αυτό είναι το νόημα της προσευχής στο τέλος του Κεφαλαίου 15: «Κάνε αυτό τον χρόνο διαφορετικό κάνοντας τα πάντα ίδια» (Κ-15.XI.10:11). Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας ζητά να μην παρασυρθούμε από τις ποικίλες μορφές των προβλημάτων μας, αλλά πίσω από καθένα τους να δούμε τον σκοπό της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος:

... Κάθε πρόβλημα είναι το ίδιο για Αυτό, επειδή το κάθε ένα λύνεται με ακριβώς τον ίδιο τρόπο και μέσα από την ίδια προσέγγιση... Ένα πρόβλημα μπορεί να παρουσιαστεί σε πολλές μορφές, και αυτό θα γίνεται όσο καιρό το πρόβλημα διαρκεί. Δεν εξυπηρετεί κανένα σκοπό να επιχειρήσει να το λύσει σε κάποια ιδιαίτερη μορφή. Θα επανέρχεται και μετά θα επανέρθει ξανά πολλές φορές, μέχρι να έχει απαντηθεί για πάντα και να μην αναδυθεί ξανά με καμιά μορφή. Και μόνο τότε απελευθερώνεσαι από αυτό. (Κ-26.II.1:3,5-8)

Έτσι καλούμαστε να ενώσουμε την όρασή μας με του Αγίου Πνεύματος, αντιλαμβανόμενοι σε κάθε σχέση και κάθε κατάσταση τη μοναδική ανάγκη για συγχώρεση. Ο Ιησούς μας λέει τώρα για το περιεχόμενο που υπάρχει πίσω από τη μορφή:

(3:6-7) Αυτό είναι:

Συγχώρεσε, και θα το δεις αυτό διαφορετικά.

Δεν έχει σημασία τι συμβαίνει γύρω σας. Αλλάξτε το νου σας και «θα το δείτε αυτό διαφορετικά», που σημαίνει θα το βιώσετε διαφορετικά. Τα φυσικά σας μάτια μπορεί να βλέπουν τη φρίκη, την ασθένεια, τον πόνο ή το θαύμα, αλλά η ερμηνεία σας, και επομένως η εμπειρία σας, θα είναι

διαφορετική. Αλλάζουμε το νου μας, όχι τον κόσμο. Αυτό είναι απολύτως λογικό όταν λάβετε υπόψη σας τη μη δυϊστική μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* · και συγκεκριμένα ότι οι βασικές ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Καθώς δεν υπάρχει κόσμος έξω από τις σκέψεις μας, μόνο αυτές μπορούν να αλλάξουν ουσιαστικά. Θυμηθείτε αυτή τη δήλωση από το κείμενο:

... Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, και τα αποτελέσματά τους μόνο φαινομενικά είναι χωριστά από αυτές. Οι ιδέες είναι από τον νου. Ότι προβάλλεται προς τα έξω, και φαίνεται να είναι εξωτερικό για το νου, δεν είναι καθόλου εξωτερικό, αλλά ένα αποτέλεσμα αυτού που είναι μέσα, και δεν έχει αφήσει την πηγή του. (Κ-26.VII.4:7-9)

Η αρχή αυτή είναι η βάση για τη συγχώρεση: δεν συγχωρώ ό,τι φαίνεται να είναι έξω από το νου μου, αλλά μόνο ό,τι είναι μέσα σε αυτόν, αφού είναι το ίδιο - η προβολή δημιουργεί την αντίληψη.

(4:1) Είναι βέβαιο ότι κάθε στενοχώρια δεν φαίνεται πως δεν είναι τίποτα άλλο από έλλειψη συγχώρεσης.

Αυτή είναι μια από αυτές τις εκνευριστικές προτάσεις η οποία λέει να αρνηθούμε τα αρνητικά. Το νόημα είναι ότι τα βάσανα σίγουρα δεν φαίνεται να προέρχονται από τη μη συγχώρεση, μια σκέψη που επαναλαμβάνεται στο Μάθημα 198 (9:5). Τα βάσανα και η στενοχώρια φαίνεται ότι προέρχονται από οτιδήποτε άλλο εκτός από τη μη συγχώρεση. Μια αντίστοιχη δήλωση μιλά για την άγνοιά μας σχετικά με το ρόλο που παίζει η ενοχή στο να προκαλεί βάσανα. Εδώ βρίσκεται για άλλη μια φορά, στο πλήρες της πλαίσιο:

... Κάποτε δεν είχες επίγνωση της αληθινής αιτίας αυτών με τα οποία ο κόσμος σε κατέκλυζε, απρόσκλητα και χωρίς να τα ζητήσεις. Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από τις πάμπολλες αιτίες που αντιλαμβανόσουν να σου φέρνουν πόνο και βάσανα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. Ούτε κι εσύ τα ζητήσεις για τον εαυτό σου με κανένα τρόπο. Με αυτό τον τρόπο εκδηλώθηκαν όλες οι ψευδαισθήσεις. Αυτός που τις δημιουργεί δεν βλέπει ότι τις δημιουργεί ο ίδιος, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία κι αν έχουν είναι κάτι εντελώς χρώρια από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι χωριστά από το νου του. Δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την πραγματικότητα των ονείρων του, γιατί δεν βλέπει τον ρόλο που παίζει στην κατασκευή τους και στο να τα κάνει να φαίνονται πραγματικά. (Κ-27.VII.7:3-9)

Άρα η ενοχή ή η μη συγχώρεση προστατεύεται από την τύφλωσή μας, και αναιρείται επιλέγοντας να συγχωρήσουμε, κάτι που επαναφέρει στο νου την λειτουργία της αιτιότητας (Κ-28.II.9:3).

(4:2-3) Ωστόσο, αυτό είναι το περιεχόμενο κάτω από την μορφή. Αυτή η ομοιότητα είναι που διασφαλίζει την μάθηση, διότι το μάθημα είναι τόσο απλό που στο τέλος είναι αδύνατον να μην γίνει αποδεκτό.

Το μάθημα λέει: «Ποτέ δεν ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω» (Εργ.5). Ό,τι με ενοχλεί ή μου δίνει ευχαρίστηση δεν έχει να κάνει με κάτι εξωτερικό. Ο εσφαλμένος νους έχει φτιάξει τον κόσμο για να παράγει το επιθυμητό αποτέλεσμα του εγώ - ενοχή ή φόβο · ενώ ο ορθός νους το αντιστρέφει για να επιτύχει το αποτέλεσμα του Αγίου Πνεύματος - τη συγχώρεση ή την αγάπη:

Έχω πει ότι δεν έχεις παρά δύο συναισθήματα, την αγάπη και τον φόβο. Το ένα είναι αναλλοίωτο αλλά ανταλλάσσεται συνεχώς, εφόσον προσφέρεται από το αιώνιο στο αιώνιο. Με αυτή την ανταλλαγή επεκτείνεται, διότι αυξάνει καθώς δίδεται. Το άλλο έχει πολλές μορφές, διότι το περιεχόμενο των ατομικών ψευδαισθήσεων διαφέρει πολύ. Όμως έχουν ένα πράγμα κοινό · είναι όλες παρανοϊκές. (Κ-13.V.1:1-5)

Η εγγενής ομοιότητα των ψευδαισθήσεων επιτρέπει στη συγχώρεση να τις θεραπεύσει όλες: ένα περιεχόμενο φόβου, ένα περιεχόμενο συγχώρεσης - η απλότητα της σωτηρίας (Κ-31.Ι).

(4:4) Κανένας δεν μπορεί να κρυφτεί από μια αλήθεια που είναι τόσο προφανής που ενώ εμφανίζεται σε αμέτρητες μορφές, αναγνωρίζεται το ίδιο εύκολα σε όλες αυτές, φτάνει κάποιος να θέλει απλά να δει το ίδιο μάθημα εκεί.

Το θέμα είναι ότι δεν θέλουμε να δούμε αυτό το απλό μάθημα, γιατί το να το δούμε σημαίνει ότι δεν θα παίρναμε ποτέ ξανά τη ζωή μας στα σοβαρά, κι έτσι θα υπονομεύαμε τη στρατηγική του εγώ, που στοχεύει στο να διασφαλίσει ότι θα πάρουμε το σώμα και τον κόσμο πιο σοβαρά. Κατά συνέπεια, δεν σκεφτόμαστε καθόλου για το νου. Αυτό που μας επιτρέπει να γελάμε με την αρρώστια, την πείνα, τη φτώχεια και το θάνατο - δηλαδή, να μη δίνουμε σ' αυτά τη δύναμη να αφαιρέσουν την ειρήνη μας - είναι ότι έχουμε αναγνωρίσει πως υπάρχει ένας νους που είναι πέρα από αυτόν τον κόσμο και το σώμα. Επομένως, δεν είναι αυτό που φαίνονται - η σκέψη που δεν θέλει ποτέ να σκεφτούμε το εγώ, γιατί επιστρέφοντας στο νου θα αναγνωρίσουμε την εσφαλμένη επιλογή μας και θα επιλέξουμε ξανά, σηματοδοτώντας την αρχή του τέλους του εγώ.

Όταν ο πόνος του εγώ γίνεται βασανιστικός και καλούμε για βοήθεια - ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος για να ζούμε εδώ - έχουμε προσκαλέσει τον Ιησού πίσω στο νου μας. Αυτός μπορεί να μας διδάξει πως ό,τι βιώνουμε δεν είναι παρά το δικό μας σενάριο, και θα μας βοηθούσε να δούμε γιατί το φτιάξαμε. Επομένως υπάρχει ένα απλό περιεχόμενο πίσω από καθετί:

(5:1) Συγχώρεσε, και θα το δεις αυτό διαφορετικά.

Εάν θέλετε να αισθανεστε και να βλέπετε διαφορετικά, ο Ιησούς λέει, χρειάζεται να παραιτηθείτε να επιμένετε πεισματικά πως έχετε δίκιο και εκείνος κάνει λάθος · να παραιτηθείτε από την αυτο-επιβαλλόμενη θέση σας και να τον αφήσετε να είναι ο δάσκαλός σας.

(5:2) Αυτά είναι τα λόγια που λέει το Άγιο Πνεύμα σε όλες τις δοκιμασίες σου, όλους σου τους πόνους, όλα τα βάσανα, άσχετα με την μορφή τους.

Στο τέλος του κειμένου, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει:

... Σε κάθε δυσκολία, αγωνία, και σε κάθε περιπλοκή ο Χριστός σε καλεί και σου λέει απαλά, «Αδελφέ μου, διάλεξε πάλι». (Κ-31.VIII.3:2)

Το να επιλέξουμε ξανά - το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ - είναι η απάντηση σε κάθε πόνο και βάσανό μας.

(5:3-5) Αυτές είναι οι λέξεις με τις οποίες τελειώνει ο πειρασμός, και η ενοχή εγκαταλελειμμένη πλέον, δεν δέχεται πια τον σεβασμό σου. Αυτά είναι τα λόγια με τα οποία λήγει το όνειρο της αμαρτίας, και ο νους απαλλάσσεται από τον φόβο. Αυτά είναι τα λόγια με τα οποία η σωτηρία έρχεται σε όλο τον κόσμο.

Το εγώ αναιρείται και ο κόσμος σώζεται με το να συνειδητοποιήσουμε απλά ότι κάναμε λάθος: Δεν είναι ο κόσμος που μας προκάλεσε πόνο, αλλά η εσφαλμένη επιλογή του νου.

(6) Δεν θα μάθουμε να λέμε αυτά τα λόγια όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι ο πόνος είναι αληθινός, και ο θάνατος γίνεται η επιλογή μας αντί για την ζωή; Δεν θα μάθουμε να λέμε αυτά τα λόγια όταν έχουμε καταλάβει την δύναμή τους να απελευθερώνουν κάθε νου από τα δεσμά; Αυτά είναι τα λόγια που σου δίνουν δύναμη πάνω σε όλα τα γεγονότα που φαινομενικά έχουν αποκτήσει δύναμη επάνω σου. Τα βλέπεις σωστά όταν κρατάς αυτά τα λόγια

στην πλήρη επίγνωσή σου, και δεν ξεχνάς ότι αυτά τα λόγια ισχύουν και εφαρμόζονται σε καθετί που βλέπεις ή σε όποιον αδελφό έχεις κρίνει εσφαλμένα.

Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Η ιδέα είναι να θυμόμαστε - τη στιγμή που μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι ο πόνος είναι πραγματικός σε μας ή στους άλλους - ότι η ταλαιπωρία, η ασθένεια και η κρίση εκφράζουν το σύστημα σκέψης του θανάτου που οδηγεί στη δυστυχία. Μετά λέμε: «Μπορώ να το δω αυτό διαφορετικά, αρκεί να συγχωρήσω. Αυτό σημαίνει ότι ζητώ τη βοήθεια Κάποιου άλλου, γιατί δεν μπορώ να το κάνω μόνος μου. Πρέπει να μάθω να μη φοβάμαι την Αγάπη Του, τη σοφία Του και την καλοσύνη Του, γιατί μόνο αυτά θα μου φέρουν την ευτυχία». Αυτή η αρχή ισχύει σε ό,τι βλέπουμε εσφαλμένα χωρίς εξαίρεση, καθώς επίσης και ό,τι βλέπει εσφαλμένα οποιοσδήποτε άλλος.

Στην παράγραφο 7, μαζί με τρία σημεία από το κείμενο που θα παραθέσω παρακάτω, ο Ιησούς μας παρέχει ένα απλό κριτήριο για να κρίνουμε αν ακούμε με τον ορθό ή τον εσφαλμένο νου μας. Το κριτήριο είναι η εσωτερική γαλήνη - αν δεν βρίσκεστε σε ειρήνη, έχετε επιλέξει τον λάθος δάσκαλο · εάν ανησυχείτε για κάτι που ακούσατε στις ειδήσεις, ή σας είπε ένα μέλος της οικογενείας σας ή ένας φίλος ή κάτι που σκέφτεστε ή αισθάνεστε, έχετε διαχωριστεί από την πηγή της ησυχίας στο νου σας, λέγοντας στον Ιησού: «Η αγάπη και η ειρήνη σου δεν είναι αρκετή. Θέλω να είμαι μόνος μου». Μια τέτοια δήλωση είναι η πηγή της αναστάτωσης που προβάλλουμε στον κόσμο, ισχυριζόμενοι ότι είμαστε προβληματισμένοι λόγω των εξωτερικών «αιτιών», που τίποτα από αυτά δεν είναι αλήθεια:

Έχεις ένα τρόπο ελέγχου, τόσο σίγουρο όσο κι ο Θεός, με τον οποίο να αναγνωρίσεις αν αυτό που έμαθες είναι αληθινό. Αν είσαι απόλυτα ελεύθερος από φόβο οποιουδήποτε είδους, και αν όλοι όσοι συναντάς, ή ακόμα και εκείνοι που απλά σε σκέφτονται μοιράζονται την απόλυτη γαλήνη σου, τότε μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχεις μάθει το μάθημα του Θεού, και όχι το δικό σου. Μόνο αν ισχύει αυτό, δεν υπάρχουν σκοτεινά μαθήματα μέσα στο νου σου, τα οποία πληγώνουν και εμποδίζουν εσένα, και όλους τους άλλους γύρω σου. Η απουσία γαλήνης σημαίνει μόνο ένα πράγμα · νομίζεις ότι δεν θούλεσαι για τον Υιό του Θεού αυτό που θούλεται γι' αυτόν ο Πατέρας Του. (Κ-14.ΧΙ.5:1-4)

... Πώς μπορείς να ξέρεις αν διάλεξες την σκάλα που οδηγεί στον Ουρανό ή το δρόμο για την κόλαση; Πολύ εύκολα. Πώς νιώθεις; Βρίσκεται η ειρήνη στην επίγνωσή σου; Είσαι σίγουρος για το ποιο δρόμο να ακολουθήσεις; Και είσαι σίγουρος ότι ο στόχος του Ουρανού είναι εφικτός; Αν όχι, τότε πορεύεσαι μόνος. (Κ-23.ΙΙ.22:6-12)

... Μόνο αυτό είναι βέβαιο σε αυτόν τον συνεχώς μεταβαλλόμενο κόσμο που δεν έχει κανένα νόημα στην πραγματικότητα: Όταν η ειρήνη δεν είναι μαζί σου ολοκληρωτικά, και όταν υποφέρεις από πόνο οποιουδήποτε είδους, τότε έχεις δει κάποια αμαρτία μέσα στον αδελφό σου, και έχεις χαρεί με αυτό που νόμισες ότι ήταν εκεί. (Κ-24.ΙV.5:2)

Ο Ιησούς παρέχει ένα επιπλέον κριτήριο, το οποίο έχει το ίδιο περιεχόμενο που μόλις είδαμε:

(7) Πώς θα καταλαβαίνεις ότι δεν βλέπεις σωστά, ή ότι κάποιος άλλος δεν αντιλαμβάνεται το μάθημα που θα έπρεπε να μάθει; Ο πόνος εξακολουθεί να φαίνεται αληθινός στην αντίληψη; Αν ναι, να είσαι σίγουρος ότι το μάθημα δεν έχει μαθευτεί. Και ότι παραμένει κάτι που δεν έχει συγχωρεθεί κρυμμένο μέσα στο νου που βλέπει τον πόνο μέσα από τα μάτια που καθοδηγούνται από το νου.

Εάν ο πόνος είναι αληθινός για εσάς - σε σας ή σε οποιονδήποτε άλλον - να καταλάβετε αμέσως ότι επιλέξατε το εγώ, γιατί υπάρχει ενοχή στο νου σας που χρειάζεται να αναιρεθεί (η μη συγχώρεση

είναι μια άλλη λέξη για την ενοχή ή την επίθεση). Αν θέλετε να μάθετε ποιος βρίσκεται μαζί σας και παρακολουθεί τις ειδήσεις, δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε αν η ησυχία σας διαταράσσεται από μαρτυρίες πόνου. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν υποδηλώνει ότι πρέπει να αρνηθείτε αυτό που βλέπουν τα μάτια σας ή να αρνηθείτε τον πόνο των ανθρώπων. Το θέμα είναι ότι αν δεν είστε πλέον σε ειρήνη, δεν είναι λόγω των ειδήσεων, αλλά επειδή πήρατε την απόφαση να απωθήσετε τον Ιησού. Αν ήταν μαζί σας, θα βλέπατε με συμπόνια τα θέματα των ειδήσεων, συνειδητοποιώντας ότι είστε κι εσείς μέσα σ' αυτές - και μάλιστα ότι όλοι είναι μέσα σ' αυτές. Αν παρακολουθούσατε μαζί με τον Ιησού, θα καταλαβαίνατε ότι οι περιγραφές του πόνου στην οικογένειά σας ή στον κόσμο ήταν οι συγκεκριμένες μορφές του πόνου που βιώνουμε όλοι, και έτσι δεν θα κάνατε διακρίσεις ανάμεσα σε αυτούς που υποφέρουν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι γίνεστε σκληροί κι αναισθητοί για τα βάσανα των άλλων. Σημαίνει ωστόσο, ότι θα τα βλέπετε διαφορετικά, μέσα από τα μάτια ενός διαφορετικού δασκάλου. Το να γυρίζεις την πλάτη σου στους ανθρώπους, το να απορρίπτεις τον πόνο τους λέγοντας ότι είναι ψευδαίσθηση, δεν είναι καθόλου αγαπητό. Όμως θέλετε να δείτε τα βάσανα, αλλά σε όλους - σ' αυτούς που πονάνε, αυτούς που προκαλούν τον πόνο, και αυτούς που παρατηρούν τον πόνο. Αυτός είναι ο παγκόσμιος πόνος της πίστης μέσα στον ανεπανόρθωτο και αθεράπευτο διαχωρισμό από τον Θεό. Βεβαιωθείτε ωστόσο, ότι δεν χρησιμοποιείτε τέτοιες δηλώσεις εναντίον σας, αλλά να τις δείτε σαν δώρα από τον Ιησού που βοηθούν στο να εντοπίσετε την πηγή του προβλήματος, ώστε να βιώσετε την αγάπη που έχει κρατηθεί μακριά από την επίγνωσή σας.

(8) Ο Θεός δεν θέλει να υποφέρεις έτσι. Θέλει να σε βοηθήσει να συγχωρέσεις τον εαυτό σου. Ο Υιός Του δεν θυμάται ποιος είναι. Και ο Θεός δεν θέλει να τον αφήσει να ξεχνά την Αγάπη Του, και όλα τα δώρα που η Αγάπη Του φέρει μαζί της. Θα ήθελες να αποκηρύξεις τώρα την δική σου σωτηρία; Θα ήθελες να μην μπορέσεις να μάθεις τα απλά μαθήματα που έχει θέσει ενώπιόν σου ο Δάσκαλος του Ουρανού, έτσι ώστε κάθε πόνος να εξαφανιστεί και ο Θεός να μπορέσει να επανέλθει στην μνήμη του Υιού Του;

Η Αγάπη του Θεού είναι για πάντα παρούσα. Την απαρνηθήκαμε και επομένως μπορούμε να την διεκδικήσουμε ξανά. Χρειάζεται μόνο να δείξουμε την προθυμία ότι κάναμε λάθος, ειδικά όταν πιστεύουμε ότι είναι το Θέλημα του Θεού που υποφέρουμε για να πληρώσουμε για τις αμαρτίες που κάναμε εναντίον Του. Στις αρχές του κειμένου, ο Ιησούς αναφέρει το εδάφιο των γραφών «Η εκδίκηση είναι δική μου, λέει ο Κύριος» ως μια κατάφωρη παρανόηση, που γεννήθηκε από την ενοχή μας:

Η δήλωση... είναι μια παρεξήγηση με την οποία κάποιος μεταθέτει το δικό του «κακό» παρελθόν στον Θεό. Το «κακό» παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιούργησε και δεν το στηρίζει. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις «κακές» σου πράξεις. (Κ-3.Ι.3:1-6)

Πράγματι, αυτό που πραγματικά καταλογίζουμε στον Θεό είναι ότι δεν επιθυμεί να υποφέρουμε, αλλά μόνο να θυμόμαστε την Αγάπη Του και τον Εαυτό μας. Έτσι ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο: «Συγχώρεσε τον Πατέρα σου που δεν ήταν το Θέλημα Του να σταυρωθείς» (Κ-24.ΙΙΙ.8:13).

(9) Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθεις. Αυτός δεν θέλει να αφήσει ούτε μία σκέψη μη συγχώρεσης δίχως διόρθωση, ούτε ένα αγκάθι ή καρφί που να πονά τον άγιο Του Υιό με οποιοδήποτε τρόπο. Αυτός θα ήθελε να διασφαλίσει ότι η ιερή ανάπαυσή του παραμένει ανενόχλητη και γαλήνια, χωρίς φροντίδα, μέσα σε μία αιώνια κατοικία που φροντίζει γ' αυτόν. Και Αυτός θα ήθελε να στεγνώσουν όλα τα δάκρυα, και να μην παραμένει ούτε ένα που να χρειαστεί να κυλήσει, και κανένα που να περιμένει την σειρά του για να πέσει. Διότι ο

Θεός έχει θελήσει το κάθε ένα από αυτά να αντικατασταθεί με γέλιο, και ο Υιός Του να είναι πάλι ελεύθερος.

Η λέξη κλειδί στην πρώτη πρόταση είναι όλα - η σωτηρία δεν κάνει εξαιρέσεις. Οι ζωές μας είναι τάξεις και οτιδήποτε συμβαίνει είναι μια ευκαιρία για να μάθουμε και να εξασκήσουμε τη συγχώρεση.

Ο Θεός βεβαίως, δεν σκουπίζει κυριολεκτικά τα δάκρυα, το οποίο παρεμπιπτόντως είναι βιβλική αναφορά στο (Ησαΐας 25:8· Αποκάλυψη του Ιωάννη 7:17· 21:4α). Το μήνυμα του Ιησού είναι ότι τα δάκρυά μας τελικά προέρχονται από μια εσφαλμένη επιλογή, την οποία διορθώνουμε με το να ενωθούμε μαζί του. Αυτή την επιλογή την εκφράζουμε μέσα από τη δική μας αλλαγή - για να δανειστούμε τον συμβολισμό του Πάσχα - από την κατάσταση των αγκαθιών και των καρφιών της σταύρωσης που είμαστε, στην κατάσταση των κρίνων της συγχώρεσης. Αυτά είναι τα δώρα που δίνουμε στους αδελφούς μας και στους εαυτούς μας, που είναι το μόνο δώρο που ζητά ο Θεός από εμάς, όπως εκφράζεται σε ένα από τα πρώτα ποιήματα της Helen «Εκείνος Ζητά μόνο Αυτό»:

Η μικρή μου αυτοκρατορία δεν είναι το κατάλληλο δώρο

Για τον πιο άγιο Υιό του Θεού. Ο Πατέρας δίνει

Σ' Αυτόν άπειρη κυριαρχία και κληρονομιά

Απεριόριστη, που επεκτείνεται έξω για να

Αγκαλιάσει το σύμπαν.

.....

Τι μπορώ να προσφέρω σε Αυτόν τον Οποίο ήρθε να σώσει

Εμένα από τον κόσμο που έφτιαξα, εκτός από τον Εαυτό Του;

Διότι παραμένει μέσα μου ακόμα ένα δώρο

Που όμως αξίζει να Του δοθεί.

Ας συγχωρήσω τον εαυτό μου. Γιατί αυτό είναι όλο που

Ζητάει και χρειάζεται. Κι Αυτός θα πάρει αυτό το δώρο,

Και θα το φέρει στον Πατέρα Του από τον Εαυτό Του.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 37)

Μέσα σ' αυτή τη συγχώρεση σκουπίζονται τα δάκρυα που γεννήθηκαν από την ενοχή, τα οποία με χαρά αντικαθίστανται από το απαλό γέλιο που προμηνύει την επιστροφή μας στην εστία που δεν αφήσαμε ποτέ.

(10:1-4) Σήμερα θα επιχειρήσουμε να ξεπεράσουμε χίλια φαινομενικά εμπόδια προς την ειρήνη μέσα σε μια μόνο μέρα. Άφησε το έλεος να έρθει σε σένα πιο γρήγορα. Μην προσπαθείς να το καθυστερήσεις άλλη μια μέρα, ούτε ένα λεπτό ή μια στιγμή. Ο χρόνος φτιάχτηκε γι' αυτό το σκοπό.

Αρχικά, ο χρόνος φτιάχτηκε από το εγώ για να είναι ανελέητος, γιατί αντανακλά τον ανελέητο εαυτό του.

Το εγώ... θεωρεί ότι η λειτουργία του χρόνου επεκτείνεται στην θέση της αιωνιότητας... Η συνέχιση του παρελθόντος και του μέλλοντος, κάτω από την δική του καθοδήγηση, είναι ο μόνος σκοπός που αντιλαμβάνεται στον χρόνο το εγώ, και αποκλείει το παρόν έτσι ώστε να μην μπορεί να συμβεί κανένα κενό στην δική του συνέχιση. (Κ-13.IV.8:1-2)

Ωστόσο, όταν ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού, ο χρόνος μας απελευθερώνει από τον εαυτό του. Δεν είναι ότι ο Θεός δημιούργησε το χρόνο ή ότι τον δημιούργησε ο Ιησούς, αλλά ο Ιησούς διορθώνει το δικό μας λάθος διότι φτιάξαμε το χρόνο με το να του δώσουμε έναν διαφορετικό σκοπό - την άγια στιγμή:

... Άρχισε να ασκείσαι στην χρήση του χρόνου όπως τον χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα ως διδακτικό βοήθημα προς την ευτυχία και την ειρήνη. Πάρε αυτήν ακριβώς την στιγμή, τώρα, και σκέψου την ως τη μόνη που υπάρχει από τον χρόνο. Τίποτα δεν μπορεί να σε φτάσει εδώ από το παρελθόν, κι εδώ είναι που είσαι απόλυτα συγχωρεμένος, εντελώς ελεύθερος και ολοκληρωτικά χωρίς κατάκριση. Από αυτή την άγια στιγμή όπου γεννήθηκε ξανά η αγιότητα θα προχωρήσεις μέσα στον χρόνο χωρίς φόβο, και χωρίς καμιά αίσθηση αλλαγής εξαιτίας του χρόνου. (Κ-15.I.9:4-7)

Έτσι το έλεος του Ιησού έρχεται πιο γρήγορα, γιατί ο χρόνος και ο χώρος είναι κάτω από το δικό του έλεγχο (Κ-2.VII.7:9).

(10:5-6) Χρησιμοποίησέ τον σήμερα γι' αυτό που είναι ο σκοπός του. Πρωί και βράδυ, αφιέρωσε όσο χρόνο μπορείς για να υπηρετήσεις τον σωστό στόχο του, και μην αφήνεις αυτό το χρόνο να είναι λιγότερος από όσο χρειάζεσαι.

Με άλλα λόγια, προσπαθήστε να μην κάνετε το διαλογισμό ή την προσευχή με χρονόμετρο. Απλά ξεκουραστείτε μέσα στην ησυχία της αγάπης του Ιησού, φέρνοντας σε αυτή την ησυχία την αναστάτωσή σας, έτσι ώστε η αγάπη του να τη διώξει απαλά με τη λάμψη της.

(11) Δώσε όλα όσα μπορείς, και δώσε και λίγο ακόμα. Γιατί τώρα θα σηκωθούμε και θα σπεύσουμε για το σπίτι του Πατέρα μας. Λείπουμε πολύ καιρό, και δεν θέλουμε να χρονοτριβήσουμε άλλο. Και καθώς ασκούμαστε, ας σκεφτούμε όλα τα πράγματα που κρατήσαμε για τον εαυτό μας, μακριά από την θεραπεία. Ας τα δώσουμε όλα σε Αυτόν που γνωρίζει τον τρόπο να τα κοιτάξει έτσι ώστε να εξαφανιστούν. Η αλήθεια είναι το μήνυμά Του · η αλήθεια είναι η διδασκαλία Του. Δικά Του είναι τα μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθεις.

Ο Ιησούς μας ζητά να δώσουμε τις δικές μας σκέψεις ιδιαιτερότητας στη θεραπευτική του αγάπη, γιατί σταματούν να είναι ελκυστικές όταν συνειδητοποιούμε ότι στέκονται εμπόδιο για την επιστροφή μας στην εστία. Επιπλέον, μας ζητείται συγκεκριμένα να του δώσουμε τα προβλήματα που προσπαθούσαμε να λύσουμε μόνοι μας, ελπίζοντας ότι μαγικά θα προστατευτούμε από την αγάπη του για να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητά μας, γιατί πιστέψαμε το εγώ ότι το σκοτάδι των προβλημάτων θα κρατούσε έξω το δικό του φως. Ο Ιησούς λοιπόν θέλει να δούμε μέσα από αυτό το τέχνασμα, για να αναγνωρίσουμε τον πόνο που φέρνει. Ρωτάει λοιπόν: «Γιατί να μείνεις έξω από τη Βασιλεία, όταν το στοργικό μου χέρι περιμένει να κρατήσει γερά το δικό σου για να σε οδηγήσει στην εστία;»

(12) Κάθε ώρα, πέρνα λίγο χρόνο σήμερα, αλλά και τις επόμενες μέρες, ασκώντας το μάθημα στην συγχώρεση με την μορφή που σου δίνεται κάθε μέρα. Και προσπάθησε να το εφαρμόσεις σε όλα τα γεγονότα που σου έφερε η ώρα, έτσι ώστε η επόμενη ώρα να είναι ελεύθερη από την προηγούμενη. Οι αλυσίδες του χρόνου εύκολα χαλαρώνουν με αυτό τον τρόπο. Μην αφήνεις

καμιά ώρα να ρίξει την σκιά της σε αυτή που ακολουθεί, και όταν και αυτή φύγει, ας πάρει μαζί της και ό,τι συνέβη στην πορεία της. Έτσι θα μείνεις αδέσμευτος, μέσα σε ειρήνη αιώνια, κι ας βρίσκεσαι μέσα στον κόσμο του χρόνου.

Να δώσουμε ένα παράδειγμα, αυτό που μου είπατε πριν από τριάντα λεπτά δεν έχει καμία δύναμη να με στεναχωρήσει τώρα. Αυτό που μου είπατε πριν από τριάντα δευτερόλεπτα δεν έχει δύναμη να με στεναχωρήσει τώρα. Δεν έχουν τη δύναμη ούτε να με κρατήσουν στην κόλαση ούτε να με φέρουν στον Ουρανό. Το εγώ θέλει να πιστεύω ότι την έχουν, και με αυτόν τον τρόπο να ξεχάσω όλη τη δύναμη που μου δόθηκε στον Ουρανό και τη γη - *μέσα στο νου μου*. Αρνήθηκα αυτή τη δύναμη και την έδωσα σε σας, διακηρύσσοντας ότι μπορείτε να με κάνετε χαρούμενο ή λυπημένο. Καθώς περνάτε τη μέρα σας, λοιπόν, δείτε πώς έχετε φυλακίσει τον εαυτό σας στο παρελθόν - είτε αυτό ήταν πριν από τριάντα χρόνια, είτε χθες, είτε το προηγούμενο λεπτό. Συνειδητοποιήστε ότι έχετε δώσει τη δύναμή σας σε ένα κομμάτι σκόνης - στο δικό σας σώμα ή κάποιου άλλου - και μετά πιστέψατε ότι είχε τη δύναμη να σας εμποδίσει να θυμηθείτε την αγάπη του Ουρανού. Απελευθερώνοντας τους εαυτούς μας μέσα από την άγια στιγμή, ταυτόχρονα απελευθερώνουμε τους αδελφούς μας, τους οποίους είχαμε αλυσοδέσει στην ενοχή μας. Γνωρίζοντας την παραφροσύνη του εγώ, το οποίο αν ήταν λογικό δεν θα διάλεγε αυτή την ευλογημένη στιγμή, ο Ιησούς ρωτά:

Πόσο διαρκεί μία στιγμή;... Ασκήσου στο να δίνεις αυτή την ευλογημένη στιγμή ελευθερίας σε όλους όσους είναι υπόδουλοι στον χρόνο, κι έτσι κάνε τον χρόνο φίλο τους. Το Άγιο Πνεύμα δίνει την ευλογημένη τους στιγμή σε σένα μέσα από την δική σου αντίστοιχη προσφορά. Καθώς την δίνεις, Αυτό την προσφέρει και σε σένα... Μέσα στην κρυστάλλινη καθαρότητα της απελευθέρωσης που δίνεις βρίσκεται και η άμεση διαφυγή σου από την ενοχή. (Κ-15.Ι.13:1,3-5,7)

Όποτε βρίσκετε τον εαυτό σας να δεσμεύεται από το παρελθόν, επιλέξτε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα την άγια στιγμή και ζητήστε τη βοήθεια του Ιησού για να δείτε την κατάσταση διαφορετικά. Επιλέγοντας την άγια στιγμή, υψώνεστε πάνω από τον κόσμο του χρόνου και του χώρου στο μέρος στο νου σας όπου καταλαβαίνετε ότι ο πόνος σας προκλήθηκε από λάθος επιλογή, μια επιλογή που τώρα την αναιρείτε και βρίσκετε την ειρήνη. Αυτή είναι η σωστή χρήση του χρόνου, γιατί δεν ενισχύει τον εαυτό του, αλλά τον φέρνει σε ένα αίσιο τέλος.

(13:1-3) Αυτό είναι το μάθημα που θα ήθελε να μάθεις ο Θεός: Υπάρχει ένας τρόπος να βλέπεις τα πάντα ώστε αυτά να γίνονται άλλο ένα βήμα προς Αυτόν, και την σωτηρία του κόσμου. Σε όλα όσα μιλούν για τρόπο, απάντησε έτσι:

Θα συγχωρήσω, και αυτό θα εξαφανιστεί.

Η προηγούμενη φράση ήταν: «Συγχώρεσε, και θα το δεις αυτό διαφορετικά». Όταν συγχωρώ ολοκληρωτικά, κι έτσι τελειώνω το ταξίδι, το πρόβλημα στην κυριολεξία εξαφανίζεται. Ο Ιησούς μας διδάσκει το δρόμο του που είναι διαφορετικός, κι εμείς χρειάζεται να είμαστε πρόθυμοι να τον μάθουμε, κάτι που συνεπάγεται πως είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε ότι εμείς κάναμε λάθος και εκείνος είχε δίκιο - σε όλα!

(13:4) Σε κάθε έγνοια και σκοτούρα, και σε κάθε μορφή πόνου, επανάλαβε αυτές τις λέξεις.

Η λέξη κλειδί είναι *κάθε* - δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Όταν κάτι σας ενοχλεί - είτε έχει μικρή είτε μεγάλη σημασία - θυμίστε στον εαυτό σας ότι αν επιστρέφατε στο νου θα μπορούσατε να είστε σε ειρήνη, και ζητώντας τη βοήθεια του δασκάλου σας να δείτε την κατάσταση διαφορετικά. Θυμηθείτε, αυτά είναι μαθήματα για την αναίρεση του εγώ, το οποίο σημαίνει να το εξετάζετε χωρίς κρίση ή φόβο. Όταν το εξετάζετε, επομένως, φέρνετε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων στο

φως της αλήθειας του Ιησού · τη φανταστική μας σύγκρουση μεταξύ του Θεού και του εγώ - την πηγή όλων των παθών - στην ειρήνη που ξεπερνά κάθε φροντίδα και κάθε πόνο:

Δες πως εξαφανίζεται η σύγκρουση των ψευδαισθήσεων όταν οδηγείται στην αλήθεια! Διότι φαίνεται αληθινή μόνο για όσο φαίνεται σαν πόλεμος ανάμεσα σε συγκρουόμενες αλήθειες... Επομένως, η σύγκρουση είναι η επιλογή ανάμεσα σε ψευδαισθήσεις... Εδώ ο Πατέρας δεν θα έρθει ποτέ στην ενθύμηση. Ωστόσο, καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να εισβάλλει στον οίκο Του και να τον οδηγήσει έξω από αυτό που αγαπά παντοτινά. Και ό,τι αγαπά Αυτός πρέπει να είναι παντοτινά ήσυχο και ειρηνικό διότι είναι ο οίκος Του. (Κ-23.Ι.9)

(13:5-7) Και τότε θα κρατάς το κλειδί που ανοίγει την θύρα του Ουρανού, και φέρνει την Αγάπη του Θεού Πατέρα κάτω στην γη επιτέλους, για να την ανυψώσει στον Ουρανό. Ο Θεός ο Ίδιος θα κάνει το τελευταίο βήμα. Μην αρνείσαι τα μικρά βήματα που σου ζητά να κάνεις προς Αυτόν.

Αυτά τα μικρά βήματα περιλαμβάνουν τις καθημερινές μας εμπειρίες: ό,τι συμβαίνει από στιγμή σε στιγμή. Μην αφήσετε, ζητάει ο Ιησούς, να περάσει κάποια μικρή ενόχληση χωρίς να την προσέξετε και να υπενθυμίσετε στον εαυτό σας: «Αυτό εκφράζει ότι επιθυμώ να κρατήσω την αγάπη μακριά, ώστε η ιδιαιτερότητά μου να παραμείνει άθικτη». Στη συνέχεια ρωτήστε: «Αυτό είναι που πραγματικά θέλω;»

Καθώς εξασκούμε όλο και περισσότερο τις άγιες στιγμές, αυτό θα συμβαίνει πιο συχνά, τελικά συνενώνονται σε μια άγια στιγμή. Με αυτόν τον τρόπο φτάνουμε στον πραγματικό κόσμο, όταν ο Θεός πλησιάζει και μας σηκώνει πίσω στον εαυτό Του. Αυτό είναι το τελευταίο βήμα που δεν έγινε ποτέ πραγματικά, όπως μας εξηγεί ο Ιησούς καθώς κλείνουμε αυτό το υπέροχο μάθημα, που μας οδηγεί πίσω στον Θεό που δεν αφήσαμε ποτέ:

Ο Θεός δεν κάνει βήματα, διότι τα επιτεύγματά Του δεν γίνονται σταδιακά... Δεν κάνει τίποτα τελευταίος, διότι Αυτός δημιούργησε πρώτος και για πάντα... Το «τελευταίο βήμα» που θα το κάνει ο Θεός ήταν επομένως αληθινό στην αρχή, είναι αλήθεια τώρα, και θα είναι αλήθεια για πάντα. Ό,τι είναι άχρονο είναι πάντα εκεί, διότι η ύπαρξή του είναι αιώνια αμετάβλητη... Ο Θεός δεν σου το αποκαλύπτει αυτό διότι ποτέ δεν ήταν κρυμμένο. Το φως Του ποτέ δεν ήταν κρυφό, διότι η Θέλησή Του είναι να το μοιράζεται. Πως μπορεί αυτό που μοιράζεται ολοκληρωτικά να παρακρατείται και μετά να αποκαλύπτεται; (Κ-7.Ι.7:1,3,8-9,13-15)

ΜΑΘΗΜΑ 194

Εναποθέτω το μέλλον στα Χέρια του Θεού.

Το μάθημα αυτό - θα περιμένω έως την παράγραφο 4 για να εξετάσουμε το αλληγορικό νόημα του τίτλου - αφορά την άγια στιγμή, και αντιπαραθέτει τη χρήση του χρόνου από το εγώ και από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο εξετάσαμε συνοπτικά στο προηγούμενο μάθημα. Καθώς η χρήση του χρόνου από το εγώ είναι ζωτικής σημασίας γι' αυτό το μάθημα, θα το υπενθυμίσω εν συντομία. Θυμόμαστε την ανίερη τριάδα του εγώ, την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - που είναι το θεμέλιο του συστήματος σκέψης του. Όταν προβάλλεται σε μορφή, μεταμορφώνεται σε γραμμικό χρόνο: η αμαρτία εξισώνεται με το παρελθόν (έχω αμαρτήσει στο παρελθόν), η ενοχή είναι αυτό που το εγώ γνωρίζει ως παρόν (νοιώθω πολύ άσχημα τώρα), και ο φόβος είναι αυτό που θα συμβεί σίγουρα το μέλλον (ότι θα τιμωρηθώ για τις αμαρτίες μου). Είμαστε επομένως σε μια τρομακτική κατάσταση

ανησυχίας, σίγουροι ότι κάποια στιγμή στο μέλλον ο ουρανός θα πέσει πάνω μας ως τιμωρία από τον Θεό για τις αμαρτίες μας, και θα μας καταστρέψει όλους. Πράγματι, όλα τα πράγματα εδώ στο τέλος πεθαίνουν: η απόδειξη του εγώ ότι το δικό του σύστημα σκέψης έχει δίκιο και ότι του Αγίου Πνεύματος, το οποίο βασίζεται στην αιώνια ζωή, είναι λάθος.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα κάνει άλλο ένα βήμα προς την γρήγορη σωτηρία, και πραγματικά είναι ένα άλμα γιγαντιαίο! Τόσο μεγάλη είναι η απόσταση που καλύπτει, που σε αφήνει μόλις λίγο έξω από τον Ουρανό, με τον προορισμό μπροστά στα μάτια σου και τα εμπόδια πίσω σου. Το πόδι σου πατά στα λιβάδια που σε καλωσορίζουν στην θύρα του Ουρανού · στον ήσυχο τόπο της ειρήνης, όπου αναμένεις με βεβαιότητα το τελευταίο βήμα που κάνει ο Θεός.

Είναι μια περιγραφή του πραγματικού κόσμου. Τα λιβάδια του Ουρανού συμβολίζουν την όμορφη και ειρηνική κορύφωση της Επανόρθωσης, όταν ο Θεός ανοίγει την πύλη Του, φτάνει μέσα, και μας οδηγεί πίσω στον Εαυτό Του. Αυτά τα δύο αποσπάσματα από *Το Τραγούδι της Προσευχής* αντικατοπτρίζουν το ταξίδι στην κλίμακα της προσευχής, το οποίο καταλήγει σ' αυτά τα φιλόξενα λιβάδια:

Άφησε τα όνειρά σου, ιερέ Υιέ του Θεού, και καθώς ανυψώνεσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, απαλλάξου από τα είδωλα και θυμήσου Αυτόν. Η προσευχή θα σε στηρίζει τώρα, και θα σε ευλογεί καθώς υψώνεις την καρδιά σου προς Αυτόν σε τραγούδι ανάτασης που φτάνει ψηλότερα και μετά ακόμα πιο ψηλά, μέχρι και τα ψηλά και τα χαμηλά να εξαφανιστούν. Η πίστη στον στόχο σου θα αυξάνει και θα σε κρατά ψηλά καθώς ανέρχεσαι την φωτεινή κλίμακα που οδηγεί στα λιβάδια του Παραδείσου και στην πύλη της ειρήνης. (Τρ-1.Εισ.3:1-3)

Η κλίμακα τελειώνει με αυτό... Τώρα στέκεσαι μπροστά στην πύλη του Ουρανού, και ο αδελφός σου στέκεται δίπλα σου εκεί. Τα λιβάδια είναι καταπράσινα και γαλήνια, διότι εδώ ο τόπος ο ορισμένος για την ώρα που θα ερχόσουν σε περίμενε εδώ και πολύ καιρό. Εδώ ο χρόνος τελειώνει μια για πάντα. Σε αυτή την πύλη η αιωνιότητα η ίδια ενώνεται μαζί σου. (Τρ-1.Υ.4:1-5)

(1:4-6) Πόσο μακριά έχουμε προχωρήσει αλήθεια από την γη! Πόσο κοντά πλησιάζουμε στον στόχο μας! Πόσο μικρό είναι το ταξίδι που έχουμε ακόμα να κάνουμε!

Η πρόοδος αυτή εξαρτάται, φυσικά, από το αν έχουμε μάθει τα μαθήματά μας, ειδικά το σημερινό. Όταν αποδεχθούμε το μήνυμά του, το σύστημα σκέψης του εγώ αναιρείται. Αν εμπιστευέστε τον Θεό και επομένως δεν τον φοβάστε, το εγώ κάνει λάθος, γιατί αν διαψεύσετε μια πλευρά του συστήματος σκέψης του εγώ, το έχετε διαψεύσει όλο - οι σκέψεις του συνδέονται ως μία, και αναιρούνται επίσης ως μία. Έτσι συντομεύει το ταξίδι από τα θαύματα της συγχώρεσης.

(2:1) Αποδέξου την σημερινή ιδέα, και έχεις προσπεράσει όλο το άγχος, όλους τους λάκκους της κόλασης, όλη την μαυρίλα της κατάθλιψης, τις σκέψεις της αμαρτίας, και τον όλεθρο που προκαλεί η ενοχή.

Το τελευταίο μέρος αυτής της περιγραφής αναφέρεται στην ανίερη τριάδα του εγώ την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο, με τον « όλεθρο που προκαλεί η ενοχή » να είναι η αναπόφευκτη τιμωρία για τις αμαρτίες μας. Αυτό γεννά το φόβο που μπορεί να αναιρεθεί μόνο μέσω της άγιας στιγμής, κατά την οποία ο Ιησούς κοιτάζει μαζί μας αυτό που μέχρι τώρα φοβόμασταν να δούμε, και έτσι τελειώνουν όλα τα βάσανα:

Η αρρωστημένη έλξη της ενοχής πρέπει να αναγνωρίζεται γι' αυτό που είναι. Διότι έχοντας γίνει πραγματική για σένα, είναι σημαντικό να την κοιτάξεις καθαρά, και αποσύροντας την επένδυσή σου σε αυτή, να μάθεις να την αφήνεις να φύγει... Καθώς την φέρνουμε στο φως, το μόνο σου ερώτημα

θα είναι το γιατί την θέλησες ποτέ. Δεν έχεις να χάσεις τίποτα με το να ανοίξεις τα μάτια σου να δεις, διότι τέτοια ασχήμια δεν ανήκει στον άγιο νου σου. (Κ-15.VII.3:1-2,5-6)

Η άγια στιγμή είναι πραγματικά η ώρα του Χριστού. Διότι αυτή την απελευθερωτική στιγμή δεν υπάρχει καμιά ενοχή πάνω στον Υιό του Θεού, κι έτσι η απεριόριστη δύναμή του αποκαθίσταται σε αυτόν. (Κ-15.X.2:1-2)

(2:2-3) Δέξου την σημερινή ιδέα, και απελευθερώνεις τον κόσμο από την αιχμαλωσία λύνοντας τις βαριές αλυσίδες που κλείδωναν την πόρτα προς την ελευθερία του. Σώζεσαι, και η σωτηρία σου γίνεται έτσι το δώρο που δίνεις στον κόσμο, διότι εσύ το έχεις λάβει.

Αυτά τα προχωρημένα μαθήματα αναφέρονται συνεχώς στα κύρια θέματα των Μαθημάτων. Εδώ επιστρέφουμε στο θέμα της ισότητας που υπάρχει στο να δίνεις και να λαμβάνεις. Αν σωθώ, σώζεται και ο κόσμος. Επομένως, η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από εμένα, επειδή ο κόσμος και ο νους είναι ένα: εάν ο νους μου θεραπευθεί, πρέπει να θεραπευτεί και ο κόσμος. Αυτό εκφράζεται επίσης στην ακόλουθη περίληψη για τη δύναμη που έχει η άγια στιγμή να θεραπεύσει την πίστη μας στο διαχωρισμό και την ενοχή, αποκαθιστώντας μας στην ολοκλήρωσή μας στον Θεό:

Στην άγια στιγμή η ενοχή δεν ασκεί καμιά έλξη, εφόσον η επικοινωνία έχει αποκατασταθεί... Υπάρχει απόλυτη συγχώρεση εδώ, διότι δεν υπάρχει καμιά επιθυμία για την εξαίρεση κανενός από την ολοκλήρωση, αναγνωρίζοντας ξαφνικά την αξία του ρόλου του σε αυτή. Μέσα στην προστασία της ολότητάς σου, όλοι είναι καλεσμένοι και καλοδεχούμενοι. Κι εσύ καταλαβαίνεις ότι η ολοκλήρωσή σου είναι του Θεού, του Οποίου η μόνη ανάγκη είναι να είσαι ολοκληρωμένος. (Κ-15.VII.14:2,6-8)

(3:1-3) Ούτε μία στιγμή δεν νιώθεις θλίψη, δεν βιώνεις πια πόνο ούτε αντιλαμβάνεσαι απώλεια. Ούτε για μία στιγμή δεν δίνεις θρόνο στην λύπη, όπου να λατρεύεται με πίστη. Ούτε μια στιγμή δεν μπορεί να πεθάνει κανένας.

Αυτό είναι αντίστοιχο με τη δήλωση του κειμένου: «Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή». Η «στιγμή» είναι η άγια στιγμή, και εδώ είναι το πλήρες απόσπασμα:

Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή. Πάντα το φέρνεις στην μνήμη σου ή το προσμένεις, αλλά ποτέ δεν το βιώνεις στο **τώρα**. Μόνο το παρελθόν και το μέλλον του το κάνουν να φαίνεται πραγματικό. Ο χρόνος το ελέγχει ολοκληρωτικά, διότι η αμαρτία ποτέ δεν βρίσκεται εξολοκλήρου στο παρόν. Την κάθε μοναδική στιγμή την έλξη της ενοχής θα την βιώνεις ως πόνο και τίποτα άλλο, και θα την απέφευγες. Δεν έχει καμιά έλξη στο **τώρα**. Όλη η έλξη της είναι φανταστική, άρα την σκέφτεσαι στο παρελθόν ή στο μέλλον. (Κ-18.VII.3)

Στην άγια στιγμή έχουμε τον Ιησού για δάσκαλό μας και όχι το εγώ, που σημαίνει ότι επιλέξαμε να μην ταυτιστούμε με το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, και έτσι το απομακρύνουμε. Καθώς η ανίερη τριάδα του εγώ έχει εξαφανιστεί, το ίδιο ισχύει και για τα σωματικά αποτελέσματά του: την κατάθλιψη, τον πόνο, τη θλίψη και το θάνατο. Εξαφανίζονται όταν η υποβόσκουσα αιτία τους εξαφανίζεται μέσα στην άγια στιγμή που αρνείται τον ιδιαίτερο εαυτό, τον ήρωα του εγωικού ονείρου του διαχωρισμού.

(3:4) Κι επομένως η κάθε στιγμή που δίδεται στον Θεό καθώς περνά, και η επόμενη που Του έχει ήδη δοθεί, γίνεται τώρα η ώρα της απελευθέρωσής σου από την δυστυχία, τον πόνο και από τον ίδιο τον θάνατο ακόμα.

Τίποτα δεν αλλάζει στον κόσμο, όμως μέσα στο νου όλα αλλάζουν, καθώς ο λήπτης των αποφάσεων συνειδητοποιεί το λάθος του και επιλέγει την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση - το φως της συγχώρεσης αντί για το σκότος της ενοχής:

*... Όταν έχεις μάθει να κοιτάς τον καθένα χωρίς καθόλου σημείο αναφοράς στο παρελθόν, είτε το δικό του ή το δικό σου έτσι όπως το αντιλήφθηκες, τότε θα μπορείς να μάθεις από αυτό που βλέπεις **τώρα**. Διότι το παρελθόν δεν μπορεί να ρίξει καμιά σκιά για να σκοτεινιάσει το παρόν, **εκτός κι αν εσύ φοβάσαι το φως**. Και μόνο αν το φοβάσαι θα διάλεγες να φέρνεις το σκοτάδι μαζί σου, και κρατώντας το μέσα στο νου σου, να φαίνεται σαν ένα σκοτεινό σύννεφο που σκεπάζει τους αδελφούς σου και καλύπτει την πραγματικότητά τους από μπροστά σου. (Κ-13.VI.2:3-5)*

Η παράγραφος 4 εξηγεί γιατί ο Ιησούς, πάλι, χρησιμοποιεί σύμβολα και δυϊστική γλώσσα, κάνοντας δηλώσεις σε ένα μέρος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που αντικρούουν τη μορφή των διδασκαλιών του σε άλλα μέρη. Όταν λέμε ότι εναποθέτουμε το μέλλον στα Χέρια του Θεού, για παράδειγμα, υπονοούμε ότι ο Θεός γνωρίζει για το μέλλον και επομένως γνωρίζει για τον γραμμικό χρόνο. Αφού ο χρόνος είναι απατηλός, αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει, όπως κι ότι ο Θεός μπορεί να έχει χέρια. Αυτά τα σύμβολα απλά μεταφέρουν στα μικρά παιδιά του Θεού - σε μη απειλητική γλώσσα - την Αγάπη του Πατέρα τους για αυτά. Έτσι ο Ιησούς λέει:

(4:1-5) Ο Θεός κρατά το μέλλον σου όπως κρατά και το παρελθόν και το παρόν. Είναι ένα γι' Αυτόν, άρα θα πρέπει να είναι ένα και για σένα. Όμως, σε αυτό τον κόσμο, η χρονική ακολουθία φαίνεται ακόμα αληθινή. Επομένως δεν σου ζητείται να καταλάβεις την έλλειψη ακολουθίας που βρίσκεται πραγματικά στον χρόνο. Σου ζητείται, απλά, να απελευθερώσεις το μέλλον, και να το εναποθέσεις στα Χέρια του Θεού.

Ο Ιησούς μας λέει ότι είναι πέρα από την ικανότητά μας τώρα να κατανοήσουμε τη μη γραμμικότητα του χρόνου. Πώς θα μπορούσαμε, αφού έχουμε την πεποίθηση ότι είμαστε εδώ στο σώμα, να διαβάζουμε αυτές τις λέξεις με τα μάτια μας και τις σκεφτόμαστε με τον εγκέφαλό μας; Προφανώς δεν είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε τη μη πραγματικότητα του διαχωρισμού, διότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε να αντιμετωπίσουμε τις τρομακτικές συνέπειες της μη πραγματικότητας του εαυτού μας. Για να αποφύγουμε την συναισθηματική φόρτιση λοιπόν, ξεκινάμε από το επίπεδο της εμπειρίας μας στον δυϊστικό κόσμο του σώματος. Εκεί μπορούμε να μάθουμε να εμπιστευόμαστε τον Θεό, τον Ιησού, και τα λόγια των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, τα οποία αναιρούν το σύστημα σκέψης του εγώ που διδάσκει ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τον Δημιουργό μας, επειδή Αυτός είναι αποφασισμένος να μας καταστρέψει. Γνωρίζουμε ότι πιστεύουμε μια τέτοια τρέλα γιατί μας το λέει η ιδιαιτερότητά μας - χωρίς την οποία δεν θα μπορούσαμε να υπάρξουμε:

Εσύ που προτιμάς τον διαχωρισμό [δηλαδή, την ιδιαιτερότητα] από την σωφροσύνη δεν μπορείς να τον αποκτήσεις στην ορθή κατάσταση του νου σου. Ήσουν γαλήνιος μέχρι που ζήτησες μια ειδική χάρη. Και ο Θεός δεν σου την έκανε διότι το αίτημα ήταν ξένο προς Αυτόν, και δεν θα μπορούσες να τη ζητήσεις από έναν Πατέρα που αγαπά τον Υιό Του αληθινά. Επομένως τον έκανες ένα Πατέρα δίχως αγάπη, απαιτώντας από Αυτόν αυτό που μόνο ένας τέτοιος Πατέρας θα έδινε. Και η ειρήνη του Υιού του Θεού καταστράφηκε, διότι αυτός δεν καταλάβαινε πλέον τον Πατέρα του. Φοβόταν αυτό που ο ίδιος έφτιαξε, αλλά ακόμα περισσότερο φοβόταν τον αληθινό του Πατέρα, εφόσον επιτέθηκε στην ίδια του την ένδοξη ισότητα με Αυτόν. (Κ-13.III.10)

Στο επόμενο μάθημα ο Ιησούς επιστρέφει σε αυτήν την ιδέα της αμφισβήτησης της σκέψης ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό, και κατευθύνει την αμφισβήτηση σε ένα βαθύτερο επίπεδο.

(4:6) Και θα νιώσεις ότι έχεις αφήσει και το παρελθόν και το παρόν στα Χέρια Του, διότι το παρελθόν δεν θα σε τιμωρεί πια, και ο τρόμος για το μέλλον θα είναι πια χωρίς νόημα.

Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος έχουν εδώ διαχρονική έκφραση: αμαρτήσαμε στο παρελθόν, που μαρτυρείται από τα παρόντα συναισθήματά μας της ενοχής και τη δικαιολογημένη τιμωρία μας στο μέλλον. Ο Ιησούς μας ζητά να κοιτάξουμε μαζί του αυτό το τρελό σύστημα σκέψης και να παρατηρήσουμε το πώς οι ζωές μας διαποτίζονται από την πεποίθηση ότι μας αξίζει να υποφέρουμε - να μας προδώσουν, να μας εγκαταλείψουν και να μας απαρνηθούν. Ο Ιησούς δεν μας ζητά να δεχθούμε ότι αυτό είναι ψέμα, αλλά να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να αμφισβητήσουμε αυτή την πεποίθηση, όπως μας βοηθάει να κάνουμε εδώ:

Το εγώ έχει μια παράξενη δοξασία για τον χρόνο, και με αυτή την δοξασία είναι που μπορεί να αρχίσεις την αμφισβήτησή σου. Το εγώ επενδύει πολύ στο παρελθόν, και στο τέλος πιστεύει ότι το παρελθόν είναι η μόνη πλευρά του χρόνου που έχει νόημα. Να θυμάσαι ότι η έμφαση που δίνει στην ενοχή το καθιστά ικανό να διασφαλίσει την συνέχισή του κάνοντας το μέλλον σαν το παρελθόν, αποφεύγοντας έτσι το παρόν. Με την άποψη ότι στο μέλλον πρέπει να πληρώνεις για το παρελθόν, το παρελθόν γίνεται ο καθοριστικός παράγοντας του μέλλοντος, κάνοντάς τα συνεχή δίχως να παρεμβάλλεται το παρόν. Διότι το εγώ θεωρεί το παρόν ως μόνο μια σύντομη μετάβαση στο μέλλον, κατά την οποία φέρνει το παρελθόν στο μέλλον ερμηνεύοντας το παρόν με όρους του παρελθόντος. (Κ-13.IV.4)

Κατά την άγια στιγμή κάνουμε ένα βήμα πίσω με τον Ιησού και παρατηρούμε τις πεποιθήσεις του εγώ, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχουν νόημα. Αν μπορούσαμε να δούμε πραγματικά ότι ο τρόπος που ζούμε είναι παράλογος λόγω των προϋποθέσεων στις οποίες βασίζεται η ζωή μας, θα αλλάζαμε τις προϋποθέσεις και η αντίληψη της ζωής μας θα άλλαζε ανάλογα. Αυτό είναι το θέμα που θίγει ο Ιησούς σε αυτό το μάθημα.

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας ζητά να αμφισβητήσουμε ένα σύστημα σκέψης που λέει ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Θεό. Βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε ότι αυτό είναι που πιστεύουμε. Κάθε φορά που συμβαίνει κάτι ατυχές σε εμάς ή στους αγαπημένους μας, το εγώ το χρησιμοποιεί ως απόδειξη ότι ο Θεός είπε ψέματα. Το εγώ ισχυρίζεται ότι ο Λόγος Του ψεύδεται, γιατί έλεγε ότι είμαστε ήδη ένα με την Αγάπη Του και επομένως ευτυχισμένοι. Έτσι, αν δεν είμαστε ευχαριστημένοι, προφανώς εξαπατηθήκαμε. Το πρόβλημα είναι ότι δεν γνωρίζουμε αυτό το υποβόσκων κίνητρο που είναι να αποδείξουμε ότι ο Θεός κάνει λάθος, το οποίο κάνουμε με το να είμαστε μίζεροι, να νιώθουμε ότι μας μεταχειρίστηκαν άδικα και μας πρόδωσαν, ή με το να αρρωσταίνουμε ή να είμαστε σε κατάθλιψη. Θυμηθείτε, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια», όπως μάθαμε στο Μάθημα 136. Το ίδιο είναι και η έλλειψη εμπιστοσύνης και η δυστυχία. Πράγματι, όλα εδώ είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Γι' αυτό ερχόμαστε. Αν δεν αναγνωρίσουμε αυτή την υποβόσκουσα ανάγκη να αποδείξουμε ότι ο Θεός κάνει λάθος και ότι έτσι προστατεύουμε την ύπαρξή μας ως ιδιαίτερα, μοναδικά άτομα, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να την αμφισβητήσουμε, πόσο μάλλον να την αλλάξουμε. Επομένως, η ώθηση της διδασκαλίας του Ιησού είναι να είμαστε πρόθυμοι να δούμε μαζί του το σύστημα σκέψης του εγώ και να αμφισβητήσουμε την εγκυρότητά του. Θυμηθείτε αυτή τη συχνά αναφερόμενη δήλωση από το κείμενο:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και σκοτεινή χωρίς να θάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. (Κ-24.εισ.2:1-2)

Έτσι αρχίζουμε να σκεφτόμαστε: Ίσως τελικά να μπορώ να εμπιστευτώ τον Θεό. Ίσως μπορώ να εμπιστευτώ τον Ιησού και τη διδασκαλία του. Ίσως είμαι εγώ αυτός που κάνει λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο. Όπως ο Ιησούς ρωτά:

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, δεν θα ήταν πιο επιθυμητό να έχεις κάνει λάθος, ακόμα και ξέχωρα από το γεγονός ότι όντως έκανες λάθος; (Κ-13.ΙV.3:1)

(5:1-2) Απελευθέρωσε το μέλλον. Γιατί το παρελθόν έχει φύγει, και αυτό που είναι παρόν, ελευθερωμένο από το κληροδότημα της θλίψης και της δυστυχίας, του πόνου και της απώλειας, γίνεται η στιγμή κατά την οποία ο χρόνος ξεφεύγει από τα δεσμά των ψευδαισθήσεων όπου μέχρι τώρα διένυε την αξιολύπητη αναπόφευκτη πορεία του.

Αυτή είναι η φύση του χρόνου, που μας κρατά δέσμιους στο σύστημα σκέψης του εγώ: άσπλαχνα και αναπόφευκτα, διότι όλοι γεννιούνται μόνο για να πεθάνουν. Το να απελευθερώσουμε το μέλλον σημαίνει να αποσύρουμε όλες τις προβολές του αμαρτωλού παρελθόντος μας, το οποίο το μόνο που κάνει είναι να μας φυλακίζει σε ένα σύστημα σκέψης θλίψης, πόνου και θανάτου:

Η κρίση και η κατάκριση είναι πίσω σου, και μόνο αν δεν τις κουβαλάς μαζί σου, θα καταλάβεις ότι είσαι ελεύθερος από αυτές. Κοίταξε με αγάπη το παρόν, διότι αυτό κρατά τα μόνα πράγματα που είναι για πάντα αλήθεια... Το παρόν υπήρχε πριν γεννηθεί ο χρόνος, και θα υπάρχει όταν αυτός έχει φτάσει στο τέλος του. Μέσα σε αυτό βρίσκονται όλα τα πράγματα που είναι αιώνια, και είναι ένα. Η συνέχειά τους είναι άχρονη και η επικοινωνία τους αδιάσπαστη, διότι δεν διαχωρίζονται από το παρελθόν. Μόνο το παρελθόν μπορεί να διαχωρίζει, κι αυτό δεν είναι πουθενά. (Κ-13. VI.6:1-2,5-8)

(5:3-4) Τότε, κάθε στιγμή που ήταν μέχρι τώρα σκιάβα στον χρόνο μεταμορφώνεται σε άγια στιγμή, όπου το φως που υπήρχε κρυμμένο μέσα στον Υιό του Θεού ελευθερώνεται για να ευλογήσει τον κόσμο. Τώρα αυτός είναι ελεύθερος, και όλη του η δόξα λάμπει πάνω σε ένα κόσμο που έχει απελευθερωθεί μαζί του, για να μοιραστεί την αγιότητά του.

Το φως είναι παρόν στον ορθό μας νου, και στρεφόμενοι στον Ιησού για να μας βοηθήσει βεβαιώνουμε ότι θέλουμε να διδαχτούμε ότι το φως είναι αληθινό, και ότι το σκοτάδι του δικού μας συστήματος σκέψης είναι ψευδές.

(6:1) Αν μπορέσεις να δεις το σημερινό μάθημα ως την απελευθέρωση που είναι πραγματικά, δεν θα διστάσεις να του αφιερώσεις όση συνεπή προσπάθεια μπορείς, για να το κάνεις μέρος δικό σου.

Χρειάζεται να εργαστείτε πάνω σε αυτό, το οποίο σημαίνει να ενωθείτε με τον Ιησού σε μια άγια στιγμή, εκεί όπου καταλαβαίνετε τη δυναμική του εγώ. Θα εργαστείτε επιμελώς στο βαθμό που καταλαβαίνετε ότι θα είστε ευτυχισμένοι και ήρεμοι όταν αφήσετε την ενοχή και τον φόβο της τιμωρίας, καθώς και την πεποίθησή σας ότι σας αξίζει να υποφέρετε και να σας φέρονται άδικα.

(6:2-3) Καθώς αυτό θα γίνεται η σκέψη που κυβερνά το νου σου, μία συνήθεια στο ρεπερτόριο της επίλυσης των προβλημάτων σου, ένας τρόπος γρήγορης αντίδρασης στον πειρασμό, επεκτείνεις την μάθησή σου στον κόσμο. Και καθώς μαθαίνεις να βλέπεις την σωτηρία σε όλα τα πράγματα, έτσι και ο κόσμος θα αντιλαμβάνεται ότι σώζεται.

Ο Ιησούς μας προτρέπει να μας γίνει συνήθεια να διορθώνουμε τις παλιές συνήθειες που είναι να βιαζόμαστε να κρίνουμε και να επικρίνουμε τους άλλους. Έτσι αναπτύσσουμε τη νέα συνήθεια να κοιτάζουμε τις φαινομενικές αμαρτίες του παρελθόντος στο υποκείμενο κάλεσμα για βοήθεια, και ότι χρειάζεται πειθαρχία και σκληρή δουλειά για να εξετάσουμε με ειλικρίνεια τις προβολές μας:

... Καθώς ετοιμάζεσαι να κάνεις μια επιλογή που θα καταλήξει σε διαφορετικά αποτελέσματα, υπάρχει πρώτα ένα πράγμα που πρέπει να μάθεις πολύ καλά. Πρέπει να γίνει μια συνήθεια ανταπόκρισης τόσο τυπική σε όλα όσα κάνεις ώστε να είναι η πρώτη σου αντίδραση σε όλους τους πειρασμούς, και σε κάθε κατάσταση που συμβαίνει. Μάθε το αυτό, και μάθε το καλά, γιατί εδώ η

καθυστέρηση της ευτυχίας μικραίνει χρονικά τόσο που δεν μπορείς να το συνειδητοποιήσεις. Ποτέ δεν μισείς τον αδελφό σου για τις δικές του αμαρτίες, αλλά μόνο για τις δικές σου. Όποια μορφή και να φαίνονται πως παίρνουν οι αμαρτίες του, το μόνο που κάνουν είναι να κρύβουν το γεγονός ότι πιστεύεις ότι είναι δικές σου, και ως εκ τούτου αξίζουν μια «δίκαιη» επίθεση. (Κ-31.III.1:2-6)

Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρόκειται να μπούμε στον πειρασμό, αλλά πως όταν εμφανιστεί ο πειρασμός να κρίνουμε τον εαυτό μας ή τους άλλους, χρειάζεται να ζητήσουμε τη βοήθειά του. Οι σκέψεις μας δεν χρειάζεται να είναι αγνές, αλλά δεν πρέπει να τις εκλογικεύουμε, να τις δικαιολογούμε ή να τις εκθειάζουμε. Το μόνο που ζητάει το Άγιο Πνεύμα από εμάς είναι να έχουμε την προθυμία να τις κοιτάξουμε μαζί με τον Ιησού.

(7:1-5) Ποια ανησυχία μπορεί να καταπονήσει τώρα αυτόν που παραδίδει το μέλλον του στα στοργικά Χέρια του Θεού; Τι είναι δυνατόν να υποφέρει; Τι μπορεί να του προξενήσει πόνο, ή να του φέρει εμπειρία απώλειας; Τι είναι δυνατόν να φοβηθεί; Και τι άλλο είναι δυνατόν να βλέπει εκτός από αγάπη;

Αυτό βιώνουμε στην άγια στιγμή, όταν αναιρείται το σύστημα σκέψης του εγώ. Ο φόβος του Θεού και η ενοχή που είναι η αιτία του έχουν φύγει. Το μόνο που μένει είναι η αγάπη, που προσπαθούσαν να κρύψουν ο φόβος και η ενοχή.

(7:6) Γιατί αυτός που έχει ξεφύγει από τον φόβο για τον μελλοντικό πόνο, έχει βρει τον δρόμο του προς την τωρινή ειρήνη και την βεβαιότητα ότι απολαμβάνει μια φροντίδα που ο κόσμος δεν είναι δυνατόν να απειλήσει.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι ο κόσμος θα μετατραπεί σε ένα υπέροχο μέρος, αλλά ότι θα τον δείτε με την κατάλληλη προοπτική, συνειδητοποιώντας ότι δεν έχει καμία δύναμη πάνω σας και επομένως δεν μπορεί να αποτελέσει απειλή. Για άλλη μια φορά, ο κόσμος δεν αλλάζει · ο νους μας αλλάζει. Και από αυτή την αλλαγή έρχεται η άγια στιγμή, στην οποία βρίσκουμε τη γαλήνη που μας φέρνει από την αμφιβολία στη βεβαιότητα, όπως τόσο όμορφα εκφράζει το «μικρό» ποίημα της Helen, «Η Αγία Στιγμή»:

Κάθε στιγμή γιορτάζει άλλη μια γέννηση

Πιο τέλεια από την προηγούμενη, με την πάροδο του χρόνου

Θα συναντήσει την αιωνιότητα. Κι όμως κάποιος μπορεί να έρθει

Ανάμεσα σε κάθε στιγμή και την επόμενη, για να φτιάξει

Το μεσοδιάστημα μια συντόμευση του χρόνου

Κάνοντας ένα απροσμέτρητο άλμα μπροστά.

Πόσο κοντά φαίνεται μετά ο στόχος! Πόσο σίγουρος

Ο Οδηγός του ταξιδιού, πόσο αληθινά τα λόγια Του, πόσο αγνός είναι

Ο Υιός του Θεού στον οποίο Αυτός μιλάει. Και δες

Πόσο γρήγορα χάνεται η αμφιβολία μέσα στη βεβαιότητα.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 6)

(7:7-8) Είναι σίγουρος ότι η αντίληψή του μπορεί να είναι εσφαλμένη, αλλά δεν θα του λείπει η διόρθωση. Είναι ελεύθερος να διαλέξει ξανά όταν πέφτει σε πλάνη · ν' αλλάξει γνώμη όταν κάνει λάθος.

Οι δηλώσεις αυτές είναι σημαντικές επειδή ο Ιησούς αναγνωρίζει ότι θα κάνουμε λάθη: «Θα ξεχάσετε εμένα και αυτή την διδασκαλία, και θα επιστρέψετε στο εγώ και θα απολαμβάνετε στην άνεση του συστήματος σκέψης του μίσους. Αυτή η συνήθεια δεν θα εξαφανιστεί αμέσως». Όμως τώρα έχουμε στη διάθεσή μας τα μέσα για να το κοιτάξουμε διαφορετικά, όπως είδαμε στο Μάθημα 193: «Θα συγχωρήσω και αυτό θα εξαφανιστεί». Και πάλι, δεν χρειάζεται να νιώθουμε πιεσμένοι ή ένοχοι εάν υπάρχουν εγωικές σκέψεις και πειρασμοί, αλλά πρέπει να μάθουμε ότι το εγώ δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους, και ότι όποτε επιλέξουμε τη συγχώρεση θα ελευθερωθούμε από την οδυνηρή φυλακή των εσφαλμένων αντιλήψεών μας. Αυτή είναι πάντα η θεμελιώδης επιλογή: η ελευθερία με τον Θεό ή η σκλαβιά στο εγώ:

... Πρέπει να επιλέξεις ανάμεσα στην απόλυτη ελευθερία και την απόλυτη σκλαβιά, διότι δεν υπάρχουν άλλες εναλλακτικές από αυτές. Έχεις δοκιμάσει πολλούς συμβιβασμούς στην προσπάθεια να αποφύγεις να αναγνωρίσεις την μία απόφαση που πρέπει να πάρεις. Και όμως, είναι η αναγνώριση της απόφασης, ακριβώς όπως είναι, που κάνει την απόφαση τόσο εύκολη. (Κ-15.Χ.9:3-5)

(8:1-2) Εναπόθεσε, λοιπόν, το μέλλον σου στα Χέρια του Θεού. Γιατί έτσι καλείς την μνήμη Εκείνου να γυρίσει, αντικαθιστώντας όλες τις σκέψεις αμαρτίας, και κακού με την αλήθεια της αγάπης.

Η αγάπη δεν μπορεί να αντικαταστήσει τις δικές μας αμαρτωλές σκέψεις και το κακό, μέχρι πρώτα να έχουμε επίγνωση ότι τις έχουμε. Όπως είδαμε, ο σκοπός που έχει το Άγιο Πνεύμα για τον κόσμο είναι να είναι μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι η αμαρτία και το κακό που έχουμε δει έξω - είτε στο σώμα μας είτε στον άλλον - προέρχονται από μια απόφαση που πήραμε στο νου μας. Τώρα που έχουμε επίγνωση της εσφαλμένης επιλογής, μπορούμε να επιλέξουμε ξανά και να αντικαταστήσουμε την αμαρτία και το κακό με την αγάπη, καλώντας τη μνήμη του Θεού - το Άγιο Πνεύμα - να είναι ο Δάσκαλος και ο Οδηγός μας. Άλλο ένα από τα μικρά ποιήματα της Helen, «Η Θέληση του Θεού», μας βοηθά να εκφράσουμε τη νεοαποκτηθείσα βεβαιότητά μας για την ασφάλεια που έρχεται μέσα στην ανάπαυση της Θέλησης του Θεού - στα στοργικά Του Χέρια:

Υπάρχει μια σιωπή και μια βεβαιότητα

Πέρα από το χρόνο · μια γαλήνη και μια ηρεμία

Περιτριγυρισμένα από χίλια φτερά αγγέλων,

Που διατηρήθηκε απαραβίαστη από το ίδιο το Χέρι του Θεού.

Είναι για όλους. Πολύ λίγοι όμως

Την έχουν βρει. Θα περιμένει όλους

Αυτούς που ψάχνουν, και όλοι αυτοί θα βρουν επιτέλους

Αυτό το μυστικό καταφύγιο, που είναι κρυμμένο από τον κόσμο,

Και όμως σε θέα ανοιχτή. Η καθαρότητά του

Λάμπει, αλλά δεν φαίνεται συχνά.

Το κάλεσμά του είναι συνεχές, αλλά σπάνια ακούγεται.

Η επίθεση πρέπει να το αγνοήσει, αλλά για την αγάπη

Δίνει μια άμεση απάντηση. Εδώ η Βούληση

Του Θεού αναγνωρίζεται και λατρεύεται ακόμα.

Και είναι εδώ που τελικά ο Υιός του Θεού

Θα καταλάβει ότι η δική του θέληση και του Θεού είναι ένα.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 7)

(8:3-5) Νομίζεις ότι ο κόσμος δεν θα κερδίσει από αυτό, και κάθε ζωντανό πλάσμα δεν θα ανταποκριθεί με θεραπευμένη αντίληψη; Όποιος εμπιστεύεται τον εαυτό του στον Θεό έχει επίσης εναποθέσει και τον κόσμο μέσα σε Χέρια τα οποία ο ίδιος έχει επικαλεστεί για παρηγοριά και ασφάλεια. Αφήνει κατά μέρος τις αρρωστημένες ψευδαισθήσεις του κόσμου μαζί με τις δικές του, και προσφέρει γαλήνη και στους δύο.

Επιστρέφουμε στο θέμα της εγγενούς μας ενιαιότητας ως Υιός του Θεού. Επιπλέον, ο κόσμος που είχαμε αντιληφθεί ως διαχωρισμένο είναι ένα μαζί μας. Επομένως, όταν θεραπευόμαστε δεν θεραπευόμαστε μόνοι μας, και κανείς δεν μπορεί να αποκλειστεί εάν η θεραπεία είναι αληθινή:

... Το να πιστεύεις ότι μπορεί να υπάρξει κάποια εξαίρεση σημαίνει ότι συγχέεις αυτό που είναι το ίδιο με αυτό που είναι διαφορετικό. Αν περιθάλπεις έστω και μία ψευδαίσθηση και την υπερασπίζεσαι ενάντια στην αλήθεια, τότε κάνεις όλη την αλήθεια να μην έχει νόημα, και όλες τις ψευδαισθήσεις πραγματικές... Αν η πίστη εξαιρεί έστω και ένα ζωντανό ον και το κρατά απέξω, διαχωρισμένο από την συγχώρεσή της τότε η πίστη στην αθωότητα είναι πίστη στην αμαρτία. (Κ-22.ΙΙ.4:3-4,7)

(9:1-5) Τώρα σωζόμαστε πραγματικά. Γιατί στα Χέρια του Θεού αναπαυόμαστε ξέγνοιαστοι, σίγουροι ότι μόνο καλό μπορεί να έρθει σε μας. Αν ξεχαστούμε, θα ενθαρρυνθούμε ξανά, ευγενικά. Αν δεχτούμε μια σκέψη μη συγχώρεσης, αυτή γρήγορα θα αντικατασταθεί με την αντανάκλαση της αγάπης. Και αν πέσουμε στον πειρασμό να επιτεθούμε, θα επικαλεστούμε Αυτόν που φρουρεί την ανάπαυσή μας να κάνει την επιλογή για λογαριασμό μας και ν' αφήσει τον πειρασμό μακριά πίσω μας.

Ο Ιησούς μάς λέει για άλλη μια φορά ότι θα ξεχάσουμε, θα δεχθούμε σκέψεις μη συγχώρεσης και θα μπούμε στον πειρασμό να επιτεθούμε. Ωστόσο, τώρα ξέρουμε ότι υπάρχει ένας Δάσκαλος μέσα στο νου μας ο Οποίος θα μας ελευθερώσει από τις φυλακές των ενοχών μας. Για να απελευθερωθώ, το μόνο που απαιτείται είναι η επαγρύπνηση και η πειθαρχία που λέει: το δικό μου σύστημα σκέψης δεν με κάνει ευτυχισμένο. Τότε χρειάζεται να δούμε το πόσο γρήγορα πέφτουμε ξανά στην αγκαλιά του εγώ, καθώς η κρίση, η ιδιαιτερότητα και η ασθένεια φαίνεται ότι μας αγκαλιάζουν. Ωστόσο, δεν εμφανίζονται απρόσκλητες. Τις έχουμε επιλέξει ασυνείδητα ως φύλακες της ατομικότητάς μας, που σημαίνει ότι εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος, και ότι έχουμε ανάγκη να υπερασπιστούμε αυτήν την απόφαση. Όμως όταν επιστρέφουμε στη λογική και στον Ιησού, ρίχνουμε κάτω τα ξίφη της κρίσης και λέμε:

(9:6) Τώρα πια ο κόσμος δεν είναι εχθρός μας, γιατί έχουμε επιλέξει να είμαστε φίλοι του.

Όταν η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος αποτελούν την ταυτότητά μας, ο κόσμος είναι πράγματι εχθρός μας, επειδή η αμαρτία μας έχει προβληθεί πάνω σε αυτόν. Όταν ο Ιησούς είναι φίλος μας όμως, ο κόσμος γίνεται φίλος μας, γιατί μας διδάσκει τα φιλικά του μαθήματα της συγχώρεσης, την

όραση που βλέπει το πρόσωπο του Χριστού σε όλους. Ο «Καθρέφτης της Συγχώρεσης» της Helen παρέχει ένα υπέροχο συμπέρασμα σε αυτό το σημαντικό μάθημα, εκφράζοντας την όραση που μας επιτρέπει να δούμε το σύμπαν ως καθρέφτη, αντανakλώντας πίσω σε εμάς τον φιλικό σκοπό του Ιησού την αφύπνισή μας στην αγιότητα του Υιού του Θεού:

*Δεν μπορώ να αποτύχω σε τίποτα. Έχω
Την υποστήριξη των αγγέλων, με τον Θεό να είναι επικεφαλής
Για τον Εαυτό Του. Ο Χριστός καθιερώνει
Η δική μου Ταυτότητα ως δική Του. Η αγάπη
Από όλο το σύμπαν του Θεού ανήκει σε μένα.
Ποιο μέρος έχει θλίψη στο σύμπαν μου
Όταν δεν είναι παρά ένας καθρέφτης από αυτό που ο Θεός
Δημιούργησε να είναι γεμάτο χαρά για πάντα;
Η συγχώρεση είναι ο καθρέφτης της Αγάπης Του,
Και είναι αυτή που θα κρατούσα γι' Αυτόν,
Για να πιάσω το όνειρο της αγιότητας που Αυτός δίνει,
Και μετά να διαπιστώσω ότι δεν είναι όνειρο.
(Τα δώρα του Θεού, σελ. 30)*

ΜΑΘΗΜΑ 195

Η αγάπη είναι ο δρόμος που πορεύομαι με ευγνωμοσύνη.

Η ευγνωμοσύνη είναι ένα σημαντικό θέμα σε πολλά μαθήματα του βιβλίου εργασιών, και αναφέρεται επίσης σε όλο το κείμενο. Σε αυτό το μάθημα, ο Ιησούς αντιπαραβάλλει την ευγνωμοσύνη του εγώ με τη δική μας προς στο Άγιο Πνεύμα. Η έννοια της ευγνωμοσύνης του εγώ βασίζεται στις διαφορές, τον πυρήνα της ιδιαίτερης σχέσης - είμαι ευγνώμων σε κάποιον ο οποίος είναι διαφορετικός από εμένα. Η ευγνωμοσύνη μας προς το Άγιο Πνεύμα ωστόσο, βασίζεται στην ενιαιότητα - είμαι ευγνώμων που μαθαίνω ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Στο τέλος του μαθήματος, ο Ιησούς λέει ότι η ευγνωμοσύνη είναι μια πτυχή της Αγάπης του Θεού. Εάν αυτή η Αγάπη είναι τέλεια ενιαιότητα, τότε η ευγνωμοσύνη πρέπει να αντικατοπτρίζει αυτήν την ενότητα. Όταν σε αυτό το μάθημα λοιπόν μιλάμε για δύο είδη ευγνωμοσύνης, μιλάμε για την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στις διαφορές και την ενιαιότητα.

(1:1-6) Η ευγνωμοσύνη είναι ένα μάθημα δύσκολο να μαθευτεί για κείνους που βλέπουν τον κόσμο εσφαλμένα. Το περισσότερο που μπορούν να κάνουν είναι να βλέπουν τον εαυτό τους να είναι καλύτερα από άλλους. Και προσπαθούν να είναι ικανοποιημένοι διότι κάποιος άλλος

φαίνεται πως υποφέρει περισσότερο από αυτούς. Πόσο αξιολύπητες και υποτιμητικές είναι τέτοιες σκέψεις! Γιατί ποιος έχει λόγο να ευχαριστεί επειδή οι άλλοι έχουν λιγότερα; Και ποιος υποφέρει λιγότερο επειδή βλέπει κάποιον άλλο να υποφέρει περισσότερο;

Εδώ περιγράφεται η ευγνωμοσύνη που χαρακτηρίζει τις ιδιαίτερες σχέσεις, που βασίζονται στην αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος*. Τα παραδείγματα πολλά: Είμαι ευγνώμων που έχασες, γιατί αυτό σημαίνει ότι κέρδισα εγώ. Είμαι ευγνώμων γιατί το εργαστηριακό τεστ βγήκε αρνητικό και δεν έχω καρκίνο, παρόλο που άλλοι άνθρωποι δεν ήταν τόσο τυχεροί. Είμαι ευγνώμων που με έσωσε ο Θεός από αυτή την τραγωδία, παρόλο που δεν έσωσε εσάς. Πήρα αυτό που ήθελα, ακόμη και από τον ίδιο τον Θεό · αλλά αν αυτό σημαίνει ότι κάποιος έπρεπε να χάσει, βασικά είμαι ευγνώμων που δεν ήμουν εγώ. Η λαϊκή ρήση «Πορεύομαι, όμως λόγω της χάρης του Θεού» δεν είναι ούτε ευγενική ούτε στοργική σκέψη. Έτσι η ευγνωμοσύνη μας βασίζεται στις διαφορές, οι οποίες είναι έμφυτες, που είναι η έννοια της σύγκρισης. Το ακόλουθο απόσπασμα από *Το Τραγούδι της Προσευχής* υπογραμμίζει αυτήν την τρελή ιδέα, και αντικαθιστώ τη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* με την *ευγνωμοσύνη-με-σκοπό-την-καταστροφή* και τη *συγχώρεση* με την *ευγνωμοσύνη*, για να δείξω τη θέση που κατέχουν η *διαφορά* και η *σύγκριση* στην ευγνωμοσύνη του εγώ:

*Η «ευγνωμοσύνη-με-σκοπό-την-καταστροφή» έχει πολλές μορφές, εφόσον είναι όπλο του κόσμου των μορφών. Δεν είναι όλες φανερές, και μερικές από αυτές είναι προσεκτικά συγκαλυμμένες κάτω από αυτό που μοιάζει με φιλανθρωπία. Όμως, όλες οι μορφές που μπορεί να πάρει δεν έχουν παρά μόνο αυτό το μοναδικό σκοπό · ο σκοπός τους είναι να διαχωρίζει και να κάνει αυτό που ο Θεός δημιούργησε ίσο, διαφορετικό. Η διαφορά είναι ξεκάθαρη σε πολλές μορφές όπου η προσχεδιασμένη σύγκριση δεν μπορεί να αποφευχθεί, ούτε και έχει αυτό το σκοπό... Όλες οι μορφές που παίρνει η **ευγνωμοσύνη** και δεν οδηγούν μακριά από τον θυμό, την καταδίκη και τις συγκρίσεις οιοδήποτε είδους, είναι θάνατος. Διότι αυτό τον σκοπό έχουν ορίσει. Μην απατάσαι από αυτές, παρά άφησέ τις ως ανάξιες με τις τραγικές προσφορές τους. (Τρ-2.ΙΙ.1· 8:1-3)*

(1:7) Την ευγνωμοσύνη σου την οφείλεις μόνο σε Αυτόν που έκανε κάθε αιτία για θλίψη να εξαφανιστεί από όλο τον κόσμο.

Η βαθύτερη ευγνωμοσύνη μας είναι προς το Άγιο Πνεύμα, τον δικό μας Δάσκαλο της συγχώρεσης και της ευγνωμοσύνης. Το ακόλουθο απόσπασμα εκφράζει όμορφα αυτό το συναίσθημα:

Την ευγνωμοσύνη που Του οφείλεις σου δεν ζητά παρά μόνο να την λάβεις εκ μέρους Του. Και όταν κοιτάξεις με γλυκιά ευγένεια τον αδελφό σου, θα βλέπεις το Ίδιο... Όταν ο Θεός έχει κάνει ο Ίδιος το τελευταίο βήμα, το Άγιο Πνεύμα θα συγκεντρώσει όλες τις ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη που Του έχεις προσφέρει, και θα τις εναποθέσει απαλά ενώπιον του Δημιουργού Του στο Όνομα του ιερότατου Υιού Του. (Κ-19.ΙV.3:1-2,8)

(2:1) Είναι παρανοϊκό να προσφέρεις ευχαριστίες για τα βάσανα.

Η άλλη όψη του νομίσματος. Θυμάμαι έναν φίλο μου, θρησκευόμενο Καθολικό που δεν ήταν μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, να μου διηγείται την εμπειρία που είχε ένα βράδυ καθώς πήγαινε με το αυτοκίνητο στο σπίτι. Οι συνθήκες του δρόμου ήταν κακές και το αυτοκίνητό του ξέφυγε από το δρόμο. Καθώς το αυτοκίνητο κατευθυνόταν προς ένα ανάχωμα, έλεγε συνέχεια: «Ευχαριστώ Ιησού, ευχαριστώ Ιησού, ευχαριστώ Ιησού». Μόνο που αργότερα συνειδητοποίησε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτή την εικόνα. Ευχαρίστησε τον Ιησού γιατί αυτό έπρεπε να κάνει ένας καλός Καθολικός: να τον ευχαριστήσει που έδωσε αυτή την υπέροχη ευκαιρία ίσως να σκοτωθεί. Ταυτόχρονα όμως ήταν τρομοκρατημένος για αυτό που φαινόταν να τον περίμενε. Η παραπάνω δήλωση στοχεύει να αναιρέσει αυτή την παράλογη σκέψη.

Είναι λογικό να είμαστε ευγνώμονες για τα βάσανα, αν πιστεύουμε ότι ο Θεός απαιτεί να εξιλεωθούμε για τις αμαρτίες μας μέσω του πόνου και της θυσίας, και ότι θα ανταμειφθούμε μετά το θάνατο με το να γίνουμε αποδεχτοί στον Ουρανό. Αυτή η εικόνα του Θεού ωστόσο, δεν έχει νόημα για τον λογικό νου. Αυτός είναι ο τρόπος που σκέφτεται ο κόσμος, αλλά σίγουρα όχι το πως σκέφτεται ο Θεός - «Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7). Δεν έχουμε ιδέα ότι προβάλλουμε τη δική μας μοχθηρή παραφροσύνη πάνω Του:

Νομίζεις ότι ο καθένας έξω από σένα απαιτεί την θυσία σου, αλλά δεν βλέπεις ότι μόνο εσύ απαιτείς θυσία, και μόνο από τον εαυτό σου. Ωστόσο, η απαίτηση για θυσία είναι τόσο βάνουση και τόσο τρομακτική που δεν μπορείς να την δεχτείς εκεί που βρίσκεται... Σε Αυτόν αποδίδεις την προδοσία του εγώ, προσκαλώντας το να πάρει την θέση Του για να σε προστατέψει από Αυτόν. Και δεν αναγνωρίζεις ότι αυτό που προσκάλεσες θέλει να σε καταστρέψει, και είναι αυτό που πραγματικά απαιτεί ολοκληρωτική θυσία από σένα. (Κ-15.Χ.8:1-2,5-6)

Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας διδάσκει να συγχωρέσουμε τον Θεό γιατί προβάλλαμε την ιδιαιτερότητα πάνω σε Αυτόν:

Ο Θεός ζητά την συγχώρεσή σου. Δεν διαχωρίζει, σαν μια ξένη θέληση, να ανυψώνεται ανάμεσα σε αυτό που Αυτός βούλεται για σένα και σε αυτό που θέλεις εσύ... Συγχώρεσε τον μέγα Δημιουργό του σύμπαντος, την Πηγή της ζωής, της αγάπης και της αγιότητας, τον τέλειο Πατέρα ενός τέλειου Υιού, για τις ψευδαισθήσεις της ιδιαιτερότητάς σου... Συγχώρεσε στον Άγιο Ένα την ιδιαιτερότητα που δεν μπόρεσε να δώσει, και που έφτιαξε εσύ αντί γι' Αυτόν. (Κ-24.ΙΙΙ.5:1-2· 6:1,7)

(2) Είναι παρανοϊκό να προσφέρεις ευχαριστίες για τα βάσανα. Αλλά είναι εξίσου παρανοϊκό να μην μπορείς να δείξεις ευγνωμοσύνη σε Έναν ο Οποίος σου προσφέρει τα σίγουρα μέσα όπου όλος ο πόνος θεραπεύεται, και τα βάσανα αντικαθίστανται με γέλιο και ευτυχία. Ούτε οι έστω εν μέρει σώφρονες θα μπορούσαν ν' αρνηθούν να κάνουν τα βήματα που καθοδηγεί Αυτός, και ν' ακολουθήσουν με τον τρόπο που τους ορίζει Αυτός, για να διαφύγουν από μία φυλακή που νόμιζαν ότι δεν περιείχε καμία πόρτα προς την ελευθερία που τώρα αντιλαμβάνονται.

Ο υπαινιγμός αυτών των δηλώσεων είναι ότι πρέπει να είστε εντελώς παρανοϊκοί αν γυρίζετε την πλάτη σας στον Ιησού και δεν κάνετε τα βήματα που σας ζητά. Ακόμα κι αν ήσασταν εν μέρει λογικοί θα τον ακούγατε, πράγμα που σημαίνει ότι όταν δεν ακούτε, δεν είστε στον ορθό σας νου. Επομένως, είναι επιτακτική ανάγκη να συνειδητοποιήσετε ότι δεν πρέπει να εμπιστευέστε οτιδήποτε σκέφτεστε, πιστεύετε ή αισθάνεστε. Όποτε έχετε σκέψεις με έστω και τον παραμικρό υπαινιγμό ιδιαιτερότητας - σκέψεις σύγκρισης ή διαφορές - έχετε απομακρυνθεί από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα και είστε με το εγώ, πράγμα που σημαίνει ότι είστε πάλι παρανοϊκοί. Ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να σας κάνουν να συνειδητοποιήσετε την παραφροσύνη σας, ώστε να μπορέσετε μάθετε να γίνετε λογικοί μέσα από την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος:

... Το Άγιο Πνεύμα σε παίρνει γλυκά από το χέρι, και ξανακάνει μαζί σου το τρελό ταξίδι έξω από τον εαυτό σου, οδηγώντας σε ευγενικά πίσω στην αλήθεια και την ασφάλεια μέσα σου. Φέρνει στην αλήθεια όλες τις παρανοϊκές προβολές σου και τα τρελά υποκατάστατα που έχεις τοποθετήσει έξω από σένα. Έτσι μεταστρέφει την πορεία της παράνοιας και σε επαναφέρει στην λογική. (Κ-18.Ι.8:3-5)

(3:1) Ο αδελφός σου είναι «εχθρός» σου διότι σ' αυτόν βλέπεις τον αντίπαλο για την ειρήνη σου · έναν ληστή που σου παίρνει την χαρά, και δεν σου αφήνει τίποτα παρά μαύρη απελπισία τόσο πικρή και αδυσώπητη που δεν απομένει πια καμιά ελπίδα.

Αυτή είναι η ουσία της ιδιαίτερης σχέσης αγάπης ή μίσους. Πιστεύετε ότι σας λείπει και ότι αυτό που σας λείπει κάποιος το πήρε από εσάς. Έτσι, ο μόνος τρόπος για να ανακτήσετε αυτόν τον «θησαυρό» είναι να τον πάρετε πίσω - ο τέταρτος νόμος του χάους του εγώ:

... Τι είναι αυτό το πολύτιμο πράγμα, αυτό το ανεκτίμητο πετράδι, αυτός ο κρυμμένος μυστικός θησαυρός, τον οποίο πρέπει να αρπάξεις με δίκαιη οργή από τον πιο δόλιο και πανούργο εχθρό; Πρέπει να είναι αυτό που θέλεις και ποτέ δεν βρίσκεις. Και τώρα «καταλαβαίνεις» τον λόγο που δεν το εύρισκες. Διότι σου το πήρε αυτός ο εχθρός, και το έκρυψε κάπου που δεν θα σκεφτόσουν να κοιτάξεις. Τον έκρυψε στο σώμα του... [το οποίο πρέπει] να καταστραφεί και να θυσιαστεί, ώστε να μπορέσεις να έχεις αυτό που ανήκει σε σένα. Η δολιότητά του απαιτεί τον θάνατό του, έτσι ώστε να μπορέσεις να ζήσεις εσύ. (Κ-23.ΙΙ.11:2-8)

(3:2-3) Τώρα είναι η εκδίκηση το μόνο που υπάρχει για να ευχηθείς. Τώρα το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να τον ρίξεις κάτω να κείτεται νεκρός μαζί σου, το ίδιο άχρηστος όσο κι εσύ · με τόσο λίγα μέσα στα άπληστα δάχτυλά του όπως και στα δικά σου.

Ο απώτερος στόχος της ιδιαιτερότητας, όπως μας λέει επανειλημμένα ο Ιησούς στο κείμενο, είναι ο φόνος και ο θάνατος. Θέλω τον θάνατό σου, αλλά και τον δικό μου, γιατί ο θάνατος αποδεικνύει ότι το εγώ έχει δικίο και ο Θεός κάνει λάθος. Ο Ιησούς λοιπόν μας ζητά να αναρωτηθούμε πώς θα μπορούσαμε να είμαστε ευγνώμονες προς κάποιον που κρυφά πιστεύουμε ότι μας κλέβει. Θυμηθείτε ότι η κυρίαρχη αρχή του εγώ είναι ή ο ένας ή ο άλλος: Αν θέλω να είμαι ευτυχισμένος, δεν μπορείτε να είστε εσείς · αν θέλετε να είστε ευτυχισμένοι, δεν μπορώ να είμαι εγώ. Επιπλέον, εφόσον είστε κυριολεκτικά φτιαγμένοι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή μου, ξέρω ότι πρέπει να κάνετε ακριβώς αυτό που κάνω εγώ: να αποκτήσετε την ευτυχία εις βάρος κάποιου άλλου · να κλέψετε την αγάπη και να μην δώσετε τίποτα ως αντάλλαγμα. Πώς μπορώ να εμπιστευτώ κάποιον, πόσο μάλλον να είμαι ευγνώμων, όταν έχω κάνει αυτό το σύστημα σκέψης πραγματικό στο νου μου; Δεν έχω άλλη επιλογή από το να σκοτώσω ώστε να προστατεύσω τον εαυτό μου, όπως κι εσείς πρέπει να με σκοτώσετε. Θυμόμαστε αυτό το ξεκάθαρο - θα μπορούσε να πει κανείς πολύ ξεκάθαρο - απόσπασμα από το κείμενο:

Όμως αν αφήσεις την ιδιαιτερότητά σου να του δείχνει τον δρόμο [του αδερφού σου], τότε θα ακολουθείς. Και οι δύο θα περπατάτε μέσα στον κίνδυνο, ο καθένας προσηλωμένος, μέσα στο σκοτεινό δάσος των τυφλών, χωρίς κανένα φως εκτός από τις εναλλασσόμενες μικροσκοπικές αναλαμπές που αστράφτουν για μια στιγμή από τις πυγολαμπίδες της αμαρτίας και μετά σβήνουν, για να οδηγήσουν τον άλλον σε έναν ανώνυμο γκρεμό και να τον κατακρημνίσουν. Γιατί πού αλλού μπορεί να βρει χαρά η ιδιαιτερότητα εκτός από το να σκοτώνει; Γιατί τί άλλο ψάχνει εκτός από το θέαμα του θανάτου; Πού αλλού οδηγεί εκτός από την καταστροφή; (Κ-24.Υ.4:1-5)

(4:1) Δεν προσφέρεις στον Θεό την ευγνωμοσύνη σου επειδή ο αδελφός σου είναι περισσότερο σκλάβος από σένα, ούτε μπορεί να εξαγριώνεσαι δίκαια αν φαίνεται πιο ελεύθερος.

Δεν πρέπει να ευχαριστείτε τον Θεό επειδή έχετε γλιτώσει από έναν τραυματισμό ενώ οι άλλοι δεν έχουν γλιτώσει - που είναι το νόημα του «Πορεύομαι, όμως λόγω της χάρις του Θεού» · ούτε πρέπει να εξοργίζετε αν κάποιος άλλος έχει περισσότερα από εσάς: προσοχή, αγάπη, χρήματα ή καλύτερη υγεία.

(4:2) Η αγάπη δεν κάνει συγκρίσεις.

Μια σχεδόν πανομοιότυπη πρόταση βρίσκεται στην αρχή της ενότητας «Η Δολιότητα της Ιδιαιτερότητας». Γνωρίζετε ότι έχετε αποδεχτεί το σύστημα σκέψης του εγώ, παραδείγματος χάριν,

συγκρίνοντας τη δική σας έλλειψη με την αφθονία κάποιου άλλου. Αυτή είναι μια σημαντική έννοια στο σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας του εγώ:

Η σύγκριση πρέπει να είναι ένα τέχνασμα του εγώ, διότι η αγάπη δεν κάνει καμιά. Η ιδιαιτερότητα πάντα κάνει συγκρίσεις. Εδραιώνεται από μια έλλειψη που βλέπει σε κάποιον άλλον, και συντηρείται αναζητώντας, και κρατώντας πεντακάθαρα στην όρασή της όλες τις ελλείψεις που μπορεί να αντιληφθεί. Αυτό αναζητά, και αυτό αντικρίζει. (Κ-24.ΙΙ.1:1-4)

(4:3) Και η ευγνωμοσύνη μπορεί να είναι ειλικρινής μόνο αν είναι ενωμένη με την αγάπη.

Να θυμάστε, η αγάπη είναι τέλεια ενιαιότητα. Γι' αυτό είναι αδύνατο να αγαπάς τον Ιησού ή να τον ευγνωμονείς αν πιστεύεις ότι είναι διαφορετικός από σένα. Πράγματι, *δεν μπορείτε να αγαπήσετε κάποιον που αντιλαμβάνεστε ως διαφορετικό - όχι τις προφανείς επιφανειακές διαφορές, αλλά εκείνες που κρίνουμε ως σημαντικές - γιατί βλέπετε ότι έχουν κάτι που λείπει από εσάς. Ή: αν το έχετε εσείς και αυτοί δεν το έχουν, το εγώ σας λέει: «Είναι δικό σου γιατί το έκλεψες από αυτούς και αυτοί δικαιολογούνται να το κλέψουν από εσένα».* Το νόημα του «η ευγνωμοσύνη μπορεί να είναι ειλικρινής μόνο αν είναι ενωμένη με την αγάπη» είναι ότι είμαι ευγνώμων γιατί εσείς και εγώ είμαστε ίδιοι, όχι διαφορετικοί. Δανειζόμενος από ένα απόσπασμα που περιγράφει τη δικαιοσύνη να συνδέεται με την αγάπη, αντικαθιστώ τη δικαιοσύνη με την ευγνωμοσύνη για να δείξω τη σύνδεση που υπάρχει μεταξύ αγάπης και ευγνωμοσύνης:

Μπορείς να γίνεις τέλειος μάρτυρας για την δύναμη της αγάπης και της ευγνωμοσύνης... Η ιδιαίτερη λειτουργία σου δεν σου δείχνει τίποτα άλλο εκτός από το ότι η τέλεια ευγνωμοσύνη μπορεί να επικρατήσει για σένα... Ο κόσμος εξαπατά, αλλά δεν μπορεί να αντικαταστήσει την ευγνωμοσύνη του Θεού με μια δική του εκδοχή. Γιατί μόνο η αγάπη... μπορεί να αντιλαμβάνεται αυτό που η ευγνωμοσύνη πρέπει να παρέχει στον Υιό του Θεού. Άφησε την αγάπη να αποφασίσει, και ποτέ μην φοβηθείς ότι εσύ, με την αδικία σου, θα στερήσεις τον εαυτό σου από αυτό που έχει ορίσει για σένα η ευγνωμοσύνη του Θεού. (Κ-25.VIII.12:1· 14:3,5-7)

(4:4-6) Προσφέρουμε τις ευχαριστίες μας στον Θεό τον Πατέρα μας έτσι ώστε όλα τα πράγματα θα βρουν την ελευθερία τους μέσα σε εμάς. Ποτέ δεν θα συμβεί μερικά να αποδεσμευτούν ενώ άλλα θα είναι ακόμα δέσμια. Γιατί ποιος μπορεί να παζαρεύει στο όνομα της αγάπης;

Η πρόταση 5 είναι άλλη μια αναφορά στα ευαγγέλια όπου ο Ιησούς διδάσκει τους αποστόλους πως οποιονδήποτε δεσμεύουν ή ελευθερώνουν δεσμεύεται ή ελευθερώνεται. Εδώ, ωστόσο, ο Ιησούς διδάσκει ότι δεν μπορεί να συμβαίνει κάποιος να συγχωρούνται και κάποιος άλλος να καταδικάζονται, κάποιος να υποδουλώνονται και κάποιος άλλος να ελευθερώνονται. Εάν η Υιότητα του Θεού είναι μία, αυτό που ισχύει για το ένα μέρος πρέπει να ισχύει για όλα. Αν η εμπειρία μου είναι διαφορετική, έχω ταυτιστεί με το εγώ που βλέπει τη διαπραγμάτευση ως την βασική δυναμική σε όλες τις σχέσεις:

Το εγώ... Πάντα είναι πρόθυμο να παζαρέψει, αλλά δεν μπορεί να καταλάβει ότι το να είσαι σαν κάποιον άλλον σημαίνει ότι δεν είναι δυνατές οι δοσοληψίες. Για να κερδίσεις πρέπει να δίνεις, όχι να κάνεις δοσοληψίες. Όταν κάνεις δοσοληψίες περιορίζεις το να δίνεις, και αυτό δεν είναι το Θέλημα του Θεού... Εσύ είσαι τα δώρα Του, κι επομένως τα δώρα σου πρέπει να είναι σαν τα δικά Του. (Κ-7.Ι.4:1-4,7)

(5:1) Επομένως δίνε τις ευχαριστίες σου, αλλά με ειλικρίνεια.

Η ευγνωμοσύνη μας είναι ειλικρινής μόνο εάν προέρχεται από την αληθινή επιθυμία να επιστρέψουμε στην εστία και να ξυπνήσουμε από το όνειρο. Αυτό σημαίνει να επιλέξουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας και να μάθουμε τα μαθήματά του · συγκεκριμένα, να μάθουμε πως

οποιαδήποτε πίστη στις διαφορές θα εμποδίσει την επιστροφή μας. Χρειάζεται λοιπόν να θέλουμε να μάθουμε το πόσο λάθος έχουμε κάνει στο πώς αντιλαμβανόμασταν τους άλλους και τον εαυτό μας.

(5:2-3) Και άφησε την ευγνωμοσύνη σου να κάνει χώρο σε όλους όσους επιθυμούν να αποδράσουν μαζί σου · τους ασθενείς, τους αδύναμους, τους ενδεείς και τους φοβισμένους, και εκείνους που θρηνούν κάποια φαινομενική απώλεια ή νιώθουν φαινομενικό πόνο, που βασανίζονται από κρύο ή πείνα, ή περπατούν τον δρόμο του μίσους και το μονοπάτι του θανάτου. Όλοι αυτοί έρχονται μαζί σου.

Το θέμα που θέτει ο Ιησούς, και πάλι, είναι ότι κανείς δεν αποκλείεται από την αγάπη μας που είναι γεμάτη ευγνωμοσύνη. Όταν βρισκόμαστε έξω από το όνειρο του πόνου και του θανάτου, χαμογελάμε με χαρά, αναγνωρίζοντας ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ανόητο όνειρο διαχωρισμού, που δεν έχει καμία δύναμη να αλλάξει την τέλεια Ενιαιότητα Πατέρα και Υιού:

Θα πρέπει να σημειώσουμε με προσοχή ότι ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό. Αν όλη η δημιουργία είναι Υιοί Του, ο κάθε ένας πρέπει να είναι αδιαίρετο μέρος όλης της Υιότητας. Η Υιότητα μέσα στην Ενιαιότητά της υπερβαίνει το σύνολο των μερών της. (Κ-2.VII.6:1-3)

(5:4) Ας μην συγκρίνουμε τον εαυτό μας με αυτούς, γιατί έτσι τους διαχωρίζουμε από την επίγνωση ενότητας που μοιραζόμαστε μαζί τους, όπως και αυτοί την μοιράζονται μαζί μας.

Η σύγκριση, και πάλι, αφορά το εγώ, που μας εμποδίζει να θυμηθούμε τη γνώση του Θεού:

Το εγώ στην κυριολεξία ζει με συγκρίσεις. Η ισότητα είναι πέρα από το πεδίο κατανόησής του, και η ευσπλαχνία καθίσταται αδύνατη... Η γνώση ποτέ δεν εμπεριέχει συγκρίσεις. Αυτή είναι η κύρια διαφορά της από όλα τα άλλα που μπορεί να καταλαβαίνει ο νους. (Κ-4.II.7:1-2· 11:12-13)

Για να αποφύγουμε τη γνώση της αδιαφοροποίητης ενιαιότητάς μας, συγκρίνουμε συνεχώς τον εαυτό μας με τους άλλους, κατηγορώντας τους για τις διαφορές που έχουμε μεταξύ μας.

(6:1) Ευχαριστούμε τον Πατέρα μας μόνο για ένα πράγμα · για το ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από κανένα ζωντανό πράγμα, άρα είμαστε ένα μαζί Του.

Έτσι, είμαστε ευγνώμονες στον Θεό, όχι επειδή μας δίνει ιδιαίτερα δώρα ή μας χαρίζει τη ζωή ή σ' αυτούς που είναι γύρω μας, αλλά για την Αγάπη και την Ενιαιότητα που είναι η πραγματικότητα Του και η δική μας επίσης.

Επιτρέψτε μου να σχολιάσω εν συντομία τη φράση ζωντανό(α) πράγμα(τα), που εμφανίζεται σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Για να αποφύγετε τη σύγχυση, πρέπει να έχετε κατά νου, για άλλη μια φορά, ότι ο Ιησούς δεν είναι συνεπής στη γλώσσα που χρησιμοποιεί. Μας λέει «δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό» (Κ-23.II.19:1), το οποίο σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ζωντανά πράγματα στον κόσμο. Όμως στη σωματική μας εμπειρία τα ζωντανά πράγματα πράγματι υπάρχουν. Επειδή η δική μας εμπειρία είναι αυτή, ο Ιησούς χρησιμοποιεί όρους που έχουν νόημα για εμάς στο πλαίσιο του κόσμου, παρόλο που εδώ τίποτα δεν ζει αληθινά. Η γλώσσα είναι ασυνεπής επειδή ο σκοπός που έχει ο Ιησούς είναι συγκεκριμένος για το μάθημα που θέλει να μάθουμε σε οποιοδήποτε δεδομένο σημείο, το οποίο διαφέρει από τα μαθήματά του σε άλλα σημεία. Εδώ, ο Ιησούς αναφέρεται στον τρόπο που βιώνουμε το διαχωρισμό και επομένως κάνουμε συγκρίσεις ανάμεσα σε μας και σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε ότι είναι άλλα ζωντανά πράγματα - γι' αυτό χρησιμοποιεί αυτή τη φράση. Το μήνυμα μέσα στο όνειρο δεν είναι ότι είμαστε ένα, αλλά ότι μοιραζόμαστε την ίδια τρέλα και ότι χρειάζεται να δραπετεύσουμε από το τρελοκομείο του εγώ. Η εξάσκηση αυτού του μαθήματος θα

μας οδηγήσει τελικά να αναγνωρίσουμε την απόλυτη αλήθεια: «Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό».

(6:2) Και χαιρόμαστε που δεν μπορούν ποτέ να γίνουν εξαιρέσεις που να μειώσουν την ολότητα μας, ούτε να τραυματίσουν ή ν' αλλάξουν την λειτουργία μας να ολοκληρώνουμε τον Ένα ο Οποίος είναι ο ίδιος ολοκλήρωση.

Από την δική μας προοπτική ολοκληρώνουμε τον Θεό · αλλά στην πραγματικότητα Αυτός είναι ήδη πλήρης. Το μήνυμα εδώ είναι ότι δεν υπάρχουν εξαιρέσεις για την ολοκλήρωσή Του. Επομένως, μέσα στην ψευδαισθηση δεν πρέπει να κάνουμε εξαιρέσεις στη συγχώρεσή μας. Μόνο τότε μπορούμε να θυμηθούμε την ολοκλήρωσή μας ως Χριστός, ο ένας Υιός του Θεού. Αυτό περιλαμβάνει τις δημιουργίες μας - τις προεκτάσεις του Εαυτού μας:

Ο Ουρανός περιμένει σιωπηλά, και οι δημιουργίες σου σου απλώνουν το χέρι τους για να σε βοηθήσουν να περάσεις απέναντι και να τις καλωσορίσεις. Διότι αυτές είναι που αναζητάς. Αναζητάς μόνο την δική σου ολοκλήρωση, και αυτές είναι που σε ολοκληρώνουν... Η αποδοχή των δημιουργιών σου είναι η αποδοχή της ενιαιότητας της δημιουργίας, χωρίς την οποία ποτέ δεν θα μπορούσες να είσαι ολοκληρωμένος... Πέρα από την γέφυρα [που οδηγεί από τον κόσμο στον Ουρανό] βρίσκεται η ολοκλήρωσή σου, διότι θα είσαι απόλυτα μέσα στον Θεό... ολοκληρώνοντάς Τον με την ολοκλήρωσή σου. (Κ-16.IV.8:1-3,6· 9:1)

(6:3) Δίνουμε τις ευχαριστίες μας για κάθε ζωντανό πράγμα, ειδάλλως δεν προσφέρουμε ευχαριστίες για τίποτα, και δεν θα μπορούμε ν' αναγνωρίσουμε τα δώρα του Θεού προς εμάς.

Το να είσαι ευγνώμων σε ένα άτομο αλλά όχι σε κάποιο άλλο είναι το να «προσφέρεις ευχαριστίες στο τίποτα», γιατί αυτό προσφέρει σιωπηρά ευχαριστίες για να ενισχύσει το σύστημα σκέψης του εγώ, το οποίο είναι τίποτα. Και πάλι, τα ζωντανά πράγματα είναι όλοι όσοι αντιλαμβανόμαστε στη ζωή μας, και η ευγνωμοσύνη μας δεν είναι για αυτό που κάνουν για εμάς, αλλά για τον Ένα ο Οποίος μας διδάσκει ότι οι αντιλήψεις μας για τον διαχωρισμό προέρχονται από το σύστημα σκέψης των ψευδαισθήσεων του νου. Τώρα που γνωρίζουμε ότι το πρόβλημα δεν είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, αλλά η σκέψη του διαχωρισμού εσωτερικά, μπορούμε να διορθώσουμε τη εσφαλμένη μας απόφαση. Έτσι βλέπουμε μέσα από τα μάτια του Χριστού, η όραση του Οποίου μας διδάσκει ότι η ολοκλήρωσή μας βρίσκεται σε «κάθε ζωντανό πράγμα»:

Ο Χριστός μέσα σου είναι πολύ ήρεμος... Αυτός κοίταξε εσένα πρώτος, αλλά αναγνώρισε ότι δεν ήσουν ολοκληρωμένος. Κι έτσι αναζήτησε την ολοκλήρωσή σου μέσα σε κάθε ζωντανό πράγμα που βλέπει και αγαπά. Και την αναζητά ακόμα, έτσι ώστε το κάθε ένα να μπορέσει να σου προσφέρει την Αγάπη του Θεού. (Κ-24.V.6:1,7-9)

(7) Ας αφήσουμε, λοιπόν, τους αδελφούς μας να στηρίξουν τα κουρασμένα τους κεφάλια πάνω στους ώμους μας για να αναπαυθούν για λίγο. Προσφέρουμε ευχαριστίες γι' αυτούς. Διότι αν μπορούμε να τους καθοδηγήσουμε προς την ειρήνη που θέλουμε να βρούμε, ο δρόμος ανοίγει επιτέλους για εμάς. Μία αρχαία πόρτα ταλαντεύεται ανοιχτή και πάλι · ένας Λόγος από παλιά ξεχασμένος ηχεί και πάλι στην μνήμη μας, και αποκτά ξανά καθαρότητα καθώς εμείς είμαστε και πάλι πρόθυμοι ν' ακούσουμε.

Η αρχαία πόρτα είναι ο ορθός μας νους, που το μίσος είχε κλείσει. Ωστόσο, συνειδητοποιώντας ότι εμείς κάναμε λάθος και ότι το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο, επιτρέπει στην πόρτα να ανοίξει. Βοηθώντας τους άλλους να βρουν ειρήνη - αφήνοντας τη συγχώρεσή μας να επεκταθεί ανεξαιρέτως σε όλους - ενισχύεται στον εαυτό μας. Έτσι «ένα αρχαίο μίσος...[περνάει] από τον κόσμο» (Κ-30.V.9:1), γιατί «το πιο άγιο από όλα τα μέρη πάνω στη γη είναι εκείνο όπου κάποιο αρχαίο μίσος έχει γίνει τωρινή

αγάπη» (Κ- 26.IX.6:1). Το να ξεπεράσουμε το μίσος επιτρέπει στον Εαυτό μας να ανοίξει την πόρτα στον Εαυτό μας - τον έναν Υιό του Θεού:

... Αυτός [Ο Χριστός] στέκεται δίπλα στην θύρα για την οποία η συγχώρεση είναι το μόνο κλειδί. Δώσε το σε Αυτόν να το χρησιμοποιήσει αντί για σένα, και θα δεις την θύρα ν' ανοίγει σιωπηλά ενώπιον του ολοφώτρινου προσώπου του Χριστού. Δες τον αδελφό σου εκεί, πίσω από την θύρα - τον Υιό του Θεού έτσι όπως τον δημιούργησε Αυτός. (Τρ-2.III.7:6-8)

(8:1-2) Περπάτα λοιπόν, με ευγνωμοσύνη τον δρόμο της αγάπης. Γιατί το μίσος ξεχνιέται όταν αφήσουμε κατά μέρος τις συγκρίσεις.

Η αληθινή ευγνωμοσύνη συμβαδίζει με την ενιαιότητα της αγάπης, και έτσι η μεταξύ μας ευγνωμοσύνη αντανακλά την αγάπη που προσφέρει ο Ιησούς σε εμάς ως μια ευλογία:

Ο Υιός του Θεού είναι πάντα ευλογημένος σαν ένα. Και καθώς η ευγνωμοσύνη του πηγαίνει προς εσένα που τον ευλόγησες, η λογική σου λέει ότι δεν μπορεί εσύ να βρίσκεσαι ξεχωριστά από την ευλογία. Η ευγνωμοσύνη που σου προσφέρει σου θυμίζει τις ευχαριστίες τις οποίες σου δίνει ο Πατέρας σου που Τον ολοκληρώνεις... Ο Πατέρας σου είναι τόσο κοντά σε σένα όσο ο αδελφός σου. Ωστόσο, τι θα μπορούσε να είναι πιο κοντά σου από ό,τι ο Εαυτός σου; (Κ-21.VI.10:1-3,5-6)

(8:3-6) Τι άλλο εμπόδιο προς την ειρήνη παραμένει; Ο φόβος για τον Θεό επιτέλους ακυρώνεται, και συγχωρούμε χωρίς να συγκρίνουμε. Έτσι δεν μπορούμε να παραβλέψουμε κάποια πράγματα, ενώ άλλα να τα κρατήσουμε ακόμα κλειδωμένα ως «αμαρτίες». Όταν η συγχώρεσή σου είναι ολοκληρωτική θα έχεις και απόλυτη ευγνωμοσύνη, διότι θα βλέπεις ότι τα πάντα έχουν κερδίσει το δικαίωμά τους στην αγάπη με το να είναι γεμάτα αγάπη, όπως ο Εαυτός σου.

Ο Εαυτός μου είναι η πλήρης αγάπη, και επομένως όλοι ως μέρος του Εαυτού μοιράζονται την αγάπη Του. Αν κάποιος πιστεύει ότι είναι έξω από αυτήν την αγάπη, του αξίζει να του το υπενθυμίζουμε. Όταν επιτίθεμαι στους άλλους, τους λέω ότι δεν τους αξίζει αυτή θύμηση. Όμως απέτυχα να θυμηθώ ότι όταν τους αποκλείω, αποκλείω τον εαυτό μου - τον έναν Υιό του Θεού. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν κουράζεται να μου το θυμίζει:

... Ο Ουρανός είναι το δώρο που χρωστάς στον αδελφό σου, το χρέος της ευγνωμοσύνης που προσφέρεις στον Υιό του Θεού ευχαριστώντας τον γι' αυτό που είναι, και γι' αυτό που τον δημιούργησε ο Πατέρας του να είναι. (Κ-19.IV-Δ.19:6)

(9:1-2) Σήμερα μαθαίνουμε να σκεφτόμαστε την ευγνωμοσύνη αντί για τον θυμό, την κακία και την εκδίκηση. Μας έχουν δοθεί τα πάντα.

Το εγώ μας λέει ότι δεν μας έχει δοθεί τίποτα και ότι υπάρχει μια σοβαρή έλλειψη μέσα μας, η οποία γεννά τις συγκρίσεις και τα παζάρια που είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της ιδιαίτερης σχέσης. Ως απάντηση, το Άγιο Πνεύμα μας διδάσκει υπομονετικά για την αφθονία μας, και το πώς να κατανοήσουμε ότι το εγώ την καμουφλάρει με την επίθεση - «θυμό, κακία και εκδίκηση»:

... Ένας Δάσκαλος βρίσκεται μέσα σε όλους τους νέες και διδάσκει το ίδιο μάθημα σε όλους. Πάντα σε διδάσκει την ανεκτίμητη αξία κάθε Υιού του Θεού, διδάσκοντάς την με άπειρη υπομονή γεννημένη από άπειρη Αγάπη για την οποία Αυτός μιλάει. Κάθε επίθεση είναι ένα κάλεσμα για την υπομονή Του, εφόσον η υπομονή Του μπορεί να μεταφράζει την επίθεση ως ευλογία. Εκείνοι που επιτίθενται δεν γνωρίζουν ότι είναι ευλογημένοι. Επιτίθενται διότι πιστεύουν ότι είναι στερημένοι. Δίνε, λοιπόν, από την δική σου αφθονία, και δίδασκε τους αδελφούς σου την δική τους. Μην μοιράζεσαι τις ψευδαισθήσεις τους για ελλείψεις, ειδάλλως θα αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ελλιπή. (Κ-7.VII.7:2-8)

(9:3) Αν αρνηθούμε να το αναγνωρίσουμε, τότε δεν έχουμε δικαίωμα να είμαστε πικραμένοι, και με μία αντίληψη για τον εαυτό μας που θεωρεί ότι είμαστε σε ένα τόπο ανηλεούς καταδίωξης, όπου καταδικαζόμαστε ασταμάτητα, και σπρωχνόμαστε από εδώ και από εκεί δίχως μία σκέψη φροντίδας για εμάς ή το μέλλον μας.

Μπορεί να θυμάστε αυτή τη σημαντική ιδέα από το Μάθημα 166: Ποτέ δεν δικαιολογούμαστε να αντιλαμβανόμαστε ότι μας φέρονται άδικα - ότι μας εγκαταλείπουν, μας προδίδουν ή μας καταδιώκουν. Μια δήλωση όπως αυτή, βγαλμένη εκτός πλαισίου, φαίνεται πράγματι σκληρή · ωστόσο δεν είναι, όταν το κεντρικό της θέμα γίνει κατανοητό: όλα αυτά επιλέγονται - *από εμάς*. Αντί να αισθανόμαστε ευγνωμοσύνη προς τον Θεό ή το Άγιο Πνεύμα που μας υπενθυμίζει την ενιαιότητά μας ως Χριστός, επιλέγουμε τον θυμό, την κακία και την εκδίκηση, γιατί πιστεύουμε ότι μας λείπει αυτό που χρειαζόμαστε. Το επακόλουθο ήταν η αμνησία καθώς αρνηθήκαμε ότι *εμείς* κάναμε ελλιπή τον εαυτό μας με το να απομακρύνουμε τον Θεό και τη Φωνή Του, πετάξαμε τον θησαυρό του Ουρανού με το να επιλέξουμε στη θέση του έναν διαχωρισμένο εαυτό ως θησαυρό. Πιστέψαμε ότι μας έλειπε, αλλά ακούγοντας τα ψέματα του εγώ καταλήξαμε ότι αυτό συνέβη επειδή κάποιος πήρε τον θησαυρό από εμάς. Αυτή η εσφαλμένη αντίληψη δικαιολόγησε τις προσπάθειές μας να τον επαναφέρουμε, που είναι η γέννηση της ιδιαιτερότητας η δυναμική της επίθεσης. Επομένως, αν αρνηθούμε να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε ήδη τα πάντα, δεν φταίει κανείς · δεν φταίει η κοινωνία, το εκπαιδευτικό σύστημα, οι γονείς, οι σύζυγοι, οι εραστές, τα σώματα ή κάποια βακτήρια. Αν νιώθουμε ότι κάτι λείπει μέσα μας, είναι μόνο γιατί επιλέξαμε ενάντια στην αγάπη και την αφθονία του Ουρανού:

Έχεις τόση λίγη πίστη στον εαυτό σου διότι δεν είσαι πρόθυμος να δεχτείς το γεγονός ότι η τέλεια αγάπη βρίσκεται μέσα σου. (Κ-15.VI.2:1)

Επομένως, δεν δικαιούμαστε να έχουμε πικρίες επειδή οι άνθρωποι μας επιπλήττουν, μας καταδιώκουν ακατάπαυστα ή μας πιέζουν χωρίς να φροντίζουν για την ευημερία μας. Ο Ιησούς μας λέει ότι δεν δικαιούμαστε να έχουμε παράπονα και να κατηγορούμε επειδή αυτά δεν είναι αληθινά - τα συναισθήματά μας, και πάλι, προέρχονται από την δική μας απόφαση. Όμως δεν ωθούμαστε να εγκαταλείψουμε το δικό μας σύστημα σκέψης της θυματοποίησης, αλλά απλά μας ζητείται να μην το δικαιολογούμε, να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τον πόνο που μας φέρνει - το να εμμένουμε δεν είναι χωρίς κόστος. Πηγαίνοντας στον Ιησού για να ζητήσουμε βοήθεια, μας επιτρέπει να δούμε πόσο λάθος κάναμε να πιστεύουμε ότι ήμασταν τα αθώα θύματα, γιατί η αγάπη του μας διδάσκει ότι θυματοποιήσαμε μόνο τους εαυτούς μας. Θυμόμαστε:

Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι παρά το εξής: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. (Κ-27.VIII.10:1)

Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό θέμα στο επόμενο μάθημα.

(9:4-6) Η ευγνωμοσύνη γίνεται η μοναδική σκέψη με την οποία αντικαθιστούμε αυτές τις παρανοϊκές αντιλήψεις. Ο Θεός έχει νοιαστεί για μας, και μας αποκαλεί Υιό. Τι άλλο μπορεί να είναι σπουδαιότερο από αυτό;

Ο τρόπος με τον οποίο αναγνωρίζω τον εαυτό μου ως Υιό του Θεού είναι μέσα από την καθημερινή πρακτική της αρχής της ενιαιότητας - ιδιαίτερα όταν μπαίνω στον πειρασμό να πιστέψω ότι οι άλλοι είναι έτοιμοι να πάρουν κάτι από εμένα ή ότι έχουν κάτι που χρειάζομαι. Η ευγνωμοσύνη που νιώθω, για άλλη μια φορά, δεν είναι για αυτό που λαμβάνω, αλλά για την επίγνωση ότι είμαστε ένα. Έτσι είμαι ευγνώμων για την ευκαιρία που παρείχαν οι εσφαλμένες αντιλήψεις μου, γιατί μου έδωσαν τη δυνατότητα να καταλάβω ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπω αυτό που βλέπω. Με αυτόν τον τρόπο η ιδιαιτερότητα που συνήθιζε να επιτίθεται στο εγώ μου γίνεται ο τρόπος που ο Ιησούς με διδάσκει να συγχωρώ. Επιπλέον, η έκκλησή μου για έναν άλλο τρόπο με έφερε σε

επαφή με την αγάπη του Ιησού, με την άλλη ματιά. Έτσι, είμαι ευγνώμων για την τάξη στην οποία είμαι και τον δάσκαλο που μου θυμίζει ποιος είμαι, αναιρώντας όλες τις αντιλήψεις θυματοποίησης και οδηγώντας με στον Θεό του Οποίου την αγάπη πάντα αναζητούσα:

Εμπιστεύσου Αυτόν του Οποίου τη Φωνή άκουσες, και μη νομίζεις ότι Αυτός δεν ακούει τη φοβισμένη φωνή σου που καλεί με ψιθυριστή αγωνία... Μην απελπίζεσαι από Αυτόν ο Οποίος σε αγαπά με μια αιώνια Αγάπη. Ο Οποίος γνωρίζει την ανάγκη σου και σε προσέχει σε όλα με αδιάκοπη επαγρύπνηση.

Μην ξεχνάς τις ευχαριστίες Του και κατανόησε ότι η ευγνωμοσύνη του Θεού υπερβαίνει όλα τα πράγματα που μπορεί να προσφέρει ο κόσμος, γιατί τα Δώρα Του θα διαρκέσουν για πάντα στην Καρδιά Του και στη δική μας. Να είσαι ευγνώμων για την Αγάπη Του και για τη φροντίδα Του...

Και έτσι ο Ίδιος ο Πατέρας μας λέει σε μας:

Είσαι ο Υιός Μου.... Έλα...άνοιξε την καρδιά σου και άσε Με να λάμψω πάνω σου.... Είσαι το φως και η κατοικία Μου... Καλώ με αγάπη, όπως κι εσύ θα Μου απαντήσεις.... Θυμήσου την αγάπη, τόσο κοντά σου που δεν γίνεται να μην αγγίξεις την καρδιά της γιατί χτυπά μέσα σου. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 127-28)

(10:1-2) Η ευγνωμοσύνη μας θα προετοιμάσει τον δρόμο γι' Αυτόν, και θα συντομεύσει τον χρόνο μάθησής μας περισσότερο από ό,τι ονειρευτήκες ποτέ. Η ευγνωμοσύνη πάει χέρι - χέρι με την αγάπη, και εκεί όπου είναι η μία βρίσκεται και η άλλη.

Η αγάπη είναι η τέλεια Εναιότητα του Θεού και του Χριστού, από την οποία κανείς δεν αποκλείεται. Επομένως, προσέξτε το πώς αποκλείετε τους ανθρώπους από αυτήν και μετά δικαιολογείτε την επίθεση. Δείτε ότι μπαίνατε σε πειρασμό να βρείτε συμμάχους και να συνδέσετε την ευγνωμοσύνη σας με το να νιώθετε ότι αποδεδειγμένα είχατε δίκιο. Στη συνέχεια, κάντε το επόμενο βήμα και συνειδητοποιήστε το πόσο δυστυχισμένους σας κάνει τελικά - η ιδιαιτερότητα δεν ήταν αυτό που νομίζατε, γιατί δεν σας έδωσε αυτό που θέλατε. Δεν μαθαίνετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να είστε πιο ευτυχισμένοι στο όνειρο - ο στόχος της ιδιαιτερότητας - αλλά για τα μικρά βήματα της συγχώρεσης που σας οδηγούν να ξυπνήσετε από το όνειρο. Όμως το μονοπάτι τους απαιτεί πειθαρχία και επιμέλεια για να παρακολουθείτε τις σκέψεις του εγώ σας, γιατί η αντίσταση στην αγάπη είναι μεγάλη.

(10:3) Γιατί η ευγνωμοσύνη δεν είναι παρά μια πλευρά της Αγάπης που είναι η Πηγή όλης της δημιουργίας.

Η ευγνωμοσύνη, με αυτή την έννοια, δεν είναι του Θεού, αλλά μια διόρθωση για την έλλειψη ευγνωμοσύνης του εγώ. Είναι μια πλευρά, ή μια ορθά νοούμενη αντανάκλαση της Αγάπης Του.

(10:4) Ο Θεός δίνει τις ευχαριστίες Του σε σένα, τον Υιό Του, γιατί είσαι αυτό που είσαι · η δική Του ολοκλήρωση και η Πηγή της αγάπης, μαζί με Αυτόν.

Περιττό να πούμε ότι ο Θεός δεν δίνει ευχαριστίες. Αυτές είναι όμορφες και παρηγορητικές σκέψεις που εκφράζουν μια αγάπη που υπερβαίνει την κατανόησή μας, και οι οποίες βρίσκουν μια ηχώ στα «Τα Δώρα του Θεού»:

Δεν υπάρχει κανένα δώρο πίστης που ο Θεός να μην δέχεται με ευγνωμοσύνη. Αγαπά τον Υιό Του. Και όπως του δίνει τα δώρα Του, έτσι είναι ευγνώμων για τα δώρα που Του δίνει ο Υιός Του. Η ευγνωμοσύνη είναι το τραγούδι για το δώρο του Ουρανού, η μοναδική αρμονία που τραγουδιέται από όλη τη δημιουργία που είναι ένα με τον Δημιουργό της. Γιατί η ευγνωμοσύνη είναι η αγάπη που

εκφράζεται με την ένωση · η απαραίτητη προϋπόθεση για την επέκταση και η ανάγκη για ειρήνη. (Τα δώρα του Θεού, σελ. 123)

(10:5-6) Η ευγνωμοσύνη σου προς Αυτόν είναι ένα με την δική Του προς εσένα. Γιατί η αγάπη δεν μπορεί να περπατά σε κανένα δρόμο άλλο εκτός από τον δρόμο της ευγνωμοσύνης, και έτσι πορευόμαστε κι εμείς που περπατάμε στον δρόμο που οδηγεί στον Θεό.

Εάν είστε πραγματικά ειλικρινείς ότι θέλετε να επιστρέψετε στην εστία, θα είστε ειλικρινείς στην εξάσκηση της συγχώρεσης που θα επιτύχει τον στόχο σας. Όταν μπείτε στον πειρασμό να πείτε ότι είναι πολύ δύσκολο να επιτευχθεί η συγχώρεση, θυμηθείτε αυτόν που ρωτά, που σας λέει ότι μπορείτε. Συνειδητοποιήστε ότι οι διαμαρτυρίες σας οι οποίες δεν περιέχουν ευγνωμοσύνη αντικατοπτρίζουν ότι έχετε τοποθετήσει τον εαυτό σας στη θέση να γνωρίζει καλύτερα από τον Ιησού. Στο τέλος, η ευγνωμοσύνη μας είναι προς τον Θεό, του Οποίου η Αγάπη μας διδάσκει να κοιτάμε διαφορετικά τον καθένα και τα πάντα στον κόσμο. Κλείνουμε με αυτές τις υπέροχες προτάσεις ευγνωμοσύνης από «Τα Δώρα του Θεού»:

Παιδί της Αιώνιας Αγάπης, τι δώρο θέλει ο Πατέρας σου από σένα εκτός από τον εαυτό σου; Και τι υπάρχει εκεί που θα προτιμούσες να δώσεις, διότι τι υπάρχει εκεί που θα προτιμούσες να έχεις; Ξέχασες Ποιος πραγματικά είσαι... Άκουσε το κάλεσμα της αγάπης προς την αγάπη, με αγάπη, μέσα στην αγάπη για σένα, και ανυψώσου με την αγάπη δίπλα σου για να ανταποδώσεις το δώρο της αγάπης που σου έδωσε ο Θεός, και Του έδωσες με ευγνωμοσύνη. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 125)

ΜΑΘΗΜΑ 196

Μόνο τον εαυτό μου γίνεται να σταυρώσω.

Αυτό και το επόμενο μάθημα συνθέτουν ένα σύνολο: όταν επιλέγω εσφαλμένα, «Μόνο τον εαυτό μου γίνεται να σταυρώσω» · όταν επιλέγω ορθά: «Μόνο την δική μου ευγνωμοσύνη γίνεται κερδίζω». Ένα σημαντικό σημείο εδώ είναι ότι το εγώ στο οποίο αναφέρεται ο Ιησούς είναι ο λήπτης των αποφάσεων. Αυτό ισχύει σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, αλλά είναι ιδιαίτερα σημαντικό σε αυτά τα μαθήματα, τα οποία θέτουν ξεκάθαρα ότι το πρόβλημα βρίσκεται στο νου μας - την έδρα των αποφάσεων. Περιπτώ να πω ότι αυτό που έχει σημασία είναι ότι αν έχω αποφασίσει να σταυρωθώ, μπορώ να το αντιστρέψω. Εάν δεν γνωρίζω την εσφαλμένη επιλογή του νου μου, δεν υπάρχει ελπίδα για ουσιαστική αλλαγή.

Αυτό το μάθημα επίσης παρέχει μια περίληψη αυτού που ανέφερα ως τη στρατηγική των δύο επιπέδων ή της διπλής ασπίδας του εγώ. Από τη στιγμή που ο λήπτης αποφάσεων επιλέγει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, ο φόβος του εγώ είναι ότι - ο Υιός του Θεού - θα αλλάξει το νου του και σε αυτή την άγια στιγμή το εγώ θα εξαφανιστεί. Ως άμυνα, το εγώ επινοεί μια ευφυέστατη στρατηγική - που είναι ο πυρήνας των διδασκαλιών του Ιησού για το εγώ, και το θέμα που υπάρχει σε όλα αυτά τα βιβλία. Το σχέδιο είναι να καταστήσει τον Υιό του Θεού χωρίς νου, το οποίο επιτυγχάνεται όταν βιώνει τον εαυτό του ως σώμα, που κυβερνάται από έναν εγκέφαλο. Αυτό εξασφαλίζει τη διατήρηση της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας του εγώ διατηρώντας την αρχική απόφαση που πήρε ο Υιός υπέρ του εγώ, αφού δεν είναι πλέον σε θέση να αλλάξει ένα νου που δεν ξέρει ότι έχει.

Το σχέδιο του εγώ είναι να καταστήσει αναγκαίο και να πείσει τον Υιό ότι ο νους του είναι ένα επικίνδυνο μέρος να βρίσκεται, το οποίο το κάνει με την κατασκευή του μύθου της ανίερης

τριάδας: ο Υιός έχει *αμαρτήσσει* ενάντια στον Θεό, αξίζει να τιμωρηθεί λόγω της αμαρτίας του (το νόημα της *ενοχής*), και στη συνέχεια *φοβάται* την επικείμενη και αναπόφευκτη επίθεση. Έτσι ο νους γίνεται ένα θανατηφόρο πεδίο μάχης στο οποίο, αν ο Υιός παραμείνει, σίγουρα θα καταστραφεί. Αυτή είναι η πρώτη ασπίδα της λήθης του εγώ και της ανιέρης τριάδας του, η οποία κρατά μακριά τον Υιό από το να κοιτάξει την αλήθεια της Επανόρθωσης στον ορθό του νου. Μόλις αποδειχθεί ο κίνδυνος του νου, ο Υιός δέχεται ότι δεν μπορεί πλέον να είναι ασφαλής, και ότι χρειάζεται μια δεύτερη ασπίδα ή βαθμίδα άμυνας. Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος προβάλλονται στα σώματα, δημιουργώντας έναν κόσμο στον οποίο βλέπουμε την αμαρτία και την ενοχή γύρω μας, αλλά όχι στον εαυτό μας. Ακόμα κι αν κρίνουμε τους εαυτούς μας ως αμαρτωλούς, θεωρούμε ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος για το δικό μας λάθος. Ο φόβος που ήταν αρχικά μέσα στο νου τώρα γίνεται αντιληπτός ότι υπάρχει εξωτερικά. Όταν οι άνθρωποι επιχειρούν να περιγράψουν την εμπειρία του Θεού, συχνά το κάνουν με αυτή τη δυναμική προβάλλοντας την ενοχή. Ο Θεός τους γίνεται εκδικητικός και παρανοϊκός, που επιδιώκει μόνο να τιμωρήσει τον ένοχο Υιό Του επειδή αμαρτήσέ εναντίον Του.

Αυτή λοιπόν είναι η φύση του κόσμου στον οποίο βρισκόμαστε και είμαστε τρομοκρατημένοι με την προοπτική του θανάτου. Όπως δίδαξε ο Φρόντ, μόλις γεννηθούμε, προετοιμαζόμαστε να πεθάνουμε. Όλοι φοβούνται τον θάνατο που σηματοδοτεί το τέλος της ζωής. Παρόλη την ψευδαίσθηση, ο φόβος - η ουσία του συστήματος της ψευδαίσθησης του εγώ - είναι έντονος και στον πυρήνα του είναι αυτή η πεποίθηση: «Αξίζει να πεθάνω και να πάρει τη ζωή μου ο Θεός, γιατί αρχικά έκλεψα αυτή τη ζωή από Αυτόν». Κανείς δεν έρχεται εδώ χωρίς αυτόν τον φόβο · όμως δεν ξέρει από πού έρχεται. Δεν φαίνεται να έχει πηγή, αλλά αυτό κρύβει την πηγή του φόβου η οποία βρίσκεται στην απόφαση του νου να ενωθεί με το εγώ.

Επομένως, η διπλή ασπίδα της ψευδαίσθησης, - η εσωτερική ενοχή και ο εξωτερικός φόβος - που είναι ο πυρήνας της στρατηγικής του εγώ, αποτελεί το παράδειγμα αυτού του σημαντικού μαθήματος.

(1:1) Όταν αυτό σταθεροποιηθεί στην κατανόησή σου και το κρατήσεις στην πλήρη επίγνωσή σου, δεν θα επιχειρείς να βλάψεις τον εαυτό σου, ούτε να κάνεις το σώμα σου σκλάβο στην εκδίκηση.

Ο Ιησούς μιλά συχνά για το σχέδιο του εγώ, διότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας για κάτι που δεν γνωρίζουμε. Όταν δεχόμαστε τη βοήθειά του για να μας δείξει την τακτική του εγώ στη ζωή μας, αρχίζουμε να μην προσκολλόμαστε στο σύστημα σκέψης του. Επομένως, είναι επιτακτική ανάγκη να δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στις σκέψεις και στη συμπεριφορά μας για να δούμε πώς εκπληρώνουν τη στρατηγική του εγώ. Έχοντας αρχικά αρνηθεί την ενοχή του νου, την προβάλλουμε, και το μόνο που ξέρουμε είναι ότι άλλοι προσπαθούν να κλέψουν κάτι από εμάς. Αυτό δικαιολογεί την ανάγκη μας να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας και σε αντάλλαγμα να επιτεθούμε · που είναι το περιεχόμενο πίσω από το πολύ γνωστό πρόσωπο της αθωότητας,

...το προσποιητό πρόσωπο της αθωότητας. Είναι αυτό το πρόσωπο που χαμογελάει και γοητεύει και κάποιες φορές φαίνεται πως ακόμα και αγαπάει... Αυτή η όψη μπορεί να θυμώσει, γιατί ο κόσμος είναι μοχθηρός και ανίκανος να παρέχει την αγάπη και το καταφύγιο που αξίζει η αθωότητα... Αυτή η όψη ποτέ δεν κάνει την πρώτη επίθεση. Αλλά κάθε μέρα ένα σωρό μικρά πράγματα κάνουν μικρές επιθέσεις εναντίον της αθωότητάς της, προκαλώντας τον εκνευρισμό της, και στο τέλος καταλήγουν σε φανερές προσβολές και ύβρεις. (Κ-31.V.2:6-7· 3:1, 3-4)

Επομένως το μάθημα αυτό επισημαίνει τη σημασία που έχει να κατανοήσουμε αυτή την επίθεση στο νου: το μίσος των άλλων, το δικό μας προς αυτούς, και την πρώτη μας επίθεση - το διαχωρισμό

από τον Θεό. Μόνο βλέποντας τον τρόπο με τον οποίο οι ζωές μας αποτελούν παράδειγμα της αρχής ή ο ένας ή ο άλλος, μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό. Γι' αυτό χρειάζεται να επαγρυπνούμε για να αποδεχθούμε τη ζωή ως τάξη, με τον Ιησού ως δάσκαλο μας. Αυτός δεν αλλάζει τα εξωτερικά πράγματα της ζωής μας, αλλά μας βοηθά να αναγνωρίσουμε τον σκοπό που έχει το εγώ γι' αυτά, το οποίο μας επιτρέπει να κοιτάζουμε πέρα από αυτά στο φως της αλήθειας την στρατηγική που είχε σκοπό να κρύψει.

(1:2) Δεν θα επιτίθεσαι στον εαυτό σου, και θα συνειδητοποιήσεις ότι το να επιτίθεσαι σε κάποιον άλλο σημαίνει ότι επιτίθεσαι στον εαυτό σου.

Όταν καταλάβετε το κακό που κάνει σε σας όταν ακούτε το εγώ, δεν θα το κάνετε πια. Θυμηθείτε, για το εγώ, η σωτηρία είναι επίθεση, που γεννιέται από την αρχική σκέψη ή ο ένας ή ο άλλος - αν θέλω να υπάρχω, ο Θεός πρέπει να καταστραφεί. Όλες οι συγκεκριμένες επιθετικές μας σκέψεις και η συμπεριφορά μας είναι σκιερά κομμάτια αυτής της σκέψης. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι η επίθεση δεν μας φέρνει ευτυχία, σωτηρία ή ζωή, αλλά δυστυχία, πόνο και θάνατο, θα αλλάξουμε το νου μας, σταματώντας κάθε επίθεση στους άλλους επειδή δεν θέλουμε πλέον να κάνουμε επίθεση στον εαυτό μας. Ωστόσο, πρέπει πρώτα να δούμε αυτό που το εγώ δεν θέλει να δούμε - τον κύκλο ενοχής-επίθεσης και την καταστροφική επίδραση που έχει σε εμάς:

Η αρρωστημένη έλξη της ενοχής πρέπει να αναγνωρίζεται γι' αυτό που είναι. Διότι έχοντας γίνει πραγματική για σένα, είναι σημαντικό να την κοιτάξεις καθαρά, και αποσύροντας την επένδυσή σου σε αυτή, να μάθεις να την αφήνεις να φύγει... το εγώ επιχειρεί να διατηρήσει και να αυξήσει την ενοχή, αλλά με τέτοιο τρόπο που εσύ να μην αναγνωρίζεις τι θέλει να σου κάνει. Διότι το βασικό δόγμα του εγώ είναι ότι αυτό που κάνεις στους άλλους εσύ το γλυτώνεις... η επιβίωσή του βασίζεται στην πίστη σου ότι εσύ εξαιρείσαι από τις κακές προθέσεις του. Επομένως σε συμβουλεύει ότι αν είσαι οικοδεσπότης του, θα σου δώσει την δυνατότητα να κατευθύνεις τον θυμό του προς τα έξω, και με αυτό τον τρόπο θα σε προστατεύει. Έτσι ξεκινά μια ατέλειωτη αλυσίδα από ιδιαίτερες σχέσεις, χωρίς καμία ικανοποίηση, σφυρηλατημένες με θυμό και αφιερωμένες σε μια και μόνο παρανοϊκή πίστη · ότι όσο περισσότερο θυμό επενδύεις έξω από τον εαυτό σου, τόσο πιο ασφαλής γίνεσαι. (Κ-15.VII.3:1-2· 4:1-2,4-6)

(1:3-4) Θα απελευθερωθείς από την παράλογη πεποίθηση ότι σώζεσαι όταν επιτίθεσαι σε κάποιον αδελφό. Και θα καταλάβεις ότι η ασφάλειά του είναι η δική σου, και ότι με την θεραπεία του θεραπεύεσαι κι εσύ.

Αυτός είναι ο πυρήνας της άγιας σχέσης, που αναιρεί κάθε ιδιαιτερότητα: αναγνωρίζει ότι εσείς και εγώ μοιραζόμαστε τα ίδια συμφέροντα. Αν σας επιτεθώ και σας καταδικάσω, εγώ είμαι αυτός που δέχεται επίθεση και σταυρώνεται. Αν σας ελευθερώσω και δω τον Χριστό μέσα σας, ενισχύω αυτό το όραμα στον εαυτό μου - είμαστε ένα. Το να το κατανοήσουμε αυτό είναι ο «τρόπος να θυμηθούμε τον Θεό», όπως έχουμε δει πολλές φορές στο παρελθόν:

... Το να αντιλαμβάνεσαι την θεραπεία του αδελφού σου ως θεραπεία του εαυτού σου είναι λοιπόν ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. (Κ-12.II.2:9)

(2:1-2) Ίσως στην αρχή να μην καταλαβαίνεις το πώς το έλεος, απεριόριστο και με όλα τα πράγματα στην σίγουρη προστασία του, μπορεί να βρίσκεται στην ιδέα που ασκούμεσθε σήμερα. Μπορεί, μάλιστα, να φαίνεται σαν ένα σημάδι ότι ποτέ δεν μπορεί να υπάρξει διαφυγή από την αμαρτία διότι το εγώ, όταν καταλάβει ότι απειλείται, γρήγορα χρησιμοποιεί την αλήθεια σαν παράδειγμα για να σώσει τα ψέματά του.

Ο Ιησούς εξηγεί ότι το εγώ θα ερμηνεύε αυτό το μάθημα ως «Πάντα τιμωρούμαι και έτσι πάντα θα υποφέρω», γιατί προσθέτει συνεχώς δύο και δύο και έχει ως αποτέλεσμα πέντε. Παίρνει τα φαινομενικά γεγονότα και τα κατατάσσει έτσι ώστε να καταλήγουν σε ένα ψευδές συμπέρασμα, και έτσι παίρνει αυτά τα λόγια της αλήθειας και τα διαστρεβλώνει για να ενισχύσει το σύστημα σκέψης του, ώστε αυτά τα λόγια να μην μας ελευθερώσουν από αυτό.

(2:3–3:3) Ωστόσο, δεν μπορεί να καταλάβει την αλήθεια που χρησιμοποιεί κατ’ αυτό τον τρόπο. Αλλά εσύ μπορείς να μάθεις να βλέπεις αυτές τις ανόητες εφαρμογές, και ν’ αρνηθείς την σημασία που φαίνεται πως έχουν.

Θα διδάξεις, λοιπόν, το νου σου ότι δεν είσαι ένα εγώ. Γιατί οι τρόποι με τους οποίους το εγώ επιχειρεί να διαστρεβλώνει την αλήθεια δεν θα σε εξαπατούν πια. Δεν θα πιστεύεις ότι είσαι ένα σώμα για να σταυρώνεσαι.

Θυμηθείτε, ο στόχος της στρατηγικής του εγώ είναι να μας πείσει ότι είμαστε σώματα χωρίς νου - το δεύτερο μέρος της διπλής ασπίδας - και ότι αξίζει να σταυρωθούμε επειδή έχουμε κάνει τόσο τρομερά πράγματα. Ωστόσο, βαθιά ριζωμένη σε αυτή την πεποίθηση είναι μια άλλη που λέει, αν και είμαι ένας κακόμοιρος φουκαράς, που τιμωρούμαι για την αμαρτία μου, κάποιος άλλος αμάρτησε πρώτα εναντίον μου. Άρα και πάλι δεν φταίω εγώ. Για να επαναλάβουμε αυτό το βασικό σημείο, το εσύ στο οποίο απευθύνεται ο Ιησούς είναι ο λήπτης των αποφάσεων του νου, ο οποίος διδάσκεται να μην βλέπει τον εαυτό του ως ένα εγώ - αυτή είναι η αποστολή που δίνει ο Ιησούς για μας:

... Η αποστολή σου είναι πολύ απλή. Σου ζητείται να ζήσεις έτσι που να αποδεικνύεις ότι δεν είσαι ένα εγώ, και εγώ δεν επιλέγω εσφαλμένα τα κανάλια του Θεού. (Κ-4. VI.6:2-3)

(3:4) Και θα δεις και πάλι στην σημερινή ιδέα το φως της ανάστασης, προσπερνώντας όλες τις σκέψεις σταύρωσης και θανάτου, και θα κατευθυνθείς σε σκέψεις απελευθέρωσης και ζωής.

Η ανάσταση στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όπως είδαμε νωρίτερα, ορίζεται ως «η αφύπνιση από το όνειρο του θανάτου». Δεν μπορείτε να ξυπνήσετε όμως, αν δεν ξέρετε ότι ο θάνατος είναι ένα όνειρο και όχι πραγματικότητα. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς αποκαλύπτει τη στρατηγική του εγώ, διδάσκοντάς μας πως ό,τι βιώνουμε στον εξωτερικό κόσμο των ονείρων αντανακλά το κρυμμένο όνειρο. Και τα δύο επίπεδα των ονείρων είναι απατηλά - άμυνες του εγώ για να κρύψουν το γεγονός ότι κάναμε τη λάθος επιλογή, και τώρα μπορούμε να κάνουμε μια καλύτερη. Ο Ιησούς μας διδάσκει να προσπεράσουμε ό,τι βιώνει το σώμα για να το δούμε ως μέρος του σχεδίου του εγώ που θέλει να μας κρατήσει μακριά από το φως της ανάστασης, τη σωτηρία, που η συγχώρεση του αδελφού μας φέρνει με τόσο χαρά:

Η ανάσταση είναι η άρνηση του θανάτου, όντας η διαβεβαίωση της ζωής. Έτσι αντιστρέφεται ολοκληρωτικά όλος ο τρόπος σκέψης του κόσμου. Η ζωή τώρα αναγνωρίζεται ως σωτηρία, και ο πόνος και η δυστυχία οποιουδήποτε είδους γίνονται αντιληπτά ως κόλαση. Δεν υπάρχει πια φόβος για την αγάπη, παρά μόνο χαρμόσυνο καλωσόρισμα... Το πρόσωπο του Χριστού είναι ορατό σε κάθε ζωντανό πράγμα, και τίποτα δεν μένει στο σκοτάδι, χωριστά από το φως της συγχώρεσης. (Εγχ-28.2:1-4,6)

(4:1-2) Η σημερινή ιδέα είναι ένα βήμα που μας οδηγεί από την δουλεία στην κατάσταση απόλυτης ελευθερίας. Ας κάνουμε αυτό το βήμα σήμερα, ώστε να πάμε γρήγορα προς τον δρόμο που μας δείχνει η σωτηρία, κάνοντας κάθε βήμα στην καθορισμένη στιγμή του, καθώς ο νους θα απελευθερώνει τα φορτία του ένα - ένα.

Ο φόβος μας είναι τόσο μεγάλος που χρειάζεται να μάθουμε μέσα από τα μικρά βήματα που ο Θεός μας ζητά να κάνουμε προς Αυτόν (Εργ.193.13:7). Κάθε βήμα είναι το ίδιο, αλλά μέχρι να γενικεύσουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης και να αποδεχτούμε ότι όλα όσα πιστεύουμε είναι παρανοϊκά, δεν θα μπορέσουμε να αφήσουμε να φύγει το σύστημα σκέψης του εγώ. Επομένως χρειάζεται καθημερινή εξάσκηση. Το Μάθημα 197 θα είναι το δεύτερο βήμα, αλλά σήμερα κάνουμε το πρώτο βήμα προς τα επάνω στη σκάλα του διαχωρισμού που μας οδήγησε κάτω. Υπάρχουν ακόμη πολλά σκαλοπάτια για να διανύσουμε, αλλά επιτέλους ξεκινήσαμε την ανάβασή μας προς μια βέβαιη αφύπνιση:

Αυτό που περιμένει με τέλεια βεβαιότητα πέρα από την σωτηρία δεν είναι δικό μας μέλημα. Γιατί μόλις έχεις αρχίσει να επιτρέπεις τα πρώτα σου, αβέβαια βήματα να καθοδηγηθούν προς τα επάνω στη σκάλα που ο διαχωρισμός σε είχε παρασύρει να κατέβεις. Προς το παρόν μόνο το θαύμα είναι το μέλημά σου. Από εδώ πρέπει να αρχίσουμε. Και έχοντας αρχίσει, ο δρόμος θα γίνει γαλήνιος και απλός στην ανύψωση προς την αφύπνιση και το τέλος του ονείρου. (Κ-28.III.1:1-5)

(4:3-4) Δεν χρειαζόμαστε χρόνο γι' αυτό. Μόνο προθυμία.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς μιλά τόσο συχνά για «τη μικρή προθυμία», την οποία χρειαζόμαστε γιατί υπάρχει ένα μέρος μας που παραμένει τόσο απρόθυμο. Αυτή η απροθυμία γεννιέται από την ανάγκη να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και εκείνος κάνει λάθος. Τα βάσανα - τα δικά μας και των άλλων - είναι ο τέλειος τρόπος για να αποδείξουμε ότι η μικρότητα του εγώ έχει αντικαταστήσει το μεγαλείο του Χριστού:

Επομένως η εξάσκησή σου πρέπει να βασίζεται στην προθυμία σου να αφήσεις όλη την μικρότητα να φύγει. Η στιγμή που θα ανατείλει μέσα σου το μεγαλείο είναι τόσο κοντά όσο και η επιθυμία σου γι' αυτή. Όσο δεν το επιθυμείς και αντί γι' αυτό εκτιμάς και τρέφεις την μικρότητα, τόσο και αυτό θα είναι μακριά σου. Όσο όμως πιο πολύ το θέλεις τόσο θα το φέρνεις πιο κοντά. (Κ-15.IV.2:1-4)

(4:5) Γιατί αυτό που φαίνεται ότι χρειαζόταν χίλια χρόνια μπορεί εύκολα να γίνει με την χάρη του Θεού, μόνο σε μια στιγμή.

Για να κυριολεκτήσουμε, αυτό θα πρέπει να διαβαστεί: «με το να επιλέξουμε τη χάρη του Θεού» · αλλιώς φαίνεται ότι η χάρη του Θεού είναι μερικές φορές παρούσα αλλά όχι πάντα. Αυτό που υπαινίσσεται εδώ είναι ωστόσο, ότι η χάρη του Θεού είναι παρούσα, αλλά πρέπει να την επιλέξουμε. Το να είμαστε στην άγια στιγμή αντανakλά να επιλέξουμε να είμαστε ευτυχισμένοι και όχι να έχουμε δίκιο, να έχουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας και όχι το εγώ. Είναι σημαντικό ότι αυτό το μάθημα - στην πραγματικότητα τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι φοβόμαστε να επιλέξουμε την άγια στιγμή και να γλιτώσουμε χίλια χρόνια μέσω του θαύματος (Κ-1.II.6:7). Όμως όταν η συγχώρεση αναιρεί τον φόβο, γινόμαστε δάσκαλοι του Θεού, των οποίων η λειτουργία της εξοικονόμησης χρόνου είναι να φέρουν το παροδικό σκοτάδι του εγώ στο αιώνιο φως:

... Η λειτουργία τους είναι να εξοικονομήσουν χρόνο. Ο κάθε ένας τους αρχίζει σαν ένα και μοναδικό φως, αλλά το Κάλεσμα στο κέντρο του είναι ένα τέτοιο φως που δεν μπορεί να περιοριστεί. Και ο κάθε ένας τους εξοικονομεί χίλια χρόνια, όπως ο κόσμος τα υπολογίζει. (Κ-1.2:11-13)

(5:1) Η ζοφερή, απελπισμένη σκέψη ότι μπορείς να επιτίθεται στους άλλους και εσύ να ξεφεύγεις είναι αυτή που σε έχει καρφώσει στον σταυρό.

Με άλλα λόγια, «Μόνο τον εαυτό μου μπορώ να σταυρώνω». Δεν μπορώ να σας σταυρώσω γιατί εκεί δεν υπάρχει κανένας να σταυρωθεί, και σταυρώνω ένα δικό μου μέρος που δεν θέλω να αναγνωρίσω · άλλο ένα παράδειγμα της αρχής ή ο ένας ή ο άλλος που ο Ιησούς θέλει να

ξεμάθουμε. Έτσι τελειώνουμε το ταξίδι μας προς τον σταυρό - κάνοντας κάποιον άλλο ένοχο για τον πόνο και τα βάσανά μας - το νόημα αυτού του αποσπάσματος:

Το ταξίδι προς τον σταυρό θα πρέπει να είναι το τελευταίο «αχρείαστο ταξίδι». Μην εμμένεις σε αυτό, αλλά σβήσε το από το μυαλό σου σαν να έχει ήδη γίνει. Αν μπορέσεις να το αποδεχτείς ως το τελευταίο δικό σου αχρείαστο ταξίδι, θα είσαι επίσης ελεύθερος να ενωθείς με την ανάστασή μου. Μέχρι να το κάνεις αυτό η ζωή σου πραγματικά θα αναλώνεται. Απλά θα επαναλαμβάνει τον διαχωρισμό, την απώλεια δύναμης, τις μάταιες απόπειρες του εγώ να αποκαταστήσει τον εαυτό του και τελικά την σταύρωση του σώματος, ή τον θάνατο. Αυτές οι επαναλήψεις είναι ατέλειωτες μέχρι να παραιτηθείς εθελοντικά από αυτές. Μην κάνεις το αξιολύπητο σφάλμα να «στηριχτείς στον παλιό βάνουσο σταυρό». Το μόνο μήνυμα της σταύρωσης είναι ότι μπορείς να ξεπεράσεις τον σταυρό. Μέχρι τότε είσαι ελεύθερος να σταυρώνεις τον εαυτό σου όσο συχνά επιλέγεις. Αυτό δεν είναι το ευαγγέλιο που είχα σκοπό να σου προσφέρω. (Κ-4.εισ.3:1-10)

(5:2) Ίσως φαινόταν ότι ήταν η σωτηρία.

Από την οπτική πλευρά του εγώ, η αρχική επίθεση ήταν η σωτηρία - αυτή έσωσε το εγώ. Προφανώς πιστέψαμε, και πιστεύουμε ακόμα, ότι η επίθεση είναι σωτηρία, διαφορετικά δεν θα ήμασταν εδώ:

... εκείνοι που πιστεύουν ότι είναι ένοχοι θα ανταποκριθούν στην ενοχή, διότι πιστεύουν ότι αυτή είναι η σωτηρία, και δεν θα αρνηθούν να την δουν και να συμπαραταχτούν μαζί της. Πιστεύουν ότι η αυξανόμενη ενοχή [δηλαδή μέσα από την επίθεση] είναι αυτοπροστασία. Και δεν μπορούν να καταλάβουν το απλό γεγονός ότι αυτό που δεν θέλουν τους βλάπτει. (Κ-14.III.10:2-4)

Η σκέψη ότι για να μπορέσουμε να υπάρξουμε επιτεθήκαμε στον Θεό, καταστρέψαμε την Αγάπη Του και σταυρώσαμε τον Υιό Του, βρίσκεται θαμμένη στο νου όλων. Επιπλέον, αυτό το υποβόσκων νόημα αντανακλάται στις πολυάριθμες επιλογές και στο πώς αντιδράμε στη ζωή μας. Χρειάζεται να τις αναγνωρίσουμε για το πόσο σκοτεινές είναι, με το να τις φέρουμε στο φως του Αγίου Πνεύματος που συγχωρεί.

(5:3-4) Ωστόσο, το μόνο που έκανε ήταν να αντιπροσωπεύει την πίστη ότι ο φόβος για τον Θεό είναι πραγματικός. Και αυτό τι άλλο είναι εκτός από κόλαση;

Ο φόβος μας για τον Θεό αποδεικνύει ότι έχουμε αμαρτήσει, ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός και το σύστημα σκέψης του εγώ έχει ισχύ. Αυτός ο φόβος - που έχει τις ρίζες του στην οντολογική σκέψη ότι επιτεθήκαμε στον Θεό - αντανακλάται στις εμπειρίες που έχουμε όταν κάνουμε επίθεση. Η ιδέα στην πρόταση 1 - «Η ζοφερή, απελπισμένη σκέψη ότι μπορείς να επιτίθεσαι στους άλλους και εσύ να ξεφεύγεις» - αντιπροσωπεύει το αποτέλεσμα αυτής της τρελής πεποίθησης, και ότι η κόλαση δεν είναι παρά το σκιερό της αποτέλεσμα, η δίκαιη τιμωρία για την αμαρτία - τη δική μας ή του άλλου. Επομένως ο φόβος του Θεού ως η απόλυτη προστασία για τον ψευδή εαυτό μας, είναι η άμυνα ενάντια στην πραγματικότητά μας:

*Ο φόβος για το Θέλημα του Θεού είναι μία από τις πιο παράξενες πεποιθήσεις που έχει φτιάξει ο ανθρώπινος νους. Δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί αν ο νους δεν είχε ένα πολύ σημαντικό διχασμό, κάνοντας έτσι δυνατόν να φοβάται αυτό που είναι ο ίδιος. Η πραγματικότητα δεν μπορεί να «απειλεί» τίποτα εκτός από τις ψευδαισθήσεις, εφόσον η πραγματικότητα μπορεί μόνο να στηρίξει την αλήθεια. Το ίδιο το γεγονός ότι το Θέλημα του Θεού, που είναι αυτό που είσαι, το αντιλαμβάνεσαι με φόβο, αποδεικνύει ότι **όντως** φοβάσαι αυτό που είσαι... Αυτό που φαίνεται ότι είναι φόβος για τον Θεό είναι στην πραγματικότητα φόβος για την δική σου πραγματικότητα. (Κ-9.I.1:1-4· 2:2)*

(5:5) Ποιος θα μπορούσε να πιστέψει ότι ο Πατέρας του είναι ο θανάσιμος εχθρός του, διαχωρισμένος από αυτόν, που караδοκεί να του καταστρέψει την ζωή και να τον αποκλείσει από το σύμπαν και να μην έχει τον φόβο της κόλασης μέσα στην καρδιά του;

Είναι ξεκάθαρο ότι ο Ιησούς μιλά για όλους εμάς, είτε έχουμε επίγνωση αυτής της σκέψης είτε όχι. Το ίδιο το γεγονός ότι πιστεύουμε πως μπορούμε να επιβιώσουμε μόνο αναπνέοντας, τρώγοντας και έχοντας καλύψει τις ιδιαίτερες ανάγκες μας είναι απόδειξη ότι πιστεύουμε πως υπάρχουμε, το οποίο σημαίνει ότι υπάρχουμε εις βάρος του Θεού. Έτσι όλοι περιμένουμε την οργή και την εκδίκηση του Θεού, έχοντας νικηθεί από το βάρος της τρομερής και βέβαιης καταστροφής μας.

(6:1) Τέτοια είναι η μορφή της τρέλας που πιστεύεις, αν δεχτείς την τρομακτική σκέψη ότι μπορείς να επιτεθείς σε κάποιον άλλο και εσύ να ελευθερωθείς.

Κάθε φορά που βρίσκετε τον εαυτό σας να θέλει να είναι ευτυχισμένος σε βάρος κάποιου, να απολαμβάνει το οδυνηρό λάθος κάποιου άλλου ή να αισθάνεται δικαιωμένος για την κριτική που ασκεί στους άλλους, αντανakλάτε την υποβόσκουσα σκέψη της τρέλας που λέει ότι ο Θεός είναι εχθρός σας. Μπορείτε να ξεφύγετε από την οργή Του μόνο αποδεικνύοντας ότι οι άλλοι είναι άθλιοι και αμαρτωλοί, και έτσι ο Θεός θα τιμωρήσει αυτούς αντί για εσάς - η παρανοϊκή μαγεία του εγώ. Αυτός είναι ο λόγος που έγιναν οι εξειδικεύσεις - να παραθέσω το Μάθημα 161 (7:1) «Το μίσος είναι συγκεκριμένο». Ο σκοπός που υπάρχει πίσω από το μίσος μου και την ιδιαιτερότητά μου είναι να μπορώ να υποδείξω τους αμαρτωλούς στον Θεό, ο Οποίος θα τους καταστρέψει και θα γλιτώσει εμένα, το αθώο θύμα - μια δυναμική που δεν έχει επίγνωση:

Αυτό που προβάλλεις το αποποιείσαι, και επομένως δεν πιστεύεις ότι είναι δικό σου. Αποκλείεις τον εαυτό σου κρίνοντας ότι είσαι διαφορετικός από αυτόν πάνω στον οποίο προβάλλεις. Εφόσον έχεις ήδη κρίνει εναντίον αυτού που προβάλλεις, συνεχίζεις να του επιτίθεσαι διότι συνεχίζεις να τον κρατάς διαχωρισμένο. Κάνοντας αυτό ασυνείδητα, προσπαθείς να κρατήσεις έξω από την επίγνωσή σου το γεγονός ότι επιτέθηκες στον εαυτό σου, κι έτσι φαντάζεσαι ότι έχεις κάνει τον εαυτό σου ασφαλή. (Κ-6.11.2)

(6:2) Μέχρι ν' αλλάξεις αυτή την μορφή, δεν υπάρχει ελπίδα.

Όταν ο Ιησούς λέει «τη μορφή» εννοεί «τη σκέψη» - τη σκέψη ότι ο Θεός είναι εχθρός μας. Αυτός είναι ο συνδετικός κρίκος που συγκρατεί το σύστημα σκέψης του εγώ - αν τον αφαιρέσετε, το εγώ καταρρέει. Επομένως, το πρόβλημα δεν είναι ποτέ η συγκεκριμένη μορφή της επίθεσης, αλλά η ίδια η επιθετική σκέψη. Με άλλα λόγια, δεν αλλάζουμε το αποτέλεσμα αλλά την αιτία, όπως ξεκαθαρίζει το ακόλουθο απόσπασμα από την Ψυχοθεραπεία, στο πλαίσιο των μορφών που παίρνει η ασθένεια:

Η ασθένεια παίρνει πολλές μορφές, το ίδιο και η μη συγχώρεση. Οι μορφές της μιας αναπαράγουν της μορφές της άλλης, διότι είναι η ίδια ψευδαισθηση. Τόσο πολύ μοιάζουν η μία με την άλλη, που μια προσεκτική μελέτη της μορφής κάποιας ασθένειας θα δείξει εντελώς ξεκάθαρα την μορφή της μη συγχώρεσης που αντιπροσωπεύει. Όμως, το να δεις αυτό δεν θα έχει θεραπευτικό αποτέλεσμα. Αυτό επιτυγχάνεται με μόνο μία αναγνώριση - ότι μόνο η συγχώρεση θεραπεύει την μη συγχώρεση, και μόνο η μη συγχώρεση μπορεί να προκαλέσει ασθένεια οιαδήποτε είδους. (Ψ-2. VI.5)

Το θέμα εδώ είναι ότι αλλάζοντας το σύμπτωμα, τη μορφή ή το αποτέλεσμα δεν θα θεραπεύσει το πρόβλημα. Μόνο αναιρώντας την αιτία - τη μη συγχώρεση του Υιού του Θεού - μπορεί να γίνει αυτό, και η συγχώρεση είναι το μέσο αυτής της αναίρεσης.

(6:3-5) Μέχρι που να δεις ότι αυτό, τουλάχιστον, είναι εντελώς αδύνατον, πώς είναι δυνατόν να υπάρξει διαφυγή; Ο φόβος για τον Θεό είναι πραγματικός για όποιον θεωρεί αυτή την σκέψη

αληθινή. Και δεν θα αντιλαμβάνεται την ανοησία της, ούτε καν θα βλέπει ότι είναι εκεί, έτσι ώστε να είναι δυνατόν να την αμφισβητήσει.

Ο Ιησούς απευθυνόμενος σε εμάς για άλλη μια φορά ζητά να κατανοήσουμε το μήνυμά του. Συνεπώς, υπάρχει ένα κείμενο να μελετήσουμε. Εάν δεν το κάνουμε, νομίζοντας ότι δεν είναι σημαντικό να κατανοήσουμε το εγώ, το μόνο που κάνουμε είναι να φοβόμαστε να κοιτάξουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, το οποίο κάναμε πραγματικό και τρομακτικό. Ο τέλειος τρόπος για να διατηρήσουμε ανέπαφο το εγώ είναι να μην γνωρίζουμε ότι το έχουμε, και σίγουρα να μην κατανοήσουμε τη δυναμική της επίθεσης που είναι ο πυρήνας του συστήματος σκέψης του. Γι' αυτό ο Ιησούς επέμενε κατά τη διάρκεια της υπαγόρευσης η Helen και ο Bill να «μελετούν αυτές τις σημειώσεις».* Ο Ιησούς ήθελε αυτοί, όπως θέλει και όλοι εμείς, να κατανοήσουμε την τρελή και δολοφονική δυναμική του εγώ. Χωρίς να το αναγνωρίσουμε αυτό στην προσωπική μας ζωή - αποδεικνύουμε την αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος* - δεν θα μπορέσουμε να αλλάξουμε το νου μας.

Στην ενότητα «Επανόρθωση χωρίς Θυσίες», ο Ιησούς συζητά το παραδοσιακό Χριστιανικό λάθος της πίστης ότι ο Θεός έστειλε τον Ιησού στον κόσμο για να υποφέρει και να πεθάνει στον σταυρό, έτσι ώστε εμείς οι άθλιοι αμαρτωλοί να σωθούμε. Εξηγεί την παραφροσύνη αυτής της πεποίθησης και στη συνέχεια λέει:

... Είναι πολύ βασικό να απαλλαγείς από τέτοιες σκέψεις για να σιγουρευτούμε ότι τίποτα τέτοιο δεν παραμένει στο νου σου. (Κ-3.Ι.2:9)

Ο Ιησούς μιλάει συγκεκριμένα για την ιδέα ότι θα έπρεπε να φοβόμαστε τον Θεό επειδή είναι διώκτης. Αυτή η εμφατική δήλωση από το κείμενο πηγαίνει κατευθείαν στον πυρήνα του μαθήματος. Ο Ιησούς λέει σε όλους μας ότι για να αφήσουμε να φύγει το εγώ, πρέπει να το κατανοήσουμε. «Δεν έχει νόημα», λέει, «να ζητάτε τη βοήθειά μου για κάτι που δεν ξέρετε ότι υπάρχει. Δεν μπορώ να το πάρω από εσάς αν πρώτα δεν μου το φέρετε, έτσι ώστε να το δούμε μαζί». Θυμόμαστε την σημαντική του δήλωση:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωσή σου. (Κ-13.III.1:1-2)

Πρέπει να εκπληρώνουμε τον ρόλο μας για να μπορέσει να εκπληρώσει το δικό του.

Επιπλέον, ο Ιησούς μας παρακαλεί να αντιληφθούμε με ποιόν τρόπο διαποτίζει τα πάντα στη ζωή μας η νοοτροπία *ή ο ένας ή ο άλλος* - τα σκιερά θραύσματα της σκέψης ότι ο Θεός πρέπει να μας φοβάται επειδή πρώτα εμείς Του επιτεθήκαμε. Η ανοησία αυτής της σκέψης πρέπει να γίνει αντιληπτή πριν μπορέσουμε να την αλλάξουμε, γιατί μόνο όταν κοιτάξουμε τις συνέπειες αυτής της πεποίθησης μπορούμε πραγματικά να αμφισβητήσουμε την εμμονή μας στην παραφροσύνη ότι ο εχθρός είναι ο Θεός. Ακόμα και μια ήρεμη κρίση αντανακλά αυτό το σύστημα σκέψης μίσους και φόβου που υποβόσκει, και μας απομακρύνει από τη λογική η οποία βρίσκεται πέρα από την τρέλα του εγώ.

(7:1) Για να την αμφισβητήσεις απολύτως, η μορφή της πρέπει να αλλάξει τόσο όσο να αφήσει τον φόβο της αντεκδίκησης να υποχωρήσει, και η ευθύνη να επιστρέψει ως ένα βαθμό σε σένα.

Με άλλα λόγια, πρέπει να δω ότι ο φόβος του Θεού δεν προέρχεται από τον Θεό αλλά από εμένα: «Μόνο τον εαυτό μου μπορώ να σταυρώνω» - εγώ το έστησα αυτό. Η έμφαση δίνεται επομένως στο να κατανοήσουμε τη στρατηγική του εγώ, συγκεκριμένα την προβολή. Ο Ιησούς είπε στην Helen και στον Bill ότι το μόνο πλεονέκτημα που είχαν οι ψυχολόγοι όσον αφορά τα *Μαθήματα*

Θαυμάτων, ήταν η κατανόηση αυτής της δυναμικής. Ωστόσο, δεν χρειάζεται να έχει κανείς διδακτορικό στην ψυχολογία για να καταλάβει ότι αυτό που βλέπουμε στους άλλους είναι μια προβολή αυτού που κάναμε πραγματικότητα στον εαυτό μας - η προβολή φτιάχνει την αντίληψη. Αν πιστεύουμε ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό, το πρόβλημα είναι πως πιστεύουμε ότι πρέπει να φοβόμαστε τον εαυτό μας - ο Θεός δεν είναι ο δολοφόνος · εμείς είμαστε.

(7:2-3) Από εκεί μπορείς τουλάχιστον να σκεφτείς αν θέλεις να συνεχίσεις σε αυτό το οδυνηρό μονοπάτι. Μέχρι να εκπληρωθεί αυτή η αλλαγή δεν θα μπορείς να αντιληφθείς ότι μόνο οι δικές σου σκέψεις σου προκαλούν φόβο, και η απαλλαγή σου από αυτόν εξαρτάται από σένα.

Μόλις κατανοήσετε τη δυναμική του εγώ, μπορείτε να ρωτήσετε αν θέλετε πραγματικά τον φόβο. Ωστόσο, πρέπει να δείτε τη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα σε ό,τι πιστεύετε πως δικαιολογεί τις επιθέσεις ενάντια σε κάποιον άλλο, και τις επιπτώσεις που έχουν αυτές σε εσάς. Δεν πληγώνετε το άλλο άτομο, αλλά τον εαυτό σας. Αυτό αντανακλά το σύστημα σκέψης που λέει ότι θα κέρδιζε ο Θεός ή εγώ, και κέρδισα εγώ · όμως τώρα ο Θεός θα πάρει την εκδίκησή Του. Χρειάζεται να κατανοήσετε τη στρατηγική που έχει το εγώ να αρνείται τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει το όνειρο, συνειδητοποιώντας ότι αυτή η δύναμη είναι που καθορίζει ό,τι αντιλαμβάνεστε. Να θυμάστε ότι η αντίληψη είναι ερμηνεία. Εάν αισθάνεστε ότι οι άνθρωποι σας φέρονται άδικα, αυτό συμβαίνει γιατί θέλετε να σας φέρονται άδικα, το οποίο είναι ανεξάρτητο από το τι κάνουν ή τι λένε. Εάν κάνετε την αντίδρασή σας αληθινή, είναι επειδή θέλετε να είναι αληθινή, και οι δικές σας αμαρτίες να βρίσκονται σε κάποιον άλλον. Αυτό το μάθημα λοιπόν, σας βοηθά να συνειδητοποιήσετε ότι όταν επιτίθεστε στους άλλους κρυφά, επιτίθεται και φυλακίζετε τον εαυτό σας. Όμως επειδή επιλέξατε την επίθεση, μπορείτε να επιλέξετε εναντίον της:

Κάθε αδελφός που συναντάς γίνεται μάρτυρας για τον Χριστό ή για το εγώ, ανάλογα με το τι αντιλαμβάνεσαι σε αυτόν. Ο κάθε ένας σε πείθει γι' αυτό που θέλεις να αντιληφθείς, και για την πραγματικότητα του βασιλείου για το οποίο έχεις επιλέξει να επαγρυπνείς. Το κάθε τι που αντιλαμβάνεσαι είναι ένας μάρτυρας του συστήματος σκέψης που θέλεις να είναι αληθινό. Κάθε αδελφός έχει την δύναμη να σε απελευθερώσει, αν επιλέξεις να είσαι ελεύθερος. Δεν μπορείς να δέχεσαι ψευδείς μαρτυρίες από αυτόν εκτός κι αν έχεις εγείρει ψευδείς μαρτυρίες εναντίον του. Αν αυτός δεν σου μιλάει για τον Χριστό, τότε εσύ δεν μίλησες για τον Χριστό σε αυτόν. Ακούς μόνο την δική σου φωνή, κι αν ο Χριστός μιλά μέσα από σένα, τότε θα Τον ακούς. (Κ-11. V.18)

Επομένως εγώ είμαι δεσμοφύλακας και φυλακισμένος του εαυτού μου, και ελευθερωτής.

(8:1) Τα επόμενα βήματά μας θα είναι εύκολα, αν κάνεις αυτό το βήμα σήμερα.

Η απελευθέρωσή μας εξαρτάται από εμάς, όπως και η εμπειρία μας από τη σταύρωση. Το πρώτο βήμα προϋποθέτει να το αποδεχθούμε αυτό ως γεγονός.

(8:2-4) Από εκεί και πέρα θα προχωράμε πιο γρήγορα. Γιατί μόλις καταλάβεις ότι είναι αδύνατον να πληγωθείς από κάτι άλλο εκτός από τις δικές σου σκέψεις, ο φόβος για τον Θεό θα εξαφανιστεί. Δεν θα είναι δυνατόν, τότε, να πιστεύεις ότι ο φόβος μπορεί να προκληθεί απέξω.

Όταν καταλάβετε τη στρατηγική της διπλής ασπίδας του εγώ, θα συνειδητοποιήσετε ότι αυτό που αντιλαμβάνεστε εξωτερικά - το να πληγώνεστε από τους άλλους (η πρώτη ασπίδα) - προέρχεται από την πίστη στην αμαρτία (τη δεύτερη ασπίδα) που είναι επίσης επινοημένη. Μπορώ όντως να πληγωθώ, αλλά μόνο από τις σκέψεις μου. Μέσα στο όνειρο έχουν τρομερή δύναμη - σε μένα και σε όλους τους άλλους - αλλά όταν στέκομαι με τον Ιησού έξω από το όνειρο, συνειδητοποιώ την αδυναμία αυτών των σκέψεων, που πραγματικά δεν είναι τίποτα. Αν είναι, εγώ ως μια διαχωρισμένη οντότητα δεν είμαι επίσης τίποτα. Έτσι δεν αμάρτησα εναντίον του Θεού και δεν έχω

καμία ενοχή που να με κάνει να φοβάμαι την τιμωρία Του. Σημειώστε αυτά τα σχόλια που αφορούν τη χρήση του φόβου από το εγώ για να μας εγκλωβίσει στο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, αλλά μην επιτρέποντάς μας να αντιληφθούμε την πονηριά του:

... Η ελαχιστοποίηση του φόβου, αλλά όχι η κατάργησή του, είναι η συνεχής προσπάθεια του εγώ, και πραγματικά αυτή είναι μια ικανότητα στην οποία είναι πολύ επινοητικό. Πώς μπορεί να διακηρύσσει τον διαχωρισμό χωρίς να τον στηρίζει μέσω του φόβου, και πώς εσύ θα το άκουγες αν αναγνώριζες ότι αυτό πραγματικά κάνει; (Κ-11.Υ.9:2-3)

Και τελικά:

(8:5) Και ο Θεός, τον Οποίο είχες σκεφτεί να εξορίσεις, θα μπορέσει να είναι και πάλι ευπρόσδεκτος μέσα στον άγιο νου από τον οποίο ποτέ δεν έφυγε.

Διώξαμε τον Θεό, και έτσι επιλέγουμε να Τον καλωσορίσουμε πίσω. Στο Μάθημα 194 είδαμε πώς το εγώ προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Θεό. Ο Ιησούς μας λέει ότι μπορούμε, γιατί η Αγάπη Του δεν θα μας βλάψει ούτε απαιτεί θυσίες. Η σκέψη ότι η Αγάπη Του θα το έκανε είναι σκέτη παραφροσύνη, που γεννήθηκε από την ανάγκη να αποδείξουμε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος και εμείς έχουμε δίκιο. Πόσο χαιρόμαστε που μαθαίνουμε ότι ο Θεός δεν έχει αλλάξει, καθώς η Αγάπη Του μας καλεί απαλά να επιστρέψουμε σε Αυτόν και στον Εαυτό μας!

Ελάτε σε Μένα, παιδιά Μου, γι' άλλη μια φορά, χωρίς αυτές τις διαστρεβλωμένες σκέψεις στις καρδιές σας. Είσαστε ακόμα ιεροί με την ιερότητα που σας γέννησε σε τέλεια αθωότητα, και που ακόμα σας περιβάλλει με την Αγκαλιά της ειρήνης... Είσαι αυτός που ο Πατέρας σου αγαπά, που ποτέ δεν έφυγε από την οικία του, ούτε περιπλανήθηκε σε ένα άγριο κόσμο με πόδια που αιμορραγούν, και με καρδιά βαριά που έγινε σκληρή εναντίον της αγάπης που είναι η αλήθεια μέσα σου. (Τρ-3.ΙΥ.6:1-2,5)

(9:1-2) Το τραγούδι της σωτηρίας θα ακουστεί πια πολύ καθαρά μέσα στην ιδέα που ασκούμε σήμερα. Μόνο εσένα γίνεται να σταυρώσεις, δεν έβλαψες τον κόσμο, και δεν χρειάζεται να φοβάσαι την εκδίκηση και την καταδίωξη του.

Αυτό έχει νόημα μόνο όταν απομακρυνθείτε από την ερμηνεία του εγώ και βγείτε από το όνειρο με τον Ιησού. Μέσα στο όνειρο, το να σταυρώνεις τον εαυτό σου σημαίνει ότι σταυρώνεις τα πάντα, αλλά έξω από αυτό δεν μπορείς παρά να ακούσεις το τραγούδι της σωτηρίας στην άγια στιγμή, όταν συνειδητοποιείς ότι τίποτα δεν συνέβη μέσα σου, ούτε στον Θεό, και επομένως δεν έκανες τίποτα στον κόσμο. Η αμαρτία σου, με άλλα λόγια, δεν είχε αποτέλεσμα. «Το Τραγούδισμα» της Helen μας τραγουδάει απαλά αυτό το τραγούδι της ειρήνης:

Υπάρχει ένα τραγούδισμα κάτω από τον κόσμο

Που τον συγκρατεί, και μπαίνει πίσω από

Όλες τις στρεβλωμένες σκέψεις, και έρχεται να τις βάλει στη θέση τους.

Υπάρχει μια αρχαία μελωδία που ακόμα

Διαμένει σε κάθε νου και τραγουδά για την ειρήνη,

Για την αιωνιότητα, και όλα τα ήσυχα πράγματα

Που ο Θεός δημιούργησε. Οι άγγελοι τραγουδούν με χαρά,

Και σου προσφέρουν το τραγούδι τους, διότι είναι δικό σου.

Τραγουδάς ασταμάτητα. Ο Υιός του Θεού

Δεν μπορεί ποτέ να τραγουδά μόνος. Η φωνή του μοιράζεται

Σε όλο το σύμπαν. Είναι το κάλεσμα

Στον Θεό, και απαντήθηκε από την Ίδια Του τη Φωνή.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 25)

(9:3-4) Ούτε είναι ανάγκη να κρύβεσαι με φόβο από τον τρόμο για τον Θεό, που κρύβει πίσω της η προβολή. Αυτό που τρέμεις περισσότερο είναι η σωτηρία σου.

Έχουμε ήδη αναφερθεί στην ενότητα «Ο Φόβος για την Λύτρωση», η οποία εξηγεί το πώς η αγάπη είναι ο αληθινός μας φόβος. Όσο ταυτιζόμαστε με την ατομικότητα του εγώ, θα φοβόμαστε να σωθούμε από την ενοχή, γιατί αυτό σημαίνει ότι θα συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος, ότι το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο και ότι το εγωϊκό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού βασίζεται σε ένα ψέμα. Ακολουθεί και πάλι το απόσπασμα:

... Δεν φοβάσαι πραγματικά την σταύρωση. Η λύτρωση είναι αυτή που σε τρομάζει πραγματικά.

Κάτω από τα σκοτεινά θεμέλια του εγώ βρίσκεται η θύμηση του Θεού, και αυτό είναι που φοβάσαι πραγματικά. Διότι αυτή η θύμηση αμέσως θα σε επανέφερε στην σωστή σου θέση, και αυτή την θέση είναι που έχεις προσπαθήσει να αφήσεις. Ο φόβος σου για την επίθεση δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με το φόβο της αγάπης. Θα ήσουν ακόμη πρόθυμος να κοιτάξεις την άγρια επιθυμία σου ακόμη και να σκοτώσεις τον Υιό του Θεού, αν δεν πίστευες ότι σε σώζει από την αγάπη. Διότι αυτή η ευχή προκάλεσε τον διαχωρισμό, και εσύ την προστατεύεις διότι δεν θέλεις να θεραπευτεί ο διαχωρισμός. Συνειδητοποιείς ότι, αφαιρώντας το σκοτεινό σύννεφο που την καλύπτει, η αγάπη για τον Πατέρα σου θα σε υποχρέωνε να απαντήσεις στο Κάλεσμά Του και να αναπηδήσεις στον Ουρανό. Πιστεύεις ότι η επίθεση είναι η σωτηρία διότι θα σε εμπόδιζε από αυτό. Διότι ακόμα πιο βαθιά από τα θεμέλια του εγώ, και πιο δυνατή από ποτέ, βρίσκεται η έντονη και φλογερή αγάπη για τον Θεό, και η δική Του για σένα. Αυτό είναι που θέλεις να κρύψεις πραγματικά. (Κ-13.III.1:10–2:9)

Αυτό το απόσπασμα είναι μια από τις πιο ξεκάθαρες δηλώσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που αφορά το ρόλο που παίζει η επίθεση και ο φόβος για να αμυνθούμε στην αγάπη, στην παρουσία της οποίας ο διαχωρισμένος και ιδιαίτερος εαυτός μας θα εξαφανιζόταν ήσυχα στην Καρδιά του Θεού.

(9:5-8) Είσαι δυνατός, και η δύναμη είναι αυτό που θέλεις. Και είσαι ελεύθερος, και χαρούμενος με την ελευθερία σου. Επιδίωξες να είσαι και αδύναμος και δέσμιος, διότι φοβόσουν την δύναμή σου και την ελευθερία. Και όμως, η σωτηρία βρίσκεται σε αυτές.

Για το παρανοϊκό εγώ είμαστε ελεύθεροι μόνο όταν είμαστε μόνοι μας, έχοντας ξεφύγει από την τυραννία του Θεού. Η αληθινή ελευθερία ωστόσο, έρχεται με την αναγνώριση ότι είμαστε ένα αδιαίρετο μέρος της Ενιαιότητας του Θεού. Η δύναμη και η ελευθερία μας βρίσκονται στον λήπτη των αποφάσεων, στο μέρος του νου μας που επιλέγει την αγάπη αντί για το φόβο, που διορθώνει την εσφαλμένη επιλογή μας η οποία μας έκανε αδύναμους και περιορισμένους. Είναι λοιπόν η δική μας θέληση, που επιλέγεται από το νου, η οποία αντανακλά τη δύναμη του Θεού. Για να μας βοηθήσει να θυμηθούμε αυτή τη δύναμη ο Ιησούς μας έδωσε την διδασκαλία του, και την στοργική του παρουσία ως δάσκαλος και οδηγός:

Καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην απόφασή σου, όπως και καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην δική Του Θέληση. Ο Θεός έδωσε δύναμη στην

θέλησή σου, την οποία μπορώ [ο Ιησούς] ν' αναγνωρίσω μόνο προς τιμήν της δικής Του... Μπορώ να σε διδάξω, αλλά μόνο εσύ μπορείς να επιλέξεις να ακούσεις την διδασκαλία μου. Πως αλλιώς είναι δυνατόν να γίνει, εφόσον η Βασιλεία του Θεού είναι ελευθερία;... Θα σε θυμάμαι πάντα, και στην θύμησή μου για σένα βρίσκεται και η δική σου θύμηση για τον εαυτό σου. Στην δική μας θύμηση του ενός για τον άλλον βρίσκεται και θύμησή μας για τον Θεό. Και σε αυτή την ανάμνηση βρίσκεται η ελευθερία σου διότι η ελευθερία σου είναι σ' Αυτόν. (Κ-8.IV.6:1-2,5-6· 7:5-7)

(10:1) Υπάρχει μια στιγμή κατά την οποία ο τρόμος φαίνεται ότι σου αρπάζει το νου τόσο ολοκληρωτικά που μοιάζει απελπιστικό.

Αυτή είναι η δυναμική που εξέτασε ο Ιησούς στο Μάθημα 170, λέγοντας: «Αυτή η στιγμή μπορεί να είναι τρομερή» (Εργ.170.8:1). Η δεύτερη ασπίδα - ο κόσμος και το σώμα - δημιουργήθηκε ειδικά για να μην χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε τη φρίκη ώστε να πιστεύουμε ότι είμαστε εμείς οι ένοχοι και οι αμαρτωλοί που αξίζει να τιμωρηθούν - η πρώτη ασπίδα. Το εγώ μας έκανε να προβάλλουμε την αμαρτία και την ενοχή μας ώστε να τις βλέπουμε στους άλλους, γι' αυτό νιώθουμε πολύ πιο άνετα να πιστεύουμε ότι ο Θεός είναι ο δολοφόνος παρά να αποδεχθούμε ότι είμαστε εμείς. Είδαμε ότι ο σκοπός του εγώ είναι να κρατήσει το διαχωρισμό που έκλεψε από τον Θεό, αλλά να μην ευθύνεται γι' αυτόν. Έτσι τρέμουμε με χαρά μπροστά στο κακό του κόσμου, γιατί αποδεικνύει την αθωότητά μας. Όσο πιο αδικημένοι νιώθουμε, τόσο πιο πολύ μας αρέσει γιατί η δική μας αμαρτία περνά απαρατήρητη. Έτσι ο Θεός θα τιμωρήσει κάποιον άλλον. Όμως όταν επαναφέρουμε τη σκέψη στο νου μας και περάσουμε από τη δεύτερη ασπίδα του εγώ στην πρώτη, μας κυριεύει ο τρόμος που αρχικά μας έδιωξε από το νου μας: Εγώ είμαι ο αμαρτωλός που θα καταστρέψει ο Θεός.

(10:2) Όταν συνειδητοποιήσεις μια για πάντα, ότι εσένα είναι που φοβάσαι, ο νους αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως διχασμένο.

Όταν επιστρέφω στο νου μου, υπάρχει μια στιγμή που συνειδητοποιώ ότι εγώ είμαι ο αμαρτωλός και είναι ο νους μου που είναι διχασμένος - δεν είναι κάποιος διχασμός ανάμεσα στο δικό μου σώμα και κάποιου άλλου, που είναι η πηγή που αντιλαμβάνομαι τη θυματοποίησή μου, αλλά ανάμεσα σε μένα ως τον αμαρτωλό θύτη και τον Θεό ο Οποίος θα με καταστρέψει, που είναι η πηγή που αντιλαμβάνομαι τον τρόπο. Στο ακόλουθο απόσπασμα, ο Ιησούς περιγράφει δύο είδη ονείρων: του σώματος, στα οποία όλοι συνωμοτούν εναντίον μου, και του νου, στα οποία είμαι ο δολοφόνος:

Ένας αδελφός διαχωρισμένος από τον εαυτό σου, ένας αρχαίος εχθρός, ένας φονιάς που σε παραμονεύει μέσα στη νύχτα και σχεδιάζει τον θάνατό σου, ωστόσο τον σχεδιάζει να είναι αργός και παρατεταμένος · αυτό είναι που ονειρεύεσαι. Όμως κάτω απ' αυτό το όνειρο είναι ακόμα ένα άλλο, στο οποίο εσύ γίνεσαι ο φονιάς, ο μυστικός εχθρός, το αρπαχτικό και ο καταστροφέας του αδελφού σου όπως και του κόσμου. (Κ-27.VII.12:1-2)

Το να νιώθουμε τρόπο στο νου μας ήταν το πρώτο μέρος της στρατηγικής του εγώ και οδήγησε στο να στραφούμε σε αυτό για βοήθεια: «Αν μείνω στο νου μου σίγουρα θα καταστραφώ · βγάλε με από εδώ». Αυτό οδήγησε άμεσα στη γέννηση του κόσμου.

(10:3-5) Και αυτό είχε παραμείνει συγκαλυμμένο όσο πίστευες ότι η επίθεση ήταν δυνατόν να κατευθυνθεί προς τα έξω, και να γυρίσει από τα έξω προς τα μέσα. Φαινόταν σαν να υπήρχε ένας εχθρός απέξω που έπρεπε να τον φοβάσαι. Κι έτσι ένας θεός έξω από σένα έγινε ο θανάσιμος εχθρός σου · η πηγή του φόβου.

Ο κόσμος κρύβει και τα δυο, τη σκέψη ότι εγώ είμαι ο αμαρτωλός, και τον τρομακτικό εφιάλτη του αφανισμού που συνδέεται με αυτή τη σκέψη. Ο κόσμος των εξειδικεύσεων φτιάχτηκε ακριβώς έτσι ώστε να αντιλαμβανόμαστε τον δολοφόνο εξωτερικά και όχι μέσα μας, όπως είδαμε στο Μάθημα 161.

(11:1) Τώρα, για μια στιγμή, αντιλαμβάνεσαι έναν δολοφόνο μέσα σου, ανυπόμονο για τον θάνατό σου, προσηλωμένος σε ραδιουργίες τιμωρίας για σένα μέχρι να έρθει η ώρα να σε σκοτώσει επιτέλους.

Αυτή είναι η ανίερη στιγμή του εγώ, και ο δολοφόνος είμαστε εμείς οι ίδιοι · το αποσχισμένο μέρος που δεν θέλουμε να δούμε. Με άλλα λόγια, δεν μου κρατάει κάποιος άλλος το περίστροφο στο κεφάλι · εγώ είμαι αυτός που το κρατά. Το εγώ μου λέει ότι αν παραμείνω μέσα στο νου μου σίγουρα θα καταστραφώ. Θυμηθείτε ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος - η ανίερη τριάδα - είναι επινοημένα, παρόλο που φαίνονται πολύ αληθινά. Αν μπορούσαμε να μείνουμε μαζί τους μόνο για μια στιγμή ακόμα, θα καταλαβαίναμε το μυστικό της σωτηρίας που είναι τώρα πλέον γνωστό:

Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι παρά το εξής: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Άσχετα με την μορφή της επίθεσης, αυτό εξακολουθεί να αληθεύει... Το Άγιο Πνεύμα θα επαναλαμβάνει αυτό το περιεκτικό μάθημα της απελευθέρωσης μέχρι να το μάθεις, άσχετα από την μορφή των βασάνων που σου φέρνουν πόνο. Όποια πληγή φέρεις σε Αυτό θα απαντήσει με αυτή την πολύ απλή αλήθεια. Γιατί αυτή η απάντηση και μόνο απομακρύνει την αιτία κάθε μορφής λύπης και πόνου... Και θα καταλάβεις ότι τα θαύματα αντανakλούν την απλή δήλωση, «Εγώ το έχω κάνει αυτό το πράγμα, και είναι αυτό που εγώ θα εξαλείψω.» (Κ-27.VIII.10:1-2· 11:2-4,6)

(11:2) Όμως, αυτή είναι η στιγμή που έρχεται και η ώρα της σωτηρίας.

Κατά την άγια στιγμή κοιτάζουμε μαζί με τον Ιησού την ανίερη στιγμή του εγώ, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, την πηγή του γραμμικού χρόνου. Με την ευγενική του συγχώρεση συνειδητοποιούμε ότι τα επινοήσαμε όλα · όχι μόνο το υλικό σύμπαν και τα σώματά μας, αλλά το σύστημα σκέψης που τα γέννησε. Το μίσος του κόσμου είναι απατηλό, όπως και το μίσος για τον εαυτό μας - είναι φτιαγμένο έχοντας το συγκεκριμένο σκοπό να μας εμποδίσει να αλλάξουμε το νου μας και να επιλέξουμε την Επανόρθωση. Γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη να κατανοήσουμε τη στρατηγική του εγώ και τις αρχές του, και να δούμε την εφαρμογή τους στη ζωή μας. Όταν βγαίνουμε μαζί με τον Ιησού έξω από το όνειρο του εγώ, μας εξηγεί τη δυναμική του εγώ, έτσι ώστε να καταλάβουμε ότι αυτό που βλέπουμε εξωτερικά είναι ένας καθρέφτης αυτού που κάναμε αρχικά πραγματικό μέσα μας · μια ψευδαίσθηση που αντανakλά τον εαυτό της μέσα στην ψευδαίσθηση. Κατά την άγια στιγμή αναγνωρίζουμε την απατηλή φύση του αμυντικού συστήματος του εγώ που εναντιώνεται στο να επιλέξουμε την αγάπη, και το απλό λάθος που κάναμε αρχικά να επιλέξουμε εναντίον της. Μέσα σ' αυτή την αναγνώριση το εγώ εξαφανίζεται πηγαίνοντας πίσω «στο τίποτα από όπου προήλθε» (Εγχ-13.1:2), όπως διαβάζουμε τώρα:

(11:3-4) Γιατί ο φόβος για τον Θεό έχει πια εξαφανιστεί. Και μπορείς να Τον καλέσεις να σε σώσει από τις ψευδαισθήσεις με την Αγάπη Του, αποκαλώντας Τον Πατέρα, και τον εαυτό σου Υιό Του.

Με αυτό τον τρόπο η εικόνα του διαχωρισμένου εαυτού μου και του οργισμένου Θεού εξαφανίζονται. Αυτή η αναίρεση μπαίνει σε λειτουργία με το να ζητήσω τη βοήθεια του Ιησού ώστε να αλλάξω την αντίληψη για την ιδιαίτερη σχέση μου. Αρχίζω από εκεί που βρίσκομαι, στη μέση της ιδιαιτερότητάς μου, και κοιτάζω διαφορετικά τον κόσμο. Καθώς το κάνω, αρχίζω να καταλαβαίνω ότι κάθε σχέση είναι μια πτυχή της ευρηματικής πλοκής του εγώ, για να με εμποδίσει να αφυπνιστώ στον Θεό ως αγαπημένους Υιός Του. Αλλά δεν μπορώ να ονομάσω τον εαυτό μου Υιό

Του, αν δεν συμπεριλάβω όλους τους αδελφούς μου. Αυτή η ανάγκη να αποκλείσω μέρη του Υιού ενισχύει τον φόβο να υπάρχουν αντίποινα · το σκιερό κομμάτι του φόβου για τιμωρία από τον Θεό, που είναι η κύρια άμυνα του εγώ ενάντια στην επανένωσή μας στην Αγάπη Του. Αυτό το απόσπασμα από την ενότητα «Το Κλείσιμο του Χάσματος» εκφράζει την ολότητα της Υιότητας και την ενιαιότητά της με τον Θεό, και την ανάγκη του εγώ να δημιουργήσει ένα κενό μίσους για να προστατευθεί:

Δεν υπάρχει χρόνος, ούτε τόπος, ούτε κατάσταση από όπου ο Θεός να απουσιάζει. Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθείς. Αποκλείεται να μπορούσε κάποιος να διανοηθεί κάποιο χάσμα μέσα στην Ολότητα που είναι δική Του. Ακόμα και ο ελάχιστος συμβιβασμός που θα αντιπροσώπευε έστω και το πιο μικρό χάσμα μέσα στην αιώνια αγάπη Του, είναι εντελώς αδύνατος. Γιατί αυτό θα σήμαινε ότι η Αγάπη Του θα μπορούσε να περιθάλπει μια υποψία μίσους, η ευγένειά Του να μετατραπεί μερικές φορές σε επίθεση, και η αιώνια υπομονή Του μερικές φορές να εξαντληθεί. Όλα αυτά τα πιστεύεις, όταν αντιλαμβάνεσαι ένα χάσμα ανάμεσα στον αδελφό σου και σε σένα. Πώς θα μπορούσες να Τον εμπιστευτείς, λοιπόν; Γιατί Εκείνος πρέπει να είναι παραπλανητικός στην Αγάπη Του. Είσαι επιφυλακτικός, λοιπόν · δεν Τον αφήνεις να έρθει πολύ κοντά και αφήνεις ένα χάσμα ανάμεσα σε σένα και την Αγάπη Του, μέσω του οποίου να μπορείς να δραπετεύσεις εάν υπάρξει ανάγκη να φύγεις. Εδώ ο φόβος του Θεού φαίνεται πιο καθαρά. Γιατί η Αγάπη είναι προδοτική για κείνους που φοβούνται, μιας και ο φόβος και το μίσος ποτέ δεν μπορούν να είναι χώρια. Όποιος μισεί δεν μπορεί παρά να φοβάται την αγάπη, άρα πρέπει να φοβάται και τον Θεό. (Κ-29.Ι.1:1-2:3)

Ο φόβος του Θεού έτσι αναιρείται αφαιρώντας τα κενά που παρεμβάλλαμε ανάμεσα σε μας και τους άλλους. Η συγχώρεση είναι το μέσο του Ιησού που σηκώνει το τελευταίο πέπλο και μας οδηγεί στην εστία, μαζί με όλους τους αδελφούς μας. Θυμόμαστε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από τη συζήτηση για το τελευταίο εμπόδιο στην ειρήνη:

Ελευθέρωσε τον αδελφό σου εδώ, όπως σε ελευθέρωσα εγώ. Δώσε του το ίδιο και απaráλλαχτο δώρο, και μην τον κοιτάξεις με κανενός είδους κατάκριση. Δες τον σαν αθώο έτσι όπως εγώ βλέπω εσένα, και παράβλεψε τις αμαρτίες που νομίζει ότι βλέπει μέσα στον εαυτό του... Έτσι θα προετοιμάσουμε μαζί τον δρόμο για την ανάσταση του Υιού του Θεού, και θα τον αφήσουμε να αναστηθεί πάλι σε χαρούμενη ενθύμηση του Πατέρα του, ο Οποίος δεν γνωρίζει αμαρτία, ούτε θάνατο, παρά μόνο την αιώνια ζωή.

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι απλά για να γίνουμε ορατοί αλλά με γνώση... Εδώ είναι η ειρήνη του Θεού, δοσμένη σε σένα αιώνια από Αυτόν... Ο Ουρανός είναι το δώρο που χρωστάς στον αδελφό σου, το χρέος της ευγνωμοσύνης που προσφέρεις στον Υιό του Θεού ευχαριστώντας τον γι' αυτό που είναι, και γι' αυτό που τον δημιούργησε ο Πατέρας του να είναι. (Κ-19.ΙV-Δ.18:1-3,5-19:1,4,6)

(11:5-6) Προσευχήσου αυτή η στιγμή να έρθει σύντομα – σήμερα. Κάνε ένα βήμα πίσω από τον φόβο και προχώρησε προς την αγάπη.

Αυτή είναι η επιλογή για να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος για το φόβο, και ότι η αγάπη είχε δίκιο.

(12:1) Δεν υπάρχει Σκέψη του Θεού που να μην πηγαίνει μαζί σου για να σε βοηθήσει να φτάσεις αυτή την στιγμή, και να πας πέρα από αυτή γρήγορα, με βεβαιότητα και για πάντα.

Η βοήθεια βρίσκεται μέσα μας. Χρειάζεται μόνο να την επικαλεστούμε, και οι Σκέψεις του Θεού - που δεν αλλάζουν και δεν μεταβάλλονται - αναβλύζουν ξαφνικά στην επίγνωση και νιώθουμε ασφαλείς, γνωρίζοντας ότι μας αγαπούν:

... Η Σκέψη που έχει ο Θεός για σένα είναι απόλυτα αμετάβλητη από την δική σου λησμονιά. Πάντοτε θα είναι ακριβώς όπως ήταν πριν από τον χρόνο που την ξέχασες, και θα είναι ακριβώς η ίδια όταν θυμηθείς. Και είναι η ίδια στο διάστημα που ξέχασες.

Οι Σκέψεις του Θεού είναι πολύ πιο πέρα από κάθε αλλαγή, και λάμπουν παντοτινά. Δεν περιμένουν να γεννηθούν. Περιμένουν το καλωσόρισμα και την ενθύμηση. (Κ-30.III.7:6-8:3)

(12:2) Όταν ο φόβος για τον Θεό φύγει, δεν υπάρχουν εμπόδια που να παραμένουν ανάμεσα σε σένα και την άγια ειρήνη του Θεού.

Όταν φύγει ο φόβος μας για τον Θεό, πρέπει επίσης να φύγουν και οι ενοχές και η αμαρτία, αφήνοντας μόνο την ειρήνη και την αγάπη του Ουρανού, όπως διαβάζουμε σ' αυτό το εμπνευσμένο και ευχάριστα οικείο απόσπασμα.

Ο άγιος τόπος πάνω στο οποίο βρίσκεσαι δεν είναι παρά ο χώρος από όπου η αμαρτία έχει φύγει. Και εδώ βλέπεις το πρόσωπο του Χριστού, ανερχόμενο στην θέση της. Ποιος θα μπορούσε να δει το πρόσωπο του Χριστού και να μην θυμηθεί τον Πατέρα Του όπως Αυτός πράγματι είναι; Ποιος θα μπορούσε να φοβάται την αγάπη, και να στέκεται επάνω στο έδαφος όπου η αμαρτία άφησε χώρο για τον βωμό του Ουρανού να αναδυθεί και να ανυψωθεί πολύ πιο πάνω από τον κόσμο, και να φτάσει πέρα από το σύμπαν για να αγγίξει την καρδιά όλης της δημιουργίας; Τι άλλο είναι ο Ουρανός εκτός από ένα τραγούδι ευγνωμοσύνης και αγάπης και εξύμνησης όλων όσων δημιουργήθηκαν προς την Πηγή της δημιουργίας τους; Ο πιο άγιος βωμός υψώνεται εκεί όπου κάποτε πίστευες ότι υπήρχε η αμαρτία. Και εδώ έρχεται κάθε Ουράνιο φως, για να αναζωπυρωθεί και η χαρά του να αυξηθεί. Γιατί εδώ αυτό που ήταν χαμένο αποκαθίσταται σε αυτά, και όλη η ακτινοβολία τους ολοκληρώνεται και πάλι. (Κ-26.IV.3)

(12:3-6) Πόσο αγαθή και ελεήμων είναι η ιδέα στην οποία ασκούμαστε σήμερα! Καλωσόρισέ την, έτσι όπως πρέπει, γιατί είναι η απελευθέρωσή σου. Πραγματικά μόνο εσένα μπορεί να προσπαθήσει ο νους σου να σταυρώσει. Όμως και η σωτηρία σου, θα έρθει από σένα.

Για άλλη μια φορά, το εσύ είναι το μέρος που λαμβάνει τις αποφάσεις στο νου. Για το εγώ, ένα μάθημα σαν κι αυτό ρίχνει κι άλλο λάδι στη φωτιά της ενοχής και του φόβου του. Για τον ορθό νου μας όμως, αυτό είναι η απελευθέρωση και η λύτρωσή μας. Πράγματι, είμαστε υπεύθυνοι για τα πάντα, αλλά τα πάντα δεν είναι πραγματικά τίποτα · ένα έξυπνο τέχνασμα που κρύβει την Αγάπη του Θεού. Σε αυτή τη χαρούμενη σκέψη λέμε με ευγνωμοσύνη «Αμήν», μέσα από το ομώνυμο ποίημα της Helen:

Η αγάπη δεν σταυρώνει. Μόνο σώζει.

Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να πληγωθεί. Μην τον αφήσεις να σκεφτεί

Ότι είναι σκλάβος του χρόνου ή της τιμωρίας.

Δημιουργήθηκε από Αγάπη, το λαμπερό του κεφάλι

Και η στοργική του καρδιά μπορεί μόνο να σώσει τον κόσμο.

Ποιος εκτός από τον κατασκευαστή του μπορεί να τον λυτρώσει; Τι άλλο

Εκτός από το Λόγο της αλήθειας μπορεί να ελευθερώσει

Αυτόν που αυτός φυλακίζει; Άφησέ τον να είναι ο Εαυτός του,

Και ούτε ένα αστέρι δεν μπορεί να χάσει μια λάμψη,

Ή να τρεμοπαίξει μέσα σε αβέβαιο γαλαξία

Χωρίς κάποιο σκοπό και χωρίς αιτία.

Δεν υπάρχει κανένα φύλο από γρασίδι που να μην υψώνεται τέλεια

Από τη γη προς τον Ουρανό. Και καμία αμαρτία δεν φαίνεται

Να κρατείται στις σκιές από αυτόν που αγαπά όλος ο Ουρανός.

Ο Θεός δεν σταυρώνει. Απλώς είναι.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 91)

Τώρα είμαστε έτοιμοι να κάνουμε το δεύτερο βήμα, το Μάθημα 197.

* *Absence from Felicity*, Δεύτερη Έκδοση, σελ. 251.

ΜΑΘΗΜΑ 197

Μόνο την δική μου ευγνωμοσύνη γίνεται να κερδίσω.

Το σημερινό μάθημα εκτός από το ότι συνεχίζει το θέμα του προηγούμενου μαθήματος, αναπτύσσει μερικές από τις ιδέες που συζητήσαμε στο Μάθημα 195, συμπεριλαμβάνοντας την ενότητα της ευγνωμοσύνης και της αγάπης που αντικατοπτρίζει την ενιαιότητα της πραγματικότητάς μας στον Ουρανό.

(1:1) Εδώ βρίσκεται το δεύτερο βήμα που κάνουμε για να ελευθερώσουμε το νου σου από την πίστη σε κάποια εξωτερική δύναμη που είναι ήδηθεν στραμμένη εναντίον σου.

Αυτό που επιδιώκει η στρατηγική του εγώ είναι να μας κάνει να πιστέψουμε, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι υπάρχουν εξωτερικές δυνάμεις που είναι στραμμένες εναντίον μας.

(1:2-4) Κάνεις προσπάθειες προς την κατεύθυνση της καλοσύνης και της συγχώρεσης. Και όμως, γυρίζεις πάλι πίσω για να επιτεθείς, εκτός κι αν βρεις εξωτερική ευγνωμοσύνη και απλόχερες ευχαριστίες. Τα δώρα σου πρέπει να γίνονται δεκτά με ευγνωμοσύνη και τιμές, αλλιώς τα παίρνεις πίσω.

Αυτή είναι η εκδοχή του εγώ για το να δίνεις, ο πυρήνας της ιδιαίτερης σχέσης: *δίνεις για να πάρεις*. Έτσι, θα σας δώσω καλοσύνη, συγχώρεση, και ό,τι άλλο θέλετε, αλλά ως αντάλλαγμα απαιτώ την ευγνωμοσύνη, την πίστη, την αγάπη και την προσοχή σας. Ο Ιησούς αποκαλύπτει τη φύση που έχει αυτός ο τρόπος του να δίνεις: εάν δεν με ευγνωμονείτε, βλέπω πόσο γρήγορα αγανακτώ και πικραίνομαι, που σημαίνει ότι υπήρχε μια μικρή παγίδα στο δώρο μου. Με άλλα λόγια, εάν δείξετε ότι δεν αξίζετε το δώρο μου, θα το πάρω πίσω. Εξάλλου, έκανα αυτό που ήταν να κάνω - ήμουν στοργικός, έδωσα, ήμουν ευγενικός και γενναιοδωρός - αλλά εσείς δεν το εκτιμήσατε σωστά. Δανειζόμενοι τη φράση «*συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*» από *Το Τραγούδι της Προσευχής*, μπορούμε να το αποκαλέσουμε ότι *δίνουμε-με-σκοπό-την-καταστροφή*, θα επιστρέψουμε σε αυτό παρακάτω. Προς το παρόν, διαβάζουμε ξανά αυτή την περιγραφή από το κείμενο για την εκδοχή

του εγώ - δηλαδή, να κάνουμε δοσοληψίες - σε αντίθεση με το απεριόριστο δόσιμο του Ουρανού, που αντικατοπτρίζει την Ενιαιότητά του:

Το εγώ... πάντα απαιτεί αμφίδρομα δικαιώματα, επειδή είναι ανταγωνιστικό αντί να αγαπάει. Πάντα είναι πρόθυμο να παζαρέψει, αλλά δεν μπορεί να καταλάβει ότι το να είσαι σαν κάποιον άλλο σημαίνει ότι δεν είναι δυνατές οι δοσοληψίες. Για να κερδίσεις πρέπει να δίνεις, όχι να κάνεις δοσοληψίες. Όταν κάνεις δοσοληψίες περιορίζεις το να δίνεις, και αυτό δεν είναι το Θέλημα του Θεού... Ο Θεός δεν περιορίζει τα δώρα Του με κανένα τρόπο. (Κ-7.1.4:1-4,6)

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν πρέπει να μας ευγνωμονούν και ούτε να μας εκτιμούν, αλλά για το δικό τους κέρδος, όχι για το δικό μας. Απλά αφήνουμε το δώρο της αγάπης του Ιησού να επεκταθεί μέσα από εμάς, και το να αφήσουμε να συμβεί αυτό είναι το μόνο μέλημά μας. Αφήνουμε στους άλλους να ανταποκριθούν σε αυτό το δώρο.

(1:5) Κι έτσι νομίζεις ότι στην καλύτερη περίπτωση τα δώρα του Θεού δεν είναι παρά δανεικά · και στην χειρότερη περίπτωση, αυταπάτες που θα σε ξεγελάσουν για να παρατήσεις τις άμυνες σου, για να είναι έτσι σίγουρο ότι όταν Εκείνος χτυπήσει δεν θα αποτύχει να σκοτώσει.

Πιστεύω κρυφά ότι τα δώρα του Θεού δεν είναι αιώνια ή εντελώς στοργικά. Ζητούν κάτι από μένα, και αν δεν Του δώσω αυτό που θέλει, σίγουρα θα με σκοτώσει. Πρέπει λοιπόν να διατηρήσω τις άμυνες μου, γιατί αν αφήσω τον Θεό να έρθει στη ζωή μου, θα Του δώσω το εγώ μου, θα μείνω εντελώς ευάλωτος στο να με καταστρέψει για τον αμαρτωλό μου εαυτό, όπως διαβάζουμε τώρα:

Η αμαρτία δεν είναι σφάλμα, γιατί πηγαίνει πέρα από τη διόρθωση προς το ανέφικτο. Ωστόσο η πίστη ότι είναι πραγματική έχει κάνει μερικά σφάλματα να φαίνονται ότι είναι για πάντα πέρα από ελπίδα θεραπείας, και ότι είναι σταθερό έρεισμα για την κόλαση. Εάν ήταν έτσι, ο Ουρανός θα βρισκόταν σε αντίθεση με το ίδιο Του το αντίθετο, τόσο πραγματικός όσο αυτό. Έτσι η Θέληση του Θεού θα ήταν διχασμένη στα δυο, και όλη η δημιουργία θα ήταν υποκείμενη στους νόμους δυο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να διαχωρίσει τον κόσμο, και να εξαπολύσει επίθεση εναντίον του Εαυτού Του. Έτσι Αυτός χάνει τα Λογικά Του, διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει πάρει την πραγματικότητά Του από Αυτόν και οδήγησε την Αγάπη Του τελικά στα πόδια της εκδίκησης. (Κ-26.VII.7:1-5)

Αυτό που σκέφτομαι για τον Θεό, το αναπαριστώ στις ιδιαίτερες και τις άγιες σχέσεις μου, γιατί αυτό που πιστεύω ότι ισχύει για Αυτόν πρέπει να πιστεύω ότι ισχύει για τον καθένα στη ζωή μου:

... Αυτός [ο αδερφός σου] αντιπροσωπεύει τον Πατέρα του, τον Οποίο βλέπεις σαν να σου προσφέρει και την ζωή και τον θάνατο... αυτά που βλέπεις σαν δώρα που ο αδελφός σου προσφέρει αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι ο Πατέρας σου δίνει σε σένα. (Κ-27.VII.15:7· 16:2)

(2:1) Πόσο εύκολα συγχέονται ο Θεός και η ενοχή από εκείνους που δεν γνωρίζουν τι μπορούν να κάνουν οι σκέψεις τους.

Στην ενότητα «Η Ψευδαίσθηση Σώμα του Εγώ», ο Ιησούς μιλά για την παραφροσύνη ενός συστήματος σκέψης που δεν μπορεί να διακρίνει ανάμεσα στις Σκέψεις του Θεού και τις σκέψεις του σώματος. Το εγώ μας λέει ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό και το σώμα. Πόσο τρελό είναι να φοβόμαστε δύο πράγματα που είναι αλληλοαποκλειόμενα, ο Ιησούς μας το εξηγεί, διότι καταλήγουμε να φοβόμαστε την αγάπη και την ενοχή! Έτσι μπερδεύουμε τον Θεό και το σώμα, πιστεύοντας ότι και τα δύο θα μας βλάψουν. Εδώ είναι το σχετικό απόσπασμα:

Μία κύρια πηγή της ασταθούς κατάστασης του εγώ είναι η έλλειψη διάκρισης ανάμεσα στο σώμα και στις Σκέψεις του Θεού. Οι Σκέψεις του Θεού δεν γίνονται δεκτές από το εγώ, διότι υποδεικνύουν ξεκάθαρα στην μη ύπαρξη του ίδιου του εγώ. Το εγώ, επομένως, είτε τις διαστρεβλώνει ή αρνείται να τις δεχτεί. Όμως, δεν μπορεί να τις κάνει να πάνε να υπάρχουν. Γι' αυτό προσπαθεί να καλύψει όχι μόνο τις «απαράδεκτες» παρορμήσεις του σώματος, αλλά και τις Σκέψεις του Θεού, διότι και τα δύο είναι απειλητικά γι' αυτό. Έχοντας κύριο μέλημά του την δική του αυτό-συντήρηση μπροστά στην απειλή, το εγώ τα αντιλαμβάνεται ως ίδια. Και εφόσον τα αντιλαμβάνεται ως ίδια, το εγώ επιχειρεί να σωθεί από τον αφανισμό, πράγμα που θα γίνει σίγουρα με την παρουσία της γνώσης.

Οποιοδήποτε σύστημα σκέψης που συγχέει τον Θεό με το σώμα πρέπει να είναι παρανοϊκό. Και όμως, αυτή η σύγχυση είναι βασική για το εγώ, που κρίνει μόνο σε σχέση με το αν απειλείται ή όχι. Κατά μία έννοια ο φόβος του εγώ για τον Θεό είναι τουλάχιστον λογικός, εφόσον η ιδέα Εκείνου το αποβάλλει. Αλλά ο φόβος για το σώμα, με το οποίο το εγώ ταυτίζεται τόσο στενά, δεν έχει καμία λογική. (Κ-4.V.2-3)

(2:2) Αρνήσου την δύναμή σου, και η αδυναμία θα είναι η σωτηρία για σένα.

Όταν αρνούμαι τη δύναμη του Χριστού, έχω αφεθεί να στηρίζομαι μόνο στην αδυναμία του εγώ μου, που από τη μια πλευρά μαθαίνω ότι είναι δύναμη. Από την άλλη ωστόσο, το εγώ με οδηγεί να υποστηρίξω την αδυναμία μου, με το να κλέβω ό,τι αντιλαμβάνομαι να είναι η δύναμη των άλλων. Αυτή είναι η κανιβαλιστική πτυχή της ιδιαιτερότητας, που περιγράφεται έντονα στο παρακάτω απόσπασμα από το κείμενο:

... Νομίζεις ότι είναι πιο ασφαλές να αποδώσεις στον μικρό εαυτό που έφτιαξες εσύ, την δύναμη που άρπαξες από την αλήθεια, θριαμβεύοντας πάνω σε αυτή κι αφήνοντάς την αβοήθητη. Δες πώς ακριβώς διεξάγεται αυτό το τελετουργικό στην ιδιαίτερη σχέση. Ένας βωμός ανεγείρεται ανάμεσα σε δύο διαχωρισμένους ανθρώπους, πάνω στον οποίο ο κάθε ένας τους αναζητά να σκοτώσει τον εαυτό του, και πάνω στο σώμα του να υψώσει έναν άλλον εαυτό να πάρει την δύναμη του από τον θάνατο του. Αυτό το τελετουργικό επαναλαμβάνεται πολλές φορές... Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία δύναμη αντλείται από τον θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει πάνω στο περιεχόμενο, και ότι η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. (Κ-16.V.11:3-6· 12:4)

Αυτό το παρανοϊκό σύστημα σκέψης δεν άφησε ποτέ την πηγή του μέσα στο νου, που πιστεύει ότι έχει πράγματι σκοτώσει τον Θεό και ότι ζει από τη δύναμή Του. Ωστόσο η υποβόσκουσα αδυναμία του ενισχύεται από την ενοχή, η οποία για το εγώ είναι η μόνη πραγματική του δύναμη.

(2:3-4) Δες τον εαυτό σου δέσμιος, και τα κάγκελα γίνονται το σπίτι σου. Ούτε θα αφήσεις την φυλακή σου, ούτε θα διεκδικήσεις την δύναμή σου, μέχρι να πάψεις να βλέπεις την ενοχή και την σωτηρία σαν ένα και το αυτό, και αποδεχτείς ότι ελευθερία και η σωτηρία είναι ενωμένες, με την δύναμη δίπλα τους, να την αναζητήσεις και να την διεκδικήσεις, να την βρεις και να την αναγνωρίσεις πλήρως.

Θυμόμαστε το Μάθημα 39, «Η αγιότητά μου είναι η σωτηρία μου», όπου ο Ιησούς μίλησε για το ότι συγχέουμε την ενοχή με την αγιότητα, κι έτσι εξισώνουμε την ενοχή με τη σωτηρία. Εδώ τονίζει το ίδιο θέμα, και εξηγεί ότι το εγώ έλκεται από την ενοχή. Το πρώτο επίπεδο της άμυνας του εγώ είναι να κάνει την ενοχή αληθινή, γιατί αυτό επιβεβαιώνει την πραγματικότητα του διαχωρισμού. Στη συνέχεια προβάλλω την ενοχή και τη βλέπω σε σας, στο δεύτερο επίπεδο. Με ελκύει λοιπόν να βρίσκω ενοχές στους άλλους γιατί αυτό με κάνει να ξεφύγω από αυτή - το πρώτο εμπόδιο για την ειρήνη. Αυτή η δυναμική γίνεται η πηγή της «δύναμής» μου, και αποτυγχάνω να την αναγνωρίσω

ως φυλάκιση - όταν σας επιτίθεται και σας κρατάω φυλακισμένους, είμαι επίσης περιορισμένος. Φαίνεται ότι βρισκόμαστε στις αντίθετες πλευρές των κάγκελων, αλλά στην πραγματικότητα είμαστε και οι δύο φυλακισμένοι από το σύστημα σκέψης της ενοχής και της τιμωρίας.

(3:1-2) Ο κόσμος σε ευχαριστεί όταν του προσφέρεις απελευθέρωση από τις ψευδαισθήσεις του. Και όμως οι ευχαριστίες σου ανήκουν και σε σένα, γιατί η απελευθέρωσή του μπορεί μόνο να αντανακλά την δική σου.

Αυτό συμβαίνει γιατί ο νους και ο κόσμος είναι ένα. Όταν θεραπεύω το νου μου με το να ζητήσω τη βοήθεια του Ιησού, ο κόσμος θεραπεύεται ανάλογα, καθώς δεν υπάρχει κόσμος χωρία από τις σκέψεις μου. Έτσι, όταν αλλάζω το νου μου ευγνωμονώ στον λήπτη των αποφάσεων που κατάλαβε το λάθος του. Η ευγνωμοσύνη μου προς τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα - που είναι σημαντικό για εμένα να νιώθω - αντανακλά την ευγνωμοσύνη μου στον εαυτό μου γιατί έκανα τη σωστή επιλογή. Είχα επιλέξει ενάντια Τους · τώρα μπορώ να αλλάξω το νου μου και να επιλέξω υπέρ Τους.

(3:3-5) Την δική σου ευγνωμοσύνη είναι το μόνο που χρειάζονται όλα σου τα δώρα, ώστε να γίνουν μια διαρκής προσφορά μιας καρδιάς γεμάτης ευγνωμοσύνη, απελευθερωμένη από την κόλαση για πάντα. Αυτήν θέλεις ν' ακυρώσεις με το να παίρνεις πίσω τα δώρα σου, διότι δεν έγιναν αποδεκτά με τιμές; Εσύ είσαι που τα τιμάς και τους δίνεις τις αρμόζουσες ευχαριστίες, διότι εσύ είσαι που έχεις λάβει τα δώρα.

Είμαι ευγνώμων γιατί επέλεξα να αναγνωρίσω την παραφροσύνη του συστήματος σκέψης του εγώ, κι έτσι απελευθέρωσα τον εαυτό μου από την κόλαση. Τα δικά μου δώρα που δίνω σε σένα, επομένως, δεν είναι πραγματικά για σένα, αλλά δώρα προς τον εαυτό μου - είσαι απλά ένα αποσχισμένο κομμάτι του εαυτού μου. Δεν έχει σημασία αν η φιγούρα στο όνειρό μου που αποκαλώ «εσύ» είναι ευγνώμων ή όχι. Η ευγνωμοσύνη μου είναι απαιτούμενη για τα δώρα που δίνω, η δική σου δεν είναι. Μπορεί να είναι σημαντικό να βιώνεις την ευγνωμοσύνη, αλλά αυτό δεν έχει να κάνει με εμένα. Συνειδητοποιώ ότι αν αυτό είναι πραγματικά ένα δώρο αγάπης, το δώρο είναι η αγάπη του Ιησού που επέλεξα στο νου μου και η οποία επεκτάθηκε μέσα από εμένα. Το τελικό προϊόν αυτής της επέκτασης δεν προκαλεί ανησυχία. Το καθήκον μου είναι μόνο να επιλέξω το θαύμα. Αυτό που ακολουθεί την απόφασή μου δεν με απασχολεί. Θυμόμαστε:

... Μην σε απασχολεί η επέκταση της αγιότητας, γιατί δεν καταλαβαίνεις την φύση των θαυμάτων. Ούτε τα κάνεις εσύ. Η ίδια η επέκτασή τους, πολύ πιο πέρα από τα όρια που αντιλαμβάνεσαι, είναι αυτή που αποδεικνύει ότι δεν τα κάνεις εσύ. Γιατί, λοιπόν, ν' ανησυχείς για το πώς επεκτείνονται τα θαύματα σε όλη την Υιότητα, όταν δεν καταλαβαίνεις το ίδιο το θαύμα; (Κ-16.11.1:3-6)

(4) Δεν έχει σημασία αν κάποιος θεωρεί τα δώρα σου άνευ αξίας. Μέσα στο νου του υπάρχει ένα κομμάτι που ενώνεται με το δικό σου ευχαριστώντας σε. Δεν έχει σημασία αν τα δώρα σου φαίνονται χαμένα και αναποτελεσματικά. Λαμβάνονται εκεί όπου δίνονται. Με την ευγνωμοσύνη σου γίνονται δεκτά σε ολόκληρο το σύμπαν, και αναγνωρίζονται με ευχαριστίες από την Καρδιά του Θεού του Ίδιου. Θα ήθελες να τα πάρεις ποτέ πίσω, όταν Αυτός τα έχει δεχθεί με τόση ευγνωμοσύνη;

Δεν έχει σημασία αν οι άλλοι εκτιμούν τα δώρα σας - ένα μέρος του νου τους τα εκτιμά. Γι' αυτό μας ζητείται στο Μάθημα 181 να εμπιστευόμαστε τα αδερφούς μας που είναι ένα μαζί μας. Το εγώ του αδερφού μας δεν είναι ένα μαζί μας, όπως και το δικό μας εγώ δεν είναι ένα μαζί του. Αντίθετα, εμπιστευόμαστε ότι το φως του Χριστού λάμπει μέσα του, το οποίο είναι ανεξάρτητο από το δικό του εγώ, που ενισχύει το γεγονός ότι το ίδιο φως λάμπει μέσα μας, ανεξάρτητα από την ιδιαιτερότητά μας. Είμαστε λοιπόν ευγνώμονες για την αλήθεια της Επανόρθωσης ότι εμείς και τα

αδέρφια μας είμαστε ένα, στην ενότητα της οποίας θυμόμαστε την ενιαιότητα μας με τον Θεό, αναγνωρίζοντας την Καρδιά του ίδιου του Θεού.

Τα δώρα μας λαμβάνονται στο νου του Υιού του Θεού επειδή δίνονται στο νου του Υιού του Θεού, ο οποίος είναι ένας. Μέσω της άγιας στιγμής όταν δίνουμε έχοντας επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλό μας, θυμόμαστε ότι είμαστε αυτός ο Υιός, και επομένως γνωρίζουμε ότι δίνουμε στον εαυτό μας και λαμβάνουμε από τον εαυτό μας - το να δίνουμε και να λαμβάνουμε είναι αδιαχώριστα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κερδίζουμε την δική μας ευγνωμοσύνη - την ευγνωμοσύνη του Υιού του Θεού. Είτε το αναγνωρίζουμε συγκεκριμένα είτε όχι δεν έχει σημασία, διότι εφόσον οι νόες μας είναι ένα, υπάρχει ένα μέρος μας που το έχει ήδη αναγνωρίσει.

Η ίδια σκέψη, παρεμπιπτόντως, αποτελεί τη βάση στα αποσπάσματα του εγχειριδίου που αφορούν τη θεραπεία, ειδικά εκείνα όπου ο Ιησούς αντιμετωπίζει το ζήτημα του εάν η θεραπεία πρέπει να επαναληφθεί (Εγχ-7). Η απάντησή του είναι «όχι», γιατί όταν προσφέρετε θεραπεία γίνεται αποδεκτή. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Ιησούς κάνει τη φαινομενικά εξωφρενική δήλωση ότι το να ανησυχείς συνεχώς για κάποιον είναι πραγματικά επίθεση, όχι έκφραση αγάπης. Στην ανησυχία σας βλέπετε το άλλο άτομο ως διαφορετικό από εσάς, ως μέρος του απεχθούς εγωικού ονείρου του διαχωρισμού, που γεννήθηκε από τη δυσπιστία στην Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος:

Ένας από τους πιο δύσκολους πειρασμούς να αναγνωρίσεις είναι ότι η αμφισβήτηση της θεραπείας εξαιτίας των συνεχόμενων συμπτωμάτων είναι ένα λάθος με την μορφή έλλειψης εμπιστοσύνης. Και ως τέτοιο, είναι επίθεση. Συνήθως φαίνεται ότι είναι ακριβώς το αντίθετο. Πραγματικά φαίνεται παράλογο εκ πρώτης όψεως όταν σου λένε ότι η συνεχόμενη έγνοια είναι επίθεση. Έχει όλα τα φαινόμενα της αγάπης. Όμως η αγάπη χωρίς εμπιστοσύνη είναι αδύνατη, και η αμφιβολία δεν γίνεται να συνυπάρξει με την εμπιστοσύνη. Και το μίσος πρέπει να είναι το αντίθετο της αγάπης, άσχετα με την μορφή που παίρνει. Μην αμφισβητείς το δώρο και είναι αδύνατον ν' αμφιβάλλεις και για το αποτέλεσμά του. (Εγχ-7.4:1-8)

Όταν προσφέρετε θεραπεία λαμβάνεται, εδώ βρίσκουμε η ίδια αρχή, διότι ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Προσφέρετε θεραπεία και συγχώρεση μόνο στον εαυτό σας, γιατί δεν υπάρχει κανένας άλλος. Το να απασχολούμαστε με τα λόγια ή τις πράξεις των άλλων, είναι μέρος του σχεδίου του εγώ για να μας απομακρύνει από την Ενιαιότητα του Ουρανού. Δεν μπορείτε να κατανοήσετε αυτές τις διδασκαλίες, ούτε το πως να τις εφαρμόσετε προσωπικά, αν δεν κατανοήσετε τη μεταφυσική τους. Εάν δεν γνωρίζετε ότι είμαστε ένα στον Ουρανό ως Χριστός, και ένα σε αυτόν τον κόσμο ως εγώ, αυτές οι δηλώσεις δεν θα έχουν νόημα, γιατί θα νομίζετε ότι ο Ιησούς μιλάει για κάτι διαφορετικό από αυτό που περιέχεται ξεκάθαρα στα λόγια και τη διδασκαλία του.

(5:1-2) Ο Θεός ευλογεί κάθε δώρο που Του δίνεις, και κάθε δώρο δίνεται σε Αυτόν, διότι μπορεί να δοθεί μόνο στον εαυτό σου. Και ό,τι ανήκει στον Θεό πρέπει να είναι δικό Του.

Το σκεπτικό που εμπεριέχεται σε αυτή τη δήλωση είναι ότι δίνω μόνο στον εαυτό μου, διότι είμαι ο ένας νους του ενός Υιού του Θεού, ο Οποίος είναι ένα με την Πηγή του. Το θέμα της ενιαιότητας είναι καίριας σημασίας, γιατί αναιρεί την πίστη στο διαχωρισμό, πάνω στον οποίο στηρίζεται το εγώ και ο κόσμος του. Αναιρούμε το σύστημα σκέψης τους αντανakλώντας την ενότητα του Ουρανού εδώ, μαθαίνοντας ότι όλοι μοιραζόμαστε τον στόχο να επιστρέψουμε στην αθωότητά μας ως μέρος της τέλει και λαμπρής δημιουργίας του Θεού:

Δεν υπάρχει άλλο δώρο που ο Πατέρας σου να ζητάει από εσένα εκτός μόνο από το να δεις σε όλη την δημιουργία την λαμπρή δόξα του δώρου Του σε σένα. Δες τον Υιό Του, το τέλει δώρο Του, μέσα στον οποίο ο Πατέρας του λάμπει παντοτινά, και στον οποίο δίδεται όλη η δημιουργία ως δική

του. Επειδή αυτός την έχει, δίδεται και σε σένα, και εκεί όπου βρίσκεται εντός του μπορείς να δεις την ειρήνη σου. Η σιωπή που σε περιβάλλει κατοικεί εντός του, και από αυτή την σιωπή πηγάζουν τα χαρούμενα όνειρα στα οποία τα χέρια σας ενώνονται στην αθωότητα. (Κ-29.V.5:1-4)

(5:3) Ωστόσο, ποτέ δεν θα συνειδητοποιήσεις ότι τα δώρα Του είναι βέβαια, αιώνια, αναλλοίωτα, απεριόριστα, παντοτινά προσφερόμενα, επεκτείνοντας την αγάπη και προσθέτοντας στην δίχως τέλος χαρά σου, ενώ ταυτόχρονα συγχωρείς μόνο και μόνο για να επιτεθείς ξανά.

Ο Ιησούς περιγράφει τη συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή ή το να δίνεις-με-σκοπό-την-καταστροφή και μας ζητά να έχουμε στο νου μας την ιδιαιτερότητα του εγώ, το ενδεικτικό σημάδι της οποίας είναι η αντίληψη του διαχωρισμού και των διαφορών που αυτή η δυναμική προωθεί, όπως διαβάζουμε τώρα:

Η «Συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή» έχει πολλές μορφές, εφόσον είναι όπλο του κόσμου των μορφών. Δεν είναι όλες φανερές, και μερικές από αυτές είναι προσεκτικά συγκαλυμμένες κάτω από αυτό που μοιάζει με φιλανθρωπία. Όμως, όλες οι μορφές που μπορεί να πάρει δεν έχουν παρά μόνο αυτό το μοναδικό σκοπό · ο σκοπός τους είναι να διαχωρίζουν και να κάνουν αυτό που ο Θεός δημιούργησε ίσο, διαφορετικό. (Τρ-2.II.1:1-3)

Επομένως, να εξασκήστε στην αναζήτηση κάθε μικρής παγίδας που υπάρχει όταν σας αρέσει να βοηθάτε τους άλλους. Εάν και όταν βρείτε αυτή την παγίδα του διαχωρισμού, μην τρομάξετε και μην αισθανθείτε ένοχοι, αλλά πείτε στον Ιησού: «Είμαι πάλι εδώ, προσπαθώντας να μετατρέψω τη δική σου αγάπη σε δική μου. Τώρα συνειδητοποιώ ότι αυτό δεν θα με κάνει ευτυχισμένο». Όμως, πώς μπορείτε να του το πείτε αυτό χωρίς πρώτα να αναγνωρίσετε αυτό που κάνετε; Δώστε ιδιαίτερη προσοχή και να έχετε επίγνωση του τι χάνετε με το να δίνετε-για-να-πάρτε της ιδιαιτερότητας: Θέλω να με συμπαθείτε, να με εκτιμάτε και να με αγαπάτε, και έτσι θα είμαι ευγενικός και χρήσιμος. Ωστόσο, εάν είστε πραγματικά ευγενικοί και βοηθάτε είναι επειδή έχετε αφήσει την αγάπη του Ιησού να ρέει μέσα σας. Σε εκείνο το σημείο δεν υπάρχει επένδυση στη μορφή ή στο αποτέλεσμα, και σίγουρα καμία επένδυση στην εξωτερική ευγνωμοσύνη. Αυτό που παραμένει είναι η ευγνωμοσύνη προς τον εαυτό σας που καλωσορίσατε ξανά την αγάπη στη ζωή σας.

(6:1) Απόσυρε τα δώρα που δίνεις, και θα νομίζεις πως ό,τι σου έχει δοθεί, έχει αποσυρθεί.

Παρόλο που δεν χρησιμοποιείται η λέξη *προβολή*, αυτή είναι που περιγράφει ο Ιησούς. Αν αποσύρω τα δώρα από εσάς, θα νιώσω ένοχος για την επίθεσή μου, που μου θυμίζει την αρχική επίθεση όταν πίστεψα ότι απέσυρα τα δώρα της αγάπης από τον Θεό. Προβάλλω την ακατανίκητη και επομένως ανεπιθύμητη ενοχή μου, πιστεύοντας έτσι ότι ο Θεός αποσύρει τα δώρα Του από μένα. Εκδηλώνω αυτή τη δυναμική στην προσωπική μου ζωή με την πεποίθηση ότι οι άνθρωποι θα μου κάνουν αυτό που κρυφά κατηγορώ τον εαυτό μου ότι κάνω σ' αυτούς. Αν παρακρατήσω την αγάπη από τους άλλους, θα περιμένω να την παρακρατήσουν από εμένα, και θα βρω εύκολα πολλές τέτοιες περιπτώσεις - πραγματικές ή μη πραγματικές - που θα αποδείξουν ότι έχω δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Είναι σαν να τρέχω πίσω σ' αυτόν και να του λέω: «Αν θέλεις να μάθεις, επίτρεψέ μου να σου δείξω πόσο αναισθητοί είναι οι άνθρωποι · πόσο αγενείς, άστοργοι και αχάριστοι». Αυτό το απόσπασμα το οποίο αναφέρθηκε προηγουμένως συνοψίζει περιεκτικά την δυναμική της αμαρτίας, της ενοχής και της προβολής του εγώ:

Η επίθεση ποτέ δεν θα μπορούσε να προωθήσει την επίθεση εκτός κι αν εσύ την αντιλαμβάνεσαι ως μέσον που σου στερεί κάτι που θέλεις. Εν τούτοις, δεν γίνεται να χάσεις τίποτα εκτός κι αν δεν του δίνεις εσύ αξία, κι επομένως δεν το θέλεις. Αυτό σε κάνει να νιώθεις ότι το στερείσαι, και με το

να προβάλλεις την δική σου απόρριψη πιστεύεις τότε ότι σου το παίρνουν οι άλλοι. Πρέπει στ' αλήθεια να φοβάσαι αν πιστεύεις ότι ο αδελφός σου σου επιτίθεται για να αποσπάσει με την βία την Βασιλεία των Ουρανών από σένα. Αυτή είναι η έσχατη βάση για κάθε προβολή του εγώ... Προβάλλοντας την παράλογη πίστη του ότι έχεις προδώσει τον Δημιουργό σου, πιστεύει ότι οι αδελφοί σου, που είναι το ίδιο ανίκανοι γι' αυτό όπως κι εσύ, (εννοεί ότι προδίδουν τον Δημιουργό) βρίσκονται εκεί έξω για να πάρουν τον Θεό από σένα. Όποτε ένας αδελφός επιτίθεται σε έναν άλλον, αυτό **είναι** που πιστεύει. Η προβολή πάντα βλέπει τις δικές σου επιθυμίες στους άλλους. Αν επιλέξεις να διαχωρίζεις τον εαυτό σου από τον Θεό, αυτό είναι που θα πιστεύεις ότι σου κάνουν οι άλλοι. (Κ-7.VII.8· 9:2-5)

Όμως η μόνη απάντηση που δίνει ο Ιησούς στις κατηγορίες μου είναι ένα απαλό χτύπημα στον ώμο, λέγοντας: «Αδερφέ μου, κοίταξέ το ξανά. Πιστεύεις πως εσύ είσαι αυτός που είναι αναίσθητος, αγενής, άστοργος και αχάριστος». Θυμόμαστε από το εγχειρίδιο για δασκάλους τη διόρθωση του θυμού μας από το Άγιο Πνεύμα, που αναιρεί απαλά την ενοχή που προκάλεσε την προβαλλόμενη οργή μας:

... Παίρνεις την ερμηνεία για αλήθεια. Και κάνεις λάθος. Όμως ένα λάθος δεν είναι αμαρτία, ούτε η πραγματικότητα έχει χάσει το θρόνο της από τα δικά σου λάθη. Ο Θεός βασιλεύει για πάντα, και οι νόμοι Του επικρατούν πάνω σένα και τον κόσμο. Η Αγάπη Του παραμένει το μόνο πράγμα που υπάρχει. Ο φόβος είναι ψευδαίσθηση, διότι είσαι σαν Αυτόν. (Εγχ-18.3:7-12)

(6:2-3) Όμως μάθε να αφήνεις την συγχώρεση να αφαιρεί τις αμαρτίες που νομίζεις ότι βλέπεις έξω από σένα, και ποτέ δεν θα είναι δυνατόν να πιστέψεις ότι τα δώρα του Θεού είναι δανεικά μόνο για πολύ λίγο, πριν Αυτός τα αρπάξει ξανά από σένα, την ώρα του θανάτου. Γιατί τότε ο θάνατος δεν θα έχει κανένα νόημα για σένα, πια.

Σχεδόν όλοι πιστεύουν ότι ο Θεός μας δίνει τη ζωή, και όταν έρθει η στιγμή την αφαιρεί. Εδώ είναι μια περιγραφή της μοχθηρής παραφροσύνης του Θεού:

Με την αντίληψη ότι έτσι δημιούργησε το σύμπαν ο Θεός, θα ήταν αδύνατον να Τον σκέφτεσαι ως στοργικό. Γιατί αυτός που έχει καταδικάσει όλα τα πράγματα να πεθαίνουν, να καταλήγουν σε σκόνη, απογοήτευση και απελπισία, μόνο τρομακτικός μπορεί να είναι. Κρατά την μικρή ζωή σου στο χέρι του με μόνο μία κλωστή, έτοιμος να την κόψει ίσως και σήμερα χωρίς να νοιάζεται ή να μετανιώνει. Ακόμα κι αν περιμένει, το τέλος είναι σίγουρο. (Εγχ-27.2:1-4)

Βαθιά μέσα στο νου μας, επομένως, το εγώ μας λέει ότι ο αναπόφευκτος θάνατός μας είναι απόδειξη της αμαρτίας μας, γι' αυτό ο Θεός μας συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο. Όταν συνειδητοποιούμε αυτό που κάνουμε και το πόσο δυστυχισμένους μας κάνει, λέμε: «Πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος και ένας άλλος δάσκαλος». Έτσι πηγαίνουμε μέσα μας και ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού, κοιτάζοντας τα πάντα με διαφορετικό τρόπο και χωρίς να ανησυχούμε για το αποτέλεσμα. Πώς μπορεί να μας απασχολήσει κάτι όταν νιώθουμε την αγάπη και την ειρήνη που έρχεται έξω από τον κόσμο της ψευδαίσθησης; Αυτή είναι η έκκληση που κάνει προς εμάς ο Ιησούς εδώ.

(7:1-2) Και με το τέλος αυτής της πίστης ο φόβος λήγει για πάντα. Ευχαρίστησε τον Εαυτό σου γι' αυτό, διότι Αυτός είναι ευγνώμων μόνο προς τον Θεό, και δίνει ευχαριστίες για σένα σε Αυτόν.

Το εσύ που ευχαριστεί είναι ο λήπτης των αποφάσεις που επιλέγει Αυτόν. Είναι παρόμοιο με αυτό που είδαμε στο Μάθημα 182, όπου το μικρό Παιδί είναι ευγνώμων που Το φέραμε στην εστία. Προφανώς, δεν είναι ο Χριστός που επιστρέφει στην εστία · εμείς φέρνουμε στην εστία τον εαυτό μας.

(7:3) Σε όλους όσους ζουν θα έρθει ο Χριστός, διότι όλοι πρέπει να ζουν και να κινούνται μέσα σ' Αυτόν.

Η τελική φράση έχει ληφθεί από τη δήλωση του Αποστόλου Παύλου στις Πράξεις των Αποστόλων (17:28). Αναφέρεται πολλές φορές στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και θα το δούμε ξανά στο Μάθημα 222. Το βασικό θέμα είναι η ενιαιότητα της δημιουργίας, που αντικατοπτρίζεται στον φαινομενικά διαχωρισμένο νου του καθενός. Έτσι ο Ιησούς λέει: «Σε όλους όσους ζουν θα έρθει ο Χριστός» - έχει έρθει ήδη!

(7:4-5) Η Ύπαρξή Του μέσα στον Πατέρα Του είναι ασφαλής, διότι η Θέλησή Του είναι Μία. Η ευγνωμοσύνη Του προς όλους όσους δημιούργησαν δεν έχει τέλος, διότι η ευγνωμοσύνη παραμένει μέρος της αγάπης.

Δεν υπάρχει καμία διαίρεση στον Ουρανό, και επομένως κάθε διαίρεση εδώ είναι απατηλή. Διαβάζουμε το χαρμόσυνο εγκώμιο του Ιησού για αυτή τη χαρούμενη αλήθεια:

Η Ενιαιότητα του Θεού και η δική μας δεν είναι διαχωρισμένες διότι η Ενιαιότητά Του περιλαμβάνει και την δική μας. Όταν ενώνεσαι με μένα σημαίνει ότι αποκαθιστάς την δύναμή Του σε σένα διότι την μοιραζόμαστε. Σου προσφέρω μόνο την αναγνώριση της δικής Του δύναμης μέσα σου, αλλά σε αυτό βρίσκεται όλη η αλήθεια. Καθώς ενωνόμαστε, ενωνόμαστε μαζί Του. Δόξα στην ένωση του Θεού και των ιερών Του Υιών! Όλη η δόξα είναι σ' Αυτούς διότι είναι ενωμένοι. Τα θαύματα που κάνουμε φέρνουν μαρτυρίες της Θέλησης του Πατέρα για τον Υιό Του, και της χαράς που παίρνουμε όταν ενωνόμαστε με το Θέλημά Του για εμάς. (Κ-8.V.3)

(8:1-2) Ευχαριστίες αρμόζουν σε σένα, τον άγιο Υιό του Θεού. Γιατί έτσι όπως δημιουργήθηκες, περιέχεις όλα τα πράγματα μέσα στον Εαυτό σου.

Στο Μάθημα 195 συζητήσαμε την έννοια των ζωντανών πραγμάτων. Λέγοντας «περιέχεις όλα τα πράγματα μέσα στον εαυτό σου», ο Ιησούς διδάσκει ότι τα διαχωρισμένα κομμάτια της Υιότητας περιέχονται μέσα στον καθένα από εμάς. Το μόνο που χρειάζεται είναι να επιλέξω να είμαι μαζί του, και σε εκείνη την άγια στιγμή γίνομαι η μνήμη του Χριστού, στην οποία συνειδητοποιώ την ενότητα του Υιού του Θεού. Θυμόμαστε την προσευχή που λέει ο Ιησούς στον Θεό εκ μέρους μας:

Σε ευχαριστώ, Πατέρα, διότι γνωρίζω ότι Εσύ θα έρθεις να κλείσεις κάθε μικρό χάσμα που βρίσκεται μεταξύ των σπασμένων κομματιών του Αγίου Υιού Σου. Η Αγιότητά Σου, ολοκληρωμένη και τέλεια, βρίσκεται σε κάθε ένα από αυτά. Και είναι ενωμένα γιατί ό,τι βρίσκεται σε ένα βρίσκεται σε όλα. Πόσο άγιος είναι και ο παραμικρός κόκκος άμμου, όταν αναγνωρίζεται ότι αποτελεί κομμάτι της ολοκληρωμένης εικόνας του Υιού του Θεού! Οι μορφές που τα σπασμένα κομμάτια φαίνονται να παίρνουν δεν σημαίνουν τίποτα. Γιατί το όλο είναι στο κάθε ένα. Και κάθε όψη του Υιού του Θεού είναι ακριβώς η ίδια όπως και σε κάθε άλλο κομμάτι. (Κ-28.IV.9)

(8:3) Και είσαι ακόμα έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός.

Ανεξάρτητα από τα ψέματα του εγώ, το γεγονός παραμένει ότι η ενιαιότητα του Εαυτού μου δεν έχει αλλάξει ποτέ. Παραμένω ο αναμάρτητος Υιός που δημιούργησε ο Θεός, όπως μας υπενθυμίζει ήσυχα το ποίημα της Helen «Ο Καθημερινός μας Άρτος»:

Ας σηκωθώ αυτή η μέρα σε ησυχία

Έχοντας μόνο αναμάρτητες σκέψεις, μέσω των οποίων

Θα κοιτάζω τον κόσμο. Ας δω σήμερα

Τον κόσμο όπως Εσύ θα ήθελες να είναι,

Διότι είμαι όπως Εσύ με δημιούργησες.

Αυτό δέχομαι σήμερα. Και καθώς η μέρα

Πλησιάζει προς το τέλος, όλες οι σκέψεις της μη συγχώρεσης

Εξαφανίζονται και η νύχτα έρχεται ήσυχα

Να ευλογήσει μια μέρα που ξεκίνησε σε ησυχία,

Και καταλήγει στη συγχώρεση του Υιού του Θεού.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 5)

(8:4-5) Και δεν μπορείς να μειώσεις το φως της τελειότητάς σου. Μέσα στην καρδιά σου βρίσκεται η Καρδιά του Θεού.

Μέσα στον ορθό μου νου - αυτό είναι που εννοεί ο Ιησούς με τον όρο «καρδιά» - βρίσκεται η μνήμη της Καρδιάς του Θεού. Συνειδητοποιώ ότι οι δύο είναι μια, και σε αυτή την εμπειρία ο κόσμος εξαφανίζεται μαζί με το διαχωρισμένο νου, και επιστρέφω στην Καρδιά που δεν άφησα ποτέ.

(8:6-9:2) Σε κρατά με αγάπη, διότι είσαι ο Εαυτός Του ο Ίδιος. Όλη η ευγνωμοσύνη ανήκει σε σένα, χάρη σε αυτό που είσαι.

Δίνε ευχαριστίες, καθώς την λαμβάνεις. Ελευθερώσου από κάθε αχαριστία προς οποιονδήποτε κάνει τον Εαυτό σου ολοκληρωμένο.

Προσέξτε την αχαριστία σας και συνειδητοποιήστε ότι εάν αισθάνεστε πως σας φέρονται άδικα, δηλώνετε ότι οι άλλοι είναι διαφορετικοί και διαχωρισμένοι από εσάς. Έτσι ξανασταυρώνετε τον Χριστό και την τέλεια Ενιαιότητά Του. Επομένως, όταν βρίσκετε τον εαυτό σας να μπαίνει στον πειρασμό να αποκλείει οποιονδήποτε από την Αγάπη Του, να αναγνωρίσετε αυτό που κάνετε στον Εαυτό σας, και με χαρά θα έχετε κερδίσει την ευγνωμοσύνη σας.

(9:3-4) Και από αυτόν τον Εαυτό δεν μένει κανένας έξω. Δίνε ευχαριστίες για τα αμέτρητα κανάλια με τα οποία προεκτείνεται αυτός ο Εαυτός.

Τα «αμέτρητα κανάλια» είναι όλα όσα αντιλαμβανόμαστε να υπάρχουν έξω από εμάς, γιατί το καθένα περιέχει τη μνήμη της Αγάπης του Θεού που είναι μέσα μας, την οποία θυμόμαστε μέσω της συγχώρεσης. Ξεκινάμε με τα αδέρφια μας και με ευγνωμοσύνη καταλήγουμε στον εαυτό μας, που είναι το μόνο αληθινό δώρο που μπορούμε να δώσουμε στον Εαυτό μας. Θυμηθείτε το τέλος του ποιήματος της Helen, «Αυτός Ζητά μόνο Αυτό», το οποίο περιγράφει το δώρο της δικής μας συγχώρεσης προς τον Θεό:

Διότι εξακολουθεί να υπάρχει μέσα μου ένα δώρο

Αυτό όμως είναι άξιο να Του δοθεί..

Ας συγχωρέσω τον εαυτό μου. Γιατί αυτό είναι όλα όσα

Αυτός ζητάει και χρειάζεται. Και θα πάρει αυτό το δώρο,

Και θα το φέρει στον Πατέρα Του από τον Εαυτό Του.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 37)

(9:5-6) Όλα όσα δίνεις δίνονται σε Αυτόν. Όλα όσα σκέφτεσαι μπορεί να είναι μόνο οι Σκέψεις Του, και μοιράζεσαι μαζί Του τις άγιες Σκέψεις του Θεού.

Ένας υπέροχος τρόπος να μιλήσετε για την τέλεια Ενιαιότητα.

(9:7) Κέρδισε τώρα την ευγνωμοσύνη που έχεις αρνηθεί στον εαυτό σου όταν ξέχασες την λειτουργία που σου έδωσε ο Θεός.

Η λειτουργία που μας έχει δώσει ο Θεός στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε, και σε αυτόν τον κόσμο είναι να συγχωρούμε:

Το Άγιο Πνεύμα συγχωρεί τα πάντα διότι ο Θεός δημιούργησε τα πάντα. Μην αναλαμβάνεις εσύ την δική Του λειτουργία, διότι έτσι θα ξεχάσεις την δική σου. Δέξου μόνο την λειτουργία της θεραπείας μέσα στον χρόνο, διότι αυτός είναι ο σκοπός του χρόνου. Ο Θεός σου έδωσε την λειτουργία να δημιουργείς μέσα στην αιωνιότητα. Δεν είναι ανάγκη να το μάθεις αυτό, αλλά χρειάζεται να μάθεις να το θέλεις. Γι' αυτό φτιάχτηκε όλη η μάθηση. Αυτή είναι η χρήση από το Άγιο Πνεύμα μιας ικανότητας που δεν χρειάζεσαι, αλλά όμως την έφτιαξες. Δώσε την σε Αυτό! (Κ-9.III.8:1-8)

Και έτσι θα κερδίσουμε την ευγνωμοσύνη μας, καθώς με ευγνωμοσύνη λαμβάνουμε την ευγνωμοσύνη του Ουρανού.

(9:8) Αλλά ποτέ μην πιστέψεις ότι Αυτός έχει πάψει να σου προσφέρει ευχαριστίες.

Και πάλι, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός μας ευχαριστεί κυριολεκτικά. Η δήλωση αυτή απλώς εκφράζει την αλήθεια ότι είμαστε πάντα μέρος του Θεού και ότι Αυτός είναι δικό μας μέρος - η ενότητα της Αγάπης Του είναι η πραγματικότητά μας ως Χριστός. Ο Ιησούς μιλάει για ευγνωμοσύνη επειδή εδώ υπάρχει έλλειψη ευγνωμοσύνης, και ο ίδιος χρειάζεται εμάς ώστε να συνειδητοποιήσουμε όλο και περισσότερο αυτήν την αχαριστία προς τους αδελφούς μας, καθώς και προς τις τάξεις στις οποίες μαθαίνουμε να θυμόμαστε ποιοι είμαστε ως ο ένας Υιός του Θεού. Κατά τη διάρκεια της ημέρας μας, επομένως, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε το πόσο πολύ θέλουμε να απομακρυνθούμε από αυτήν την αλήθεια γιατί μας φοβίζει, και τη χαρά της ευγνωμοσύνης μας όταν την αποδεχόμαστε. Κλείνουμε με αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, που συνοψίζει με όμορφο τρόπο το τελευταίο μας θέμα, καθώς και ολόκληρο το μάθημα:

Πώς θα μπορούσε ο Κύριος του Ουρανού να μην είναι χαρούμενος εάν εσύ εκτιμάς το αριστούργημά Του; Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει εκτός από το να προσφέρει ευχαριστίες σε σένα που αγαπάς τον Υιό Του όπως Αυτός; Δεν θα έκανε γνωστή την Αγάπη Του σε σένα, αν μοιραζόσουν τους επαίνους Του προς ό,τι αγαπά; Ο Θεός φροντίζει την δημιουργία σαν τέλειος Πατέρας που είναι. Και έτσι η χαρά Του ολοκληρώνεται όταν κάθε μέρος Του συμμετέχει στην δοξολογία Του, για να μοιραστεί την χαρά Του. Αυτός ο αδελφός είναι το τέλειο δώρο Του σε σένα. Και Αυτός είναι χαρούμενος και ευγνώμων όταν εσύ ευχαριστείς τον τέλειο Υιό Του γι' αυτό που είναι. Και όλες οι ευχαριστίες Του και η χαρά Του λάμπουν πάνω σε σένα που ολοκληρώνεις τη χαρά Του μαζί με Αυτόν. Και έτσι ολοκληρώνεται και η δική σου. Ούτε μια ακτίνα σκοταδιού δεν μπορεί να ιδωθεί από αυτούς των οποίων η βούληση είναι να κάνουν την ευτυχία του Πατέρα τους ολοκληρωμένη, και την δική τους μαζί με την δική Του. Η ευγνωμοσύνη του Θεού του Ίδιου προσφέρεται ελεύθερα σε όποιον μοιράζεται τον σκοπό Του. Το Θέλημά Του δεν είναι να είναι μόνος. Ούτε και το δικό σου είναι...

Εσύ και ο αδελφός σου είστε το ίδιο, όπως ο Θεός ο Ίδιος είναι Ένας, και αδιαίρετος στο Θέλημά Του. Και πρέπει να έχετε ένα σκοπό, εφόσον Εκείνος έδωσε τον ίδιο και στους δυο σας. Το Θέλημά Του ενώνεται καθώς εσείς ενώνεστε στη θέληση, έτσι ώστε να ολοκληρώνεσαι προσφέροντας ολοκλήρωση στον αδελφό σου. Μην βλέπεις σε αυτόν τις αμαρτίες που αυτός βλέπει, αλλά

απόδωσε του τιμή για να μπορέσεις να εκτιμήσεις τον εαυτό σου και αυτόν. Σε σένα και στον αδελφό σου δίδεται η δύναμη της σωτηρίας, έτσι ώστε η διαφυγή από το σκοτάδι στο φως να είναι δική σας για να την μοιράζεστε · για να μπορέσετε να δείτε σαν ένα αυτό που ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένο, ούτε ξέχωρο από όλη την Αγάπη του Θεού που δόθηκε εξ ίσου. (Κ-25.ΙΙ.9,11)

ΜΑΘΗΜΑ 198

Μόνο η δική μου κατάκριση με πληγώνει.

Άλλο ένα μάθημα στην τρέχουσα σειρά όπου ο Ιησούς τονίζει ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για ό,τι νιώθουμε, είτε είμαστε ευγνώμονες, είτε πληγωνόμαστε, είτε έχουμε σκέψεις θυματοποίησης. Με άλλα λόγια, ο κόσμος από μόνος του δεν έχει καμία δύναμη πάνω μας, γιατί ο πόνος και η χαρά μας προέρχονται μόνο από την απόφαση του νου. Έτσι, όταν φαίνεται ότι είναι αδύνατο να διαβάσουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, πόσο μάλλον να τα καταλάβουμε, είναι γιατί πιστεύουμε ότι το σύστημα σκέψης του εγώ είναι πανίσχυρο, απέναντι στο οποίο είμαστε τα ανήμπορα θύματα και ανίκανα να αλλάξουμε. Ωστόσο, ο Ιησούς διδάσκει ότι υπάρχει πράγματι ελπίδα, γιατί η δύναμη που μας κάνει μίζερους βρίσκεται μέσα μας, και δεν υπάρχει τίποτα εξωτερικά που να μπορεί να μας βλάψει με οποιονδήποτε τρόπο. Και πάλι, η απελπισία της εκμάθησης αυτής της διδασκαλίας προέρχεται απλά από την μη αποδοχή των μαθημάτων του Ιησού που αφορούν το νου. Αυτό εκφράζεται με διαφορετικούς τρόπους σε όλο αυτό το μάθημα, το οποίο επικεντρώνεται σχεδόν αποκλειστικά στη συγχώρεση - τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει ξανά. Έτσι συγχωρούμε τους άλλους για όλα όσα δεν έχουν κάνει, γιατί δεν είναι αυτοί που μας έχουν κάνει δυστυχισμένους ούτε είναι αυτοί που μας έφεραν πόνο.

(1:1-4) Είναι αδύνατον να πληγωθείς. Και όμως η ψευδαίσθηση φτιάχνει ψευδαισθήσεις. Αν μπορείς να κατακρίνεις, μπορείς και να πληγώνεσαι. Γιατί έχεις πιστέψει ότι μπορείς να πληγώσεις, και το δικαίωμα που έχεις εξασφαλίσει για τον εαυτό σου τώρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί εναντίον σου, μέχρι να το παρατήσεις ως άνευ αξίας, ανεπιθύμητο και μη πραγματικό.

Από την οπτική του Ιησού - έξω από το όνειρο, εκεί όπου μας καλεί να ενωθούμε μαζί του - το να πληγωθούμε και ο θάνατος είναι αδύνατα. Όμως όσο κάνουμε πραγματικότητα το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, που σημαίνει ότι για να μπορέσουμε να ζήσουμε σκοτώσαμε τον Θεό, αυτές οι απατηλές σκέψεις θα παράγουν έναν εξίσου απατηλό κόσμο και ένα εξίσου απατηλό σώμα - «η ψευδαίσθηση φτιάχνει ψευδαισθήσεις». Εάν πιστεύουμε ότι έχουμε καταδικάσει τον Θεό, πρέπει να πιστεύουμε ότι μπορούμε να πληγωθούμε από Αυτόν, γιατί η αμαρτία μας απαιτεί να τιμωρηθούμε. Το ίδιο ισχύει και για τις εμπειρίες μας στον κόσμο: Εάν επιτεθούμε στους άλλους, θα πιστεύουμε ότι η επίθεση θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μας. Αφού την κάναμε πραγματικότητα, παρακολουθούμε την επίθεση να χρησιμοποιεί τη δική της «φυσική» πορεία της επίθεσης αναπαράγοντας τον εαυτό της:

... Όταν πιστεύεις ότι έχεις επιτεθεί με επιτυχία στην αλήθεια, πιστεύεις ότι η επίθεση έχει δύναμη. (Κ-11.Υ.10:6)

Έτσι πιστεύουμε ότι η δύναμη της επίθεσής μας - η αμαρτία - δικαιολογεί την ενοχή μας, η οποία στη συνέχεια απαιτεί την τιμωρία μας και την επίθεση να προέρχεται από κάποιον άλλον. Η δυναμική αυτή ότι φοβόμαστε την τιμωρία, προκαλείται από την προβαλλόμενη ενοχή στις επιθετικές σκέψεις, και εκφράζεται σε αυτό το απόσπασμα που παρέθεσα νωρίτερα:

... εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. Εφόσον οι προβολές δεν έχουν φύγει από το νου τους, είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται σε συνεχή δραστηριότητα για να μην το αναγνωρίζουν αυτό. (Κ-7.VIII.3:9-12)

Έτσι, η ενοχή απαιτεί ως αντάλλαγμα να επιβληθούν οι επιθετικές σκέψεις που μετατοπίσαμε στους άλλους. Αυτό δικαιολογεί την άμυνα, τη «συνεχή δραστηριότητα» που έχουμε ανάγκη ώστε να προστατέψουμε τους εαυτούς μας, για να μην αναγνωρίσουμε αυτό που προκάλεσε η προβολή και αυτό που προστατεύει η ενοχή.

Και πάλι, με το να καθορίσω τη διαχωρισμένη μου ταυτότητα μέσω της επίθεσης - επιτέθηκα στον Θεό για να μπορέσω να υπάρχω - έκανα την επίθεση πραγματική. Λόγω της προβολής, πρέπει να πιστεύω ότι η επίθεση θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μου. Αυτή η παραφροσύνη συνεχίζεται μέχρι να καταλάβω ότι η επίθεση, η καταδίκη και ο πόνος, δεν έχουν καμία αξία για μένα. Αυτή η συνειδητοποίηση λαμβάνει χώρα στην άγια στιγμή, όταν βγαίνω έξω από το όνειρο μαζί με τον Ιησού για να δω τελικά αυτό που σχεδίασε το εγώ, και τις καταστροφικές συνέπειες της ταύτισής μου με το σύστημα σκέψης της ενοχής και του μίσους. Θυμόμαστε αυτά τα λόγια:

... Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Ούτε υπάρχει ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν. Δεν υπάρχει σχέδιο για ασφάλεια που να μπορείς να κάνεις και να οδηγήσει ποτέ στην επιτυχία. Δεν υπάρχει χαρά που μπορείς να αναζητήσεις εδώ και ελπίδα για να θρεις. (Κ-31.I.7:4-8)

(1:5) Τότε πια οι ψευδαισθήσεις παύουν να έχουν επίδραση, και αυτές που φαινότουσαν πως είχαν, ακυρώνονται.

Το σύστημα σκέψης του νου θα αναιρεθεί, μαζί με τα φαινομενικά αποτελέσματά του - τον πόνο και τα βάσανα - όταν είμαι έξω από το όνειρο και δεν βιώνω πλέον τον εαυτό μου ως σώμα. Θυμόμαστε αυτή τη συζήτηση που αφορά την απόφαση του νου μας να είναι άρρωστος - τη δική του δύναμη έναντι της αδυναμίας του σώματος:

... η ασθένεια είναι μια επιλογή · μια απόφαση... Η θεραπεία πραγματοποιείται ανάλογα με το πόσο αναγνωρίζεται η έλλειψη αξίας της ασθένειας. Δεν χρειάζεται παρά να πεις, «Δεν έχω να κερδίσω τίποτα με αυτό» και θεραπεύεσαι. Αλλά για να το πεις αυτό, πρέπει ν' αναγνωρίσεις συγκεκριμένα γεγονότα. Πρώτα, είναι φανερό ότι οι αποφάσεις είναι του νου, και όχι του σώματος. Εφόσον η ασθένεια δεν είναι παρά μια λανθασμένη προσέγγιση επίλυσης προβλημάτων, είναι μια απόφαση. Και αν είναι απόφαση, είναι ο νους αυτός που την παίρνει, και όχι το σώμα. (Εγχ-5.I.1:4· II.1:1-6)

Επομένως, αναιρώντας την αιτία - την απόφαση να είμαστε ένα άρρωστο σώμα - αναιρούμε επίσης το αποτέλεσμα - το φυσικό (ή ψυχολογικό) σύμπτωμα.

(1:6) Τότε είσαι ελεύθερος, γιατί η ελευθερία είναι το δώρο σου, και τώρα εσύ μπορείς να παραλάβεις το δώρο που έδωσες.

Η ελευθερία για την οποία μιλάει ο Ιησούς, όπως θα δούμε σε λίγο, είναι η συγχώρεση. Αυτό μου επιτρέπει να σας απελευθερώσω από τη φυλακή της ενοχής στην οποία σας βάζω, την ίδια στιγμή - αφού οι νόες είναι ενωμένοι - απελευθερώνει κι εμένα από την ίδια φυλακή. Σημειώστε αυτήν την δήλωση από το κείμενο που είναι παρόμοια:

... Όποιον συγχωρείς του δίνεται δύναμη να σου συγχωρήσει τις δικές σου ψευδαισθήσεις. Προσφέροντας το δώρο της ελευθερίας δίνεται και σε σένα. (Κ-29.III.3:12-13)

(2:1-3) Καταδίκασε και γίνεσαι αιχμάλωτος. Συγχώρεσε και απελευθερώνεσαι. Αυτός είναι ο νόμος που κυβερνά την αντίληψη.

Εφόσον είσαι μέρος του εαυτού μου, όταν σου επιτίθεμαι, επιτίθεμαι και στον εαυτό μου, και θα είμαστε και οι δύο φυλακισμένοι στη φυλακή του μίσους. Όταν όμως επιλέγω να απελευθερώσω (να παραιτηθώ από) το μίσος, απελευθερώνω και εσένα. Είναι σημαντικό να θυμάστε ότι αυτό δεν έχει να κάνει με το πως βιώνετε τον εαυτό σας, αλλά μόνο με το πώς σας βλέπω · μια επιλογή που αντικατοπτρίζει το πώς βλέπω τον εαυτό μου - καταδικασμένο ή ελεύθερο:

... Όλα όσα πρέπει να συγχωρεθούν είναι οι ψευδαισθήσεις που είχες ενάντια στους αδελφούς σου. Η πραγματικότητά τους δεν έχει παρελθόν, και μόνο οι ψευδαισθήσεις μπορούν να συγχωρεθούν... Απελευθέρωσε τους αδελφούς σου από την σκλαβιά των ψευδαισθήσεών τους συγχωρώντας τους για τις ψευδαισθήσεις που αντιλαμβάνεσαι σε αυτούς. Έτσι θα μάθεις ότι κι εσύ έχεις συγχωρεθεί, διότι εσύ είσαι που τους προσέφερες τις ψευδαισθήσεις. (Κ-16.VII.9:2-3,5-6)

(2:4) Δεν είναι ένας νόμος που η γνώση καταλαβαίνει, διότι η ελευθερία είναι μέρος της γνώσης.

Η γνώση - Ο Ουρανός, ο Θεός, η αλήθεια - δεν κατανοούν τη συγχώρεση, ούτε την ανάγκη για διόρθωση ώστε να βιώσουμε την ελευθερία, τη φυσική μας κατάσταση. Η θέλησή μας είναι μέρος της Ενιαιότητας του Θεού, και έτσι δεν μπορεί να υπάρχει η αμαρτία του διαχωρισμού που να χρειάζεται να συγχωρεθεί ή να αναιρεθεί. Ωστόσο, μέσα στο όνειρο υπάρχει η ανάγκη για αληθινή αντίληψη ώστε να διορθωθεί η ψευδής αντίληψη της αμαρτίας και της ενοχής του εγώ. Έτσι χρειαζόμαστε τη συγχώρεση, τη σωτηρία και την Επανόρθωση - που είναι ένα και το αυτό, όπως διαβάζουμε σε αυτό το απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως:

Η γνώση, δεν είναι η θεραπεία για την λανθασμένη αντίληψη εφόσον, όντας σε άλλο επίπεδο, ποτέ δεν μπορούν να συναντηθούν. Η μόνη δυνατή διόρθωση για την λανθασμένη αντίληψη πρέπει να είναι η ορθή αντίληψη... μια θεραπεία με πολλά ονόματα. Συγχώρεση, σωτηρία, Επανόρθωση, σωστή αντίληψη, είναι όλα ένα. Είναι η μοναδική αρχή, με το τέλος να οδηγεί στην ενιαιότητα πολύ πέρα από αυτά τα ίδια. Η σωστή αντίληψη είναι το μέσο με το οποίο ο κόσμος σώζεται από την αμαρτία, γιατί η αμαρτία δεν υπάρχει. Και αυτό είναι που βλέπει η σωστή αντίληψη. (Δ-4.3:1-2,5-9)

(2:5-7) Η καταδίκη είναι επομένως αδύνατη στην πραγματικότητα. Αυτά που φαίνονται ότι είναι η επιρροή και τα αποτελέσματά της δεν έχουν συμβεί καθόλου. Ωστόσο, πρέπει να ασχοληθούμε με αυτά σαν να είχαν συμβεί.

Ο Ιησούς εξηγεί και πάλι το σκεπτικό του διότι μιλάει σαν να ήταν πραγματικός ο κόσμος του σώματος του χρόνου και του χώρου · σαν ο Θεός να μας γνωρίζει και να δημιουργήσει το Άγιο Πνεύμα ως απάντηση στις ανάγκες μας · σαν να πρέπει να συγχωρέσουμε κάποιον έξω από εμάς. Εφόσον έχουμε την εμπειρία της δυαδικότητας απαιτείται να απευθύνεται σε μας με αυτόν τον τρόπο, κι έτσι μιλάμε για τα Επίπεδα Ένα και Δύο. Το πρώτο αντιπαραβάλλει την πραγματικότητα με την ψευδαίσθηση, ενώ το δεύτερο αντιπαραβάλλει την εσφαλμένη με την ορθά νοούμενη εμπειρία μας μέσα στο όνειρο. Όπως είδαμε: «Αυτά τα μαθήματα παραμένουν μέσα στο πλαίσιο του εγώ, όπου και χρειάζονται». (Δ-εισ.3:1)

(2:8-10) Οι ψευδαισθήσεις φτιάχνουν ψευδαισθήσεις. Όλες εκτός από μία. Η συγχώρεση είναι μία ψευδαίσθηση που είναι η απάντηση σε όλες τις υπόλοιπες.

Ο Ιησούς επισημαίνει πολλές φορές ότι η συγχώρεση είναι μια ψευδαίσθηση. Επομένως, πώς θα μπορούσε ο Θεός να έχει κάποια σχέση με αυτή; Πώς θα μπορούσε να μας έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα που μας διδάσκει να συγχωρούμε, αν δεν γνωρίζει γι' αυτό; Για άλλη μια φορά, πρόκειται για αλληγορίες ή σύμβολα που αντανακλούν μια αγάπη που είναι πέρα από αυτά. Η συγχώρεση, όμως, είναι η μία ψευδαίσθηση που αναιρεί όλες τις υπόλοιπες. Δεν είναι η αλήθεια, αλλά ανοίγει το δρόμο για αυτή καθώς δεν αντιτίθεται στον ερχομό της. Απλά αφαιρεί τα εμπόδια για να θυμηθούμε την αλήθεια που ήταν πάντα μέσα μας. Θυμόμαστε αυτό το συχνά αναφερόμενο απόσπασμα που αντικατοπτρίζει μια συζήτηση του Επιπέδου Δύο στα Μαθήματα:

... Η συγχώρεση, τότε, είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά εξαιτίας του σκοπού της, ο οποίος είναι του Αγίου Πνεύματος, έχει μια διαφορά. Αντίθετα με τις άλλες ψευδαισθήσεις, οδηγεί μακριά από το σφάλμα και όχι προς αυτό.

Την συγχώρεση θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε ένα είδος ευχάριστου παραμυθιού · ένας τρόπος με τον οποίο αυτοί που δεν γνωρίζουν μπορούν να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στην αντίληψή τους και την αλήθεια. (Δ-3.1:3–2:1)

(3) Η συγχώρεση καθαρίζει όλα τα άλλα όνειρα, και παρόλο που και η ίδια είναι όνειρο, δεν δίνει τροφή για άλλα. Όλες οι ψευδαισθήσεις εκτός από αυτή πολλαπλασιάζονται στο χιλιαπλάσιο. Αλλά αυτή είναι εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις. Η συγχώρεση είναι το τέλος των ονείρων, διότι είναι όνειρο ξυπνήματος. Η ίδια δεν είναι η αλήθεια. Και όμως δείχνει προς τα εκεί που πρέπει να βρίσκεται η αλήθεια, και δίνει κατευθύνσεις με την βεβαιότητά του Ίδιου του Θεού. Είναι ένα όνειρο κατά το οποίο ο Υιός του Θεού ξυπνά μέσα στον Εαυτό του και στον Πατέρα του, γνωρίζοντας ότι Αυτοί οι δύο είναι ένα.

Η επίθεση γεννά την επίθεση, η ενοχή προάγει την ενοχή · όμως, η συγχώρεση, παρόλο που η ίδια είναι ψευδαίσθηση, φέρνει ένα τέλος στις ψευδαισθήσεις μέσα στο νου που τις επέλεξε, όμως τώρα επιλέγει εναντίον τους. Θα μπορούσαμε να πούμε, λοιπόν, ότι η συγχώρεση είναι ο μηχανισμός του ευτυχισμένου ονείρου, που μας βοηθά να αφυπνιστούμε πλήρως από το όνειρο, και να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως αιώνιος Υιός του Θεού.

Σου δίνεται ένα όνειρο στο οποίο αυτός είναι ο σωτήρας σου, όχι ο εχθρός σου στο μίσος. Σου δίνεται ένα όνειρο στο οποίο εσύ τον έχεις συγχωρήσει για όλα τα όνειρά του για τον θάνατο · ένα όνειρο ελπίδας που μοιράζεσαι μαζί του, αντί να ονειρεύεσαι κακά διαχωριστικά όνειρα μίσους... Τα όνειρα της συγχώρεσης είναι τα μέσα για να θάλεις στην άκρη το ονείρεμα ενός κόσμου έξω από τον εαυτό σου. Και τελικά οδηγούν πέρα από όλα τα όνειρα, προς την ειρήνη της αιώνιας ζωής. (Κ-29.V.7:1-2· 8:5-6)

(4:1) Η συγχώρεση είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί έξω από την καταστροφή, πέρα απ' όλα τα βάσανα, και τελικά μακριά από τον θάνατο.

Το να αλλάξουμε το νου μας μέσω της συγχώρεσης είναι η διέξοδος από όλα τα δεινά. Πράγματι, αυτός είναι ο τρόπος, γιατί μόνο αυτός αναιρεί την ενοχή που είναι η πηγή του πόνου. Συγχωρώντας τους αδελφούς μας για όσα δεν έχουν κάνει, αποδεικνύουμε ότι η αμαρτία είναι ανίσχυρη. Έτσι ο αδελφός μας θεραπεύεται μαζί μας και ο θάνατος διαλύεται πριν από το «ηχηρό κάλεσμα για ζωή» της Επανόρθωσης:

... η απελπισία και ο θάνατος πρέπει να εξαφανιστούν μπροστά στο αρχαίο σάλπισμα της ζωής. Αυτό το κάλεσμα έχει δύναμη πολύ μεγαλύτερη από την αδύναμη και αξιολύπητη κραυγή του

θανάτου και της ενοχής. Το αρχαίο κάλεσμα του Πατέρα προς τον Υιό Του, και του Υιού προς τους δικούς Του, θα είναι η τελευταία σάλπιγγα που θα ακούσει ποτέ ο κόσμος. Αδελφέ, δεν υπάρχει θάνατος. Κι αυτό το μαθαίνεις όταν το μόνο που εύχεσαι είναι να δείξεις στον αδελφό σου ότι δεν έχεις καμιά πληγή εξ αιτίας του. Νομίζει ότι το αίμα σου είναι στα χέρια του, κι έτσι στέκει καταδικασμένος. Ωστόσο σου έχει δοθεί να του δείξεις, με την θεραπεία σου, ότι η ενοχή του δεν είναι παρά το κατασκευάσμα ενός παράλογου ονείρου. (Κ-27.II.6:5-11)

(4:2) Πώς θα μπορούσε να υπάρχει άλλος τρόπος, όταν αυτός εδώ είναι το σχέδιο του Θεού του Ίδιου;

Ο Ιησούς μιλάει αλληγορικά. Το «σχέδιο» του Θεού είναι ο Ίδιος: η αρχή της Επανόρθωσης που αντανakλά την πραγματικότητα της τέλειας Ενιαιότητας του Θεού.

(4:3–5:1) Κι εσύ γιατί να αντιτεθείς σε αυτό, να διαφωνήσεις με αυτό, και να αναζητάς να βρεις χίλιους τρόπους με τους οποίους να αποδείξεις ότι είναι λάθος · χίλιες άλλες πιθανότητες;

Δεν είναι πιο σοφό να χαίρεσαι που κρατάς στα χέρια σου την απάντηση στα προβλήματά σου;

Το θέμα που αφορά να αποδείξουμε ότι ο Θεός κάνει λάθος και ότι εμείς έχουμε δίκιο επιστρέφει. Είναι χρήσιμο να διαβάζουμε συχνά προτάσεις σαν αυτές, και να βλέπουμε το πώς ένα μέρος του νου μας αντιτίθεται πάντα στο «σχέδιο» του Θεού και προσπαθεί να αποδείξει ότι Αυτός κάνει λάθος. Το σχέδιο αυτό εμπεριέχει τη μάθηση ότι το να νιώθεις πως σου φέρονται άδικα είναι μια απόφαση του νου, όχι το λάθος κάποιου άλλου, μιας κατάστασης ή του σώματος. Ο Ιησούς λοιπόν ρωτά, γιατί να αντιτασσόμαστε σε αυτό το σχέδιο όταν μας έχει δείξει επανειλημμένα ότι είναι το μόνο που λειτουργεί. Για να το καταλάβουμε αυτό, πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε τη στρατηγική του εγώ, η οποία για να αντιτεθεί στο σχέδιο της σωτηρίας, μας κάνει να αρνηθούμε κάθε ευθύνη για τη δυστυχία μας. Γι' αυτό ο Ιησούς λέει: «Σε παρακαλώ μη διαφωνείς με μένα, λέγοντας ότι εσύ έχεις δίκιο και εγώ κάνω λάθος. Δεν θα σε κάνει ευτυχισμένο». Με άλλα λόγια, όταν εμφανίζεται η άρνησή μας να παραδεχτούμε το λάθος μας, ο ίδιος λέει ευγενικά, ξανά: «Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.I.2:7).

(5:2-3) Δεν είναι πιο έξυπνο να ευχαριστείς τον Ένα που δίνει την σωτηρία, και να δεχτείς το δώρο Του με ευγνωμοσύνη; Και δεν είναι καλοσύνη προς τον εαυτό σου ν' ακούς την Φωνή Του και να μαθαίνεις τα απλά μαθήματα που θέλει να σε διδάξει, αντί να προσπαθείς να εκδιώξεις τα λόγια Του, και να τα αντικαταστήσεις με τα δικά σου;

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, προσπαθήστε να αποκτήσετε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επίγνωση για τον τρόπο με τον οποίο προσπαθείτε να αποδείξετε ότι εσείς έχετε δίκιο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, και ότι αυτή η διδασκαλία δεν λειτουργεί. Απαντώντας στο παράπονο της Helen, ο Ιησούς την ρώτησε αν είχε σκεφτεί ποτέ ότι ο λόγος που τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν λειτουργήσαν γι' αυτήν ήταν ότι δεν είχε κάνει αυτό που έλεγαν:

Μπορεί να παραπονιέσαι ότι αυτά τα μαθήματα δεν είναι αρκετά συγκεκριμένα για να τα κατανοήσεις και να τα χρησιμοποιήσεις. Όμως ίσως δεν έχεις κάνει αυτό που συγκεκριμένα συνιστούν. Αυτά δεν είναι μαθήματα στο πεδίο των ιδεών, αλλά στο πεδίο της πρακτικής τους εφαρμογής. (Κ-11.VIII.5:1-3)

Ο Ιησούς λέει στην Helen και σε εμάς πως πρέπει να δεχθούμε ότι εμείς έχουμε την ευθύνη για όλα όσα νιώθουμε, και να μην το αποδίδουμε σε κάτι άλλο. Όμως πριν μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε τις προβολές μας, χρειάζεται να δούμε το πόσο διαφωνούμε με την δική του αλήθεια και ότι αντιτασσόμαστε σ' αυτήν, τόσο με δυσδιάκριτους όσο και με όχι και τόσο δυσδιάκριτους τρόπους. Έτσι, κάθε φορά που αισθανόμαστε να μας αδικούν, ή αισθανόμαστε

ακόμα και ένα ίχνος πόνου, υπάρχει μια σκέψη στο νου μας που λέει: «Θα αποδείξω ότι το σχέδιο του Θεού δεν λειτουργεί, και η απόδειξη είναι η δυστυχία μου και ο πόνος μου». Στο ευρύτερο επίπεδο, η ίδια η ύπαρξή μας είναι απόδειξη ότι δεν υπάρχει Θεός, γιατί εάν Αυτός είναι η τέλεια Ενιαιότητα, εγώ πώς μπορώ να υπάρχω σε ένα σώμα; Και εγώ αν υπάρχω, η δική Του Ενιαιότητα πρέπει να έχει εξαλειφθεί. Όλα αυτά καταδεικνύουν μόνο την έκταση της παραφροσύνης μας.

(6:1-3) Τα λόγια Του θα λειτουργήσουν. Τα λόγια Του θα σώσουν. Τα λόγια Του περιέχουν όλη την ελπίδα, όλες τις ευλογίες και όλη την χαρά που μπορεί ποτέ να βρεθεί πάνω σε αυτή την γη.

Η ελπίδα δεν θα βρεθεί ποτέ στον κόσμο. Από την άλλη πλευρά, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γεμάτα ελπίδα όταν αποδεχθείτε ότι η ελπίδα βρίσκεται μέσα στο νου σας, και όχι σε οτιδήποτε εξωτερικό. Για να βρούμε αυτή την ελπίδα πρέπει να επιλέξουμε ενάντια στην απελπισία του εγώ, όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς:

Μη νομίζεις ότι η ευτυχία βρίσκεται ακολουθώντας έναν δρόμο μακριά από αυτήν. Αυτό δεν έχει κανένα νόημα, και δεν μπορεί να είναι ο τρόπος. Σε σένα που φαίνεται πολύ δύσκολο να μάθεις αυτή την διδασκαλία, ας επαναλάβω ότι για να κατορθώσεις έναν στόχο πρέπει να προχωρήσεις προς την κατεύθυνσή του, όχι μακριά από αυτόν. Και κάθε δρόμος που οδηγεί αλλού δεν θα προάγει την εύρεση του σκοπού. (Κ-31.IV.7:1-4)

Μόλις επιλέξουμε ενάντια στην απελπισία και την απόγνωση, θυμόμαστε τον Δημιουργό και τον Εαυτό μας - τις Σκέψεις Του - και στρεφόμαστε προς Αυτόν. Έτσι η ελπίδα αντικαθιστά την απόγνωση, η ευλογία μια κατάρα, και η χαρά κάθε φόβο. Βρήκαμε το μονοπάτι μας για την εστία, όπως εκφράζεται με αυτές τις γνωστές και υπέροχες λέξεις:

*Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Αλλά εσύ έχεις ξεχάσει την Παρουσία Του και δεν θυμάσαι την Αγάπη Του. Κανένα μονοπάτι στον κόσμο δεν μπορεί να οδηγεί σε Αυτόν, ούτε και κανένας εγκόσμιος στόχος δεν μπορεί να είναι ένα με τον Δικό Του... Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτές περισσότερο από ότι αυτές θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν απέξω. Διαμένουν σε ενότητα μαζί Του, και μέσα στην Ενιαιότητά τους και οι Δυο διατηρούνται ολοκληρωμένοι. Δεν υπάρχει δρόμος που να οδηγεί μακριά Του. Ένα ταξίδι με αφετηρία τον εαυτό σου δεν υπάρχει. Πόσο ανόητο και παράλογο είναι να νομίζεις ότι θα μπορούσε να υπάρχει κάποιος δρόμος με έναν τέτοιο στόχο! Που θα μπορούσε να οδηγεί; Και πώς θα μπορούσες να ταξιδεύεις σε αυτόν, βαδίζοντας εκεί χωρίς την δική σου πραγματικότητα ένα μαζί σου;... Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. Δεν **υπάρχει** μονοπάτι που δεν οδηγεί σε Αυτόν. (Κ-31.IV.9:1-3· 10· 11:6-7)*

(6:4-7) Τα λόγια Του είναι γεννημένα μέσα στον Θεό, και έρχονται σε σένα με την αγάπη του Θεού πάνω σ' αυτά. Εκείνοι που ακούνε τα λόγια Του έχουν ακούσει το τραγούδι του Ουρανού. Διότι αυτά είναι τα λόγια με τα οποία όλα τα λόγια γίνονται επιτέλους ένα. Και καθώς αυτό το ένα σιγά – σιγά ξεθωριάζει, ο Λόγος του Θεού θα έρθει να πάρει την θέση του, διότι τότε θα επανέλθει στην μνήμη και θα γίνει δεκτός με αγάπη.

Μέσα από την επιμελή πρακτική των μαθημάτων του Ιησού, το λάθος του διαχωρισμού αναιρείται και αποδεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας. Έτσι ο Λόγος του Θεού παίρνει τη θέση όλων των μικρών ονείρων, και η μνήμη του Θεού ανατέλλει στο νου μας καθώς λέμε ένα απλό «σ' αγαπώ» στον αδερφό μας, ο οποίος είναι όλα τα αδέρφια μας, όπως διαβάζουμε σε ένα από τα πρώτα ποιήματα της Helen, «Το Καλωσόρισμα»:

Πες «σ' αγαπώ» σε όλα τα ζωντανά πράγματα,

Και αυτά θα αποθέσουν την ευλογία τους πάνω σου

Για να είσαι πάντα ασφαλής και πάντα σίγουρος

Ότι ανήκεις στον Θεό και Αυτός σε σένα.

Τι άλλο από το «σ' αγαπώ» θα μπορούσε να είναι το καλωσόρισμα

Του Χριστού στον Χριστό, Ποιον καλωσορίζει εκτός από τον Εαυτό Του;

Και ποιος είσαι εσύ εκτός από τον Υιό του Θεού,

Τον Χριστό τον Οποίο Αυτός θα καλωσόριζε στον Εαυτό Του;

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 19)

Από την παράγραφο 7 έως το τέλος του μαθήματος βρίσκουμε να υπάρχουν παραλληλισμοί με την ενότητα «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει» (Κ-26.ΙΧ), η βαθιά ομορφιά της οποίας ίσως να μην μπορεί να αποδοθεί εδώ, αλλά η γλώσσα και ορισμένοι από τους ρυθμούς των φράσεων του μαθήματος θυμίζουν την ομορφιά αυτής της ενότητας. Επιπλέον, το θέμα είναι το ίδιο: να αντικαταστήσουμε τη ματωμένη γη του μίσους με το θαύμα της συγχώρεσης:

(7:1-2) Αυτός ο κόσμος έχει πολλές φαινομενικά ξεχωριστές επικίνδυνες καταστάσεις όπου το έλεος δεν έχει κανένα νόημα, και η επίθεση φαίνεται δικαιολογημένη. Και όμως όλες αυτές είναι ένα · ένας τόπος όπου ο θάνατος προσφέρεται στον Υιό του Θεού και στον Πατέρα του.

Δεν χρειάζεται να ψάξουμε πολύ για να βρούμε περιπτώσεις ασπλαχνίας στον κόσμο μας, και είναι λίγοι που θα διαφωνούσαν ότι η επίθεση συχνά δικαιολογείται μπροστά σε τέτοια σκληρότητα και αγένεια. Σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι αυτό που υποβόσκει κάτω από την εμπειρία του κόσμου είναι η εγωική σκέψη του θανάτου. Όσο δύσκολο κι αν είναι να το αποδεχτούμε, πραγματικά απομνημονεύουμε αυτό το σύστημα σκέψης, ειδικά όταν αισθανόμαστε ότι μας μεταχειρίζονται άδικα και έτσι δικαιολογούμε την επίθεση ως αυτοάμυνα.

(7:3-7) Μπορεί να νομίζεις ότι Αυτοί τον δέχτηκαν. Αλλά αν κοιτάξεις πάλι στον μέρος που έβλεπες το αίμα τους, θα αντιληφθείς στην θέση του ένα θαύμα. Τι ανόητο που ήταν να πιστεύεις ότι Αυτοί ήταν δυνατόν να πεθάνουν! Πόσο ανόητο ήταν που πίστεψες ότι εσύ μπορείς να επιτεθείς! Πόσο τρελό ήταν που νόμιζες ότι μπορούσες να καταδικαστείς, και ότι ο άγιος Υιός του Θεού είναι δυνατόν να πεθάνει!

Πιστεύουμε σιωπηρά ότι ο Υιός του Θεού και ο Πατέρας του είναι μέρος από αυτό το όνειρο του θανάτου, και οι δύο μοιράζονται εξίσου την παραφροσύνη του - ο δεύτερος και ο τρίτος νόμος του χάους: Ο Θεός είναι νεκρός επειδή Τον σκότωσα για να μπορέσω να ζήσω · αλλά με τη σειρά μου πεθαίνω στα χέρια Του ως τιμωρία για την αμαρτία μου. Αυτή η ανοησία αναιρείται όταν κοιτάζουμε την τρέλα του εγώ μαζί με τον Ιησού και την αναγνωρίζουμε ως τέτοια. Έτσι «η αιματοβαμμένη γη εξαγνίζεται» (Κ-26.ΙΧ.4:6) και το αίμα της αμαρτίας και του μίσους αντικαθίσταται από το θαύμα:

... Εκεί όπου υπήρχε ένας σταυρός τώρα στέκεται ο αναστημένος Χριστός, και οι αρχαίες ουλές θεραπεύονται μέσα στην ματιά Του. Ένα αρχαίο θαύμα έχει έρθει για να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που είχε έρθει για να σκοτώσει. (Κ-26.ΙΧ.8:4-5)

(8:1) Η ηρεμία του Εαυτού σου παραμένει ακλόνητη, ανέγγιχτη από τέτοιες σκέψεις, και δεν έχει ιδέα για καμία καταδίκη που θα μπορούσε να χρειάζεται συγχώρεση.

Ο Εαυτός είναι έξω από το όνειρο και δεν επηρεάζεται καθόλου από τις εμπύρετες φαντασιώσεις μας. Θυμόμαστε αυτό το όμορφο απόσπασμα κοντά στο τέλος του κειμένου, το οποίο περιγράφει τη Σκέψη του Εαυτού που βρίσκεται πέρα από το είδωλο που λατρεύαμε σαν εαυτό μας:

Πέρα από όλα τα είδωλα βρίσκεται η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα. Εντελώς ανεπηρέαστη από την ταραχή και τον τρόπο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που ονειρεύεσαι εδώ, τις μυριάδες των μορφών που ο φόβος μπορεί να πάρει · εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. Περιβαλλομένη από μια γαλήνη τόσο πλήρη που κανένας ήχος μάχης δεν πλησιάζει ούτε από μακριά, αναπαύεται στην βεβαιότητα και στην τέλεια ειρήνη. Εδώ η μοναδική σου πραγματικότητα κρατείται ασφαλής, χωρίς καμιά απολύτως επίγνωση του κόσμου που λατρεύει είδωλα, και που δεν γνωρίζει τον Θεό. Με τέλεια βεβαιότητα της αμεταβλητότητάς της και της ανάπαυσής της στην αιώνια κατοικία της, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα ποτέ δεν έχει αφήσει το Νου του Δημιουργού της τον Οποίο γνωρίζει, όπως και ο Δημιουργός της γνωρίζει ότι αυτή είναι εκεί. (Κ-30.III.10)

(8:2-3) Τα όνειρα οποιουδήποτε είδους είναι ξένα και άγνωστα προς την αλήθεια. Και τι άλλο εκτός από την αλήθεια θα μπορούσε να είχε μία Σκέψη που κτίζει μία γέφυρα προς αυτήν, φέρνοντας τις ψευδαισθήσεις στην άλλη πλευρά;

Όλα τα όνειρα - τόσο του μίσους όσο και της συγχώρεσης - είναι άγνωστα στην αλήθεια, και όμως η αλήθεια αντανακλάται στα όνειρά μας μέσω της αρχής της Επανόρθωσης, που επισημαίνεται εδώ με τη «Σκέψη» που είναι γραμμένη με κεφαλαία.

(9:1-4) Σήμερα ασκούμαστε αφήνοντας την ελευθερία να έρθει να κατοικήσει μαζί σου. Η αλήθεια χαρίζει αυτά τα λόγια μέσα στο νου σου, ώστε να μπορέσεις να βρεις το κλειδί προς το φως και ν' αφήσεις το σκοτάδι να τελειώσει:

Μόνο η δική μου καταδίκη με πληγώνει.

Μόνο η δική μου συγχώρεση με απελευθερώνει.

Αυτό είναι το κλειδί για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όχι μόνο για αυτό το μάθημα. Τόσο το πρόβλημα - η εσφαλμένη επιλογή μας - όσο και η λύση - η επιλογή μας να διορθώσουμε αυτό το λάθος - είναι στο νου μας. Και πάλι, όταν αισθάνεστε ότι τα Μαθήματα δεν θα λειτουργήσουν για εσάς και ότι η επίτευξή τους είναι απολύτως απελπιστική, είναι επειδή αρνείστε να μάθετε αυτό που διδάσκουν, η ουσία του οποίου είναι ότι αφού όλα συμβαίνουν στο νου, δεν υπάρχει τίποτα έξω από αυτόν. Αναγνωρίστε το πόσο άγνωστο είναι αυτό όπως το βιώνετε, γιατί ανεξάρτητα από το πόσα χρόνια έχετε μελετήσει πιστά αυτή τη διδασκαλία, θα παραμείνει άγνωστη για όσο πιστεύετε ότι η ύπαρξή σας είναι σωματική. Η ιδέα, επομένως, δεν είναι να αρνηθείτε τη σωματική σας εμπειρία, αλλά να γνωρίζετε ότι αυτή είναι η στρατηγική του εγώ σας. Στο τέλος, παγιδεύεστε μόνο από την απόφαση που πήρε ο νους να είστε ένα σώμα, καταδικασμένο σε μια διαχωρισμένη ζωή μέσα στην κόλαση.

(9:5-6) Μην ξεχνάς σήμερα ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία μορφή ταλαιπωρίας που να μην κρύβει μια σκέψη μη συγχώρεσης. Ούτε μπορεί να υπάρξει κάποια μορφή πόνου που να μην μπορεί να θεραπεύσει η συγχώρεση.

Αυτό μας πηγαίνει πίσω στη δήλωση που επισημάνθηκε στο Μάθημα 193: «Είναι βέβαιο ότι κάθε στενοχώρια δεν φαίνεται πως δεν είναι τίποτα άλλο από έλλειψη συγχώρεσης» (Εργ.193.4:1). Εδώ ο Ιησούς το επαναλαμβάνει, λίγο πιο ξεκάθαρα. Όλες οι ταλαιπωρίες, ανεξάρτητα από τη μορφή τους, κρύβουν μια σκέψη μη συγχώρεσης. Έχουμε ήδη δει το ακόλουθο απόσπασμα από την *Ψυχοθεραπεία* που αφορά τη σχέση μεταξύ ασθένειας και μη συγχώρεσης. Η ξεκάθαρη δήλωσή της δικαιολογεί άλλη μια αναφορά:

Η ασθένεια παίρνει πολλές μορφές, το ίδιο και η μη συγχώρεση. Οι μορφές της μιας αναπαράγουν της μορφές της άλλης, διότι είναι η ίδια ψευδαισθήση. Τόσο πολύ μοιάζουν η μία με την άλλη, που μια προσεκτική μελέτη της μορφής κάποιας ασθένειας θα δείξει εντελώς ξεκάθαρα την μορφή της μη συγχώρεσης που αντιπροσωπεύει. (Ψ-2.VI.5:1-3)

Να επαναλάβουμε αυτό το σημείο, όλος ο πόνος προέρχεται από την ενοχή, η οποία με τη σειρά της προέρχεται από την απόφαση του νου. Όταν αλλάζουμε το νου μας μέσω της συγχώρεσης, θεραπευόμαστε επειδή οι ενοχές αναιρούνται. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς δίνει τόσο έμφαση στο να μας διδάξει, όπως ίσως θυμάστε:

... Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από τις πάμπολλες αιτίες που αντιλαμβανόσουν να σου φέρνουν πόνο και βάσανα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. Ούτε κι εσύ τα ζήτησες για τον εαυτό σου με κανένα τρόπο. Με αυτό τον τρόπο εκδηλώθηκαν όλες οι ψευδαισθήσεις. Αυτός που τις δημιουργεί δεν βλέπει ότι τις δημιουργεί ο ίδιος, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία κι αν έχουν είναι κάτι εντελώς χώρια από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι χωριστά από το νου του. (Κ-27.VII.7:4-8)

(10:1) Δέξου την μία ψευδαισθήση που διακηρύσσει ότι δεν υπάρχει καμία καταδίκη στον Υιό του Θεού, και θα θυμηθείς αμέσως τον Ουρανό · ο κόσμος θα ξεχαστεί, όλες οι παράδοξες πεποιθήσεις του θα ξεχαστούν κι αυτές μαζί του, καθώς το πρόσωπο του Χριστού θα εμφανιστεί αποκεκαλυμμένο επιτέλους σε αυτό το ένα όνειρο.

Σε αυτές τις προτάσεις αντικατοπτρίζεται σαν φόρμουλα των Μαθημάτων αυτό που ανέφερα παραπάνω: Βλέπω το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μου και θυμάμαι τον Θεό. Το να βλέπω το πρόσωπο του Χριστού στους άλλους - την αθωότητά τους - σημαίνει να το βλέπω στον εαυτό μου. Αυτή η όραση αναιρεί το σύστημα σκέψης του εγώ, αφήνοντας τον Λόγο του Θεού να ανατείλει στο νου μου ως την τελευταία υπενθύμιση ότι δεν άφησα ποτέ την Ενιαιότητα της εστίας μου. Εδώ είναι άλλο ένα από τα «μικρά ποιήματα» της Helen - «Το πρόσωπο του Χριστού» - το οποίο εκφράζει όμορφα αυτό το θέμα:

Το πρόσωπο του Χριστού είναι απόλυτα αθώο.

Ποτέ δεν κοίταξε την αμαρτία, ούτε ένωσε τον πόνο

Της καταδίκης και της επίθεσης. Γαλήνιο

Ως δημιουργία του Θεού, και που σίγουρα κρατείται

Μέσα στον χρυσό κύκλο της Αγάπης του Θεού,

Το πρόσωπο του Χριστού δεν γνώρισε ποτέ δάκρυ,

Ούτε κοίταξε ψευδαισθήσεις. Δική Του είναι η ηρεμία

Που ο Θεός προόρισε να έχει ο άγιος Υιός Του,

Ο οποίος ήταν και είναι και θα είναι μόνο ένας.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 11)

(10:2-4) Αυτό είναι το δώρο που κρατά το Άγιο Πνεύμα για σένα από τον Θεό τον Πατέρα σου. Η σημερινή ημέρα ας γίνει δεκτή με γιορτές στην γη, αλλά και στον ιερό σου οίκο. Να είσαι καλός και με τους Δύο, καθώς θα συγχωρείς τα παραπτώματα για τα οποία Τους θεωρούσες ενόχους, και δεξ την αθωότητά σου να λάμπει πάνω σου από το πρόσωπο του Χριστού.

Τα και με τους «Δύο» και το «Τους» γράφονται με κεφαλαία γιατί αναφέρονται στον Πατέρα και τον Υιό, τον Θεό και τον Χριστό. Το να είσαι καλός και με τους Δύο σημαίνει να συγχωρέσεις τον Θεό - «δεν ήταν το Θέλημά Του να σταυρωθείς» (Κ-24.III.8:13) - και να συγχωρέσεις τον εαυτό σου. Ακολουθεί ένα αντίστοιχο απόσπασμα από το «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει»:

Είναι υπερβολικό να δείξεις λίγη περισσότερο εμπιστοσύνη προς αυτόν ο οποίος φέρει τον Χριστό σε σένα, για να μπορέσεις να συγχωρεθείς για όλες σου τις αμαρτίες, και να μην μείνει ούτε μία που να εξακολουθείς να κρατάς; Μην ξεχνάς ότι μια σκιά που κρατάς ανάμεσα στον αδελφό σου και σε σένα αποκρύπτει το πρόσωπο του Χριστού και την μνήμη του Θεού. Και θα ήθελες να Τους ανταλλάξεις με ένα πανάρχαιο μίσος; Το έδαφος πάνω στο οποίο στέκεσαι είναι ιερό έδαφος λόγω Αυτών, οι Οποίοι στέκονται εκεί μαζί σου, και το έχουν ευλογήσει με την αθωότητά Τους και την ειρήνη Τους. (Κ-26.IX.2)

(11) Τώρα επικρατεί σιωπή σε όλο τον κόσμο. Τώρα υπάρχει ηρεμία εκεί που πριν υπήρχαν ξέφρενες σκέψεις που δεν έβγαζαν κανένα νόημα. Τώρα υπάρχει γαλήνιο φως που διασχίζει το πρόσωπο της γης, που ησυχάζει σε έναν ύπνο χωρίς όνειρα. Και τώρα ο Λόγος του Θεού μόνο, παραμένει πάνω στην γη. Μόνο αυτό θα μπορεί να γίνεται αντιληπτό για ακόμα μια στιγμή. Έπειτα τα σύμβολα τελειώνουν, και όλα όσα νόμιζες ότι έφτιαξες εξαφανίζονται εντελώς από το νου που ο Θεός γνωρίζει πάντα ότι είναι ο μοναδικός Του Υιός.

Η σιωπή που επικρατεί σε όλο τον κόσμο αντανακλά τη σιωπή στο νου μου, η οποία προέρχεται από τη συνειδητοποίηση ότι οι θορυβώδεις κραυγές του εγώ δεν ήταν τίποτα. Οι ξέφρενες σκέψεις - όλα όσα πιστεύουμε - εξαφανίζονται στη σιωπή του «ύπνου χωρίς όνειρα» - του πραγματικού κόσμου - στον οποίο μας φέρνει γλυκά η συγχώρεση και μετά απαλά μας αφήνει στον Θεό:

Η συγχώρεση εξαφανίζεται και τα σύμβολα ξεθωριάζουν, και τίποτα από όσα τα μάτια έχουν ποτέ δει ή τα αφτιά έχουν ακούσει δεν παραμένει για να γίνει αντιληπτό. Μια δύναμη εντελώς απεριόριστη έχει έρθει, όχι για να καταστρέψει, αλλά για να λάβει αυτά που της ανήκουν... Καλωσόρισε τη δύναμη πέρα από την συγχώρεση, και πέρα από τον κόσμο των συμβόλων και των περιορισμών. Αυτός απλά θα είναι, κι έτσι Αυτός απλά είναι. (Κ-27.III.7:1-2,8-9)

Πλησιάζουμε στο τέλος της διαδικασίας όταν έχουμε επιλέξει τον Ιησού μια για πάντα ως δάσκαλό μας, και έχουμε απελευθερώσει το σύστημα σκέψης της αδυναμίας του εγώ. Παραμένουμε στον πραγματικό κόσμο για μια στιγμή ακόμα, και μετά ο Θεός φτάνει κάτω και μας σηκώνει πίσω στον Εαυτό Του. Δεν ασχολούμαστε πια με σύμβολα - τη συγχώρεση, τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα. Ό,τι ήταν σύμβολο γίνεται τώρα πραγματικότητα - η Αγάπη του Θεού.

(12:1-5) Δεν υπάρχει καταδίκη σε αυτόν. Είναι τέλειος μέσα στην αγιότητά του. Δεν χρειάζεται σκέψεις ελέους. Ποιος θα μπορούσε να του δώσει δώρα όταν τα πάντα είναι δικά του; Και ποιος θα μπορούσε να ονειρευτεί ότι προσφέρει συγχώρεση στον Υιό της Αθωότητας της Ίδιας, τόσο όμοιος με Αυτόν του Οποίου είναι Υιός, ώστε το να βλέπεις τον Υιό σημαίνει ότι πια δεν χρησιμοποιείς την αντίληψη, και ότι μόνο γνωρίζεις τον Πατέρα;

Έτσι γινόμαστε άγιοι εμείς και ο αδελφός μας. Βλέπουμε την αγιότητα ο ένας στον άλλον, τον Χριστό που μας ενώνει ως ένα, όπως κι εμείς είμαστε ένα μέσα στον Θεό:

Σκέψου μόνο πόσο άγιος πρέπει να είσαι εσύ μέσω του οποίου η φωνή του Θεού καλεί τρυφερά προς τον αδελφό σου, ώστε να μπορέσεις να αφυπνίσεις μέσα του την Φωνή που απαντά στο κάλεσμά σου! Και σκέψου πόσο άγιος πρέπει να είναι αυτός όταν μέσα του κοιμάται η δική σου σωτηρία, ενωμένη με την δική του ελευθερία. Όσο κι αν εσύ επιθυμείς την καταδίκη του, ο Θεός βρίσκεται μέσα του. Και ποτέ δεν θα μάθεις ότι Αυτός είναι μέσα και σε σένα όσο επιτίθεσαι στον

οίκο που Αυτός έχει επιλέξει, και μάχεσαι τον οικοδεσπότη Του. Κοίταξέ τον ευγενικά. Κοίταξε τον με μάτια γεμάτα αγάπη, αυτόν ο οποίος φέρει τον Χριστό μέσα του, για να μπορέσεις να δεις την δόξα του και να αγαλλιιάσεις που ο Ουρανός δεν είναι διαχωρισμένος από σένα. (Κ-26.ΙΧ.1)

(12:6) Με αυτή την όραση του Υιού, τόσο σύντομη που ούτε μία στιγμή δεν στέκει ανάμεσα σε αυτό το μοναδικό θέαμα και την ίδια την αιωνιότητα, βλέπεις την θέαση του εαυτού σου, και έπειτα εξαφανίζεσαι για πάντα μέσα στον Θεό.

Αυτός είναι ο Υιός του Θεού, ο νους του οποίου έχει θεραπευτεί. Στον πραγματικό κόσμο μένουμε μόνο μια στιγμή για να δούμε τον Υιό όπως είναι πραγματικά. Αντιλαμβανόμαστε την τέλεια ενιαιότητά του σε αυτήν την αναμάρτητη κατάσταση που είναι πέρα από την αντίληψη, στην οποία επιστρέφει η γνώση του Θεού. Έτσι τελειώνει το ταξίδι, καθώς ο κόσμος εξαφανίζεται στο φως του Ουρανού:

Ο Ουρανός είναι ευγνώμων γι' αυτό το δώρο που είχε κρατηθεί μακριά του τόσο καιρό. Γιατί Αυτοί έχουν έρθει να περισυλλέξουν τους Δικούς Τους. Αυτό που ήταν κλειδωμένο ανοίγει · αυτό που είχε κρατηθεί χωριστά από το φως παραδίδεται, ώστε το φως να μπορέσει να λάμψει επάνω του και να μην αφήσει κανένα χώρο και καμία απόσταση ανάμεσα στο φως του Ουρανού και στον κόσμο. (Κ-26.ΙΧ.5)

(13:1) Σήμερα πλησιάζουμε και άλλο στο τέλος όλων όσων παρεμβάλλονται ακόμα ανάμεσα σε αυτή την όραση και την δική μας.

Ο Ιησούς λέει λοιπόν: «Αυτό είναι το τέλος του ταξιδιού, στο οποίο σας οδηγώ. Εάν θέλετε πραγματικά να φτάσετε αυτόν τον στόχο και να εξαφανιστείτε μέσα στον Πατέρα σας, πρέπει να μου δώσετε όλες τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας και, πάνω απ' όλα, την επιμονή σας ότι έχετε δικίο και ότι γνωρίζετε το τι είναι καλύτερο για εσάς». Έτσι συγχωρούμε, και όταν συγχωρούμε πλήρως τον αδελφό μας, περνάμε μέσα από το τελευταίο πέπλο μαζί - που είναι το τέλος του ταξιδιού και η εκπλήρωση του ιερού σκοπού του:

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι απλά για να γίνουμε ορατοί αλλά με γνώση. Κι εφόσον θα γνωρίσουμε, τίποτα δεν θα μείνει ατελές στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία. Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδιού, χωρίς τον οποίο το ταξίδι δεν έχει νόημα. Εδώ είναι η ειρήνη του Θεού, δοσμένη σε σένα αιώνια από Αυτόν. Εδώ είναι η ανάπαυση και η ησυχία που αναζητάς, ο λόγος για το ταξίδι από το ξεκίνημα του. Ο Ουρανός είναι το δώρο που χρωστάς στον αδελφό σου, το χρέος της ευγνωμοσύνης που προσφέρεις στον Υιό του Θεού ευχαριστώντας τον γι' αυτό που είναι, και γι' αυτό που τον δημιούργησε ο Πατέρας του να είναι. (Κ-19.ΙV-Δ.19)

(13:2-6) Και χαιρόμαστε που έχουμε έρθει τόσο μακριά, και αναγνωρίζουμε ότι Αυτός που μας έφερε εδώ δεν θα μας εγκαταλείψει τώρα. Διότι Αυτός θέλει να μας δώσει το δώρο που μας έχει δώσει ο Θεός μέσω Αυτού σήμερα. Τώρα είναι η ώρα της απελευθέρωσής σου. Η ώρα έφτασε. Η ώρα ήρθε σήμερα.

Αυτό είναι αντίστοιχο με το συμπέρασμα από την ενότητα «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει», όπου ο Ιησούς μας έδωσε άλλη μια εικόνα από το τέλος του ταξιδιού, διαβεβαιώνοντάς μας ότι δεν θα είμαστε ποτέ μόνοι καθώς βαδίζουμε με τον Δάσκαλο και Οδηγό μας. Ο ναός της θεραπείας μας καλεί, και επιστρέφουμε επιτέλους στην εστία του:

Τώρα χτίζεται ξανά ο ναός του ζώντος Θεού ως οικοδεσπότης σε Αυτόν από τον Οποίο δημιουργήθηκε. Εκεί όπου διαμένει Αυτός, διαμένει και ο Υιός Του μαζί Του, ποτέ χωριστά. Κι Αυτοί δίνουν ευχαριστίες που είναι ευπρόσδεκτοι επιτέλους. Εκεί όπου υπήρχε ένας σταυρός τώρα

στέκεται ο αναστημένος Χριστός, και οι αρχαίες ουλές θεραπεύονται μέσα στην ματιά Του. Ένα αρχαίο θαύμα έχει έρθει για να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που είχε έρθει για να σκοτώσει. Με τρυφερή ευγνωμοσύνη ο Θεός ο Πατέρας και ο Υιός επιστρέφουν σε αυτό που είναι δικό τους, και θα είναι για πάντα. Τώρα εκπληρώνεται ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος. Γιατί Αυτοί έχουν έρθει! Γιατί έχουν έρθει επιτέλους! (Κ-26.ΙΧ.8)

ΜΑΘΗΜΑ 199

Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος.

Το μάθημα αυτό μας προϋδεάζει για την Επανάληψη VI (Μαθήματα 201-220), στην οποία για είκοσι ημέρες λέμε: «Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος. Γιατί είμαι ακόμα όπως με δημιούργησε ο Θεός». Αυτό το σημαντικό θέμα επαναλαμβάνεται σε όλο το βιβλίο εργασιών, και το κύριο θέμα σε αυτό το μάθημα είναι ότι αν δεν είμαστε σώμα σημαίνει ότι είμαστε νους. Έτσι βλέπουμε την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην ταυτότητά μας ως σώμα - που μας κρατάει πεπεισμένους για το ποιος είναι ο στόχος του εγώ - και το γεγονός ότι αυτή η ταυτότητα υπάρχει αποκλειστικά μέσα στο νου μας.

(1:1) Η ελευθερία πρέπει να είναι αδύνατη όσο αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου σαν σώμα.

Ο Ιησούς συνεχίζει να αναπτύσσει το θέμα της ελευθερίας. Όσο νομίζω ότι είμαι ένα σώμα, είμαι φυλακισμένος, και έτσι δεν θα γνωρίσω ποτέ την ελευθερία που έρχεται όταν επιστρέφω την προσοχή μου στο νου. Εκεί έκανα την επιλογή που με φυλάκισε, την οποία τώρα αναιρώ με τη βοήθεια του Ιησού. Πράγματι, αυτή είναι η μόνη μου ελευθερία:

Σ' αυτόν τον κόσμο η μόνη εναπομείνασα ελευθερία είναι η ελευθερία της επιλογής · πάντα ανάμεσα σε δύο επιλογές ή δύο φωνές. (Δ-1.7:1)

Επομένως, ο ρόλος του Ιησού ως δασκάλου μας είναι να μας βοηθήσει να επιλέξουμε τη σωστή φωνή - τη δική του:

Η θεραπεία αντανakλά την κοινή μας θέληση... Η απόφαση να ενωθεις πρέπει να είναι ξεκάθαρη, ειδάλλως ο νους ο ίδιος θα είναι διχασμένος και όχι ολοκληρωμένος. Ο νους σου είναι το μέσον με το οποίο εσύ καθορίζεις την δική σου κατάσταση, διότι ο νους είναι ο μηχανισμός της απόφασης. Είναι η δύναμη με την οποία διαχωρίζεσαι ή ενώνεσαι, και ανάλογα βιώνεις πόνο ή χαρά. Η απόφασή μου δεν μπορεί να παραβλέψει την δική σου, διότι και η δική σου είναι το ίδιο ισχυρή με την δική μου. (Κ-8.ΙV.5:1,6-9)

Έτσι μαθαίνουμε την αληθινή μας δύναμη όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού, μια ένωση που δεν μπορεί να συμβεί στο απατηλό σώμα αλλά μόνο στο νου, την πηγή της φυλάκισης και της ελευθερίας.

(1:2) Το σώμα είναι ένας περιορισμός.

Το σώμα, όπως μας λέει ο Ιησούς στο κείμενο «είναι ένας περιορισμός στην αγάπη» (Κ-18.VIII.1:2) · και όμως επιμένουμε πεισματικά ότι είμαστε σώματα και επιλέγουμε συνεχώς να βλέπουμε όλους

τους άλλους ως σώματα. Το μήνυμά του, ωστόσο, είναι να μην αρνηθούμε αυτές τις εμπειρίες, αλλά και να μην τις δικαιολογήσουμε. Όσο βιώνουμε τον εαυτό μας στον κόσμο, πρέπει να βιώνουμε και το σώμα, στο οποίο έχουμε αποδώσει πραγματικότητα. Ο Ιησούς μας ζητά απλά να αναγνωρίσουμε τις καταστροφικές συνέπειες που έχει μια τέτοια ταύτιση:

*Η επίγνωση του σώματος είναι αυτή που κάνει την αγάπη να φαίνεται περιορισμένη. Διότι το σώμα είναι ένας περιορισμός στην αγάπη. Προέλευσή του ήταν η πίστη στην περιορισμένη αγάπη, και φτιάχτηκε για να περιορίσει το απεριόριστο. Μην νομίζεις ότι αυτό είναι απλά αλληγορικό, διότι φτιάχτηκε για να περιορίσει **εσένα**. Είναι δυνατόν εσύ που βλέπεις τον εαυτό σου μέσα σε ένα σώμα να γνωρίσεις τον εαυτό σου ως μια ιδέα;... Το σώμα δεν μπορεί να γνωρίζει. Και όσο περιορίζεις την επίγνωσή σου στις υποτυπώδεις αισθήσεις του, δεν θα βλέπεις το μεγαλείο που σε περιβάλλει. Ο Θεός δεν μπορεί να έρθει σε ένα σώμα, ούτε κι εσύ μπορείς να ενωθείς μαζί Του εκεί. Τα όρια στην Αγάπη πάντα θα φαίνεται πως Τον αφήνουν απέξω, και πως σε κρατούν χώρια από Αυτόν. Το σώμα είναι ένας μικροσκοπικός φράχτης γύρω από ένα μικρό κομμάτι μιας μεγαλειώδους και ολοκληρωμένης ιδέας. Χαράσσει έναν κύκλο, άπειρα μικρό, γύρω από ένα πολύ μικρό κομμάτι του Ουρανού, αποσπασμένο από το όλον, διακηρύσσοντας ότι εκεί μέσα βρίσκεται το δικό σου βασίλειο, όπου ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει. (Κ-18.VIII.1:1-5· 2)*

Ποιος λογικός θα επέλεγε να παραμείνει στο σώμα, όταν ο ρόλος του στον περιορισμό της αγάπης γινόταν σαφής; Η αντίστασή μας σε αυτή τη σκέψη είναι τεράστια, όπως όλοι μπορούμε να επιβεβαιώσουμε, όμως μπορούμε τουλάχιστον να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να μάθουμε να μην ταυτιζόμαστε με το σώμα που μας κρατά μακριά από τον Ουρανό. Μαθήματα όπως αυτό μας διευκολύνουν να ξεμάθουμε.

(1:3) Όποιος αναζητά την ελευθερία μέσα σε ένα σώμα, την ψάχνει εκεί που δεν μπορεί να βρεθεί.

Αυτό κάνουν οι καταπιεσμένοι άνθρωποι όταν επαναστατούν ενάντια σε έναν τύραννο. Πράγματι, αυτό είναι που κάνουμε όλοι όταν επαναστατούμε ενάντια στις αρχές. Αυτόματα νομίζουμε ότι η ελευθερία μας εμποδίζεται από κάτι που βρίσκεται έξω από εμάς - από μια κυβέρνηση, ένα σώμα ή ένα κόσμο - και δεν γνωρίζουμε ότι η αληθινή ελευθερία βρίσκεται μόνο στο νου, όπου η επιλογή είναι δική μας:

Θέλεις ελευθερία του σώματος ή του νου; Γιατί δεν μπορείς να έχεις και τα δύο. Σε ποιο δίνεις αξία;... Δεν υπάρχει κανείς που να μην λαχταρά για την ελευθερία και να μην προσπαθήσει να την βρει. Όμως, θα την αναζητήσει εκεί που πιστεύει ότι βρίσκεται και όπου μπορεί να βρεθεί. (Κ-22.VI.1:1-3,8-9)

Θα επιστρέψουμε στο επόμενο μάθημα σ' αυτό το θέμα, το να αναζητάμε και να βρίσκουμε.

(1:4-5) Ο νους μπορεί να ελευθερωθεί όταν δεν βλέπει πια τον εαυτό του μέσα σε ένα σώμα, στενά δεμένο με αυτό και προστατευμένο από την παρουσία του. Αν αυτή ήταν η αλήθεια, ο νους θα ήταν πραγματικά πολύ ευάλωτος!

Είμαστε ήδη πολύ εξοικειωμένοι με τη στρατηγική του εγώ, που μας λέει ότι ο νους - η αποθήκη της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - είναι ένα επικίνδυνο μέρος, και έτσι πρέπει να προστατευτούμε από την οργή του Θεού και να κρυφτούμε στο σώμα. Το εγώ καθιστώντας μας χωρίς νου, διασφαλίζει ότι δεν θα μπορέσουμε ποτέ ξανά να χρησιμοποιήσουμε το νου για να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ. Θυμόμαστε αυτό το έξυπνο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο εκθέτει τη στρατηγική του εγώ που θέλει να μας πείσει ότι θα ήμασταν ασφαλείς μέσα στο σώμα,

την ίδια στιγμή καθιερώνει το σώμα ως το ιδανικό παράδειγμα της ευαλωτότητας και μας εμποδίζει - μέσω της άρνησης - να αμφισβητήσουμε το σχέδιό του:

Το σώμα είναι η κατοικία του εγώ από δική του επιλογή. Είναι η μόνη ταύτιση με την οποία το εγώ νιώθει ασφαλές... Εδώ είναι που ο νους πραγματικά τα χάνει. Ενώ του έχει πει το εγώ ότι αυτός είναι στην πραγματικότητα μέρος του σώματος και ότι το σώμα είναι ο προστάτης του, τώρα του λέει πάλι ότι το σώμα δεν μπορεί να τον προστατέψει. Επομένως ο νους ρωτά, «Που μπορώ να πάω για προστασία;» και το εγώ απαντά, «Έλα σε μένα». Ο νους τότε, και όχι χωρίς λόγο, υπενθυμίζει στο εγώ ότι το ίδιο επέμενε ότι είναι ταυτισμένο με το σώμα, επομένως δεν υπάρχει νόημα να απευθυνθεί σε αυτό για προστασία. Το εγώ δεν έχει πραγματική απάντηση σε αυτό διότι δεν υπάρχει, αλλά έχει μία τυπική λύση. Εξαλείφει την ερώτηση από την επίγνωση του νου. Μόλις φύγει η ερώτηση από την επίγνωση προκαλείται πραγματικά ανησυχία, αφού δεν υπάρχει πλέον η ερώτηση για να απαντηθεί.

Αυτή είναι η ερώτηση που πρέπει να ερωτηθεί: «Που πρέπει να πάω για προστασία;» Το «Αναζήτησε και θα βρεις» δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αναζητάς απελπισμένα στα τυφλά κάτι που δεν θα αναγνωρίσεις. Η αναζήτηση έχει νόημα όταν γίνεται, οργανώνεται και καθοδηγείται συνειδητά. (Κ-4.Υ.4:1-2,5-5:3)

Τα Μαθήματα Θαυμάτων λοιπόν, παρουσιάζουν το μήνυμα του Ιησού ότι ο νους είναι άτρωτος, και στόχος μας είναι να έχουμε επίγνωση γι' αυτό. Ο Ιησούς μας προτρέπει με αυτόν τον τρόπο να αναζητούμε μόνο αυτό που θέλουμε να βρούμε: την ασφάλεια και την προστασία του Θεού.

(2:1) Ο νους που υπηρετεί το Άγιο Πνεύμα είναι για πάντα απεριόριστος, από όλες τις απόψεις, πέρα από τους νόμους του χώρου και του χρόνου, αδέσμευτος από οποιεσδήποτε λάθος αντιλήψεις, και με δύναμη και ισχύ να κάνει ό,τι του ζητείται.

Εδώ περιγράφεται ο νους μας όταν στεκόμαστε έξω από το όνειρο, έχοντας συνειδητοποιήσει το λάθος μας που ήταν να επιλέξουμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Κατά την άγια στιγμή, που γεννήθηκε από τη νέα μας επιλογή, βρισκόμαστε πέρα από τη φυλακή του χώρου, του χρόνου και όλων των προκαταλήψεων. Σε αυτή τη στιγμή της συγχώρεσης δεν υπάρχει παρελθόν ή μέλλον · μόνο η απεριόριστη αντανάκλαση της αιώνιας στιγμής που είναι ο Ουρανός, όπου η δική μας θέληση και του Θεού είναι μια:

... Η Θέληση του Θεού είναι χωρίς όρια, και όλη η δύναμη και η δόξα βρίσκονται μέσα σε αυτή. Είναι απεριόριστη σε ισχύ, σε αγάπη και σε ειρήνη. Δεν έχει όρια διότι η επέκτασή της είναι χωρίς όρια, και περιλαμβάνει όλα τα πράγματα διότι δημιούργησε όλα τα πράγματα. Δημιουργώντας όλα τα πράγματα τα έκανε μέρος της. Εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού διότι έτσι δημιουργήθηκες. Αφού ο Δημιουργός σου δημιουργεί μόνο σαν τον Εαυτό Του, είσαι σαν Αυτόν. Είσαι μέρος Εκείνου ο Οποίος είναι όλη η δύναμη και η δόξα, κι επομένως είσαι το ίδιο απεριόριστος όσο Αυτός. (Κ-8.ΙΙ.7)

(2:2) Σκέψεις επίθεσης δεν μπορούν να εισέρθουν σε ένα τέτοιο νου, διότι έχει δοθεί στην Πηγή της αγάπης, και ο φόβος ποτέ δεν μπορεί να εισέλθει σε ένα νου που έχει ενωθεί με την αγάπη.

Αυτή είναι μια έμμεση αναφορά στο γνωστό εδάφιο από την πρώτη επιστολή του Ιωάννη, που αναφέρεται συχνά στα Μαθήματα Θαυμάτων: «Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο» (α' Ιωάννου. 4:18). Στην παρουσία της αγάπης δεν μπορεί να υπάρχει φόβος, γιατί τη στιγμή που επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας - την Αγάπη του Θεού μέσα στο όνειρο - δεν υπάρχει διαχωρισμός ούτε ενοχή. Μόνο η ειρήνη παραμένει όταν τα όνειρα εξαφανίζονται - αν δεν τα επιλέξουμε και συνεπώς δεν τα μοιραζόμαστε, ο φόβος τους δεν μπορεί παρά να εξαφανιστεί μέσα στην αγάπη που είναι η πραγματικότητά μας:

Είναι η συμμετοχή στα κακά όνειρα του μίσους και της μοχθηρίας, της πικρίας και του θανάτου, της αμαρτίας και των βασάνων και του πόνου και της απώλειας, που τα κάνει πραγματικά. Εάν δεν μοιράζονται, γίνονται αντιληπτά ως δίχως νόημα. Ο φόβος χάνεται από αυτά επειδή εσύ δεν τους δίνεις την υποστήριξή σου. Εκεί όπου ο φόβος έχει φύγει έρχεται η αγάπη, γιατί μόνο αυτές οι εναλλακτικές υπάρχουν. Εκεί όπου εμφανίζεται το ένα, εξαφανίζεται το άλλο. Και αυτό που μοιράζεσαι γίνεται το μόνο που έχεις. Έχεις αυτό που αποδέχεσαι, επειδή είναι το μόνο που επιθυμείς να έχεις. (Κ-28.V.2)

(2:3-4) Αναπαύεται μέσα στον Θεό. Και ποιος είναι δυνατόν να φοβάται όταν ζει μέσα στην Αθωότητα, και το μόνο που κάνει είναι ν' αγαπά;

Όταν έχουμε επιλέξει το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, μας υπενθυμίζει ότι η αληθινή μας πραγματικότητα είναι η Ενιαιότητα του Ουρανού. Παρεμπιπτόντως, η «Αθωότητα» εδώ αναφέρεται στον Θεό, στον Οποίο δεν μπορεί να διαμένει καμία αμαρτία.

(3:1) Είναι βασικό για την πρόοδό σου σε αυτά τα μαθήματα να αποδεχτείς την σημερινή ιδέα, και να την κρατήσεις με πολύ αγάπη.

Όταν ο Ιησούς μιλάει με αυτόν τον τρόπο, θα πρέπει να δίνετε ιδιαίτερη προσοχή, γιατί σας λέει ότι εάν θέλετε πραγματικά να σημειώσετε πρόοδο, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσετε ότι η ταυτότητά σας δεν είναι το σώμα αλλά ο νους. Επομένως, όλα όσα έχετε πιστέψει για τον εαυτό σας και τους άλλους είναι λάθος, αφού βασίστηκαν στην αντίληψη ότι ο διαχωρισμός, ο κόσμος και το σώμα είναι αληθινά. Έτσι ο Ιησούς τονίζει την αναγκαιότητα να είμαστε προσεκτικοί στην ιδέα της ημέρας, η οποία επαναλαμβάνεται καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος.

(3:2) Μην σε ανησυχεί που σύμφωνα με το εγώ είναι εντελώς παράλογη.

Πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι εσείς είστε το εγώ για το οποίο μιλάει ο Ιησούς, και έτσι για εσάς είναι παράλογη. Αναγνωρίστε ότι πιστεύετε πως ο Ιησούς είναι ένα σώμα, που μιλάει σε σας ως σώμα, και του λέει τι πρέπει να κάνει. Θυμηθείτε τα σημαντικά λόγια:

... Το καθέτι που αναγνωρίζεις το ταυτίζεις με κάτι εξωγενές, κάτι έξω από σένα. Δεν μπορείς καν να σκεφτείς τον Θεό χωρίς ένα σώμα, ή με κάποια μορφή που να θεωρείς ότι αναγνωρίζεις. (Κ-18.VIII.1:6-7)

Όμως εφόσον ο Ιησούς δεν είναι σώμα, σίγουρα δεν θα έλεγε στο σώμα σας τι να κάνει. Αντίθετα, κάνει έκκληση προς το νου σας να επιλέξετε αυτόν [τον Ιησού] μέσα στο νου σας, και λόγω της αγάπης που έχετε επιλέξει, το σώμα θα αντικατοπτρίζει αυτόματα τη συγχώρεση, το δικό του σκοπό. Ωστόσο, χρειάζεται μεγάλη επιμέλεια και εξάσκηση για να αναγνωρίσουμε και στη συνέχεια να αποδεχθούμε την παραφροσύνη της σωματικής ταύτισης - με τον Θεό, τον Ιησού και τον εαυτό μας.

(3:3-4) Το εγώ κρατά το σώμα με μεγάλη στοργή διότι κατοικεί μέσα σε αυτό, και ζει ενωμένο με το σπίτι που έχει φτιάξει. Είναι ένα μέρος της ψευδαισθήσης που το έχει προφυλάξει από το να ανακαλυφθεί ότι είναι απατηλό το ίδιο.

Μια διευκρίνιση για την πρόταση 3: Το εγώ δεν κατοικεί πραγματικά στο σώμα, επειδή ο νους δεν μπορεί να υπάρξει σε μια προβολή - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ωστόσο, η στρατηγική του εγώ μας λέει ότι ο εαυτός μας, που τώρα είναι ένα εγώ, κατοικεί πράγματι σε ένα σώμα. Αυτές οι δηλώσεις αντικατοπτρίζουν επομένως τη στρατηγική της διπλής ασπίδας του εγώ. Η δεύτερη ασπίδα είναι το σώμα, το οποίο φτιάχτηκε για να κρατά κρυφή τη σκέψη του διαχωρισμού και της ενοχής, την πρώτη ασπίδα του εγώ. Ο σκοπός που έχει το σώμα, επομένως, είναι να μας εμποδίσει

να ανακαλύψουμε ότι το εγώ δεν είναι παρά μια σκέψη που είχαμε αποφασίσει ότι είναι η αλήθεια. Ωστόσο, αφού πήραμε την απόφαση, μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας για αυτή. Για άλλη μια φορά, το σημείο που εστιάζουμε είναι στο να μετατοπίσουμε την προσοχή μας από τον σωματικό και ψυχολογικό εαυτό προς την πηγή, την απόφαση που πήρε ο νους να μην είναι όπως τον δημιούργησε ο Θεός.

(4:1) Εδώ είναι που κρύβεται, και εδώ μπορεί να γίνει ορατό ως αυτό που είναι.

Το εγώ κρύβεται στο σώμα, και επομένως όταν δείτε το σώμα όπως είναι πραγματικά, θα δείτε και το εγώ όπως πραγματικά είναι. Όπως το εγώ, έτσι και το σώμα είναι διαχωρισμός - μια φυλακή που περιορίζει - που έχει σχεδιαστεί για να μας κρατά μακριά από την Αγάπη του Θεού.

(4:2) Δήλωσε την αθωότητά σου και είσαι ελεύθερος.

Ο Ιησούς μας λέει: «Κάνετε ένα βήμα πίσω μαζί μου στην άγια στιγμή, όπου θα είστε αθώοι και ελεύθεροι, και δεν θα είστε πλέον αμαρτωλοί και περιορισμένοι». Τίποτα δεν έχει αλλάξει στο σώμα, αλλά το σύστημα σκέψης του νου έχει μετατοπιστεί - από την ενοχή στην αθωότητα, από το φόβο στην αγάπη. Αυτή η μετατόπιση επιτυγχάνεται φέρνοντας τις σκοτεινές ψευδαισθήσεις του διαχωρισμού μας στο λυτρωτικό φως της Επανόρθωσης. Έτσι διακηρύσσεται η αιώνια αθωότητά μας, καθώς αναγνωρίζουμε με χαρά τη λύτρωσή μας:

*... Το «ένοχο μυστικό» σου δεν είναι τίποτα, κι αν θελήσεις να το φέρεις στο φως, το φως θα το διαλύσει. Και μετά, κανένα σκοτεινό σύννεφο δεν θα παραμείνει ανάμεσα σε σένα και την ενθύμηση του Πατέρα σου, διότι θα θυμηθείς τον αθώο Υιό Του, που δεν πέθανε διότι είναι αθάνατος. Και θα δεις ότι λυτρώθηκες μαζί του, και ποτέ δεν διαχωρίστηκες από αυτόν... Διότι ο λυτρωμένος υιός του ανθρώπου είναι ο αθώος Υιός του Θεού, και στην αναγνώρισή του **βρίσκεται** η λύτρωσή σου. (Κ-13.ΙΙ.9:2-4,7)*

(4:3-4) Το σώμα εξαφανίζεται, διότι δεν το έχεις ανάγκη άλλη εκτός από αυτή που βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Γι' αυτό, το σώμα θα παρουσιάζεται σαν μία χρήσιμη μορφή γι' αυτό που πρέπει να κάνει ο νους.

Το σώμα δεν εξαφανίζεται στον αέρα, αλλά γίνεται μια τάξη στην οποία ο νους, με το δικό του Δάσκαλο που επέλεξε πρόσφατα, μαθαίνει τα μαθήματα που αναιρούν την πίστη του στο σώμα. Έτσι, ο σκοπός που είχε το εγώ για το σώμα, εξαφανίζεται στην όραση της υγείας του Αγίου Πνεύματος, όπου το σώμα υπηρετεί έναν στοργικό σκοπό, και όχι έναν χωρίς αγάπη, αντιπροσωπεύοντας τη ζωή και όχι το θάνατο:

Το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει να χρησιμοποιείς το σώμα μόνο για να επικοινωνείς με τους αδελφούς σου, έτσι ώστε να μπορεί να διδάξει το μήνυμά Του μέσα από σένα. Αυτό θα τους θεραπεύσει κι επομένως θα θεραπεύσει κι εσένα... Μην επιτρέπεις στο σώμα να είναι ο καθρέπτης ενός διχασμένου νου. Μην το αφήνεις να γίνει μια εικόνα της δικής σου αντίληψης της μικρότητας. Μην το αφήνεις ν' αντανακλά την απόφασή σου να επιτίθεσαι. Η υγεία είναι η φυσική κατάσταση των πάντων όταν η ερμηνεία αφήνεται στο Άγιο Πνεύμα, το Οποίο δεν αντιλαμβάνεται επίθεση πουθενά. Η υγεία είναι το αποτέλεσμα της απελευθέρωσης όλων των προσπαθειών να χρησιμοποιείς το σώμα δίχως αγάπη. Η υγεία είναι η αρχή μιας σωστής προοπτικής για την ζωή κάτω από την καθοδήγηση του Ενός Δασκάλου που γνωρίζει τι είναι η ζωή, εφόσον είναι η Φωνή της Ίδιας της Ζωής. (Κ-8.VIII.9:1-2,5-10)

(4:5) Γίνεται λοιπόν, ένα όχημα που βοηθά την συγχώρεση να επεκτείνεται προς τον στόχο που πρέπει να φτάσει και περιλαμβάνει τα πάντα, σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού.

Το σώμα, το οποίο δεν έχει νόημα από μόνο του, γίνεται το μέσο για την εκπλήρωση του σχεδίου της Επανόρθωσης - «το σχέδιο του Θεού». Αυτή είναι η αληθινή πηγή της χαράς, γιατί δεν επιτρέπουμε πλέον στο σχέδιο της επίθεσης του εγώ να σκοτεινιάσει το απαλό φως της συγχώρεσης, τον μοναδικό μας σκοπό και στόχο:

Η χαρά είναι ενοποιημένος σκοπός, και ο ενοποιημένος σκοπός είναι μόνο του Θεού. Όταν ο δικός σου σκοπός ενοποιείται γίνεται δικός Του. Αν πιστεύεις ότι μπορείς να παρέμβεις στον δικό Του σκοπό, χρειάζεσαι σωτηρία. Έχεις καταδικάσει τον εαυτό σου, όμως η καταδίκη δεν είναι από τον Θεό. (Κ-8.VII.15:1-4)

(5:1-2) Αγάπησε την σημερινή ιδέα, και ασκήσου σε αυτή σήμερα και κάθε μέρα. Κάνε την μέρος κάθε περιόδου άσκησης σου.

Αντί να αγαπάμε το εγώ και την ενοχή, ο Ιησούς ζητά να αποδεχτούμε και να αγαπάμε το δικό του σύστημα σκέψης, τα Μαθήματα που το διδάσκουν και τον δάσκαλό τους - να τα αγαπάμε γιατί μας οδηγούν με χαρά έξω από τη φυλακή. Δεν πρέπει ποτέ να είμαστε τόσο αλαζόνες ώστε να πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μας.

(5:3-5) Δεν υπάρχει σκέψη που δεν θα ωφεληθεί σε δύναμη να βοηθήσει τον κόσμο, και καμία που δεν θα ωφεληθεί με πρόσθετα δώρα για σένα. Ηχούμε το κάλεσμα της ελευθερίας σε όλο τον κόσμο με αυτή την ιδέα. Θα ήθελες να εξαιρεθείς από την αποδοχή των δώρων που δίνεις;

Και πάλι ερχόμαστε στο θέμα του ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο: αν δώσω ένα δώρο, το λαμβάνω · αν το προσφέρω σε σας, το δέχομαι για τον εαυτό μου. Ο κόσμος λοιπόν θεραπεύεται επειδή ο κόσμος είναι ένα με εμάς. Σε αυτό το όραμα της ελευθερίας, ο σκοπός της Επανόρθωσης εκπληρώνεται - για όλους:

Η προσφορά της Επανόρθωσης είναι συμπαντική. Είναι εξίσου εφαρμόσιμη σε όλους τους ανθρώπους σε όλες τις περιστάσεις... Η θεραπεία είναι πολύ απλή. Η Επανόρθωση λαμβάνεται και προσφέρεται. Αφού την έχεις λάβει, πρέπει να την αποδεχτείς. Σε αυτή την αποδοχή είναι που βρίσκεται η θεραπεία. Όλα τ' άλλα ακολουθούν αυτό τον μοναδικό σκοπό. (Εγχ-22.6:1-2,10-14)

(6:1-4) Το Άγιο Πνεύμα είναι η εστία του νου που αναζητεί την ελευθερία. Μέσα σ' Αυτό έχει βρει αυτό που αναζητεί. Ο σκοπός του σώματος τώρα είναι πλέον αναμφίβολος. Και αυτό γίνεται τέλειο σε ικανότητα να υπηρετεί ένα αδιαίρετο στόχο.

Δεν αναζητώ πλέον την ελευθερία έξω από τον εαυτό μου, αλλά μόνο μέσα μου. Ο μοναδικός σκοπός του σώματος είναι να είναι μια τάξη που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο Δάσκαλός μου για να με διδάξει τη συγχώρεση, την ορθά νοούμενη έννοια της επικοινωνίας μέσα στο εγώ, το όνειρο του διαχωρισμού και του μίσους. Βλέπω μόνο αυτόν τον σκοπό σε ό,τι κάνω σήμερα, την ενωτική σκέψη που κάνει τη ζωή μου να είναι γεμάτη νόημα, και που αναιρεί την ιδιαιτερότητα και την επίθεση που δεν έχουν νόημα:

Όταν το σώμα πάψει να ασκεί έλξη πάνω σου, και όταν δεν θα δίνεις πια καμιά αξία σε αυτό ως μέσο για να αποκτήσεις οτιδήποτε, τότε δεν θα υπάρχει καμία παρεμβολή στην επικοινωνία και οι σκέψεις σου θα είναι τόσο ελεύθερες όσο και του Θεού. Καθώς επιτρέπεις στο Άγιο Πνεύμα να σε διδάξει πώς να χρησιμοποιείς το σώμα μόνο για σκοπούς επικοινωνίας, και να αποκηρύσσεις την χρήση του για τον διαχωρισμό και την επίθεση που βλέπει το εγώ σε αυτό, θα μάθεις ότι δεν χρειάζεσαι καθόλου το σώμα. Μέσα στην άγια στιγμή δεν υπάρχουν καθόλου σώματα, και βιώνεις μόνο την έλξη του Θεού. Κι εφόσον την αποδέχεσαι ως αδιαίρετη ενώνεσαι μαζί Του ολοκληρωτικά, σε μια στιγμή, διότι δεν θέλεις όρια στην ένωσή σου με τον Θεό. (Κ-15.IX.7:1-4)

(6:5) Χωρίς σύγκρουση και ανταποκρινόμενο στο νου με σκέψεις ελευθερίας και μόνο σαν στόχο του, το σώμα υπηρετεί τον σκοπό του καλά.

Παραμένουμε σε σύγκρουση στο βαθμό που βλέπουμε το σώμα σαν ένα σπίτι που μας προστατεύει και σαν πηγή ευχαρίστησης ή πόνου. Όσο ο στόχος μας είναι να κάνουμε το σώμα πραγματικό - θετικά ή αρνητικά - δεν θα μπορέσουμε ποτέ να αποδεχθούμε τον μοναδικό στόχο που έχει το Άγιο Πνεύμα, να θεωρήσουμε το σώμα ως εργαλείο μάθησης. Σε ένα ιδιαίτερα όμορφο απόσπασμα, ο Ιησούς περιγράφει τον ιερό σκοπό της συγχώρεσης που έχει το σώμα όταν γίνεται το όργανο του Χριστού και της ιερής Του όρασης:

Πού αλλού θα μπορούσε να εκδηλωθεί η ειρήνη σου εκτός από την συγχώρεση; Ο Χριστός μέσα σου κοιτάζει μόνο την αλήθεια, και δεν βλέπει καμιά καταδίκη που θα μπορούσε να χρειαστεί συγχώρεση. Αυτός βρίσκεται σε ειρήνη διότι δεν βλέπει καμιά αμαρτία. Ταυτίσου μαζί Του, και τι έχει Αυτός που δεν έχεις εσύ; Αυτός είναι τα μάτια σου, τα αυτιά σου, τα χέρια σου, τα πόδια σου. Πόσο ευγενικά είναι τα θεάματα που βλέπει, οι ήχοι που ακούει. Πόσο ωραία είναι τα χέρια Του που κρατούν τα χέρια του αδελφού Του, και πόσο όμορφα περπατά δίπλα του, δείχνοντάς του τι μπορεί να δει και να ακούσει πραγματικά και που δεν υπάρχει τίποτε να δει και κανέναν ήχο να ακούσει...

Να χαίρεσαι που δεν έχεις μάτια για να βλέπεις · ούτε αφτιά για να ακούς, και ούτε χέρια για να πιάνεις ούτε πόδια για να σε οδηγούν. Να χαίρεσαι που μόνο ο Χριστός μπορεί να σου δανείσει τα δικά Του, για όσο τα χρειάζεσαι. Κι αυτά είναι ψευδαισθήσεις, όπως και τα δικά σου. Ωστόσο, επειδή υπηρετούν έναν διαφορετικό σκοπό, τους δίνεται η δύναμη που έχει ο σκοπός τους. Και αυτό που βλέπουν και ακούν και κρατούν και οδηγούν του δίδεται φως, έτσι ώστε να μπορέσεις να οδηγήσεις όπως οδηγήθηκες. (Κ-24. V.3,5)

(6:6–7:3) Χωρίς την δύναμη να υποδουλώνει, είναι άξιος υπηρέτης της ελευθερίας που αναζητεί ο νους μέσα στο Άγιο Πνεύμα.

Να είσαι ελεύθερος σήμερα. Και φέρε την ελευθερία σαν δώρο δικό σου για εκείνους που ακόμα πιστεύουν ότι είναι υποδουλωμένοι μέσα σε ένα σώμα. Να είσαι εσύ ελεύθερος, έτσι ώστε το Άγιο Πνεύμα να μπορεί να κάνει χρήση της διαφυγής σου από τα δεσμά, για να ελευθερώσει τους πολλούς που αντιλαμβάνονται ακόμα τους εαυτούς τους σαν δέσμιους και αβοήθητους και φοβισμένους.

Γινόμαστε δάσκαλοι της αλήθειας δίνοντας το παράδειγμα. Με την ολοένα αυξανόμενη γαλήνη μου, που είναι ανεξάρτητη από το τι συμβαίνει στο σώμα, γίνομαι μια λαμπερή υπενθύμιση στους άλλους ότι μπορούν να επιλέξουν όπως επέλεξα εγώ. Στο παρακάτω απόσπασμα, μέρος του οποίου είναι αρκετά γνωστό μέχρι τώρα, ο Ιησούς μας παροτρύνει να δείξουμε το δικό του αναστάσιμο μήνυμα της ελευθερίας, τη συγχώρεση και την ειρήνη που λυτρώνει τον κόσμο από τους εφιάλτες της σταύρωσης:

Προτιμάς να πάρεις μέρος στην ανάσταση ή στην σταύρωση; Προτιμάς να καταδικάσεις τους αδελφούς σου ή να τους ελευθερώσεις; Θα ήθελες να υπερβείς την φυλακή σου και να ανέλθεις στον Πατέρα;... Πίστεψε στην ανάσταση διότι έχει επιτευχθεί, κι έχει επιτευχθεί σε σένα. Αυτό είναι τόσο αληθές τώρα όσο θα είναι πάντα, διότι η ανάσταση είναι η Θέληση του Θεού, που δεν γνωρίζει ούτε χρόνο ούτε εξαιρέσεις... Δεν θα θρεις ειρήνη μέχρι να αφαιρέσεις όλα τα καρφιά από τα χέρια του Υιού του Θεού, και μέχρι να βγάλεις και το τελευταίο αγκάθι από το μέτωπό του... Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα. Διότι η ακύρωση της σταύρωσης του Υιού του Θεού είναι το έργο της λύτρωσης, στην οποία ο καθένας έχει έναν ρόλο ίσης αξίας. (Κ-11. VI.2:1-3· 4:6-7· 7:1,3-5)

Η λύτρωσή μας επιτυγχάνεται, όχι με τα λόγια ή τις πράξεις μας, αλλά με την απλή ησυχία μέσα στο νου μας που λέει: «Επιλέγω να θυμάμαι ότι δεν είμαι σώμα, και εσύ, αδελφέ μου, μπορείς να κάνεις την ίδια επιλογή, διότι ο ίδιος δάσκαλος ζει και στους δυο μας».

(7:4-6) Άφησε την αγάπη να αντικαταστήσει τους φόβους τους μέσα από σένα. Δέξου την σωτηρία τώρα, και δώσε το νου σου σε Αυτό που σε καλεί να Του κάνεις αυτό το δώρο. Διότι επιθυμεί να σου παρέχει απόλυτη ελευθερία, τέλεια χαρά και ελπίδα που βρίσκει την πλήρη εκπλήρωσή της μέσα στον Θεό.

Στο επόμενο μάθημα επανεμφανίζεται το θέμα της ελπίδας, όμως ας θυμηθούμε ότι η ελπίδα δεν προέρχεται από κάποια εξωτερική αλλαγή. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, για παράδειγμα, δεν θα λειτουργήσουν στον κόσμο, ούτε θα μας δώσουν ένα πιο ευτυχισμένο σώμα το οποίο ζει ένα πιο ευτυχισμένο όνειρο. Η ελπίδα σε αυτή τη διδασκαλία βρίσκεται στον Δάσκαλο που μας οδηγεί έξω από το όνειρο και μας πηγαίνει στον ορθό μας νου, επιτρέποντάς μας με αυτόν τον τρόπο να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Για να συμβεί αυτό, ωστόσο, πρέπει να αναζητήσουμε τη χαρά εκεί που είναι, όχι εκεί που δεν είναι:

Πως αλλιώς μπορείς να βρεις χαρά σε έναν τόπο δίχως χαρά παρά με την συνειδητοποίηση ότι δεν βρίσκεσαι εκεί; Δεν μπορεί να βρίσκεσαι κάπου όπου ο Θεός δεν σε έβαλε, και ο Θεός σε δημιούργησε ως μέρος δικό Του. Αυτός είναι ο τόπος όπου βρίσκεσαι, και αυτό που είσαι. Είναι ολοκληρωτικά αμετάβλητο. Είναι καθολική συμπερίληψη. Εσύ δεν μπορείς να το αλλάξεις αυτό, ούτε τώρα ούτε ποτέ. Είναι για πάντα αληθινό. Δεν είναι πίστη, είναι Γεγονός. (Κ-6.ΙΙ.6:1-8)

(8:1-3) Είσαι Υιός του Θεού. Στην αθανασία ζεις για πάντα. Δεν θα ήθελες να επιστρέψεις το νου σου σ' αυτή;

Το να επιστρέψουμε το νου μας στον Θεό σημαίνει να ανακτήσουμε τις περιπλανώμενες σκέψεις μας που, ακολουθώντας τη στρατηγική του εγώ, μας οδήγησαν στον κόσμο των σωμάτων στις ιδιαίτερες σχέσεις. Πηγαίνοντας τώρα πίσω στο νου μας, επιλέγουμε ξανά - για να αρνηθούμε αυτό που δεν συνέβη ποτέ και να αποδεχθούμε αυτό που πάντοτε υπήρχε. Θυμόμαστε τους τελευταίους στίχους από το ποίημα της Helen, «Τραγούδι προς Τον Εαυτό Μου»:

Δεν έφυγα ποτέ από την εστία του Πατέρα μου. Χρειάζεται

Να ταξιδέψω πάλι πίσω σ' Αυτόν;

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 38)

(8:4-9) Τότε ασκήσου καλά στην σκέψη που σου δίνει το Άγιο Πνεύμα για σήμερα. Οι αδερφοί σου στέκουν απελευθερωμένοι μαζί σου · ο κόσμος είναι ευλογημένος μαζί σου, ο Υιός του Θεού δεν θρηνεί πια, και ο Ουρανός προσφέρει ευχαριστίες για την αύξηση της χαράς που του φέρνει η άσκηση σου. Και ο Θεός ο Ίδιος επεκτείνει την Αγάπη Του και την ευτυχία κάθε φορά που λες:

Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος. Ακούω την Φωνή που μου έχει δώσει ο Θεός, και σε αυτή μόνο ο νους μου υπακούει.

Αυτό είναι το δώρο της χαράς που δίνουμε σε όλους, συμπεριλαμβάνοντας και τον εαυτό μας. Το αποτέλεσμα είναι η αγάπη και η ειρήνη που βιώνουμε μέσα μας, διότι επιλέξαμε το Άγιο Πνεύμα ως τη μοναδική μας Φωνή. Με αυτόν τον τρόπο ο κόσμος απελευθερώνεται από τη θλίψη, καθώς οι χαρούμενες φωνές μας ενώνονται ως μία, μαζί με της Helen, στο ποίημα «Η Προσευχή Ενός Αδελφού»:

Υπάρχει ένα τέλος στη θλίψη. Αυτό που ήταν φτιαγμένο

Θα αφανιστεί. Τα εφήμερα παιχνίδια της μοχθηρίας
Θα γίνουν σκόνη. Τα πράγματα του χρόνου θα σβήσουν
Και θα εξαφανιστούν στο τίποτα. Η νύχτα
Των κακών ονείρων θα παραδοθεί ήσυχα στο φως.

Όλα τα πράγματα που ο Θεός δεν δημιούργησε θα τελειώσουν
Όπως άρχισαν, κρυφά και σε ντροπή
Τα οποία δεν ήταν ποτέ γεννημένα, και που δεν μπόρεσαν να αντιταχθούν
Στην άγια Θέληση του Θεού να εγκαταλείψει το πλαίσιο της συγχώρεσης
Το πρόσωπο του Χριστού, ο Οποίος εισέρχεται στο Όνομά Του.

Τι χρειάζεται να κάνουμε για να αφήσουμε να έρθει η συγχώρεση;
Τίποτα. Χρειάζεται μόνο να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς
Και όλος ο κόσμος μαζί είμαστε το άθροισμα
Της υπόσχεσης της σωτηρίας. Είμαι αυτός
Ο οποίος μιλάει το Λόγο του Θεού, και εσείς μαζί μου.

Υπάρχει ένα τέλος στη θλίψη. Μέσα στη Θέληση του Θεού
Ο Χριστός αναπαύεται γαλήνια. Ο Άγιος Υιός του Θεού
Είναι όλη η δημιουργία, γιατί αυτός είναι ακόμα
Όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Παντοτινά ένας,
Ο λόγος είναι αναλλοίωτος - όταν λέγεται, γίνεται .

Το τρεμόπαιγμα μιας στιγμής βρίσκεται ανάμεσα σ'
Εμάς και την πλήρη σωτηρία. Χρειάζεται να κάνουμε
Κάτι περισσότερο από ότι ζητά ο Θεός; Το πρόσωπο του Χριστού γίνεται ορατό
Και στη συνέχεια αόρατο για πάντα. Η θλίψη επίσης
Έχει εξαφανιστεί και εγώ μαζί σας. (Τα Δώρα του Θεού, σ. 63)

ΜΑΘΗΜΑ 200

Δεν υπάρχει άλλη ειρήνη εκτός από την ειρήνη του Θεού.

Αυτό είναι το τελευταίο πλήρες μάθημα στο Μέρος Ι, μια υπέροχη κορύφωση των προηγούμενων συζητήσεων. Επικεντρώνεται στο θέμα του να αναζητούμε και να βρίσκουμε, και μάλιστα ότι σε ορισμένες από τις διατυπώσεις του, αυτό το μάθημα αντικατοπτρίζει την ενότητα «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό σου» (Κ-29.VII). Ο Ιησούς μας βοηθά να αναγνωρίσουμε ότι δεν καταφέρνουμε ποτέ πραγματικά να αναζητήσουμε την ευτυχία και την ελευθερία, λόγω του πόνου που υπάρχει στον κόσμο. Όποια ευχαρίστηση και ειρήνη φαίνεται να επιτυγχάνεται είναι εφήμερη, διότι η αληθινή ευτυχία έρχεται μόνο όταν θυμόμαστε ποιοι είμαστε ως παιδιά αγάπης. Όμως εάν το σώμα είναι ένας περιορισμός στην αγάπη, και ο κόσμος έγινε σαν μια επίθεση στην αγάπη, είναι αδύνατο να βρούμε την αγάπη που αναζητούμε εδώ. Καθώς αναζητούμε σε λάθος μέρος και, ως αποτέλεσμα, δεν βρίσκουμε ποτέ αυτό που θέλουμε, ζούμε σε μια συνεχή κατάσταση απελπισίας. Η πραγματική ελπίδα, που προσφέρουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, έγκειται στο να επιστρέψουμε στο πρόβλημα και τη λύση - *μέσα στο νου μας*. Εάν αναζητήσουμε τη λύση εκεί όπου βρίσκεται, σίγουρα θα την βρούμε. Αυτό λοιπόν, είναι το μήνυμα του μαθήματος.

(1:1-2) Μην ψάχνεις άλλο. Δεν θα βρεις άλλη ειρήνη εκτός από την ειρήνη του Θεού.

Η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί εδώ, γιατί το σώμα και ο κόσμος έχουν φτιαχτεί ειδικά για να κρύψουν την πηγή της ειρήνης που βρίσκεται στο νου.

(1:3-5) Αποδέξου αυτό το γεγονός, και σώσε τον εαυτό σου από την αγωνία και από τις ακόμα πιο πικρές απογοητεύσεις, την ψυχρή απελπισία, και την αίσθηση της παγωμένης απόγνωσης και αμφιβολίας. Μην αναζητάς άλλο. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο για να βρεις εκτός από την ειρήνη του Θεού, εκτός κι αν αναζητάς την δυστυχία και τον πόνο.

Το εγώ θέλει να μας βάλει να αναζητήσουμε τον πόνο στον κόσμο, να τον βρούμε, και στη συνέχεια να κατηγορήσουμε όλους τους άλλους για τη δυστυχία μας. Δεν θέλει ποτέ να καταλάβουμε ότι η πηγή των δεινών μας βρίσκεται στην επιλογή που κάναμε υπέρ του δικού του συστήματος σκέψης και όχι του Αγίου Πνεύματος. Για να κρατήσουμε αυτή την επιλογή κρυφή και για να εγγυηθούμε ότι δεν θα αλλάξουμε ποτέ το νου μας, το εγώ έφτιαξε έναν κόσμο ο οποίος είναι η πηγή του πόνου, ξεκινά από τη στιγμή που γεννιόμαστε και ακολουθεί το μονοπάτι της ζωής μας μέχρι να πεθάνουμε. Όμως, η δυστυχία δεν είναι δικό μας λάθος - οι οποίοι αναζητήσαμε αυτό που δεν μπορούμε ποτέ να βρούμε - γιατί τα είδωλα της ιδιαιτερότητας ήταν που μας έκαναν να αποτύχουμε:

... Ο κόσμος πιστεύει στα είδωλα. Κανένας δεν έρχεται εδώ αν δεν τα λατρεύει, και εξακολουθεί να προσπαθεί να αναζητά εκείνο που θα μπορούσε να του προσφέρει ένα δώρο που η πραγματικότητα δεν περιέχει. Κάθε πιστός των ειδώλων περιθάλπει την ελπίδα ότι οι ιδιαίτερες θεότητές του θα του δώσουν περισσότερα από εκείνα που κατέχουν οι άλλοι άνθρωποι... Και όταν το ένα είδωλο αποτυχαίνει κάποιο άλλο παίρνει τη θέση του, με την ελπίδα να βρει αυτό το περισσότερο από κάτι άλλο. (Κ-29.VIII.8:4-6,10)

... Δεν βλέπει τι είναι αυτό που ζητά. Κι έτσι το αναζητά με χίλιους τρόπους και σε χιλιάδες μέρη, κάθε φορά πιστεύοντας ότι βρίσκεται εκεί, και κάθε φορά απογοητεύεται στο τέλος. Το «αναζητήσε

αλλά μην βρεις» παραμένει το αμείλικτο πρόσταγμα αυτού του κόσμου, και κανένας που επιδιώκει τους στόχους αυτού του κόσμου δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. (Εγγ-13.5:6-8)

(2) Αυτό είναι το τελικό σημείο στο οποίο πρέπει να φτάσουν όλοι στο τέλος, για να παρατήσουν κάθε ελπίδα ότι θα βρουν ευτυχία εκεί όπου δεν υπάρχει καθόλου, ότι μπορεί να τους σώσει αυτό που γίνεται μόνο να προκαλεί πόνο · ότι θα φτιάξουν ειρήνη από το χάος, χαρά από τον πόνο, και τον Ουρανό από την κόλαση. Μην επιχειρείς πια να κερδίσεις χάνοντας, ούτε να πεθαίνεις για να ζήσεις. Δεν γίνεται παρά να ζητάς την ήττα.

Το τελικό σημείο στο οποίο φτάνουμε είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος · εδώ δεν θα βρούμε ποτέ την ελπίδα ή την ευτυχία, τον Θεό ή την αλήθεια. Πράγματι, ποτέ δεν θα βρούμε κάτι που να έχει αξία, γιατί εδώ τίποτα δεν έχει νόημα. Εάν, όπως λέει ο Ιησούς, ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να μας εξοικονομήσουν χρόνο, δεν χρειάζεται να εξαντλήσουμε κάθε δυνατότητα της ιδιαίτερης σχέσης, ελπίζοντας ότι «αυτή τη φορά θα λειτουργήσει». Δεν θα λειτουργήσει ποτέ, επομένως καλύτερα να μην ξεκινήσουμε καν. Τελικά συνειδητοποιούμε ότι αυτός είχε δίκιο και εμείς κάναμε λάθος, αλλά στο μεταξύ προκαλούμε στον εαυτό μας περιττό πόνο και βάσανα γιατί συνεχίζουμε να αναζητούμε την ευτυχία και την ελπίδα στην ιδιαιτερότητα του σώματος. Κάποια στιγμή πρέπει να δούμε το λάθος που κάναμε γιατί πιστέψαμε ότι χαρά και ελευθερία είναι πόνος και φυλάκιση, και το αντίστροφο:

Το Άγιο Πνεύμα θα σε κατευθύνει μόνο έτσι ώστε να αποφεύγεις τον πόνο. Σίγουρα κανένας δεν θα είχε αντίρρηση γι' αυτό τον στόχο αν τον αναγνώριζε. Το πρόβλημα δεν είναι το αν ό,τι λέει το Άγιο Πνεύμα είναι αλήθεια, αλλά το αν εσύ θέλεις να ακούσεις τι λέει. Δεν διακρίνεις το οδυνηρό από αυτό που σου φέρνει χαρά, και μάλιστα, έχεις την τάση να τα συγχέεις. Η κύρια λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να σε διδάξει να τα ξεχωρίζεις. Αυτό που φέρνει χαρά σε σένα είναι οδυνηρό για το εγώ, και όσο βρίσκεσαι σε αμφιβολία για το τι είσαι, θα βρίσκεσαι και σε σύγχυση όσον αφορά την χαρά και τον πόνο. (Κ-7.Χ.3:1-6)

Έχουμε πει ότι το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά. Αυτό είναι το ίδιο με το να λέγαμε ότι σου διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στην φυλάκιση και την ελευθερία. Δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση χωρίς Αυτό διότι έχεις διδάξει στον εαυτό σου ότι η φυλάκιση είναι ελευθερία. Πιστεύοντας ότι αυτά είναι το ίδιο, πώς μπορείς να τα ξεχωρίσεις; Μπορείς να ζητήσεις από το κομμάτι του νου σου που σε δίδαξε να πιστεύεις ότι είναι τα ίδια, να σε διδάξει ότι είναι και διαφορετικά; (Κ-8.ΙΙ.5)

Στις δύο τελευταίες προτάσεις του παραπάνω αποσπάσματος από το βιβλίο εργασιών βρίσκουμε αναφορά στην αρχή του εγώ ή το ένα ή το άλλο: κερδίζω όταν ο άλλος χάνει, εγώ ζω και ο άλλος πεθαίνει · ή πεθαίνω έτσι ώστε να μπορέσω να ζήσω στη μετά θάνατον ζωή.

(3:1-2) Και όμως, το ίδιο εύκολα μπορείς να ζητήσεις αγάπη, ευτυχία, αιώνια ζωή μέσα σε ειρήνη που δεν έχει τέλος. Ζήτα αυτό, και μπορείς μόνο να κερδίσεις.

Όπως μας διαβεβαιώνει συχνά ο Ιησούς, δεν λέει ότι δεν θα βρούμε την αγάπη, την ευτυχία ή την ειρήνη, αλλά επισημαίνει ότι δεν θα τα βρούμε ποτέ μέσα στον κόσμο. Η διδασκαλία του όμως, μας τα προσφέρει, ώστε να τα μάθουμε:

... Αποφάσισε υπέρ του Θεού, και τα πάντα σου δίνονται χωρίς κανένα κόστος. Αποφάσισε εναντίον Του, και επιλέγεις το τίποτα, με κόστος της επίγνωσης των πάντων... Η Επανόρθωση είναι για σένα. Η μάθησή σου την διεκδικεί, και η μάθησή σου την δίδει. Δεν περιέχεται μέσα στον κόσμο. Αλλά αν μάθεις αυτά τα μαθήματα είναι δική σου. (Κ-13.8:2-3,7-10)

(3:3-4) Όταν ζητάς αυτό που ήδη έχεις, η επιτυχία είναι σίγουρη. Όταν ζητάς αυτό που είναι εσφαλμένο να γίνει αληθινό, τότε η αποτυχία είναι εξασφαλισμένη.

Αυτό είναι προφανές όταν κοιτάζουμε τις παράφορες ζωές μας στις οποίες προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι η αλήθεια του Θεού είναι λάθος και οι ψευδαισθήσεις μας αληθινές: ένας κόσμος μίσους, προδοσίας, μοναξιάς και απόγνωσης. Ωστόσο, καθώς η αλήθεια είναι ήδη μέσα μας, θέτουμε τους εαυτούς μας σε διαρκή σύγκρουση - είμαστε διχασμένοι ανάμεσα σε δασκάλους που μας οδηγούν σε αντίθετες κατευθύνσεις. Πώς θα μπορούσαμε να μην αποτύχουμε να μάθουμε;

Το μαθησιακό πρόγραμμα της Επανόρθωσης είναι το αντίθετο του προγράμματος που κατάρτισες εσύ για τον εαυτό σου, το ίδιο όμως και το αποτέλεσμα του. Αν το αποτέλεσμα του δικού σου προγράμματος σε έχει κάνει δυστυχισμένο, και εφόσον θέλεις ένα διαφορετικό, μια αλλαγή στο μαθησιακό σου πρόγραμμα είναι προφανώς απαραίτητη. Η πρώτη αλλαγή που θα εισάγουμε είναι μια αλλαγή στην κατεύθυνση. Ένα μαθησιακό πρόγραμμα για να έχει νόημα δεν μπορεί να είναι χωρίς συνέπεια. Αν είναι σχεδιασμένο από δύο δασκάλους, που ο κάθε ένας πιστεύει σε διαμετρικά αντίθετες ιδέες, δεν είναι δυνατόν να αποτελέσει ένα ενιαίο σύνολο. Αν διεξάγεται από αυτούς τους δύο δασκάλους συγχρόνως, τότε ο ένας θα παρεμβαίνει στον άλλο... Ο ολοκληρωτικός παραλογισμός ενός τέτοιου μαθησιακού προγράμματος πρέπει να αναγνωριστεί πριν γίνει δυνατή μια πραγματική αλλαγή στην κατεύθυνση. Δεν μπορείς να μαθαίνεις συγχρόνως από δύο δασκάλους που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία για τα πάντα. Το κοινό τους πρόγραμμα παρουσιάζει ένα αδύνατο μαθησιακό έργο. Σε διδάσκουν τελείως διαφορετικά πράγματα με εντελώς διαφορετικούς τρόπους, που θα μπορούσαν να είναι πιθανά αν και οι δύο δεν σε δίδασκαν για τον εαυτό σου. Η πραγματικότητά σου παραμένει ανεπηρέαστη και από τους δύο, αλλά αν ακούς και τους δύο, ο νους θα διχάζεται για το ποια είναι η πραγματικότητά σου. (Κ-8.1.5:1-6· 6)

(3:5) Συγχώρεσε τον εαυτό σου για τις μάταιες φαντασιώσεις του, και μην αναζητάς πια, αυτό που δεν μπορείς να βρεις.

Κοιτάζουμε λοιπόν την ενοχή μας μαζί με τον Ιησού και τον ακούμε να λέει: «Κοίταξε τις μάταιες φαντασιώσεις σου, το πόσο λάθος έχεις κάνει - όμως κοίταξε χωρίς κρίση. Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπεις τον κόσμο, όχι σαν μέσο για να εκπληρώσεις τα όνειρα του εγώ σου, αλλά ως μια τάξη στην οποία μαθαίνεις την πραγματικότητα που είναι πέρα από όλα τα όνειρα - τον σκοπό για τον οποίο είσαι εδώ»:

Για να το αλλάξεις όλο αυτό, και για να ανοίξεις έναν δρόμο ελπίδας και απελευθέρωσης σε αυτό που φαίνεται πως είναι ένας ατέλειωτος κύκλος απελπισίας, χρειάζεται μόνο να αποφασίσεις ότι δεν γνωρίζεις τον σκοπό αυτού του κόσμου. Του αποδίδεις στόχους που δεν έχει, και έτσι αποφασίζεις ποιος είναι ο σκοπός του. Προσπαθείς να δεις σε αυτόν ένα τόπο ειδώλων που βρίσκονται έξω από σένα... [αυτά] κάνουν αυτό που θα ήθελες να κάνουν, και έχουν την δύναμη που τους αποδίδεις. Και τα ακολουθείς μάταια στο όνειρο, επειδή θέλεις την δύναμή τους για δική σου. (Κ-29.VII.8:1-3,5-6)

(3:6) Γιατί τι θα ήταν πιο ανόητο από το να ψάχνεις και να ξαναψάχνεις για την κόλαση, όταν δεν έχεις παρά να κοιτάξεις με ανοιχτά μάτια για να δεις ότι ο Ουρανός βρίσκεται ακριβώς μπροστά σου, μέσα από μία πόρτα που ανοίγει εύκολα για να σε καλωσορίσει;

Αυτή η πόρτα θα ανοίξει εύκολα για να μας καλωσορίσει όταν την καλωσορίσουμε, το οποίο επιτυγχάνεται με την όραση του Χριστού. Αλλά δεν την καλωσορίζουμε, διότι τότε η ιδιαιτερότητά μας θα εξαφανιζόταν. Να επαναλάβουμε αυτό το βασικό σημείο, πρέπει να δούμε το πώς σχεδόν όλα όσα κάνουμε κρύβουν μια σκέψη που λέει: «Θα αποδείξω ότι αυτή η διδασκαλία δεν

λειτουργεί και ότι ο Ιησούς δεν λέει την αλήθεια». Είναι επιτακτική ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε το πόσο επιδέξια επηρεάζει αυτή η υποβόσκουσα σκέψη τις καθημερινές μας εμπειρίες.

(4) Γύρισε σπίτι. Δεν έχεις βρει την ευτυχία σε ξένα μέρη και σε αλλογενείς μορφές που δεν έχουν κανένα νόημα για σένα, παρόλο που προσπάθησες να τους αποδώσεις νόημα. Αυτός ο κόσμος δεν είναι ο τόπος που ανήκεις. Είσαι ξένος εδώ. Αλλά σου έχει δοθεί να βρεις το μέσον με το οποίο ο κόσμος δεν θα φαντάζει πια σαν φυλακή ή κρατητήριο για κανέναν.

Μεταξύ άλλων, εδώ αναφέρεται συγκεκριμένα στο Μάθημα 160, «Είμαι στο σπίτι μου. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ», και το Μάθημα 182, «Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα πάω στο σπίτι μου». Ο Ιησούς δεν θα μπορούσε να είναι πιο σαφής: το σώμα δεν είναι το σπίτι μας, ούτε ανήκουμε εδώ. Θυμηθείτε αυτή την περιγραφή του εγκόσμιου σπιτιού μας και σκεφτείτε εάν το σώμα είναι πραγματικά εκεί που θέλουμε να παραμείνουμε - φυλακισμένο στις ενοχές και στη θλίψη:

... Ο κόσμος που βλέπεις είναι το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή. Κοίταξε προσεκτικά αυτό τον κόσμο, και θα συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι. Διότι αυτός ο κόσμος είναι το σύμβολο της τιμωρίας, και όλοι οι νόμοι που φαίνεται ότι τον κυβερνούν είναι οι νόμοι του θανάτου. Τα παιδιά γεννιούνται μέσα από τον πόνο και με πόνο. Το μεγάλωμά τους συνοδεύεται από βάσανα, και μαθαίνουν για την θλίψη και τον διαχωρισμό και τον θάνατο. Ο νους τους φαίνεται πως είναι παγιδευμένος μέσα στον εγκέφαλό τους, και οι δυνάμεις του υποχωρούν όταν το σώμα τους πληγώνεται. Φαίνεται πως αγαπούν, όμως εγκαταλείπουν και εγκαταλείπονται. Φαίνεται πως χάνουν αυτό που αγαπούν, κι αυτό είναι ίσως η πιο παρανοϊκή πίστη από όλες. Και τα σώματά τους μαραίνονται και αγκομαχούν και κείτονται στο έδαφος, και δεν υπάρχουν πια. (Κ-13.εισ.2:2-10)

(5:1-2) Η ελευθερία σου δίδεται εκεί όπου πριν έβλεπες μόνο αλυσίδες και σιδερένιες πόρτες. Αλλά πρέπει ν' αλλάξεις το νου σου για τον σκοπό του κόσμου, αν θέλεις πραγματικά να βρεις διαφυγή.

Άλλη μια ξεκάθαρη δήλωση, που αντικατοπτρίζει αυτή από το κείμενο: «Μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο» (Κ-21.εισ.1:7). Ο σκοπός που έχει ο κόσμος, που μένει κρυμμένος από το εγώ, είναι να μας κάνει να μη γνωρίζουμε ότι έχουμε νου. Αντίθετα, μας λέει ότι ο σκοπός του κόσμου είναι να μεγιστοποιήσουμε την ευχαρίστησή μας, να ελαχιστοποιήσουμε τον πόνο μας, και να κατηγορούμε όλους τους άλλους για ό,τι πάει στραβά με το να μην δεχόμαστε ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για τον κόσμο και τις μεταβολές του. Όμως έχοντας επιλέξει έναν νέο Δάσκαλο, βλέπουμε το σκοπό του κόσμου να είναι μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος:

Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο νέος ερμηνευτής των όσων έφτιαξε το εγώ, βλέπει τον κόσμο ως διδακτικό εργαλείο για να σε φέρει σπίτι σου... Διόρθωνε και μάθαινε, και να είσαι ανοιχτός στην μάθηση. Δεν έχεις φτιάξει εσύ την αλήθεια, αλλά η αλήθεια μπορεί ακόμα να σε απελευθερώσει. Κοίταξε έτσι όπως βλέπει το Άγιο Πνεύμα, και κατανόησε όπως καταλαβαίνει Αυτό. (Κ-5.III.11:1,4-6)

(5:3-5) Θα είσαι δέσμιος μέχρι να δεις όλο τον κόσμο ως ευλογημένο, και όλους απελευθερωμένους από τα λάθη σου και με τις τιμές που τους αρμόζουν έτσι όπως είναι. Δεν τους έφτιαξες εσύ · ούτε και τον εαυτό σου. Και καθώς ελευθερώνεις τον ένα, ο άλλος γίνεται δεκτός έτσι όπως είναι.

Φτιάξαμε τον αδερφό μας και τον εαυτό μας στο επίπεδο του εγώ. Ωστόσο, το μόνο που φτιάξαμε ήταν οι απατηλές «σκιές του παρελθόντος» (Κ-17.III). Ο πραγματικός μας Εαυτός δεν έχει καμία

σχέση με το μη πραγματικό, και έτσι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα άλλο από το να αλλάξουμε το νου μας και να κοιτάξουμε μέσα από την όραση του Χριστού. Όλοι απαλλάσσονται από τα λάθη μας επειδή είμαστε ένα - δεν γίνεται να υπάρχουν εξαιρέσεις. Έτσι ο Ιησούς μάς οδηγεί να τους ευλογούμε όλους μέσα στην ιερή μας σχέση, το οποίο αποτελεί παράδειγμα της αγάπης του:

Άγιε αδελφέ μου, θέλω να εισέλθω σε όλες σου τις σχέσεις, και να σταθώ ανάμεσα σε σένα και τις φαντασιώσεις σου. Άφησε την σχέση μου με σένα να είναι πραγματική για σένα, και άφησέ με να φέρω την πραγματικότητα στο τρόπο που αντιλαμβάνεσαι τους αδελφούς σου... Μην διαχωρίζεσαι από μένα, και μην αφήνεις να χάνεται στα όνειρα εκδίκησης ο άγιος σκοπός της Επανόρθωσης. Οι σχέσεις στις οποίες περιθάλπονται τέτοια όνειρα με έχουν αποκλείσει. Άφησέ με να εισέλθω στο Όνομα του Θεού και να σου φέρω ειρήνη, έτσι ώστε να μπορέσεις κι εσύ να προσφέρεις ειρήνη σε μένα. (Κ-17.III.10:1-2,6-8)

(6:1-4) Τι κάνει η συγχώρεση; Στην αλήθεια, δεν έχει καμία λειτουργία, και δεν κάνει τίποτα. Διότι είναι άγνωστη στον Ουρανό. Μόνο στην κόλαση χρειάζεται, και εκεί έχει να υπηρετήσει μια ισχυρή λειτουργία.

Στην αρχή του Μέρους II θα διαβάσουμε για τη συγχώρεση: «[αυτή] είναι ήρεμη, και σιωπηλά δεν κάνει τίποτα.... Απλά κοιτά, και περιμένει, και δεν κρίνει» (Εργ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ; 4:1,3). Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, γιατί δεν υπάρχει κόσμος στον οποίο θα δράσουμε. Η συγχώρεση απλά αναιρεί την πίστη σε έναν τέτοιο απατηλό κόσμο, και έτσι δεν έχει θέση στην αλήθεια του Ουρανού, η οποία δεν χρειάζεται διόρθωση.

(6:5-6) Δεν είναι άξιος σκοπός η απόδραση του αγαπημένου Υιού του Θεού από τα κακά όνειρα που φαντάζεται, και όμως θεωρεί αληθινά; Ποιος θα μπορούσε να ελπίζει για περισσότερα, ενώ φαίνεται πως υπάρχει επιλογή ανάμεσα στην επιτυχία και την αποτυχία · την αγάπη και τον φόβο;

Η επιλογή ανάμεσα στην επιτυχία και την αποτυχία, την αγάπη και το φόβο είναι απατηλή. Ωστόσο μέσα στο όνειρο του κόσμου, είναι η μόνη επιλογή που έχω στη διάθεσή μου. Όσο πιστεύω ότι μπορώ να επιλέξω το ένα ή το άλλο, και τα δύο γίνονται αληθινά, το οποίο σημαίνει ότι η αγάπη έχει πάψει να είναι αγάπη και έχει μετατραπεί σε ιδιαίτερη αγάπη. Η αληθινή επιλογή - ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση - συμβαίνει όταν συνειδητοποιώ ότι ο κόσμος δεν προσφέρει καμία επιλογή. Μόλις αναγνωρίσω ότι επιλέγω ανάμεσα σε δύο ψευδαισθήσεις, εξαφανίζονται και οι δύο. Ακόμα και η συγχώρεση που τελικά επιλέγω είναι μια ψευδαίσθηση, και όμως οδηγεί πέρα από όλες τις ψευδαισθήσεις καθώς προχωράμε από τους εφιάλτες στα χαρούμενα όνειρα, και μετά ξυπνάμε στην πραγματικότητα που δεν χάσαμε ποτέ:

Πρώτα θα ονειρευτείς την ειρήνη, κι έπειτα θα ξυπνήσεις μέσα σ' αυτήν. Η πρώτη σου ανταλλαγή αυτού που έφτιαξες εσύ με αυτό που θέλεις είναι η ανταλλαγή των εφιαλτών με τα χαρούμενα όνειρα αγάπης. Σε αυτά βρίσκονται οι ορθές αντιλήψεις σου, διότι το Άγιο Πνεύμα διορθώνει τον κόσμο των ονείρων, εκεί όπου βρίσκεται όλη η αντίληψη. Η γνώση δεν χρειάζεται καμιά διόρθωση. Όμως τα όνειρα της αγάπης οδηγούν στην γνώση. Μέσα σε αυτά δεν βλέπεις τίποτα τρομακτικό, και χάρη σ' αυτό, αυτά είναι το καλωσόρισμα που προσφέρεις στη γνώση. Η αγάπη περιμένει το καλωσόρισμα, όχι στον χρόνο, και ο πραγματικός κόσμος δεν είναι παρά το καλωσόρισμά σου σε αυτό που πάντα υπήρχε. Επομένως το κάλεσμα της χαράς βρίσκεται μέσα σε αυτόν, και η χαρούμενη ανταπόκρισή σου είναι η αφύπνισή σου μέσα σε αυτό που δεν έχεις χάσει. (Κ-13.VII.9)

Όπως συνιστά ο Ιησούς στην πρόταση 5, αναρωτηθείτε καθώς περνάτε τη μέρα σας: Δεν είναι αξιόλογος σκοπός για μένα να δω αυτή τη μέρα σαν μια μέρα που θα μπορούσε να με κάνει ευτυχισμένο; Δεν είμαι άξιος να λάβω αυτό το δώρο; Δείτε πώς απαντά η μέρα σας με την άρνηση

που λέει: «Όχι, δεν είμαι άξιος να ξυπνήσω από τα κακά όνειρα της θλίψης και του φόβου του κόσμου». Θυμίζουμε την τελευταία στροφή του ποιήματος της Helen «Το Ήσυχο Όνειρο», το οποίο εκφράζει όμορφα το δικό μας ναι στου Ιησού τους γεμάτους ειρήνη καρπούς της συγχώρεσης:

Από το κακό που υπάρχει στον κόσμο τι μπορεί να παραμείνει

Που το βλέπει η όραση του Χριστού; Και τι ακόμα θα μπορούσε

Να φαίνεται σε μένα ως φοβισμένο, με το φως

Της τελειότητάς Του πάνω του; Τι θα μπορούσε να διδάξει

Σε μένα ότι η λύπη έχει αιτία ή πως ο θάνατος είναι αληθινός;

Βοήθησέ με να συγχωρήσω τον κόσμο. Η ειρήνη που Εσύ δίνεις

Θα μου δοθεί στη συγχώρεσή μου.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 65)

(7:1) Δεν υπάρχει άλλη ειρήνη εκτός από την ειρήνη του Θεού, διότι Αυτός έχει έναν Υιό που δεν μπορεί να φτιάξει ένα κόσμο αντίθετο με το Θέλημα του Θεού και το δικό του, που είναι ίδιο με Εκείνου.

Δεν υπάρχει ειρήνη σε αυτόν τον κόσμο διότι δεν υπάρχει κόσμος. Απλά νομίζαμε ότι υπήρχε. Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου μας διασφαλίζει ότι οι πιο άγριοι εφιάλτες μας και οι πιο μοχθηρές σκέψεις μας δεν είχαν καμία επίδραση στην ειρήνη του Ουρανού, η οποία παραμένει πολύ πέρα από τις ψευδαισθήσεις μας:

*Εσύ που ο νους σου έχει σκοτεινιάσει από την αμφιβολία και την ενοχή, θυμήσου αυτό: ο Θεός έδωσε το Άγιο Πνεύμα σε σένα, και Του έδωσε την αποστολή να απομακρύνει όλες τις αμφιβολίες και κάθε ίχνος ενοχής που ο αγαπητός Του Υιός έθεσε στον εαυτό του. Η αποστολή Του είναι αδύνατον να αποτύχει. Τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει την επιτυχία αυτού που ο Θεός θέλει να πετύχει. Όποιες και να είναι οι αντιδράσεις σου στην Φωνή του Αγίου Πνεύματος, όποια φωνή και να επιλέξεις ν' ακούς, όποιες παράξενες σκέψεις και να περνούν από το μυαλό σου, το Θέλημα του Θεού **γίνεται**. Εσύ θα βρεις την ειρήνη μέσα στην οποία σε έχει εξασφαλίσει ο Θεός, διότι Αυτός δεν αλλάζει τον Νου Του... Η ειρήνη θα είναι δική σου διότι η ειρήνη Του ακόμα ρέει προς εσένα από Αυτόν του Οποίου η Θέληση είναι η ειρήνη. Την έχεις τώρα... Μάθε ότι ακόμα και ο πιο σκοτεινός εφιάλτης που ενοχλεί το νου του κοιμισμένου Υιού του Θεού δεν έχει καμιά δύναμη πάνω του... Είναι δυνατόν ο Υιός του Θεού να χαθεί μέσα στα όνειρα, αφού ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα του το χαρμόσυνο Κάλεσμα για να ξυπνήσει και να χαρεί; (Κ-13.ΧΙ.5:1-5· 8:4-5· 9:5· 10:1)*

(7:2-6) Τι θα μπορούσε να ελπίζει ότι θα βρει σε ένα τέτοιο κόσμο; Δεν μπορεί να είναι πραγματικός, διότι δεν δημιουργήθηκε ποτέ. Εδώ θα πρέπει να αναζητήσει την ειρήνη; Ή πρέπει να καταλάβει ότι, έτσι όπως τον βλέπει, ο κόσμος το μόνο που κάνει είναι να εξαπατά; Ωστόσο μπορεί να μάθει να τον βλέπει με έναν άλλο τρόπο, και να βρει την ειρήνη του Θεού.

Ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού, εξετάζουμε τις ιδιαιτερότητες των ιδιαίτερών μας σχέσεων και συνειδητοποιούμε ότι δεν λειτουργούν. Μας εξαπατούν γιατί δεν θα προσφέρουν ποτέ αυτό που θέλουμε: την επιστροφή στην εστία. Πραγματικά κανείς δεν θέλει να βρίσκεται σε αυτό το μέρος της δυστυχίας, του πόνου και του θανάτου. Όμως πρέπει να δούμε ότι η αιτία που υπάρχει ελπίδα εδώ είναι το πόσο αγαπάμε την ψευδαίσθηση. Στο πλαίσιο της πληρωμής στην ψυχοθεραπεία, ο Ιησούς φανερώνει ότι το εγώ θέτει την προϋπόθεση να αναζητάμε στον κόσμο, αλλά να μην βρίσκουμε ποτέ τη σωτηρία που πραγματικά αναζητάμε:

... Πόσα κερδίζεις με το να αγωνίζεσαι για ψευδαισθήσεις; Πόσα χάνεις διώχνοντας τον Θεό; Και είναι δυνατόν να γίνει έτσι; Σίγουρα δεν είναι πρακτικό να αγωνίζεσαι για το τίποτα, και να επιχειρείς να κάνεις αυτό που είναι αδύνατον. Σταμάτησε λοιπόν για λίγο, τόσο όσο χρειάζεται για να σκεφτείς αυτό: Ίσως αναζητούσες την σωτηρία χωρίς να αναγνωρίζεις πού να κοιτάξεις. (Ψ-3.III.7:3-7)

(8:1) Η ειρήνη είναι η γέφυρα που όλοι πρέπει να διασχίσουν, για να αφήσουν πίσω τους αυτό τον κόσμο.

Στο κείμενο, ο Ιησούς αναφέρεται στη γέφυρα που οδηγεί προς τον πραγματικό κόσμο (Κ-16.VI) και ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η δική μας Γέφυρα προς τον Ουρανό (Κ-16.IV.12:2). Η ειρήνη λοιπόν, είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του να μάθουμε να συγχωρούμε, να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού και να ταξιδέψουμε μαζί του προς τον Θεό μας:

... Το Άγιο Πνεύμα είναι η Γέφυρα προς Αυτόν, η οποία είναι φτιαγμένη από την προθυμία σου να ενωθείς μαζί Του... Στρέψου μαζί μου, μακριά από τις ψευδαισθήσεις τώρα, και μην επιτρέπεις σε τίποτα να σταθεί στον δρόμο της αλήθειας. Θα κάνουμε το τελευταίο ανώφελο ταξίδι μακριά από την αλήθεια μαζί, και έπειτα μαζί θα πάμε κατευθείαν στον Θεό, απαντώντας με χαρά στο Κάλεσμά Του για την ολοκλήρωσή Του. (Κ-16.IV.12:2,5-6)

(8:2) Αλλά η ειρήνη αρχίζει μέσα στον κόσμο όταν γίνει αντιληπτός διαφορετικά, και οδηγεί από αυτή την νέα αντίληψη στην πύλη του Ουρανού και στον δρόμο πέρα από αυτή.

Όλο το ταξίδι περικλείεται σε αυτή τη δήλωση. Αρχίζω μέσα στον δικό μου αντιληπτό κόσμο που αποτελείται από διαφορές, το σπίτι της ιδιαιτερότητας. Στη συνέχεια συνειδητοποιώ ότι η ειρήνη δεν έρχεται με το να πάρω αυτό που θέλω από σας, αλλά συνειδητοποιώντας ότι αυτό που θέλω βρίσκεται ήδη μέσα μου. Χρειάζεται μόνο να το επιλέξω. Συνειδητοποιώ ότι εσείς κι εγώ είμαστε ίδιοι, και αυτή η νέα αντίληψη, που γεννήθηκε από το θαύμα, με οδηγεί στην πύλη του Ουρανού - τον πραγματικό κόσμο - και είμαι στη εστία:

... Τα θαύματα που κάνεις πάνω στην γη αναδύονται στον Ουρανό και σ' Αυτόν. Αυτά μαρτυρούν αυτό που δεν γνωρίζεις, και καθώς φτάνουν τις πύλες του Ουρανού, ο Θεός θα τις ανοίξει. Διότι ποτέ Αυτός δεν θα άφηνε τον δικό Του αγαπημένο Υιό έξω από αυτές, και μακριά Του. (Κ-13.VIII.10:5-7)

(8:3-4) Η ειρήνη είναι η απάντηση σε συγκρουόμενους στόχους, σε παράλογα ταξίδια, μανιώδεις, μάταιες αναζητήσεις, και ανούσιες προσπάθειες. Τώρα ο δρόμος είναι εύκολος, γέρνοντας απαλά προς την γέφυρα όπου η ελευθερία βρίσκεται μέσα στην ειρήνη του Θεού.

Η ειρήνη αυτή είναι άγνωστη στον Ουρανό, όμως προέρχεται από τη συγχώρεση εδώ, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Είναι μια ορθά νοούμενη διόρθωση διότι είχαμε επιλέξει τον εσφαλμένο νου · η απόφαση να συγχωρούμε αντί να καταδικάζουμε:

Πόσο πρόθυμος είσαι να συγχωρέσεις τον αδελφό σου; Πόσο επιθυμείς την ειρήνη αντί για την ατελείωτη διαμάχη, την μιζέρια και τον πόνο; Αυτές οι ερωτήσεις είναι ίδιες, σε διαφορετική μορφή. Η συγχώρεση είναι η ειρήνη σου, γιατί εδώ βρίσκεται το τέλος του διαχωρισμού και το τέλος του κινδύνου και της καταστροφής, της αμαρτίας και του θανάτου · της παραφροσύνης και του φόνου, της θλίψης και της απώλειας. (Κ-29.VI.1:1-4)

(9:1-3) Ας μην χάσουμε ξανά τον δρόμο μας σήμερα. Πηγαίνουμε προς τον Ουρανό, και το μονοπάτι είναι ευθύ. Μόνο αν επιχειρήσουμε να παρεκτραπούμε μπορεί να υπάρξει καθυστέρηση, και αχρεία σπατάλη χρόνου σε παράδρομους γεμάτους αγκάθια.

Μπορούμε να το καθυστερήσουμε όσο θέλουμε, αλλά το αποτέλεσμα εξακολουθεί να είναι σίγουρο. Γιατί όμως, να θέλουμε να συνεχίσουμε να ταξιδεύουμε σε οδυνηρές, αγκαθωτές παρακάμψεις, όταν θα μπορούσαμε να βιώσουμε τη χαρά της ένωσης με τον Ιησού και όλους τους αδελφούς μας στα λιβάδια του Ουρανού;

Ας είμαστε χαρούμενοι που μπορούμε και περπατάμε στον κόσμο, και βρίσκουμε τόσες ευκαιρίες να αντιληφθούμε μια άλλη κατάσταση όπου για μια ακόμα φορά το δώρο του Θεού μπορεί να αναγνωριστεί σαν δικό μας! Και με αυτό τον τρόπο όλα τα υπολείμματα της κόλασης, οι μυστικές αμαρτίες και τα κρυμμένα μίση εξαφανίζονται. Και όλες οι ομορφιές που έκρυβαν εμφανίζονται σαν Παραδεισένιοι κήποι στην όρασή μας, για να μας ανυψώσουν πάνω από τους αγκαθωτούς δρόμους που ταξιδεύαμε πριν παρουσιαστεί ο Χριστός. Ακούστε με αδελφοί μου, ακούστε και ενωθείτε μαζί μου. Ο Θεός πρόσταξε ότι δεν γίνεται να καλώ μάταια, και μέσα στην βεβαιότητά Του αναπαύομαι ικανοποιημένος. (Κ-31.VIII.9:1-5)

(9:4-7) Μόνο ο Θεός είναι σίγουρος, και Αυτός θα καθοδηγήσει τα βήματά μας. Δεν θα εγκαταλείψει τον Υιό Του όταν Τον χρειάζεται, ούτε θα τον αφήσει να περιπλανιέται για πάντα μακριά από το σπίτι του. Ο Πατέρας καλεί, ο Υιός ακούει. Και μόνο αυτό υπάρχει, σε αυτό που φαίνεται ότι είναι ένας κόσμος διαχωρισμένος από τον Θεό, όπου τα σώματα έχουν πραγματικότητα.

Τίποτα σίγουρο δεν μπορεί να βρεθεί σε αυτόν τον κόσμο, του οποίου ο μοναδικός σκοπός που έχει είναι να υπάρχει ως μια τάξη στην οποία θα μάθουμε να αναγνωρίζουμε, και μετά να απαντάμε στο Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας. Μέσα σε αυτή τη βεβαιότητα ο κόσμος εξαφανίζεται στην ησυχία του Θεού:

Έπειτα, ακολούθησέ Το με χαρά, με πίστη και θα σε οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από όλους τους κινδύνους που μπορεί να έχει στήσει μπροστά σου αυτός ο κόσμος, προς την γαλήνη του νου σου. Μην γονατίζεις μπροστά στους βωμούς θυσίας, και μην αναζητάς αυτό που σίγουρα θα χάσεις. Να είσαι ικανοποιημένος με αυτό που σίγουρα θα διατηρήσεις, και να μην είσαι ανήσυχος, διότι κάνεις ένα ήσυχο ταξίδι προς την ειρήνη του Θεού, εκεί όπου το Άγιο Πνεύμα θέλει να είσαι μέσα στην ησυχία. (Κ-13.VII.15)

(10:1-4) Τώρα υπάρχει ησυχία. Μην αναζητάς άλλο. Έχεις φτάσει εκεί όπου ο δρόμος είναι στρωμένος με φύλλα λανθασμένων επιθυμιών, που έχουν πέσει από τα δέντρα της απελπισίας που έψαχνες πριν. Τώρα βρίσκονται κάτω από τα πόδια σου.

Ο δρόμος στον οποίο περπατάμε είναι το μονοπάτι του κόσμου, που σημαδεύεται από απελπισία και απόγνωση. Τώρα συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε. Τα πεσμένα φύλλα των λανθασμένων επιθυμιών τα έχουμε αφήσει πίσω μας, και αναγνωρίζουμε το μονοπάτι που θα μας οδηγήσει πέρα από αυτά στην εστία μας. Αυτό απαιτεί την αδιαμφισβήτητη παραδοχή μας ότι τίποτα και ποτέ δεν λειτούργησε σε αυτόν τον κόσμο. Ωστόσο πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πόσο σκληρά αντιστεκόμαστε σε αυτό το βήμα, γιατί διαφορετικά θα συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι κάτι θα μας φέρει την ευτυχία εδώ. Είναι απαραίτητο να δούμε, όσο δεν αλλάζουμε το νου μας, πόσο ανοιχτοί είμαστε στο να αλλάξουμε τα πάντα. Θυμόμαστε το ποίημα της Helen «Μεταστροφή», το οποίο αντιπαραβάλλει τη σιωπή του εγώ με τη σιωπή του Θεού. Εδώ είναι οι δύο πρώτες στροφές, που αντανακλούν την κάθε μια σιωπή:

Υπάρχει μια σιωπή που προδίδει τον Χριστό

Διότι ο Λόγος του Θεού παραμένει ανήκουστος

Από αυτούς που χρειάζονται την πικρία. Ανείπωτη είναι ακόμα

*Η Λέξη σωτηρία που περιμένει γι' αυτούς, και κρατείται
Μακριά η ανάστασή τους από έναν κόσμο
Που δεν είναι παρά κόλαση και άγνωστος για τον Υιό του Θεού.
Περιπλανιούνται άστεγοι, δεν βρίσκουν γαλήνη πουθενά,
Άγνωστοι, ανήξεροι, τυφλοί στο σκοτάδι, και
Αγέννητοι μέσα στη σιωπή του τάφου.*

*Υπάρχει μια σιωπή στην οποία ο Λόγος του Θεού
Έδωσε ένα αρχαίο νόημα, και υπάρχει ακόμα.
Τίποτα δεν μένει ανείπωτο ούτε που δεν έχει ληφθεί.
Τα παράξενα όνειρα ξεπλένονται στο χρυσό νερό από
Τη φλογερή σιωπή της ειρήνης του Θεού,
Και ό,τι ήταν κακό γίνεται ξαφνικά
Το δώρο του Χριστού σε όλους αυτούς που Τον επικαλούνται.
Το τελευταίο Του δώρο δεν είναι παρά ένα όνειρο,
Όμως σ' αυτό το μοναδικό όνειρο γίνεται το ονείρεμα.
(Τα δώρα του Θεού, σελ. 61)*

(10:5-6) Και εσύ κοιτάς επάνω προς τον Ουρανό, με τα μάτια του σώματος να υπηρετούν μόνο για μια ακόμα στιγμή. Αναγνωρίζεις την ειρήνη επιτέλους, και μπορείς να νιώσεις το απαλό της αγκάλιασμα να περιβάλλει την καρδιά σου και τον νου σου με θαλπωρή και αγάπη.

Όταν αλλάζουμε το νου μας για το σκοπό του κόσμου, όλα αλλάζουν. Αντί ο κόσμος να είναι μια φυλακή, γίνεται το μέσο με το οποίο εγκαταλείπουμε εντελώς τη φυλακή. Αυτή είναι η παρηγοριά, η αγάπη και η απαλή αγκαλιά της ειρήνης που τώρα αρχίζουμε να νιώθουμε. Ο κόσμος δεν αλλάζει · εμείς αλλάζουμε. Αντί να παλεύουμε συνεχώς κάτω από τα «φύλλα των λανθασμένων επιθυμιών» του κόσμου, υψωνόμαστε πάνω από αυτά, με το βλέμμα μας να είναι στραμμένο μόνο προς τον Ουρανό.

(11:1-3) Σήμερα δεν αναζητούμε είδωλα. Η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί σ' αυτά. Η ειρήνη του Θεού είναι δική μας, και μόνο αυτό θα δεχόμαστε και θέλουμε.

Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Θυμηθείτε ότι το Μάθημα 185, «Θέλω την ειρήνη του Θεού», ξεκίνησε με τις λέξεις: «Το να λες αυτά τα λόγια δεν σημαίνει τίποτα. Αλλά το να εννοείς αυτά τα λόγια σημαίνει τα πάντα». Χρειάζεται λοιπόν να αφήσουμε την ειρήνη που αναζητούσαμε εδώ, κατανοώντας ότι η συνεχής αναζήτηση για τα είδωλά της δεν θα λειτουργήσει:

Όλα τα είδωλα αυτού του κόσμου φτιάχτηκαν για να εμποδίσουν να γνωρίσεις την αλήθεια εντός, και για να παραμένεις υποταγμένος στο όνειρο ότι πρέπει να βρεις αυτό που βρίσκεται έξω από σένα για να είσαι ολοκληρωμένος και ευτυχισμένος. Είναι μάταιο να λατρεύεις είδωλα με την ελπίδα της ειρήνης. Ο Θεός κατοικεί εντός σου, και η ολοκλήρωσή σου βρίσκεται σε Αυτόν... Για

να... ανοίξεις έναν δρόμο ελπίδας και απελευθέρωσης σε αυτό που φαίνεται πως είναι ένας ατέλειωτος κύκλος απελπισίας, χρειάζεται μόνο να αποφασίσεις ότι δεν γνωρίζεις τον σκοπό αυτού του κόσμου... Προσπαθείς να δεις σε αυτόν ένα τόπο ειδώλων που βρίσκονται έξω από σένα, και έχουν την δύναμη να ολοκληρώνουν αυτό που βρίσκεται μέσα σου χωρίζοντας στα δύο αυτό που είσαι... Επίσπευσε το τέλος των ειδώλων σε έναν κόσμο που γίνεται θλιβερός και άρρωστος με το να βλέπεις τα είδωλα εκεί. Ο ιερός νους σου είναι θωμός στον Θεό, και όπου βρίσκεται Αυτός δεν μπορούν να κατοικούν είδωλα. (Κ-29.VII.6:1-3· 8:1,3· 9:4-5)

(11:4-5) Ειρήνη σ' εμάς, σήμερα. Γιατί έχουμε βρει ένα απλό, χαρούμενο δρόμο για να αφήσουμε τον κόσμο της αμφιβολίας, και ν' αντικαταστήσουμε όλους τους εναλλασσόμενους στόχους μας και τα μοναχικά μας όνειρα με ένα και μοναδικό σκοπό και συντροφικότητα.

Αυτό που ενοποιεί τις εγκόσμιες εμπειρίες σας είναι ο μοναδικός σκοπός που προέρχεται από τον μοναδικό δάσκαλο μέσα στο νου σας. Δείτε όλα όσα συμβαίνουν κατά τη διάρκεια της ημέρας σαν μέρος του δικού σας σεναρίου για να σκλαβώσετε εσάς και όλους τους άλλους, τα οποία τώρα όμως τα μετατρέπετε σε μια χαρούμενη τάξη που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να σας διδάξει να ξυπνήσετε από το όνειρο. Δέστε όμως πόσο γρήγορα ξεχνάτε. Κλείνετε το βιβλίο σας και ξεχνάτε όλα όσα μόλις διαβάσατε. Επομένως, ενωθείτε μαζί με τον Ιησού και παρακολουθήστε αυτήν την αντίδραση του εγώ, και ακούστε τον να εξηγεί ότι φοβάστε γιατί συνειδητοποιείτε ότι κάνετε λάθος, το οποίο σημαίνει ότι η ταυτότητά σας ήταν εσφαλμένη - δεν είστε διαχωρισμένοι και μόνοι, αλλά ένα με την Υιότητα, το Άγιο Πνεύμα και τον Θεό.

(11:6) Γιατί η ειρήνη είναι ένωση, αν είναι από τον Θεό.

Η Ενιαιότητα του Χριστού μέσα στον Εαυτό Του, και η Ενιαιότητά Του με τον Θεό αντικατοπτρίζονται εδώ στον μοναδικό σκοπό της συγχώρεσης που μοιραζόμαστε με όλους. Η ειρήνη δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει.

(11:7-9) Δεν αναζητούμε άλλο. Είμαστε κοντά στο σπίτι, και ερχόμαστε όλο και πιο κοντά κάθε φορά που λέμε:

Δεν υπάρχει άλλη ειρήνη από την ειρήνη του Θεού.

Και είμαι χαρούμενος κι ευγνώμων που είναι έτσι.

Το κλειδί είναι να είμαστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που αυτός ο κόσμος δεν θα μας δώσει ποτέ αυτό που θέλουμε. Τα εγώ μας είναι αχάριστα, έτσι είναι, γιατί θέλουν να δούμε ότι ο κόσμος αποτυγχάνει να ικανοποιήσει τις ανάγκες μας. Η αληθινή ευγνωμοσύνη, ωστόσο, έρχεται με τη συνειδητοποίηση: «Δόξα τω Θεώ έκανα λάθος, γιατί τώρα βρίσκω τη γαλήνη που πάντα λαχταρούσα. Δεν θα βρεθεί εδώ, αλλά γνωρίζω με ευγνωμοσύνη ότι είναι στο νου μου, μαζί με τον Ιησού και τους αδελφούς μου». Και τότε μέσα στην ευλογημένη σιωπή της ειρήνης του Θεού τα λόγια μας είναι ακίνητα, γιατί η μία καρδιά μας τραγουδά το δικό της σιωπηλό τραγούδι ευγνωμοσύνης, όπως στο ποίημα της Helen «Η Ειρήνη του Θεού»:

Σιωπή και τίποτα παραπάνω. Δεν ακούγεται ήχος

Και δεν φαίνεται τίποτα. Δεν υπάρχουν δάχτυλα

Που πιάνονται στον κόσμο. Όλες οι προσευχές έχουν ξεχαστεί,

Γιατί τώρα δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να ζητηθεί.

*Η Φωνή για τον Θεό δεν μιλά πια. Δεν
Χρειάζεται να παραμείνει. Υπήρξε κάποια στιγμή
Όταν υπήρχε ο κόσμος, τώρα είναι ξεχασμένη.
Ένας Λόγος ειπώθηκε, και ο κόσμος τελείωσε.
(Τα δώρα του Θεού, σελ. 94)*

ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ VI

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αρχίζουμε τη συζήτησή μας για την έκτη και τελική επανάληψη επιστρέφοντας στα σχόλια που έγιναν προηγουμένως όταν εξετάσαμε την πέμπτη επανάληψη. Όλες οι επαναλήψεις συμβάλλουν στο να ενισχύσουν το σκοπό μας που είναι να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών χρησιμοποιώντας τα προηγούμενα μαθήματα, όπως κάνουν οι δάσκαλοι που παρουσιάζουν την διδακτέα ύλη στην τάξη και μετά από κάποια χρονική περίοδο την επαναλαμβάνουν για να βεβαιωθούν ότι οι μαθητές έχουν κατανοήσει όλα όσα έχουν διδαχθεί. Εδώ ο Ιησούς κάνει το ίδιο. Όπως θα δούμε σε αυτήν την Εισαγωγή, θεωρεί σπουδαίο το κάθε μάθημα, λέγοντάς μας ότι η διδακτέα ύλη του μπορεί να βρεθεί σε οποιοδήποτε από αυτά. Στην πραγματικότητα, μπορούμε να κάνουμε κεντρική ιδέα την δήλωση κάθε μαθήματος, για να μην πούμε σχεδόν την κάθε πρόταση. Και πάλι, ο σκοπός που έχει ο Ιησούς είναι να ενισχύσει το πόσο σοβαρά παίρνει το βιβλίο εργασιών του και ότι θα ήθελε να το λάβουμε εξίσου σοβαρά. Αυτά δεν είναι λοιπόν όμορφα λόγια που μας ζητά να πούμε μερικές φορές κάθε μέρα, αλλά λέξεις και ιδέες που θέλει να εφαρμόζουμε συνεχώς στη ζωή μας.

Όταν εξετάζουμε τη δομή του βιβλίου εργασιών και αυτό που μας ζητούν οι καθημερινές ασκήσεις, μπορούμε να δούμε ότι ο σκοπός του Ιησού είναι να μας εκπαιδεύσει να φέρουμε σ' αυτόν τις ψευδαισθήσεις μας - τον πόνο, την επίθεση και την ιδιαιτερότητα - και να μην αφήσουμε κανένα άτομο έξω από τη θεραπευτική αγάπη της Επανόρθωσής του. Θυμόμαστε:

Η προσφορά της Επανόρθωσης είναι συμπαντική. Είναι εξίσου εφαρμόσιμη σε όλους τους ανθρώπους σε όλες τις περιστάσεις. Και μέσα σε αυτή βρίσκεται η δύναμη που θεραπεύει όλους τους ανθρώπους από όλες τις μορφές ασθένειας. (Εγχ.-22.6:1-3)

Μας ζητείται λοιπόν να είμαστε προσεκτικοί. Τα μαθήματα και ειδικά οι επαναλήψεις, υπογραμμίζουν τη σημασία που έχει αυτή η επαγρύπνηση. Αυτό να το έχουμε κατά νου καθώς κάνουμε την τελευταία επανάληψη του Μέρους I.

(1:1-2) Γί' αυτή την επανάληψη παίρνουμε μόνο μία ιδέα κάθε μέρα, και την ασκούμε όσο πιο συχνά είναι δυνατόν. Εκτός από τον χρόνο που δίνεις πρωί και βράδυ, που δεν πρέπει να είναι λιγότερος από δεκαπέντε λεπτά, και τις ωριαίες υπενθυμίσεις όλη την ημέρα, χρησιμοποίησε την ιδέα όσο πιο συχνά μπορείς ανάμεσα σε αυτές.

Καθώς διαβάσετε αυτές τις λέξεις, αναρωτηθείτε: Γιατί να μην το κάνετε; Τι σας εμποδίζει να φέρετε κάθε εμπειρία όλη την ημέρα - ειδικά εκείνες που φέρνουν πόνο, άγχος και την αίσθηση ότι σας μεταχειρίζονται άδικα - στην κεντρική σκέψη που παρουσιάζει ο Ιησούς; Η απάντηση είναι προφανής. Ότι αν κάνετε αυτό που σας ζητά, δεν θα μπορείτε πλέον να διατηρείτε σκέψεις θυματοποίησης και ιδιαιτερότητας, χωρίς τις οποίες η αντίληψη του εαυτού σας θα χαθεί. Επομένως, να προσέχετε πόσο συχνά ξεχνάτε αυτά που λέει ο Ιησούς και το πόσο δεν θέλετε να εξασκήσετε αυτό το βιβλίο εργασιών και τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως το βασικό σημείο της ζωής σας στο οποίο επικεντρώνεστε - πιο συγκεκριμένα - να κάνετε αυτές τις ασκήσεις, τα μαθήματα και τις ιδέες, τα σημεία όπου θα εστιάζετε τις καταστάσεις που βιώνετε καθημερινά. Σημειώστε πόσο γρήγορα ξεχνάτε και βάζετε στη άκρη τις σκέψεις, τοποθετώντας τις δικές σας ιδιαίτερες ανάγκες μπροστά από αυτές. Συνειδητοποιήστε ότι το κάνετε επειδή προτιμάτε να έχετε δίκιο από το να είστε ευτυχισμένοι, προτιμάτε να είστε δυστυχισμένοι, ώστε να κατηγορήσετε κάποιον άλλο - και όλα αυτά γιατί δεν πηγαίνετε στον Ιησού και να πείτε απλά: «Δόξα τω Θεώ, έκανα λάθος».

(1:3-4) Η κάθε μία από αυτές τις ιδέες μόνη της είναι επαρκής για την σωτηρία, αν μαθευτεί αληθινά. Η κάθε μία θα ήταν αρκετή για να δώσει απελευθέρωση σε σένα και στον κόσμο από κάθε μορφή δεσμών, και να προσκαλέσει την μνήμη του Θεού να επανέλθει.

Αν πραγματικά καταλάβετε, εξασκήσετε και ενσωματώσετε πλήρως οποιαδήποτε ιδέα σε αυτή τη διδασκαλία, θα την έχετε μάθει στο σύνολό της, επειδή το σύνολο βρίσκεται σε κάθε μέρος, όπως ισχύει στην πραγματικότητα, για την Υιότητα και το σύστημα σκέψης του εγώ. Για παράδειγμα, εάν κατανοηθεί σωστά, η πρώτη αρχή των θαυμάτων - «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα» (Κ-1.Ι.1: 1) - το κλειδί για το σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι: η επίθεση του εγώ και η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς επαναλαμβάνει τώρα αυτό το θέμα, σε περίπτωση που μας διέφυγε:

(2:1-2) Με αυτό κατά νου αρχίζουμε την πρακτική μας, κατά την οποία ανακεφαλαιώνουμε τις σκέψεις που μας έχει χαρίσει το Άγιο Πνεύμα στα τελευταία είκοσι μαθήματα. Η κάθε μία περιέχει όλη την διδακτέα ύλη αν γίνει κατανοητή, αποδεκτή, και εφαρμοστεί σε όλα τα φαινομενικά συμβάντα κατά την διάρκεια της ημέρας.

Κάθε ιδέα και κάθε τίτλος μαθήματος θα αρκούσε αν γινόταν αποδεκτά ως αληθινά και τα εφαρμόζαμε στη ζωή μας. Ο Ιησούς μας ζητά λοιπόν να εφαρμόσουμε αυτές τις σκέψεις σε όλα τα «φαινομενικά συμβάντα κατά την διάρκεια της ημέρας» και πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τη σημασία που τους δίνουμε. Πιστεύουμε ότι αυτό που συμβαίνει στη ζωή μας δεν είναι μόνο πραγματικό, αλλά πολύ σημαντικό. Πιστεύουμε ότι μερικές φορές είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Αυτό δείχνει την αλαζονική παραφροσύνη όλων μας που πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, και είναι η σημασία του επιθέτου «φαινομενικά».

(2:3-4) Μία είναι αρκετή. Αλλά από αυτή την μία, δεν θα πρέπει να γίνει καμία εξαίρεση.

Εάν σκεφτείτε ξανά τις αρχικές ασκήσεις του βιβλίου εργασιών, ένας από τους κανόνες που μας ζητά ο Ιησούς να ακολουθήσουμε είναι να μην κάνουμε εξαιρέσεις όταν εφαρμόζουμε την ιδέα της ημέρας σε όλα τα πράγματα που υπάρχουν στο δωμάτιο, ή ότι άλλο απαιτούν οι οδηγίες. Δεν σημαίνει ότι πρέπει να συμπεριλάβουμε τα πάντα, γιατί αυτό θα μας έκανε απλά ψυχαναγκαστικούς. Αντίθετα, ο Ιησούς θέλει να είμαστε σίγουροι ότι δεν αποκλείουμε σκόπιμα τίποτα. Αυτή είναι η αρχή που θέτει εδώ, το να μην κάνουμε εξαιρέσεις στα «φαινομενικά συμβάντα» που του φέρνουμε. Αν κάναμε εξαιρέσεις, θα υποστηρίζαμε την αρχή του εγώ ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις - ο πρώτος νόμος του χάους (Κ-23.ΙΙ.2:3) - και επομένως θα

επιλέγαμε να κρατήσουμε κάποιες, δίνοντας ευχαρίστως τις άλλες σε αυτόν. Ωστόσο, αφού δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα - η οποία είναι η απάντηση του Αγίου Πνεύματος στον πρώτο νόμο του χάους του εγώ - κάθε πρόβλημα είναι το ίδιο πρόβλημα, κάθε μη συγχώρεση είναι όλη η μη συγχώρεση. Γι' αυτό το τελικό όραμα του Ιησού περιέχει αυτήν τη γνωστή δήλωση:

... Σε καμία ψευδαίσθηση δεν αποδίδεται πίστη, και ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. (Κ-31.VIII.12:5)

(2:5) Επομένως χρειάζεται να τις χρησιμοποιήσουμε όλες και να τις αφήσουμε να αναμειχθούν σαν μία, εφόσον η κάθε μία συνεισφέρει στο σύνολο που μαθαίνουμε.

Επειδή δεν έχουμε ακόμη τη δυνατότητα να μάθουμε οποιοδήποτε μάθημα, ο Ιησούς παρέχει τριακόσια εξήντα πέντε και τα χρησιμοποιούμε όλα μέχρι να φτάσουμε στο σημείο να τα γενικεύσουμε, συνειδητοποιώντας ότι λένε το *ίδιο πράγμα*. Μας ζητείται, λοιπόν, να εξασκούμε το ίδιο πράγμα καθημερινά, από το Μάθημα 1 έως το Μάθημα 365. Το κάνουμε επίσης καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας, φέρνοντας οτιδήποτε προκαλεί αγωνία - σε μας ή στους άλλους - στην δική του αγάπη που συγχωρεί.

(3:1-5) Αυτές οι ασκήσεις, όπως και στην προηγούμενη ανακεφαλαίωση, επικεντρώνονται γύρω από ένα κεντρικό θέμα με το οποίο αρχίζουμε και τελειώνουμε κάθε μάθημα. Είναι αυτό:

Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος.

Γιατί είμαι ακόμα όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Όπως είδαμε, αυτό είναι ίσως το πιο σημαντικό θέμα που επαναλαμβάνει ο Ιησούς καθ' όλη τη διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Θα το σχολιάσω περαιτέρω καθώς αρχίζουμε την επανάληψη.

(3:6-8) Η μέρα αρχίζει και τελειώνει με αυτό. Και το επαναλαμβάνουμε κάθε ώρα, ή το θυμόμαστε, ενδιαμέσως, ότι έχουμε μια λειτουργία που υπερβαίνει τον κόσμο που βλέπουμε. Πέρα από αυτό, και από την επανάληψη της συγκεκριμένης σκέψης που έχουμε για σήμερα, δεν χρειάζεται καμιά άλλη μορφή άσκησης, εκτός από μια βαθιά παράδοση του καθετί που ταραξεί το νου, και τον κάνει κουφό στην λογική, την σωφροσύνη και την απλή αλήθεια.

Αυτή η οδηγία θυμίζει το συμπέρασμα του εγχειριδίου, όπου ο Ιησούς μας ζητά να ξεκινήσουμε και να τελειώσουμε τη μέρα μας με το Άγιο Πνεύμα, και ενδιαμέσως να σκεφτόμαστε τον Θεό όσο πιο συχνά γίνεται:

... Ετοιμάσου γι' αυτό [το δώρο της σοφίας του Αγίου Πνεύματος] κάθε πρωί, να θυμάσαι τον Θεό όταν μπορείς κατά την διάρκεια της ημέρας, ζήτη την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν αυτό είναι δυνατόν, κι ευχαρίστησέ Τον για την καθοδήγησή Του την νύχτα. Και η σιγουριά σου θα έχει πραγματικά πολύ γερές βάσεις. (Εγχ.-29.5:9-10)

Η αντίστασή μας σε αυτό, ωστόσο, εξηγείται γιατί παρουσιάζεται η ιδιαιτερότητα που ταραξεί το νου, η οποία μας κάνει κουφούς και δεν ακούμε «την λογική, την σωφροσύνη και την απλή αλήθεια», εκτρέποντας την προσοχή μας από τον λήπτη των αποφάσεων του νου που μπορεί να επιλέξει τη λογική στη θέση της παραφροσύνης. Αυτή η ταραχή καθώς και η προβαλλόμενη ταραχή της σωματικής μας ζωής, είναι σκόπιμη. Κάνουμε μια εργασία που μας αποσπά την προσοχή και δημιουργούμε προβλήματα όταν στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν - κάθε εξωτερικό πρόβλημα είναι μια σκιά της ενοχής του εσωτερικού προβλήματος, το οποίο είναι επίσης απατηλό. Ο σκοπός του εγώ, και πάλι, είναι να μας αποτρέψει να θυμηθούμε και συνεπώς να επιλέξουμε το ορθό νοούμενο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος.

(4:1) Θα επιχειρήσουμε να πάμε πέρα από τις λέξεις και τις εξειδικευμένες μορφές άσκησης γι' αυτή την ανακεφαλαίωση.

Ο Ιησούς μας θυμίζει - όπως είδαμε σε αυτά τα μεταγενέστερα μαθήματα - ότι είναι ζωτικής σημασίας το *περιεχόμενο* και όχι η *μορφή*. Επομένως, δεν είναι οι λέξεις ή οι έννοιες που είναι σημαντικές, ούτε οι ασκήσεις του συγκεκριμένου μαθήματος, αλλά το πού μας οδηγούν και τι αντανακλούν. Με άλλα λόγια, αυτό που έχει σημασία είναι το νόημα ή ο σκοπός που είναι πέρα από τις ιδιαιτερότητες:

... Αυτό [το Άγιο Πνεύμα] αντιτίθεται στην ιδέα ότι οι διαφορές στην μορφή έχουν σημασία, και πάντα τονίζει ότι αυτές οι διαφορές δεν έχουν σημασία. Η σημασία του μηνύματός Του είναι πάντα η ίδια - μόνο το νόημα έχει σημασία. (Κ-7.ΙΙ.5:3-4)

Θα τονίσω ξανά αυτό το σημείο, είναι η αγάπη η οποία είναι πέρα από τις λέξεις - το *περιεχόμενο* πέρα από τη *μορφή* - που έχει σημασία. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς συνεχίζει την εκπαίδευση του νου μας για να δούμε το νόημα που υπάρχει πίσω από όλες τις σχέσεις, τις καταστάσεις και τις εμπειρίες. Γιατί αυτό είναι το όραμα του βασιλείου του στη γη.

(4:2) Διότι, αυτή την φορά, επιχειρούμε, να πετύχουμε ένα γρήγορο βήμα σε ένα πιο σύντομο μονοπάτι προς την γαλήνη και τη ειρήνη του Θεού.

«Γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό;» όπως είπε ο Ιησούς νωρίτερα (Εργ.131.6:1, 188.1:1). Γιατί να καθυστερείς την ευτυχία και συνεχίζεις να διατηρείς την ψευδαίσθηση ότι η δυστυχία θα φέρει ειρήνη; Αυτό που βοηθά να επιταχύνουμε το βηματισμό μας είναι να σκεφτόμαστε αυτές τις ιδέες και να τις εξασκούμε καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.

(4:3-4) Απλά κλείνουμε τα μάτια μας, και έπειτα ξεχνάμε όλα όσα νομίζαμε ότι ξέραμε και καταλαβαίναμε. Γιατί έτσι μας δίδεται ελευθερία από όλα όσα δεν ξέραμε και δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε.

Το να ξεχνάμε σημαίνει ότι επιλέγουμε ενάντια στις σκέψεις του εγώ - τον κόσμο που «νομίζαμε ότι ξέραμε και καταλαβαίναμε» - έτσι ώστε να μπορέσουμε να διδαχθούμε κάτι διαφορετικό. Ξεχνάμε λοιπόν τον φόβο που θυμηθήκαμε, και θυμόμαστε την αγάπη που ξεχάσαμε. Όπως δηλώνει το κείμενο:

... η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος είναι ένα μάθημα στην θύμηση... Αυτός διδάσκει την θύμηση και την λησμονιά, αλλά την λησμονιά την διδάσκει μόνο για να κάνει την θύμηση συνεπή. Ξεχνάς για να μπορέσεις να θυμηθείς καλύτερα. (Κ-7.ΙΙ.6:3-5)

(5:1-2) Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση σε αυτή την απουσία δομής στις ασκήσεις μας. Μην επιτρέψεις σε καμία νωθρή σκέψη να περάσει αναμφισβήτητη.

Αυτό είναι το κλειδί. Παρόλο που οι περιοδικές ασκήσεις μένουν σχετικά χωρίς δομή, ο Ιησούς θέλει να επιβάλουμε μια δομή στον εαυτό μας καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας - να έχουμε επίγνωση των σκέψεων του εγώ. Μας ζητά να δούμε πόσο γρήγορα επιστρέφουμε στη συνήθεια να έχουμε ως κορυφαίο μέλημα στο νου μας την ιδιαιτερότητα, με τις ανάγκες και τα ενδιαφέροντά μας να είναι πιο σημαντικά από ό,τι όλων των άλλων. Αυτή είναι μια σημαντική οδηγία - «Μην επιτρέψετε σε καμία νωθρή σκέψη να περάσει αναμφισβήτητη» - και προσπαθήστε να δείτε πόσο γρήγορα ξεχνάτε. Ωστόσο, εκπαιδεύοντας τον εαυτό μας να έχει επίγνωση, αναιρούμε την σκόπιμη αμνησία του εγώ.

(5:3) Αν παρατηρήσεις κάποια, μην δεχτείς να σε κρατήσει και σπεύσε να διαβεβαιώσεις το νου σου ότι αυτό δεν είναι εκείνο που θέλει να έχει.

Ο νους στο οποίο απευθυνόμαστε είναι ο λήπτης των αποφάσεων. Συνειδητοποιούμε ότι το να διατηρούμε μια πικρία ή να ενδίδουμε στην ιδιαιτερότητα, ακόμη και αν δεν είναι αμαρτία, δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους, και σίγουρα δεν θα μας φέρει την ειρήνη του Θεού. Είναι ζωτικής σημασίας να βλέπουμε τις οδυνηρές συνέπειες που έχουν οι άσκοπες σκέψεις μας, γιατί αυτό θα είναι το κίνητρό μας για να τις αφήσουμε να φύγουν - που είναι το θέμα πίσω από αυτήν τη γνωστή, αλλά και εντυπωσιακή δήλωση από το κείμενο:

*... Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία **είναι** ευτυχία. (Κ-14.ΙΙ.1:2-3)*

Οι άσκοπες σκέψεις που παρακρατούνται από το Άγιο Πνεύμα φέρνουν δυστυχία · οι σκέψεις συγχώρεσης οδηγούν στην ευτυχία.

(5:4) Τότε, ευγενικά, άφησε το νου σου να παραιτηθεί από την σκέψη που αρνήθηκες, γρήγορα ανταλλάσσοντάς την με βεβαιότητα με την ιδέα που ασκούμε σήμερα.

Αυτό σημαίνει το να «δώσουμε τα πράγματα» στο Άγιο Πνεύμα. Δεν πρόκειται για μια μαγική άσκηση, όπου Του ζητάμε να πάρει από μας κάτι οδυνηρό, ενώ το κρατάμε. Καθώς αρνηθήκαμε τη σημασία που έχει η ιδέα της ημέρας, ευχαρίστως την αντικαθιστούμε με μια σκέψη του εγώ, πρέπει πρώτα να αποφασίσουμε ότι πλέον δεν τη θέλουμε, επιλέγοντας να αφήσουμε το εγώ να φύγει. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι πρέπει να αναλάβουμε την πλήρη ευθύνη για όλα όσα αισθανόμαστε και σκεφτόμαστε. Κανείς και τίποτα δεν είναι υπεύθυνος για εμάς, και επομένως κανείς και τίποτα, συμπεριλαμβανομένου του Ιησού, δεν μπορεί να πάρει το εγώ από εμάς. Τα χέρια του είναι ανοιχτά, αλλά εμείς πρέπει να θέσουμε σε αυτά τις σκέψεις του εγώ. Έτσι φέρνουμε το σκοτάδι στο φως, το μίσος στην αγάπη, την άρνηση στη επίγνωση, όπως δηλώνει αυτό το συχνά αναφερόμενο απόσπασμα από το κείμενο:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωση σου. (Κ-13.ΙΙΙ.1:1-2)

(6:1-3) Όταν μπαίνεις σε πειρασμό, σπεύσε να διακηρύξεις την ελευθερία σου από τον πειρασμό, καθώς λες:

Αυτή την σκέψη δεν την θέλω. Στην θέση της διαλέγω _____.

Το κενό είναι η κατάλληλη μορφή διόρθωσης. Για παράδειγμα, η σκέψη επίθεσης προς αυτό το άτομο δεν είναι πλέον αυτό που θέλουμε · αντί γι' αυτό επιλέγουμε να συγχωρήσουμε. Ωστόσο, γνωρίζουμε ότι το να λέμε αυτές τις λέξεις δεν σημαίνει τίποτα. Πρέπει να τις *εννοούμε*, και να είμαστε πρόθυμοι να αφήσουμε ένα σύστημα σκέψης που πιστεύαμε ότι μας παρέχει ασφάλεια και άνεση, συνειδητοποιώντας τώρα ότι ήταν ένα ψέμα. Συνεπώς, αναγνωρίζουμε ότι η διαχωρισμένη μας ταυτότητα ως ξεχωριστός εαυτός δεν προάγει την ευτυχία ή την ειρήνη, και έτσι επιτέλους έχουμε τη μικρή προθυμία να επιλέξουμε κάτι άλλο.

(6:4) Και έπειτα επαναλαμβάνεις την σκέψη της ημέρας, και την αφήνεις να πάρει την θέση αυτής που σκέφτηκες εσύ.

Η αρχή της παραγράφου 4 μας είπε να πάμε πέρα από τις λέξεις, διότι ο Ιησούς δεν εννοεί να χρησιμοποιούμε αυτές τις λέξεις - την ιδέα της ημέρας - ως μάντρας ή επιβεβαιώσεις που μυστηριωδώς διαλύσουν τις σκέψεις του εγωικού νου. Αυτό δεν είναι ένα βιβλίο εργασιών με

τελετουργικά, αλλά για να χρησιμοποιούμε τις μορφές για να αναζητήσουμε το περιεχόμενο που βρίσκεται πίσω από τις λέξεις. Σε ένα απόσπασμα που έμμεσα υπονοεί την υπερβολική χρήση τελετουργικών του Χριστιανισμού, ο Ιησούς εκθέτει την ιδιαίτερη σχέση του να λατρεύουμε τη μορφή αντί για το περιεχόμενο:

Όποτε κάποια μορφή ιδιαίτερης σχέσης σε βάλει στον πειρασμό να αναζητήσεις την αγάπη σε τελετουργίες, θυμήσου ότι η αγάπη είναι αυτάρκης, και όχι κάποια μορφή οποιουδήποτε είδους. Η ιδιαίτερη σχέση είναι μια τελετουργία μορφής, που στοχεύει στο να εξυψώσει την μορφή για να πάρει την θέση του Θεού εις βάρος του περιεχομένου. Δεν υπάρχει νόημα στην μορφή, και ποτέ δεν θα υπάρξει. (Κ-16.Υ.12:1-3)

Αυτό το γνωστό απόσπασμα μας προειδοποιεί να μην κάνουμε το σφάλμα να μετατρέψουμε τα Μαθήματα Θαυμάτων σε τελετουργικές ασκήσεις και τα λόγια τους ένα υποκατάστατο της αγάπης που βρίσκεται πέρα από αυτά.

(6:5) Πέρα από αυτές τις εφαρμογές της κάθε ιδέας για την ημέρα, θα προσθέσουμε μόνο μερικές τυπικές εκφράσεις ή συγκεκριμένες σκέψεις για να βοηθήσουν στην άσκησή μας.

Ο Ιησούς εξηγεί ότι θα προσθέσει μερικές προτάσεις στον τίτλο του μαθήματος, ο οποίος πλαισιώνεται από τη δήλωση: «Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος. Γιατί είμαι ακόμα όπως με δημιούργησε ο Θεός».

(6:6) Θα δώσουμε όμως, αυτές τις στιγμές ησυχίας στον Δάσκαλο που μας διδάσκει με ησυχία, μας μιλά για ειρήνη, και δίνει στις σκέψεις μας όποιο νόημα μπορεί να έχουν.

Αυτή η επανάληψη έχει να κάνει με το να επιλέξουμε ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα, μαθαίνουμε ότι το εγώ θα μας φέρει πόνο, και το Άγιο Πνεύμα την ειρήνη. Διαβάζουμε ξανά την ερώτηση που κάνει ο Ιησούς στο κείμενο:

... Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον πόνο; (Κ-23.ΙΥ.9:8)

Ο γενικός σκοπός του βιβλίου εργασιών, και ειδικά αυτής της ανασκόπησης, είναι να μας βοηθήσει να δούμε τις συνέπειες που έχει η επιλογή που κάνουμε να επιλέξουμε μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Αποκτώντας αυτή τη νέα αντίληψη, δεν είναι δύσκολο να γίνει η σωστή επιλογή.

(7:1-2) Σε Αυτόν προσφέρω αυτή την επανάληψη εκ μέρους σου. Σε εναποθέτω στην ευθύνη Του, και Τον αφήνω να σε διδάξει τι να κάνεις, να πεις και να σκεφτείς, κάθε φορά που στρέφεις προς Αυτόν.

Ο Ιησούς λέει σχεδόν το ίδιο πράγμα στο τέλος του βιβλίου εργασιών:

Και τώρα σε αφήνω στα χέρια Του, να είσαι ο πιστός Του ακόλουθος, μαζί με Αυτόν για Οδηγό σε κάθε δυσκολία και κάθε πόνο που μπορεί να νομίσεις ότι είναι πραγματικός... Θα σου ειπωθεί ακριβώς τι θέλει για σένα ο Θεός κάθε φορά που υπάρχει κάποια επιλογή για να κάνεις. Και Αυτός θα μιλά εκ μέρους του Θεού και εκ μέρους του Εαυτού σου, διασφαλίζοντας έτσι ότι η κόλαση δεν θα σε διεκδικήσει, και ότι κάθε επιλογή που κάνεις φέρνει τον Ουρανό όλο και πιο κοντά σου. (Εργ.-επ.4:1· 5:3-4)

Ίσως μπορούμε στον πειρασμό να πάρουμε αυτά τα λόγια εκτός πλαισίου και να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς μας λέει να ρωτάμε συνεχώς το Άγιο Πνεύμα τι πρέπει να κάνουμε στη ζωή μας. Το να ζητάμε τέτοιου είδους ιδιαιτερότητες αποτελεί το αρχικό μέρος της εκπαίδευσής μας, αλλά ο Ιησούς τώρα θέλει να φέρουμε τις σκέψεις του εγώ στο Άγιο Πνεύμα, γιατί αυτές είναι οι

παρεμβολές για την επιστροφή μας στην εστία. Όταν οι παρεμβολές εξαφανιστούν, η Αγάπη Του μας καθοδηγεί με φυσικό τρόπο σε όλα όσα σκεφτόμαστε, λέμε και κάνουμε. Το μήνυμα εδώ είναι να επαγρυπνούμε για το εγώ, όχι να προσπαθούμε να ακούσουμε τη φωνή του Αγίου Πνεύματος. Να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο: Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για να μάθετε πώς να ακούτε τη Φωνή Του συγκεκριμένα, αλλά για να μάθετε πώς να φέρετε τις παρεμβολές του εγώ στην Παρουσία Του. Έτσι η Αγάπη Του θα είναι η μόνη πηγή αυτού που φαίνεται να κάνουμε εδώ στον κόσμο. Θυμόμαστε για άλλη μια φορά αυτές τις πολύ σημαντικές προτάσεις από το κείμενο:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.ΙV.6:1-2)

(7:3) Αυτός πάντα θα είναι στην διάθεσή σου, κάθε φορά που Τον καλείς να σε βοηθήσει.

Το Άγιο Πνεύμα είναι πάντα διαθέσιμο γιατί είναι πάντα στο νου μας. Εμείς κάναμε τους εαυτούς μας μη διαθέσιμους προς Αυτό, αλλά όταν επιστρέφουμε, Αυτό ξαφνικά είναι εκεί.

(7:4) Ας Του προσφέρουμε όλη την ανακεφαλαίωση που αρχίζουμε τώρα, και ας μην ξεχνάμε σε Ποιον την δίνουμε, καθώς ασκούμαστε μέρα με την ημέρα, προχωρώντας προς τον στόχο που Αυτός θέτει για εμάς · επιτρέποντάς Του να μας διδάσκει πώς να πορευόμαστε, και να Τον εμπιστευόμαστε απόλυτα για τον τρόπο που η κάθε περίοδος άσκησης μπορεί να γίνει ένα δώρο αγάπης και ελευθερίας για τον κόσμο.

Για άλλη μια φορά, μην ξεχνάτε το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Εάν έχετε φτάσει ως εδώ με το βιβλίο εργασιών, προφανώς έχετε δεσμευτεί. Τι σας εμποδίζει λοιπόν από να το κάνετε ολοκληρωτικά, από το να σκεφτείτε πώς μπορείτε να μάθετε καλύτερα από κάθε κατάσταση στη ζωή σας; Η απάντηση θα μπορούσε να είναι μόνο ότι δεν θέλετε να εγκαταλείψετε τον ατομικό και ιδιαίτερο εαυτό σας. Δεν θέλετε να μάθετε ότι εσείς έχετε κάνει λάθος και ότι ο Ιησούς έχει δίκιο από την αρχή. Το επίκεντρο αυτής της μέρας και κάθε μέρας πρέπει να είναι ο σκοπός που της έδωσε ο δάσκαλός σας. Εάν είστε σε οποιοδήποτε είδους κίνδυνο, είναι μόνο επειδή έχετε επιλέξει να ακούσετε το εγώ αντί για αυτόν.

Θα δούμε αυτά τα μαθήματα σχετικά γρήγορα. Λάβετε υπόψη, όμως, ότι το θέμα τους είναι ότι η ταυτότητά μας δεν είναι το σώμα αλλά ο νους, και είναι πάντα διαθέσιμο σε εμάς να επιλέξουμε ανάμεσα στον πόνο και τη χαρά, το φόβο και την αγάπη. Εάν δεν είμαστε σε ειρήνη, είναι επειδή επιλέξαμε να μην είμαστε σε ειρήνη · αν βλέπουμε τον εαυτό μας σαν διαχωρισμένο, είναι επειδή επιλέξαμε να μην δούμε τον εαυτό μας να ενώνεται με τους άλλους. Αν και η βασική σκέψη είναι ότι δεν είμαστε σώματα, σίγουρα δεν προτείνεται να αισθανόμαστε ένοχοι επειδή έχουμε σωματικές και ψυχολογικές ανάγκες. Το μόνο που χρειάζεται είναι να δώσουμε στο σώμα έναν διαφορετικό σκοπό. Θυμηθείτε αυτές τις συχνά αναφερόμενες προτάσεις κοντά στο τέλος του κειμένου, μια ευγενική προειδοποίηση από τον Ιησού να μην εγκαταλείψουμε τις ιδέες μας πολύ γρήγορα, γιατί εξακολουθούμε να φοβόμαστε πολύ:

... Δεν υπάρχει δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτή:

Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου. (Κ-31. V.17:6-7)

Πριν μας ζητηθεί να αφήσουμε τον ατομικό μας εαυτό, καθοδηγούμε να μετατοπίσουμε το πώς αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας από το πρόσωπο της αθωότητας που κρύβει το πρόσωπο του δολοφόνου, προς το αληθινό πρόσωπο της αθωότητας που αντικατοπτρίζει τον εαυτό μας που έχει συγχωρεθεί και έχει συγχωρέσει, που μοιράζεται ένα σκοπό με όλους τους αδελφούς του.

Ο σκοπός μιας επανάληψης όπως αυτή είναι να μας θυμίζει τον τελικό μας στόχο. Σε πρακτικό επίπεδο, και πάλι, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε ότι είμαστε ένα σώμα καθώς περνάμε τη μέρα μας - το οποίο είναι «μια ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης» (Κ-2.ΙV.3: 11) - αλλά να αρνηθούμε το σκοπό του εγώ για τα σώματά μας, που είναι πάντα να επιτίθενται εκθειάζοντας τον διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα. Θέλουμε να επιλέξουμε εναντίον αυτού του σκοπού και υπέρ του Αγίου Πνεύματος, το οποίο βλέπει το σώμα μόνο ως μια τάξη. Για να είμαστε σαφείς, *ο Ιησούς δεν μας δίνει οδηγίες για να αρνηθούμε τα σώματά μας*. Το ίδιο το γεγονός ότι αυτές οι λέξεις εμφανίζονται σε μια σελίδα μπροστά μας, στην οποία ο Ιησούς μας ζητά να προσέξουμε, αναγνωρίζει ότι γνωρίζει ότι εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα - διαβάζοντας αυτές τις λέξεις με μάτια που πιστεύουμε ότι μπορούν να δουν, και να σκεφτούμε με εγκεφάλους που πιστεύουμε ότι μπορούν να σκεφτούν. Ο δάσκαλός μας απλά μας ζητά να του επιτρέψουμε να μας μιλήσει σχετικά με το δικό του σκοπό που μπορεί να εκπληρώσει το σώμα - να μας διδάξει έναν διαφορετικό τρόπο να κοιτάζουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο.

Τώρα στην επανάληψη:

ΜΑΘΗΜΑ 201 *

(1) (181) Εμπιστεύομαι τους αδερφούς μου, που είναι ένα με μένα.

Όλοι είναι αδελφοί μου. Είμαι ευλογημένος με ενιαιότητα με το σύμπαν και τον Θεό, τον Πατέρα μου, τον ένα Δημιουργό του όλου που είναι ο Εαυτός μου για πάντα Ένα μαζί μου.

Ο Ιησούς ξεκινά αυτή την επανάληψη υπενθυμίζοντάς μας ότι η πραγματικότητα είναι η δική μας ενιαιότητα και ενότητα. Ο σκοπός μας λοιπόν είναι να φέρουμε όλες τις ψευδαισθήσεις του διαχωρισμού, της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας σε αυτήν την αλήθεια.

ΜΑΘΗΜΑ 202

(1) (182) Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα πάω σπίτι μου.

Γιατί να επιλέξω να μείνω έστω για μία στιγμή ακόμα εκεί όπου δεν ανήκω, όταν ο Θεός ο Ίδιος μου έχει δώσει την Φωνή Του για να με καλέσει σπίτι μου;

Ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς - όπως θα δούμε σε όλη αυτή την επανάληψη - να κάνουμε μία άλλη επιλογή. Αυτός ο κόσμος δεν είναι το σπίτι μας, αλλά εάν επιλέξουμε να τον έχουμε ως δάσκαλό μας, θα μας οδηγήσει μακριά από την κόλαση και θα μας κατευθύνει προς τον Ουρανό. Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό από το εγώ, πρέπει να επικαλεστούμε το Όνομα του Θεού. Όπως είδαμε όταν εξετάζαμε το Μάθημα 183, ο Ιησούς δεν εννοεί να επικαλεστούμε το Όνομα του Θεού κυριολεκτικά, ο Οποίος δεν έχει όνομα. Το Όνομα του Θεού δεν είναι παρά ένα σύμβολο για τη ορθά νοούμενη διόρθωση του συστήματος σκέψης του εγώ. Έτσι μας λέει:

ΜΑΘΗΜΑ 203

(1) (183) Επικαλούμαι το Όνομα του Θεού και το δικό μου.

Το Όνομα του Θεού είναι η απελευθέρωσή μου από κάθε σκέψη κακού και αμαρτίας, διότι είναι δικό μου, όπως και δικό Του.

Αρχικά πρέπει να έχω επίγνωση των κακών και αμαρτωλών μου σκέψεων - όχι πως είναι πραγματικά αμαρτωλές, αλλά η ενοχή μου λέει πως *είναι*. Φέρνω τις κακές, αμαρτωλές και ενοχικές σκέψεις στο Όνομα του Θεού, το οποίο με βοηθά να συνειδητοποιήσω το *περιεχόμενο* που υπάρχει πίσω από τη *μορφή*: την αληθινή μου ταυτότητα και την κληρονομιά μου ως Υιός του Θεού. Το επόμενο μάθημα εκφράζει την ίδια ιδέα.

ΜΑΘΗΜΑ 204

(1) (184) Το Όνομα του Θεού είναι η κληρονομιά μου.

Το Όνομα του Θεού μου θυμίζει ότι είμαι ακόμα ο Υιός Του, και όχι δούλος του χρόνου, αδέσμευτος από νόμους που κυβερνούν τον κόσμο των αρρωστημένων ψευδαισθήσεων, ελεύθερος μέσα στον Θεό, για πάντα ένα μαζί Του.

Η έκκληση για βοήθεια μας θυμίζει ότι υπάρχει πράγματι μια άλλη Φωνή στο νου μας, ένας άλλος Δάσκαλος του Οποίου τα μαθήματα της συγχώρεσης αφαιρούν τις αλυσίδες που μας δένουν με τους σκληρούς νόμους της ασθένειας και του θανάτου του κόσμου. Τώρα είμαστε ελεύθεροι να θυμηθούμε ότι το Όνομά μας είναι του Θεού, «και μέσα στην βεβαιότητά Του αναπαυόμαστε ικανοποιημένοι» (Κ-31.VIII.9:5).

ΜΑΘΗΜΑ 205

(1) (185) Θέλω την ειρήνη του Θεού.

Η ειρήνη του Θεού είναι όλα όσα θέλω. Η ειρήνη του Θεού είναι ο ένας μου στόχος · ο σκοπός όλης της ζωής μου εδώ, το τέλος που αναζητώ, ο σκοπός και η λειτουργία μου και η ζωή μου, όσο κατοικώ εκεί όπου δεν είμαι στο σπίτι μου.

Αυτό το μάθημα μας θυμίζει γιατί να επιζητούμε εναντίον του εγώ: θέλουμε την ειρήνη του Θεού. Για να κάνουμε αυτό το βήμα, πρέπει να έχουμε επίγνωση πως ό,τι συμβαίνει στον κόσμο δεν μας φέρνει αυτή την ειρήνη. Με άλλα λόγια, επιλέγοντας ενάντια στην ειρήνη επιλέγουμε ενάντια στο να επιτρέψουμε την ευγενική της αλήθεια να είναι δική μας.

ΜΑΘΗΜΑ 206

(1) (186) Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από εμένα.

Ο Θεός μου έχει εμπιστευτεί τα δώρα Του, διότι είμαι ο Υιός Του. Και εγώ θα δίνω τα δώρα Του εκεί όπου τα προορίζει Αυτός.

Τα δώρα του Θεού, που δίνονται μέσω του Αγίου Πνεύματος, δεν τα δίνω στον κόσμο για να έχω ένα σώμα πιο ευτυχισμένο και ένα πιο χαρούμενο όνειρο. Το δώρο Του είναι η αρχή της Επανόρθωσης, η Παρουσία της Αγάπης που αντανακλάται στο νου μου. Έτσι το δώρο που δίνω στον αδελφό μου είναι το δώρο της ειρήνης, το οποίο του λέει ότι δέχθηκα τη διόρθωση του νου μου κι ότι αυτός είναι ελεύθερος να κάνει την ίδια επιλογή υπέρ της σωτηρίας.

ΜΑΘΗΜΑ 207

(1) (187) Ευλογώ τον κόσμο διότι ευλογώ τον εαυτό μου.

Η ευλογία του Θεού λάμπει επάνω μου μέσα από την καρδιά μου, όπου Αυτός κατοικεί. Δεν χρειάζεται παρά να στραφώ προς Αυτόν, και κάθε θλίψη λιώνει και εξαφανίζεται, καθώς δέχομαι την απεριόριστη Αγάπη Του για μένα.

Εδώ ο Ιησούς μιλά ποιητικά για το νου μας. Προφανώς, ο Θεός δεν κατοικεί στην καρδιά του σώματος, αλλά η Αγάπη Του διαμένει στον ορθό νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Όμως πρώτα πρέπει να έχω επίγνωση της θλίψης και της δυστυχίας μου, συνειδητοποιώντας ότι εδώ τίποτα δεν λειτουργεί. Μόνο τότε έχω το κίνητρο να πω: «Πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, ένας άλλος Δάσκαλος στο νου μου». Βλέπουμε την ίδια σκέψη να εκφράζεται στο Μάθημα 208.

ΜΑΘΗΜΑ 208

(1) (188) Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα μου τώρα.

Θα μείνω ήσυχος, και θα αφήσω την γη να ησυχάσει μαζί μου. Και μέσα σε αυτή την ησυχία θα βρούμε την ειρήνη του Θεού. Αυτή είναι μέσα στην καρδιά μου, που φέρει τα πειστήρια του Θεού του Ίδιου.

Όταν ο Ιησούς λέει να παραμείνουμε ήσυχοι, εννοεί να σιωπήσουμε τις θορυβώδεις κραυγές του εγώ. Όταν ο θόρυβος δεν γεμίζει πλέον το νου μου, δεν θα τον ακούω επίσης μέσα στον κόσμο. Η ηρεμία και η ησυχία στο νου μου αντανακλάται τώρα στο πως βιώνω τον κόσμο - τόσο ο νους μου όσο και η γη είναι ήσυχα. Αυτό που συμβαίνει εδώ δεν έχει καμία επίδραση στην εσωτερική μου ειρήνη, γιατί έχω επιλέξει τη Φωνή της ησυχίας και όχι τη φωνή του θορύβου. «Και μέσα σε αυτή την ησυχία θα βρούμε την ειρήνη του Θεού. Είναι μέσα στην καρδιά μου, η οποία φέρει τα πειστήρια του Θεού του Ίδιου». Η ειρήνη Του είναι στον ορθό μου νου, που είναι το σπίτι της Αγάπης, και τώρα ευτυχώς, επίσης το σπίτι μου.

ΜΑΘΗΜΑ 209

(1) (189) Νιώθω την Αγάπη του Θεού μέσα μου τώρα.

Η Αγάπη του Θεού είναι αυτό που με δημιούργησε. Η Αγάπη του Θεού είναι όλα όσα είμαι. Η Αγάπη του Θεού με ανακήρυξε Υιό Του. Η Αγάπη του Θεού μέσα μου με απελευθερώνει.

Ο Ιησούς φυσικά αναφέρεται στο νου, όχι στον σωματικό/ψυχολογικό εαυτό. Η Αγάπη του Θεού βρίσκεται μέσα στον ορθό μου νου, τον οποίο μαθαίνω να επιλέγω - που είναι ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων.

ΜΑΘΗΜΑ 210

(1) (190) Διαλέγω την χαρά του Θεού αντί για τον πόνο.

Ο πόνος είναι δική μου ιδέα. Δεν είναι Σκέψη του Θεού, αλλά μία σκέψη ξέχωρη από Αυτόν και την Θέλησή Του. Η Θέλησή Του είναι χαρά, και μόνο χαρά για τον αγαπημένο Του Υιό. Και αυτήν επιλέγω, αντί για ό,τι έφτιαξα εγώ.

Έχουμε εξετάσει επανειλημμένα ότι ο πόνος είναι μια επιλογή · μια σκέψη που προέρχεται από το νου, όχι από τον κόσμο. Άλλη μια φορά, ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς να επιλέξουμε τη χαρά του Θεού αντί για τον πόνο, να δούμε τους εαυτούς μας ως επεκτάσεις της Θέλησης του Θεού και όχι ως προβολές της ενοχής του εγώ. Όταν τελικά γίνει η σωστή επιλογή, όλος ο πόνος φεύγει.

ΜΑΘΗΜΑ 211

(191) Είμαι ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου.

Μέσα σε σιωπή και αληθινή ταπεινότητα αναζητώ την δόξα του Θεού, να την δω στον Υιό που Αυτός δημιούργησε ως Εαυτό μου.

Επιστρέφουμε στο θέμα της σιωπής, που σημαίνει να ησυχάσουμε τη φωνή του εγώ με το να επιλέξουμε εναντίον του. Υπονοώντας ξεκάθαρα ότι ο Υιός, δεν είμαι μόνο εγώ αλλά και όλοι οι άλλοι. Μόνο από το ήσυχο μέρος στο νου μου μπορώ να κοιτάξω έξω και να δω τον καθένα ως αδερφό μου, και σε αυτή την αδελφότητα είμαστε ένας μέσα στη σιωπή του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 212

(1) (192) Έχω μια λειτουργία που ο Θεός θα ήθελε να εκπληρώσω.

Αναζητώ την λειτουργία που θα με απελευθερώσει από όλες τις μάταιες ψευδαισθήσεις του κόσμου. Μόνο η λειτουργία που μου έχει δώσει ο Θεός μπορεί να προσφέρει ελευθερία. Μόνο αυτήν αναζητώ, και μόνο αυτή θα δέχομαι ως δική μου.

Μας υπενθυμίζεται ότι η λειτουργία μας να συγχωρούμε μας ελευθερώνει από τις ψευδαισθήσεις του κόσμου. Καθώς έχουμε επίγνωση γι' αυτές, θυμόμαστε ότι μπορούμε να επιλέξουμε να οδηγηθούμε από έναν διαφορετικό Δάσκαλο · Έναν που οδηγεί στην ελευθερία, όχι στη φυλάκιση.

ΜΑΘΗΜΑ 213

(1) (193) Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω.

Ένα μάθημα είναι ένα θαύμα που μου προσφέρει ο Θεός, στην θέση των σκέψεων που έφτιαξα εγώ για να με πληγώνουν. Αυτό που μαθαίνω από Αυτόν γίνεται ο τρόπος που απελευθερώνομαι. Κι έτσι επιλέγω να μάθω τα δικά Του μαθήματα και να ξεχάσω τα δικά μου.

Πρώτα έχω επίγνωση του πόνου μου. Στη συνέχεια, μέσω του νέου μου Δασκάλου, μαθαίνω ότι αυτός ο πόνος προέρχεται από μια απόφαση που πήρα - αυτές οι σκέψεις που προκαλούν πόνο είναι δικές μου. Τώρα επιλέγω να μάθω τα μαθήματά Του και να ξεχάσω τα δικά μου. Τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος είναι μέσα στο νου μου, αλλά πρέπει να τα επιλέξω πριν βιώσω τα ευεργετικά τους αποτελέσματα.

ΜΑΘΗΜΑ 214

(1) (194) Εναποθέτω το μέλλον στα Χέρια του Θεού.

Το παρελθόν έχει φύγει · το μέλλον δεν έχει έρθει ακόμα. Τώρα ελευθερώνομαι και από τα δύο. Διότι αυτό που δίνει ο Θεός μπορεί να είναι μόνο καλό. Και δέχομαι ως δικό μου, μόνο αυτό που δίνει Εκείνος.

Το μάθημα 194, όπως θυμάστε, επικεντρώνεται στην άγια στιγμή, στην οποία δεν υπάρχει διαχωρισμός από τον Θεό επειδή συμπαρατασσόμαστε με την αγάπη του Ιησού. Μέσα σε αυτή την αγάπη δεν μπορεί να υπάρξει σκέψη διαχωρισμού και έτσι δεν υπάρχει αμαρτία, ενοχή ή φόβος που να την προστατεύει. Χωρίς αυτές τις άμυνες, δεν υπάρχει τίποτα στο νου μας για να προβάλλουμε: καμία αμαρτία (στο παρελθόν), ενοχή (στο παρόν του εγώ), ή φόβος (στο μέλλον). Σε αυτό το σημείο λοιπόν, απλά δεχόμαστε την Αγάπη του Θεού, που ήταν πάντα παρούσα μέσα μας.

ΜΑΘΗΜΑ 215

(1) (195) Πορεύομαι με ευγνωμοσύνη στον δρόμο της αγάπης.

Το Άγιο Πνεύμα είναι ο μόνος Οδηγός μου. Πορεύεται μαζί μου με αγάπη. Και εγώ Του δίνω τις ευχαριστίες μου που μου δείχνει τον δρόμο για να πορευτώ.

Η ευγνωμοσύνη είναι ένα σημαντικό θέμα, και εδώ ο Ιησούς επιστρέφει σ' αυτό. Είναι δύσκολο να είμαστε ευγνώμονες όταν μαθαίνουμε ότι κάνουμε λάθος και ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα. Ωστόσο, αυτό είναι το μάθημα που επιθυμούμε να μάθουμε αν θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία μας. Συνεπώς η ευγνωμοσύνη μας είναι προς Εκείνον ο Οποίος μας διδάσκει, και η Αγάπη του Οποίου απαλά μας οδηγεί.

ΜΑΘΗΜΑ 216

(1) (196) Μόνο τον εαυτό μου γίνεται να σταυρώσω.

Όλα όσα κάνω τα κάνω στον εαυτό μου. Αν επιτεθώ, υποφέρω. Αλλά αν συγχωρήσω, η σωτηρία θα μου δοθεί.

Αυτό είναι ένα θέμα κλειδί στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: όλα προέρχονται από μένα, γιατί εγώ είμαι ο ονειρευτής του δικού μου ονείρου. Οι άλλοι δεν με επηρεάζουν με κανέναν τρόπο εκτός κι αν τους δώσω αυτή την δύναμη, καθιστώντας τους στοχοποιημένες φιγούρες για να δικαιολογήσω το δικό μου πρόσωπο της αθωότητας. Έτσι αυτοί είναι οι υπαίτιοι για τον πόνο μου, ώσπου έρχεται η άγια στιγμή της λογικής όταν τους συγχωρώ για αυτά που ποτέ δεν έχουν κάνει.

ΜΑΘΗΜΑ 217

(1) (197) Μόνο την δική μου ευγνωμοσύνη γίνεται να κερδίσω.

Ποιος άλλος εκτός από εμένα θα έπρεπε να δίνει ευχαριστίες για την σωτηρία μου; Και πώς αλλιώς εκτός από την σωτηρία μπορώ να βρω τον Εαυτό μου στον Οποίο οφείλω τις ευχαριστίες μου;

Εδώ συνεχίζεται η έμφαση που δίνει ο Ιησούς στη σημασία που έχει να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε έναν νου και ότι δεν είμαστε τα σώματά μας. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, *σωτηρία* σημαίνει ότι έχω σωθεί από την απόφασή μου να είμαι ένοχος. Εγώ είμαι αυτός που επέλεξε εσφαλμένα, και γι' αυτό εγώ είμαι αυτός ο οποίος μπορεί να επιλέξει ορθά ζητώντας βοήθεια από το νέο μου Δάσκαλο. Συνεπώς είμαι ευγνώμων προς τον εαυτό μου που έλαβε την απόφαση, καθώς επέλεξε τη σωτηρία αντί για τη σταύρωση.

ΜΑΘΗΜΑ 218

(1) (198) Μόνο η δική μου καταδίκη με πληγώνει.

Η καταδίκη μου κρατά την όρασή μου στο σκοτάδι και μέσα από τα τυφλά μου μάτια δεν μπορώ να δω το μεγαλείο μου. Όμως σήμερα μπορώ να δω αυτό το μεγαλείο και να χαρώ.

Η όρασή μου δεν είναι στο σκοτάδι λόγω αυτών που έχετε κάνει σε μένα · ούτε η δυστυχία μου είναι αποτέλεσμα της έλλειψης της δική σας συμπόνιας και της κακομεταχείρισης. Αυτά είναι τα αποτελέσματα μιας επιλογής που έχω κάνει εγώ, και επομένως μια επιλογή που μπορώ να αναιρέσω. Όσο εύκολα επιλέγω την τύφλωση της καταδίκης, τόσο εύκολα μπορώ να επιλέξω την όραση της συγχώρεσης.

ΜΑΘΗΜΑ 219

(1) (199) Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος.

Είμαι ο Υιός του Θεού. Ας ησυχάσει ο νους μου, και ας αναλογιστεί αυτό για μία στιγμή. Και έπειτα ας γυρίσει στην γη, χωρίς σύγχυση ως προς το τι αγαπά ο Πατέρας μου για πάντα ως Υιό Του.

Θα ζητήσουμε από τον λήπτη αποφάσεων στο νου μας να σκεφτεί την αλήθεια ότι είμαστε ο Υιός του Θεού, και όχι του εγώ. Κάθε φορά που αισθανόμαστε τον πόνο σε οποιαδήποτε μορφή γνωρίζουμε ότι επιλέξαμε εσφαλμένα, είτε όταν βρισκόμαστε σε αναστάτωση είτε όταν πιστεύουμε στη σημασία που έχουν οι ιδιαίτερες ανάγκες μας. Ξεχνάμε ποιο σκοπό έχουν οι σχέσεις μας και το γεγονός ότι είμαστε μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Ο σκοπός αυτός είναι να συγχωρούμε ο οποίος ανανεώνεται κάθε φορά που επιλέγουμε να έχουμε το Άγιο Πνεύμα για Δάσκαλό μας.

Έχουμε δει επανειλημμένα ότι τα μαθήματα εστιάζουν στο νου μας, εκεί όπου βρίσκεται η διόρθωση της άγιας στιγμής. Στη συνέχεια επιστρέφουμε την προσοχή μας στον κόσμο και στις καθημερινές του απαιτήσεις, αλλά διαφορετικά από πριν. Εμπλεκόμαστε τώρα στον κόσμο έχοντας μια σαφή κατανόηση του σκοπού μας - να μην καλύπτουμε τις ανάγκες μας εις βάρος κάποιου άλλου, αλλά να θυμόμαστε την Ταυτότητά μας ως ο ένας Υιός του Θεού: ως νους, όχι ως σώμα. Ο

σκοπός μας επομένως κάνοντας αυτά τα μαθήματα, είναι να φέρουμε τις εσφαλμένες σκέψεις του σκοπού μας στη διορθωμένη σκέψη: τις επιθέσεις του σώματος στη συγχώρεση του νου.

ΜΑΘΗΜΑ 220

(1) (200) Δεν υπάρχει άλλη ειρήνη από την ειρήνη του Θεού.

Ας μην περιπλανηθώ μακριά από τον δρόμο της ειρήνης, διότι χάνομαι όταν ακολουθώ άλλους δρόμους εκτός από αυτόν. Αλλά ας ακολουθήσω Αυτόν που με οδηγεί σπίτι, και η ειρήνη είναι βέβαιη όπως η Αγάπη του Θεού.

Αυτό θυμίζει την εκδοχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για την Προσευχή του Κυρίου, που βρίσκεται στο τέλος του Κεφαλαίου 16:

Πατέρα, συγχώρεσε τις ψευδαισθήσεις μας, και βοήθησέ μας να δεχτούμε την αληθινή μας σχέση μαζί Σου, στην οποία δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις, κι όπου καμιά δεν μπορεί να εισχωρήσει. Η αγιότητά μας είναι δική Σου. Τι μπορεί να υπάρχει μέσα μας που να χρειάζεται συγχώρεση όταν η δική Σου είναι τέλεια; Ο ύπνος της λησμονιάς είναι μόνο η απροθυμία να θυμηθούμε την δική Σου συγχώρεση και την Αγάπη Σου. Ας μην περιπλανιόμαστε στον πειρασμό, διότι ο πειρασμός του Υιού του Θεού δεν είναι η Θέλησή Σου. Και ας λάβουμε μόνο αυτό που Εσύ έδωσες, και ας μην δεχτούμε παρά μόνο αυτό μέσα στο νου που Εσύ δημιουργήσες και αγαπάς. Αμήν. (Κ-16.VII.12)

Όταν περιπλανιόμαστε, καταλαβαίνουμε τώρα ότι ήταν δική μας επιλογή να το κάνουμε. Ο Θεός ο Ίδιος δεν μπορεί να μας σταματήσει, αλλά το Όνομά Του και η Αγάπη Του μας θυμίζουν ότι πήραμε τη λάθος στροφή, και ότι η διόρθωση είναι στο νου μας περιμένοντας να την επιλέξουμε: «Αλλά ας ακολουθήσω Αυτόν που με οδηγεί σπίτι, και η ειρήνη είναι βέβαιη όπως η Αγάπη του Θεού». Η τελευταία έκκληση, η οποία κλείνει το πρώτο μέρος του βιβλίου εργασιών, είναι να αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να είναι Δάσκαλός μας και όχι το εγώ. Είναι σημαντικό καθώς περνάμε τη μέρα μας να συνειδητοποιήσουμε, ότι αυτό σημαίνει πως συνεχίζουμε να κάνουμε ό,τι κάναμε πάντα, απλώς δίνουμε σημασία σε μια στοργική εσωτερική Παρουσία. Αυτό δεν θα θεραπεύσει, επειδή οι σκέψεις των εγώ μας παραμένουν αδιόρθωτες. Το να έχουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλο και Οδηγό μας σημαίνει ότι φέρνουμε σε Αυτόν τις σκέψεις των εγώ μας. Συνεπώς αυτό που δεσπόζει στο νου μας, δεν είναι οι δραστηριότητες της ημέρας που μας απασχολούν, αλλά ο σκοπός τους που έχει αλλάξει - η συγχώρεση και όχι η ιδιαιτερότητα.

Συζητήσαμε προηγουμένως για την αντίληψη της πτυχής figure/ground (μορφή/φόντο), όπου οι καθημερινές ανάγκες μας γίνονται το φόντο και ο νέος μας Δάσκαλος το πρώτο πλάνο. Κανονικά, είναι το αντίστροφο: οι καθημερινές μας ανάγκες είναι εξέχουσες (η μορφή), και το Άγιο Πνεύμα είναι το φόντο, στο Οποίο πηγαίνουμε όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα. Δεν θα προχωρήσουμε πολύ στα *Μαθήματα Θαυμάτων* εάν αυτή είναι η πρακτική μας. Όταν ξυπνάμε το πρωί, οι πρώτες σκέψεις μας δεν θα πρέπει να αφορούν ό,τι έχουμε να κάνουμε - τις συναντήσεις που θα παραβρεθούμε · τα ανεπίλυτα χθεσινά προβλήματα · το ραντεβού στο γιατρό · τις δουλειές που πρέπει να κάνουμε · τους ανθρώπους που θα μιλήσουμε · κλπ. - αλλά πώς μπορούμε να μάθουμε καλύτερα το μάθημα ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από τον οποιονδήποτε. Έχοντας ως νέα μας εστίαση την εξέχουσα Μορφή θα δώσει νόημα στην μέρα μας και θα μας επιταχύνει στο μονοπάτι. Όπως σημειώσαμε στην αρχή αυτής της επανάληψης, ο Ιησούς παίρνει αυτές τις ασκήσεις σοβαρά

και θέλει να τις πάρουμε κι εμείς σοβαρά, γιατί αυτές είναι το μέσο που θα μας αφυπνίσει από τον δικό μας ύπνο της λησμονιάς, και το μέσο για να θυμηθούμε την Αγάπη του Πατέρα μας. Τι θα μπορούσε να είναι πιο σοβαρό ή πιο σημαντικό;

* Για να γίνει πιο εύκολη η ανάγνωση, ο τίτλος που είναι κοινός και για τα είκοσι μαθήματα της επανάληψης - «Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος. Γιατί είμαι ακόμα όπως με δημιούργησε ο Θεός» - έχει παραλειφθεί, όπως και η επανάληψή του στο τέλος κάθε μαθήματος.